

Giới thiệu Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss

Truyện Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss với cách thể hiện tính cách nhân vật bởi tác giả Vũ Sơ Ảnh chúng ta dường như đang cảm nhận diễn xuất đạt đến mức thực tế.

Bởi các nhân vật đang học một khóa diễn xuất từ chính bản thân, mà chính họ là người trải nghiệm. Cô bị tức đến chết khi Tưởng Tịch quần lấy người phụ nữ khác trước mặt cô.

Được sống lại cô sẽ không vì kẻ cặn bã mà bỏ đi sự nghiệp của mình. Cô muốn trở thành ánh hậu, làm cho kẻ đã hại cô đời trước đứng ở dưới thấp nhận lấy hào quang chói mắt của cô. Liệu cô có thành công hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sống lại

Khi Tưởng Tịch tỉnh lại, nhìn thấy trước tiên chính là một chùm chìa khoá xe đạp trên cái bàn học cũ nát.

Cô ngẩn người, qua hồi lâu mới phản ứng lại, đây là căn nhà cô thuê trước khi debut.

Nhưng mà, không phải cô...

Tưởng Tịch nhắm mắt lại, trong đầu tự động xuất hiện nhiều cảnh tượng ban đầu, lần đầu tiên tham gia chương trình, lần đầu tiên đóng phim, lần đầu tiên được giải thưởng, lần đầu tiên ở cùng với người đó...

Lắc lắc đầu, Tưởng Tịch cong ngón trỏ đè trên huyệt Thái Dương, xua đuổi những hình ảnh này ra ngoài, thật lâu sau thì lại mở mắt ra.

Đây là căn nhà đã cũ vài chục năm, trên trần nhà có dấu vết bụi bặm tróc ra loang lổ, trong góc tường cách đó không xa còn con con nhện đang nằm giăng tơ.

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, khoé môi Tưởng Tịch hiện lên nụ cười chua xót. Nếu cô đoán không sai, hiện tại cô hẳn là trở về năm hai mươi mốt tuổi.

Vốn tưởng rằng mình đã chết đi một cách thê thảm như thế, không ngờ lại trọng sinh trở về lúc mọi thứ còn chưa bắt đầu như nhiều tiểu thuyết đã viết. Đúng là... gặp được vận may kỳ lạ.

Nằm ở trên giường trong chốc lát, Tưởng Tịch ngồi dậy. Vài năm cuối cùng của kiếp trước đã từng quen với cuộc sống tốt, chợt vừa nhìn thấy nơi này cô có chút không thích ứng. Mặc dù thân này đã sớm trải qua vài năm đau khổ, nhưng linh hồn ở bên trong không thay đổi, cảm giác cũng sẽ không thay đổi.

Mang đôi dép rề tiền năm đồng một đôi vào, Tưởng Tịch chậm rãi khoan thai đến bên cạnh bàn học.

Trên bàn học bày một quyển lịch ngày, thời gian biểu hiện quả nhiên là ngày hai mươi lăm tháng mười của bốn năm trước.

Kiếp trước, thời gian cô đi TRE phỏng vấn là ngày hai mươi sáu tháng mười. Nói cách khác, cô trở về thời gian lúc ban đầu, cô có thể quyết định lại một lần nữa, rốt cuộc có muốn... lại đi vào nghiệp diễn một lần nữa hay không.

Từ hoàng hôn buông xuống cho tới trăng mọc giữa trời, Tưởng Tịch rốt cuộc ra quyết định.

TRE là công ty giải trí lớn nhất ở trong nước, dưới cờ tập hợp đông đảo, chiếm giữ địa vị hết sức quan trọng trong toàn bộ ngành sản xuất điện ảnh, phim truyền hình.

Kiếp trước, Tưởng Tịch là nghệ sĩ của TRE, nhưng mà bởi vì cá tính cô bướng bỉnh, không chấp nhận quy tắc ngầm trong giới này, luôn đánh phải là sao hạng hai, chưa từng nổi tiếng thật sự.

Còn đời này, Tưởng Tịch mím môi cười một tiếng, nếu cô quyết định lại đi vào nghề diễn, trong lòng sẽ chuẩn bị đối với tất cả những tình huống có thể xảy ra.

Nhìn không chớp mắt, đi vào toà nhà giải trí TRE, Tưởng Tịch trực tiếp vào thang máy của nhân viên đi đến tầng lầu phỏng vấn.

Hôm nay là đại hội phỏng vấn mỗi năm một lần của TRE, người đến gần như chiếm đầy cả tầng trệt. Phóng tầm mắt nhìn ra, trái phải đều tràn đầy tuần nam nữ tuổi đôi mươi.

Tìm được một góc nhanh chóng ngồi xuống, trong lòng Tường Tịch thầm đọc chuẩn bị tốt lời kịch.

Tuy rằng đã biết tất cả đề bài, mà lấy năng lực hiện giờ của cô, lấy đề bài diễn linh hoạt tự nhiên cũng dư sức, nhưng Tường Tịch vẫn cảm thấy rằng trước khi có kết quả chính thức, cô phải chú ý cẩn thận.

Dù sao, cô cũng không thể xác định được rằng cuộc đời của cô sẽ có ngã rẽ nào khác với kiếp trước.

Nhiều người phỏng vấn, thời gian phỏng vấn cũng không dài. Có người vừa mới đi vào chỉ nửa phút lại bước ra, dĩ nhiên cũng có người đi vào hồi lâu mới đi ra.

Nói tóm lại, mấy nhà vui mấy nhà buồn.

Tường Tịch lấy số xếp hàng ở đằng sau, chờ cho đến khi gọi cô vào thì một tầng lầu rộng như vậy đã không còn mấy người. Cô đối diện gương sửa sang lại quần áo, mang theo nụ cười đẩy cửa ra.

Cảnh tượng giống như trong trí nhớ của cô, người phỏng vấn lần này có tám vị, sáu nam hai nữ, một vị trong đó là người trong giới giải trí hiện nay chạm tay có thể bùng – Hạ Chi Khanh.

Chậm rãi đi đến trên đài, Tường Tịch cúi chào mọi người trước, sau đó mới đi đến vị trí chính giữa mấy người phỏng vấn lấy ra đề tài.

Cô không có nhiều do dự, trực tiếp lấy trong ống ra một tờ giấy đưa cho giám khảo của cô là Hạ Chi Khanh.

Có lẽ là cô rất bình tĩnh, khi Hạ Chi Khanh tiếp nhận tờ giấy, trong nháy mắt giật mình. Nhưng mà chỉ có trong nháy mắt, lúc người khác không nhìn thấy, cô ta nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng nên có của thiên hậu kiêm giám khảo.

“Mời cô biểu diễn ‘Hong Lâu tủy’, màn Lương Hồng Lâu thổ lộ.”

“Hong Lâu tủy” là tác phẩm tiêu biểu của Hạ Chi Khanh. Năm đó mười tám tuổi, cô ta dựa vào vai diễn Lương Hồng Lâu một lần thành danh, mà màn thổ lộ này được xem là một trong những đoạn phim truyền hình kinh điển nhất năm đó.

Kiếp trước, đề bài Tường Tịch lấy chính là đoạn này. Lúc ấy, tuy rằng cô đam mê diễn xuất, nhưng bởi vì kỹ thuật diễn không đủ, cộng với ở trên sân khấu có chút hồi hộp đến nỗi không diễn xuất được một phần năm của Lương Hồng Lâu.

Nhưng đời này, trong lòng Tường Tịch điều chỉnh, bình tĩnh tự nhiên trở về trước sân khấu.

Trên sân khấu không có cái gì cả, Tường Tịch ngẩng đầu nhìn ngọn đèn, dừng vài giây, đi đến đứng ở xéo bên trái sân khấu.

Hạ Chi Khanh cùng các vị giám khảo khác đều chấn động.

Người phỏng vấn trước cũng có lấy đề tài này, nhưng bọn họ lại tìm nơi trung tâm nhất của sân khấu. Có lẽ bọn họ cảm thấy rằng ở trung tâm dễ dàng được người khác nhìn thấy. Thật ra là không. Lẫn lộn ở trong giới giải trí hơn mười năm, ngay từ đầu Hạ Chi Khanh chỉ biết, màn này phải ở nơi khuất thì biểu diễn mới có nhiều cuốn hút.

Cho nên, cô gái trước mặt này thật khác.

Hạ Chi Khanh quả nhiên đoán không sai. Cảnh tượng kế tiếp Tường Tịch đều biểu diễn không chệ vào đâu được, mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác tìm không thấy một chút sai lầm nào.

Năm nay là lần thứ ba Hạ Chi Khanh làm giám khảo. Cô đã phỏng vấn qua hàng ngàn người, cả nam lẫn nữ, xinh đẹp, quyến rũ, thanh lệ, tuấn tú, hết thảy không thiếu, nhưng đây là lần đầu tiên cô nổi lên hứng thú với một người mới đến phỏng vấn.

“Trước kia cô đã học mỹ thuật hội họa?” Hạ Chi Khanh nhìn tên trường nữ thuật trên bản sơ yếu lý lịch, hỏi: “Không có học qua diễn xuất chuyên môn?”

“Vâng, lúc trước vào trường nữ thuật, nhưng mà thích diễn nên tạm nghỉ học, đi học khoá diễn xuất một năm.”

Hạ Chi Khanh bị khí thế ung dung bình thản của Tường Tịch ở trên sân khấu áp chế đến vài giây.

Nếu cô ta tiến vào giới nghệ thuật, với thời gian, thực lực chắc chắn không thể khinh thường.

Hạ Chi Khanh vuốt ve trang giấy tron nhãn, híp mắt cười cười: “Cô về trước đi, chờ phỏng vấn thông báo.”

Ra khỏi cửa phòng phỏng vấn, Tường Tịch đi một mạch, quẹo trái, vào toilet.

Bên trong không có ai, cô lấy nước nhanh chóng rửa sạch mặt, lúc này mới ngẩng đầu lên. Cô gái trong gương đúng là ở tuổi đẹp nhất, kím đồng tiền như hoa, một đôi mắt như nước hồ thu, long lanh động lòng người.

Dung mạo của cô như vậy là mỹ nữ hiếm có ở trong giới diễn viên, chẳng trách hẳn đã chọn trúng mình trong những người trúng tuyển.

Tường Tịch nhú mồm mỉm cười, đi ra khỏi toilet.

Sàn nhà đá cẩm thạch sáng loáng soi bóng người, Tường Tịch vịn vào bức tường pha lê thật lớn, tựa như hạ quyết định, che ngực, cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó, cô lui mạnh về phía sau vài bước, không khéo đụng vào một lồng ngực rộng lớn.

“Thật xin lỗi.” Tường Tịch vội vàng rời khỏi lồng ngực của người nọ, cúi đầu giải thích.

Người bị đụng mang đôi giày da màu đen. Ngay sau đó là bộ âu phục may tay hàng hiệu, cho dù đối với Tường Tịch trở thành ngôi sao ở kiếp trước, bộ quần áo như vậy cũng vô cùng xa xỉ.

Chắc là một người cấp cao của công ty, Tường Tịch đang nghĩ ngợi trong lòng. Người bị đụng nói: “Không sao.”

Giọng nói của người đàn ông vô cùng dễ nghe, trầm thấp giàu từ tính. Nhưng mà anh ta chỉ nói một câu này, sau đó liền xoay người rời khỏi. Cho đến khi Tường Tịch ngẩng đầu nhìn thì chỉ còn lại một bóng dáng mờ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trước khi huấn luyện

Tần Thành đẩy cửa đại sảnh ra, nơi phòng vấn cuối cùng đang biểu diễn ở bên trong.

Anh ta coi như không thấy, thông thả đi qua, cũng không nhìn đến bước chân của người được phỏng vấn trên sân khấu run lên, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Hạ Chi Khanh.

“Thế nào?” Lấy qua sơ yếu lý lịch ở trong tay Chi Khanh, Tần Thành quơ quơ: “Những người này là có khả năng trúng tuyển?”

“Tạm quyết định mà thôi.” Hạ Chi Khanh cầm bút gõ gõ xuống bàn, nhướn đầu nói: “Hiện nay kỹ thuật giải phẫu thẩm mỹ đều khiến mọi người gần giống như nhau, xem mười người cũng tựa như xem một người. Dĩ nhiên, cậu biết rằng tôi đề ý nhất chính kỹ thuật diễn xuất.”

Người nhận lời mời đến, trong mười người có tám là lính mới trình diễn. Chúng chỉ đàn dương cầm, chúng chỉ đàn vi-ô-lông... Có cầm một đồng, kết quả, vừa lên biểu diễn thì toàn bộ khuyết điểm đều lộ ra. Biểu cảm không đầy đủ, động tác không đến nơi đến chốn xuất hiện nhiều vấn đề, khiến cho Hạ Chi Khanh thật buồn bực.

Tần Thành chẳng ừ hừ gì cả.

Hạ Chi Khanh là nghệ sĩ danh tiếng trụ cột của công ty anh, đồng thời cũng là chị dâu tương lai của anh. Đối với ý kiến của cô ấy, anh thật lòng lắng nghe.

“Không có khác nhau lắm?” Về mặt Tần Thành bình tĩnh, nhìn không ra đáy lòng đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Chi Khanh liếc anh một cái, rút ra từ sau bàn ghi chép một sấp nhỏ sơ yếu lý lịch đưa qua: “Những người này là có biểu hiện khá tốt, tôi cảm thấy không tệ lắm, sau này công ty có thể ra sức đào tạo.”

Tần Thành nhận lấy, cũng không nói lời cảm ơn, tự mình lần lượt xem.

“Tường Tịch?” Tần Thành lật đến cái cuối cùng, phát hiện người trong bức ảnh chụp nhỏ là cô gái vừa rồi đụng vào anh.

Nghe thấy anh nói chuyện, Hạ Chi Khanh cũng xích lại gần: “Cậu nói cái gì?”

Tần Thành chỉ chỉ ảnh chụp: “Vừa rồi có nhìn thấy cô ta.”

Ánh mắt Hạ Chi Khanh lập tức trở nên thâm trầm, cô mím mím môi nói: “Bản lĩnh diễn xuất của cô gái này rất không tệ, nếu phát triển tốt chính là ảnh hậu kế tiếp.”

Lần này Tần Thành chỉ cười, không nói lời nào.

Bản thân là ông chủ của TRE, trừ khi Tường Tịch thật sự lấy được giải ảnh hậu, nếu không, anh sẽ không tin tưởng lời tiên đoán.

Dù sao, giới showbiz nhiều cám dỗ như vậy, không được chú ý thì vốn những chịu đựng, chờ mong của một ngôi sao cũng sẽ trở thành không giá trị.

Chạng vạng ngày hôm sau Tường Tịch nhận được điện thoại thông qua phòng văn.

Nghe người ở đầu kia nói xong, cô rất bình tĩnh nói cảm ơn, gác điện thoại.

Ngặng đầu, trong ti vi tiếng nói ngọt ngào của người chủ trì đang đưa tin tức giải trí.

“Thiên vương đang nổi tiếng Nguyên Tấn Thần đang quay MV ở Bắc Âu, ngày quay phim đó Nguyên thiên vương một thân màu trắng làm nổi bật tâm tư của nhân vật...”

Trên màn hình là người đàn ông có nét mặt sâu sắc của người phương Tây, mặc tây trang màu trắng, giống như hoàng tử khôi ngô từ trên trời giáng xuống.

Mặc dù từng bị thương, Tường Tịch không thể không thừa nhận, Nguyên Tấn Thần có tư chất nổi tiếng.

Tướng mạo đẹp, gia thế tốt, lại có tài hoa. Cho dù bất cứ loại phụ nữ nào cũng bị thu hút.

Nhưng mà Tường Tịch nghĩ không ra, tại sao lòng của Nguyên Tấn Thần lại tàn nhẫn như vậy? Bọn họ cùng với nhau ba năm, cô thật lòng thật dạ đối với hắn như vậy, thậm chí vì hắn ta mà không tiếc vứt bỏ cơ hội tiến lên hàng ngũ minh tinh điện ảnh của mình. Kết quả, hắn dẫn người phụ nữ kia đến ngôi nhà nhỏ của bọn họ, cùng với người phụ nữ kia làm trò thân mật trước mặt của cô, cuối cùng đá cô mà không giải thích một câu.

Nếu không phải vì hắn, cô cũng sẽ không vô tri vô giác lên sân thượng, vô tri vô giác không biết sao lại ngã xuống từ sân thượng của toà nhà mấy chục tầng lầu, vô tri vô giác chịu khổ vì chứng sợ độ cao chết tiệt.

Tường Tịch tắt ti vi, khuôn mặt của Nguyên Tấn Thần lập tức biến mất. Cô lau đi lệ ở khoé mắt, sau một hồi lâu thì ngặng đầu lên với tư thế cao ngạo.

Từ giờ phút này trở đi, cô tuyên bố, Tường Tịch yếu đuối của kiếp trước đã chết, cô là một người mới, một Tường Tịch hoàn toàn không yêu Nguyên Tấn Thần. Đúng vậy, cô không hề yêu Nguyên Tấn Thần.

Ánh trắng như tờ, Tường Tịch dựa vào lan can rỉ sét của ban công, lần đầu tiên dùng ánh mắt của người từng trải nhìn thế giới này, nhìn sự ghê tởm của nó, sự tốt đẹp của nó.

Cô suy nghĩ, cô có thể không có biện pháp thay đổi vận mệnh của những người khác, nhưng ít ra cô muốn bản thân mình sống được xuất sắc.

Ba mươi tháng mười là đến kỳ tiền thuê nhà, Tường Tịch bớt thời gian lật lật ví tiền của mình. Tiền trong tay cô không nhiều lắm, hơn nữa số tiết kiệm chỉ mới trên dưới mười ngàn đồng. Đến chỗ TRE, nhà cho thuê ở khu phố trung tâm, không nghi ngờ gì sẽ khiến cho cô trở thành người nghèo trong khoảng khắc. Nhưng nếu không thuê nhà ở đó, mỗi ngày cô ngồi giao thông công cộng một tiếng đồng hồ lại rất phiền phức.

Đời trước, bởi vì nhiều người, công ty không có sắp xếp ký túc xá cho cô, cho nên trước khi cô chính thức debut thì vẫn ở nơi này. Mà bởi vì không nổi tiếng nên cũng không có người nào quấy rầy, rất là yên tĩnh. Nhưng đời này...

Tường Tịch tự hỏi trong chốc lát, quả quyết lấy di động ra gọi cho người quản lý của công ty.

Ngày hôm qua cô đến công ty báo danh, không hề bất ngờ được công ty sắp xếp cho một người quản lý, biết được không phải là người quản lý của kiếp trước, Tường Tịch chỉ có một suy nghĩ: cuộc đời của cô đã bắt đầu thay đổi.

“Alo.” Điện thoại của người quản lý reng hai tiếng liền được nói. Giọng nói rõ ràng của người phụ nữ năng động truyền tới: “Tường Tịch, có chuyện gì?”

“Chị Lưu.” Tường Tịch dịu giọng nói: “Em muốn hỏi một chút, công ty có dư ký túc xá hay không?”

“Chỗ ở hiện giờ của em bất tiện?”

“Vâng ạ.” Tường Tịch vịn sô pha, ánh mắt toà ra nhìn về phía ngoài cửa sổ. “Nhà em trọ đã tới kỳ, hiện giờ không có đủ tiền để tiếp tục thuê, cho nên suy nghĩ không biết công ty có thể an bài cho ký túc xá hay không.”

“Vậy à!” Lưu Viện im lặng vài giây, nói: “Em chờ một chút, chị gọi điện thoại cho người quản lý của công ty hỏi một chút.”

“Được ạ. Vậy cảm ơn chị Lưu.”

Mười phút sau, Lưu Viện gọi điện thoại lại, không giống với lạnh nhạt như vừa rồi, giọng nói lần này hơi có ý... lấy lòng. Tường Tịch không nghĩ ra trong chốc lát, chỉ nghe thấy chị ta nói: “Công ty còn ký túc xá, em thu dọn một chút, bất cứ lúc nào cũng có thể dọn lại đây.”

“Được ạ.”

Sáng sớm ngày hôm sau, trước tiên Tường Tịch đi tìm bà chủ nhà trọ kết toán chi phí điện nước của tháng này, rồi sau đó kéo hành lý rời đi nơi đã sống năm năm.

Khu phố cũ luôn luôn cũ nát, nó được xây dựng cùng thời điểm với ô nhiễm công nghiệp tồn tại, lúc nó suy tàn thì công nghiệp nặng vẫn còn như cũ. Tường Tịch mặc áo sơ mi trắng đi qua, không ngờ quần áo trở thành màu đen.

Cô quay đầu lại nhìn thoáng qua, cuối cùng rồi đi không ngoảnh lại.

Hôm nay, bắt đầu buổi chiều, tất cả người được lựa chọn tiến hành huấn luyện tập trung. Tường Tịch trở lại ký túc xá, thu dọn qua loa một chút đồ cá nhân ít ỏi đến đáng thương, liền ngủ trên giường nửa tiếng rồi chuẩn bị cho huấn luyện.

Hai giờ chiều, mọi người tập hợp ở đại sảnh huấn luyện.

Có hai mươi bốn người đầu phòng vấn, mỗi sáu người vào một tổ, chia làm bốn tổ.

Tường Tịch ung dung thân nhiên nhìn mọi người một lần. Ngoại trừ thay đổi vài người chia tổ, mặt khác cũng chưa thay đổi.

Tường Tịch được phân ở tổ thứ nhất, cùng tổ với cô có ba nữ và hai nam khác.

Bởi vì đòi trước toàn thân toàn tâm đều đặt vào việc huấn luyện, Tường Tịch không có ấn tượng sâu với mấy người ở bên cạnh, duy nhất chỉ nhớ rõ là Tề Minh Lật bên cạnh, tiểu thư thứ hai của nhà họ Tề ở thành phố C.

Đương nhiên, vào lúc này, những người khác không biết thân phận thật của Tề Minh Lật. Ngay cả Tường Tịch, kiếp trước cũng là ba năm sau debut mới nhìn thấy trên tờ báo giải trí đưa tin thân phận thật của Tề Minh Lật. Cô nhớ rõ, vì bài báo kia, Tề Minh Lật luôn luôn lặng lẽ đã mất tích một hồi, sau đó toà soạn báo đã đào ra thân phận của cô ta bị phê bình thẳng thắn. Rồi sau đó, toà soạn báo kia đã nhập vào tập đoàn Tề thị.

Cô và Tề Minh Lật chỉ là quen sơ, nhưng sau lại có một lần cô bị người ta hãm hại, rất nhiều người được gọi là bạn tốt trong giới đều né tránh không kịp, chỉ có Tề Minh Lật đứng ra bênh vực cô.

Tường Tịch không phải là không cảm động.

Cho nên, đời này, Tường Tịch quyết định quen thân với Tề Minh Lật. Không cầu danh lợi, chỉ vì thật tình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kiếp này gặp gỡ lần đầu

Chuyện buổi chiều nói là huấn luyện, nhưng thật ra hoàn toàn không liên quan gì đến huấn luyện. Ngoại trừ chia tổ thì là để cho mọi người làm quen với nhau một chút.

Lần này Tường Tịch không giống như kiếp trước im lặng không lên tiếng, cô đi qua, từng bước từng bước giới thiệu mình với mọi người.

Cuối cùng, chờ đến thời gian tan họp, Tường Tịch trở lại ngồi bên cạnh Tề Minh Lật.

Nhà họ Tề ở thành phố C là thương gia danh tiếng lâu đời, công ty dưới cờ trải rộng khắp cả nước. Tề Minh Lật sống trong một gia đình như vậy, tính tình chắc chắn là cao ngạo lạnh lùng.

Tường Tịch không thêm đề ý, trong quan điểm của cô, tính tình của Tề Minh Lật vốn nên như thế. Trước mười sáu tuổi, lúc nhà cô chưa suy tàn, cô còn cao ngạo hơn so với Tề Minh Lật. Lúc ấy, ngoại trừ thứ yêu thích, những cái khác không lọt được vào mắt cô.

Tổng kết tí mĩ lại, trên người cô và Tề Minh Lật có điểm giống nhau. Chỉ là góc cạnh của cô trước đây đã bị mài thành tron tru, còn của Tề Minh Lật vẫn vẹn toàn không tổn hao gì.

“Xin chào. Tôi là Tường Tịch, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.” Tường Tịch lại mỉm cười vươn tay một lần nữa.

Tề Minh Lật giương mắt, mặt không chút thay đổi bắt tay hờ với cô một chút.

Tường Tịch làm bộ như không cảm giác được bài xích của cô ta, cười hiền lành.

Lúc sáu giờ, Lưu Viện vào cửa tuyên bố tan họp.

Tường Tịch tạm thời không đói bụng, uyển chuyển từ chối lời mời của Trữ Lâm ở ký túc xá kể bên, một mình lưu lại phòng huấn luyện.

Phòng huấn luyện của TRE chiếm giữ toàn bộ một tầng lầu, có sân huấn luyện cho người mới, cũng có phòng rèn luyện hằng ngày cho nhóm cự diễn viên.

Tường Tịch dựa vào trí nhớ tìm được phòng thao diễn, đóng cửa lại, đối diện với gương tập luyện.

Cả đời trước sùng bái Nguyễn Tấn Thần, cô vì trở thành người sánh vai cùng hắn mà lúc không bận việc đã khổ luyện kỹ thuật diễn. Vậy cho nên đến đời này, cô mới có hai mươi một tuổi, tuổi còn trẻ mà đã có được khả năng diễn vượt xa bạn cùng lứa tuổi.

Nhưng hãy còn chưa đủ.

Tường Tịch rất rõ ràng, chỉ vượt qua phỏng vấn thì hoàn toàn không đủ để khiến cho công ty dùng nhiều tiền để đầu tư vào cô. Cô phải trở hết tài năng giữa hai mươi bốn người này mới có thể đạt được cơ hội cực nhỏ để nổi tiếng.

Tần Thành sắp xếp lại một phần tài liệu cuối cùng, đóng máy tính lại, chuẩn bị xuống lầu.

Ai ngờ, toàn bộ thang máy của nhân viên cùng với thang máy riêng của cấp cao tạm thời đang bảo trì, anh chỉ có thể đi đến tầng mười tám mới có thể dùng thang máy dự bị của công ty xuống lầu.

Tần Thành không còn cách nào, đành phải dọc theo cầu thang từ từ đi xuống. Đến tầng mười tám, anh thuận tay đẩy cửa một căn phòng ra, định bụng nghỉ ngơi vài phút.

Tường Tịch giật mình nhìn người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, lông mi khẽ động.

Nếu nói kiếp trước ở TRE cô quen biết người đàn ông thứ hai là Nguyễn Tấn Thần, thì người thứ nhất không ai khác là Tần Thành.

Từ lúc hai mươi tuổi, anh ta tiếp quản TRE từ trong tay anh của anh ta là Tần Tự, trong vài năm ngắn ngủi liền đem TRE phát triển thành một công ty giải trí nổi tiếng cả nước. Hiện nay, ba mươi một tuổi, anh ta là một trong ba người đàn ông độc thân quý giá nhất của thành phố C.

Tường Tịch không ngờ gặp anh ta vào lúc này. Trong ấn tượng của cô, cái tên Tần Thành này luôn có liên quan đến scandal, những nữ minh tinh thuộc TRE hay không thuộc TRE, chỉ cần có thể kết đôi với anh ta thì đều có mặt trên các báo giấy, báo mạng lớn nhỏ trong cả nước.

Lý ra thì bây giờ là thời gian anh ta cùng đi ăn cơm với người anh em nào đó. Thế nhưng anh ta lại xuất hiện ở nơi này.

Càng nghĩ, Tường Tịch chỉ có thể dùng chuyện công ty bận đột xuất để giải thích.

Tường Tịch đang nghĩ đến Tần Thành, đồng thời Tần Thành cũng đang quan sát Tường Tịch.

Ngày đó Hạ Chi Khanh đã kể lại kỹ thuật diễn mở đầu của Tường Tịch, cũng ngầm nhắc nhở anh chú ý đến cô.

Tần Thành làm việc luôn luôn thoải mái. Hiện tại, đại bộ phận những nữ minh tinh may mắn của công ty đều là những nữ minh tinh anh ta nhìn thấy vừa mắt.

Nhưng cũng không phải khuôn mặt đẹp quyết định tất cả, mỗi lần anh ta quyết định nâng một người nổi tiếng thì trước đó điều tra qua gia thế trong sạch của người đó là hành động rất quan trọng.

Kỹ thuật diễn của Tường Tịch được Hạ Chi Khanh thừa nhận, về điểm ấy thì Tần Thành sẽ không xem lại. Giờ đây anh muốn biết người phụ nữ này dựa vào cái gì đáng giá để anh nâng lên.

“Cô có biết tôi là ai không?” Tần Thành ngồi trên ghế, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tổng giám đốc Tần.” Tường Tịch không kiêu ngạo không khiêm nhường, một đôi mắt trong vắt nhìn thẳng Tần Thành.

“Cô có muốn nổi tiếng không?” Tần Thành lại hỏi.

Tường Tịch xoè tay ra, nở nụ cười: “Tổng giám đốc Tần thật là hay nói giỡn, đi vào giới showbiz nào có mấy ai không muốn nổi tiếng.”

Giống như cô ở kiếp trước vậy, đã đánh mất sự nghiệp trả giá tính mạng của mình, quả thật là chuyện mà một đứa ngu ngốc nhất ở trên đời này có thể làm.

Tường Tịch quyết định đời này cô sẽ không tái phạm sai lầm không cần thiết.

“Cô cảm thấy rằng cô có vốn liếng gì để khiến cho tôi nâng cô lên?” Ánh mắt Tần Thành đột nhiên trở nên sắc bén. Cái loại cảm giác áp bức này khiến cho lồng ngực của Tường Tịch bị đình trệ.

Nhưng cô nhanh chóng che dấu khó chịu, đón lấy ánh mắt của Tần Thành, nói từng chữ một: “Tôi có kỹ thuật diễn xuất, có khuôn mặt xinh đẹp.”

Tần Thành nhướn mày, không chút do dự vạch ra vấn đề của cô: “Cô cho là kỹ thuật diễn xuất cùng sắc đẹp đủ để đưa cô lên?”

“Không thể.” Tường Tịch đưa tay chỉ vào Tần Thành: “Tôi còn muốn có một chỗ dựa, một chỗ dựa giống như tổng giám đốc Tần.”

Không có người chống lưng, chỉ dựa vào kỹ thuật diễn và sắc đẹp chắc chắn không có khả năng xuôi chèo mát mái mà đi lên.

Tường Tịch biết rõ điều này, cho nên cô đã chuẩn bị tốt.

Tần Thành im lặng.

Hồi lâu sau, anh đứng dậy, lưu lại một câu: “Cô tiếp tục luyện đi.” Rồi bước ra ngoài.

Tường Tịch thở ra một hơi, đi vài bước đóng cửa lại, sau đó dựa lưng vào tường trượt xuống đất.

Nếu nói sự xuất hiện của Tần Thành khiến cô chấn động, thì lời của anh ta khiến cho tất cả uất ức, bị thương trong ngực cô mạnh mẽ trào ra.

Cô đối diện với anh ta, mỗi một câu trả lời đều là đang đánh cuộc. Đánh cuộc Tần Thành nhận thức cô, đánh cuộc tương lai của cô.

Nhưng chiếu theo tình hình này xem ra thành bại không biết được.

Ngày hôm sau, huấn luyện những nghệ sĩ mới chính thức mở màn.

Tường Tịch phải ở trong vòng một thời gian dùng một loại nhạc khí diễn tấu ra một ca khúc, hoàn thành một đoạn múa cổ điển. Còn phải luyện yoga, rèn luyện sự dẻo dai của thân thể, ngoài ra, sáng sớm mỗi ngày cô phải luyện giọng hát, thêm điểm cho lần kiểm tra đánh giá kế tiếp.

Không chỉ riêng cô như thế, những người khác cũng giống nhau. Trong nhất thời, cả phòng huấn luyện khắp nơi tràn ngập mùi thuốc súng dày đặc.

Tới ngày kiểm tra đánh giá chính thức, người của bốn tổ phân tán toàn bộ tụ họp lại trong đại sảnh phòng vẫn tiến hành thi đấu.

Đầu tiên thông qua rút thăm, mỗi tổ lấy hai người ngẫu nhiên có số giống nhau thi đấu, người thắng sẽ lưu lại thi đấu với người của tổ khác. Nói đơn giản, ba người thắng của tổ thứ nhất cùng đấu với ba người thắng của tổ thứ hai, sau đó, ba người thắng cùng đấu với ba người thắng của hai tổ kia. Cuối cùng còn lại ba người là người thắng.

Đối thủ thứ nhất của Tường Tịch là Vu Trữ Lâm. Đề tài thi đấu là ca khúc.

Kỹ thuật diễn của Vu Trữ Lâm bình thường, giọng hát cũng không hay, cho nên trận đầu Tường Tịch thắng giọng hát hay hơn một chút so với cô ta.

Đối thủ thứ hai là Trầm Minh của tổ hai, đề tài thi đấu là múa cổ điển. Không gì lo lắng, Trầm Minh là đàn ông nên thua.

Hai mươi phút sau, tiến hành thi đấu lần thứ ba kỹ thuật diễn xuất.

Tường Tịch ngồi ở trước bàn trang điểm, mặc cho thợ trang điểm bôi bôi trét trét trên mặt mình.

Cô lấy đề bài là diễn một người đàn ông cổ trang phong lưu. Cho nên không thể không hoá trang thay quần áo.

Tề Minh Lật cũng vào vòng thứ ba, nhưng đề bài cô ta lấy là diễn một người cảm điển đáng thương, trên cơ bản không cần hoá trang, chỉ cần đánh rối tóc, thay một bộ quần áo rách rưới là có thể.

Tề Minh Lật lên sân khấu sau Tường Tịch, lúc Tường Tịch chuẩn bị đi, cô ta nói: “Cố lên.”

Rõ ràng cô ta chỉ nói có hai chữ, Tường Tịch lại hiểu được ý tứ trong đó. Đối với Tề Minh Lật cao ngạo lạnh lùng gần như cô độc mà nói, chủ động nói ra hai chữ này là đã xem như chấp nhận Tường Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp Nguyên Tấn Thần

Tường Tịch không ngờ rằng lần đầu tiên mình gặp mặt Nguyên Tấn Thần sau khi trọng sinh lại là trong buổi thi đấu của cô. Thời gian sớm hơn nửa năm so với kiếp trước khi cô gặp Nguyên Tấn Thần. Nhìn đến người vừa ngồi vào chỗ ở dưới sân khấu, Nguyên Tấn Thần mặc áo trắng, nhanh nhẹn, cười ôn hoà với người khác, Tường Tịch choáng váng trong nháy mắt.

Đầu óc cô trống rỗng, hoàn toàn không biết bản thân mình suy nghĩ cái gì, làm cái gì.

Mãi đến khi ánh mắt của Nguyên Tấn Thần đối lại cô.

Khoé miệng hắn ta còn lưu lại ý cười được truyền thông đánh giá là vô cùng dịu dàng. Tường Tịch chỉ liếc nhìn một cái liền giật mình thật mạnh, trong lòng cô chuyện xưa vùng vẫy muốn thoát ra.

Cô hít sâu vài lần, ổn định lại tâm tình dao động, hết sức trấn tĩnh.

Cùng lúc đó, đối thủ của cô đến từ tổ thứ tư, Giản Đình, sắm vai người phụ nữ nhà nông bị ức hiếp cũng đã vào chỗ.

Tường Tịch gật đầu với Giản Đình, sau đó hai người hành động cùng lúc, biểu diễn bắt đầu.

Trận đấu này khác với hai đợt trước, nó dùng chế độ phối hợp, hai bên thi đấu diễn mỗi vai, cùng biểu diễn một màn, cuối cùng giám khảo sẽ dựa vào mức độ khó và vẻ mặt của người trình diễn mà cho điểm cuối cùng.

Nếu Giản Đình có thể từng bước đi đến cuối cùng, năng lực diễn xuất chắc chắn không thể khinh thường. Tường Tịch vốn muốn che dấu một phần thực lực của mình, nhưng Nguyên Tấn Thần ở đây, trong đáy lòng cô không muốn hấn ta coi thường mình. Cô muốn trả thù ánh mắt của hấn ta, mặc dù đời này hấn ta vốn chưa làm ra chuyện gì có lỗi với cô.

Nghĩ sao, Tường Tịch liền làm như vậy.

Chỉ thấy cô từ một đầu khác của sân khấu, phe phẩy cây quạt, lác lác đi về phía chỗ Giản Đình, vừa đi vừa lăm bằm.

“Cô ta đang nói cái gì vậy?” Giám khảo tham dự ở dưới sân khấu tò mò hỏi.

Nhìn lướt qua kịch bản, Hạ Chi Khanh hơi đắm chiêu mỉm cười: “Ai biết?”

Có lẽ là bài thơ, cũng có lẽ là lời văn. Nhưng rõ ràng vừa đi vừa nói này là phần cô ta tự tiện thêm vào.

“Tiểu cô nương!” Tường Tịch xán vào Giản Đình, nghĩ đến cảm giác khi playboy nhìn thấy người con gái đẹp, ngón tay khẽ nhúc nhích, thành thạo phẩy cây quạt lộn một vòng, hướng về phía trước giường lên, khêu cảm của Giản Đình.

Một bộ động tác này như nước chảy mây trôi, thể hiện thật sống động.

Ngược lại, biểu hiện kế tiếp của Giản Đình có vẻ khô khan cứng nhắc. Động tác của cô ta là thích hợp, nhưng có lẽ vì đối phương là phụ nữ cải trang làm đàn ông, trong lòng cô ta có cái gì đó cản trở, vẻ mặt rõ ràng có chỗ sơ hở. Nhất là, Tường Tịch còn dùng chín phần năng lực để diễn.

“Nghệ sĩ mới tuyển của công ty à?” Nguyên Tấn Thần nghiêng đầu, khoe mắt thì tự lại ở trên người Tường Tịch đang cúi đầu chào cảm ơn.

Hạ Chi Khanh liếc nhìn hấn ta một cái, ánh mắt chợt loé lên, không mẫn không nhạt nói: “Nghệ sĩ mới tuyển của công ty, rất có tiềm năng.”

Nguyên Tấn Thần ho khan một tiếng, cười ôn hoà.

Tường Tịch trở lại hậu trường, đúng lúc Tề Minh Lật chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn. Cô kéo cô ta lại, nén cười thật lòng nói câu cổ lên, quay đầu sắc mặt không tốt trở lại phòng nghỉ.

Khuôn mặt của Nguyên Tấn Thần hiện lên ở trước mắt, lại còn mang theo nụ cười dịu dàng chết tiệt đó.

Nếu bây giờ cô không phải là một người mới, nếu địa vị của cô không yếu hơn hấn, cô nhất định sẽ hung hăng tát lên bản mặt dối trá của hấn ta một cái.

Tường Tịch ngồi xổm xuống ôm lấy đầu, lác lác đầu thật mạnh.

Cô tưởng là khi mình gặp Nguyên Tấn Thần thì có thể dùng thân phận một người xa lạ bình tĩnh hoà nhã nói chuyện với nhau, nhưng mà cô đã đánh giá cao năng lực của mình. Trời biết, vừa rồi nhìn thấy hấn ta, cô muốn cho hấn ta sắc mặt biết bao nhiêu, cô muốn nắm lấy cổ áo của hấn cho hấn một đấm biết bao nhiêu.

Cô đã dùng hết cả sức lực của mình mới bảo đảm hoàn thành biểu diễn tốt đẹp. Bây giờ cô thật sự không nhịn được, cô muốn phát tiết, cô muốn thả con mãnh thú ở trong tim mình ra, nếu không người bị thương chính là cô.

Trong phòng hoá trang không có những người khác, Tường Tịch cũng không lo ngại gì, trực tiếp dựa vào trên cửa khóc ồ lên. Cô nói với bản thân mình, đây là lần cuối cùng cô khóc vì Nguyên Tấn Thần, tuyệt đối không còn lần tiếp theo.

Ngoài hành lang nghe được tiếng nước nở ở trong phòng nào đó truyền ra, Tần Thành nhú nhú mày, dựa theo âm thanh đi tới gõ cửa.

Tường Tịch bị tiếp gõ cửa thành linh nhảy dựng lên, cô luống cuống tay chân lau nước mắt, hoảng hốt mở cửa ra.

“Tổng giám đốc Tần.” Nhìn thấy người đến, cô hoảng sợ nhưng lập tức bình thường trở lại.

Là cô gái mà lần đầu tiên gặp mặt liền nói với mình: cần một người giống như anh làm hậu trường. Trong lòng Tần Thành có chút cảm giác khác thường lướt qua, nhưng lại cảm thấy buồn cười nhiều hơn.

Sau cuộc trò chuyện ngày đó, anh còn tưởng rằng cô là người phụ nữ sức mạnh vô địch ý chí sắc đá, đâu có ngờ rằng cô lại một mình trốn ở trong phòng khóc. Hơn nữa, nhìn bộ dáng cặp mắt sưng vù, chắc chắn là đã khóc vô cùng dữ dội.

Ma xui quý khiến Tần Thành vỗ vỗ đầu của Tường Tịch, lấy lời của Hạ Chi Khanh an ủi cô: “Cô biểu diễn rất không tồi, công ty sẽ chú ý đầu tư vào cô.”

Đề tài biến đổi quá nhanh, thế cho nên nỗi buồn rầu tạm thời dừng lại, Tường Tịch hắc tuyến, khoé miệng giật giật.

Áp lực trường kỳ ở trong lòng giống như có một dòng nước ấm rót vào, không mãnh liệt nhưng cảm nhận được rất chân thật.

“Cám ơn tổng giám đốc Tần.” Cô cúi đầu nói lời cảm ơn.

Cuối cùng thì có kết quả kiểm tra đánh giá ba mươi phút sau khi toàn bộ biểu diễn chấm dứt. Tường Tịch, Tề Minh Lật cùng với Nghiêm Nham của tổ bốn thắng. Ba người bọn họ từ ngày mai bắt đầu nhận huấn luyện càng nghiêm khắc hơn. Những người khác làm chuẩn bị một lần nữa, cuối tuần lại kiểm tra đánh giá.

Cứ như vậy, mâu thuẫn tiềm ẩn của nội bộ thành viên sẽ xuất hiện.

Ba người Tường Tịch, Tề Minh Lật, Nghiêm Nham thắng được, dĩ nhiên không có oán giận. Nhưng những người khác thì không giống vậy, mọi người cùng được tuyển vào công ty, cùng được huấn luyện giống nhau, dựa vào cái gì mà cậu có thể thông qua còn tôi thì không thể?

Kể từ đó, trong nội bộ người mới dần dần có lời đồn đãi.

Có một lần Tường Tịch nghe được vài câu, nói là cô dựa vào bộ dáng xinh đẹp, quyến rũ tổng giám đốc Tần mới thắng được cơ hội kia.

Nói chuyện đó là người đã từng thi đấu giọng hát với cô ở trên sân khấu, kết quả bởi vì âm sắc không tốt mà bị thua.

Lúc ấy Tường Tịch vừa vặn đi ở ngoài cửa của bọn họ, chỉ cần nhẹ nhàng đẩy, là có thể phơi bày kẻ nói xấu gièm pha, nhưng cô cong cong ngón tay, nhin xuống.

Hơn nữa, đời này cô coi như là một người “lão làng” có tư cách và từng trải, không thích hợp so đo với đám người ở sau lưng người khác nói bậy, ngầm nghiên cứu chuyện dơ bẩn.

Không bằng thuận theo tự nhiên, tự thời gian sẽ nói lên tất cả.

Ngày cứ trôi qua như thường lệ, chẳng mấy chốc lần kiểm tra đánh giá thứ hai thứ ba thứ tư đã xong. Tường Tịch ngênh đón đêm Giáng Sinh đầu tiên sau khi cô trọng sinh.

Trải qua hơn một tháng ở chung, Tề Minh Lật đã không lạnh lùng bằng lúc đầu đối với Tường Tịch, có khi cô ta cũng sẽ chủ động nói chuyện với Tường Tịch, nhưng mà không có đề cập tới thân thể của cô ta. Tường Tịch thức thời, cũng không hỏi nhiều.

Mà Nghiêm Nham lớn hơn các cô một tuổi, vì là nam nên trong khi huấn luyện cũng tận tâm chú ý bọn họ. Ba người ở chung xem như hoà hợp.

Ba người ở chung thuận hoà, đêm nay phải cùng nhau tham gia một tiết mục giải trí trực tiếp “Ngôi sao giải trí TRE.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phỏng vấn ngôi sao giải trí TRE

“Ngôi sao giải trí TRE” là tiết mục phát sóng trực tiếp tin tức giải trí nội bộ TRE. Mỗi tuần, đối tượng phỏng vấn chủ yếu là nghệ sĩ của TRE, tiến hành truyền bá thông qua mạng lưới của công ty.

Lưu Viện thông báo cho bọn Tường Tịch đi tham gia tiết mục, vậy chỉ có một khả năng là công ty chuẩn bị để cho ba người bọn họ debut.

Tuy rằng nhắc nhở mình phải bình tĩnh, huống hồ thời gian debut chưa có xác định chính xác, nhưng nhìn thấy thời gian cách tiết mục ngày càng gần, Tường Tịch vẫn kích động một hồi.

Tiết mục bắt đầu vào tám giờ tối, huấn luyện buổi chiều xong chỉ mới năm giờ rưỡi. Tường Tịch không quay về ký túc xá mà đi đến căn tin của nhân viên mua hai phần đồ ăn đóng gói rồi trở về phòng nghỉ.

Tề Minh Lật không có ở đó, Tường Tịch ăn cơm xong liền một mình dựa vào trên sofa chọn mất một lát.

Cô hiếm khi nhớ tới kiếp trước, kiếp này thật bận rộn khiến cho cuộc sống mỗi ngày của cô thật phong phú. Nhìn gần có thể thấy dưới mắt có một quầng xanh nhợt nhạt.

“Tuông Tịch.” Luru Viện đẩy cửa khép hờ đi vào, động tác ngắn gọn năng động. “Bây giờ em đi theo chị đến phòng hoá trang.”

Tuý tiện sửa sang lại tóc, Tuông Tịch đứng lên, nhìn bên ngoài, nói: “Tề Minh Lật còn chưa tới.”

“Cô ấy và Nghiêm Nham đã đi đến phòng hoá trang rồi.” Luru Viện xoay người, dường như là nhớ tới cái gì quay đầu lại nói: “Tuông Tịch, em và tổng giám đốc Tần quen biết hả?”

Nghĩ đến đủ loại phiên bản tin đồn nghe được mấy ngày hôm nay, Tuông Tịch hiểu ra. Cô cúi đầu đắn đo vài giây, nói: “Mọi người trong công ty đều biết tổng giám đốc Tần.”

Nói xong, lại ngẩng đầu cười láu cá: “Chẳng lẽ chị Luru muốn làm quen lại với tổng giám đốc Tần lần nữa?”

Luru Viện há mồm, nuốt trở vào những lời muốn nói.

Phòng quay phim của Ngôi sao giải trí nằm ở lầu chín, chiếm mấy trăm mét vuông, mọi thiết bị âm thanh, ánh sáng đầy đủ, không thua bố trí của đài truyền hình một chút nào. Phòng hoá trang ở ngay bên cạnh phòng quay phim.

Lúc Tuông Tịch đến thì Tề Minh Lật đang đứng ở giữa phòng chọn quần áo. Trên giá áo treo những bộ áo đầm dạ hội hàng hiệu rực rỡ chói mắt. Cách đó không xa, trên giá để giày cũng bày mấy chục đôi giày cao gót. Theo như Tuông Tịch biết thì toàn bộ mấy thứ này là trang phục mới nhất của thời trang Paris năm nay.

“Em cũng phải chọn một bộ.” Luru Viện dừng lại bên cạnh Tuông Tịch, cầm bút chỉ chỉ vào tài liệu ở trên tay. “Những cái này đều là trang phục của công ty tài trợ, em mặc sức chọn đi.”

“Không thể chọn bậy bạ, phải thích hợp với cô.” Tề Minh Lật lấy ra một bộ áo đầm kiểu kinh điển hiệu Givenchy, đưa tới trước người Tuông Tịch so sánh. “Bộ áo đầm này được nè.”

Tuông Tịch nhận lấy, đi đến gương soi ở bên xoay qua xoay lại một chút, chốc lát gật đầu: “Bộ này rất được.”

Luru Viện ngạc nhiên há hốc miệng. Từ khi Tề Minh Lật vào công ty luôn là một người có bộ dạng lạnh lùng thân nhiên, không thích người khác. Chị ta cho rằng cô ta kiêu ngạo bẩm sinh, đối với ai cũng giống nhau, không ngờ cô ta lại chủ động chọn quần áo giúp Tuông Tịch. Hơn nữa, nhìn phản ứng của Tuông Tịch, tựa như đã thành thói quen.

Luru Viện mất bình tĩnh.

Chị ta biết được thân phận của Tề Minh Lật. Khi cấp trên thông báo cho chị ta tiếp nhận một người mới là quý nhân, có ý nhắc nhở chị ta để tâm sắp xếp cho Tề Minh Lật nhiều hơn.

Vì thế, lúc đầu huấn luyện, chị ta không khỏi thiên vị cô ta một chút. Cũng may bản thân Tề Minh Lật thuộc trường phái thực lực, ngoại trừ phương diện tính cách, những mặt khác không tìm thấy chỗ để bắt bẻ. Dần dà, Luru Viện không quá để tâm đến cô ta nữa.

Ai ngờ, hiện tại Tề Minh Lật lại thân cận với Tuông Tịch.

Luru Viện không biết chị ta có phải báo cáo việc này với cấp trên hay không. Dù sao, không phải không có người muốn dựa vào tiếng tăm của nhà họ Tề để nổi tiếng.

Luru Viện suy xét thoả đáng. Tuông Tịch và Tề Minh Lật đều tự thay xong quần áo. Tuông Tịch mặc bộ áo đầm màu trắng mà Tề Minh Lật đã chọn cho. Thiết kế một vai trần đã thành công biểu hiện xương quai xanh hoàn mỹ của cô, làn váy phía dưới được thiết kế cầu kỳ khiến cho toàn thân cô mang hơi thở đáng yêu pha chút trẻ con, trên đôi chân còn có đôi giày cao gót cùng màu, đã thành công khiến cho khí chất lạnh lùng trên người cô biến mất.

Cho dù ánh mắt soi mói như Luru Viện không thể nào không thừa nhận Tuông Tịch có tư chất để nổi tiếng.

Bây giờ năm mươi, phòng hoá trang đã hoàn thành trang điểm cho Tuông Tịch. Bây giờ năm mươi lăm, ba người Tuông Tịch, Tề Minh Lật, Nghiêm Nham gặp nhau ở hậu trường phòng quay phim. Đúng tám giờ, ba người lên sân khấu.

Tuông Tịch là người thứ hai lên sân khấu, Tề Minh Lật được sắp xếp thứ nhất. Bên này cô ta vừa mới đi lên, bên kia Tuông Tịch liền bị một cậu em trợ lý sân khấu đẩy về phía bàn của người chủ trì, rồi sau đó ba máy camera từ ba phía tiến đến gần.

Cảm thấy ống kính hướng về, Tuông Tịch nở to nụ cười, vẫy vẫy tay lại.

Tiết mục không có khán giả, bốt đi rất nhiều những phân đoạn chào hỏi. Ba người mới vừa ngồi xuống xong, người chủ trì lập tức đi thẳng vào chủ đề.

“Hôm nay là đêm Giáng Sinh, tiết mục của chúng tôi có mời tới ba nghệ sĩ mới sắp debut của công ty. Tiếp theo đây, tôi sẽ đại diện tất cả khán giả trao đổi với ba vị. Hy vọng ba vị biểu hiện thật tốt nhé!”

Người chủ trì năm nay hai mươi sáu tuổi, đã trải qua vài năm làm chủ trì tiết mục giải trí, luôn biết pha trò, không bao giờ khiến cho không khí căng thẳng.

“Xin hỏi tiểu Tịch, vì sao cô muốn làm ngôi sao? Tôi nghe nói trước đây cô là thiên tài ban mỹ thuật hội hoạ của trường đại học C.”

Ngay cả điểm ấy cũng bị bỏ ra, xem ra trước đó tổ tiết mục đã làm rất nhiều bài tập. Tường Tịch ổn định tinh thần, nói: “Về điểm này, đầu tiên là bởi vì vấn đề cá nhân. Nói như thế nào đây? Tôi cảm thấy rằng một người trước ba mươi tuổi thường nổi điên một lần, làm chuyện mà bản thân mình thích một lần.”

“Vậy ý của tiểu Tịch là cô thích diễn xuất, cho nên mới từ bỏ học hành?”

“Đúng vậy.” Tường Tịch như có như không mỉm cười về phía màn ảnh: “Tôi không cảm thấy từ bỏ mỹ thuật hội hoạ là chuyện tiếc nuối, ngược lại, tôi cảm thấy vui vẻ, bởi vì tôi đang làm việc tôi thích, mặc dù nó rất khó.”

Người chủ trì gật đầu đồng ý.

Tường Tịch trả lời xong, cúi đầu cười dịu dàng. Kịp trước cô quyết định làm diễn viên, tám phần mười là bởi vì thích diễn. Đúng vậy, cô thật sự thích diễn, hơn nữa, cô cũng có khả năng diễn xuất trời cho.

Về phần kiếp này, cô nghĩ, ngoài thích ra, cô càng muốn nhìn thấy bản thân mình có thể đi bao xa trong giới giải trí, có phải giống như phù dung sớm nở tối tàn giống như kiếp trước hay không.

Tiếp theo của tiết mục vẫn như cũ, nói chuyện phiếm là chính, những vấn đề mà khán giả thích nhất là yêu thích loại đàn ông nào, tính cách của mình, màu sắc yêu thích.

Tường Tịch phối hợp tuần tự trả lời.

Chín giờ rưỡi, phòng vẫn chính thức chấm dứt.

Dường như trong nhà Tề Minh Lật xảy ra chuyện, cô ấy mới đi ra hai phút, cũng không có thay đồ đã được tài xế của nhà họ Tề chở về. Tường Tịch đợi cho cô ta gần đến dưới lầu thì để lại một tin nhắn hỏi thăm rồi quay về phòng hoá trang thay quần áo.

Trong phòng hoá trang có người vào. Tường Tịch vừa mới đẩy cửa liền nhìn thấy một đôi giày đàn ông, nghĩ rằng mình đã đi nhầm phòng, vội vàng đóng cửa lui ra ngoài.

Tần Thành nhìn thấy động tác của cô từ trong gương, trong lòng khẽ động, đang muốn đi ra kêu người lại, kết quả, vừa mới lên tiếng, Tường Tịch lại đẩy cửa vào.

“Tổng giám đốc Tần.” Tường Tịch cười nhẹ nhàng: “Anh đến tìm tôi hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Mời ăn khuya

Tần Thành đứng ở dưới đèn huỳnh quang, tay phải khoát lên cổ tay trái, khớp xương rõ ràng, ngón út ngay cạnh khuy măng sét bằng ngọc thạch lấp lánh. Ánh mắt dừng lại trên người Tường Tịch hai phút, anh nói: “Biểu hiện hôm nay của cô rất tốt”

Phòng hoá trang mà Tường Tịch dùng tạm thời đồ đạc lộn xộn không thể tả, nhìn còn có chút chật chội. Lúc này, Tần Thành với vóc người ít nhất một mét tám lăm ở bên trong, đứng nói là chật chội, Tường Tịch cảm thấy hoạt động của cô đều bị cản trở.

Nhưng cô nhịn xuống khó chịu, duy trì nụ cười, nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Tần.”

Tần Thành cũng cười: “Ừ, lời nói cảm ơn này của cô ngày hôm nay trái lại có vẻ tình nguyện hơn. Sao, thích tôi tán dương cô?”

“Thích, sao lại không thích?” Tường Tịch cười khanh khách, trong mắt có tia cười. “Được tổng giám đốc Tần nâng đỡ, tôi thật sự hưng phấn còn không kịp.”

Thật là hưng phấn. Phải biết rằng, chỉ có khi Tần Thành hoàn toàn thừa nhận một nghệ sĩ thì mới dùng giọng điệu trêu đùa nói chuyện. Đối với nghệ sĩ chương tấu, cho tới bây giờ anh ta toàn dùng dáng vẻ giải quyết việc công, ngay cả một biểu cảm dư thừa cũng không muốn bỏ thí cho người ta.

Tường Tịch mới vào công ty gần hai tháng, có thể được anh ta đối đãi như thế, trong mắt người hiểu biết, đúng là ơn huệ lớn nhất của cô.

Kiếp trước, Tường Tịch cùng Tần Thành nói chuyện tuyệt đối không vượt quá mười câu, hơn nữa, bản thân cô và anh ta không cùng xuất hiện. Cho nên tất cả tin tức về anh ta, trên cơ bản cô đều biết được thông qua báo chí và internet.

Đời này, hai lần gặp mặt trước giữa bọn họ, Tần Thành nói chuyện giữ quy củ, phù hợp thái độ nên có của ông chủ đối với cấp dưới, lần an ủi duy nhất

đó vẫn là giọng điệu đứng đắn nghiêm chỉnh.

Tận đáy lòng Tường Tịch xác định hình tượng của Tần Thành là một ông chủ chính trực, phong lưu. Kết quả, kỳ kiểm tra đánh giá vào nửa tháng trước, sau khi Tường Tịch thắng, thái độ của Tần Thành đối với cô liền thay đổi. Anh ta trò chuyện với cô, càng ngày càng khiêu chiến nhận thức của cô.

Hơi một tí là dùng giọng trầm nói chuyện. Có khi Tường tịch cảm thấy anh ta không vào showbiz thì thật sự đáng tiếc, giả vờ như thế.

Nhưng cô chỉ dám nói thầm trong lòng, ngoài mặt, có thể làm thì làm, không thể làm thì kiên quyết không làm.

Tường Tịch cúi đầu lẳng lặng nghĩ, trong đầu dần dần xác định thái độ thích đáng đối với Tần Thành.

Nếu anh ta muốn tới gần cô, muốn trêu chọc cô thì cô liền cho anh ta cơ hội.

Sau này cô có nổi tiếng hay không, chủ yếu không phải từ quyết định của Tần Thành sao?

Không cần phải vì cái gọi là cá tính mà khiêu chiến boss. Huống hồ, bây giờ Tần Thành chỉ trêu ghẹo cô bằng lời, trong thực tế cũng không có đề nghị một giao dịch kinh khủng gì.

Nghĩ như vậy, cô hoàn toàn thoải mái.

Tường Tịch bình thường trở lại, trở nên mạnh dạn. Cô mặc kệ Tần Thành, trực tiếp đi vòng qua anh ta, xếp vào bao quần áo mặc cho tiết mục đã thay ra, rồi tẩy trang hoàn toàn.

Thu dọn xong, Tường Tịch nhìn sắc trời bên ngoài, nói: “Không biết tôi có cơ hội mời tổng giám đốc Tần ăn khuya không?”

“Tôi rất vinh hạnh.” Tần Thành cúi đầu xoay người, mặt mày mang ý cười khéo léo.

Tường Tịch nhún nhún vai, ở chung với người thông minh thật thoải mái. Một động tác, một vẻ mặt, cho dù ẩn giấu tính toán cũng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy ngăn cách.

Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng hoá trang. Tường Tịch lập tức đi về phía thang máy của nhân viên. Tần Thành nhìn thấy, chân vừa chuyển đang muốn đi về phía thang máy riêng, cũng bước vào thang máy của nhân viên.

Đúng lúc trong công ty có nhân viên mới tăng ca xong, một mối cả ngày, đang một mình đuổi người ở trong thang máy. Kết quả, tổng giám đốc Tần bước vào, cô ta chấn động.

Ai có thể nói cho cô biết vì sao tăng ca còn có thể gặp được tổng giám đốc Tần đây? Thật là có đáng sợ hay không?

“Tổng giám đốc Tần.” Người nhân viên kinh hãi quá đỗi, lui đến góc của thang máy, lắp bắp chào hỏi: “Chào... Chào buổi tối.”

“Ừ.” Trong khoảnh khắc, Tần Thành thay đổi bộ dáng mặt không chút biểu cảm như thường ngày, gật đầu với người nhân viên.

Tường Tịch đứng ở bên cạnh, khoé miệng co rúm.

“Còn có cô Tường... Chào buổi tối.” Người nhân viên chào hỏi xong mới phát hiện người đứng bên cạnh tổng giám đốc Tần là nghệ sĩ mới tuyển năm nay của công ty, trong đầu lập tức tuôn trào những chuyện câu huyết tổng giám đốc của một công ty giải trí ở cùng với nghệ sĩ mới, kêu mưa gọi gió, tôi lợi dụng anh, anh lợi dụng tôi, yêu nhau giết nhau, cuối cùng oanh oanh liệt liệt ở cùng với nhau.

Người nhân viên quả thật hối hận không kịp.

Bỗng chốc phá vỡ khung cảnh của ông chủ và nghệ sĩ ở chung với nhau, ngày mai mình có thể bị sao hay không?

Tần Thành hiển nhiên không biết được bộ não tưởng tượng quá mức của người nhân viên, anh ta nhìn thấy thang máy mở ra, liền quay đầu nói: “Cô chờ ở bên ngoài trước, tôi đi lấy xe.”

Tường Tịch ừ một tiếng.

Phía sau, trái tim mong manh của người nhân viên vừa lạnh phân nửa lại vỡ tan tành.

Tường Tịch liếc nhìn cô ta một cái, khi bước ra khỏi thang máy nói: “Làm việc ở trong công ty, nói ít, làm việc nhiều mới là đứng đắn.”

Người nhân viên hai mắt rung rung ngẩn lệ, dùng một chút can đảm cuối cùng gật đầu như gà mổ thóc. Minh không bao giờ... muốn tăng ca nữa, tăng ca gặp ông chủ và gì gì đó quá đau thương không dậy nổi.

Tường Tịch rút cuộc đi đến cửa công ty ngoảnh đầu nhìn lên, cửa thang máy đã khép lại, người nhân viên nhát gan đã bỏ chạy không còn bóng dáng.

Cô đẩy cửa xoay tròn ra, cười một tiếng.

Với cái gan của người nhân viên kia, nói tóm lại là không dám đem chuyện hôm nay gặp được cô và Tần Thành nói ra.

Chiếc Maybach chạy êm đềm trên đường, Tưởng Tịch kéo cửa kính hờ cỡ một lòng tay, nhìn ra bên ngoài. Gió lạnh thổi vào trong xe, Tần Thành cũng mặc cô, cho đến khi xe quẹo qua một khúc quanh, Tần Thành nghe thấy Tưởng Tịch nói: “Tổng giám đốc Tần, đi đại học C đi.”

“Đại học C cách bên này quá xa.”

“À, tôi nói chính là khu cũ, không phải khu mới.”

Tần Thành: “...”

Quả nhiên không thể cho người phụ nữ này mặt mũi, một khi cho mặt mũi thì cô nàng liền đập vào mặt.

Tần Thành im lặng tức tối, nhưng cũng không nói gì.

Giao lưu thân thiết với ngôi sao tương lai của công ty, coi như là một phần công việc.

Xe rốt cuộc dừng lại ở hẻm nhỏ cách đại học C không xa.

Tưởng Tịch xuống xe, tay đút vào túi áo khoác, nói: “Phố ăn vặt của đại học C rất được.”

Vài năm đại học cô thường xuyên đến bên này ăn, giá cả phải chăng, đủ trọng lượng.

Dẫn boss đi thẳng vào một quán, Tưởng Tịch không nói hai lời, muốn hai phần hoành thánh trước.

Hai người ngồi song song với nhau, cái bàn gỗ đã được sử dụng quanh năm, lưu lại một lớp dơ lau không sạch, Tưởng Tịch lau một chút rồi mới ngồi xuống.

Đằng sau, bên cạnh bọn họ đều là sinh viên của đại học C hoặc là đại học lân cận, đêm Giáng Sinh ra ngoài tụ hội. Trên cái bàn không lớn bày đầy trái táo, quà tặng được gói bằng màu sắc rực rỡ, còn buộc thêm cái nơ dễ thương.

Nếu cô không bỏ học, nhất định cũng sẽ có rất nhiều. Nhưng mà...

“Công ty quyết định trong tin tức ngày mai chính thức tuyên bố debut của ba người.”

Tần Thành bỗng nhiên nói chuyện, giọng nói không lớn, vừa đủ cho hai người bọn họ nghe được. Tưởng Tịch ngồi ở giữa một đám sinh viên nhao nhao ồn ào cụng ly, hiểu ra được lời nói này, toàn bộ những thương cảm, những hoài niệm gì đó đều nhẹ nhàng theo gió.

Debut, được, rất tốt.

Tưởng Tịch điềm tĩnh nói với chính mình câu cổ lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tin tức khủng

“Bộ phim ‘Công tử Khuynh’ của đạo diễn Lý Mặc hôm nay bấm máy. Thiên vương Nguyên Tấn Thần tham gia cùng với ba nghệ sĩ mới của TRE xuất hiện trên màn ảnh lần đầu tiên.”

Tưởng Tịch vừa mở máy tính lên, tin tức này liền xuất hiện đầy trang, kèm theo bức hình ở bên trên, một bên là Nguyên Tấn Thần hoá trang nam chính đẹp đẽ, một bên là ảnh chụp chung của ba người cô cùng Nghiêm Nham, Tề Minh Lật tham gia tiết mục tối hôm qua.

Thân mình Tưởng Tịch cứng đờ trong vài phút mới bình tĩnh tiếp tục cử động con chuột.

Tối hôm qua, khi Tần Thành đưa cô trở về, cô có nghĩ tới tin tức của hôm nay sẽ viết như thế nào, nhưng cô làm sao cũng không đoán được Tần Thành lợi dụng tác phẩm tiêu biểu là bộ phim mới của Lý Mặc để cho ba người bọn họ debut, dùng đề tài giải trí đang hấp dẫn nhất để tạo thế cho ba người bọn họ.

Theo như cô biết, “Công tử Khuynh” của Lý Mặc ở kiếp trước bán vé hơn tám triệu, cũng quét sạch các giải thưởng lớn trong buổi lễ, giật được sáu giải thưởng lớn, giải nam, nữ chính hay nhất, nam, nữ phụ hay nhất, đạo diễn hay nhất và giải âm nhạc hay nhất, là một năm thành công nhất của điện ảnh.

Nguyên Tấn Thần chính là dựa vào vai nam chính của bộ phim này mà thoát khỏi biệt hiệu thần tượng tuổi trẻ, tiến vào hàng ngũ diễn viên phái thực lực.

Đương nhiên, tất cả người tham gia diễn xuất bộ phim này đều là những người tên tuổi, bất cứ một nhân vật nhỏ cũng là ngôi sao đóng. Không có Tường Tịch, cũng không có Tề Minh Lật, Nghiêm Nham. Quảng cáo cũng không từng chụp đến những nhân vật nhỏ này.

Tường Tịch có thể tưởng tượng ra, hiện giờ phía sau màn hình máy tính có bao nhiêu người đang theo dõi bám sát bộ phim này, có bao nhiêu phóng viên chờ đợi bên cánh gà, chuẩn bị đưa tin tất cả các tin tức về bộ phim, về Nguyên Chấn Thần, về ba người bọn cô.

Tối hôm qua ở thành phố S có tổ chức một buổi lễ điện ảnh. Sáng sớm hôm nay, trên các trang web lớn tràn ngập tin tức về việc người nào mặc quần áo gì, người nào mang trang sức gì, những nữ minh tinh mặc áo đầm dạ hội tỉ lệ nghịch với nhiệt độ thời tiết, tranh nhau khoe sắc trên thảm đỏ rất náo nhiệt. Nhưng khi tin tức đạo diễn Lý xác định nam nữ chính và nam nữ phụ của bộ phim vừa ra tới thì lập tức như cuồng phong thổi quét cả giới giải trí, đánh bại tất cả tin tức của thảm đỏ, quang vinh đứng đầu các trang web lớn.

Nội bộ của TRE cũng giống như vậy, nổ tung vì tin tức khủng.

Tường Tịch đi thẳng vào cửa công ty, nhận được vô số ánh mắt hâm mộ ghen tị.

Trong phòng huấn luyện, Nghiêm Nham bị kích động nắm máy tính cứng ngắc. Nhìn thấy Tường Tịch vào cửa, tự nhiên không còn sót lại chút lãnh đạm của thường ngày, giống như một đứa con trai mới bắt đầu yêu đương, nói: “Tường Tịch, chúng ta được debut, đây là thật sao? Tôi không có nằm mơ phải không?”

“Không có.” Tường Tịch ngồi vào chỗ của mình, cười nói: “Anh không nhìn lầm, tôi đã tìm tổng giám đốc Tần xác nhận qua, hôm nay thật sự là ngày chúng ta debut.”

Nghiêm Nham ‘yay’ một tiếng, kích động đứng lên xoay vòng quanh.

Tường Tịch nhìn anh ta, cười mà không nói.

Chẳng bao lâu sau, cô cũng như vậy, cho dù chỉ là một vai diễn rất nhỏ cũng có thể vui mừng đến hơn nửa đêm ngủ không được, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại.

Nửa giờ sau, Tề Minh Lật lững thững đến, sau đó Lưu Viện cảm một chồng đồ tới.

“Ba người cô cậu nhất định đã nhìn thấy tin tức!” Lưu Viện liếc mắt thâm ý nhìn ba người một cái. “Không tệ, công ty đã chính thức xác định cho phép ba người cô cậu chính thức bắt đầu đóng phim.”

Tường Tịch và Tề Minh Lật liếc nhau, rất bình tĩnh gật đầu.

Lưu Viện nói tiếp: “Phim của đạo diễn Lý quay vào hai giờ chiều ở phim trường thành phố Z, công ty đã chuẩn bị xong tất cả cho các người, bây giờ nếu không có việc gì thì chúng ta lập tức xuất phát.”

Trong khi đương sự không biết tình huống gì, đột nhiên tuyên bố quay phim, quả là thời gian thật gấp gáp.

Tường Tịch biết rõ địa vị hiện giờ của mình, bỏ đi ý nghĩ quay về ký túc xá lấy cái laptop, đi theo Lưu Viện ra ngoài từ lối an toàn của công ty. Không thể đi cửa chính của công ty, nơi đó tràn ngập các phóng viên tới săn tin.

Đi cùng còn có bốn người, một nam ba nữ, ba người nữ cũng không lớn tuổi, hơn hai mươi tuổi, mái tóc ngắn gọn gàng, túi du lịch thật to ở trên lưng. Người nam khoảng chừng hơn ba mươi, gọng kính vàng trên cái mũi thẳng tắp, nhìn từ xa rất lịch sự. Anh ta không có ba lô, chỉ có cặp tài liệu ở trong tay.

Tường Tịch biết người đàn ông này, Lục Mạnh Nhiên, một trong mười người đại diện quý giá của công ty giải trí TRE. Mười năm trước, lúc Hạ Chi Khanh debut, chính là anh ta dẫn dắt.

Mỗi người mang tâm sự lên chiếc xe thương vụ đã đỗ sẵn ở bãi đậu xe. Bên này vừa ngồi vào chỗ của mình thì bên kia Lục Mạnh Nhiên liền đặt cặp tài liệu lên một cái bàn di động duy nhất ở trên xe, sau đó lấy ra vài tập tài liệu đưa cho bọn họ.

“Đây là hợp đồng chính thức của công ty.” Lục Mạnh Nhiên khụ một tiếng, nhìn ba người. “Khác với ký kết khi các người mới vào công ty. Các người lập tức xem nội dung bên trong có cần sửa gì hay không, nếu không cần thì chúng ta có thể lập tức ký tên.”

Bản hợp đồng có phần bản sao, trên hợp đồng hai bên đều có rõ ràng quyền lợi và sự bắt buộc phải thực hiện nghiệp vụ. Tường Tịch xem xét qua, thấy phần nội dung không khác với kiếp trước, thái độ công ty giải trí TRE đối với người mới rất rộng rãi, trước sau như một, tìm không thấy kẽ hở.

Lấy bút ra, Tường Tịch nhanh nhẹn dứt khoát ký tên, đưa cho Lục Mạnh Nhiên.

Ngay sau đó, Tề Minh Lật cũng ký tên.

Khi sắp tới thành phố Z, Nghiêm Nham giao lại phần của mình.

“Rất tốt.” Lục Mạnh Nhiên đóng hợp đồng lại, ngừng đầu, ánh mắt ôn hoà sau mắt kiếng. “Nếu đã ký hợp đồng, từ giờ trở đi...”

Tường Tịch bất giác ngưng thở.

Lục Mạnh Nhiên giơ tay, giọng nói thay đổi: “Tôi là người đại diện của các người, sau này hợp tác vui vẻ!”

Thoảng qua ngón tay trắng mảnh khảnh, chỗ ngón trở lưu lại vết chai do cầm bút quanh năm, Tường Tịch chậm rãi thả lỏng người, tiến lên bắt tay anh ta.

Mười hai giờ rưỡi trưa, đoàn người tới khách sạn ở bên ngoài phim trường thành phố Z. Lục Mạnh Nhiên đơn giản nói cho ba người công việc của mấy tháng tiếp theo, rồi ngồi vào một chiếc xe khác trở về.

Lưu Viện tạm thời ở lại giúp ba người xử lý những sự cố có thể xảy ra đột ngột.

Lục Mạnh Nhiên vào trong xe, đóng cửa lại, xoay người lấy tập tài liệu ra, đưa cho người nào đó đang dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi. “Tổng giám đốc Tần, đây là hợp đồng, đã ký xong.”

Tần Thành yên lặng nhận lấy, thuận tay lật vài tờ, nhìn đến cái tên nào đó, xoa xoa huyết Thái Dương, nói: “Trợ lý và mọi thứ đều sắp xếp xong rồi chứ!”

“Đã xong rồi.” Lục Mạnh Nhiên ngồi thẳng người. “Đều sắp xếp theo như anh nói. Có điều...”

Anh ta liếc nhìn Tần Thành một cái, ngữ vực nói: “Dường như tổng giám đốc Tần khá để tâm đến ba người mới lần này.”

Anh ta giao tiếp với Tần Thành mười năm, đây là lần đầu tiên thấy Tần Thành tự mình quan tâm đến nghệ sĩ mới của công ty.

“Không để tâm thì có thể làm sao bây giờ?” Tần Thành đưa hợp đồng lại cho Lục Mạnh Nhiên, thờ dãi hiềm thấy: “Từ ngày Tề Minh Lật vào công ty thì ông cụ Tề liên điện thoại cho anh tôi, một ngày năm lần, e sợ cho cháu gái của ông ta bị người khác ăn hiếp. Ông ta cũng không nhìn xem, trong những người mới tuyển năm nay, có mấy ai có thể so sánh với khả năng của cháu gái yêu quý của ông ta chứ.”

Lục Mạnh Nhiên: “...”

Tần Thành: “Đúng rồi, ba người lần này cũng không tệ, cậu chú ý nhiều một chút. Nhất là Tề Minh Lật, coi cô ta như người bình thường là được.”

Cho nên, anh ta căn bản không phải vì Tề Minh Lật, chẳng lẽ là vì Tường Tịch kia? Những lời nghiêm chỉnh kia chỉ là để che dấu chân tướng?

Lúc xe khởi động, Lục Mạnh Nhiên ý thức được thật sâu sắc: Tiếp thu lần này của anh ta không phải là nghệ sĩ mà là bom, chính là một quả bom siêu mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Phân vai diễn

Đặt mình vào trong phim trường hỗn độn, lồng ngực Tường Tịch dâng lên một cảm giác thuộc về.

Năm cuối cùng của kiếp trước, bởi vì phần lớn thời gian của Nguyên Tấn Thần bị sắp xếp kín, cô lo lắng hẳn ta không chăm sóc tốt cho bản thân nên đã cố ý từ chối lời mời quay một bộ phim. Cho dù giữ lại lời mời thì cũng chỉ là quay vai diễn phụ nhỏ, không quan trọng, hoặc những đoạn quảng cáo ngắn.

Sau khi trọng sinh, Tường Tịch may mắn hơn bao giờ hết, may mắn có được cơ hội thay đổi bi kịch một lần nữa.

Để ý đến sự thất thần của Tường Tịch, Lưu Viện ho nhẹ một tiếng, quay đầu mỉm cười, kéo cô về phía Lý Mặc, nói: “Đạo diễn Lý, đây là Tường Tịch, một trong ba nghệ sĩ mới hàng đầu của công ty lần này.”

Lý Mặc hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo hiền lành, trải qua quanh năm quay phim ở ngoài trời khiến cho ông ta hơi già hơn một chút so với một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi.

Ánh mắt quét một vòng qua ba người mới với vẻ mặt khác nhau, Lý Mặc nói: “Tổng giám đốc Tần đã cho tôi xem qua diễn xuất của các người, không tồi, rất có tiềm năng.”

Lưu Viện vội vàng cười làm lành: “Đạo diễn Lý cũng đừng khen quá mức, bọn họ đều là người mới, sẽ bị kiêu ngạo đấy.”

Lý Mặc sang sang cười lớn: “Lưu Viện, mấy tháng không gặp, cô càng ngày càng biết nói chuyện.”

Video huấn luyện của ba người này đều được tổng giám đốc Tần đưa tới cho ông ta xem, nếu không phải bọn họ có năng lực diễn xuất, có nói cái gì ông ta cũng sẽ không lấy bộ phim mới của mình mà đặt cược. Chẳng qua, huấn luyện là một chuyện, ra trận thật sự lại là chuyện khác.

Lý Mặc vô cùng chờ mong nhìn thấy biểu hiện kế tiếp của bọn họ. Quá trình tạo ra một bộ phim cũng là quá trình tạo ra một ngôi sao, không phải sao?

Tường Tịch đang bình tĩnh nghe Lưu Viện và Lý Mặc nói chuyện với nhau, phía sau lại truyền đến tiếng ồn ào.

Còn chưa kịp quay đầu lại, một giọng nói nam xuyên đến, đánh vào màng nhĩ: “Đạo diễn Lý, thật xin lỗi, tôi đã tới trễ.”

Nguyên Tấn Thần sải bước đi tới, khi đi ngang qua bên cạnh Tường Tịch thì ngừng lại một chút, quay đầu cười tủm tỉm, nói: “Cô là người mới của công ty phải không, xin chào, tôi là Nguyên Tấn Thần.”

Tường Tịch nhìn nụ cười hoàn mỹ trên mặt hắn ta, thoáng sùng sốt.

Nguyên Tấn Thần chớp mắt mấy cái.

Tường Tịch vội vươn tay: “Xin chào Nguyên thiên vương, tôi là Tường Tịch.”

“Tôi nhớ rõ cô.” Nguyên Tấn Thần thu tay lại, lộ ra tám cái răng đúng chuẩn với Tường Tịch.

Chôn xuống những cảm xúc đã thành linh bị nụ cười này lôi ra, mũi Tường Tịch chua xót, vội vàng quay đầu.

Hôm nay cô chỉ lo cảm khái, thiếu chút nữa đã quên một việc quan trọng nhất: Nguyên Tấn Thần là nam diễn viên chính của bộ phim này.

Cô phải ngày ngày đối diện với hắn ở trường quay.

Quả thật không có gì khiêu chiến giới hạn kiểm chế của cô hơn so với điều này.

Cảm giác được người bên cạnh không bình thường, lại nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ ra sức nháy mắt với mình của Lưu Viện, Tề Minh Lật vuốt vuốt tóc, đi đến trước mặt Tường Tịch, che khuất tầm mắt của Nguyên Tấn Thần, nói: “Xin chào Nguyên thiên vương, tôi là Tề Minh Lật.”

“Xin chào.” Nguyên Tấn Thần giống như không có bị ảnh hưởng, cười hờ hờ như trước. “Các em có thể trực tiếp gọi tôi là sư huynh.”

Tề Minh Lật thân nhiên gật đầu. Tường Tịch và Nghiêm Nham cũng gật đầu phụ họa.

Nghi lễ khởi động máy giữa trưa đã được các vị sản xuất làm, việc kế tiếp là tuyên bố vai diễn.

Trước khi quay phim, Lý Mặc thường báo cho các diễn viên biết, để cho bọn họ nên thử ống kính thì thử ống kính, nên xem kịch bản thì xem kịch bản. Bình thường ông ta sẽ lựa chọn diễn viên, đưa kịch bản cho họ trước khi bộ phim bấm máy, để tiện cho họ có thể sắp xếp kế hoạch hợp lý cùng với có thời gian nghiên cứu nhân vật.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên không có trải qua thử ống kính liền chọn người, xác định diễn viên.

Miệng nói có thể quay phim được, nhưng tới thời điểm thật sự, Lý Mặc đột nhiên lại có chút không chắc chắn. Dù sao thì bọn họ còn rất trẻ, còn “Công tử Khuynh” lại đòi hỏi diễn biến tâm trạng phức tạp mà chỉ có người đã từng trải qua sóng to gió lớn mới có thể chiêm nghiệm được.

Gọi người trợ lý phim trường tới, Lý Mặc đứng dậy giữ giữ cánh tay, thở ra một hơi, chỉ chỉ kịch bản phó đạo diễn đang cầm trong tay, nói: “Vai diễn đã xác định, Tề Minh Lật diễn vai nữ chính, Tường Tịch diễn vai nữ phụ, Nghiêm Nham diễn vai nam phụ. Bây giờ lập tức chia kịch bản cho mọi người, lập tức bắt đầu xem, nửa giờ sau chúng ta quay phim.”

Biết được không phải là nữ chính, Tường Tịch ngậm nhẹ nhàng thở ra. Bởi vì nữ phụ trong “Công tử Khuynh” là em gái của nam chính, ngoại trừ một ít cảnh nhỏ diễn với nhau, mặt khác thì rất ít cùng xuất hiện.

Đem cái ghế đầu vào một góc tương đối yên lặng, Tường Tịch thật chăm chú xem kịch bản.

Cảnh quay đầu tiên sắp tới không có vai của Tường Tịch. Nhưng nữ chính Cố Ảnh mà Tề Minh Lật diễn xuất thì phải xuất hiện một cách long trọng sau Nghiêm Nham và Nguyên Tấn Thần.

Tường Tịch nhìn về phía Tề Minh Lật, cô ta đang cúi đầu, hết sức chăm chú vào lời thoại.

Lại chuyển ánh mắt về phía Nghiêm Nham, nhìn thấy động tác của anh ta khàn trương vụng về, Tường Tịch khẽ cau mày.

“Đừng lo lắng.” Tề Minh Lật nhìn lên. “Nghiêm Nham có thể diễn tốt vai Tiêu Hàm kia.”

Tiêu Hàm, cũng chính là nam phụ của phim, là bạn chí cốt của nhân vật chính Âu Dương Khuynh, tính tình trọng nghĩa lại tràn đầy tình cảm dịu dàng, anh ta bảo vệ nữ phụ Âu Dương Na suốt cuộc đời, đến chết không thay đổi.

Kiếp trước, Lý Mặc dùng Lâm Dật, một diễn viên thần tượng đang nổi tiếng bấy giờ. Tường Tịch và anh ta chưa hề cùng xuất hiện, nhưng nhớ kỹ nụ cười thoải mái của Lâm Dật trong một màn cuối cùng, không chân thành, nhưng cảm động.

Ngoại hình của Nghiêm Nham phù hợp với miêu tả bề ngoài của Tiêu Hàm. Mọi người cùng nhau huấn luyện năm sáu mươi ngày, Tưởng Tịch nhìn thấy, cũng rõ ràng trình độ của anh ta. Nhưng diễn thật thì...

Tề Minh Lật biết rất nhiều, cả về lý thuyết lẫn diễn xuất. Nhưng mà, trong tiềm thức Tưởng Tịch cảm thấy rằng sự việc không dễ dàng như Tề Minh Lật nghĩ.

“Nghiêm Nham” Lý Mặc quăng kịch bản, quát: “Cậu phải diễn chính là một hiệp sĩ nghĩa hiệp, không phải là công tử bột quần áo lụa là cà cầ ở lầu xanh, hiểu hay không?”

Khi đang quay phim, Lý Mặc hoàn toàn khác hẳn với lúc chưa quay. Ông ta rất khó tính đối với bối cảnh, diễn viên. Kể từ khi Nghiêm Nham vào diễn thì càng giống như phụ nữ thời kì mấn kinh, luôn trong trạng thái cau kỉnh nghiêm trọng.

“Làm lại một lần nữa.” Lý Mặc quăng kịch bản, thở hổn hển ngồi trở lại trên ghế.

“Tôi sai rồi.” Tề Minh Lật đang chờ đợi lên sân khấu, chủ động thừa nhận sai lầm. “Tâm lý của Nghiêm Nham thiếu năng lực, anh ta cần được huấn luyện tâm lý một lần nữa.”

“Ừ.” Tưởng Tịch nhún nhún vai. “Đóng phim không giống như huấn luyện ngày thường. Hôm nay, đầu tiên là Nguyên Nham vui mừng, sau đó là hồi hộp, nhất thời áp lực tâm lý quá lớn, dễ phạm lỗi.”

“Cho nên hôm nay cậu ta rất khó qua.” Một giọng nói chen vào, người Tưởng Tịch cứng đờ, chỉ nghe thấy người đàn ông giải thích: “Đạo diễn Lý nói danh là vua bắt bẻ ở trong giới, tất cả các diễn viên cùng hợp tác với ông ta đều nói khi ông ấy quay phim thì không giống người. Kỹ thuật diễn của Nghiêm Nham đủ, nhưng trình độ kém điều luyện một chút, không có thể hiện ra được. Đạo diễn Lý sẽ không để cho cậu ta qua đâu.”

Trên người Nguyên Tấn Thần có mùi nước hoa quen thuộc, Tưởng Tịch nhìn thấy hán ta, siết bàn tay lại, giống như không để ý hỏi: “Nguyên sư huynh, anh cũng gặp qua chuyện như vậy sao?”

“Làm sao không có?” Nguyên Tấn Thần xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một vết sẹo rõ ràng. “Trước kia làm diễn viên cameo trong phim của đạo diễn Lý, dùng dây thừng lấy nước, làm hơn chục lần.”

Tề Minh Lật coi thường, ở trong lòng cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Diễn chung với Nguyên Tấn Thần

Nghiêm Nham ở trên sân diễn diễn hơn hai mươi lần rốt cuộc mới đạt được yêu cầu của Lý Mặc. Tiếp theo là Nguyên Tấn Thần và Tề Minh Lật lên sân diễn.

Nguyên Tấn Thần mười bảy tuổi debut, năm năm qua, diễn vai chính trong một tác phẩm điện ảnh lớn thì chỉ có bộ phim này. Tưởng Tịch để ý thấy Nguyên Tấn Thần dùng tất cả bản lĩnh để diễn Âu Dương Khuyneh, từng động tác bước đi, trên mặt thậm chí những cảm xúc biến hoá rất nhỏ trong mắt đều vừa đúng.

Tề Minh Lật lên sân diễn sau đó. Vai diễn Cố Ảnh vốn có tính cách hơi giống với cô ta, lại cùng là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, nên cô ta diễn không tốn công chút nào. Tưởng Tịch đứng ở một bên, lúc quan sát thì kim lòng không nổi bị thu hút bởi sự tương tác giữa cô ta và Nguyên Tấn Thần.

“Rất khá.” Lý Mặc hút một ngụm thuốc lá. “Hai năm nay Nguyên Tấn Thần tiến bộ rất lớn, không giống với lần đầu quay phim...”

Lý Mặc như là nhớ tới cái gì, cười nói: “Phòng chừng trong lòng cậu ta mắng tôi đến trăm lần.”

“Vậy Minh Lật thì sao?” Tưởng Tịch đánh bạo hỏi, cô còn chưa rõ tính tình của Lý Mặc lắm, có một số chuyện phải đoán đo mãi mới mở miệng hỏi.

“Con bé nhà họ Tề kia không tệ.” Vô ý nói ra thân phận của Tề Minh Lật, Lý Mặc phản ứng lại, lập tức nhìn Tưởng Tịch, phát hiện cô đang nhìn biểu diễn, nghĩ rằng cô không chú ý, lại nói tiếp lời vừa rồi: “Kỹ thuật diễn xuất không tệ, có thể bồi đắp thành nhân tài.”

Hàng năm, Giải trí TRE chi tiêu một khoản lớn vào người mới. Nếu Tề Minh Lật không qua được ba lần kiểm tra đánh giá trước, vậy công ty này của Tần Thành cũng đừng mở.

Trò chuyện nhiều làm chậm trễ thời gian quay phim chỉ có hai tháng sẽ khiến ông chủ hỏi thăm. Lý Mặc quay đầu lại tiếp tục nhìn camera.

Tưởng Tịch đạt được đáp án như trong dự kiến, cười cười, ánh mắt trong sáng.

Thời gian Nghiêm Nham vào vai diễn hơi trễ, khi đến phiên Tường Tịch thì đã qua tám giờ tối.

Phân cảnh diễn của cô không nặng, chỉ có nói mấy câu, cộng thêm một ít diễn xuất biểu cảm, nhanh như đã nói, hai ba phút là có thể xong. Nhưng mọi người trong tổ quay phim đã không được ăn cơm từ giữa trưa đến giờ, vừa lạnh vừa đói, khi quay phim càng không ngừng có người làm lỗi, không phải đèn không đủ sáng thì vị trí của người quay phim bị lệch đi. Tối tối lui lui bốn năm lần, tính tình Lý Mặc càng lúc càng nóng nảy, cả phim trường tràn ngập mùi thuốc súng.

“Các người muốn thế nào?” Lý Mặc chỉ vào mấy người liên tiếp phạm lỗi, kịch bản rơi lộp bộp. “Không làm thì rút đi cho tôi, công ty trả tiền cho các người không phải để các người đến chơi.”

Phó đạo diễn đứng ở sau lưng ông ta, cổ họng không dám thở mạnh một tiếng.

Phim trường lâm vào tĩnh lặng như tờ.

Cuối cùng, Tề Minh Lập chường mắt Tường Tịch mặc trang phục diễn hơi mỏng đứng đông cứng trong gió lạnh nên đi ra cứu vãn: “Đạo diễn Lý, ông thấy có nên quay tiếp hay không? Đợi thêm nữa thì sẽ lãng phí thời gian.”

Lý Mặc lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hai mắt của Tề Minh Lập, hừ lạnh một tiếng: “Nhanh tìm được cảm giác cho tôi, đừng có lãng phí thời gian của mọi người.”

Nhóm nhân viên làm việc không trả lời, nhưng động tác lại rõ ràng nhanh nhẹn không ít.

“Bắt đầu.” Lý Mặc ra lệnh một tiếng. Tường Tịch đi vào sân diễn một lần nữa.

“Ca ca.” Tường Tịch nhún nhảy đầy sức sống đến bên cạnh Nguyên Tấn Thần, nắm lấy tay áo của hắn, nũng nịu nói: “Lần sau anh ra ngoài cũng mang em theo với, được không, được không anh!”

Âu Dương Na trong kịch bản là mười bảy tuổi, Tường Tịch hai mươi mốt tuổi, tuổi hai người cách nhau không lớn, sau khi hoá trang thì khoảng cách liền biến mất.

Trong nhất thời, Nguyên Tấn Thần nghĩ người đang làm nũng với hắn thật sự là Âu Dương Na đến từ trong phim.

Tâm tư đều để vào bàn tay trắng nõn của Tường Tịch, Nguyên Tấn Thần hiểu ra, cười: “Xem ra mười mười nhà ta đang tư xuân.”

Tường Tịch lập tức xù lông: “Anh... Anh nói ai chứ?”

Cô nhập vào vai, dáng vẻ cần mẫn cực kỳ xinh đẹp, đặc biệt là cặp mắt kia thật đáng yêu, mang nét sợ hãi vì tâm tư bị phá vỡ.

Tâm của Nguyên Tấn Thần động dậy.

“Cắt.” Lý Mặc cắt đứt suy nghĩ của anh ta, vừa lòng nói: “Tốt, diễn cảm của Tường Tịch rất tốt, cứ luôn duy trì như vậy, nghỉ ngơi năm phút, chúng ta quay cảnh tiếp theo.”

Trợ lý vội vàng chạy đến bên cạnh Tường Tịch đưa áo khoác cho cô.

Đã có người đi trước một bước.

Tường Tịch nhìn áo bành tô dày trên người mình, vì lạnh mà tay nắm lại thật chặt.

“Cô uống miếng canh trước.” Nguyên Tấn Thần lấy qua canh nóng mà trợ lý đã thật vất vả chạy ra ngoài phim trường mua, không để ý đến cái liếc mắt của người khác, đưa chén cho Tường Tịch.

“Cảm ơn Nguyên sư huynh.” Tường Tịch thả áo khoác ra, xoay người lại nói lời cảm ơn. “Nhưng mà buổi tối tôi không thích ăn canh, sẽ không dùng đâu.”

“Không sao.” Nguyên Tấn Thần thản nhiên cười như thường, đưa cái chén lại cho trợ lý ở đằng sau, chồm người tới.

Tường Tịch sùng sốt.

Hơi thở nóng rực của Nguyên Tấn Thần ở ngay bên tai, ngứa ngáy, tê dại. Trước kia khi hai bọn họ ở chung, hắn rất ít như thế, bởi vậy hắn không biết rằng lỗ tai thật ra là nơi nhạy cảm của Tường Tịch.

Bàn tay thon dài mạnh mẽ xuyên qua mái tóc dài đen tuyền, kéo cổ áo. “Được rồi.”

Nguyên Tấn Thần lùi lại nửa bước, hài lòng nói: “Cách thức mặc áo bành tô có rất nhiều, nhưng chỉ có cách này là giữ ấm nhất.”

Tường Tịch rù mắt nhìn cổ áo mở rộng một nửa, khoé miệng cứng ngắc xé ra một độ cong: “Cảm ơn Nguyên sư huynh, chờ kết thúc tôi sẽ trả lại áo

bảnh tồ cho anh.”

“Khỏi cần.” Nguyên Tấn Thần phát hiện hứng thú của hắn đối với Tường Tịch càng sâu, nhưng cô ta dường như không muốn nói chuyện với hắn lắm. Buổi chiều hắn đã thử hai lần, cho dù cô ta lập tức trả lời lại, nhưng hắn vẫn cảm giác được có điểm không thích hợp.

Nhưng càng là như vậy thì chơi càng vui.

Trợ lý bị động tác vừa rồi của Nguyên Tấn Thần làm cho hoảng sợ, tìm ra một cái áo bảnh tồ khác phù thêm cho hắn, chờ sau khi Tường Tịch tránh đi, miệng không ngừng răn dạy: “Cô ta chỉ là một người mới mà thôi, cậu không cần phải xen vào.”

Tuy rằng cùng một công ty, nhưng người trợ lý theo Nguyên Tấn Thần đã được hai năm rõ ràng là không cùng đẳng cấp với trợ lý của Tường Tịch, người mới vừa được huấn luyện có ba tháng.

Có thể nói đối với cô ta, Nguyên Tấn Thần là trên hết, cô ta không chịu được những người và sự việc bất lợi cho Nguyên Tấn Thần, huống chi nghe nói Tường Tịch là cái loại nghệ sĩ nhỏ nhoi quyền rũ Tần Thành.

Nguyên Tấn Thần cười không quan trọng, khói canh nghi ngút, anh ta xoay cái chén, mặt mày hiền hoà đang trong mộng lung nhưng lại có vẻ có loại khôn khéo không hợp với khí chất trên người.

Quay xong màn cuối cùng là đã hơi rạng sáng, tổ phim vội vàng kết thúc công việc. Tường Tịch vừa mệt vừa đói, trang phục cũng không thay, liền đi theo Lưu Viện trở về khách sạn.

Không biết Tề Minh Lật đi trước khi nào, Tường Tịch đi đến cửa phòng, lại quay lui, gõ cửa phòng kế bên.

“Minh Lật có việc quay về công ty.” Nghiêm Nham ngập dài đi đến trước mặt Tường Tịch, vừa lấy chìa khoá ra mở cửa vừa nói: “Di động của cô ấy hết pin, khi đi thì cô đang quay phim, kêu tôi báo cho cô biết một tiếng.”

“Được, tôi biết rồi.” Tường Tịch trở lại trước cửa phòng mình, đang muốn vào thì nghe thấy Nghiêm Nham hỏi: “Tường Tịch, cô và Nguyên sư huynh có quen biết trước sao?”

“Không có, sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Nghiêm Nham ngửa đầu, sau khi suy nghĩ một lúc lâu thì hì hì cười rộ lên. “Chỉ là nhìn thấy Nguyên sư huynh đối xử với cô rất tốt, vừa đưa áo khoát lại đưa canh.”

Tường Tịch à một tiếng. “Phải không. Đại khái là Nguyên sư huynh tốt bụng với người khác.”

“Ừ. Nhưng mà Nguyên sư huynh đối với cô tốt nhất. Cô không biết đâu, hôm nay, lúc cô và Nguyên sư huynh diễn với nhau, mấy cô gái trong đoàn phim nói nhỏ sau lưng là Nguyên sư huynh thích cô đó.”

“Có thể là anh ta thấy tôi quay phim vất vả, không đành lòng.” Tường Tịch tùy tiện tìm cái cớ, qua loa không đếm xỉa tới quá khứ.

Nguyên Tấn Thần đối với người ta rất tốt. Đúng vậy. Lúc ấy cô yêu hắn ta, không phải là bởi vì giọng nói khi hắn nói chuyện và sự săn sóc dịu dàng thành thạo của hắn ta đó sao?

Tiếc là hiện tại cô đã nhìn rõ bản chất của hắn, sẽ không dễ bị lừa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chạy khỏi phòng bao

Ngày hôm sau thức dậy là sáu giờ sáng, bên ngoài màn cửa sổ thật dày là một mảnh tối đen.

Tường Tịch bóp bóp đầu, bụng đúng lúc biểu tình. Cô cười khổ hai tiếng, cố sức lên tinh thần đi rửa mặt.

Sức lực quay phim của Lý Mặc vượt qua dự đoán của cô, quay phim liên tục mười tiếng đồng hồ, thành ra người vừa mới vào đoàn có chút không chịu nổi.

Thay quần áo, Tường Tịch cất kịch bản vào giỏ tùy thân của mình, sau đó ngẫm lại, tìm ra chén trà trong vali hành lý đi pha một chén trà mật ong.

Việc này vốn nên là việc của trợ lý làm, nhưng nghĩ đến ngày hôm qua trở về, người trợ lý tên là Vương Mộng kia gần như ngủ gục trong lúc đi, thì lại không đành lòng.

Huống chi, nếu như không gì thay đổi, Vương Mộng này sẽ đi theo cô vài năm này. Hiện giờ cô không vội, không bằng tự mình làm một chút, đối tốt với Vương Mộng kia, về sau này cũng khiến cho cô ta một lòng một dạ.

Uống trà mật ong rồi lại xem vài trang kịch bản, sáu giờ rồi, Trương Tịch đứng giờ đi ăn sáng.

Đoàn phim bắt đầu tám giờ sáng. Trương Tịch ăn sáng xong, tới phim trường, mới bảy giờ hai mươi.

Lý Mặc không có ở đó, Lưu Viện mới vừa gọi điện thoại cho cô, nói còn đang trên đường. Trương Tịch nhìn thấy không có việc gì cần mình giúp, liền ngồi vào góc phòng xem kịch bản.

Kết cấu truyện của “Công tử Khuynh” không phức tạp, tình tiết cũng khá phổ biến trong ngành điện ảnh vài năm gần đây, thể hiện quốc gia đại nghĩa và tình yêu nhi nữ của phim thương mại. Muốn nói đến điểm nổi bật đó là dùng nhiều bút mực miêu tả nhân vật truyền kỳ Âu Dương Khuynh khi còn sống. Bảy tuổi tài năng nảy nở, mười một tuổi đạt được học vấn tuyệt thế độc nhất vô nhị, nổi danh cả nước, cũng đạt được danh hiệu công tử Khuynh. Mười bảy tuổi vào triều, phụ tá tân đế diệt gian thần, thi hành nền chính trị nhân từ, mở rộng lãnh thổ. Sau đó, hai mươi một tuổi bị giáng chức, rồi khi quốc gia bị giặc xâm lăng thì chủ động xin đi giết giặc. Năm hai mươi lăm tuổi, ở chiến trường bị tên bắn trúng, không may qua đời.

Vai diễn Âu Dương Na của Trương Tịch có ít cảnh nhất so với ba người khác. Nhưng bên trong Âu Dương Na là một người có tính cách trước sau trái ngược, muốn biểu hiện ra ngoài tâm lý phía sau mỗi một hành vi của cô ta cũng không dễ dàng.

Trương Tịch xem rất chăm chú, hoàn toàn không để ý những người khác đã tới phim trường. Cô không thấy Nguyên Tấn Thần với ánh mắt càng thêm kiên quyết và theo sau là ánh mắt khác nhau của mấy người Tề Minh Lật, Lưu Viện, thêm cả Nghiêm Nham.

Trải qua rèn luyện ngày hôm qua, buổi sáng quay phim ngày hôm nay tương đối thuận buồm xuôi gió, số lần diễn lại ít đi, sắc mặt của Lý Mặc cũng không khó coi như vậy.

Giữa trưa, mọi người cùng nhau ngồi ăn cơm hộp. Buổi chiều, sau khi bắt đầu quay không lâu, Lý Mặc tiếp một cú điện thoại, Trương Tịch nhìn về mặt của ông ta lúc ấy thì có trực giác chuyện không tốt nảy sinh, mí mắt không ngừng giật.

Quả nhiên, trước khi quay cảnh cuối, Lý Mặc tuyên bố đoàn phim tụ họp vào buổi tối, các diễn viên chính đi theo ông ta ăn cơm với người đầu tư.

Giới giải trí nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, tới tới lui lui chỉ là như vậy, muốn nói thay đổi thật sự, chính là ngôi sao đến từng đọt từng đọt. Hôm nay cô cùng đi ăn cơm, lần sau liền đổi thành cô B, cô C, anh mít, anh xoài.

Mặc dù Trương Tịch phản cảm, nhưng cũng sẽ không đến nỗi ngu chạy tới nói với Lý Mặc: “Đạo diễn, ông kêu những người khác đi đi, tôi không đi.”

Huống chi, Lý Mặc vừa nói, Lưu Viện nhiệt liệt hưởng ứng trong khoảnh khắc.

Khách sạn là tự phó đạo diễn chọn, phòng khách sạn năm sao vô cùng xa hoa. Phòng ngủ, toilet được trang trí đồng bộ vô cùng đẹp. Trương Tịch đi theo Lý Mặc vào, nhìn đến mấy nhà đầu tư trong ánh mắt tràn ngập dục vọng, cổ họng cô chực nôn ra. Cô ngẫm ra hiệu cho chính mình hết lần này đến lần khác, mới dần dần đề xuống cảm giác khó chịu.

Có bốn nhà đầu tư tới, người này nghe nói là một trùm bất động sản nào đó, người kia là tổng giám đốc khách sạn, ăn không ngồi rồi, cũng có diện mạo đoan trang. Nhưng khi tay người kia cố ý vô tình hướng về người Trương Tịch bên này, một chút thiện cảm cuối cùng trong lòng cô cũng biến mất không còn.

“Trương Tịch, vị này là tổng giám đốc Lưu, kính ông ấy mấy chén chào hỏi đi.” Lý Mặc thấy biểu hiện của Trương Tịch lãnh đạm, mượn không khí kính rượu mà đi đến bên tai Trương Tịch sắp đặt.

Nguyên Tấn Thần tạm thời có việc quay về thành phố C, phía sau Tề Minh Lật có nhà họ Tề, ông ta không dám động vào, đành phải đem hy vọng ký gởi trên người Trương Tịch cùng Nghiêm Nham.

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, mỗi ngày Lý Mặc đều nhìn thấy đủ loại chuyện dơ bẩn. Hồi đó mới vừa vào giới, ông ta cũng bài xích, nhưng sau khi hai bộ phim liên tiếp đều bởi vì vốn đầu tư mà bị chết yểu, ông ta đã học được thích nghi với quy tắc của cái giới này.

Ai cũng muốn có ao ước, nhưng không ai vô duyên vô cớ cho không bạn, bạn muốn thu hoạch thì phải trả giá.

Thân là một đạo diễn, trước mặt những nhà đầu tư lớn nói trở mặt liền trở mặt này, Lý Mặc có thể làm là chỉ cố hết sức để cho diễn viên bán rẻ tiếng cười. Nếu không, không có tiền, không có phim.

“Chào cho thật tốt, ngày mai tôi kêu biên kịch cho cô thêm hai màn diễn nổi bật.” Thâm ý vỗ vỗ bả vai của Trương Tịch, Lý Mặc xoay đầu qua nói với Nghiêm Nham giống như vậy.

“Trương Tịch.” Lý Mặc đi rồi, Nghiêm Nham sốt ruột kéo áo Trương Tịch.

“Không sao.” Trương Tịch nhắm chặt mắt lại, bức nước mắt trở về trong mắt.

Cùng uống chút rượu, ăn một bữa cơm mà thôi, cũng không phải bán mình... Nhưng trong giới hỗn tạp này, loại người sau lưng không có lợi thế giống

như cô thì sớm muộn gì cũng phải bán mình.

Sống lại kiếp này, Tường Tịch nghĩ mình có thể bình tĩnh đối mặt với Nguyên Tấn Thần, nghĩ có thể bình tĩnh đối mặt với quy tắc ngầm trong giới. Nhưng đến khi thật sự xảy ra, cô phát hiện, tự cho là đúng này, tất cả đều là con mẹ nó vô nghĩa.

Hiện giờ cô chỉ cần cảm nhận được từng luồng ánh mắt thêm thường bên cạnh là muốn tới cho bọn họ một cái tát.

“Là Tường Tịch phải không?” Bàn tay sờ mó của tổng giám đốc Lưu đi lên, Tường Tịch không nhúc nhích, được một tắc lại muốn tiến một thước đi chuyển lên eo, sau đó thì...

“Thật xin lỗi.” Tường Tịch ho khan một tiếng, mở mắt ra, không do dự đẩy tay của tổng giám đốc Lưu ra. “Tôi có chút không thoải mái, muốn đi ra ngoài một chút. Tổng giám đốc Lưu, ông từ từ uống nhé.”

Nụ cười trên mặt Lý Mặc nhất thời cứng ngắc.

Tường Tịch không nhìn ông ta, sống lưng thẳng tắp mở cửa đi ra ngoài.

Tầng lầu này đều là phòng bao xa hoa, cô chỉ sợ bị người ta nhận ra mình, vội vàng chạy đến cầu thang an toàn đi xuống lầu.

Hành lang bên cạnh có một toilet, Tường Tịch bật miệng chạy vào, mở cửa một gian ra, rầm một tiếng đóng lại.

Cô vịn vào cửa, ngực phập phồng kịch liệt.

Cho đến khi gian bên cạnh truyền đến tiếng nói.

“Em yêu, đúng vậy, anh đang ở khách sạn...”

Là giọng nam? Sao lại thế này, đàn ông sao lại vào toilet nữ?

Tường Tịch bối rối quay đầu thì nhìn thấy một thứ không nên xuất hiện ở toilet nữ.

Nói như vậy, đây là toilet nam?

Tường Tịch bối rối.

Hai kiếp cộng lại cũng coi như sống được hai mươi sáu, hai mươi bảy năm, kết quả lại vô thức đi vào toilet nam. Hơn nữa, không biết khi nào thì sẽ có người khác đi vào, tạm thời không thể đi ra.

Xem ra buổi tối hôm nay thế nào cũng phải để Lý Mặc leo cây rồi.

Cái này coi như là lợi ích của việc đi nhầm đường đi.

Tường Tịch dựa vào cửa buồng vệ sinh, cười tự giễu.

Tề Minh Lật không đợi được Tường Tịch trở lại, nhìn mặt của Lý Mặc và mấy người đầu tư ngày càng đen, mặt không đổi sắc cầm di động đứng lên: “Tôi đi tìm Tường Tịch, các vị dùng trước. Còn nữa, Nghiêm Nham, anh mau lại đây giúp tôi một chút.”

Nghiêm Nham đang lo làm sao dứt ra cái ông già vừa nhìn là cảm thấy có hứng thú với đàn ông, vừa nghe Tề Minh Lật gọi mình thì như được đại xá.

Hai người đi ra ngoài, mới vừa đi đến chỗ quẹo thì chân Nghiêm Nham mềm nhũn đứng không vững.

“Minh Lật, thật cảm ơn cô.” Nghiêm Nham bụm mặt, một người suốt ngày bị Lý Mặc rống đến mấy chục lần mà không khóc bỗng chốc đỏ mắt.

“Trước kia tôi nghe người ta nói giới giải trí có bao nhiêu dơ bẩn, luôn không tin. Bây giờ tôi tin, nói thật, tôi thực khâm phục cô, ngồi xuống ở bên kia, nghiêm mặt lạnh lùng, ai cũng không dám động tới.”

“Không cần khâm phục tôi.” Tề Minh Lật mở di động ra, tìm được số điện thoại của Tường Tịch, nhấn xuống.

Nếu sau lưng cô không có ông nội, không có nhà họ Tề thì Lý Mặc chắc chắn sẽ không bảo vệ cô ở trước mặt mấy nhà đầu tư.

Nghiêm Nham ngừng trong chốc lát, thấy cô ta ấn dãy số thì kêu lên: “Di động của Tường Tịch ở chỗ tôi, đừng gọi.”

Tề Minh Lật: “...”

Nghiêm Nham nhìn cô ta trong chốc lát, cảm thấy mới khóc ở trước mặt một cô gái thật không có phẩm chất, gãi gãi đầu nói: “Không thì chúng ta đi tìm một chút.”

“Cũng được.” Tề Minh Lật đóng di động lại, đang tính cất vào thì lại nghĩ tới cái gì, một lần nữa mở ra, gọi đi một tin nhắn vào dãy số không có tên.

Chương 11: Bạn thân tụ hợp

“Sao thế, có chuyện gì xảy ra?” Tần Thành nhìn thấy bạn thân đang cúi đầu xem di động, quơ quơ cái ly.

“Không có gì.” Tề Dịch thả di động vào lại trong túi, rót đầy ly rượu, uống ực một ngụm. Chết lòng kích thích chảy vào cổ họng, rồi sau đó anh ta mặt không đổi sắc ăn cơm.

Tần Thành chẳng nói gì cả.

Hôm qua Tề Dịch mới từ nước ngoài trở về một chuyến. Hai người bạn thân lâu rồi không gặp mặt tụ hợp với nhau. Kết quả, cả đêm cậu ta xem di động tám lần, thật vất vả chờ được tin nhắn này, lại vẫn còn mặt nhăn mày nhíu.

Ngoài Tề Minh Lật ra, anh thật nghĩ không ra ai có thể khiến cho cái vị thiếu gia nhà họ Tề, hai mươi ba tuổi liền nổi tiếng cả thành phố C, này lo lắng.

“Tần Thành.” Tề Dịch làm dịu tâm trạng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tần Thành: “Các nghệ sĩ mới của công ty cậu phải chủ động đi uống rượu với nhà đầu tư sao?”

“Hà?” Tần Thành bị anh ta hỏi nên sững sốt một chút, qua một lúc thì hỏi trêu tức: “Sao, nhìn trúng người mới nào của công ty tôi? Có muốn tôi giúp cậu hay không?”

Hai người quen nhau từ khi mặc quần jeans, hơn hai mươi năm qua, Tần Thành còn chưa từng thấy qua Tề Dịch bàn luận về một người phụ nữ nào ngoài Tề Minh Lật. Hiện tại, thật vất vả nói ra một người phụ nữ không phải là Tề Minh Lật, anh là bạn thân tự nhiên sẽ tận hết sức lực đứng giữa giạt dây. Đương nhiên nhà gái có bằng lòng hay không thì phải dựa vào bản lãnh.

Tề Dịch vừa thấy sắc mặt của Tần Thành, liền nghĩ ra cậu ta đang suy nghĩ chuyện lộn xộn gì. Án lên huyết Thái Dương, anh ta nói: “Minh Lật nhắn tin lại đây nói hôm nay không trở về nhà, cô ấy đang ăn cơm cùng với mấy nhà đầu tư.”

Tề Dịch thay đổi giọng điệu, hơi bất đắc dĩ, lại có chút cứng chiu. “Tần Thành, Minh Lật là em gái của tôi, tôi hy vọng lúc không có tôi ở đây thì cậu sẽ tận khả năng che chở cho em ấy. Chuyện giống như ngày hôm nay ăn cơm cùng với nhà đầu tư, tôi không muốn lại nghe thấy nữa.”

Chuyện trong giới giải trí rất lộn xộn, nhà họ Tề lại có quyền thế, cũng không thể cả ngày tìm người đi theo Tề Minh Lật. Chuyện giống như ngày hôm nay, Tề Dịch không yên tâm mấy, song không có biện pháp khác, ai kêu anh cách xa như vậy chứ?

Tề Minh Lật không phải là một cô bé, không có khả năng đi theo anh ta cả đời.

Tề Dịch ở bên cạnh thương cảm không thôi, Tần Thành ở bên này đã nổi giận.

Anh cũng không rõ, dường như khi nghe thấy Tề Dịch nói người mới phải đi ăn cơm cùng, trong lòng có một ngọn lửa từ từ bốc lên, đốt khiến anh đau lòng. Loại cảm giác này trước kia chưa từng có, anh cũng không rõ đó là cái gì.

“Cô ấy cùng đi với ai?” Tần Thành nghe thấy bản thân mình lạnh lùng đặt câu hỏi.

“Diễn viên chính của bộ phim và đạo diễn.” Tề Dịch dựa mạnh vào lưng ghế, ánh mắt lo sợ, nghi hoặc. “Cậu nói xem trước kia em ấy nhỏ như vậy, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, động một chút là tôi muốn ẵm em ấy. Làm sao bỗng nhiên lập tức lớn như thế? Còn vào giới giải trí, đi ăn cơm với nhà đầu tư. Em ấy tính tình bướng bỉnh, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

Con giận của Tần Thành bị lời nói của anh ta đè xuống.

Anh hắng giọng vài tiếng, vỗ vỗ bả vai Tề Dịch: “Đưa điện thoại di động cho tôi.”

Tề Dịch lấy điện thoại di động đưa cho anh. “Cậu làm cái gì?”

“Gọi điện thoại.” Tần Thành mở khoá màn hình, tìm được dãy số của Tề Minh Lật, ấn xuống. Không ai tiếp, lại ấn, lần này có người tiếp.

“Alo.” Giọng nói Tề Minh Lật đè nén rất thấp, như là lo lắng cái gì. “Anh, em ở khách sạn. Hiện giờ...”

“Tôi là Tần Thành.” Lạnh lùng ngắt lời cô, Tần Thành nhìn đồng hồ, nói: “Mấy người các cô ở đâu, hiện giờ tình huống thế nào? Lưu Viện có ở bên cạnh cô hay không, kêu cô ta tiếp điện thoại của tôi.”

Anh ta hỏi liên tiếp không ngừng, Tề Minh Lập thoảng cái trả lời không hết, Nghiêm Nham đang đợi cô bên ngoài, liền trả lời tóm tắt: “Tổng giám đốc Tần, chúng tôi đang ở khách sạn bên ngoài phim trường, chị Lưu không có ở đây, Tưởng Tích không thấy, tôi và Nghiêm Nham đang tìm cô ấy.”

“Cái gì?” Tần Thành nâng cao giọng nói: “Sao lại thế này?”

“Đợi khi tìm được thì anh hỏi cô ấy. Thật xin lỗi, tôi phải cúp máy đây.” Nghiêm Nham đang ở bên ngoài gọi, điện thoại của Lý Mặc lại không ngừng gọi tới. Tề Minh Lập không chịu được, cúp điện thoại, lập tức mở nắp lưng di động ra, móc pin ra, tắt điện thoại.

“Alo, Tề Minh Lập, alo.” Tần Thành nhìn màn hình tối lại, năm ngón tay nắm chặt, khớp xương đều trắng bệch.

Tề Dịch nghe được nội dung cú điện thoại, giọng nói của em gái xa như vậy, nhưng cũng gần như vậy. Trong lòng anh ta thoảng cái kích động, lập tức lo lắng cho hoàn cảnh của cô.

Nếu anh không nghe lầm, là có người mất tích.

Nghe tên, hình như là phụ nữ. Tề Dịch ngẩng đầu liếc nhìn bạn. Trong mắt anh, Tần Thành chưa từng gặp phải lo lắng, anh bỗng nhiên muốn đi xem.

Con cái của nhà họ Tề từ trước đến nay luôn dứt khoát, Tề Dịch rất muốn đi gặp Tề Minh Lập, lúc này một bàn cơm không hề được động đũa, lấy chìa khóa xe ra, nói: “Tôi muốn đi thành phố Z một chuyến. Thế nào, muốn cùng đi hay không?”

Tần Thành đang muốn gọi điện thoại cho Lưu Viện hỏi, vừa nghe cậu ta nói thì dừng tay lại.

Tề Dịch bình tĩnh nhìn anh.

Tần Thành nhìn di động ở trong tay, lại nhìn Tề Dịch, nói: “Được.”

Chiếc Land Rover chạy như bay trên con đường lớn bằng phẳng, những ngọn đồi trùng điệp xa xa. Tần Thành dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài.

“Lần này trở về, tôi không cho phép đi ra ngoài nữa.” Cửa ngăn đã hạ xuống, Tề Dịch cũng không lo lắng lời nói của anh ta sẽ bị tài xế nghe thấy.

“Sao?” Tần Thành nghiêng đầu, ánh sáng trong mắt âm trầm. “Chuẩn bị tiếp nhận Tề gia?”

“Ừ.” Tề Dịch trượt mở điện thoại di động, muốn xem tin nhắn tới nhưng không có, đành phải để trở lại, không đến hai giây lại lấy ra, nắm chặt ở trong tay.

“Vậy về sau cậu cần phải nỗ lực nhiều hơn, đừng làm khó nhà họ Tề chúng tôi quá.”

Tần Thành hay nói giỡn Tề Dịch là nhân tài như vậy, vốn nên làm thương nhân. Nếu không, thế hệ trước của nhà họ Tề này không còn dùng được. Thật đúng là coi bản thân mình là người đứng đầu của nhà họ Tề mà.

Tề Dịch cũng không muốn tiếp tục nói về đề tài này. Anh ta giờ di động lên, trầm giọng nói: “Ông cụ chuẩn bị trước lúc tôi chính thức kế nhiệm công ty thì bàn chuyện hôn nhân.”

Năm nay anh ta ba mươi tuổi. Năm trước, lúc trong nhà đề cập tới còn có thể dùng tuổi nhỏ để chống đỡ, bây giờ không cưới là không được. Trước khi gặp Tần Thành, Tề Dịch đã bị buộc đi xem mắt. Đối phương là tiểu thư của một thế gia vọng tộc, xinh đẹp đoan trang, nhưng sao anh đều cảm thấy không vừa mắt, không phải loại mình thích.

Tề Dịch nghĩ, đời này của anh ta, cố gắng tìm một người không yêu để kết hôn sinh sống, giống như nhiều cuộc hôn nhân thương nghiệp, thanh tĩnh mà qua một đời.

“Cậu thì sao?” Tề Dịch phục hồi lại tinh thần từ trong xúc cảm, nhìn về phía Tần Thành.

“Chẳng ra sao cả.” Tần Thành khẽ cười, đùa nghịch cái bật lửa. “Tháng hai sang năm thì anh hai kết hôn, mấy ngày nay mẹ tôi lúc nào cũng gọi điện thoại bức bách.”

Mỗi lần gọi điện thoại đều lái nhai lắm bả muốn con dâu, Tần Thành thấy phiền chết đi được.

“Vậy nếu không tìm được một người, mấy ngôi sao nữ trong công ty của cậu mỗi người như hoa như ngọc, không tin là không tìm được người thích hợp.”

“Nói đến thích hợp.” Tần Thành ngồi thẳng dậy. “Thật là có một người, nhưng mà rất xảo quyệt, khó thuần phục.”

“À?”

“Có khi anh nói cô ta nghe lời, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ bướng bỉnh, anh nói cô ta không nghe lời, gặp phải chuyện không thích nhưng cũng không cự tuyệt.”

“Cậu thích cô ta?”

“Cậu cho rằng như thế nào chứ?” Tần Thành nói: “Tôi chỉ cảm thấy cô ta thú vị mà thôi.”

“Vậy lưu lại đi.” Tề Dịch thâm ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nói chuyện ở khách sạn

Khi hai người đến thành phố Z thì mới rạng sáng. Ở trên xe, Tần Thành vừa nhận được điện thoại gọi đến của Tần Tự, nhấn với anh dùm bà Tần – người mà từ mười năm trước đã cùng chồng đi du lịch thế giới, cũng chính là bà mẹ mà anh trông mong, tiện thể nói rõ nguyện vọng của bà Tần là mong anh sớm ngày thoát khỏi độc thân.

Nguyên văn của bà Tần là nói như thế này: “Tần Thành thẳng nhóc xấu xa này, từ giờ cho tới trước lúc trở về nếu anh không kết hôn thì mẹ sẽ giống như thời phong kiến, cho anh cưới tiểu thư nhà họ Lý mà anh không thích. Gọi anh thì anh không tiếp điện thoại của mẹ, gọi anh thì anh không nghe.”

Bà mẹ hơn năm mươi tuổi mà làm nũng tuy hứng như một cô bé mười mấy tuổi. Tần Thành, Tề Dịch nhất thời không nói gì.

Nếu lúc đó tài xế mở tấm chắn, quay đầu liếc nhìn một cái thì sẽ phát hiện tổng giám đốc mặt lạnh của công ty giống như một đứa bé để chòm, nhìn chăm chăm di động phát điên.

Tới khách sạn mà đoàn làm phim trú ngụ, Tần Thành, Tề Dịch mới vừa xuống xe thì trước mắt loé sáng, tiếng chụp hình “tách tách” truyền tới.

Tề Dịch nghe thấy tiếng “tách tách”, tâm tình vốn âm u chợt nổi bão.

“Không cần phải xen vào.” Tần Thành đóng cửa xe lại, ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. “Ở đây paparazzi khắp mọi nơi, cậu quản được người này cũng không quản được người kẻ tiếp.”

“Phải không?” Tề Dịch lạnh lùng quay đầu, không nói hai lời, đi về hướng nhóm paparazzi.

“Đưa camera đây!” Anh ta vươn tay, khí thế mạnh mẽ tựa như những mũi dao nhọn.

Gã phóng viên bất hạnh trúng tên, sợ hãi rụt rè đưa camera qua.

Tề Dịch lấy memory card ra, ném trả lại camera, ngón cái cùng ngón trỏ tay phải khẽ động, tấm card nhỏ liền bị gãy làm đôi.

“Á, hình chụp của tôi!” Gã phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, nhìn chòng chọc tay của anh ta.

Tề Dịch liếc nhìn thẻ công tác trên người gã phóng viên, cười càng thêm đáng sợ: “Lần sau trước khi chụp ảnh nên biết rõ ông chủ của công ty là ai.”

Nói xong lập tức bỏ đi.

Tần Thành quan sát toàn bộ quá trình vở kịch một công tử nhà giàu bắt nạt một con chó con, vỗ tay nói: “Vài năm không gặp, cậu vẫn là một người không hiểu nhân tình.”

“Nếu cậu nói mặc kệ hành vi bất hảo là người hiểu nhân tình, như vậy thật xin lỗi, tôi làm không được.”

Hiện giờ, tâm trạng của Tề Dịch bị ánh đèn flash chiếm đầy. Anh ta chỉ cần nghĩ tới Tề Minh Lập phải ở trong hoàn cảnh như vậy hơn nửa năm, không, là rất nhiều năm, anh ta liền đau lòng.

Đương nhiên Tần Thành không làm được như cậu ta, hơn nữa là khi anh thấy được người muốn tìm.

“Tổng giám đốc Tần.” Nghiêm Nham nhìn thấy anh trước tiên, cúi đầu lập tức lấy lại tinh thần. Cái loại ánh mắt khi nhìn thấy cái phao cứu mạng khiến cho trong lòng Tần Thành hư ảo.

Ánh mắt chuyển đến người ở giữa, Tần Thành quay qua gật đầu mỉm cười.

Lúc này Tề Minh Lập cũng thấy được Tề Dịch, thả tay Tường Tịch ra chạy tới, cảm xúc khó chịu trở thành hư không. “Anh, sao anh lại tới đây?”

“Anh đến gặp em.” Tề Dịch giữ lấy vai Tề Minh Lập, khẩn trương nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, xác nhận là cô không bị một uất ức gì thì sắc mặt mới tốt lên một chút.

Tề Minh Lật đã sớm quen với hành động của anh, chờ cho anh xong thì nghiêng đầu dựa vào vai anh, nói: “Anh, em mệt quá, muốn đi ngủ.”

“Được.” Tề Dịch hướng về phía tài xế đang chờ ở bên ngoài, ngoắc. “Chúng ta trở về.”

“Dạ.” Tề Minh Lật yên tâm dựa vào Tề Dịch, liền ngủ như vậy.

Khoé môi Tề Dịch cong lên dịu dàng, ôm Tề Minh Lật rời đi.

Xa xa, Tường Tịch kinh ngạc nhìn một màn này, Tần Thành thì tràn đầy hào hứng nhìn cô.

“Tổng giám đốc Tần, à... ừm...” Nghiêm Nham không hợp thời, nói: “Về...”

“Chuyện hôm nay, ngày mai tôi sẽ phái người đến xử lý, cậu đi về trước đi. Tường Tịch, cô đi với tôi.”

Khách sạn lớn nhất của thành phố Điện ảnh là được sở hữu bởi nhà họ Tề ở thành phố C. Tường Tịch một mạch đi theo Tần Thành lên lầu, nhìn anh ta lấy thẻ phòng ra, mở cửa đi vào.

Nói như thế nào đây? Phòng khách sạn Tần Thành vào ở không giống như là phòng của khách sạn bình thường, thật như là một cái nhà.

Trên sofa có vài tờ báo tài chính và kinh tế, trên bệ cửa sổ đối diện là hoa mai vàng nở rộ. Phía bên kia, cửa kính ngăn ra một không gian nhỏ, đứng ở góc độ của Tường Tịch, nhìn như là phòng bếp.

Tường Tịch thay giày, đi vào, nghe thấy Tần Thành nói: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Ông chủ lớn quan tâm đến nghệ sĩ nhỏ nhoi? Nói ra không biết có bao nhiêu người nói đây là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Tường Tịch cảm thấy chắc chắn là hôm nay Tề Minh Lật đã gọi thỉnh cầu anh trai.

“Đạo diễn Lý kêu chúng tôi đi ăn cơm cùng với mấy nhà đầu tư, tôi mất hứng, chạy ra, sau đó Minh Lật và Nghiêm Nham đi tìm tôi.”

Sau đó, tiệc liền sụp đổ. Tường Tịch có thể tưởng tượng, ngày mai chờ đợi cô sẽ là cái gì.

Cô cố ý nói một cách nhẹ nhàng thờ ơ, thứ nhất là dò xét thái độ của Tần Thành, thứ hai là cố gắng tìm một chút giúp đỡ cho bản thân.

Tần Thành cúi đầu nhìn bộ dáng của cô. Ừ, giống như anh đã nói với Tề Dịch, rõ ràng là cười, nhưng trong ánh mắt hiển nhiên nói lên khinh thường. Rõ ràng lâm vào phiền phức mà còn bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, vẻ mặt cao ngạo.

Sống cùng cô gái như vậy, không biết là hạnh phúc hay là tự chuốc lấy phiền đây.

Tần Thành không hiểu đối với vấn đề ‘động lòng’ mà Tề Dịch đã nêu lên.

Anh lấy ra hai ly nước, uống một ngụm, nói: “Cô có còn muốn lẫn lộn trong giới giải trí không?”

“Đương nhiên.” Tường Tịch cũng uống một ngụm. “Chẳng lẽ tổng giám đốc Tần chưa từng nghe qua một câu nói?”

“Nói cái gì?”

“Tên bán khối cung không thể quay đầu lại.”

Cô đã bắt đầu rồi, làm sao có thể nói quay đầu lại. Với lại, trong lòng cô cũng không tính rời khỏi giới giải trí.

Tần Thành rõ ràng hoài nghi lý luận của Tường Tịch, nhàn nhã trêu chọc: “Theo như tôi biết, chuyện hôm nay hoàn toàn do cô gây ra.”

“Hôm nay là tôi không quen, dần dần sẽ thành thói quen.”

“Phải bao lâu?” Tần Thành để nước lạnh xuống, quay vào phòng bếp mang ra cà phê đã pha, dù bận vẫn ung dung nhìn chằm chằm Tường Tịch.

“Có thể ngay lập tức.” Tường Tịch mỉm cười, tay phải đặt lên khuy áo khoác, quả nhiên nhẹ nhàng thờ ơ. “Tổng giám đốc Tần, anh muốn thử một chút không?”

Tần Thành yên lặng nhìn cô năm phút, thật sự tìm không ra chút sơ hở, nói: “Không cần, cô đi về trước đi! Ngày mai tôi cho cô câu trả lời.”

Thái độ của anh ta lấp lửng, một hồi nghiêm chỉnh, một hồi không đứng đắn. Tường Tịch nhìn anh ta thay đổi mà cảm thấy quáng mắt, dứt khoát hỏi: “Hôm nay tổng giám đốc Tần là tới tìm tôi phải không?”

“À.” Tần Thành nhú nhú đôi mắt phượng, giọng điệu thay đổi, ngả ngón nói: “Không thấy được cô thật ra rất tự kỷ.”

“...”

“Sao, không tin?” Tần Thành vuốt ve miệng ly, chăm rãi hỏi.

Tường Tịch lắc đầu: “Không dám.”

Tần Thành nói: “Cô có cái gì mà không dám? Tranh luận cùng ông chủ, cho nhà đầu tư leo cây. Tường Tịch, cô thật sự vượt quá sức tưởng tượng của tôi.”

Tường Tịch: “...”

Hơn nửa đêm cô chạy tới đây khua môi múa mép với anh ta, thật sự là ăn no nhàn rồi.

Thôi, thôi, nên trở về nghỉ ngơi tốt, cái khác ngày mai nói sau.

Tường Tịch cảm thấy hôm nay cô thật sự mệt mỏi, quay phim, dự tiệc, chạy trốn, sau đó bị tìm được, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Nhưng mà, không biết màn cô chạy ra từ toilet nam có bị người khác nhìn thấy hay không?

Sầu...

Tần Thành thấy cô cúi đầu, bộ dáng có chút điềm điềm đáng yêu, thì mềm lòng. Anh khoát tay, nói: “Cô trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: “Tôi thích xem đại minh tinh” mời

Cả đêm Tường Tịch ngủ không yên, sáng sớm hôm sau đã rời giường, điện thoại của Lưu Viện gọi lại như đòi mạng.

“Tường Tịch, ngày hôm qua tôi đã an bài cô như thế nào?” Mới vừa ấn nút nghe, còn chưa kịp đưa điện thoại ra xa, tiếng gào của Lưu Viện thiếu chút nữa làm thủng màng nhĩ của cô.

Tường Tịch nhú mày, néo giữa đầu chân mày, nói: “Phải ngoan ngoãn làm theo lời của đạo diễn Lý.”

“Cô còn nhớ rõ?” Âm thanh Lưu Viện đập bàn rầm rầm. “Nhưng cô đã làm cái gì? Tường Tịch, cô chỉ là một người mới nhỏ nhoi, lấy cái gì đấu với nhà đầu tư, cùng đi ăn cơm một chút cũng sẽ không mất miếng thịt nào, bình thường cô rất hiểu chuyện, tại sao ở trên bàn cơm một chút năng lực cũng không thấy?”

“Chị Lưu...”

“Cô đừng giải thích với tôi.” Lưu Viện nổi giận đùng đùng. “Tường Tịch, một mình cô làm hỏng việc thì thôi đi, tại sao còn kéo theo Nghiêm Nham, đây là cô phá hủy cơ hội rất tốt của Nghiêm Nham đó có biết hay không?”

Tường Tịch im lặng.

“Tường Tịch.” Lưu Viện vừa xả giận một trận, giọng nói thấp xuống: “Phim của đạo diễn Lý có biết bao nhiêu người tranh nhau muốn đóng, cô biết hay không? Đây là cô đã làm bẽ mặt mũi của đạo diễn Lý, làm bẽ mặt mũi của nhà đầu tư. Cô đã phạm vào tối kỵ, nếu tin tức này truyền ra ngoài, về sau còn đạo diễn nào dám tìm cô?”

“Tôi biết.” Tường Tịch nghiêng mặt, nhìn đến kịch bản để ở đầu giường. Cô đã xem hầu hết kịch bản, toàn bộ chỗ cần đặc biệt chú ý đều được đánh dấu.

“Vậy cô làm thế nào?” Lưu Viện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cái tổng giám đốc Vương kia nổi tiếng cuồng ngược đãi ở trong giới. Chị Lưu, chị chắc chắn rõ ràng hơn tôi.” Tường Tịch còn chưa nói Nghiêm Nham không phải là cô kéo ra ngoài, chỉ là bình tĩnh kể lại sự thật.

Sau hai năm ở kiếp trước, bởi vì cái vị tổng giám đốc Vương kia chơi đùa một nam ngôi sao mới debut mà đã trở thành nổi tiếng cuồng ngược đãi trong giới, rất nhiều người không muốn đóng phim của ông ta đầu tư. Tường Tịch từng có một lần thấy một sư đệ theo tổng giám đốc Vương một đêm, lúc ấy trên người cậu ta ta tôi, khi được người ta đưa đến công ty thì toàn thân đầy vết roi, hấp hối, còn lại nửa cái mạng.

Sống lại kiếp này, ngoài giấc mơ ra, Tường Tịch cũng không tính trả thù những người đã làm tổn thương cô ở kiếp trước. Cho dù là Nguyên Tấn Thần,

cô không có gì ngoài phần nợ lúc ban đầu, hiện giờ cũng chỉ là muốn cách xa hẳn ta chút thôi.

Cô không phải là thánh mẫu, mà là cô không muốn, cũng không nguyện sống trong thù hận của kiếp trước. Đương nhiên, với điều kiện trên hết là người không phạm ta thì ta không phạm người. Nếu có người thương tổn cô, như vậy thì xin lỗi, cô tuyệt đối không ‘thù hạ lưu tình’.

“Chị Lưu.” Tường Tịch nói với cái microphone: “Nghiêm Nham cùng huấn luyện với tôi, tôi không thể nhìn thấy anh ta bị người khác... làm hại.”

Đừng nói Nghiêm Nham không phải gay, cho dù là vậy, cũng không thể chịu đựng nổi tổng giám đốc Vương kia.

Lưu Viện ghen hờn. Trước kia chị ta còn cảm thấy rằng sống chung với một Tường Tịch cả ngày tươi cười còn tốt hơn so với Tề Minh Lật, cho tới bây giờ mới thấy rõ, cô ta sao có thể hiền lành chứ, mà là ‘thâm tàng bất lộ’, chỉ cần người ta ra tay thì bên này cô ta sẽ đánh trả.

Nếu người như vậy có hậu trường ở sau lưng, Lưu Viện nghĩ đến Tề Minh Lật, thì rung mình một cái.

Chị ta sâu sắc ý thức được dẫn dắt ba người mới lần này thật không tốt, một khi làm lỗi ở thời điểm nào đó, nói không chừng ngay cả tương lai của mình đều bị mất đi.

Tường Tịch đợi không được trả lời một lúc lâu, liền cúp điện thoại.

Ngày hôm qua chỉ có mấy người bọn họ đi ăn cơm với nhà đầu tư, những người khác không biết được tin, nên bắt đầu như thường lệ. Tường Tịch vừa đến phim trường, lập tức có người ân cần niềm nở đến chào hỏi.

Cô thản nhiên mà cũng không qua loa đáp lại.

Vài phút sau, Nghiêm Nham cũng đến, Nguyên Tấn Thần không tới. Nghe nói hôm nay có thông báo, vai diễn của hắn ta ngày mai sẽ quay. Về phần Tề Minh Lật, cô ta gọi điện thoại nói hôm nay phải về nhà một chuyến, đóng phim cũng lùi lại.

Tường Tịch và Nghiêm Nham đứng đối diện nhau, chuyện tối hôm qua hai người giữ kín như bưng, không ai đề cập tới, đều giả bộ bình tĩnh chờ Lý Mặc đến.

Kỳ lạ là Lý Mặc luôn luôn làm việc chăm chỉ rất trách nhiệm, vậy mà đến muộn nửa tiếng đồng hồ.

Hơn nữa, sau khi ông ta đến cũng không đề cập một câu nào ngoài phạm vi chuyện phim ảnh, nên đối xử với cô ra sao thì như thế ấy. Tường Tịch nghi ngờ, hơi thả lỏng trong lòng.

Có lẽ, chắc là Tần Thành đã phái người xử lý rồi.

Sự việc quả thật đã được Tần Thành xử lý.

Cái vị tổng giám đốc Vương cộng thêm tổng giám đốc Lưu thường xuyên đầu tư vào điện ảnh, chơi đùa với ngôi sao không đủ một trăm thì cũng có tám mươi. Lần này là lần đầu tiên gặp phải mấy người không biết nhận thức như bọn Tường Tịch.

Đặc biệt là vị tổng giám đốc Vương, bên này Tề Minh Lật và Nghiêm Nham vừa mới ra khỏi cửa phòng, bên kia ông ta liền mặt kệ, nổi giận quăng đồ đạc, còn chỉ lên trời thề rằng ông ta rút vốn đầu tư phim này. Vị tổng giám đốc Lưu kia vừa nghe thấy, tuy rằng không nói đến chuyện rút vốn đầu tư, nhưng sắc mặt quả thật không tốt.

Chưa tới chín giờ, bữa tiệc định là ăn chơi đến sáng đã bị kết thúc.

Mười giờ tối, luật sư của tổng giám đốc Vương gọi điện thoại tuyên bố chính thức rút vốn đầu tư. Vài vị còn lại lục tục rút vốn theo.

Lý Mặc buồn bực ngủ không được, đang suy nghĩ bộ phim có thể không hoàn thành không kịp thời gian, thì một khoản tiền lớn đã tới trong đêm.

Người đầu tư không ai khác chính là Tề Dịch. Tần Thành dùng an toàn tuyệt đối của Tề Minh Lật trong giới giải trí để đổi lấy.

Tường Tịch không hề biết được tin tức này, nhưng Lý Mặc không làm khó dễ cô và Nghiêm Nham trong chuyện đóng phim, cô rất vui mừng, trong quá trình quay phim càng dễ tâm hơn.

Suôn sẻ thuận lợi quay phim được nửa tháng. Trong thời gian này Tần Thành và Tề Dịch đến một chuyến.

Hai người lấy cớ là thị sát, nhưng Tường Tịch nhìn ra, Tề Dịch đến phim trường liền ở ngay bên cạnh Tề Minh Lật, không hề rời bước.

Mà Tề Minh Lật tươi cười rõ rệt hơn, cũng không lạnh lùng như đối với những người khác.

Cô cảm thấy rằng giữa hai anh em này không bình thường, nhưng nhịn xuống không nhiều lời.

Chiều hôm nay, Tường Tịch quay một cảnh trong mưa, mới kết thúc, phát hiện Lục Mạnh Nhiên đã lâu không thấy, xuất hiện ở bên cạnh Lý Mặc.

“Anh Lục tới đây lúc nào vậy?” Tường Tịch hỏi Vương Mộng đang lau tóc cho cô. Cô không nghĩ là một người bận rộn như Lục Mạnh Nhiên lại có

nhiều thời gian lãng phí trên mấy người mới.

“Được nửa tiếng.” Vương Mộng nhanh chóng rút khăn trong giỏ da ra phủ lên cánh tay trần của Tường Tịch. “Lục tiên sinh nói tối hôm nay cho ba người thâu một chương trình.”

“Ngôi sao giải trí TRE?”

“Không phải.” Vương Mộng buông khăn ra, khoa chân múa tay nói về tiết mục mình thích: “Là ‘Tôi thích xem Đại minh tinh’! Nghe nói có Quý Ca. Đúng rồi, tôi là fan của Quý Ca đó.”

“Vậy có muốn tôi xin chữ ký của anh ta giúp cô hay không?” Nghiêm Nham đi qua bên cạnh hai người, nghe được Vương Mộng nói, liền thuận miệng tiếp lời.

“Muốn!” Vương Mộng reo lớn: “Cám ơn anh!”

Một cô gái ngoài hai mươi tuổi thường ngày giả bộ trầm lắng, nhưng mà chỉ cần nói đến ngôi sao thì trong nháy mắt liền biến thành một đứa trẻ chỉ mười mấy tuổi.

“Không cần cảm ơn.” Nghiêm Nham cúi chào như một quý ông. Trên người anh ta đang mặc cổ trang, làm động tác này có chút khó tả.

Nhìn chăm chú vào hai người đang hành động qua lại, Lục Mạnh Nhiên lắc đầu không bằng lòng, ra hiệu cho hai trợ lý còn lại đuổi theo anh ta, đi đến trước mặt Tường Tịch nói: “Các người đi thay quần áo, buổi tối chúng ta phải đi thâu hình chương trình.”

“Hôm nay không cần đóng phim à?” Tường Tịch nhớ rõ phở đạo diễn nói hôm nay quay hết tất cả các màn diễn trong mưa.

“Chương trình ngày mai thâu hình.”

Ba người Tường Tịch, Nghiêm Nham, Tề Minh Lật nhìn nhau cười.

Bọn họ quay phim liên tục nửa tháng, mỗi ngày ngủ nhiều nhất là năm tiếng. Đi thâu hình chương trình nhiều nhất chỉ cần hai tiếng đồng hồ, có lẽ buổi tối hôm nay bọn họ có thể ngủ một giấc thật ngon.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cầu hôn

“Tôi thích xem Đại minh tinh” là một chương trình chủ bài của thành phố điện ảnh Z, đổi mới mỗi kỳ vào tối thứ sáu hàng tuần, mỗi kỳ một chủ đề, mỗi lần mời sáu ngôi sao.

Chủ đề lần này là ‘Tuổi trẻ vô địch’, cho nên các ngôi sao được mời đều là thần tượng nổi tiếng, hiện đang hoạt động trên màn ảnh.

Bởi vì là lần đầu tiên lên chương trình của đài truyền hình, công ty đặc biệt sắp xếp một chiếc Lincoln, còn có Lục Mạnh Nhiên đi cùng. Chờ ba người vào phòng hoá trang, anh ta mới đi theo đạo diễn trao đổi những vấn đề sẽ hỏi trong chương trình lát nữa.

“Lần này ba đại thiên vương Quý Ca, Nguyên Tấn Thần, Lâm Dật toàn bộ có mặt.” Ngươi thợ trang điểm cho Tường Tịch thỉnh linh thốt ra một câu.

Nghe ra trong giọng nói của cô ta có ghen tị, Tường Tịch cười cười, mắt giả vờ ánh lên kinh ngạc: “Thật vậy sao?”

“Đó là đương nhiên.” Người thợ trang điểm cao ngạo trong lòng, cảm thấy trang điểm cho một người mới nhỏ nhoi làm hạ thấp giá trị của cô ta ở trong giới, khinh thường kéo nhẹ khoé miệng, xa cách.

Tường Tịch ngượng ngùng cười vài tiếng, không nói.

Trong giới giải trí mỗi ngày đều có ngôi sao nổi lên, ngược lại cũng có ngôi sao rơi xuống. Hiển nhiên người ở sau lưng đang loay hoay với tóc của cô không hiểu quy luật này.

Trang điểm xong, thay quần áo, ba người được nhân viên công tác dẫn đến hậu trường.

Những sao khác cũng đã tới rồi, Lục Mạnh Nhiên ở cửa vừa thấy bọn họ đi vào, hạ giọng an bài vài câu, liền dẫn bọn họ đi làm quen với mấy thiên vương một chút.

Quý Ca là người lớn tuổi nhất trong ba thiên vương, hai mươi lăm tuổi, tính tình rất khiêm tốn, nhưng có nhiều fan nhất.

Lâm Dật hai mươi bốn tuổi, vẻ ngoài hơi kém hơn Nguyên Tấn Thần, nhưng như ánh mặt trời, may mắn được các nữ sinh yêu thích.

Lục Mạnh Nhiên dẫn ba người đến giới thiệu, ngoại trừ Nguyên Tấn Thần đã quen biết từ trước, hai người kia cũng coi như là hoà nhã lịch sự.

Bởi vì ba người debut cùng lúc, nhóm tổ chức chương trình đã bỏ qua quy tắc dựa vào số lượng fan ở trên mạng mà sắp xếp trình tự đi vào. Sau khi Quý Ca lên sân khấu, trực tiếp để cho ba người cùng nhau vào.

Đầu tiên là MC dẫn chương trình giới thiệu tất cả các ngôi sao.

Năm trước, ba thiên vương cùng có phim truyền hình và phim điện ảnh được công chiếu, kiếm được bội tiền. Khi MC dẫn chương trình tự động dành ra 3/4 thời gian để nói những lời ca tụng đã được khán giả nghe nát bét trên các tiết mục giải trí nhưng vẫn thích nghe, còn lại 1/4 thời gian thì ngắn gọn giới thiệu ba người Tường Tịch, cuối cùng bày tỏ mong ước tương lai tốt đẹp đối với bọn họ.

Tường Tịch để ý khi người nữ MC xinh đẹp trẻ tuổi nhắc tới Tề Minh Lật thì nói nhiều thêm mấy câu, mà khi đến cô và Nghiêm Nham thì chỉ lướt qua vài nét ít ỏi.

Cô thật cảm thấy không thú vị, khoé miệng giạt nhẹ.

Cái gọi là chương trình giải trí, đơn giản là chế tạo và củng cố hình tượng của ngôi sao trên sân khấu. Đương nhiên, ngôi sao có chỗ dựa, có danh tiếng mới có tư cách được đến. Giống như cô, hôm nay ngồi ở chỗ này đơn giản chỉ là làm nền cho những người khác, muốn nói là lá cây cũng không quá đáng.

Phần ba của chương trình là phần giao lưu giữa các ngôi sao.

Ba người mới Tường Tịch, Tề Minh Lật, Nghiêm Nham chia nhau lấy ra tờ giấy trong cái hộp ở giữa sân khấu, dựa vào tên trên tờ giấy rồi chọn một trong ba vị thiên vương ở trước mặt làm một đội, sau đó trò chơi bắt đầu.

Tề Minh Lật là người thứ nhất lấy, Tường Tịch thứ nhì, Nghiêm Nham thứ ba.

Ba người đồng thời tiến hành, do người MC đọc kết quả.

“Wow, Tường Tịch không tệ nha!” Người MC nháy mắt với khán giả, nghiêng đầu hỏi: “Các bạn đoán xem là Nguyên thiên vương hay là Quý thiên vương đây? Lâm thiên vương là Minh Lật rút, các bạn đừng đoán anh ta nha!”

“Nguyên thiên vương”

“Quý thiên vương”

Các fan ở phía dưới cười ồn ào.

Người nữ MC vẫy vẫy tay, một bộ dáng thần bí. “Nguyên thiên vương và Quý thiên vương đều vô cùng không tồi, có điều là, dường như, Tường Tịch thích...”

“Nguyên thiên vương” Không biết là ai ở dưới sân khấu hô lên.

“Đứng” Người nữ MC đẩy Tường Tịch đến bên cạnh Nguyên Tấn Thần. “Nói Nguyên thiên vương cùng Tường Tịch diễn vai anh em trong ‘Công tử Khuyết’, có phải rất có duyên phận hay không?”

Một “fan” được sắp xếp ở dưới sân khấu trước đó phát ra tiếng cười thiện chí.

Ánh mắt của Nguyên Tấn Thần trở nên dịu dàng, đáy lòng Tường Tịch lại cười khẩy.

Hắn ta cho rằng chỉ cần chọn dùng chiêu dịu dàng là có thể khiến cho cô quyết một lòng đi theo hắn ta sao? Thật sự là chuyện cười.

Phân tổ xong rồi, sau khi nghỉ ngơi năm phút, chương trình nhanh chóng bắt đầu.

Tường Tịch trả lời xong một đề tài, quay đầu lơ đãng nhìn thấy một người đang đứng bên cạnh Lục Mạnh Nhiên.

Cô sững sốt, trực tiếp bỏ lỡ câu hỏi của người MC.

“Tường Tịch, cô nói là A hay là B?” Người MC lộ vẻ hăm hở hỏi.

“Hà!”

Wow, khán phòng trở nên ồn ào, có chùm ánh đèn lia tới trên người Tần Thành. “Tường Tịch, thì ra cô thích đàn ông như tổng giám đốc Tần hơn?”

Tường Tịch cười gượng, ngay cả đề tài cô cũng không nghe thấy, không thể nói là trả lời sai hay đúng.

Ở dưới sân khấu, ánh mắt Nguyễn Tấn Thành khó hiểu, mới vừa quay đầu lại thì không thấy Tề Minh Lật đâu, Tưởng Tịch ngửi được mùi nước hoa thơm ngát trong không khí, biết cô ấy đã được Tề Dịch đem đi rồi.

Tần Thành dựa vào cửa, đầy thích thú nhìn người phụ nữ đang suy tư ở bên trong, anh tính toán mở miệng như thế nào.

Anh đã suy nghĩ hơn nửa tháng, hôm nay rốt cuộc xác định được ý nghĩ ở trong lòng, cũng không thể để cho người phụ nữ này làm hỏng được.

“Tổng giám đốc Tần, anh muốn mời tôi ăn cơm không?”

Tưởng Tịch đã quen với việc xuất quỷ nhập thần của Tần Thành, mặt không đổi sắc đưa ra yêu cầu.

“Rất vinh hạnh.” Tần Thành lùi lại, hành động sẵn sàng phục vụ quý cô.

Đêm nay Tần Thành không lái Land Rover, không lái Lamborghini, chỉ lái một chiếc BMW 7 series.

Mở cửa chỗ bên cạnh người lái, Tưởng Tịch liếc mắt nhìn thấy một bó lớn hoa hồng đỏ rực, ở giữa hoa hồng là một hộp nữ trang Cartier.

Cô sững sờ vài giây, ngồi vào với vẻ mặt như thường.

Tần Thành gạt đầu tán thưởng, quay lại khoát khoát tay với chiếc xe cách đó không xa.

“Tổng giám đốc Tần, tôi có thể hỏi đây là ý gì không?” Đến lúc đèn đỏ, Tưởng Tịch mở hộp trang sức ra, cười như không cười nhìn Tần Thành.

“Cô nói đi?” Tần Thành quẹo tay lái, đậu xe lại ở một chỗ yên lặng, nghiêng ngẫm nhìn Tưởng Tịch.

“Thật xin lỗi, tôi ngu dốt không đoán ra được.” Tưởng Tịch đóng hộp trang sức lại, tiếp tục giả ngu. “Suy nghĩ của tổng giám đốc Tần không phải người bình thường như tôi đoán được.”

“Thật sao?” Tần Thành lấy hộp trang sức qua, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương Cartier mà anh ta đã mua ở tiệm trang sức tối nay. Anh mở nó ra, đưa đến trước mặt Tưởng Tịch, nói: “Em gả cho tôi, tôi làm người chồng lưng cho em, thế nào?”

Tưởng Tịch chớp mắt mấy cái: “Được.”

Cô trả lời rất dứt khoát. Lo gần lo xa, Tần Thành ổn định lại nhịp tim thỉnh thoảng đập loạn, nghiêng người chống lên tay lái, nói: “Nhưng mà có điều kiện.”

“Xin mời nói.”

“Trong thời gian cuộc hôn nhân còn hiệu lực, em phải làm được một người vợ có trách nhiệm.”

“Chỉ như vậy?” Tưởng Tịch không xác định hỏi. Cô nghĩ rằng gả cho đại BOSS ít nhất phải có trên trăm điều lệ.

“Chỉ như vậy.”

“A, xong!”

Tần Thành: “...”

Chữ “A” này là có ý gì? Anh suy nghĩ cả nửa tháng mới quyết định cưới cô, cô có thể biểu hiện bất thường một chút hay không?

“Nhưng tôi cũng có điều kiện.”

Tưởng Tịch chìa tay trái ra: “Anh không thể bội lộ thân phận của tôi ra ánh sáng, hơn nữa anh phải cam đoan tôi được an toàn ở trong giới giải trí.”

Sao mà nghe cô ta, anh cảm thấy rằng mình giống như vô dụng. Thâm tâm Tần Thành bất lực, rốt cuộc là anh thấy gì ở người phụ nữ này chứ?

“Anh không chịu?” Tưởng Tịch cười tủm tỉm hỏi.

“Sao lại không?” Tần Thành nghiêng răng nghiêng lợi cười, tay lại bóc nhẫn kim cương lên trông vào ngón áp út của Tưởng Tịch. “Tần phu nhân tương lai.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Gặp ba mẹ

Sau khi kỳ mới của “Tôi thích xem Đại minh tinh” phát sóng, hình tượng của Tường Tịch tăng gấp bội. Mỗi lần đi quay phim đều có thể đụng mặt fan ở bên ngoài phim trường giờ máy chụp hình cô.

Kiếp trước, cô cũng từng bị đuổi theo, hiểu được những fan này không dễ dàng gì. Cho nên mỗi lần gặp, chỉ cần thời gian cho phép, cô sẽ dừng lại ký tên hoặc là chụp hình với bọn họ.

Dần dần, danh tiếng cô cư xử nhã nhặn với mọi người truyền ra ngoài.

Kể từ đó, có nhà quảng cáo tìm cô chụp hình đại diện quảng cáo.

Trong đó có một công ty châu báu, không tên tuổi lắm, nhưng chất lượng sản phẩm thì rất cao cấp, giá cả hợp lý, danh tiếng hạng nhất. Sau khi Tường Tịch nhận được điện thoại Lục Mạnh Nhiên hỏi, không nghĩ nhiều, đồng ý liền.

Hiện giờ, ngoại trừ điện ảnh, cô không có nhận phim truyền hình gì khác, dựa vào quảng cáo trên ti vi mà xuất hiện cũng là tốt.

Thời gian quay quảng cáo được định vào buổi chiều ngày thứ sáu, hai mươi tám tháng chạp âm lịch. Buổi sáng, Tường Tịch phải cùng Tần Thành đến nhà họ Tần gặp hai cụ không dễ gì về nước một lần.

Hôm nay, Tường Tịch rời giường sớm, thay quần áo đã đi shopping mua ngày hôm qua, kéo ngăn tủ lấy ra cái nhẫn kim cương giá trị xa xỉ kia đeo vào tay trước khi nhận được điện thoại của Tần Thành.

Hôm kia, Tề Minh Lật quay phim không cẩn thận té xuống nước đã bị lên cơn sốt, Tề Dịch đau lòng em gái, gọi một cú điện thoại đến, mọi người trong đoàn làm phim nghỉ một tuần.

Vì thế, Tường Tịch lợi dụng thời gian rảnh rỗi đi cùng Tần Thành gặp hai cụ nhà họ Tần.

Họ Tần ở thành phố C có bảy tám căn nhà, có bốn khu chung cư cao cấp. Căn hộ mà Tường Tịch đang ở hiện giờ là Tần Thành đứng tên, cách công ty rất gần, có ba phòng và một phòng khách. Đồng thời cũng là “tân phòng” của hai người.

Hai cụ nhà họ Tần bình thường hay đi du lịch ở các nơi trên thế giới, hôm nay ở nước Anh, nói không chừng ngày mai lại chạy tới Maldives. Lần này về nước không xác định được thời gian bao lâu, vì thế cũng không làm phiền hai đứa con, vẫn như trước, vào ở nhà từ đường của Tần gia ở ngoại ô thành phố C.

Tường Tịch ngồi ở ghế phó lái, lười nhác nhìn cảnh vật chung quanh. Tần Thành lái xe, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn cô từ kính chiếu hậu.

Bà Tần không thích phụ nữ diện mạo diễm dứa loè loẹt. Vì đề phòng xảy ra điều bất trắc, Tường Tịch chỉ trang điểm vô cùng đơn giản, mặc một áo khoác dài màu be hợp thời, còn lại không thêm gì cả.

Nhưng cứ như vậy vẫn rất đẹp. Tần Thành nhìn thấy người trước mắt môi hồng răng trắng, không thể không thừa nhận anh đã không chọn lầm người.

Nhà từ đường của Tần gia được xây dựng từ những năm 20-30, có phong cách của biệt thự Châu Âu. Xung quanh là từng mảng hoa cỏ, cây cối kéo dài mấy trăm mét mới tới nhà chính. Xe chạy đến trước cửa chính, Tần Thành mới vừa gọi điện thoại liền có người đi ra đón.

Người ra là một người phụ nữ, đầu tóc uốn gọn sóng, trên người khoác một áo choàng màu đỏ thẫm, nhìn từ xa xa vừa đoan trang lại không mất đi vẻ quý phái.

Đây là...

Tường Tịch nhìn về phía Tần Thành hỏi.

“Tần Thành.” Người phụ nữ chậm rãi mở miệng: “Cái thằng xấu xa này, vậy mà gạt mẹ với ba mày lấy giấy chứng nhận kết hôn.”

“Mẹ.” Tần Thành nắm chặt tay Tường Tịch xuống xe, cái gì là phong độ, cái gì là địa vị ở trước mặt phụ nữ, không còn sót lại chút nào cả. “Đây là Tường Tịch.”

“Là tiểu Tịch hả!” Bà Tần có vẻ kiêu căng, quay người đi trước. “Hai đứa vào nhà đi!”

Trang trí trong nhà họ Tần nghiêng về phong cách phương Tây, đen trắng là chính, nhưng những chi tiết nhỏ ở mỗi góc đều thể hiện nữ chủ nhân của gia đình đã bỏ công trang trí.

Vừa vào cửa, Tần Thành đi lên phòng sách ở trên lầu gặp ông Tần, Tường Tịch thì đi theo bà Tần vào phòng bếp.

“Tiểu Tịch.” Bà Tần chậm rãi mở tủ lạnh, mang ra một vỉ sườn đã cắt sẵn. “Con biết nấu com chứ?”

“Dạ.” Tường Tịch nói xong, cầm lấy tạp dề treo ở cửa bếp mang vào, cũng không khách sáo, nói: “Bác gái, bác ra ngoài trước đi, con sẽ làm com trưa.”

Bà Tần kiêu ngạo vuốt cằm.

Trong tủ lạnh của nhà họ Tần nhồi đầy các loại rau dưa, thịt cá tươi mới. Tường Tịch ngó nghiêng vài lần, thông dong lấy ra một vỉ trứng gà, một vỉ thịt, ngoài ra còn lấy mấy thứ rau cải.

Khi bà Tần vừa đi ra phòng khách ngồi, Tường Tịch liền hiểu được, trước khi được vị nữ chủ nhân của nhà họ Tần này thừa nhận thì giấy hôn thú của cô và Tần Thành còn không bằng một tờ giấy phế thải.

Rửa tay sạch sẽ, trước tiên Tường Tịch vo gạo, thêm chút nước rồi để vào nồi com điện.

Lúc chờ com chín, cô yên lặng nhanh chóng rửa và cắt rau cải, nêm nếm món canh.

Lúc này, ở trong phòng sách, ông Tần đeo kính nhìn thẳng đũa con trai, trên bàn là giấy chứng nhận kết hôn.

“Con nói đi, đây là có chuyện gì?”

“Con thích cô ấy, muốn kết hôn với cô ấy.” Tần Thành nhìn ông Tần.

“Nhưng những cái này thì sao?” ông Tần bày ra một chồng báo. Không ngoại lệ, trên bìa đều có tên của Tần Thành, muôn hình muôn vẻ, nghiêng nước nghiêng thành.

Ông Tần đã hưởng được nền giáo dục truyền thống, một nửa nghệ thuật gia. Năm đó cưới bà Tần là bởi vì yêu đến tận xương tuỷ, cho nên ông ta hy vọng đám con của mình cũng cưới được một người thật sự yêu thương trọn đời.

“Gặp dịp thì chơi.” Tần Thành nói với về thờ ơ.

“Vậy con kết hôn thì có thể ít đi?” Ông Tần thở dài một tiếng. “Năm nay con đã ba mươi tuổi, ba và mẹ hy vọng con có thể thành gia lập nghiệp, nhưng không phải dùng cách lừa gạt bản thân mình cùng những người khác.”

Tần Thành hiểu rõ sự cố chấp của ông Tần, nói với về nửa miễn cưỡng nửa chắc chắn: “Nhiều năm như vậy, cha cần phải thử tin tưởng con.”

Năng lực anh quản lý công ty giải trí là có một không hai, ngay cả Tần Tự – người quản lý phần lớn tài sản của nhà họ Tần, thừa thủ đoạn sát phạt trên thương trường – cũng thừa nhận.

Thời gian giống như đứng im, ông Tần giật mình tựa như thấy được Tần Thành, người đã bị Tần Tự che khuất ánh sáng bao năm. Ông ta hồi tưởng một chút, thật lâu sau nói: “Được, vậy con cưới Tường Tịch đi.”

Khi Tần Thành xuống lầu thì Tường Tịch đang bung từng đĩa từng đĩa đồ ăn ra ngoài. Bà Tần đứng ở cạnh bàn ăn, ném từng cái một. Tường Tịch bung xong thì bà ta cũng ăn gần xong.

“Mẹ.” Tần Thành ôm lấy bà Tần từ phía sau: “Thế nào?”

“Thằng con xấu xa này.” Ánh mắt của bà Tần nhìn Tường Tịch tràn ngập bằng lòng. “Vậy mà tìm được một người phụ nữ có tài nấu ăn còn ngon hơn mẹ.”

Tần Thành liền bỏ vào miệng miếng thịt kho tàu gấp trên tay bà, lập tức nói béo mà không ngấy.

Thì ra cô ấy biết làm những món này.

Tần Thành thăm nghĩ sau này kêu Tường Tịch làm com cho anh ta nhiều hơn.

Chuyến đến nhà họ Tần kết thúc tốt đẹp bằng lời khen ngợi của hai cụ về tài nấu ăn của Tường Tịch. Buổi chiều Tường Tịch không về nhà, kêu Tần Thành trực tiếp chở cô đến công ty quảng cáo.

Trước khi xuống xe, dường như Tần Thành nhớ tới cái gì, nói: “Hai ngày này đừng nhận những thông báo khác, tắt âm lịch theo tôi đi nước ngoài một chuyến.”

Bộ dáng đứng đắn nghiêm chỉnh của anh ta, Tường Tịch đoán đại khái chuyện đi nước ngoài, nói: “Được.”

“Tường Tịch, rốt cuộc cô đã tới.” Vương Mộng đang chờ ở cửa công ty quảng cáo từ lâu, chào đón, nhận lấy túi xách của Tường Tịch.

“Anh Lục chưa tới?” Tường Tịch nhìn xung quanh, rõ ràng là Lục Mạnh Nhiên muốn tới.

“Đã tới rồi.” Vương Mộng dẫn Tường Tịch đi về phía thang máy. “Anh Lục đang cùng với công ty quảng cáo ký kết hợp đồng.”

Hoi dừng bước, Tường Tịch thuận miệng hỏi: “Phí đại diện là bao nhiêu?”

Vương Mộng đang muốn nói thì có một bóng người từ chỗ ngoặc đi tới.

Là Vu Trữ Lâm đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chụp quảng cáo

Vì để khuyến khích tất cả các nghệ sĩ mới nâng cao trình độ bản thân, TRE đã cố ý đưa ra hệ thống cấp bậc. Thông qua kết quả nhiều lần kiểm tra đánh giá để xác định thời gian debut.

Ba người Tường Tịch khỏi cần phải nhiều lời, chỉ cần nhìn thấy thái độ công ty sắp xếp người đại diện cùng các loại vấn đề khác thì có thể thấy được.

Vu Trữ Lâm thuộc vào nhóm nhân viên debut thứ ba, chậm gần một tháng so với Tường Tịch, cùng cô ta debut còn có hai nam và một nữ khác. Nhưng bọn họ không có may mắn được công ty tuyên truyền mạnh mẽ như Tường Tịch, những vai diễn nhận được đều là phim truyền hình thần tượng hoặc tình cảm gia đình.

Tường Tịch nhìn thấy cô ta càng đến gần, khoé môi cong lên, nói trước: “Vu Trữ Lâm, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Về mặt Vu Trữ Lâm hơi cứng ngắc, tay nắm chặt lại, ánh mắt lẩn tránh về hướng khác. “Tôi còn có việc, tạm biệt trước.”

“Ừ.” Tường Tịch gật đầu không hề gì. Con người Vu Trữ Lâm gian xảo hẹp hòi, hay đổ kỵ, cô ta là người đầu tiên nói xấu cô lúc huấn luyện trước đây.

Tường Tịch không có rộng lượng như vậy, kết bạn với người lên đâm thọt sau lưng người khác.

Bỏ qua ánh mắt phẫn nộ sau lưng, Tường Tịch nhìn không chớp mắt đi vào thang máy.

Vương Mộng vội vàng đuổi theo.

Studio quay phim ở tầng hai mươi mấy, đi lên cần một khoảng thời gian, Vương Mộng nhìn chăm chăm con số màu đỏ thay đổi, muốn nói lại thôi.

Tường Tịch liếc cô ta một cái. “Cô muốn nói gì?”

“Hả?” Vương Mộng thật cẩn thận liếc mắt dò xét Tường Tịch, thấy cô không có gì đặc biệt mắt kiên nhẫn thì áp a áp ứng nói: “Cái người vừa rồi... Cái cô Vu đó trong công ty không có đẳng hoàng gì... Lời đồn, sau này cô ít qua lại với cô ta.”

“Là về tôi sao?” Tường Tịch nhướn mày hỏi.

“Vâng.” Nhắc tới chuyện này, Vương Mộng giận không thể tả, quơ nắm tay nói: “Cô ta nói bậy về cô với rất nhiều người, còn cả Tề Minh Lật nữa.”

Bản thân mình không có bản lĩnh lại muốn đi bôi nhọ người khác, quả thật hơi quá đáng.

Làm phiền cô ta phẫn nộ giùm cho mình, Tường Tịch cảm thấy vui, mấy ngày nay cô úp úp mở mở đối với Vương Mộng thật là rất không uổng công.

Mím môi, Tường Tịch dừng lại trước thang máy đang mở ra, nói: “Tôi biết rồi, sau này cô không cần phải xen vào những lời đồn đó.”

Vương Mộng mơ hồ hiểu được những lời này, nhưng cũng mơ hồ không rõ.

Phí quảng cáo đã bàn bạc thỏa thuận, Tường Tịch là người mới, đến sau tết âm lịch mới tính là debut được hai tháng. Lục Mạnh Nhiên nói chuyện cùng người quản lý của đối phương nửa ngày mới nâng phí đại diện quảng cáo lên tới ba trăm ngàn.

Sau khi Tường Tịch đến ký tên mình vào, hợp đồng chính thức có hiệu lực.

Xong xuôi một loạt thủ tục rườm rà, Tường Tịch được thợ trang điểm nổi tiếng mà công ty quảng cáo tự mời, đưa đến hậu trường chuẩn bị hoá trang.

Tường Tịch vừa vào cửa liền thấy trên bàn trang điểm bày năm bộ trang sức khác nhau.

“Đây là loạt trang sức mang xu hướng cổ điển mà công ty vừa cho ra đời trong năm nay.” Người quản lý đi theo cùng của công ty châu báu hết sức tận tình giới thiệu với Tường Tịch. “Thợ trang sức đã dựa vào dáng người của cô làm năm bộ trang sức đi với bộ đồ cổ trang, trong chốc lát là cô Tường có thể thay.”

Tường Tịch gật đầu, độ hào cảm đối với công ty châu báu này tăng lên nhiều.

Những năm gần đây, rất nhiều người trong nước bắt đầu tôn sùng văn hóa truyền thống Trung Quốc, bộ trang sức của công ty châu báu đã được thiết kế ra trong hoàn cảnh này.

Hình dáng năm bộ trang sức giống nhau, đều có tên riêng của chúng: Vũ Lâm Linh (Nụ hoa trong mưa), Lê Hoa Bạch (Hoa lê trắng), Bích Hải Ba (Sóng biển xanh), Mai Tử Vũ (Mưa hoa mai), Hải Đường Hồng (Hải đường đỏ). Ứng với năm màu: xanh, trắng, lam, vàng, đỏ.

Dưới sự giúp đỡ của thợ trang phục, Trương Tịch thay bộ quần áo thứ nhất, tà áo màu đỏ thẫm, chỗ vạt áo và cổ tay áo thêu phượng hoàng, ung dung lộng lẫy.

Trương Tịch cao 1m68, mặc bộ quần áo này vào lập tức nổi lên dáng người thướt tha. Thợ trang phục la lên quá đẹp, theo sau là thợ trang điểm, thợ tạo hình đem bộ trang sức màu vàng hơi nặng đeo vào từng món cho Trương Tịch.

“Tổng giám đốc Tần, đã đàm phán thỏa thuận xong, ba trăm ngàn.” Lục Mạnh Nhiên nhìn về phía sân khấu, thợ chụp hình đã chuẩn bị, sắp xếp tất cả, chờ Trương Tịch thay đồ xong đi ra.

“Tốt.” Tần Thành đi vào văn phòng, nhìn vào lịch trình, sắp xếp nói: “Cậu trông coi cô ấy cho tốt, chụp xong quảng cáo lập tức quay về công ty.”

Lục Mạnh Nhiên bưng mặt, anh ta muốn nói vào cái điện thoại: “Tổng giám đốc Tần, anh nói câu này hai lần rồi đó!”

Nếu nói ngay từ đầu ôm ý nghĩ hoài nghi, không xác định đối với sự khác thường lần này của Tần Thành, vậy hiện tại Lục Mạnh Nhiên rất khẳng định là Tần Thành tuyệt đối có ý với Trương Tịch.

Nhưng thân là một cấp dưới đúng quy cách, không thể tùy tiện chất vấn ông chủ, Lục Mạnh Nhiên thờ dãi một tiếng với thâm ý khác, ngắt đầu nói: “Tôi đã biết.”

“Biết là tốt rồi.” Tần Thành ngồi vào ghế làm việc, coi như không có chuyện gì, mở máy tính lên.

“Vậy, tổng giám đốc Tần không còn việc gì thì tôi cúp máy trước.”

“Khoan đã.” Tần Thành ngồi thẳng người lên, hỏi: “Âm thanh ở chỗ cậu là gì vậy?”

Lục Mạnh Nhiên nhìn Trương Tịch chói mắt đến ngạc nhiên bị một đám mê gái vây quanh ở chính giữa, nói: “Cô Trương đi ra.”

Tần Thành nghe ra ý tứ ở phía sau, nhủ mảy: “Gọi ảnh chụp lại đây.”

Lục Mạnh Nhiên không nói gì.

Nếu để cho đối thủ bên ngoài đang như hổ rình mồi với TRE biết tổng giám đốc Tần của bọn họ làm loại chuyện ngu xuẩn này thì khẳng định sẽ mở rộng tầm mắt.

Không nói thì không nói, Lục Mạnh Nhiên vẫn kiên nhẫn thương lượng với thợ chụp ảnh một chút, tạm thời truyền mấy tấm ảnh chụp vào máy tính, rồi gọi tới hộp thư cá nhân của Tần Thành.

Gọi xong, anh ta lại gọi một tin nhắn qua, phòng ngừa Tần Thành không nhìn thấy lại trách anh ta. “Tổng giám đốc Tần, ảnh chụp đã gọi đi.”

Tần Thành không hồi âm.

Nhưng mà Lục Mạnh Nhiên biết Tần Thành đã thấy được. Bởi vì trong mười phút tiếp theo, anh ta lại nhận được một tin nhắn đến từ Tần Thành. “Còn có nữa không? Gửi toàn bộ lại đây cho tôi.”

Kết quả, khi nhìn thấy Lục Mạnh Nhiên như nổi điên, Trương Tịch không hiểu, hỏi Vương Mộng: “Anh Lục làm sao vậy?”

“Không biết.” Vương Mộng mới lấy lại tinh thần từ khuôn mặt đẹp của Trương Tịch, ngượng ngùng đoán: “Có thể là có việc gì đó!”

Bộ dáng cô ta đỏ mặt giống như vật cứng nào đó, Trương Tịch muốn đùa cô nàng một chút, nhưng người quản lý của công ty châu báu đã đi tới, cô liền buông tha cho ý tưởng.

“Cô Trương, cô là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Người quản lý tận hết sức lực ca ngợi: “Hy vọng hợp tác kế tiếp vui vẻ.”

Tay như cò mềm, mịn như mỡ đông, cô đứng trên sân khấu như vậy, đừng nói chỉ đàn ông, phụ nữ nhìn thấy tim đập còn lỗ nhịp nữa là.

Người quản lý tin tưởng bộ hình chụp quảng cáo này của Trương Tịch truyền ra ngoài, công ty sẽ nhận nhíp nghênh đón khách.

Trương Tịch mỉm cười, vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay, nói: “Nhất định sẽ như vậy.”

Bộ thứ nhất chụp xong, tiếp theo là bộ thứ hai.

Lần này Tường Tịch mặc áo đầm thắt lưng cao màu trắng, phối với trâm ngọc và bông tai hình giọt nước.

Đứng dưới ngọn đèn trần đầy khí chất thần tiên.

Bộ thứ ba là áo đầm màu xanh, làm bằng tơ lụa thượng đẳng, phối với bộ vòng tay Nụ hoa trong mưa và mặt dây chuyền hình lá. Tường Tịch mặc vào, lập tức từ một thần tiên tỷ tỷ biến thành một giai nhân xinh đẹp.

Bộ thứ tư là dùng Sóng biển xanh, phối với bộ trang phục váy chên màu xanh lam.

Bộ cuối cùng thì dùng trang phục cổ đại màu hồng nhạt của cô gái trẻ cùng với cây trâm hoa màu đỏ và thêm vào mặt dây chuyền hình quạt.

Tường Tịch ngồi giữa khung cảnh cổ xưa, tay cầm quạt thơm, cười duyên với màn ảnh.

“Cát.” Đạo diễn quyết định xong màn cuối, tuyên bố hoàn tất.

Tường Tịch cười nhẹ nhàng với mọi người đang bận rộn, đứng lên đi thay quần áo.

Lục Mạnh Nhiên như được đại xá, vội vàng sắp xếp Vương Mộng kêu Tường Tịch thay quần áo xong thì trực tiếp đi với anh ta.

Vừa rồi, lúc cô đang chụp ở trên, ánh mắt những người đàn ông ở phía dưới nhìn chăm chú. Nếu anh ta không mang cô đi, phỏng chừng cái vị tổng giám đốc Tần cứ cách mỗi nửa tiếng là gọi điện thoại đến một lần kia sẽ tự mình đến đây.

Lục Mạnh Nhiên tạm thời còn chưa muốn nhìn thấy scandal của nghệ sĩ trong tay anh với ông chủ của công ty.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Hôn lễ

Reng reng, reng reng, điện thoại di động không biết là đã reng bao nhiêu lần, Tường Tịch bắt đầu đi cùng Tề Minh Lật liếc nhau.

Hết cách, đành mở di động ra, một tin nhắn gửi đồng bộ chúc mừng năm mới.

“Chúc mừng năm mới.” Tường Tịch lách tách gõ một hàng chữ, đặt ra nhóm gói đi, sau khi xác định không có quên gì, bấm nút gửi, rồi sau đó lập tức tắt máy.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Hạ Chi Khanh đẩy cửa ra, nhìn thấy Tường Tịch còn cầm di động và áo cưới trắng tinh mặc được một nửa, thì cau mày, hơi hiểu ra, nói: “Tắt di động trước đi.”

Tường Tịch giờ di động lên, nói: “Đã tắt rồi.”

“Vậy thì tốt.” Hạ Chi Khanh thoáng yên tâm, cúi đầu nhìn đồng hồ một cái, lại hỏi: “Tường Tịch, cô chuẩn bị nhanh lên, còn Minh Lật, thời gian không nhiều lắm, cô cũng nhanh nhanh thay áo phù dâu đi.”

Tề Minh Lật không nói gì.

Trước đây sao cô lại cảm thấy Hạ Chi Khanh không dễ gần?

Trong một căn phòng khác, Tần Thành cũng gặp phải một vấn đề giống như vậy. Bắt đầu từ hai giờ trước, di động của anh đã nằm trong trạng thái bận rộn, từng cú từng cú điện thoại nối tiếp nhau. Không nên nhận thì là không nhận, nhưng nên nhận thì...

Tề Dịch hừ một tiếng, yên lặng mặc trang phục rể phụ của mình. Chẳng lẽ anh ta phải nói cho Tần Thành rằng điện thoại của mình đã được tắt từ hồi sáng sao chứ?

“Tần Thành, sao cậu còn chưa có thay đồ?” Tần Tự lạnh lùng nghiêm mặt đẩy cửa đi vào. “Sắp đến giờ rồi.”

Cũng không phải anh ta kết hôn, gấp cái gì chứ?

Tần Thành nhìn Tần Tự trong lòng khó chịu. Hôn lễ được bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị ngay ngày hôm sau khi anh cầu hôn thành công. Tuy rằng áo cưới, thiệp mời, v.v... đã chuẩn bị tốt từ trước, nhưng khi ngày này thật sự tới tất cả mọi người đều một bộ dáng vẻ bận rộn. Đặc biệt là anh, tối hôm qua hầu như một đêm không ngủ, nghe mẹ lái nhai suốt một đêm.

“Cậu nhanh lên.” Tần Tự một cước đá ngã bàn trang điểm, ánh mắt hung dữ. “Muốn cho khách khứa có mặt nhìn chuyện cười của nhà họ Tần chúng ta

sao?”

Tề Dịch nhìn không được hai anh em nào ủng hộ này ở trong phòng trang điểm bỗng nhiên làm mất thể diện trước mặt thợ trang điểm và thợ trang phục, nói với vẻ mềm mỏng hiếm thấy: “Không sao, tôi và Tề Minh Lật sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

Tần Tự: “...”

Tần Thành: “...”

Hai anh em không hẹn mà cùng hòng.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hôn lễ cuối cùng vẫn được cử hành như thường.

Thân là ông chủ của công ty giải trí, đương nhiên hôn lễ không có khả năng không bị truyền thông chú ý đến. Nhưng khi tất cả đều được đôi bên giữ trong trạng thái bí mật, nhất là, khi hiện trường hôn lễ nằm ở một thị trấn nhỏ của một vùng quê thuộc nước Thụy Sĩ, thì không thể có truyền thông đến thăm.

Chỉ sợ bấy giờ tung tin tức này ra ngoài cũng sẽ không có truyền thông nào tin tưởng.

Ngay cả Tường Tịch cũng không nghĩ tới.

Máy bay đến Thụy Sĩ là do Tề Dịch cung cấp. Máy năm nay anh ta đều ở nước ngoài phát triển, truyền thông của thành phố C, bao gồm toà soạn báo thuộc về gia đình của anh ta, gần như đã quên sự tồn tại của người này. Hơn nữa, anh ta đã trở về nhiều ngày nay nhưng vẫn rất kín đáo, chưa chính thức tuyên bố tiếp quản nhà họ Tề. Khi mọi người cùng lên máy bay, người phi công cũng chỉ nghĩ rằng bọn họ là người một nhà cùng đi du lịch nước ngoài.

Sau đó phi cơ tới Bern, thủ đô của Thụy Sĩ, đoàn người lại ngồi xe đi tới thôn quê trong vùng núi này, lúc ấy Tường Tịch mới tin rằng hôn lễ âm thầm của cô và Tần Thành đích xác sẽ cử hành ở chỗ này.

Thôn quê nằm ở khu vực phía đông, đi sau thành phố C bảy tiếng đồng hồ. Giây phút Tường Tịch đi về phía Tần Thành thì pháo hoa cùng lúc bắn lên ở thành phố C cách xa ngàn dặm, giống như ánh sao lóng lánh đầy trời. Trên ti vi, liên hoan dạ hội mừng tết âm lịch vừa mới kết thúc.

Lo lắng đến thân phận của Tường Tịch, cha Tần luôn luôn nghiêm túc đã đồng ý đề nghị tổ chức hôn lễ bí mật. Hôm nay tới đều là một ít bạn bè thân của ông ta ở Thụy Sĩ. Bạn bè thân ở trong nước chỉ con cháu cả tương lai của nhà họ Tần là có Hạ Chi Khanh, và hai anh em Tề Dịch, Tề Minh Lật.

Tường Tịch từng bước một đi về phía Tần Thành. Cô mặc áo cưới lệch vai được thiết kế bởi nhà thiết kế nổi tiếng của Pháp, thướt tha duyên dáng, ánh mắt sạch sẽ, xinh đẹp, bộ dáng hoàn toàn không bị giới giải trí tiềm ẩn.

Tần Thành mặc âu phục được thiết kế cùng một nhà thiết kế, ánh mắt nhìn về phía Tường Tịch vừa chuyên chú mà lại biếng nhác.

Lúc đôi bên chỉ còn cách một bước, Tần Thành cầm lấy tay Tường Tịch.

Linh mục là một ông lão mắt xanh, nét mặt khoan thai từ ái.

Sau khi ông ta cầu nguyện xong, nhìn Tần Thành, hỏi: “Tần tiên sinh, con có bằng lòng cưới Tường tiểu thư làm vợ, dựa theo giáo huấn của kinh thánh và với sự hiện diện của Đức Chúa Trời, cùng anh ấy kết làm một thể, yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy giống như con yêu chính bản thân mình. Cho dù cô ấy bệnh tật hoặc là khoẻ mạnh, giàu có hoặc nghèo khổ, trước sau vẫn trung thành với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới không?”

Tần Thành nói: “Con bằng lòng.”

Tần Thành nói: “Con bằng lòng.”

Linh mục lại chuyển qua Tường Tịch: “Tường tiểu thư, con có bằng lòng gả cho Tần tiên sinh làm vợ, dựa theo giáo huấn của kinh thánh và với sự hiện diện của Đức Chúa Trời, cùng anh ấy kết làm một thể, yêu anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, giống như con yêu chính bản thân mình. Cho dù bệnh tật hoặc là khoẻ mạnh, giàu có hoặc nghèo khổ, trước sau trung thành với anh ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới không?”

Tường Tịch nói: “Con bằng lòng.”

“Vậy thì mời các con trao đổi nhẫn.”

Hai người cầm lấy nhẫn, một trước một sau trịnh trọng đeo lên cho đối phương.

Linh mục cười: Nhân danh Đức Chúa Trời, ta tuyên bố các con kết làm vợ chồng.

Tần Thành cười cười, kéo mạnh Tường Tịch qua, áp sát vào, hôn lên đôi môi đỏ mọng ở trước mắt.

Thân mình Tường Tịch đột nhiên cứng đờ, theo bản năng muốn giãy dụa. Nhưng một ánh mắt của Tần Thành ném qua, cô lại thả lỏng, thậm chí phối hợp hé miệng, mặc cho đầu lưỡi linh hoạt của đối phương cạy hàm cô ra, càn quét trong khoang miệng của cô.

Tần Thành hôn kéo dài đến hai phút, kiểm đủ tiện nghi.

Tường Tịch nhìn thấy ý cười hèn hạ trong mắt anh ta, trong lòng có một cảm xúc không hiểu lướt qua.

Rốt cuộc cô có một gia đình hoàn toàn mới, có một hậu trường mạnh mẽ mà vô số nữ nghệ sĩ mong muốn.

Đây là đáng giá.

Hôn lễ dựa theo truyền thống của bản xứ, chín giờ tối chấm dứt.

Bà Tần muốn về nước vào ngày mùng một. Bên này, khách khứa vừa rời đi, thì bà lập tức cùng Tần Tự và Hạ Chi Khanh bận công ty và sự nghiệp, ngồi xe đến Bern để kịp máy bay sáng mai bay trở về nước. Tề Minh Lật vừa ý với phong cảnh của một thị trấn nhỏ ở ngoài trấn đậm, Tề Dịch dẫn cô ta chạy suốt đêm tới.

Để lại Tường Tịch và Tần Thành hai mặt nhìn nhau.

Toà biệt thự bọn họ ở là do ông Tần mua vào nhiều năm trước, rất nhiều phòng. Tường Tịch ngồi ở sofa xem kịch truyền hình nhằm chán trong chỗ lát, phúi phúi tay nói: “Tôi lên trước.”

Tần Thành gọi cô lại, không có ý tốt nói: “Hôm nay đó là nư hôn đầu tiên của em phải không!”

Trên người anh còn mặc y phục chú rể, bộ dáng đang đứng đắn nghiêm chỉnh, rồi đột nhiên hỏi ra những lời này. Tường Tịch, người đã đáp lại lời cầu hôn một cách dứt khoát, nhin không được tai đó lên.

Vịn lấy tay vịn của cầu thang gỗ, cô quay lại hỏi Tần Thành: “Anh nghĩ sao?”

“Đúng là vậy.” Tần Thành tắt đi ti vi, đứng lên đến gần Tường Tịch, cười rất dịu dàng: “Bà Tần.”

Tường Tịch lại một lần nữa bị xưng hô này đánh cho thần trí trở về.

Cô híp mắt, bắt chước Tần Thành nở nụ cười: “Đúng là vậy ông Tần.”

So sánh kỹ thuật diễn, xem ai thua?

Tần Thành đoán được cô sẽ như vậy. Cô muốn giống với vợ mới cưới của những người khác, ngược lại anh ta lại nghi ngờ cô không có dụng ý gì ngoài việc để anh làm người chồng lưng.

“Được rồi, được rồi.” Tần Thành chịu thua trước, khoát tay: “Em đi nghỉ ngơi đi, tôi ngủ ở dưới lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cú điện thoại đột ngột

Kỳ nghỉ tuần trăng mật, đối với một sự nghiệp đang phát triển và một nhân vật công chúng đang nổi lên mà nói, trên cơ bản chỉ là những điều ảo tưởng.

Một ngày lòng vòng trong phong cảnh như bức tranh của thôn quê ở Thụy Sĩ, không may là điện thoại bị bỏ lại biệt thự đã reo không dưới cả trăm lần. Những đối tác trong giới kinh doanh đều không dễ ứng phó cho nên Tần Thành đành phải quơ tay, xách vali lên máy bay về nước.

Tường Tịch ngủ người hơn nửa ngày, không đi cùng chuyến với anh ta, mừng ba thì lên chuyến bay nửa đêm, vừa vận không thể khỏi công vào sáng mừng bốn.

Khi Tường Tịch tới khách sạn ở thành phố Z thì Tề Minh Lật được Tề Dịch đưa tới. Hai anh em đứng ở hành lang không một bóng người, nhẹ nhàng nói lời tạm biệt. Nhìn từ một bên mặt, hai người vành tai tóc mai chạm vào nhau, thấy ấm áp làm sao, nhưng cũng cảm thấy không thích hợp sao đó.

Sau khi Tề Dịch xuất hiện, Tề Minh Lật liền thẳng thắn nói rõ thân phận của mình với Tường Tịch, đáp lại, Tường Tịch báo cho biết chuyện cô và Tần Thành kết hôn.

Thật ra, cho dù cô không nói, Tần Thành cũng nhất định sẽ nói với Tề Dịch bên kia. So với chờ đến khi Tề Minh Lật biết, sau đó tới hỏi cô, không bằng cô nói trước.

Hai kiếp Tường Tịch cũng chưa từng có bạn bè, Tề Minh Lật là người đầu tiên cô kết giao thiệt tình.

Bánh xe chạy qua trên sàn nhà, phát ra tiếng cót két, Tề Dịch nghe thấy, quay đầu lại.

“Buổi sáng tốt lành.” Tường Tịch lấy chìa khoá ra mở cửa. “Lát nữa gặp ở phim trường.”

Bên cạnh còn có những người khác, ngang nhiên nói chuyện ở cửa, bị người khác nhìn thấy sẽ tránh không được khiến cho truyền thông chế tạo ra một đề tài nói chuyện.

Tề Minh Lật nghe hiểu lời của cô nói, trong mắt có chút cảm xúc vụt qua.

Khi ngẩng đầu, cửa ở đối diện đã đóng.

Nhiều nhân viên trong đoàn làm phim đi làm ngày đầu tiên từ sau kỳ nghỉ hàng năm, mà còn là một tuần, cuộc sống đều cực kỳ dễ chịu.

Nửa tiếng trước khi quay phim, toàn phim trường hỗn loạn, đủ loại đặc sản bày đầy mọi góc, ngay cả mấy diễn viên chính đều được một túi đồ ăn vặt nhỏ.

Tường Tịch bật cười khi mỗi lần nhìn vào đám người tràn ngập đủ loại tiếng địa phương, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói không chút gọn sóng sợ hãi của Lý Mặc. “Tiến độ quay phim đã trễ mất một tuần, cho nên hôm nay tăng ca.”

Phim trường một trận kêu rên.

Tiến trình quay phim của “Công tử Khuynh” đi được một phần ba, trong một tuần kế tiếp, trên cơ bản là thời gian tương tác nhiều nhất của bốn diễn viên chính, hai cặp tình nhân.

Đồng thời, trong khoảng thời gian này Tường Tịch cùng Nguyên Tấn Thần diễn chung với nhau nhiều nhất.

“Ca ca, sau này anh ngoan ngoãn, đừng tranh cãi với hoàng thượng ở trên triều được không?” Tường Tịch nước mắt lấp lánh, dựa vào đầu giường của Nguyên Tấn Thần đã bị hoàng thượng đánh một trận.

“Muội đó!” Nguyên Tấn Thần bóp cái mũi Tường Tịch về cung chiều. “Nhưng nếu ca ca không khuyên nhủ hoàng thượng thì quốc khố năm nay sẽ giảm rất nhiều bạc.”

“Giảm thì giảm đi!” Tường Tịch khịt khịt, sức lực toàn thân giống như bị cạn kiệt, chán chường nói: “Ca ca, anh suy nghĩ cho ông ta, ông ta cũng không có thông cảm anh.” Nước mắt rơi xuống một giọt, hai giọt, ba giọt...

“Tiểu Tinh, muội muội.” Nguyên Tấn Thần khó khăn ngồi dậy, lấy ra khăn lụa lau nước mắt trên mặt cô một chút. “Ca ca đồng ý với muội, lần sau sẽ chăm sóc tốt bản thân mình.”

(Cho Cat đính chính, tên của em gái Âu Dương Khuynh là Âu Dương Tinh chứ không phải Âu Dương Na như mấy tập trước. Xin lỗi các bạn vì sự nhầm lẫn này.)

“Anh đừng tranh đấu với hoàng thượng nữa.”

Nguyên Tấn Thần khó xử nhìn cô.

“Muội chỉ biết.” Tường Tịch đắm xuống giường, khóc như hoa lê ướt mưa: “Anh một chút cũng không quan tâm đến bản thân mình, anh nói đi, nếu anh gặp chuyện không may thì muội phải làm sao bây giờ hả?”

Nguyên Tấn Thần mang về mặt đấu tranh, đau khổ nhìn người ở trong lòng xót xa không thôi.

“Cất.” Lý Mặc giờ tay, vừa lòng nói: “Tốt.”

“Cảm ơn đạo diễn.” Tường Tịch nói xong, chậm rãi đứng lên.

Trên mặt cô vẫn còn đọng nước mắt, một đôi mắt trong sáng động lòng người, thấy mà thương xót.

Đầu ngón tay còn lưu lại cảm xúc da thịt trắng mịn của con gái, Nguyên Tấn Thần hơi hoảng hốt nhìn Tường Tịch đã đi xa cùng với Vương Mộng.

“Tấn Thần.” Người nữ trợ lý gọi hắn ta. “Anh không sao chứ?”

“Không có chuyện gì.” Nguyên Tấn Thần xốc chăn ngồi dậy, nhận lấy ly nước trên tay nữ trợ lý.

“Vứt cái này đi.” Người nữ trợ lý nhìn khăn tay màu trắng trong tay hắn. “Đoàn làm phim mua tới mấy tá, sẽ không dùng cái này đâu.”

Nguyên Tấn Thần cúi đầu, dấu vết trên khăn chưa khô, nắm ở trong lòng bàn tay lại giống như chạm được nước mắt chảy ra từ trong đôi mắt kia, hắn ta không nỡ ném đi.

“Tấn Thần?”

“À!” Nguyên Tấn Thần bước vội hai bước, bỏ chiếc khăn vào trong tay áo rộng thùng thình.

“Anh có thông báo đêm nay.” Nữ trợ lý làm bộ như chưa thấy cái gì, theo sát hai bước, nói.

“Tôi biết rồi.” Nguyên Tấn Thần lơ đãng đụng vào ngực, nơi của chiếc khăn tựa như càng nóng hơn.

Hắn nghĩ, hẳn ta đại khái hiểu được đó là chuyện gì xảy ra.

Tường Tịch trở lại phòng nghỉ tạm thời, dậm dậm một chút.

Vì một màn này, trước đó cô đã nằm úp ở giường nửa tiếng đồng hồ tìm cảm giác, hiện giờ chân tê muốn chết. Vừa rồi, nếu không được Vương Mộng đỡ, cô chỉ sợ sẽ té thẳng xuống trên giường.

Như vậy thì sẽ có tiếp xúc thân thể với Nguyên Chấn Thần. Rõ ràng ở kiếp trước, chuyện thân mật nhất bọn họ cũng đã làm, nhưng kiếp này đụng tới hắn, cô nghĩ tới cảnh tượng kiếp trước hắn cùng với người phụ nữ kia dây dưa ở trên giường mà cô và hắn cùng mua, thì ghê tởm không thôi.

Một cú điện thoại gọi tới vào lúc này.

Tường Tịch hoà hoãn lại tinh thần, điềm tĩnh tiếp điện thoại: “Alo?”

“Xin chào, xin hỏi có phải là cô Tường không?” Là một giọng nữ hơi quen.

“Vâng, xin chào, xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là quản lý của công ty châu báu.” Giọng nói của đối phương lộ vẻ vội vàng. “Là như vậy, cô Tường, video cô quay lần trước có một ít trục trặc, chúng tôi muốn mời cô đến quay chụp lại một lần nữa. Đương nhiên về phương diện phí quảng cáo cô Tường không cần lo lắng, vì đền bù tổn thất của cô Tường trong lúc quay chụp, chúng tôi sẽ trả một trăm ngàn.”

“Chụp lại một lần không sao.” Tường Tịch nói. Cô chỉ là một nghệ sĩ mới debut, không có bản lĩnh đùa giỡn với nhãn hiệu lớn.

“Nhưng mà.” Tường Tịch cân nhắc trong khoảnh khắc, nói: “Tôi muốn hỏi một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“...”

“Không thể nói sao?” Tường Tịch thân nhiên hỏi.

“Không phải, không phải.” Người quản lý nhìn chằm chằm hình ảnh lộn xộn trên màn hình máy tính, nói: “Cô Tường đừng hiểu lầm, chúng tôi tuyệt đối không có ý giấu diếm cô Tường.”

“Vậy thì?”

“Là như vậy.” Người quản lý giải thích: “Toàn bộ video quay quảng cáo của cô Tường quay lần trước đã bị người nào đó phá hủy.”

Ánh mắt Tường Tịch rung mình, nhưng giọng điệu lại thân nhiên, nghe không ra cảm xúc. “Tôi biết rồi, không sao, khi nào thì các người liên hệ với thợ quay phim? Lúc nào thì tôi phải quay?”

“Cảm ơn cô Tường.” Người quản lý đỏ mặt vội vàng, liên tục nói lời cảm ơn.

Cấp cao của công ty bọn họ vô cùng vừa lòng với bộ quảng cáo này của Tường Tịch, mở mấy hội trường, vốn đã chuẩn bị nhân dịp tết Nguyên Đán sẽ phát quảng cáo toàn diện trên các đài truyền hình lớn và các trang web lớn. Ai ngờ rằng sáng nay công ty quảng cáo đã gọi điện thoại đến, nói có một hacker không rõ đã xâm phạm vào máy tính của bọn họ, huỷ bỏ toàn bộ video đã quay chụp của Tường Tịch, thậm chí tâm hình dùng để làm áp phích cũng bị làm cho khó coi.

May mắn là cô Tường không cự tuyệt, người quản lý ngồi phịch trước máy tính.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Video bị phá huỷ

Lần quay chụp thứ hai là vào mừng mười tháng giêng. Từ thiết kế đến chỉnh sửa bản thảo rồi đến sản xuất của công ty châu báu được chuẩn bị đến hai năm trời, đã sớm quyết định là tết Nguyên Đán sẽ đưa ra toàn bộ thị trường. Cho nên đã cùng bàn bạc lại với công ty quảng cáo một chút, nhân viên của

bọn họ bỏ qua cuối tuần, tăng ca để hoàn thành quảng cáo, theo với thời gian đã kế hoạch. Về mặt chi phí, bọn họ có thể thêm

Tường Tịch đồng ý trước với người quản lý, rồi vào ngày mùng mười thì xin Lý Mặc nghỉ nửa ngày, đi quay cái mới.

Lần này suông sẽ hơn so với lần đầu tiên, bởi vì mọi người quen thuộc với tất cả trình tự, làm càng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng, đêm đó trong lúc Tường Tịch đang ngủ đã bị một cú điện thoại của Lục Mạnh Nhiên đánh thức.

“Tường Tịch, cô đến công ty một chuyến nhanh lên.”

Không ở trước mặt nhưng Tường Tịch cũng nghe ra giọng nói của Lục Mạnh Nhiên rất bức bối, rất... phẫn nộ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tường Tịch tỉnh ngủ trong nháy mắt, sờ soạn mở đèn lên. “Tôi sẽ tới công ty ngay.”

“Sự việc hơi gấp một chút, cô nhanh nhanh lại đây.” Lục Mạnh Nhiên lẳng lặng nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính, vẻ mặt phức tạp.

Bình tĩnh tìm quần áo thay, Tường Tịch mở cửa ra, lại đụng phải một đôi mắt mờ mờ.

“Em đi đâu vậy?” Tần Thành kéo lỏng cà vạt, ánh mắt như có như không nhìn Tường Tịch.

Trong cuộc sống đột nhiên có một người đàn ông tham gia vào, Tường Tịch hơi cảm thấy mất tự nhiên hết lần này đến lần khác, dời mắt đi, nhìn về phía cửa phòng khách, nói: “Anh Lục kêu tôi đến công ty một chuyến.”

“Lúc này?”

Tần Thành thoáng nhìn qua đồng hồ – ba giờ sáng, trừ khi có chuyện quan trọng, bình thường trong công ty không có ai.

“Em chờ một chút.” Tần Thành cời bỏ cà vạt, ném lên sofa, xoay người lấy điện thoại đi động ra.

Trên màn hình có mấy cú gọi lỡ. Dĩ nhiên toàn bộ đến từ Lục Mạnh Nhiên.

“A lô, Mạnh Nhiên.” Tần Thành nhìn Tường Tịch. “Trong công ty có chuyện gì sao?”

“Có một chút.” Hơi sừng sốt một giây với câu hỏi của Tần Thành, nhưng sự việc khẩn cấp, anh ta cũng không quanh co, nói thẳng: “Video của Tường Tịch lại bị người nào đó huỷ hoại!”

“Lại bị huỷ hoại, là ý gì?” Hôm nay Tường Tịch được anh đón về, anh cũng biết đến chuyện cô đi quay lại quảng cáo.

“Thợ quay phim chưa kịp làm bản sao cho video, toàn bộ máy tính của công ty quảng cáo liền bị hacker tấn công. Hiện giờ, tất cả video đều bị hư hại, memory card của thợ quay phim cũng không cánh mà bay, sự việc có chút khó giải quyết.”

Lục Mạnh Nhiên lăn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, gặp qua sóng to gió lớn đủ để có thể viết lịch sử phong vân của giới giải trí. Chuyện có thể khiến cho anh ta cảm thấy khó giải quyết rất ít, không có bao nhiêu.

Vậy lúc này nói chuyện khó giải quyết, sự việc nhất định là khó giải quyết.

“Anh ta nói cái gì vậy?” Tường Tịch nhìn mặt Tần Thành sa sầm xuống, khoe miệng cô trước sau vẫn mỉm cười.

“Có một số việc.” Tần Thành không nói chuyện gì, ngược lại đứng lên, nói: “Tôi đi cùng với em.”

Tường Tịch nhìn sắc trời, nghĩ tới cái gì, cười cười nói: “Được.”

Hai người cùng xuống lầu, Tần Thành mở cửa xe cho Tường Tịch, thấy cô đeo dây an toàn xong mới khởi động xe.

Lục Mạnh Nhiên đợi ở trong đại sảnh tiếp khách của công ty. Người quản lý của công ty châu báu cùng thợ quay phim của công ty quảng cáo, người chế tác hậu kỳ, tất cả đều đã ở đó.

“Có manh mối gì không?” Tần Thành đi qua, ánh mắt dò xét một vòng, tiếng nói lạnh như băng quanh quẩn ở trong căn phòng yên tĩnh, càng khiến cho người ta thêm nóng nảy bất an.

“Tổng giám đốc Tần.” Lục Mạnh Nhiên chống bàn đứng lên. “Còn chưa có manh mối gì, kỹ thuật phá hoại máy tính của hacker rất cao, hơn nữa dường như máy tính của công ty quảng cáo đã thay lập trình, không sửa xong trong chốc lát được.”

Anh ta mới vừa nói xong, người quản lý của công ty quảng cáo cũng đứng dậy nói phụ họa theo: “Máy tính đã mang đến, tổng giám đốc Tần và cô Trương có thể tới xem.”

Tường Tịch cố ý đi sau Tần Thành một bước, theo qua. Vì hai người rõ ràng hiểu biết tình hình hiện thực hơn tất cả, Lục Mạnh Nhiên và người quản lý họ lần lượt đặt ba máy tính có video lên trên bàn lớn dùng trong hội nghị.

Máy tính là của nhãn hiệu tốt nhất thế giới, chất lượng màn hình xuất sắc, nhưng bức ảnh trên màn hình thật kinh khủng, nhìn thấy ghê người.

Lục Mạnh Nhiên nhìn thấy rõ, Tần Thành chậm rãi nheo hai mắt lại, con giận dữ tích tụ.

“Ngoại trừ cái này, còn có cái nào khác không?”

“Không có.” Lục Mạnh Nhiên muốn nheo giữa chân mày, nhưng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tường Tịch thì bỏ tay xuống, thở dài nói: “Nhưng mà kỹ thuật của hacker kia rất cao, không biết là bằng cách gì, còn không biết video có bị hấn ăn cắp hay không...”

“Không biết thì không điều tra sao?” Tường Tịch nhìn chăm chăm hình ảnh, rốt cuộc là ai ngằm giờ trò với cô. Nếu hình ảnh dơ bẩn này bị tung ra, cho dù Tần Thành có tự mình bảo vệ hộ tống cô, kiếp này, con đường của cô cũng đừng nghĩ đi được tốt.

Tường Tịch nắm chặt nắm tay, cánh môi dưới hàm răng hiện ra một chút tơ máu.

“Thật xin lỗi, cô Tường.” Người quản lý của công ty châu báu và công ty giải trí đồng thời xin lỗi.

Tường Tịch nhắm mắt lại, lông mi thanh mảnh che đầy tất cả ánh mắt đang dò xét cảm xúc của cô.

“Tường Tịch.” Lục Mạnh Nhiên khép máy tính lại, nói: “Công ty sẽ điều tra rõ chuyện này.”

Hacker bỗng nhiên đột kích, tất cả mọi người bất ngờ không kịp đề phòng. Bọn họ cũng không có biện pháp.

“Tôi tin tưởng các người.” Tường Tịch mở mắt ra, môi mông khê mở: “Tôi sẽ quay chụp lại quảng cáo lần nữa, một lần cuối cùng, lần này làm ơn bảo đảm tất cả video cùng ảnh chụp thật tốt, không bị hư hại gì.”

Đừng nói cô vô tình, bởi vì trong giới này hay trên thế giới, nhiều người còn vô tình hơn cả cô. Hơn nữa, cô như vậy là đã xem như có tình có nghĩa rồi.

“Được, được.” Hai người quản lý đều được câu trả lời tốt nhất, thuyết phục nhất, mặt lộ vẻ vui mừng: “Cô Tường yên tâm, nhất định sẽ không xảy ra chuyện nữa.”

“Ừ.” Tường Tịch quay người lại, quàng khăn quàng cổ, nói: “Tôi về trước đây, ngày mai báo cho tôi biết thời gian quay chụp.”

Tần Thành nhìn ở trong mắt bộ dáng không coi ai ra gì của cô, trái tim như bị đâm một cái. Chiều ngày hôm qua cô rất vui mừng khi quay chụp xong quảng cáo, mặc dù cô không nói ra, nhưng mỗi động tác đều tỏ vẻ như vậy.

“Tổng giám đốc Tần.” Lúc này Lục Mạnh Nhiên mới nhớ tới còn có boss ở đây, ngập ngừng một chút, nói: “Anh thấy chuyện này?”

“Lập tức xử lý.” Tần Thành chỉ huy. “Đem toàn bộ máy tính đến văn phòng của tôi.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Mạnh Nhiên là tổng giám đốc Tần làm sao thế nhỉ? Phản ứng thứ hai là hacker kia có lẽ sẽ gặp tai họa.

Tần Thành điện thoại trong đêm kêu Tề Dịch tới.

Mùng sáu đầu năm, trong hội nghị mở đầu hằng năm của Tề thị, Tề Dịch đã chính thức tuyên bố kế nhiệm chức CEO, mấy ngày nay liên tục tăng ca để hiểu rõ công việc của công ty. Khi nhận được điện thoại của Tần Thành thì anh ta đúng lúc lái xe đi tới con đường bên phải của công ty giải trí TRE.

Quay đầu xe đến quán ăn nhanh mở 24 giờ, mua một ít đồ ăn vặt cùng hai ly cà phê nóng, Tề Dịch mang theo đồ, quen thuộc đường lối tiến vào văn phòng của Tần Thành.

“Cậu đến là tốt rồi.” Tần Thành nhận lấy cái túi ny lông, quay đầu chỉ vào ba máy tính ở trên bàn, không khách sáo nói: “Mau giúp tôi cái, xem máy thứ này có thể khôi phục lại hay không, nếu có thể dựa vào những cái này để tìm được hacker kia thì rất tốt.”

Tề Dịch đứng ở xa, lại là ở bên trái, nhìn không thấy màn hình của máy tính, tưởng là chuyện nhỏ vặt vãnh, khinh bỉ gõ gõ bàn. “Chút chuyện tìm hacker này tự cậu làm không được sao?”

“Tần Thành: “...” Nếu anh có thể làm thì còn tìm cậu ta sao chứ?

Bộ dáng Tề Dịch nhìn anh không nói gì, bụng cà phê chậm rãi bước thong thả đến trước mặt máy tính.

Anh ta lập tức nói không nên lời.

“Tường Tịch làm mất lòng người nào sao!” Tề Dịch ngồi vào cái ghế làm việc thoải mái của Tần Thành, nhanh chóng gõ gõ bàn phím.

Ảnh chụp bị photoshop lung tung không chịu nổi, vốn mặc quần áo ngay ngắn đã bị làm cho phơi bày một chút, trong video cũng bị bỏ vào một đoạn ngắn đòi truy chưa được xử lý tốt. Nói không có ý định bôi đen Tường Tịch cũng không có sức thuyết phục.

Cũng khó trách Tần Thành nhìn thấy ảnh chụp thì sắc mặt không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chứng thực lời đồn của cô ta

Từ khi vào Giải trí TRE, Vu Trữ Lâm có một nguyện vọng: sau khi thành danh, ngày nào đó nhận được điện thoại mời hẹn của Tần Thành.

Tần Thành không phải là ngôi sao, không phải là nghệ sĩ, không phải là người đại diện, sợi dây kết nối duy nhất giữa anh ta cùng ngôi sao của giới giải trí là quan hệ.

Nhưng không hề nghi ngờ là Tần Thành có sức hấp dẫn hơn so với những nam thần có vô số fan hâm mộ của giới giải trí, mọi cử động của anh đều lộ ra vẻ quyết đoán.

Là một cô gái xuất thân từ một gia đình bình thường ở thành thị, Vu Trữ Lâm không nghĩ gả cho Tần Thành, cũng gả không được. Nhưng cô ta hy vọng có thể đối diện với Tần Thành ăn một bữa cơm.

Đương nhiên, môi trường ăn cơm phải là nhà hàng cơm Tây, chung quanh còn có hoa tươi, âm nhạc làm nền, hơn hết, không khí mờ ám tràn đầy.

Trong những ngày huấn luyện này, thời khắc đêm dài không ngủ được, Vũ Trữ Lâm đều lặp lại ảo tưởng cảnh tượng kia.

Hôm nay, nguyện vọng này trở thành sự thật.

Khi nhìn thấy cuộc gọi lỡ của Tần Thành thì Vu Trữ Lâm vừa mới bị mắng một trận. Đạo diễn mắng cử chỉ của cô ta không đến nơi đến chốn, vẻ mặt cứng đờ.

Vu Trữ Lâm tủi thân vô cùng, cô ta cảm thấy bản thân mình rất tuyệt, mạnh hơn nhiều so với nữ chính chỉ biết giả bộ đáng yêu lẫn ngu ngốc, chẳng phải là cô ả có người chống lưng sao?

Vu Trữ Lâm oán hận lấy di động ra, chuẩn bị tìm người nào đó để trút giận, nhưng bất ngờ thấy được một dãy số mà cô ta đã thuộc nằm lòng.

Sừng sốt tại chỗ vài giây, Vu Trữ Lâm vội vàng trốn vào một góc, run rẩy gọi điện thoại.

“A lô, là Vu Trữ Lâm phải không?” Giọng nói đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo từ tính của người đàn ông trưởng thành.

“Phải.” Tim đập bỗng nhiên nhanh hơn, cảm di động không được chắc. “Tổng... Tổng... Tổng giám đốc Tần, xin hỏi anh có... có chuyện gì không ạ?”

“Chuyện à, thật ra có.” Tần Thành thoáng nở nụ cười. “Nhưng mà phải đối mặt nói chuyện, tôi mời cô ăn cơm, thế nào?”

Nam thần mời mình ăn cơm. Vu Trữ Lâm đỏ mặt muốn nổ tung, vội nói không ngừng: “Được, tổng giám đốc Tần... Tổng giám đốc Tần, anh nói thời gian đi.”

“Tối hôm nay, thế nào?” Tiếp theo Tần Thành nói tên nhà hàng.

“Vâng, được ạ.” Vu Trữ Lâm bật microphone lại, che miệng hỏn hển thờ ơ mạnh.

Tổng giám đốc Tần mời cô ta ăn cơm, có phải... .

Nghĩ đến điều có thể kia, ngay cả chào hỏi Vu Trữ Lâm cũng không màng, chạy tới phòng hoá trang cầm lấy giỏ xách, không để ý đến la hét của trợ lý, chạy ra khỏi phim trường.

Xuất ra tiền tiết kiệm mua một bộ áo đầm xa hoa, rồi đến thợ làm tóc mắc tiền, nổi tiếng trong giới quý tộc của thành phố, Vu Trữ Lâm ngửa không dùng vó chạy tới nhà hàng cơm Tây.

Cô ta đến sớm hai tiếng đồng hồ, ngồi ở một chỗ, không động cũng không nói chuyện, cho đến khi Tần Thành đến.

“Tổng giám đốc Tần.” Vu Trữ Lâm đứng lên, bộ dáng thẹn thùng khiến ấn đường của Tần Thành giãn giãn.

“Cô đã đến rồi?” Tần Thành cũng không ngồi, nói với bồi bàn đi theo sau: “Còn phòng bao không?”

Anh thường đến nhà hàng này ăn cơm, có phòng bao cố định. Bồi bàn vừa nghe liền hiểu rõ, dẫn Tần Thành đi qua.

Hai người ở trong phòng ngồi vào chỗ của mình, ngọn đèn mờ nhạt chiếu xuống, càng toát lên tác phong nhanh nhẹn của Tần Thành.

Vu Trữ Lâm gần như là muốn hét lên.

Dùng hết tất cả kỹ năng diễn xuất để ổn định lại, cô ta run giọng hỏi: “Tổng giám đốc Tần, anh muốn...”

“Không vội.” Tần Thành giơ tay lên, nói: “Vu Trữ Lâm, cô có biết Vu Quân này không?”

Về mặt Vu Trữ Lâm lập tức thay đổi.

“Cô có biết không?” Tần Thành nhìn Vu Trữ Lâm không chớp mắt. Trong mắt anh không một gợn sóng, nhưng giống như lưỡi dao có độc, nhắm vào ngực cô ta, soàn soạt chém xuống, nháy mắt, mình đầy thương tích.

“Không... Tôi không biết.” Vu Trữ Lâm căng chặt người, trên lưng toát mồ hôi, rõ ràng trong phòng có điều hoà, nhưng cô ta giống như rớt xuống hầm băng.

“Hà? Thật sự không biết sao?” Giọng của Tần Thành chậm lại, dịu dàng hỏi.

“Không biết.”

“À! Vậy quên đi.” Tần Thành nói với vẻ tiếc rẻ: “Nghe nói anh ta là sinh viên giỏi nhất trong ngành Vi tính của thành phố C, công ty muốn mời với giá cao.”

“Phải, phải không?” Vu Trữ Lâm chột dạ cúi đầu.

“Đúng vậy!” Đêm nay lời nói của Tần Thành rất khác thường. “Cô không biết, quên đi.”

Giọng nói cực kỳ tiếc rẻ.

“Tổng giám đốc Tần.” Vu Trữ Lâm vận tay, hết sức thận trọng. “Thật ra, Vu Quân là... là một người anh họ xa của tôi, có lẽ tôi có thể giúp đỡ liên lạc.”

“À, vậy cảm ơn cô.” Tần Thành vỗ tay, về mặt dịu đi một chút.

“Được... được.”

Hai người gọi đồ ăn giống nhau, trên bàn đốt ngọn nến, trong phòng lan tràn hương thơm hoa hồng. Vu Trữ Lâm im lặng hít vào một hơi, bị lôi cuốn đi.

Nhưng khung cảnh tốt đẹp lại bị bồi bàn phá vỡ. Đặc biệt là lúc bồi bàn kia lộ ra bộ mặt thật.

“Tuông... Tuông Tịch, sao lại là cô?” Vu Trữ Lâm biến sắc, nhảy dựng lên, tay đụng vào chén đĩa, miếng thịt bò hảo hạng rơi thẳng xuống đất, vang lên một tiếng nhỏ.

“Tại sao không thể là tôi?” Tuông Tịch nhếch môi, ngồi vào bên cạnh Tần Thành, cười tủm tỉm nhìn cô ta. “Sao, cô có thể cùng Tần... tổng giám đốc Tần ăn cơm, lại không cho phép tôi tới đây?”

“Nhưng... Nhưng tổng giám đốc Tần...” Vu Trữ Lâm liếc nhìn về mặt không tốt của Tần Thành, ưỡn ngực, lấy dũng khí nói: “Hôm nay tổng giám đốc Tần đặc biệt mời riêng tôi tới.”

“Là vậy sao?” Tuông Tịch đứng lên, đi tới bên cửa. “VẬY ĐÃ QUÁ RẦY HAI VỊ.”

“Không sao.” Lòng Vu Trữ Lâm còn nghi hoặc đối với chuyện Tuông Tịch trở thành bồi bàn, nhưng có Tần Thành ở bên cạnh, lại vô tình giúp cô hạ giận, toại nguyện, cười nhu nhược, nói: “Cô tới đây làm bồi bàn cũng không dễ dàng gì.”

“Đúng, không dễ dàng gì.” Tuông Tịch nghe nói thì dừng lại, khép cửa đang mở một nửa, quay trở về nhẹ nhàng khéo léo ngồi lên đùi Tần Thành. “Em thật đã đợi anh cả một buổi chiều, anh nói, anh muốn bồi thường em như thế nào đây?”

Miệng cô hơi hơi cong lên, mắt hẹp dài như tơ, vô cùng quyến rũ. Tần Thành chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng tán loạn ở trên người, cô lại còn không thành thật, tay mềm mại không xương ôm anh, di chuyển xuống lưng.

Bởi vì di truyền bệnh thích sạch sẽ trong tính cách từ ông Tần, nên ba mươi một năm qua Tần Thành không hề động đến một người phụ nữ nào. Nhưng mà, hiện giờ anh muốn lập tức làm Tuông Tịch này, người mà vì muốn có chỗ dựa mới gả cho anh.

“Cô... Các người...” Vu Trữ Lâm trừng mắt nhìn cô không thể tin.

“Chúng tôi hả?” Tuông Tịch vui vẻ áp lại gần, hôn lên miệng Tần Thành một cái. “Chính là bộ dáng như cô nhìn thấy.”

Không phải nói cô không biết xấu hổ quyến rũ Tần Thành sao? Vậy cô coi như quyến rũ trước mặt cô ta một lần, cũng chứng minh được những bịa đặt hãm hại kia là không phải.

Không phải đến ăn cơm sao? Không phải chỉ có mình cùng Tần Thành sao? Tại sao Tường Tịch cũng tới?

Chẳng lẽ thật sự là cô ta, là cô ta quyến rũ Tần Thành?

Đúng, nhất định là như vậy.

Ghen tị là một tính tình rất đáng sợ, một khi đã mọc rễ, tích lũy theo tháng ngày, ngược lại sẽ lớn thành cây to trong nháy mắt.

Ngay từ đầu Vu Trữ Lâm đã ghen tị với Tường Tịch, ả ghen tị cô ta quen biết được với Tề Minh Lật, ả ghen tị cô ta được tất cả các thầy huấn luyện khen ngợi, ả ghen tị cô ta được làm diễn viên phụ trong phim của đạo diễn Lý Mặc, càng ghen tị giữa cô ta và Tần Thành có sức hút mãnh liệt.

Ả ghen tị, không, là hận Tường Tịch.

Vu Trữ Lâm hận chết Tường Tịch, cô ta thế mà lại làm trò thân mật với Tần Thành trước mặt của mình.

“Không biết xấu hổ!” Vu Trữ Lâm nhìn Tường Tịch, sửa lại thành hình tượng cô gái ngoan ngoãn dịu hiền: “Cô không sợ bị người ta truyền tin ra ngoài sao?”

“Sợ?” Tường Tịch cười, thu hai tay lại, nín vai của Tần Thành, hỏi: “Anh có thể bảo vệ em không, làm chỗ dựa của em?”

Vu Trữ Lâm khản trương nhìn Tần Thành chăm chăm.

Nhưng Tần Thành cũng chẳng nhìn ả, chỉ nói: “Tôi vẫn luôn là chỗ dựa của em.”

Tường Tịch được câu trả lời vừa lòng, nhún nhún vai nói với Vu Trữ Lâm: “Có tổng giám đốc Tần ở đây thì tôi sợ cái gì?”

“Cô...” Trong mắt Vu Trữ Lâm dần dần nhuộm vẻ tuyệt vọng. “Tổng giám đốc Tần, anh đừng tin cô ta. Tường Tịch là một người hèn hạ, cô ta quyến rũ nhà sản xuất, quyến rũ đạo diễn, cô ta lợi dụng anh để trèo cao, anh đừng bị cô ta lừa gạt.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Kết thúc của một tuồng kịch

“Phải... không?” Tường Tịch cười nhạo, buông vai Tần Thành ra, di chuyển đến trước ngực anh tàn sát bừa bãi, không nhanh không chậm nói: “Vốn là tôi còn cảm sùng tổng giám đốc Tần nữa! À, tổng giám đốc Tần, anh có biết không? Tại sao tôi không có chút ấn tượng nào hết vậy?”

Cô mặc đồng phục của nhà hàng, toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một sợi tóc đều lộ ra vẻ tối rất đặc ý. Khi cái tay kia làm như không thấy, bắt đầu cởi nút áo của anh thì Tần Thành đề Tường Tịch lại.

Sự kiềm chế của anh đã đạt tới mức giới hạn, người phụ nữ này hết một lần lại một lần chết tiệt làm anh kinh ngạc, lớn mật đùa giỡn anh ở trước mặt người ngoài. Thật sự khi dễ anh là một đầu gối sao?

Hai người anh qua tôi lại, ánh mắt đụng nhau ở trong không khí phát ra tia lửa chói lọi.

“A...” Vu Ninh Lâm giậm chân thét chói tai, cặp mắt đỏ bừng chỉ vào Tường Tịch: “Cô, sao cô có thể như vậy?”

“Tôi như thế nào?” Tường Tịch thấy thế nở nụ cười, là ả nói cô quyến rũ Tần Thành, cô y theo lời của ả mà làm, ả ngược lại nổi giận.

Thật sự là khó hầu hạ mà.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tường Tịch đẩy Tần Thành ra, ngồi vào bên cạnh, bộ dáng nhàn nhã rót một ly rượu đỏ.

“Tổng giám đốc Tần.” Nhìn thấy chuyện có sức đã kích quá lớn, Vu Ninh Lâm không thể tin, ả cảm thấy ghét người đã xen vào thế giới giữa ả và người đàn ông này.

“Vu Ninh Lâm.” Tần Thành trấn chỉnh vẻ mặt, nói: “Hôm nay tôi kêu cô tới là muốn cho cô nhận biết một người.”

“Ai?”

“Vu Quân.” Tần Thành liếc xéo, Tường Tịch rù mắt uống một ngụm rượu nhỏ, giống như cô không phải người phụ nữ ngồi ở trong lòng của anh vừa rồi.

Anh thở dài, nhìn thẳng Vu Ninh Lâm, ánh mắt thâm thúy sâu thẳm.

Vu Ninh Lâm run rẩy, nói: “Tuy rằng Vu Quân là anh họ xa của tôi, nhưng chúng tôi thật sự không quen thân lắm.”

Tần Thành mặt không chút thay đổi nhìn cô ta.

Vu Ninh Lâm vô ý thức nắm chặt túi xách, kiên trì nhỏ giọng nói: “Thật đó, không quen thân lắm, tôi không gat...”

Nói đến cuối tự động mất tiếng.

“Sao không nói?” Tần Thành cười hỏi.

Vu Ninh Lâm run rẩy cúi đầu.

Tần Thành à một tiếng, không mẫn không nhạt nói: “Quảng cáo của Tường Tịch liên tục bị người ta phá hủy, tôi đã tìm người điều tra, cô đoán xem sao?”

Vu Ninh Lâm: “...”

Tần Thành liếc nhìn Tường Tịch, nói: “Là một hacker tên Vu Quân làm. Mà Vu Quân...” Anh dừng lại, chạm vào tay đang uống rượu của Tường Tịch, không mẫn không nhạt nói: “Địa chỉ nhà của anh ta giống với của cô. Vu Ninh Lâm, đây không phải là rất khéo sao?”

Khi anh nói câu này, cười rất ôn hoà, gần gũi, khác hẳn với phong thái lạnh lùng thường ngày.

Đáy lòng Tường Tịch mắng hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn Vu Ninh Lâm.

“Tôi...” Vu Ninh Lâm tuyệt vọng ngồi xụi lơ trên đất, nước mắt chậm rãi chảy ra từ trong khoé mắt. Nhưng ả vẫn không phục, Tường Tịch dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà chuyện tốt cô ta đều được?

Tường Tịch hiển nhiên cảm giác được hận ý tràn đầy xuất phát từ Ninh Lâm, khoé miệng nhếch lên, giọng mỉa mai: “Cô nghĩ là kêu hacker đi hack máy tính của công ty quảng cáo là có thể ngăn cản tôi lấn lộn ở trong giới giải trí?”

“Tôi không biết.” Vu Ninh Lâm thì thào. Giây phút biết được Tường Tịch làm đại diện quảng cáo cho công ty châu báu kia là ả chỉ muốn ngăn cản.

Tường Tịch đứng lên, ngồi xổm trước mặt Vu Ninh Lâm. “Cô không biết mà cũng đi làm. Vu Ninh Lâm, không có cơ trí mà lại giống trông khoa chiêng làm loại chuyện này, cô thật sự không thích hợp làm nghệ sĩ.”

Chỉ lấy việc dựa vào yêu thích, nhìn không vừa mắt liền nghĩ biện pháp đi hãm hại. Nói dễ nghe là không hiểu việc đời, nói khó nghe là nông cạn.

Tường Tịch sẽ không nói cho Vu Ninh Lâm biết, vào ngày cô thành công được làm nữ phụ trong “Công tử Khuynh”, có người học lại cho cô toàn bộ lời nói xấu của Vu Ninh Lâm về cô.

Bởi vì, ả ta sẽ bị Tần Thành trục xuất khỏi TRE.

Tường Tịch vốn có nghe thấy thủ đoạn của Tần Thành, cô dứt khoát lui trở lại trên ghế, xem kịch.

Cô ung dung điềm tĩnh mở ra một chai Lafite năm 82, chậm rãi thưởng thức.

Tần Thành ở bên cạnh tiếp tục lời của cô: “Vu Ninh Lâm, Vu Quân bị cảnh sát bắt rồi, anh ta hack vào máy tính của công ty cùng gây ra thiệt hại đã hình thành tội án, có lẽ giấy tờ của toà án sẽ nhanh chóng chuyển đến tay cha mẹ cô, về phần cô...”

Tần Thành đứng hẳn lên. “Công ty sẽ không kiện cô, nhưng sẽ không cần cô nữa. Từ hôm nay trở đi, tất cả hợp đồng của cô sẽ bị huỷ bỏ, về phim truyền hình bên kia, công ty sẽ đề cử người mới qua.”

Vu Ninh Lâm như bị sét đánh.

Tần Thành nói thêm: “Như vậy thì cô tự lo cho mình đi. Tốt nhất là đừng có xuất hiện trong giới này nữa.” Đối với người diễn viên chuyên nghiệp mà nói, không thể vào giới giải trí thật sự là không có xử phạt nào nặng hơn.

Vu Ninh Lâm không trả lời lại.

Tần Thành nhìn ả một cái, mang Tường Tịch đi ra ngoài.

Hai người ngồi vào xe, Tường Tịch giành nói trước: “Có người chống lưng thật là khác đó!” Giọng điệu có chút cảm khái.

Tần Thành liếc cô một cái: “Cho nên mới nói em vô cùng vừa lòng với chỗ dựa là tôi đây, bà Tần?”

Tường Tịch nhướn mày: “Đúng vậy!” Cô dựa vào lưng ghế, ngẩng mặt bốn mươi lăm độ, tinh nghịch nháy mắt mấy cái: “Ông Tần! Hiện giờ tôi vô cùng thích giao dịch giữa chúng ta.”

Gà cho anh, có một chỗ dựa hùng mạnh, đời này của cô coi như đi thuận lợi.

Tay Tần Thành ngừng lại, tay lái quay mạnh, Tường Tịch còn chưa chuẩn bị dây an toàn tốt, bị quẹo thành linh khiến cho văng một chút, đầu đụng vào cửa kiếng “thịch” một tiếng.

Tần Thành: “...” Anh đây là cùng cô so sức mạnh hả.

Hai người cùng nhau về nhà, một người ngủ phòng ngủ, một người ngủ phòng khách. Ngày hôm sau thức dậy, Tần Thành xuất phát đi đến công ty, Tường Tịch gọi điện thoại kêu Vương Mộng đến rước cô đi phim trường.

Vài ngày sau, quảng cáo châu báu vào tết Nguyên Đán bùng nổ, chiếm giữ toàn bộ các đài truyền hình lớn. Trên màn ảnh của cửa hàng mua sắm cũng luân phiên phát hình.

Tường Tịch trở nên “hot”.

Hợp đồng, thông báo theo nhau tới. Cô bắt đầu có công việc ngoài quay phim điện ảnh.

Trang mạng chính thức của công ty đều có fan nhấn tin mỗi ngày, như là: Tường Tịch, tôi ủng hộ cô; Tường Tịch, tôi yêu cô; Tường Tịch, tôi là fan cuồng của cô, cổ lên.

Dưới tình huống như vậy, “Công tử Khuynh” nghênh đón ngày quay cuối.

Phần lớn vai diễn của Tường Tịch đã quay xong, còn sót lại là một màn buổi tối, công tử Khuynh bị tên bắn trúng, lúc Tiêu Hàm dẫn đầu tướng sĩ còn lại chiến đấu hăng hái, thì Âu Dương Tinh cùng đi với chị dâu Cố Ảnh, dưới nỗi đau thương, bất chấp nguy hiểm xâm nhập vào trong quân địch, chém giết phó tướng.

Lúc này, Âu Dương Tinh đã hai mươi ba tuổi, là vợ của Tiêu Hàm, là mẹ của hai đứa con trai.

Thợ ánh sáng chuẩn bị đèn xong xuôi, Lý Mặc ra lệnh một tiếng, Tường Tịch hóa thân thành Âu Dương Tinh đang mang thai, bước vào phim trường.

Cát vàng mệnh mông, máu của tướng sĩ hai bên nhuộm đỏ nửa bầu trời. Tường Tịch và Tề Minh Lật gian nan chạy trên thi thể, cho đến khi trông thấy Nguyên Tấn Thần đang được mười mấy tướng sĩ bảo hộ ở bên trong.

“Ca ca.” Tường Tịch kêu một tiếng, tăng nhanh bước chân chạy đến bên người Nguyên Tấn Thành, muốn rồi lại không dám đụng vào vết thương của anh, nói một cách vô cùng khó khăn: “Ca ca, anh...”

“Anh không sao.” Nguyên Tấn Thần sờ sờ mặt của cô. “Sao em lại tới đây?”

Anh cố sức cười, Tường Tịch lại nhìn không được, nước mắt tràn mi. “Em lo lắng cho anh.”

“Nha đầu ngọc.” Hơi thở của Nguyên Tấn Thần bắt ổn, ho ra hai ngụm máu đen.

Tường Tịch sợ hãi không thôi. “Ca ca, anh bị trúng độc.”

“Đúng vậy, ca ca bị trúng độc.” Nguyên Tấn Thần chùi đi vết máu trên môi, cười nói: “Sau này ca ca không còn có thể bảo vệ cho em nữa, em phải chăm sóc cho mình thật tốt.”

“Không.” Tường Tịch lắc đầu, nghẹn ngào: “Em không muốn anh chết.”

“Không ai vĩnh viễn bất tử, tiểu Tinh.” Nguyên Tấn Thần nói xong, chuyển tầm mắt đến trên người Tề Minh Lật, đau buồn nói: “A Ảnh, thật xin lỗi, ta đành phải phụ... lời hứa.”

Nói xong câu này anh khép mắt lại.

Tường Tịch khóc to thảm thiết, sững sờ tại chỗ trong khoảnh khắc, đứng dậy nhặt lên kiếm của Nguyên Tấn Thần phóng về phía đối diện.

Tướng lĩnh của quân địch ngồi trên lưng ngựa lạnh lùng nhìn cô.

Tường Tịch vừa đi vừa giết, võ công của cô không bằng Nguyên Tấn Thần, dọc đường đi hao tổn hơn phân nửa khí lực, khi đến cách tướng lĩnh của quân địch một trăm bước thì toàn thân đều đầy máu. Không nhận ra được là chính cô hay là người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nguyên Tấn Thần thổ lộ

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trăng mọc lên.

Tường Tịch lẻ loi một mình, nhìn phó tướng của quân địch ở phía trước, khoé miệng gọi lên nhọt nhọt.

Phía sau cô là các tướng sĩ bảo vệ Nguyên Tấn Thần, bây giờ bọn đến bảo vệ cô.

Hai bên giằng co trong chốc lát, Tường Tịch vùng kiếm lên. “Bảo thù cho tướng quân.”

Kiếm của Nguyên Tấn Thần chém sắt như chém bùn. Tường Tịch chém qua, một đường kêu rên. Rất nhanh, cô đi tới trước ngựa của phó tướng quân địch.

Tường Tịch không nói hai lời, chém vào trên đùi ngựa gần nhất.

Đôi mắt của phó tướng địch chột sâu thẳm, một tay ghim cương, một tay rút ra hai mũi tên từ sau lưng.

Tường Tịch chém cả hai chân ngựa, lập tức xoay lưng, giờ thanh kiếm lên, phóng vào ót của tên phó tướng địch.

Đúng lúc này Tường Tịch nghe thấy tiếng gọi lớn của Nghiêm Nham.

Cô quay đầu lại, vì vậy nên thân mình để hở cho phó tướng địch bắn mũi tên thứ hai về phía ngực của cô.

Nghiêm Nham thấy một màn như vậy, tim đập dồn lên tới cổ họng, vội vùng đao chém giết quân địch phía sau, thi triển khinh công vọt đến bên cạnh Tường Tịch, giết chết tên phó tướng của địch cùng với một tên lính lâu la, rồi sau đó ôm chặt lấy cô.

“Em làm anh sợ muốn chết, A Tình.”

Ông kính dừng hình ảnh.

“Cắt.” Lý Mặc nhìn trong camera, Nghiêm Nham đang rơi lệ, diễn xuất về mặt rất chính xác, ông ta vỗ tay. “Cảnh này qua.”

Tường Tịch bỏ tay ra, mặt mang tươi cười lui ra khỏi lồng ngực của Nghiêm Nham.

Sau khi đoàn phim kết thúc công việc không đến chín giờ, Lý Mặc mời ăn tiệc. Mọi người đã bận rộn mấy tháng trời, chờ đến được ngày này, vì thế một đám người lao nhao chạy đến nhà hàng buffet mới mở ở bên ngoài thành phố điện ảnh.

Nhà hàng bố trí những gian phòng bao nhỏ và phòng bao lớn. Phó đạo diễn sắp xếp một tí, nhóm diễn viên chính ngồi trong phòng bao nhỏ, các nhân viên công tác thì ngồi trong phòng lớn.

Tường Tịch và Tề Minh Lật đi toilet rửa tay trước, khi về phòng thì chỉ còn lại hai chỗ bên trái và phải Nguyên Tấn Thần.

Chần chờ một giây, Tường Tịch kéo Tề Minh Lật bình tĩnh như thường đi qua ngồi xuống.

Trong phòng có một đạo diễn, một phó đạo diễn, ba nam diễn viên, ba nữ diễn viên.

Tám người đã hợp tác trong bốn tháng qua, tương đối quen thuộc, trong bữa tiệc ăn cơm uống rượu thật không câu nệ.

Tường Tịch không muốn uống nhiều. Tửu lượng của cô không tốt, uống nhiều chắc chắn sẽ say. Tàn Thành và Tề Dịch sẽ tới đón bọn họ trong chốc lát, nếu cô say khướt đi ra thì khẳng định sẽ cho Tàn Thành thêm phiền toái. Hôn nhân với Tàn Thành là một kết hợp không có tình yêu, cô tạm thời không muốn làm phiền anh ta với những vấn đề cá nhân nhỏ nhoi không liên quan tới giới giải trí này.

Tường Tịch đã tính toán tốt, nhưng Lý Mặc không đồng ý, ngoại trừ Tề Minh Lật thì năm người khác cũng không đồng ý, đều dùng lý do nổi tiếng của cô để chuốc rượu.

“Tường Tịch.” Lý Mặc bung ly rượu nói: “Cô rất có tài, tôi đạo diễn gần đây năm, diễn xuất hay như cô cũng không có mấy. Nhưng mà, tính tình của cô cần phải sửa lại.”

Ánh mắt sáng lên, Tường Tịch gật đầu.

Đây là Lý Mặc đang dạy bảo cô đó!

Cho tới bây giờ cô đều có cảm giác cả đời này Lý Mặc sẽ không bao giờ quên việc cô đã cho nhà đầu tư leo cây. Hành vi của cô thiếu chút nữa đã khiến cho bộ phim mới của ông ta chết non, nếu như ông ta nói đã quên rồi, Tường Tịch mới cảm thấy rất kỳ lạ.

Chủ động rót một ly rượu, Tường Tịch nhận lỗi nói: “Cám ơn đạo diễn Lý đã dạy bảo, tôi sẽ nhớ kỹ.”

Về phần sau này có thể làm hay không thì phải xem hành động của Tần Thành. Anh ta xử lý chuyện Vu Ninh Lâm khiến cho cô rất hài lòng.

Lý Mặc nói xong, Nguyên Tấn Thần cũng bung một ly rượu lên nói: “Tuồng Tịch, tôi rất coi trọng em, hy vọng có cơ hội tiếp tục hợp tác.”

“Tốt, cảm ơn Nguyên sư huynh.” Tuồng Tịch trả lời máy móc, sau đó uống một hơi cạn sạch nửa ly rượu đỏ.

Tiếp theo là mời rượu mấy người phó đạo diễn.

Tuy rằng lúc đó Tề Minh Lật đã giúp Tuồng Tịch cản hai lần, nhưng đến cuối cùng cô vẫn say.

Nước lạnh chảy xuống, Tuồng Tịch bưng đầy một tay, tát lên mặt.

Đầu óc mơ hồ nặng trĩu mới lập tức tỉnh táo lại một ít.

Trên hành lang mờ tối, Tuồng Tịch vịn vào tường, đi đến chỗ quẹo bỗng dừng mỉm cười.

“Nguyên sư huynh.” Cô nghiêng người chào một cái.

Nguyên Tấn Thần dựa vào tường, trong tay đang kẹp một điều thuốc đốt được phân nửa, coi mời đã đi ra được vài phút.

Nghe thấy giọng nói, hắn ta tao nhã dụi điều thuốc, nói: “Đêm nay em có việc gì không? Tôi muốn mời em đến một nơi.”

“Không.” Tuồng Tịch cười lắc đầu. “Tôi đã có hẹn rồi.”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Thật xin lỗi, ngày mai tôi có thông báo.” Gần đây Lục Mạnh Nhiên đã cho cô mấy biểu diễn trong chương trình Nghệ thuật tổng hợp.

“Ngày mốt thì sao?”

“Ngày mốt tôi có một cuộc gặp gỡ. Hình như gần đây cũng không có thời gian nào cả.”

Nguyên Tấn Thần là thiên vương đang nổi bậc nhất ở trong nước, vì thế từ cuộc đối thoại vừa rồi, anh ta lập tức chắc chắn rằng TT đang có ý định né tránh mình.

Nhưng vì sao?

Nguyên Tấn Thần không thể nào lý giải nổi. Mọi người trong đoàn phim có thể nhìn ra hắn ta đối với cô rất khác biệt, nhưng cô giống như cố tình không hiểu cái gì cả, mỗi lần hắn mời, cô cự tuyệt.

Lạt mềm buộc chặt cũng không phải chơi như vậy. Trừ phi là cô ta thật sự không có ý kia đối với hắn.

Lăn lộn trong giới này đã lâu, Nguyên Tấn Thần cực muốn tìm một nữ khác, bất kể sau này có ở cùng nhau hay không, chỉ cần ấm áp trong chốc lát là được rồi.

Nguyên Tấn Thần cau mày, hắn thật sự rất hứng thú với Tuồng Tịch. Nhưng mà biểu hiện của cô khiến cho hắn hoài nghi đường lối dụ dỗ đang trước sau như một của mình.

Tuồng Tịch không có tâm tư đi đoán tâm lý của Nguyên Tấn Thần. Tần Thành sắp tới rồi, cô phải quay về phòng bao kê Tề Minh Lật thừa dịp không có ai chú ý mà rời đi trước.

Tuồng Tịch nghĩ, loạng choạng đi nhanh hai bước, chuẩn bị đi qua Nguyên Tấn Thần vào phòng bao.

Một bàn tay to ngăn cô lại.

Tuồng Tịch dừng bước, lãnh đạm nhìn Nguyên Tấn Thần: “Nguyên sư huynh, anh đây là có ý gì?”

“Không có gì.” Nguyên Tấn Thần dựa sát tới, dưới ánh đèn, đôi mắt chứa đầy dục vọng một cách trắng trợn: “Tôi chỉ muốn nói chuyện với em thôi.”

“Nhưng thật xin lỗi.” Tuồng Tịch lui về sau nửa bước, lấy tay che chở thân mình. “Nguyên sư huynh, tôi thật sự không có thời gian.”

So với việc lãng phí thời gian trên người Nguyên Tấn Thần, Tuồng Tịch thà rằng đi ăn một bữa với Tần Thành.

Tuy rằng Tần Thành có nhiều quái gở, dù sao vẫn không đến mức không thể chịu đựng được.

Chán ghét trong mắt cô rất rõ ràng. Nguyên Tấn Thần suy nghĩ nhiều ngày như thế, nghĩ không ra rốt cuộc đã làm rách lòng cô ở chỗ nào, tại sao cô hết lần này đến lần khác cự tuyệt lời mời của hắn. Hiện giờ Tuồng Tịch dùng ánh mắt mang một chút bức bối nhìn hắn, hắn thật buồn bức.

Vì thế Nguyên Tấn Thần thái độ khác thường bắt lấy hai tay Tường Tịch, ép cô lên trên tường.

“Anh làm gì vậy?” Tường Tịch mặt không biến sắc.

“Mặc kệ cái gì.” Nguyên Tấn Thần nói: “Tường Tịch, tôi muốn hỏi em vì sao trốn tránh tôi?”

“Tôi không có trốn tránh anh, Nguyên sư huynh, hiện giờ không phải tôi ở trong tay anh sao?”

“Đang ở trong tay tôi.” Nguyên Tấn Thần nhếch môi: “Nhưng mà, Tường Tịch, lòng em không ở chỗ của tôi.”

Tường Tịch nở nụ cười.

Nguyên Tấn Thần thật coi cô là một đứa ngốc phải không, tuy tiện ban cho cô một tiếng cười dịu dàng là cô sẽ dùng thật tình đổi lại. Cái giá này quá lớn, cô thật sự không nhận nổi.

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần giam Tường Tịch ở giữa hân ta và bức tường, nói: “Em hẳn là có thể nhìn ra tôi thích em.”

Hân ta bất ngờ thổ lộ, tim Tường Tịch đập lỡ nhịp, lập tức nhớ tới kiếp trước, cũng là một buổi tối đó, hân ta mời cô ăn cơm, cô đã tưởng là bạn bè ăn cơm bình thường, vui mừng hơn hờ đi cùng, ai ngờ lại là thổ lộ.

Thời điểm đó cô chưa có yêu ai, cuộc sống cô độc khiến cho cô khát khao ấm áp. Chính là vì nụ cười mang tên gọi ấm áp mà Nguyên Tấn Thần tích góp được trong giới giải trí đã thắng được trái tim của cô.

Nhưng kiếp này, Tường Tịch nhắm mắt lại, nói: “Thật xin lỗi, tôi không thích anh.”

“Vì sao?”

“Không thích là không thích, cần có lý do sao?”

“Tường Tịch...”

“Nguyên Tấn Thần.” Tường Tịch mở mắt ra, con ngươi hơi co lại: “Anh là thiên vương, không sai, nhưng không phải là tất cả phụ nữ đều sẽ có cảm giác với anh. Cho tới bây giờ tôi... đều chỉ coi anh là một đàn anh.”

“Tường Tịch.” Tề Minh Lật gọi ở phía sau bọn họ: “Chúng ta cần phải đi.”

“Được, tôi đến liền.” Tường Tịch không chút do dự đẩy Nguyên Tấn Thần ra, nói: “Nguyên sư huynh, thân là một minh tinh, anh hiểu rõ hơn tôi, suy nghĩ kỹ việc gì trước khi làm. Ngoài ra, thật sự là xin lỗi, tôi chưa từng có suy nghĩ không an phận đối với anh.”

Cô không muốn nói chuyện tuyệt tình, nhưng Nguyên Tấn Thần ép cô, ý đồ kéo cô vào con đường của kiếp trước, vậy cô chỉ có thật xin lỗi.

Hơn nữa, cô mới vừa có chút tiếng tăm, nếu vô duyên vô cớ bị paparazzi chụp hình, một khi tai tiếng cùng thiên vương xảy ra, nhóm fan nữ của Nguyên Tấn Thần chắc chắn sẽ có mâu thuẫn đối với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Gọi tên anh

Tề Dịch, Tần Thành cùng nhau tới, mỗi người một chiếc Land Rover, của Tề Dịch là màu trắng, của Tần Thành là màu đen. Một người đối với bên ngoài lạnh như băng, một người đối với bên ngoài chẳng những lạnh như băng mà còn âm trầm xảo quyệt.

Tường Tịch và Tề Dịch chào qua loa, xoay người ngồi vào xe Tần Thành vừa mở cửa.

Tần Thành có năm chiếc xe, Land Rover màu đen, Ferrari màu đỏ, BMW màu trắng bạc, Porsche màu tím than, cuối cùng là Lamborghini màu xanh lam. Mỗi ngày anh ta lái một chiếc khác nhau không xác định, nhưng Tường Tịch thích nhất là chiếc Land Rover này.

Vượt ve cửa kiếng bóng loáng, Tường Tịch quay đầu, mắt long lanh chuyển động, giọng nói nhẹ nhàng: “Làm Boss lớn thật là tốt!” Tuyệt đỉnh xa hoa trên đời này là hưởng thụ ăn theo vua, nhưng quan trọng nhất là có thể nắm giữ được vận mệnh của mình.

“Em không hài lòng với cuộc sống của mình sao?” Tần Thành mở cửa kính xe xuống, thành phố Z vào tháng tư đã có đủ loại hoa khắp mọi nơi, chạy ngang qua, người ngấp trong hương hoa dọc đường, lấp lánh sắc cầu vồng.

Thành phố này phô bày cảnh đêm đẹp đẽ phồn hoa nhất của nó trước mắt một người đã mệt mỏi suốt cả ngày.

Tường Tịch nhìn ánh sáng vụt qua ngoài cửa sổ, giờ ngón giữa lắc lắc: “Không, cực kỳ vừa lòng.”

Muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn gia đình có gia đình, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền. Tuy rằng tiếng tăm không lớn, tuy rằng gia đình là dùng điều kiện để trao đổi mới có, còn chưa ngủ chung với nhau, nhưng dù sao vẫn mạnh hơn nhiều so với cô một thân một mình.

Tần Thành dừng lại, nói trêu chọc: “Em uống say đều là cái dạng này sao?”

Không có cớ kị chỗ nào.

“Không.” Tường Tịch nghe ra ý trong lời nói của anh, nói: “Hiện tại anh là chồng hợp pháp của tôi, Tần Thành.”

Bình thường ở bên ngoài, cô kêu tổng giám đốc Tần, lúc riêng tư thì hầu như kêu ông Tần, số lần kêu tên Tần Thành đều có thể đếm trên hai bàn tay.

Lần cô gọi Tần Thành như vậy là vào một tháng trước, ở trong hôn lễ chấn động cả giới giải trí cùng doanh nghiệp của Tần Tự. Bởi vì kế hoạch phim điện ảnh của Hạ Chi Khanh xảy ra vấn đề, hôn lễ đã định từ lâu là tháng hai dương lịch cũng chính là qua tết âm lịch khoảng một tháng, tháng trước mới được cử hành.

Ngày đó Tường Tịch là khách mời, cô cùng đến với Tề Minh Lật. Ông Tần và bà Tần vừa đứng lúc ở đó, liền kéo cô vào phòng nghỉ nói chuyện.

Khi Tần Thành đến phòng nghỉ thì đúng lúc nghe thấy cô nói: “Tần Thành đối với con tốt lắm.”

Cách một tháng, Tần Thành không ngờ cô say rượu chân mày cũng không nhúc nhích, đã kêu tên của anh.

Trong lòng Tần Thành có cảm giác hơi kỳ lạ.

Anh luôn không dễ dàng động lòng, tại sao lại động lòng với người phụ nữ này?

Xe yên tĩnh chạy vào một khu phố xa hoa, trong mấy tháng này Tường Tịch nhận ba quảng cáo, quay một bộ phim thần tượng hai mươi tập, kiếm được mấy triệu tiền cát-xê. Mà cô không thích ở khách sạn, cho nên đã lấy ra một nửa tiền mua nhà ở – không lớn, hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một nhà tắm.

Trang hoàng là Tần Thành tìm người làm cho, Tường Tịch không có thời gian, Tần Thành liền phái một cấp dưới đáng tin đến giám sát, hơn nửa tháng thì hoàn thành.

Phong cách của căn nhà rất phù hợp với gu thẩm mỹ của Tường Tịch – đen trắng, đơn giản sạch sẽ, hơi lộ vẻ lạnh lùng.

Lấy chìa khoá ra mở cửa, đập vào mắt trước tiên là hai đôi dép lê, một xám một trắng, đặt song song trên giá để giày. Thay giày ra, Tường Tịch uống thuốc giải rượu trước, rồi trở về phòng tắm rửa một cái, tẩy sạch mùi rượu trên người. Khi trở lại phòng khách thì Tần Thành đang gọi điện thoại.

Cửa sổ ở ban công mở ra, Tần Thành vịn tường, trong tay là một điều thuốc chưa hút. Hình dáng dưới ánh trăng thật cao lớn thẳng tắp, khiến cho người ta có một loại cảm giác bình yên.

Tường Tịch phát giác tim mình đập dồn.

“Được, tôi biết rồi, cứ như vậy đi.” Tần Thành cúp điện thoại, quay đầu thì nhìn thấy Tường Tịch.

Cô hơi giật mình, ngơ ngác, ngây ngốc. Anh chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ này.

Tần Thành nổi ý trêu đùa, nhướn mày chọc cô: “Không phải là em phát hiện ra tôi rất đẹp trai nên yêu tôi?”

Tường Tịch chấn động, che dấu cảm xúc, liếc mắt xem thường, xoay người đi vào phòng bếp.

Tần Thành nhìn thấy lỗi tai cô đỏ lên, cười to.

Trong tủ lạnh có đồ ăn, Tường Tịch lấy ra mấy thứ thích ăn, bắt tri bắt giác suy nghĩ bay đến lời nói của Tần Thành.

Anh ta thật sự rất đẹp trai, góc cạnh rõ ràng, nét mặt như điêu khắc. Bọn họ đã ôm qua vài lần, cô đoán cơ bụng của anh hẳn là có tám múi, theo như người ta hay nói.

Nếu anh ta vào giới giải trí, nhất định là không kém hơn những người khác.

Tư tưởng không tập trung, làm xong một chút thức ăn khuya, Tường Tịch xoa xoa tay, bụng cháo thom ngát ra bàn ăn.

Tần Thành đang chờ sẵn.

Dường như anh ta thích ăn đồ ăn cô nấu, chỉ cần có thời gian thì sẽ tận sức khuyên cô làm, khiến cô tưởng là trước đây bà Tần ngược đãi anh ta vậy.

Hai người anh một câu, tôi một câu ăn cơm. Tường Tịch đi rửa chén, Tần Thành chờ cô hết bận việc trong bếp rồi sau đó cùng trở về phòng ngủ.

Đây là hình thức sống chung mấy tháng nay của bọn họ. Giống như bạn bè, giống như người yêu, lại vừa giống như vợ chồng.

Năm giờ sáng hôm sau, Tường Tịch thức dậy làm cơm cho Tần thành, dọn dẹp qua loa một chút, rồi trực tiếp lên máy bay đến thành phố B.

Cô muốn đi tham gia thử ổng kính cho một bộ phim điện ảnh.

Đạo diễn giỏi nhất của TRE là Lý Mặc, nhưng “Công tử Khuyên” vừa mới quay xong, Lý Mặc phải chuẩn bị bước tiếp theo của bộ phim, cần ít nhất nửa năm. Tường Tịch không có thời gian để chờ.

Thời gian nửa năm cũng đủ chỉnh lý biên tập phim cho “Công tử Khuyên”, nhưng không đủ để cho sự nổi tiếng của cô thêm mạnh mẽ.

Cô nhất định tiếp theo phải diễn trong một bộ phim quan trọng, mới có thể đi lên ngai vàng nữ diễn viên có tiềm năng nhất.

Mà cơ hội này ở ngay tại thành phố B.

Máy bay đáp xuống, Tường Tịch mang kính râm vào, đi thẳng đến trường đại học điện ảnh B.

Là một trường điện ảnh tốt nhất toàn quốc, nhân tài của đại học B đông đúc, tùy tiện níu một người trên đường, 99% là trai xinh gái đẹp. Mà trong những người này, 70% là “cao phú soái, bạch phú mĩ”. (tựa như là con nhà giàu đẹp trai/gái)

Tường Tịch thanh toán tiền, xuống xe. Vừa mới vào trường, cô đã bị choáng vì cảnh tượng một đám đông nghiêng nước nghiêng thành ăn mặc rất mốt, vội vàng vàng trên đường. Lúc này, một chiếc Ferrari màu rượu đỏ lái đến từ cổng trường, kèn vang hai tiếng, Tường Tịch vội vàng tránh ra, chiếc xe đó lại chạy đến ngừng lại bên cạnh cô.

“Bạn học.” Cửa kính xe hạ xuống, một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính râm vẫy vẫy tay với cô. “Xin hỏi cô có biết toà nhà thông báo tuyển dụng của trường ở đâu không?”

“Thật xin lỗi, tôi không có học trường này.” Tường Tịch nói với vẻ thật có lỗi.

Cô chỉ ghé qua có một lần, vào kiếp trước. Chỉ nhớ đi như thế nào, không thể nói chính xác đường đi.

Người đàn ông a một tiếng, nói: “Không sao.”

Nói xong, xe chạy về phía trước một đoạn lại ngừng lại.

Tường Tịch nhìn thấy người đàn ông kia lái xe càng xa, lúc này mới từng bước một đi về phía toà nhà thông báo tuyển dụng.

Toà nhà tuyển dụng của trường điện ảnh, giống như danh hiệu của nó, tràn đầy độc đáo.

Người bình thường ở bên ngoài nghe thấy nó, sẽ không tự chủ được tưởng tượng ra một đồng cảnh tượng Audrey Hepburn, Elizabeth Taylor, cộng thêm Brad Pitt mà vô số phụ nữ say mê, chỉ có nhảy múa ca hát trước mặt nhóm đạo diễn. Mà sự thật thì tàn khốc hơn so với đa số người đã tưởng tượng.

Khi Tường Tịch đi đến dưới lầu, đã có bảy tám mươi người bị loại. Mà lúc này, chỉ qua mười phút đồng hồ từ khi cuộc tuyển dụng bắt đầu.

Nói cách khác, tương đối một số đáng kể là vừa lên sân khấu đã bị từ chối.

Xem ra, đạo diễn Dung An trong truyền thuyết đối đãi với diễn viên không phải là nghiêm khắc bình thường.

Tường Tịch chỉnh lại y phục, sau khi xác định dung mạo của mình không đặc biệt khác thường thì bước lên cầu thang xoắn ốc, mở ra cửa hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tôi chỉ muốn người mới

Dung An, năm nay hai mươi lăm tuổi, được Liên hoan Phim trong nước công nhận là thiên tài. Khi hai mươi tuổi dùng phim điện ảnh tuổi xuân “Nếu như” tuyên bố tiến quân vào giới showbiz, cuối năm đó, “Nếu như” công chiếu, đạt được khen ngợi của điện ảnh trong nước và quốc tế, nghe nói phòng bán vé thu được gấp đôi.

Nhưng không giống các đạo diễn khác, vừa khởi quay là PR rầm rộ trên các phương tiện truyền thông, Dung An trước nay lại rất kín tiếng. Trên cơ bản,

trước khi quay phim anh ta chỉ nhấn tin với các truyền thông có mối quan hệ tốt, nói: tôi muốn quay phim mới, diễn viên là người này, người này, người này. Sau đó thì “thần không biết quý không hay” dẫn đoàn phim đi đến nơi để quay, một mực không nói nội dung quay chụp, tiến độ gì gì đó. Cho dù có phóng viên mặt dày mày dạn chạy vào phỏng vấn, anh ta vẫn ngậm miệng không hề đề cập tới.

Người bình luận điện ảnh nổi tiếng trong nước từng đánh giá Dung An như vậy: Anh ta tựa như một lão học giả từ thời đại phong kiến xuyên đến, ngoan cố không nhượng bộ đối với điện ảnh, khiến người ta vừa tức vừa giận, lại sốt ruột. Nhưng thành quả khiến mọi người kinh ngạc.

Nếu nói Lý Mặc là một đạo diễn lớn được Liên hoan Phim trong nước công nhận, thì Dung An chính là đạo diễn tài ba được quốc tế công nhận.

Kiếp trước Tưởng Tịch chưa gặp qua Dung An. Rất kỳ quái, anh ta đeo kính râm đậm màu quanh năm, tất cả ảnh chụp lưu truyền trên internet đều có kính râm, đủ loại kiểu dáng, đủ loại màu sắc. Mặc dù bản thân chưa gặp qua đạo diễn, nhưng Tưởng Tịch đã xem “2033”, đây là một bộ phim đi sâu vào lòng người hơn so với “Công tử Khuyên”. Nếu có thể đóng một vai nhỏ trong phim đó, tiếng tăm và tiền cát xê của Tưởng Tịch trong hai năm kế tiếp sẽ tăng lên thật nhiều.

Buổi thử vai của trường Điện ảnh đã được thông báo trước, trong tay tất cả sinh viên tham gia phỏng vấn đều cầm tờ sơ yếu lý lịch của mình, trưng tự như giấy chứng nhận thi.

Lúc đến số thứ tự 500, người ở trong hội trường đã đi hơn phân nửa, một phần là phỏng vấn thất bại, cũng có một phần là tự biết không đạt đủ năng lực nên chủ động rời đi.

Tưởng Tịch nhìn số lượng người không nhiều hơn một trăm, tự động từ số thứ tự cuối cùng chuyển đến đầu hàng.

Cô ngồi ở góc phòng quay mặt về hướng bắc, Dung An và trợ lý của anh ta ngồi ở góc phía nam. Tưởng Tịch nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy được một bên mặt đeo kính râm cao ngạo.

Kính râm – trong đầu cô không tự chủ xuất hiện hình dáng của người đàn ông ngồi trên chiếc Ferrari màu rượu đỏ đã cập vào.

Hai người dường như hơi trùng khớp.

“Đi xuống đi.” Dung An mở miệng, giọng nói không lên xuống: “Kế tiếp.”

Trong tay anh ta cầm một cây bút máy, nói xong câu đó thì cúi đầu xuống tờ giấy gạch một chỗ nào đó.

Xem ra lại có một người bị loại.

Tưởng Tịch thu hồi ánh mắt, tiếp tục nghiêm túc xem biểu diễn.

Không giống như mấy ngôi sao nổi tiếng hiện nay trong giới, đa số sinh viên của trường Điện ảnh cũng không quá thích ứng với thực hành thật sự, trong biểu diễn hoặc nhiều hoặc ít không được tự nhiên lắm, có thể nhìn ra hơi quá nghiêm túc và thận trọng khi diễn.

Tưởng Tịch nhìn chăm chú mười người, chỉ có một nam sinh hơi khá hơn chút, toàn bộ những người khác đều không được.

Thực tế Dung An cũng nghĩ như vậy.

Cuối cùng khi còn lại sáu người cộng với Tưởng Tịch, Dung An chỉ giữ lại hai người, phân ra là nam phụ số 4 và nữ phụ số 5.

Nói cách khác, nam nữ diễn viên chính tạm thời để trống.

Kiếp trước, trong phim “2033” đều là người mới, không có những gương mặt cũ quen thuộc trong giới. Mục đích tới hôm nay của Tưởng Tịch là thu vai nữ chính vào trong túi.

Cô sẽ không già mồm cái lão nói mình đến để diễn vai nữ phụ.

Con người, chung quy phải có tham vọng.

Cuối cùng, một sinh viên xuống sân khấu, Dung An gọi hai người nam nữ được lưu lại kia, nói: “Các người đi theo tôi.”

Hai sinh viên lộ ra nụ cười ngạc nhiên mừng rỡ.

Lúc này Tưởng Tịch liền thừa dịp, gỡ kính râm xuống, nói: “Đạo diễn Dung, xin đợi một chút.”

Hội trường vẫn còn người chưa đi, Tưởng Tịch đột ngột hô lên như vậy, mọi người đều quay đầu im lặng nhìn cô.

Chân mày Dung An khẽ nhúc nhích.

Vừa rồi, lúc anh ta nói chuyện, Tưởng Tịch liền nhận ra anh ta là người đàn ông đã hỏi đường cô. Cô nhếch miệng cười cười: “Tôi muốn hỏi, tôi có thể thử diễn vai Bạch Tâm một chút được không?”

Bạch Tâm là nữ chính trong “2033”, là một nữ viện sĩ hàn lâm của Học viện nghiên cứu khoa học tối cao, mỗi lời nói, cử động đều mang vẻ lạnh lùng, tính cách so với Âu Dương Tinh, trước hoạt bát đáng yêu, sau dịu dàng hiền thực, trong “Công tử Khuynh” thì khác biệt rất nhiều.

Tường Tịch chủ động khiêu chiến với vai diễn này, không thể nghi ngờ đã dấy lên sự chú ý của mọi người.

Cô gái này dựa vào cái gì mà khiêu chiến với vai diễn này một cách tự tin như vậy?

Thu từng bước chân trở về, Dung Anh ngồi lại trên ghế, nói: “Cô thử xem sao.”

“Cảm ơn.” Tường Tịch cúi đầu.

Những người khác vừa nghe Dung An đề cho Tường Tịch diễn thử, vội vàng chạy đến ngồi xuống mấy cái ghế phía trước.

Tuy rằng bọn họ không được chọn, nhưng kỹ thuật diễn là được hình thành từ tích lũy từng ngày, xem biểu diễn của người khác cũng là một loại học tập.

Lúc này Tường Tịch đi lên sân khấu.

Trợ lý của Dung Anh đưa kịch bản cho cô, chỉ vào màn diễn thứ nhất, nói: “Cô diễn màn này là được rồi.”

“Được.” Tường Tịch nhận lấy, nhìn hai phút, nhắm mắt nhớ lại ba phút, xoay người đem kịch bản đề lên bàn ở một góc sân khấu.

Khi trở lại thì ý cười trong mắt đã biến mất toàn bộ.

“Tôi không cần tình cảm” Tường Tịch nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nghĩ tới lời thoại trong kịch bản, nói: “Tôi chỉ cần công việc thí nghiệm, thí nghiệm, anh có hiểu không?”

“Ngưng.” Dung An cắt ngang cô: “Có phải là cô đã đóng phim hay là quảng cáo?”

Không có kinh nghiệm diễn xuất nhất định, cô ta không có khả năng biểu hiện được thành thạo như vậy.

“Cô ấy là Tường Tịch.” Phía dưới có một nam sinh nhận ra cô, hô lên: “Chính là cô ấy diễn trong ‘Công tử Khuynh’ của Lý Mặc.”

“Còn có quảng cáo bộ trang sức mang xu hướng cổ điển.” Một nữ sinh cũng nói phụ họa.

Hội trường liền trở nên ồn ào.

Bọn họ đều nghĩ là chỉ có sinh viên phỏng vấn, không ngờ rằng ngôi sao trên ti vi cũng tới giúp vui. Tức khắc, những fan của Tường Tịch trong đám sinh viên liền bắt đầu tìm giấy bút xin chữ ký.

Dung An không quan tâm đến không khí trong hội trường, nói: “Trong phim này tôi chỉ tìm người mới.”

Hoá ra kiếp trước không thấy những gương mặt cũ trong phim là vì lý do này.

Tường Tịch tạm dừng một chút, nói: “Tôi coi như là người mới.”

Diễn một bộ phim, ở trong giới showbiz này, theo như lời nói của người nào đó, cũng không tính là người “cũ”.

Dung An cũng không cho là như vậy. Sở dĩ anh ta được xưng là đạo diễn tài ba, không phải vì đạo diễn ra một bộ phim đi vào lòng người đơn giản như vậy, mà là anh ta rất chăm chút tới mỗi một quá trình của phim, lựa chọn kỹ càng những nguyên liệu mới nhất, ưu tú nhất, tăng thêm hương vị hoàn mỹ ở bên trong.

Mỗi một phân đoạn tuyển chọn, không được một chút sai lầm nào.

Từ bộ phim thứ nhất “Nếu như” đến bộ thứ nhì, thứ ba, thứ tư, mỗi một lần Dung An đều tuân hoàn theo nguyên tắc này. Cho nên mỗi một lần anh ta thử phong cách mới đều đạt được kết thúc thành công.

Dung An chưa bao giờ thiếu tiếng tăm, cái anh ta thiếu chính là diễn viên tốt, chưa có trải qua quá trau chuốt, thổi nát của giới showbiz.

Chắc chắn là Tường Tịch không thích hợp.

Dung An nhìn ra, Tường Tịch là một người có khiếu, diễn xuất vừa rồi của cô, nhìn như đơn giản nhưng đã đem tất cả tâm lý của Bạch Tâm biểu hiện ra ở trên mặt.

Mỗi một biến động rất nhỏ của cơ mặt đều là chuyển biến tâm lý tinh cò.

Cô là người thích hợp nhất diễn vai Bạch Tâm mà anh ta đã gặp được trong nửa tháng nay.

Nhưng mà, đáng tiếc, anh ta không cần một người chỉ nửa mới, đã có chút danh tiếng trong giới giải trí.

Dung An khẳng khái giữ vững quan điểm của mình, nói: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ tôi không cần cô.”

Tường Tịch im lặng ba giây, nói: “Vậy thật xin lỗi, hôm nay đã làm phiền anh, nhưng mà đạo diễn Dung...”

Cô thẳng ngời lên, nói: “Nếu ngày nào đó anh cần tôi diễn thì xin nhất định cho tôi biết nhé.”

“Tôi nghĩ cô chắc đã nghe được, tôi chỉ cần người mới diễn vai nam nữ chính trong phim của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phóng viên xuất hiện bất ngờ

Anh ta thật sự không phải bướng bỉnh bình thường.

Tường Tịch rốt cuộc hiểu được tại sao những đạo diễn từng tiếp xúc với Dung An đều nói anh ta hơi khó sống chung.

Việc giữ vững quy tắc không có sai, nhưng một khi quá mức kiên trì, mọi người nhìn vào khó tránh khỏi cho người ta cảm giác bảo thủ.

Tường Tịch không tức giận, ngược lại, giống như nghe chuyện cười, thẳng thắn: “Có lẽ, nhưng mà đạo diễn Dung, tôi nói là nếu, nếu anh cần tôi đóng phim của anh thì xin nhất định cho tôi biết, tôi sẽ ‘gọi là tới ngay’.”

Dung An do dự liếc nhìn cô một cái, rồi cuộc dụ lại: “Được, hy vọng có một ngày như vậy.”

“Vậy mong chờ chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Khi tới thì tràn đầy tự tin, khi rời đi thì một vai diễn cũng không được, Tường Tịch có chút ủ rũ, nhưng rất nhanh cô liền không ủ rũ được.

Bởi vì phía trước cô là một đám phóng viên được tin chạy đến.

Bọn họ nhanh như chớp vây quanh Tường Tịch.

“Tường Tịch, xin hỏi cô quay phim ‘Công tử Khuynh’ là bởi vì quan hệ với Nguyên thiên vương phải không?”

“Tường Tịch, tôi nghe nói Nguyên thiên vương ở phim trường đối xử với cô rất tốt, xin hỏi có phải các người đã ở cùng nhau trước khi quay phim?”

“Tường Tịch, nghe nói trong lúc quay phim, tổng giám đốc của Tề thị thường xuyên đến phim trường. Như vậy, cô đang yêu đương với Nguyên thiên vương đồng thời còn đi theo tổng giám đốc Tề phải không?”

“Tường Tịch, cô trả lời như thế nào đối với những dư luận này?”

“Tường Tịch...”

....

Camera, microphone lồ nhỏ chia tời, trước mắt là những cái miệng mở ra khé vào không có ý tốt.

Trước kia Tường Tịch thật sự không quá chán ghét phóng viên ngoài trời.

Bọn họ dãi nắng dầm mưa, có khi vì chờ tin tức mới nhất mà phải bôn ba suốt đêm, có khi ngay cả cơm cũng không kịp ăn.

Kiếp trước, bọn họ bởi vì một lời đồn không tồn tại mà đã vây đuổi chặn đường cô, cô cũng không chán ghét như thế, cảm thấy rằng bọn họ là vì cuộc sống.

Nhưng hôm nay, câu đầu tiên bọn họ nói đến là Nguyên Tấn Thần, cô liền có phản cảm đối với bọn họ.

Đời này, cô không muốn có tin đồn loan truyền cùng Nguyên Tấn Thần.

“Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút.” Tường Tịch dựa theo ống kính di chuyển, cố gắng lao ra khỏi vòng vây. Tiếc rằng các phóng viên vẫn hỏi, e sợ bỏ lỡ cơ hội phỏng vấn, lời của cô nói ra tựa như đá chìm đáy biển.

Bọn họ nên thế nào vẫn như thế đấy.

“Xin nhường một chút.” Tường Tịch nâng tay ngăn microphone của một phóng viên sắp tới, giữ vững phong độ nên có của một minh tinh: “Buổi tối hôm nay tôi còn có thông báo, bây giờ không tiếp nhận phỏng vấn, các người nhường đường trước một chút được không?”

“Tường Tịch, cô và Nguyên thiên vương là quan hệ gì?”

“Tường Tịch, đây là cô ngầm thừa nhận sao?”

“Tường Tịch, xin cô trả lời tôi...”

Vẫn là những tiếng la không sợ hãi như cũ, giống như lời của cô nói với bọn họ là không khí.

Tường Tịch hơi nổi giận.

Cô xiết chặt di động, nói: “Mời các người...”

“Các người không có nghe thấy lời của cô ấy sao?” Một giọng nam bình thản truyền đến từ bên cạnh. Các phóng viên sững sốt, như là đánh hơi được đề tài tốt hơn, lập tức như ong vỡ tổ chuyển dời đến nơi phát ra tiếng nói.

Bên cạnh Tường Tịch lập tức trống không.

Tuy rằng thoát nhìn đúng là cô hoàn toàn bị coi thường, như Tường Tịch thật cảm kích.

Hôm nay cô ra ngoài không nói với bất cứ người nào, chuyện phóng viên xuất hiện bao vây hoàn toàn là ngoài dự liệu. Nếu Dung An không giúp cô, với sức một người như cô, đối phó xong với mỗi một câu hỏi – mà đề tài đều có thể gây nên sự bùng nổ, nói không chừng trời cũng đã tối rồi.

Đến lúc đó, thông báo của cô sẽ bị nhỡ, phần lớn thanh danh tốt đã được tích góp nửa năm qua sẽ bị huỷ đi.

Đứng ở tại chỗ, không tiếng động nói một câu cảm ơn đối với sự giúp đỡ giải vây của Dung An, Tường Tịch vội vàng lấy ra kính râm mang vào. Thừa dịp các phóng viên đang vội vàng hỏi Dung An câu hỏi, cô xoay người đi vào trong rừng cây nhỏ bên cạnh toà nhà thông báo tuyển dụng.

Phía sau, Dung An nhìn không thấy bóng dáng của cô, mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, tôi không tiếp nhận phỏng vấn, nếu có chuyện gì các người có thể lên mạng của công ty xem.”

Âm thanh của các phóng viên nhỏ xuống.

Vệ sĩ mà Dung An tạm thời mang đến vì đề phòng gặp chuyện bất ngờ – lúc này chạy tới. Mấy nam vệ sĩ đã được huấn luyện nhanh chóng vây quanh người Dung An thành một vòng không thể xâm nhập.

“Đạo diễn Dung...” Còn có một người phóng viên mới chưa chịu từ bỏ ý định, liều mình chen về phía trước. “Xin hỏi anh đã tuyển xong diễn viên rồi chưa? Hôm nay Tường Tịch xuất hiện, có phải chứng minh cô ấy sẽ đóng vai chính của phim không? Anh thấy diễn xuất của cô ấy thế nào?”

“Thật xin lỗi.” Dung An theo đường vệ sĩ đã thông, đi về phía xe đậu, vừa đi vừa nói: “Không thể trả lời.”

Các phóng viên có mặt vừa nghe đến câu cuối cùng, cảm thấy không có trò gì hay, liền muốn đi phỏng vấn Tường Tịch.

Không lấy được tin tức lớn, có được scandal của một thiên vương cùng với ngôi sao mới cũng không tệ.

Nhưng nơi đó đã không còn bóng dáng của Tường Tịch từ lâu.

Xe lao ra khỏi trường Điện ảnh như tên rời cung, vội vã đi thẳng, trực tiếp vào đường cao tốc Ngũ Lý Ngoại.

“Các phóng viên vừa rồi quá kiêu ngạo.” Dung An khoanh tay nhìn kính chiếu hậu, mặt không chút thay đổi.

“Tạm tạm.” Trợ lý Phạm Văn Phàm lau mồ hôi. “Không phải giới showbiz là cái dạng này sao?”

Lập tức nghĩ tới cái gì, nói: “Bọn họ sợ anh, bởi vì anh mạnh mẽ, nhất cử nhất động của anh đều có thể khiến cho bọn họ mất đi chén cơm, nhưng Tường Tịch kia thì khác. Cô ta có một người mới, anh có biết cái gì gọi là sao mới không?”

Dung An không trả lời, anh ta đang tự hỏi vấn đề này.

“Đúng rồi.” Phạm Văn Phàm nói: “Diễn xuất của Tường Tịch không tồi, khi nào anh thật sự tìm không thấy thì có thể nghĩ lại có muốn dùng cô ta hay không.”

“Cô ta không phải là người mới.”

Phạm Văn Phàm đã không còn biết nói gì cho đúng, hợp tác với Dung An sáu năm, mỗi lần trước khi quay phim, Dung An đều phải cố chấp về vấn đề này một hồi lâu. Anh làm trợ lý, ngoại trừ đề nghị một chút ý kiến, thật sự đành chịu vấn đề sử dụng diễn viên mới hay không.

Phạm Văn Phàm thờ dài.

Bên kia, Tường Tịch ra khỏi trường Điện ảnh, không nói hai lời gọi xe taxi trở lại sân bay. Rồi sau đó hai giờ chiều ngồi máy bay trở lại thành phố C.

Căn hộ ở thành phố Z chỉ dùng để ở khi cô quay phim. Cô trở về, chính là ở nhà mới của cô và Tần Thành.

Trong nhà đã có người dọn dẹp qua, sáng sủa sạch sẽ, tủ lạnh trong phòng bếp xếp đầy đồ ăn.

Tường Tịch đi tắm rửa một cái, rồi mới cầm di động gọi điện thoại cho Vương Mộng.

“Tường Tịch, rốt cuộc cô chịu trả lời điện thoại của tôi.” Vương Mộng gấp đến độ xoay tròn. “Tổ tiết mục bên kia nói thu hình sớm nửa giờ, cô mau nói chỗ, tôi đến đón cô.”

Tường Tịch nhìn đồng hồ, sáu giờ mười, nếu tiết mục sớm nửa giờ, cô chỉ có thời gian hai mươi phút.

Bỏ đi ý nghĩ để Vương Mộng tới đón mình, Tường Tịch nói: “Cô đừng đến đón tôi, tự tôi lái xe tới.”

“Tự cô có được không?”

“Có thể.” Tường Tịch mở tủ quần áo, lấy ra một bộ, nói: “Cô trao đổi với đạo diễn trước một chút, nhìn xem phải làm như thế nào, nói như thế nào, tôi lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại với Vương Mộng, Tường Tịch nhanh chóng thay xong quần áo, cầm lấy chìa khoá xe, ra khỏi nhà.

Xe chạy đua tới studio, chỉ còn có năm phút là bắt đầu, không đợi cô chào hỏi, tổng đạo diễn dùng tay ra hiệu một cái, lập tức có người mang Tường Tịch đi phòng hoá trang.

Tiết mục đêm nay là một chương trình giải trí mới của truyền hình thành phố C “Ngôi sao trở về”. Được mời đều là những ngôi sao rất có sức ảnh hưởng trong giới giải trí, Tường Tịch trong đó được coi như là một người thấp kém nhất.

Mà người thấp kém nhất là cô, nếu muốn đạt được sự chú ý lớn ở trong đám người, chỉ có ăn mặc màu nổi.

Tiết mục giải trí không thể so sánh chính thức với tiệc rượu hoặc là lễ trao giải, ngôi sao cần phải ăn mặc hợp quy cách một chút. Mà muốn hợp quy cách ở đây, để cho người khác tìm được điểm rực rỡ của mình thì chỉ có thể phóng đại đến tận cùng ưu điểm của bản thân.

Lời nói ngoài đề

Tần Thành: Người nào không có mất dám truyền scandal của bà xã tôi cùng với người khác?

Sơ Ảnh: Tôi cũng không biết.

Tần Thành: ...Đánh bay bà.

Sơ Ảnh: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cô ta sửa lại câu hỏi

Tường Tịch hiểu được những điều này.

Năm đó ở trong giới thượng lưu của thành phố H, bà Tường là một trong những phu nhân biết cách ăn mặc nhất.

Tường Tịch từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, trong mười mấy năm đã học được hầu hết các kỹ xảo phối hợp ăn mặc.

Ngoài ra, cô đã học hội hoạ nhiều năm, khí chất đã được tiêm nhiễm từ sớm, hơn nữa vốn là một cái giá áo trời sinh. Cho nên, một bộ quần áo bình thường được mặc ở trên người cô sẽ có hiệu quả khác nhau.

Từ trong phòng thay đồ đi ra, tất cả mọi người liền ngạc nhiên trước vẻ đẹp.

Nhưng lúc này cách thời gian bắt đầu không tới ba mươi giây.

Tường Tịch gần như là bị người ta lôi, chạy tới trước sân khấu vào năm giây cuối.

Cô thậm chí không có thời gian bình phục lại hô hấp, đã bị nhân viên công tác khẩn trương quá độ đẩy đến phía sau người nữ MC đang sống động giới thiệu các ngôi sao khác.

Rủi ro xảy ra ngay sau đó.

Người nữ MC kia không nhìn thấy Tường Tịch, lui về phía sau một bước dẫm lên giày của cô.

Tổ đạo diễn bố trí người nữ MC này phụ trách gây cười khán giả, cho nên cô ta mặc trang phục thực nữ dễ thương đồng thời mang một đôi giày cao gót tám phân.

Tuy người nữ MC nhỏ nhắn xinh xắn, dáng người thon thả, nhưng Tường Tịch vẫn cảm thấy chỗ ngón chân đó đau muốn vỡ tim.

Đây còn không phải khó chịu nhất, chủ yếu là hiện tại đã mở màn, tuy rằng không trực tiếp, nhưng dưới sân khấu có đến mấy trăm người xem.

Tường Tịch rõ ràng cảm giác được không khí trong studio thay đổi.

Thậm chí nghe được tiếng cười nhạo phát ra từ trong cổ họng của một ngôi sao nữ có phong cách được đánh không tốt trong giới.

Trong nhất thời, trường hợp có chút xấu hổ.

Dưới sân khấu, trên sân khấu, ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người Tường Tịch và người nữ MC.

Đạo diễn đứng ở một bên, sắc mặt đen có thể so với đất nồi.

Tường Tịch nhìn người nữ MC còn chưa có phản ứng lại, làm bộ ho khan một tiếng, vô cùng thân thiết nắm lấy cô ta, nói: “Lộ Lộ, cô nói mở màn độc đáo, thì ra là ý này hả!”

Phía camera không quay tới được, Tường Tịch nháy mắt mấy cái với người nữ MC tên Chu Lộ.

Người nữ MC phản ứng lại mau, lập tức hiểu ý, cười xoè tay, làm ra vẻ tiếc nuối, nói: “Làm sao bây giờ, bị cô phát hiện rồi. Chỉ mong sẽ không bị fan của cô mắng.”

Cô ta làm ra vẻ mặt trách móc khoa trương, người xem ở phía dưới bị đùa đến nở nụ cười.

Rốt cuộc tiết mục hữu kinh vô hiểm bắt đầu.

Nhưng mà hôm nay dường như vận may của Tường Tịch không tốt lắm, cô và ngôi sao nữ tên Vu Bội kia được phân vào một tổ.

Vu Bội bị phong làm bình hoa ở trong giới, kỹ thuật diễn dõ đến nỗi tùy tiện kéo một người đến cũng diễn tốt hơn cô ta. Nhưng cô ta có nhiều mảnh khảnh, lại biết cách leo lên giường các nhà đầu tư nên mấy năm nay cũng coi như là như điều gặp gió.

Kiếp trước, trước khi Tường Tịch chết, Vu Bội mới vừa có một bộ phim công chiếu, cái gọi là phim thương mại kinh phí lớn, trong phim nơi nơi đều xuất hiện cả đồng xa hoa lãng phí tiền bạc, ngoại trừ cảnh vật có thể xem, nam diễn viên chính cũng có chút kỹ thuật diễn ở trong giới, còn những mặt khác thì dở vô cùng.

Nhưng mà, cứ thế, Vu Bội vẫn sống vui sướng như thường.

Tường Tịch không thích cô ta.

Nhưng cô biết, trong trường hợp này góp vui lấy lệ là cần thiết. Bởi vì người xem rất tinh mắt, dù cho bạn có biểu hiện không tình nguyện chỉ nửa giây, bọn họ sẽ xét nét bạn, đến lúc đó tất cả tướng tượng suy đoán sẽ xuất hiện ở mọi xó xỉnh của trang web giải trí.

Dĩ nhiên Vu Bội cũng hiểu những điều này, hợp tác với Tường Tịch trong hai vòng đầu.

Cho đến vòng thứ ba, cô ta liền hiện ra bản tính lớn nhất là xét nét.

Chủ đề vòng thứ ba là “Bạn hỏi tôi đáp”.

Quy tắc rất đơn giản, hai ngôi sao cùng tổ chia nhau hỏi đối phương ba câu hỏi, đối phương phải trả lời, nếu không trả lời thì tính là tổ của bọn họ bị thua.

Câu hỏi đã được tổ đạo diễn sắp xếp, có chừng mực, vẫn để cho các ngôi sao bảo toàn bí mật của mình, nhưng khiến cho các fan của truyền thông quan tâm đến bọn họ có thể dự đoán khai thác.

Tường Tịch dựa theo kế hoạch, lần lượt hỏi các câu hỏi, Vu Bội trả lời rất toàn vẹn. Ai ngờ, ngược lại khi cô ta hỏi Tường Tịch thì sự tình không giống như vậy.

Tổ đạo diễn vốn đã chuẩn bị ba câu hỏi cho Tường Tịch là: mối tình đầu của cô là khi nào, quay phim cùng Lý Mặc có cảm tưởng gì, kế hoạch gần đây của cô.

Tường Tịch là người mới, hỏi chút câu hỏi này vừa vặn có thể bổ sung cho những người không biết nhiều về cô. Nhưng mà, những câu này tới trong miệng Vu Bội lại biến thành kiểu khác.

Cô ta gộp ba câu hỏi lại, thuận tiện sửa lại đề tài.

Cô ta hỏi: “Tường Tịch, cô cảm thấy thiên vương Nguyên Tấn Thần như thế nào? Trên mạng nói các người đang yêu đương, xin hỏi có phải là sự thật hay không? Còn có, cô và tổng giám đốc Tề Dịch của Tề thị có quan hệ hay không?”

Thật khéo, vừa đúng lúc là những câu hỏi các phóng viên hỏi hỏi sáng.

Tường Tịch không chút nghi ngờ, lúc cô không có chú ý, tin tức hôm nay cô một mình đi đến nơi phỏng vấn “2013” đã bị lộ ra ngoài.

Mà Vu Bội hoàn toàn lợi dụng điểm này, muốn làm khó cô.

Tường Tịch không muốn truy xét vì sao Vu Bội lại hỏi những điều này. Nếu cô ta không muốn làm khó cô thì đã không hỏi câu này trong chương trình, hơn nữa còn có vẻ mặt như “tôi muốn biết, cô có nói không”.

Tường Tịch nhìn đạo diễn một cái.

Đạo diễn đang nhìn trợ lý của Vu Bội. Tường Tịch dựa vào khẩu hình mà đoán ra ông ta đang hỏi người trợ lý kia tại sao lại thế này.

Trong chốc lát hoàn toàn không thay đổi được cục diện. Đặc biệt là nhóm fan ở bên dưới đều nhìn cô dữ dội.

Tường Tịch mỉm cười một chút, đối diện ống kính, nói: “Con người Nguyên sư huynh rất tốt, anh ấy đối với tôi, Nghiêm Nham, Tề Minh Lập đều vô cùng chăm sóc. Nếu các bạn nói có quan hệ yêu đương...”

“Tôi và Nguyên sư huynh là anh em ở trong phim, nói anh em yêu nhau, các bạn không cảm thấy rất cấm kỵ, khẩu vị quá nặng rồi sao?”

Phía dưới có người phát ra tiếng cười thiện ý.

“Còn về câu hỏi cuối cùng” Tường Tịch ung dung thản nhiên nhìn thoáng qua Vu Bội, nói: “Công tử Khuynh” là bộ phim tổng giám đốc Tề đầu tư quay, anh ta tuổi trẻ có chí như vậy, hẳn là chú ý đến thành quả quay phim lần đầu tiên hơn. Điểm ấy, tôi nghĩ đàn chị Vu Bội rõ ràng hơn so với tôi.”

Sắc mặt của Vu Bội quả nhiên biến thành xanh.

Những người đang ngồi ở đây, hể là đã lẫn lộn một hai năm trong giới giải trí, tuyệt đối biết về điểm kiểm chuyện của Vu Bội. Lúc cô ta đi quay phim, vì triển lãm người chống lưng của mình, nên thường xuyên mời mấy ông chủ của cô ta đến phim trường.

Bản thân mình không đứng đắn, còn dám ngang nhiên hỏi cô, vậy thì đừng trách cô.

Đáy lòng Tường Tịch cười khẩy một tiếng, cô ngồi đó cười tủm tỉm.

Dù sao cô cũng là người đã sống một kiếp, không xử lý tốt trò hề nhỏ này của Vu Bội thì trước sau gì cũng đừng lẫn lộn.

Vu Bội không ngờ rằng Tường Tịch là một người mới mà dám đánh trả lại cô ta như vậy. Không phải chỉ là diễn vai nữ phụ trong phim của Lý Mặc thôi sao? Thật đúng là coi mình như một người tai to mặt lớn.

Vu Bội vô cùng tức giận, sau khi xuống sân khấu thì chặn Tường Tịch lại.

Mọi người trong phòng hoá trang đã biết chuyện xảy ra trên sân khấu, trong lòng đều kêu oan cho Tường Tịch. Nhưng tiếc rằng bọn họ vốn chỉ là nhân vật nhỏ, cần công việc này để sinh tồn, trong chốc lát không ai dám tiến lên.

Vu Bội trên cao nhìn xuống chăm chăm Tường Tịch, cô ta mang giày cao gót mười phân, cao hơn Tường Tịch một chút, mắt hạnh tròn lên, đầy khí thế.

“Tường Tịch phải không? Tôi thật cảm thấy hứng thú đối với cô, muốn cùng ăn một bữa cơm hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: So chiêu ở nhà hàng

Dưới tình huống chung, người thức thời thì làm ra bộ dáng mang ơn, ít nhất trên mặt cũng phải có chút vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. Nhưng thái độ của Tường Tịch khác thường, từ chối thẳng, nói: “Thật xin lỗi, ngày mai tôi còn có việc, hôm nay về trước.”

Người như Vu Bội, ở đã lâu trong giới giải trí, liền cảm thấy mình là trung tâm thế giới, tất cả mọi người phải chuyển động quanh cô ta. Bây giờ cô ta hạ mình mời cô, đơn giản là vì cảm thấy vừa rồi ở trên sân khấu cô ta đã khiến cho cô mất mặt.

Nếu cô đi cùng cô ta, nhất định sẽ tình cờ gặp được hai người phóng viên mà Vu Bội rất quen. Sau đó, sáng ngày mai cô và Vu Bội sẽ cùng lên báo.

Kiếp trước, ngay từ đầu cô không hiểu, thật sự nghĩ là những người đó thật lòng muốn刁刁 cô, nên cô hồ đồ đi theo, kết quả ngày hôm sau xuất hiện tin tức như là cô dựa vào bọn họ, tìm cách nổi bật.

Vu Bội làm như vậy, huỷ hoại một người vừa mới debut, tên tuổi không bằng cô ta, a, không sợ mất mặt sao.

“Làm sao không có thời gian? Tường Tịch, rõ ràng là hai ngày tới cô đều không có thông báo.” Một người phụ nữ ăn mặc năng động đẩy cửa đi vào, tươi cười rạng rỡ nói.

Tường Tịch ngăn ra đối với sự xuất hiện bất thành linh của người phụ nữ.

Cô ta là ai?

Làm sao biết được lịch trình của cô?

Tường Tịch trừng mắt liếc người phụ nữ đó một cái, xoay người nghi hoặc nhìn Vương Mộng.

“Chị ấy...Chị ấy...” Vương Mộng ảo não gõ đầu một cái, vội vàng chạy tới trước mặt Tường Tịch giới thiệu: “Đây là chị Đinh – Đinh Mi. Tư Dục lưu diễn trên toàn thế giới, anh Lục phải đi theo trong mấy show đầu khoảng chừng hai tháng, nên công ty chuyển cô sang cho chị Đinh quản lý. Tường Tịch, thật xin lỗi, vừa rồi tôi rất khẩn trương nên quên, tôi không phải cố ý không nói với cô.”

Tường Tịch gật gù đầu hiểu rõ. Thời gian Vương Mộng theo cô dài như vậy, tin nhiệm cô ta căn bản vẫn phải có.

Chẳng qua là mấy ngày nay cô tựa như sống rất sung sướng, thế cho nên thiếu chút nữa đã quên trong tay Lục Mạnh Nhiên còn có các ngôi sao khác.

Ti Dục, tên này cô cũng không xa lạ. Bên ngoài nói anh ta là ca sĩ toàn năng, tự mình viết lời, phổ nhạc, biểu diễn. Năm đó TRE dùng giá cao để lấy được từ công ty giải trí khác, chỉ hai năm liền đem anh ta từ một nghệ sĩ nhỏ không tên tuổi trở thành một mảnh tượng nổi tiếng gấp mấy lần trong giới ca sĩ.

Anh ta là do một tay Lục Mạnh Nhiên刁刁, bây giờ đi ra ngoài dĩ nhiên vẫn là do Lục Mạnh Nhiên mang. Dù sao địa vị của anh ta cũng tại nơi này.

Tường Tịch cũng không để ý đến giữa đường đổi người đại diện, huống chi vẫn là một người đại diện tạm thời.

Nhưng mà, người phụ nữ họ Đinh này cho cô một cảm giác không đúng.

Làm người đại diện của cô, sẽ không thể không biết mục đích của Vu Bội, nhưng thấy cô ta chỉ hướng về Vu Bội thôi.

“Tường Tịch.” Đinh Mi gờ tay vỗ vỗ vai cô, thấp giọng nói: “Không biết có bao nhiêu người muốn được Vu Bội mời họ ăn cơm, đều không có được cơ hội. Bây giờ cơ hội tự động đến trước mặt cô, cô cũng không nên từ chối.”

Tường Tịch hí hóp mắt, cuối cùng nửa thật nửa giả nói: “Được.”

Vu Bội mang Tường Tịch đến một nhà hàng kiểu Trung Quốc nổi tiếng ở thành phố C, bên trong trang trí theo phong cách cổ, đặt mình vào đó rất có chút cảm giác như đang ở thời cổ đại.

Hai người ngồi đối diện nhau, ở giữa là một cái bàn nhỏ hình tròn.

Tường Tịch và Vu Bội không nói chuyện gì, cô ta hỏi một câu, cô nói một câu, những lúc khác thì thờ ơ nhìn bên ngoài.

Cô đang đợi, đợi cái người phóng viên mà Vu Bội gọi cho ở dọc đường.

Có điều là hôm nay thời tiết không tốt, dường như ảnh hưởng đến lịch trình của người phóng viên kia. Cho đến khi hai người ăn gần xong thì Tường Tịch mới nghe được âm thanh của máy chụp hình.

Im lặng không lên tiếng, đợi một lát, Tường Tịch thấy Vu Bội còn chưa có hành động, liền đứng lên nói: “Chị Vu, hôm nay tôi ăn rất vui vẻ, cảm ơn chị, nhưng tôi thật sự có việc phải về trước.”

Vu Bội buông đũa, khó hiểu, lại lớn tiếng: “Được, được, cô sao vậy? Tường Tịch, không phải là cô đang trách tôi về đề tài câu hỏi đó chứ? Nhưng đó

là do đạo diễn sắp xếp, không liên quan gì tới tôi.”

“Tôi biết.” Tường Tịch liếc mắt nhìn người phóng viên ở trong góc một cái, thấy hắn ta dừng lại, liền nâng chung trà, giống như một cô gái nhỏ cái gì cũng không hiểu, nói: “Đến bây giờ em cũng không có trách chị Vưu, là chị đã nghĩ nhiều rồi. Chẳng lẽ là chị Vưu không tự tin đối với bản thân mình, cảm thấy rằng nhan sắc của chị không thể làm cho mọi người thích chị?”

Mặt của Vưu Bội thoáng cái như bản pha màu, đủ mọi loại màu, vô cùng đặc sắc.

Cô ta dựa vào khuôn mặt mà lẩn lộn trong giới giải trí như điều gặp gió. Mọi người ở trong giới đều rõ ràng, nhưng không ai dám nói thẳng ra.

Cái người tên Tường Tịch này vậy mà dám trực tiếp nói ra, sẽ không sợ khiến cho mình không tiến tới được hay sao?

Tường Tịch nhìn sắc mặt Vưu Bội biến hoá, yên lặng uống trà, đáy lòng cười lạnh.

Làm gái mà còn muốn đòi lập đền thờ, không sợ người ta chê cười. Dù sao, sống chết đều ở trên đầu đề ngày mai, vậy không bằng làm cho tin tức càng thêm mãnh liệt một chút. Chung quy cũng không thể đối xử tệ với bản thân mình.

Cho dù cô không giải quyết được chuyện thì còn có Tần Thành.

Ôm ý tưởng như vậy, Tường Tịch nhẹ buông tay, chén trà bị rót xuống, nước trà dọc theo mặt bàn chảy ào ào xuống, Vưu Bội tránh không kịp, đúng lúc bị chảy cả vào người.

“Cô làm gì vậy?” Vưu Bội giận dữ. “Cô sao lại thế này?”

Môi trường trong nhà hàng tao nhã, Vưu Bội quát to một tiếng khiến cho ánh mắt của mọi người đều bị thu hút lại đây.

Tường Tịch im lặng cười một cái, chân tay luống cuống đứng lên, vô cùng đáng thương, vừa uất ức vừa sợ hãi: “Chị Vưu, thật xin lỗi, em, em không phải cố ý.”

Nhìn giống như là một con cừu nhỏ bị tổn thương.

Vưu Bội dĩ nhiên không tin, cho dù tin thì cô ta cũng không thể tha thứ cho Tường Tịch.

Trên người cô ta là bộ quần áo hàng thượng đẳng được đặc biệt thiết kế từ Milan, mặc đề chút nữa đi gặp một nhà đầu tư, thế mà bây giờ lại thành cái dạng này?

Vưu Bội nổi giận, lập tức rót một ly trà, vung tay lên, nước trà tạt đến trên mặt Tường Tịch không sót một giọt nào. Những giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc trên trán, hoà vào với cặp mắt đang cố sức không khóc, vô cùng uất ức đáng thương.

Trong nhà hàng lặng ngắt như tờ.

Người phục vụ khần trương chạy đến, trong tay cầm một cái khăn. “Cô Vưu, cô không sao chứ?”

“Tôi không sao?” Vưu Bội chỉ vào những vết nhỏ không nhìn kỹ thì không thấy trên quần áo, nổi giận đùng đùng: “Mất cô mù hả?”

Người phục vụ đỏ mặt lạnh toát toàn thân, chuyện vừa rồi cô ta nhìn thấy rành rành, rõ ràng là cái cô Vưu Bội này nói chuyện khó nghe, dọa Tường Tịch sợ đến nỗi xảy ra sự cố, kết quả còn trách mắng trên đầu Tường Tịch. Giờ lại còn nằng cô ta mất mù.

Ấn tượng của người phục vụ đối với Vưu Bội càng kém.

Nhưng người ta là khách hàng, người phục vụ đành phải kiên nhẫn nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không thấy.”

Tâm tình của Vưu Bội không tốt, người phục vụ nói không để ý, tóm tắt lại là mình – một nữ minh tinh đang nổi tiếng – bị coi nhẹ, liền nổi giận ngay lập tức.

Vung bàn tay lên, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên trong nhà hàng, trên mặt người nữ phục vụ có năm dấu tay đỏ đỏ.

Tường Tịch chấn động, chân mày nhíu lại.

Cô cảm thấy có lỗi với người nữ phục vụ này.

Nhưng lúc này, làm sao rồi đi?

Chuyện hôm nay Vưu Bội quậy lên hơi lớn. Vốn người phóng viên kia ngày mai có thể viết cái tin tức nhảm chán “Tường Tịch bất mãn cách làm của Vưu Bội, nên trả thù ở nhà hàng”, nhưng một chung trà kia của Vưu Bội cùng với cái tát này đã bị những người khác nhìn thấy rõ ràng.

Trừ khi ông chủ ở phía sau Vưu Bội và công ty quản lý tiêu tiền ngăn chặn miệng của mọi người ở đây, người phóng viên bắt được tin tức kia cũng không thể liêu lĩnh.

Mà cô, bước đầu PR trên mạng của “Công tử Khuynh” đã bắt đầu, hơn nữa trước đó vài ngày cô chụp quảng cáo cùng thần tượng phim truyền hình, hẳn là nơi này có người nhận ra cô.

Cho nên, cô đi đứng quang minh chính đại, làm cho mọi người cảm thấy được cô vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhược điểm của Vu Bội

Tần Thành khoanh tay, dựa vào tường, sắc mặt âm trầm khó đoán nhìn Tường Tịch trước công chúng.

Gần đây nội bộ Tần thị muốn đi vào cái cách một lần, Tần Tự tìm anh đến bàn bạc, không ngờ hai người com nước xong vừa ra tới liền nhìn thấy cao trào của vở kịch này.

Được lắm, kẻ khác dùng nước bọt cô ấy, cô ấy thì đứng ở đó để cho người ta bọt, không biết tránh sao?

Tuy rằng thấy cô ấy đang diễn kịch, nhưng nhìn cô bị người ta khi dễ đến chết vật, còn là bị một người không có phẩm chất tốt lắm bọt trà, trong lòng của Tần Thành rất phức tạp.

Vợ của Tần Thành anh, khi nào thì đến phiên người khác tới khi dễ? Tần Thành thật tức giận, hoàn toàn không ý thức được anh đã tự nhiên coi Tường Tịch là người nhà rồi, mà không phải là một nửa hợp đồng.

Anh giữ giữ tay áo, nói một câu với Tần Tự: “Anh đi trước đi.” Rồi bước nhanh tới chỗ ba người không ai dám động đến.

“Tường Tịch.” Tần Thành sa sầm mặt, quát: “Sao cô ở đây?”

Ông tổng của TRE đến đây từ lúc nào? Cái người phóng viên được Vu Bội gọi tới vừa nhìn thấy thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Ý của Vu Bội là kêu anh ta chụp hai tấm, sau đó ở trên báo sáng mai bôi nhọ cái người mới tên Tường Tịch kia. Nhưng một cái tát vừa rồi của Vu Bội lập tức làm cho bản thảo bôi nhọ Tường Tịch, ca ngợi Vu Bội vào ngày mai của anh ta bị tiêu tan.

Bây giờ lại tới thêm một tổng giám đốc nổi tiếng lạnh lùng nghiêm khắc của TRE. Người phóng viên cầm chặt lấy cây bút ghi âm, nếu anh ta đem việc hôm nay thêm vào vài điểm cho trọn vẹn rồi đưa ra ánh sáng, có thể được thăng chức hay không?

Dù sao thì cái vị tổng giám đốc TRE đã gần một năm không có truyền ra scandal với nữ minh tinh, hiện tại anh ta xuất hiện vì Tường Tịch kia – một tổng giám đốc của giới showbiz, một ngôi sao mới mọc lên trong giới showbiz, một soái ca vs mỹ nữ, lạnh lùng vs dịu dàng.

Người phóng viên khê cán môi, bằng mọi giá.

Dù sao thái độ của Vu Bội không tốt, anh ta cũng không muốn đi theo cô ta lấy tin tức, việc này là một cơ hội.

Người phóng viên hạ quyết tâm, ngẩng đầu tập trung tinh thần nhìn xem.

Bên này, Tần Thành lạnh lùng nghiêm mặt ngồi vào ghế bên cạnh Tường Tịch, ánh mắt hướng về Vu Bội. “Cô Vu, xin hỏi nghệ sĩ của công ty tôi đã làm gì đắc tội với cô?”

Vu Bội run rẩy một cái. Trước kia, ở trong một bữa tiệc, cô ta có ý đồ quyến rũ Tần Thành, nhưng anh ta ngay cả nhìn cũng không nhìn cô ta, liền đẩy cô ta – vốn quần áo trên người mỏng manh – vào trong hồ bơi lạnh như băng. Cái loại cảm giác lạnh thấu xương hãy còn mới mẻ trong ký ức của Vu Bội. Cho đến nay cô ta đều sợ Tần Thành, anh ta rất lạnh lùng, lạnh đến nỗi có phần không hợp tình người.

Mặc dù cho rằng mình có trăm phần trăm sức mạnh xử lý Tường Tịch một trận, nhưng đối mặt với Tần Thành, cô ta vẫn ngậm miệng. Dù sao thì sau này cùng tồn tại trong giới, vẫn còn có cơ hội.

Tục ngữ nói “kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt”, Vu Bội thật sự không dám giao lưu với BOSS Tần, người mà thiếu chút nữa mạng của cô. Vì thế, cô ta cười ha ha, nói: “Tổng giám đốc Tần, đây là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Tần Thành quay đầu nhìn Tường Tịch. “Tường Tịch, cô nói sao?”

Tường Tịch sắp chết cười ở trong lòng, có thể là bản tính của Tần Thành rất khác với lúc này, cô nghe anh ta nói chuyện cảm thấy rất thú vị.

Nhưng người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Tường Tịch cũng thức thời, nhin cười nói: “Là hiểu lầm.”

Tần Thành ừ một tiếng, nói: “Được rồi. Nhưng mà cô Vu, trà này cũng không thể tạt lung tung. Tường Tịch là người của công ty chúng tôi chú trọng lãng xê trong tương lai, sau này cô làm việc nên vững tay một chút.”

Câu này có ý tứ cảnh cáo.

Vu Bội cảm thấy giống như có một con rắn đang nhìn chăm chăm mình, cô ta thậm chí có thể nghe được tiếng xương kêu răng rắc và tiếng răng của mình va vào nhau lập cập. Vừa nghe Tần Thành thả người, cô ta vội nói: “Tổng giám đốc Tần, lần này là tôi không đúng.”

“Ừ, vậy cho nên?”

“Tường Tịch, thật xin lỗi, lần này tôi không phải cố ý.”

“Còn gì nữa?”

“...” Vu Bội ngẩng đầu, không được tự nhiên. “Tôi sẽ bồi thường.”

“Không phải.” Tần Thành ngồi thẳng lên, như là một pho tượng. “Tôi là nói đến cô phục vụ này.”

“...”

“Hành động vừa rồi của cô Vu tôi đã nhìn thấy rất rõ ràng. Sao, cô Vu muốn bị thừa kiện cố ý đá thương người phải không?”

Tần Thành, xem như anh lợi hại.

Vu Bội cắn răng, giọng điệu không tốt, nói: “Cô phục vụ, thật xin lỗi.”

“Không sao.” Người phục vụ kiên cường bặm mặt. “Cô Vu biết không đúng là tốt rồi, phí tổn hại gì đó sẽ không cần!”

Tường Tịch: “...”

Cô khâm phục uy vũ của người phục vụ này.

Sự việc xem như giải quyết tốt đẹp, mọi người trở về nhà tìm mẹ của mình.

Trong xe không bật đèn có chút mờ tối, Tường Tịch chơi với cái di động, cũng không ngẩng đầu lên.

Đèn đường chiếu trên người cô thành từng cái bóng, giống như một khung ảnh lưu động.

Tần Thành quay tay lái, tránh được đội paparazzi theo dõi ở phía sau, nói: “Hôm nay em đùa rất lớn.”

“Vâng.” Tường Tịch nhớ tới cặp mắt linh kia, mỉm cười: “Ngày mai sẽ lên đầu đề.”

“Em rất muốn lên đầu đề?” Tức giận của Tần Thành đã tan, anh liếc nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn đường. “Hôm nay em ở cùng với cái người phụ nữ Vu Bội kia chính là muốn lên đầu đề?”

“Không.” Tường Tịch nghiêm sắc mặt. “Cho dù tôi muốn nổi tiếng cũng không đến nỗi dựa vào cách này.”

Cô muốn dựa vào diễn xuất của mình chinh phục khán giả, chinh phục giám khảo. Nếu không phải vì Đinh Mi, cô không có khả năng đi cùng với Vu Bội.

Dù sao, thật sự muốn truyền scandal, dùng Tần Thành không phải tốt hơn so với những người khác sao?

Tần Thành hiển nhiên hiểu cô, thông thả nói: “Tôi hiểu.”

Giọng nói của anh khi thì dịu dàng khi thì lạnh lùng, Tường Tịch hơi cảm động, nói: “Hôm nay tôi đi thành phố B.”

“Tôi biết.” Tần Thành lại quẹo qua khúc quanh. “Em đi tham gia thử ống kính phim của Dung An.”

“Xem ra trên mạng đã phát tin tức.” Tường Tịch cười gượng, nói với vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc.”

“Sao?”

“Tôi không đậu, Dung An chỉ cần người mới, tôi đã đóng phim qua, anh ta không cần.”

Tần Thành khó hiểu: “Em muốn đóng phim của Dung An, tại sao không nói?”

“Bởi vì...” Tường Tịch gồng đầu lên cánh tay. “Tôi nói cho anh cũng vô dụng mà!”

Dựa vào diễn xuất, cô tự tin có thể nắm được vai nữ chính trong phim của Dung An, nhưng Dung An muốn diễn viên mới, nói với Tần Thành cũng vô dụng.

Cô không thể hiểu được sự cố chấp của Dung An, đồng thời cô cũng khâm phục. Tưởng Tích biết, nếu dựa vào Tần Thành dùng cách khác để chiếm được vai nữ chính trong phim của Dung An, cô sẽ không hưng phấn.

Bởi vì, ấn tượng về Dung An trong lòng cô sẽ sụp đổ.

Tần Thành nhìn không rõ Tưởng Tích, nhưng anh đã hiểu ý của cô. Cô gái này nhỏ hơn anh mười tuổi, lấy điều kiện anh làm người chồng lưng cho cô để gả cho anh, lại rung động anh thêm một lần nữa. Anh thu hồi về mặt muốn trêu chọc, nói: “Không sao, tôi sẽ chọn mấy bộ phim tốt cho em.”

Nói đến việc này, Tưởng Tích nhớ tới Đinh Mi, cô há mồm, lời đến cửa miệng lại nuốt trở vào.

Có lẽ nhìn xem biểu hiện của Đinh Mi trước, nếu cô ta thật sự bất lợi đối với cô thì cô sẽ tìm Tần Thành, bằng không, những người khác trong công ty sẽ có ý kiến.

Dường như cô ngày càng ý lại vào Tần Thành.

Đột nhiên ý thức được điểm này, Tưởng Tích chột chột huyết Thái Dương.

Đời này, cô cố ý tránh Nguyên Tân Thần, kết quả thành công.

Nhưng hiện tại lại có một người đàn ông xuất hiện trong sinh mệnh của cô, mà cô lại bất tri bất giác lợi dụng anh thật tốt, có phải rất... quá đáng hay không?

Lời ngoài đề

BOSS Tần uy vũ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lòng của Đinh Mi

Hậu quả của việc Tưởng Tích tự hỏi mình có quá đáng hay không chính là: ngày hôm sau Tần Thành thức dậy, nhìn thấy một bàn đầy đồ ăn ngon.

Ở bên trái bàn ăn được bày đồ ăn Trung Quốc là cháo bát bửu, bánh quẩy, sữa đậu nành, bánh rán mè người, bánh bao, trứng chiên. Ở bên phải bàn ăn được bày đồ ăn nghiêng về món Tây như là bánh mì nướng, bò bí-tết, mực trái cây, sữa tươi.

Ở giữa phòng ăn là một bàn thức ăn sáng ngon miệng, đầy đủ sắc hương vị hấp dẫn.

Tần Thành nhú mày, lê dép đến cửa phòng bếp, đang muốn hỏi Tưởng Tích chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng tình hình không hề lạc quan, phòng bếp không có ai.

Anh nhú mày đi nhìn xem các phòng khác, cũng không thấy ai cả.

Cuối cùng, Tần Thành nhìn thấy tờ giấy nhắn cỡ bàn tay ở trước cửa tủ lạnh: “Ăn đồ ăn sáng còn nóng. Có việc, ra ngoài trước.”

Một người ngồi trong căn nhà sáng sủa, sạch sẽ, đối mặt với một bàn đầy thức ăn ngon, chân mày của Tần Thành nhíu càng chặt, có thể kẹp chết một con ruồi.

Cuối cùng thật sự không nhịn được, gọi điện thoại.

“A lô, tổng giám đốc Tần.” Lục Mạnh Nhiên ngập dài, nhìn đồng hồ, mới sáng sớm mà tổng giám đốc Tần tìm mình làm cái gì?

“Gần đây Tưởng Tích có công việc hay không?” Tần Thành bưng cháo lên, ăn một chén, ừ, mùi vị không tồi.

“Tổng giám đốc Tần.” Lục Mạnh Nhiên nằm bò ra giường giả chết. “Công việc hai tháng nay của Tưởng Tích là đi theo đoàn phim PR ‘Công tử Khuyh’, ngoài ra còn có cơ hội tiếp nhận hai bộ phim không tồi.”

“Ừ.” Tần Thành mặt không chút thay đổi, bắt đầu nhai bánh bao. “Tôi biết rồi.”

Lục Mạnh Nhiên: “...”

Tổng giám đốc Tần, anh thật đã quên tôi đang ở nước ngoài với Ti Dục sao! Thật ra anh và Trương Tịch có quan hệ gì? Khi anh nói đến Trương Tịch thì tính cách liền thay đổi như vậy!

Người đại diện chủ bài của công ty giải trí TRE cứ như vậy mà rối rắm, rối rắm... mất ngủ.

Bên kia, Trương Tịch – người khiến cho hai người đàn ông buồn bực – đang ngồi trong phòng ở công ty giải trí TRE, cùng Đinh Mi mặt đối mặt nói chuyện.

Đinh Mi chỉ vào kịch bản bên tay trái, nói với vẻ ra lệnh: “Bộ phim truyền hình thần tượng này là tác phẩm của đạo diễn nổi tiếng, vai nữ phụ vô cùng thích hợp với hình tượng của cô ở trong “Công tử Khuynh”, tôi đã nhận thay cô.

Chị ta nói như là điều tự nhiên, giống như chuyện chị ta làm là bình thường. Trương Tịch chỉ có thể cười lạnh trong lòng.

Ngay từ đầu đã biểu hiện rõ ràng như vậy, quả nhiên là muốn thấy bóng dáng cô từ nay về sau lặn lẽ ở trong giới giải trí sao?

Nếu biểu hiện của Đinh Mi ở trước mặt Vu Bội ngày hôm qua khiến cho Trương Tịch nghi ngờ mục đích của chị ta, vậy thì bây giờ Trương Tịch vô cùng khẳng định là trong lòng Đinh Mi muốn chen ép cô.

Nhưng mà, điều duy nhất cô không nghĩ ra là, từ khi cô vào công ty cũng chưa xảy ra chuyện ghê gớm gì liên quan tới chị ta, vì sao cô ta lại làm như vậy?

“Trương Tịch” Đinh Mi cắt ngang suy nghĩ của cô, nói: “Tôi biết cô đóng phim của đạo diễn Lý Mặc, nhưng phim này chưa ra phải không? Làm sao cô có thể bảo đảm một lần là nổi tiếng, bây giờ cô nên nghe lời tôi, đóng bộ phim truyền hình này, tôi cam đoan cô có thể nổi tiếng.”

Ý của chị ta là “Công tử Khuynh” sẽ thất bại? Nếu để cho Lý Mặc nghe được bộ phim mà ông ta dốc công sức mấy tháng trời để quay còn chưa khai chiếu đã bị người ta nguyên rủa thì e là những nghệ sĩ dưới tay Đinh Mi không được ông ta để ý tới nữa.

“Cám ơn chị Đinh.” Trương Tịch chuyển đề tài, nói: “Nhưng mà, tôi nghe nói gần đây tin tức về vị đạo diễn này cũng không rất tốt.”

Lên giường với nữ diễn viên chính, ẩu đả với diễn viên quần chúng ở phim trường, áp bức bóc lột nhân viên công tác ở dưới quyền.

Tệ nhất là đã có nhiều đài truyền hình tiến hành lệnh cấm đối với vị đạo diễn này.

Trương Tịch nghĩ không ra, đóng phim truyền hình của ông ta thì mình có cơ hội gì để cắt đầu dây.

Hiển nhiên Đinh Mi không ngờ rằng Trương Tịch đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, suy nghĩ chuyển động, tiếp tục thành khẩn nói: “Báo lá cải nói sao có thể là thật. Trương Tịch, cô là cái mầm tốt, trước khi anh Lục đi đã giao cô cho tôi, tôi định là suy nghĩ dùm cô, cho nên, thưa dịp bây giờ cô còn ‘hot’ thì đóng bộ phim truyền hình này đi!”

“Nhưng tôi đã có công việc khác.”

“Tự cô nhận?” Đinh Mi giật mình. Chị ta rõ ràng nhớ Trương Tịch không có nhận bộ phim nào tiếp theo. Chẳng lẽ là tự Trương Tịch nhận?

Không được. Mình phải làm cho cô ta đóng bộ phim truyền hình này.

Nghĩ vậy, Đinh Mi vỗ tay, lớn tiếng nói: “Công ty quy định người mới không tự mình nhận đóng phim, cô không biết sao? Nhanh từ chối cho tôi.”

Một hồi thì mặt tươi cười, một hồi thì mặt giận, thật sự là coi mình đang đóng kịch sao?

Lục Mạnh Nhiên không có ở đây, Trương Tịch thật sự không nghĩ muốn đối nghịch với Đinh Mi. Dưới tình huống một nghệ sĩ không có tên tuổi lớn tức giận đấu cùng người đại diện thì không khác gì lấy trứng chọi đá.

Suy nghĩ một chút, Trương Tịch mỉm cười: “Tôi đã ký rồi, không thể đổi.”

“Không thể đổi cũng phải đổi cho tôi.” Đinh Mi đập bàn cái rầm. “Trương Tịch, cô đừng nghĩ rằng đóng một bộ phim điện ảnh thì là nhân vật quan trọng, hiện tại cô chỉ là một người mới, làm việc phải theo quy định của công ty.”

“Tôi biết.” Trương Tịch bỏ chân xuống, nói: “Nhưng mà đã ký rồi, thất hứa phải đền tiền vi phạm hợp đồng.”

Đinh Mi chần động, chân mày nhíu chặt, hồi dò xét giống như không để ý: “Tiền hủy hợp đồng bao nhiêu?”

Trương Tịch giờ ba ngón tay.

“Ba trăm ngàn?”

“Không.” Tường Tịch cúi đầu, nói: “Ba triệu.”

“Tại sao nhiều như vậy?” Đinh Mi làm bầm, chị ta ký bộ phim truyền hình thần tượng này cho Tường Tịch, cát xê quay mỗi một tập đã ép tới một ngàn, quay cả bộ phim truyền hình này cũng bất quá bốn năm chục ngàn.

Rốt cuộc là cô ta nhận bộ phim gì mà tiền huỷ hợp đồng nhiều như vậy? Không phải là gạt mình chứ?

Đinh Mi không tin. Nếu Tường Tịch nhận được bộ phim hay, thì mình hoàn toàn không chinh được cô ta. Nếu là một bộ phim dở thì mình có thể thuận nước giong thuyền bán cô ta cũng không tệ.

Đinh Mi tính toán xoèn xoẹt. “Tên của bộ phim là gì?”

“Tùng hứu nhiều năm”. Ánh mắt Tường Tịch loé lên. Trên đường đến công ty, nhà biên kịch của “Tùng hứu nhiều năm” đã gọi điện thoại cho cô, nói là muốn mời cô đóng vai nữ chính của phim.

Bởi vì “Tùng hứu nhiều năm” là một bộ phim nghệ thuật chính thống, được giới nghệ thuật đánh giá cao nhưng lại không bán được vé nên Tường Tịch vẫn chưa trả lời nhà biên kịch kia.

Thế nhưng hiện tại khoé miệng của Tường Tịch hơi cong lên, so với việc đóng một bộ phim thần tượng người người chửi rủa, chi bằng đóng một bộ phim nghệ thuật được đánh giá cao nhưng kén người xem.

Ngoài ra, thời gian quay phim nghệ thuật không dài, lúc bên này hoàn thành thì cũng cỡ lúc Lục Mạnh Nhiên bên kia trở lại.

Tường Tịch đóng phim “Tùng hứu nhiều năm”, tâm trạng xấu của Đinh Mi nháy mắt trở lại sáng sủa.

Chị ta đã xem qua cốt truyện của bộ phim này, nội dung nhạt nhẽo, tình tiết dài dòng, lời thoại rỗng tuếch. Mặc dù tình tiết trong phim sẽ cải biến từ cốt truyện, nhưng nó vẫn không thay đổi được kết quả tồi tệ.

Bởi vì thị trường điện ảnh hiện nay, phim thương mại, phim hài, phim cảm động mới là xu hướng chính.

Tường Tịch, cô đã tự mình chọn phim, sau này không nổi tiếng không có tiền thì đừng trách tôi.

Đinh Mi giãn mày ra, ho khan một tiếng, mềm mỏng nói: “ ‘Tùng hứu nhiều năm’ là một bộ phim không tệ, cô đã nhận rồi thì tôi cũng không miễn cưỡng cô, diễn cho thật tốt.”

Thu vào trong mắt tính toán mờ ám của cô ta, Tường Tịch ừ một tiếng, nói: “Tôi về trước đây.”

“Được, đi đi.” Đinh Mi khoát tay, rồi bỗng nhiên gọi Tường Tịch lại. “Tường Tịch, cô có số điện thoại nhà của Tề Minh Lật không?”

“Không.” Tường Tịch nói: “Tôi chỉ có số điện thoại di động của Tề Minh Lật.”

“Vậy à.” Đinh Mi lại nói với vẻ tiếc nuối: “Tôi nghĩ cô không diễn thì để Tề Minh Lật diễn, dù sao các cô đều là người mới dưới tay tôi, cơ hội tốt đương nhiên mình phải dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Không thể tránh khỏi gặp mặt

Nụ cười giả tạo ở khoé miệng Tường Tịch dần dần nhạt đi.

Đã kích cô không thành, liền tập trung đến trên người Minh Lật sao?

Nếu Đinh Mi biết sau lưng Tề Minh Lật là nhà họ Tề mà cả giới kinh doanh và chính trị đều có người, thì có thể biểu hiện kiểu khác hay không?

Giới giải trí trước sau như một đều thú vị lẫn vô tình.

Có khoảnh khắc Tường Tịch muốn đi tìm Tần Thành, nhưng nhìn thấy Đinh Mi lộ ra vẻ: tôi chính là muốn chinh cô, còn muốn khiến cho mặt mũi cô mang ơn tôi – thì cô bỗng nhiên đổi ý, quyết định cùng Đinh Mi diễn một tuồng kịch.

Lòng vòng trong giới giải trí, thỉnh thoảng diễn kịch chơi đùa cũng không tính là bạc đãi chính mình.

Nhưng mà, Tề Minh Lật...

Ra khỏi công ty, Tường Tịch trước tiên lấy ra di động gọi cho nhà biên kịch của “Tùng hủ nhiều năm”, giải thích ngắn gọn, biểu lộ mình đồng ý đóng vai chính, rồi sau đó gọi điện thoại cho Tề Minh Lật và Nghiêm Nham, nói tóm tắt, rõ ràng để bọn họ phòng bị trước.

Mặc kệ nguyên nhân Đinh Mi nhằm vào bọn họ là gì, các cô đều phải dựa theo đó mà phòng bị tốt.

Giai đoạn hậu kỳ của “Công tử Khuynh” hoàn thành sớm, cuối tháng sáu Tường Tịch nhận được điện thoại của Lý Mặc.

Tháng bảy công chiếu phim, toàn bộ dàn nhân viên chủ sự đều phải tới các thành phố lớn để PR.

Tường Tịch nhìn lịch trình, ngoặc ra thời gian bốn ngày.

“Tùng hủ nhiều năm” đã quay hơn một tháng, hơn nửa tháng nữa là sắp hoàn thành. Mấy ngày tới đây sẽ quay xong phần lớn, cô xin nghỉ quá lâu sẽ làm chậm tiến độ của mọi người.

Trước khi vào đoàn phim “Tùng hủ nhiều năm”, ấn tượng của Tường Tịch về đạo diễn và biên kịch chính là những thanh niên có chút máu nghệ thuật. Nhưng ngày đầu tiên bắt đầu cảnh thứ nhất, cô lập tức phát hiện mình đã lầm rồi.

May mắn là cô đã đồng ý lời mời của biên kịch, bằng không, bỏ qua mới là tổn thất của cô.

Kịch bản của “Tùng hủ nhiều năm” không chỉ hay, mà đạo diễn cũng vô cùng lớn mạnh – am hiểu tóm được những chi tiết mà quần chúng dễ dàng bỏ qua.

Đứng ở góc độ của người bình thường mà xem, không thật sự tiếp thu sẽ gặp phải cảm giác xem không hiểu. Nhưng đối với những người có khả năng lĩnh hội cao hơn một chút mà nói, chỉ cần xem kỹ thì “Tùng hủ nhiều năm” sẽ trở thành tác phẩm kinh điển trong lòng bọn họ.

Tường Tịch tự hào vì có cơ hội đóng vai nữ chính trong bộ phim kinh điển này. Có điều là tự hào lúc này đồng thời cũng phải hoàn thành những chuyện khác.

Tường Tịch sẽ không quên, cô muốn hoàn thành giấc mộng diễn viên.

Hai ngày sau, toàn bộ nhân viên chủ sự của “Công tử Khuynh” tập hợp, bắt đầu từ thành phố B, tiến hành tuyên truyền trong cả nước.

Tường Tịch không thể tránh khỏi, lại gặp mặt Nguyên Tấn Thần một lần nữa.

Sau tiệc đóng máy, cô đã không gặp lại hắn. Lần đó cô nói rất nặng, vốn tưởng rằng lần này Nguyên Tấn Thần gặp mặt sẽ xa cách với cô một chút, nhưng không ngờ lại càng ngày càng âm mưu.

Lúc mọi người đi thành phố B tuyên truyền, Lý Mặc dụ tất thuốc lá, mở cửa xe ngồi vào bên cạnh Tường Tịch, nói: “Tường Tịch, nghe nói cô đang đóng phim.”

“Đúng vậy.” Khúc mắc trong lòng Tường Tịch đối với Lý Mặc đã biến mất, cười nói: “Lần này là vai nữ chính.”

Nguyên Tấn Thần đi lên theo, sừng sốt. “Nhưng đó không phải là phim nghệ thuật sao?”

Phim nghệ thuật trong giới điện ảnh rất khó cát đầu dây, mọi người có mặt trong xe rất rõ ràng.

Nếu không thật sự cùng đường thì không ai sẽ nghĩ tới đi đóng một bộ phim nghệ thuật.

Đến mùa đông năm nay, Nguyên Tấn Thần coi như là đã debut được sáu năm. Hắn ta đóng nhiều nhất là phim thương mại, hoàn toàn không có nhìn qua phim nghệ thuật.

“Đúng vậy.” Tường Tịch nghiêng đầu – vì nhân vật trong phim mà cô cố ý nhuộm mái tóc dài thành màu nâu, quần lộn rơi ở trước ngực, tôn lên áo khoác ngoài màu vàng nhạt, bên trong là bộ áo đầm ngắn một vai, nhìn toàn thân có một loại phong cách không đồng dạng.

Nguyên Tấn Thần phát hiện trái tim phẳng lặng hai tháng nay của mình lại nhảy lên bởi vì cô.

Hắn vô cùng muốn có được người phụ nữ này.

Hắn thậm chí xấu hổ hy vọng loan truyền scandal của Tường Tịch và hắn. Hắn không sợ lên trang nhất của báo, chỉ cần cô và hắn ở cùng nhau.

Một khi con người có chuyện nào đó kiên quyết muốn làm, trước khi anh ta nghĩ thông suốt thì sẽ đặc biệt cố chấp. Từ trước đến nay Nguyên Tấn Thần không cảm thấy mình là một người cố chấp, ở trước mặt truyền thông hắn ta vĩnh viễn ôn hoà như vậy, hắn là một vương tử hoàn mỹ, hắn sống rất thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà đối diện với tình cảm, hắn phát hiện mình thật nhỏ bé. Hắn phải loan truyền scandal với Tường Tịch. Hắn phải làm giả hoá thật.

Vì thế, khi bị hỏi thích người phụ nữ như thế nào, Nguyên Tấn Thần nói không chút do dự: “Đương nhiên là thích người như Tường Tịch vậy đó!”

Những người khác đều ngăn ra.

Các phóng viên có mặt không hiểu rõ nghĩa, cười gượng. Mặc dù scandal lần trước chỉ có một chút, ngày hôm sau đã bị bộ quan hệ xã hội của TRE đè xuống, thậm chí chưa kịp lên đầu đề trang báo, nhưng trong lòng mọi người rất rõ ràng một việc.

Không nên quên, cũng chưa từng quên.

Bây giờ Nguyên Tấn Thần chủ động nói ra, các phóng viên vận dụng ngòi bút như bay. Nảy ra đề tài có sẵn, ai lại ngu mà buông tha cho.

PR cho bộ phim xong, đoàn người cùng nhau trở về. Lý Mặc đã đi trước một bước, nghe nói là muốn đi gặp bạn cũ. Nguyên Tấn Thần có thông báo nên cũng đã đi. Đúng lúc Tưởng Tịch không muốn cùng một chỗ với hắn ta, nên đã đi ăn cùng Tề Minh Lật và Nghiêm Nham.

Từ lúc ba người bọn họ quay phim xong, sau đó không có gặp qua, cách nhiều ngày gặp lại nhất thời đều có chút xúc động.

Đinh Mi đích thực đang nhắm vào bọn họ. Nhưng Tưởng Tịch đã dùng bộ phim nghệ thuật để chặn lại. Tề Minh Lật không muốn thì dứt khoát không nhận, trực tiếp ở nhà nghỉ ngơi. Dù sao cô ấy vào giới giải trí chỉ vì ham thích, không thiếu tiền cát xê quay phim kia. Chỉ có Nghiêm Nham bị lời nói của Đinh Mi hù, không nghe lời khuyên của Tưởng Tịch, cứ thế mà ký hợp đồng bộ phim thần tượng kia, hiện nay bị tra tấn đến nỗi mỗi ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng, hơn nữa ở phim trường còn phải chịu trò đùa của những người khác.

“Tôi thật hối hận.” Nghiêm Nham che mắt lại. “Tôi không có nghe lời của cô, Tưởng Tịch, tôi thật hối hận.”

“Hối hận cũng vô dụng.” Tưởng Tịch an ủi anh ta. “Đóng bộ phim truyền hình này cho tốt, Nghiêm Nham, chờ anh Lục trở về, anh đi tìm anh ấy bàn bạc.”

Tần Thành đi Pháp công tác, ngày hôm qua gọi điện thoại nói Lục Mạnh Nhiên đang ở cùng anh, chờ công việc ở bên kia xong xuôi thì sẽ trở lại.

Chỉ cần Lục Mạnh Nhiên trở về, tất cả đều dễ xử lý.

Tưởng Tịch không tin Đinh Mi có thể lấy tay che trời, nắm bọn họ ở trong tay như con rối.

Ngày hôm sau, truyền thông tiến hành đưa tin hàng loạt phim “Công tử Khuynh”. Trong đó, không biết là có phải cố ý vạch ra câu nói kia của Nguyên Tấn Thần không.

Có một tờ báo dùng “Thiên vương thích phụ nữ giống như Tưởng Tịch?” để thu hút sự chú ý.

Mà bởi tin tức này, tên Tưởng Tịch của quảng cáo châu báu ở mấy tháng trước lại như con lóc, tiến vào tầm nhìn của quần chúng.

Người yêu mến Tưởng Tịch nói: Tưởng Tịch, cho dù cô thích ai tôi đều ủng hộ cô, cố lên cố lên.

Người không thích Tưởng Tịch nói: sao không lấy gương mà soi, giả như vậy mà dám sánh đôi với Nguyên thiên vương, xí, không biết xấu hổ.

Fan trên mạng của Tưởng Tịch và của Nguyên Tấn Thần chửi nhau toi bời.

Nam chính và nữ phụ trong phim xảy ra tin đồn tình ái, vừa vận tạo thành đề tài nung nóng việc chiếu “Công tử Khuynh”. Tất cả các báo đài đều thích thú với tin này. Dưới tình hình ấy, Tưởng Tịch cũng không có gì để nói.

Cô khôn ngoan giữ im lặng trong suốt quá trình PR.

Cho đến một ngày trước khi phim công chiếu, cô nhận được điện thoại của Tề Minh Lật. Giọng nói của Tề Minh Lật rất lớn, rất phẫn nộ.

Cô ta nói ở đầu bên kia điện thoại: “Tưởng Tịch, cậu liên lạc với Tần Thành mau lên.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Scandal leo thang

“Trong tiết mục phỏng vấn, Nguyên thiên vương nói thẳng ái mộ Tưởng Tịch, là cường điệu, hay là sự thật?”

“Tiết mục phỏng vấn Nguyên thiên vương thông báo, sắp đám cưới!”

“Thân phận Tưởng Tịch, bạn gái của Nguyên Tấn Thần, thật bí mật!”

“Lộ diện gia đình Tường Tịch, đời sau của gia tộc họ Nguyễn!”

“Ồ phim trường ‘Công tử Khuynh’, Tường Tịch ý thế, ác ý ầu ẩu đả với nhân viên công tác!”

“Tường Tịch cút khỏi giới giải trí! Buông Nguyễn thiên vương ra!”

“Fan của Nguyễn thiên vương thẳng thắn hô chán ghét Tường Tịch, tẩy chay ‘Công tử Khuynh’.”

“Fan của Tường Tịch thất vọng đến tột cùng, nói thẳng sẽ không yêu mến nữa!”

... Gần hai mươi đầu đề tin tức, tất cả đều liên quan đến cô, mà còn là xấu nhiều hơn tốt.

Cô có phải nên cảm ơn Nguyễn Tấn Thần hay không? Cho cô một cơ hội lên đầu đề trang báo.

Tường Tịch nhìn màn hình máy tính, cười khẩy.

Không biết các nhân viên đương sự của bộ phim nhìn thấy những tin này còn có thể cười được hay không? Nhiều fan của Nguyễn Tấn Thần không nhìn tới “Công tử Khuynh” như vậy, phòng bán vé sẽ tổn thất một khoản tiền lớn đó!

Hơn nữa, ngày mai phim sẽ chính thức công chiếu ở các rạp lớn toàn quốc.

Cho dù bây giờ ra làm sáng tỏ cũng sẽ bị cho rằng PR phim, sẽ càng tạo thành hai cực tâm lý. Phần lớn fan một khi gặp chuyện của ngôi sao mình thích thì sẽ mất đi sức phán đoán, lúc này đây sẽ tự nhiên dễ dàng bị ảnh hưởng.

Có lẽ Nguyễn Tấn Thần hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi lời nói của hắn đã đưa bọn họ, thậm chí cả bộ phim, lên đầu sóng ngọn gió trong giới giải trí.

Đây chính là bộ phim đầu tiên của cô.

Quả nhiên, Nguyễn Tấn Thần vẫn như vậy, vì bản thân mình, không bao giờ nghĩ đến người khác. Kiếp trước, hắn ta vì bản thân mình nên đã giam cầm cô trong một không gian nhỏ hẹp – nói cái gì là thích ăn cơm cô làm, thích mỗi ngày trở về đều được nhìn thấy cô – khiến cho cô xem hắn như trọng tâm của toàn bộ cuộc sống. Kiếp này, hắn ta lại vì bản thân mình, lúc sự nghiệp của cô vừa mới cất bước thì cho cô một đả kích thật lớn.

Hắn ta công khai tỏ lộ thì sao? Cô nói không thích hắn thì thật sự sẽ không thích hắn. Tường Tịch cô chính là tiểu thư của một nhà giàu bị phá sản thì thế nào? Cô bay lên hay không bay lên, ngang ngược hay không ngang ngược thì có liên quan gì đến hắn, cô không thích hắn, cần có lý do sao?

Bình tĩnh lấy ra di động, Tường Tịch tìm số điện thoại của Tần Thành, gọi đi.

“Tần Thành, tôi không thích Nguyễn Tấn Thần, tôi và hắn ta không có quan hệ gì.” Tường Tịch nói thẳng vào vấn đề. Tiếp theo là muốn Tần Thành giúp đỡ, cô phải ăn ngay nói thật. Tường Tịch thờ ra, cô không hiểu vì cái gì, lúc nhìn thấy tin tức thì có một giọng nói: phải làm sáng tỏ với Tần Thành.

“Là như vậy sao?” Tần Thành thả lỏng tay đang bóp chặt di động khi nhìn thấy tin tức, thờ ơ nói: “Em thật sự không có ý kia với Nguyễn Tấn Thần?”

Tường Tịch mặt nhăn mày nhó, sao cô lại nghĩ thấy một mùi dấm chua lẽ?

Đội không thấy trả lời, Tần Thành lại hỏi lần nữa: “Em thật sự không có ý kia với anh ta, Nguyễn... Bám vào Nguyễn Tấn Thần, rất có lợi đối với cuộc đời em sau này.”

“Lợi ích, tôi tin tưởng Nguyễn Tấn Thần có thể làm được. Nhưng mà...” Tường Tịch nâng giọng lên, nhìn ánh nắng trải đầy trên mặt đất ngoài cửa sổ, chậm rãi cười nói: “Ông Tần, anh đẩy vợ của mình đến bên cạnh người khác như vậy, thật sự là không có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề, em yên tâm.” Đối với một tin tức mới xuất hiện “Tường Tịch, cô nói như thế nào?”, Tần Thành nghiêng răng nghiêng lợi: “Bà Tần, lần này em làm chuyện thật tốt, tôi sẽ giúp em xử lý.”

“Được, cảm ơn anh.” Nhận được hứa hẹn, ánh mắt Tường Tịch híp lại, trước khi cúp điện thoại bỗng nhiên nói: “Còn nữa, chuyện trong gia đình tôi, cảm ơn anh đã không ngại.”

Tần Thành: “...”

Nếu để ý, anh đã không chọn kết hôn với cô.

Cô ấy thật đúng là nhạy cảm.

Bỗng chốc lúc đó Tần Thành giật mình ý thức được Tường Tịch thiếu cảm giác an toàn. Cô ấy nguy trang bản thân mình rất tốt, trường hợp gì dùng lời nói gì tất cả đều rõ ràng. Nhưng bên trong lời nói của cô ấy lại lộ ra bất đắc dĩ cùng... sợ hãi.

Đây ý là cô rất tin nhiệm anh?

Boss Tần đi công tác ở nước ngoài vừa mới trở về được hai ngày cứ như vậy mà tỉnh ngộ.

Đinh Mi đang báo cáo với Lục Mạnh Nhiên về tình hình gần đây của ba người Tưởng Tịch, Tề Minh Lật và Nghiêm Nham, đột nhiên có người gõ cửa.

“Mời vào.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Cửa không khoá.”

“Anh xem tin tức rồi chứ?” Lưu Viện đi đến bên cạnh Lục Mạnh Nhiên mới dừng lại. “Chuẩn bị làm như thế nào?”

Chân trái Lục Mạnh Nhiên đạp một cái, cái ghế máy tính lập tức lùi hai bước. Anh ta ngẩng đầu lên, nói: “Sao, lo lắng cho bọn họ hả?”

“Đương nhiên lo lắng, phim sẽ công chiếu ngày mai, hôm nay xuất hiện chuyện như vậy, ngộ nhờ mọi người không xem thì làm sao bây giờ?” Lưu Viện dậm chân. Tuy rằng sau khi “Công tử Khuynh” quay được hai tháng thì chị ta đã chuyển giao ba người cho Lục Mạnh Nhiên, nhưng bọn họ dù sao cũng đi ra từ trong tay chị ta, chuyện xảy ra cũng tổn hại đến danh tiếng của chị ta.

Tưởng Tịch kia, lúc huấn luyện thì ngoan ngoãn vâng lời, tại sao quay phim thì con người dường như thay đổi?

Lưu Viện không còn lời để nói.

Lục Mạnh Nhiên nghe Lưu Viện bức bối than vãn, bỗng nhiên nảy ra sáng kiến, nói với Đinh Mi đang sắp xếp lại một phần tài liệu cuối cùng: “Tưởng Tịch có hợp đồng phim gì kế tiếp?”

Lục Mạnh Nhiên là người quản lý chủ chốt lâu năm, Đinh Mi không dám bất kính với anh ta. Chị ta ổn định nhịp tim, né tránh cái liếc mắt lên nhìn của Lưu Viện, nói: “Gần đây ba người bọn họ không có hợp đồng phim, nhưng có mấy cái thông báo.” Vì chị ta lo lắng Lục Mạnh Nhiên nhìn ra cái gì, cố ý nhận hợp đồng trước khi anh trở về.

“Vậy thì được.” Lục Mạnh Nhiên nâng kính mắt lên: “Nguyên Tấn Thần sắp sửa nhận quay một bộ phim còn chưa có tuyển xong nữ diễn viên chính, vậy để Tưởng Tịch đi thử đi.”

Nếu hai người bọn họ cùng diễn, đối với bên ngoài nói là vì PR cho phim mới, nghi ngờ và phản đối của người xem cũng sẽ giảm bớt.

Ngoài ra, kêu Nguyên Tấn Thần sửa miệng một chút, nói là cậu ta đang luyện tập lời thoại của phim mới. Như vậy, ít nhất tất cả chắc chắn tốt hơn nhiều so với hiện tại.

Lục Mạnh Nhiên quyết định phương pháp, nói: “Cứ như vậy đi.”

Đinh Mi luống cuống đứng lên. Lục Mạnh Nhiên không ở đây mấy tháng, chị ta ngáng chân Tưởng Tịch không ít, nhìn thấy sắp thành công, nửa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Cố gắng giữ bình tĩnh, Đinh Mi nói: “Tưởng Tịch không thích hợp với vai diễn của bộ phim kia.”

Lục Mạnh Nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đinh Mi một cái, thần nhiên nói: “Phim còn chưa có quyết định, trong tay Nguyên Tấn Thần có bốn năm kịch bản, chung quy sẽ không có cái nào không thích hợp với Tưởng Tịch. Hơn nữa, Tưởng Tịch hẳn là cũng đều có thể diễn được!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì cả.” Lục Mạnh Nhiên trở lại bên cạnh bàn, cầm lên tài liệu ghi chép công việc của ba người Tưởng Tịch, Tề Minh Lật và Nghiêm Nham. “Nếu tôi đã trở về, từ hôm nay trở đi, tất cả công việc của mấy người Tưởng Tịch vẫn là tôi sắp xếp. Đinh Mi, cô làm tốt công việc của cấp dưới là được.”

“Vậy... Vậy được.” Đinh Mi gật đầu với Lưu Viện một cái, nói: “Vậy các người nói chuyện, tôi ra ngoài trước.”

Cánh cửa “cạch” một tiếng đóng lại, âm thanh giày dẫm trên sàn nhà đi xa dần.

Con người Lục Mạnh Nhiên khẽ nhúc nhích, không lâu sau ném tài liệu trở lại trên bàn, lộn xộn, anh ta cũng không sắp xếp lại, chỉ nói: “Cô nhìn ra cái gì?”

Lưu Viện nghiêm túc nhặt lên một tập tài liệu, tùy tiện quét một chút, nói: “Anh có cảm thấy không? Tôi cảm thấy cô ta có âm mưu.”

Có thể lẫn lộn trong giới giải trí đều là người tinh khôn, hướng chỉ việc làm của Đinh Mi lúc này rất đáng chú ý, tài liệu cũng xử lý không được gọn sạch.

Lục Mạnh Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua tin nhắn Tần Thành mới phát tới, thờ dài một hơi.

Anh ta đứng lên, nói: “Đi thôi, tổng giám đốc Tần mời.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đến căn nhà từng ở

“Không được.” Tần Thành nhìn lên, khuôn mặt tuần tú bị một lớp băng thật dày bao trùm. “Chuyện đóng phim tôi không đồng ý. Không thể lại để cho scandal của Tưởng Tịch và Nguyên Tấn Thần loan truyền nữa.”

Lòng Luru Viện cả kinh. Trong khi “Công tử Khuynh” đang quay, chị ta đã phát hiện khác lạ giữa Tưởng Tịch và Tần Thành, nhưng lúc nào Tần Thành đã coi trọng Tưởng Tịch như vậy?

Đứng nhìn ở góc độ một người quản lý của công ty, Luru Viện không dám gạt bừa đối với phản đối của Tần Thành. Dù sao không có lửa thì sao có khói.

Lúc này Tưởng Tịch thật sự bất ngờ, một ngày trước ai có thể nghĩ rằng sẽ có scandal. Đánh nhau ở phim trường – chỉ với tin này sẽ khiến cho thanh danh tốt mà Tưởng Tịch góp nhặt từng tí một mất đi thuyết phục trong nháy mắt.

Tuy rằng để cho Tưởng Tịch tái hợp quay phim cùng Nguyên Tấn Thần có chút vội vàng, nhưng là cách tốt hơn so với tro mắt nhìn. Về phần scandal kia, tin rằng bộ quan hệ xã hội sẽ xử lý tốt trước sáng sớm mai.

Nghĩ như vậy, Luru Viện nói với vẻ chắc chắn: “Tổng giám đốc Tần, tôi cảm thấy chuyện scandal không quan hệ bao nhiêu.”

Tên tuổi của Nguyên Tấn Thần chính là một trợ lực lớn cho thành công của Tưởng Tịch, mà không phải cản trở.

Tình huống hiện giờ chính là nhóm fan nữ không tiếp nhận được nam thần yêu người khác, sẽ tạo thành cảm xúc dao động rất lớn.

Luru Viện cảm thấy chị ta phân tích sự việc thật thích hợp, nhưng Tần Thành vẫn kiên quyết không đồng ý. “Các người tìm hoạt động khác cho cô ấy, chỉ cần đừng cùng chỗ với Nguyên Tấn Thần.”

“Tổng giám đốc Tần.” Lục Mạnh Nhiên khuyên nhủ: “Luru Viện nói không sai, anh có lẽ nên suy xét một chút. Mặt khác, anh có thể hỏi ý của Tưởng Tịch. Nguyên Tấn Thần là thiên vương của công ty...” – có lẽ Tưởng Tịch cũng thầm thích Nguyên Tấn Thần. Cô ấy mới hai mươi mốt tuổi, thích một ngôi sao cỡ tuổi mình thì thật bình thường.

Nhìn thấy mặt ông chủ nhà mình càng ngày càng lạnh, Lục Mạnh Nhiên thức thời nuốt trở vào câu cuối cùng.

“Cô ấy không muốn.” Dường như Tần Thành đã sớm nghĩ là anh ta sẽ nói như vậy, khoé miệng chậm rãi kéo ra một góc độ vừa phải.

Lục Mạnh Nhiên nhìn anh ta, toàn thân bỗng nhiên nổi da gà, rớt xuống từng lớp từng lớp. Điều này quả thật rất khủng bố, ánh mắt của Tần Thành khi nói đến Tưởng Tịch rất con mẹ nó đáng sợ.

Luru Viện cũng khó chịu, so với Tần Thành cười, chị càng hy vọng anh ta không cười.

Hai người đại diện đang xoắn ruột xoắn gan mà nghĩ phương pháp, Tần Thành lại nhẹ nhàng nói một câu: “Không cần kế hoạch thử nghiệm loan truyền scandal của Tưởng Tịch và Nguyên Tấn Thần, phu nhân tổng giám đốc TRE không cần có tin tức gì với người đàn ông khác ngoài tổng giám đốc.”

Lục Mạnh Nhiên hoá đá. Anh... Anh không có nghe lầm chứ? Tổng giám đốc Tần nói Tưởng Tịch là phu nhân tổng giám đốc.

Cứng ngắt ngừng đầu, Luru Viện hỏi: “Anh nói là...”

Tần Thành mỉm cười. Mí mắt Luru Viện run lên, bùng mặt.

Tổng giám đốc Tần không hay nói giỡn, cho nên Tưởng Tịch là phu nhân tổng giám đốc hàng thật giá thật.

Nhưng mà, tổng giám đốc Tần kết hôn khi nào hả, tất cả mọi người đều không biết. Trong lòng Luru Viện rơi lệ, chị ta cũng không thể làm như cái gì cũng chưa nghe thấy được. Bên ngoài phòng này, Tưởng Tịch vẫn là một nghệ sĩ nhỏ của công ty.

Thấy lời nói của mình có sức uy hiếp, Tần Thành thật vừa lòng: “Trong công ty, trừ hai người cùng Tề Minh Lật ra, những người khác đều không biết, Tưởng Tịch có ý giấu, các người coi...”

Nói ra xong thật là tốt! Không ai dám khi dễ Tưởng Tịch, anh cũng có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Lục Mạnh Nhiên nói ở trong lòng.

“Hừm?”

“Giữ bí mật.”

“Tốt lắm.” Tần Thành khôi phục bộ dáng mặt không chút thay đổi, chỉ chỉ cửa: “Các người ra ngoài trước đi.”

Lục Mạnh Nhiên ở trong trạng thái chạy trốn, tay chân đồng thời được dùng lao ra khỏi phòng tổng giám đốc.

“Tuồng Tịch, Tuồng Tịch là...”

“Ồi...” Luru Viện cho anh ta một đám. “Anh, nén bi thương thuận theo biến hoá.”

Làm người đại diện của phu nhân tổng giám đốc, thật sự rất thảm thương.

Luru Viện cảm thấy vô cùng may mắn vì chưa làm gì quá phận lúc chị ta quản lý Tuồng Tịch. Không đúng, hình như chị đã làm cho Tuồng Tịch đi tiếp các nhà đầu tư ăn cơm.

Làm sao bây giờ? Minh cũng không thể giả bộ không nhớ rõ được!

Luru Viện muốn khóc.

Ngày này, tất cả thư ký bên ngoài văn phòng tổng giám đốc đều may mắn thấy được hai người đại diện lớn của công ty trong tình trạng điên cuồng, vẻ mặt cười si ngốc rất khủng bố. Cho đến trước lúc tan tầm, tin tức này đã lan truyền nhanh chóng khắp cả toà cao ốc, thành công phá vỡ kỷ lục lan truyền scandal của Tuồng Tịch.

Khi Luru Viện nghe nói toàn thể nhân viên bộ quan hệ xã hội đều tăng ca để thảo luận ứng đối với chuyện scandal của Tuồng Tịch như thế nào, thì tay của chị ta vụt lên một cái, tức giận thiếu chút nữa là đập bẻ máy tính.

Trái với tình hình bộ quan hệ xã hội của TRE đang ầm ĩ thảo luận, trong một khu nhà nào đó ở thành phố C, một chiếc xe kín đáo chậm rãi lái đến, đứng lặng im dưới lùm cây trước toà nhà chung cư.

Tuồng Tịch đậu xe xong, trước tiên ngẩng đầu lên nhìn nhìn, sau đó lấy kính râm trong túi xách ra, đeo lên, đi vào nhà.

Thang máy cuối cùng dừng ở lầu mười chín.

Cửa mở, Tuồng Tịch thở ra một hơi, mí mắt rũ xuống một chút, khoe miệng lại dấy lên một độ cong không nhỏ.

Nguyên Tấn Thần không nghĩ tới giờ này sẽ có người đến tìm hắn.

Hắn do dự một chút, không có trực tiếp mở cửa như thường ngày, mà đến nhìn vào mắt mèo ở trên cửa mà hắn ta hầu như không sử dụng.

Nhìn vào, hắn lập tức mở cửa ra.

Tuồng Tịch gỡ kính râm xuống, nhìn hắn cười cười: “Xin hỏi tôi có thể vào không?”

“Làm sao em biết tôi ở đây? Em tới làm cái gì? Vì nhìn thấy tin tức ngày hôm nay? Em nghĩ như thế nào...”

Vô số câu hỏi tranh nhau chen vào đầu, Nguyên Tấn Thần cào cào tóc, mời Tuồng Tịch vào.

“Em ngồi đi.” Cho dù ở trong tiết mục lợi dụng khi mọi người chưa chuẩn bị mà bày tỏ, cho dù đã nghĩ tới hơn chục loại phản ứng của Tuồng Tịch sau khi nghe thấy, cho dù đã chuẩn bị tâm lý vô số lần, nhưng khi thật sự gặp Tuồng Tịch, Nguyên Tấn Thần cảm thấy tất cả lời nói đều yếu ớt. Hắn thấp thóm bất an, giống như là một phạm nhân chờ đợi tuyên án, mỗi một giây phút đều gian nan.

Thì ra đối diện với người mình thích, đối diện với tình yêu, lý trí sáng suốt gì gì đó coi như là vô nghĩa.

Lúc Nguyên Tấn Thần nói chuyện, Tuồng Tịch nghĩ hắn ta nhất định đang ngờ vực tại sao cô biết nơi này, tại sao có thể chính xác tìm được chỗ của hắn.

Thật ra, nếu có thể, Tuồng Tịch không hy vọng mình trở lại, thậm chí là nhớ rõ nơi này.

Nhưng ký ức thật dài, cô không thể hoàn toàn quên đi trong thời gian ngắn như vậy.

Kiếp trước, chính tại căn hộ chung cư này – ngoài hai người bọn họ ra thì người khác cũng không biết, cô đã trải qua vài năm khó quên nhất.

Như là sô pha màu trắng cô đang ngồi – lúc Nguyên Tấn Thần rảnh rồi thì thường cùng cô ngồi trên đó xem ti vi, hoặc xem tạp chí, hoặc không làm cái gì cả, hắn nằm trên đùi cô, cô chải vuốt tóc hắn. Có khi bọn họ không thấy nhau trong thời gian dài, hai người khó nén nổi tình cảm, liền trực tiếp làm tình ở chỗ này.

Tuồng Tịch quen thuộc từng chỗ một của căn hộ, như là quen thuộc toàn bộ trang trí bên trong của nó. Đương nhiên, khi bọn họ ở chung với nhau, cô thường xuyên mua một ít đồ đặc này nọ đến trang trí, cô làm cho căn hộ trở nên thật ấm áp. Khi đó, cô thật sự rất thích nó.

Nhưng hiện giờ, Tuồng Tịch trầm nghĩ, cười.

Ai có thể ngờ rằng “căn nhà” cô đã hao tâm tổn sức trang trí cuối cùng tạo thành con ác mộng sai lầm cả đời cô, rất mỉa mai.

“Tôi tới là muốn nói với anh...” Tường Tịch đeo giỏ xách đứng lên. Cô không muốn ngáy người ở đây, thêm một giây thì khó chịu một giây.

Nguyên Tấn Thần nhìn cô mong đợi.

Tường Tịch mỉm cười, đối diện với cặp mắt chân thành thâm tình, phun ra lời nói rất tuyệt tình: “Thật xin lỗi, tôi không thể tiếp nhận thổ lộ của anh, Nguyên Tấn Thần, xin anh đừng làm phức tạp chuyện của tôi nữa.”

Lời ngoài đề

Tường Tịch: Sao anh lại tiết lộ thân phận của tôi?

Tần Thành: Tôi không thể nào nhìn scandal của em cùng những người khác, làm không được!

Tường Tịch: ...

Sơ Ảnh: Đây là ghen đó, ghen đó!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hôm nay tôi trở về

“Tại sao?” Dù sao cũng là thiên vương, có kỹ thuật diễn xuất, ánh mắt của Nguyên Tấn Thần tối sầm trong phút chốc, liền khôi phục lại như thường.

Tường Tịch theo dõi hắn, trong con ngươi đen tuyền có bóng dáng của hắn, cười khê: “Tôi không có cảm giác với anh, cái này xem như là lý do đi.”

Có nghĩ đến kết quả như thế này, nhưng thật sự nghe từ miệng cô nói ra, tim của Nguyên Tấn Thần bỗng co rút một chút.

Hắn đã bày tỏ với cô hai lần, kết quả cô cự tuyệt hai lần. Mỗi lần đều vô tình như vậy.

Ngón út giật giật, trong nháy mắt Nguyên Tấn Thần cười như gió xuân, hỏi: “Vì anh không tốt? Hay là anh đặc tội gì với em?”

Tường Tịch nhìn dáng vẻ khôi hài của hắn ta, cười phủ nhận: “Không phải.”

“Vậy tại sao?”

Tường Tịch thấy trong mắt hắn từ từ ánh lên, nói: “Tôi không thích kiểu người như anh.”

Dịu dàng cũng được, si tình cũng thế, đều có kỳ hạn. Hắn ta hứa hẹn vĩnh viễn, à, nhưng ngay cả năm năm cũng chưa đến, đừng nói tới truyền thông báo chí hay lưu truyền “cái dóp bảy năm”, hoặc là đám cưới vàng, đám cưới bạc sau nhiều năm.

Dọc đường tới đây, trong đầu Tường Tịch lại một lần nữa nghĩ đến kiếp trước bọn họ dây dưa với nhau. Cô nghĩ có lẽ Nguyên Tấn Thần từng rất yêu cô, nghĩ tới ở cùng cô cả đời. Nhưng lâu ngày, trái tim kia sẽ bất tri bất giác thay đổi, hắn sinh ra chán ghét cô, cảm thấy có lẽ đối người khác thì tốt hơn.

Cô đã nghe lời ngon tiếng ngọt, quá tin tưởng hắn nên mấy tháng trước khi chết mới coi nhẹ sự bất thường của hắn.

Ví dụ như nói về nhà trẻ, ăn cơm cũng không nhiều, rất ít cười với cô.

Khi đó cô nghĩ rằng hắn làm việc mệt mỏi, tìm đủ mọi cách làm cho hắn vui vẻ. Cô thậm chí còn cho rằng mùi nước hoa trên người hắn là do đóng phim lưu lại. Giờ suy nghĩ kỹ lại thì chắc là mùi hương của người phụ nữ kia.

Chỉ vì cô quá mức tin tưởng hắn nên mới không để ý.

A, không thêm để ý thật sự là tốt. Hắn ăn vụng ở bên ngoài, còn mang người phụ nữ kia vào nhà. Ngày đó, khi cô đau lòng rời đi, nhìn lướt qua lần cuối cùng thấy đồ lót của phụ nữ quăng tùy tiện ở một góc sofa, bừa bãi không chịu nổi, giống như cây búa đánh vào con ngươi của cô.

Tường Tịch lắc lắc đầu, trở về từ trong hồi tưởng, bóp bóp ấn đường, không nhanh không chậm nói: “Tôi nghĩ là tôi đã nói vô cùng rõ ràng, về sau hy vọng tôi sẽ không lại nhìn thấy scandal giữa anh và tôi nữa. Đương nhiên, chỉ cần anh không nói lung tung, tôi thì không sao cả.” Mọi người đều ở trong giới showbiz, nói tuyệt tình quá thì cũng không hay cho lắm.

Nói xong, Tường Tịch không nhìn Nguyên Tấn Thần, cất bước đi ra ngoài.

Cửa rầm một tiếng, cho biết cô đã đi khỏi. Nguyên Tấn Thần chán nản nằm lên sô pha, một nửa chân thòng bên ngoài.

Hắn sờ soạn mở ngăn kéo, lấy ra một hộp thuốc lá, rút ra một điếu, cũng không hút, kẹp ở trong tay.

Hắn thật thất vọng, nhưng vẫn cảm thấy rằng Tường Tịch nhất định có thành kiến với mình.

Có lẽ, thật sự phải đổi cách xuất hiện ở trong tầm mắt cô ấy.

Tường Tịch lái xe theo đường cũ trở về.

Trong xe có tiếng nhạc thư giãn, cô không bật đèn, mở cửa sổ xuống phân nửa.

Ngọn gió mát lạnh thổi vào, cuối cùng giảm bớt bức bối trong lòng cô. Ngay trước khi cô rời khỏi căn hộ đó, liếc mắt nhìn Nguyên Tấn Thần lần cuối cùng.

Hắn cô độc đứng dưới đèn huỳnh quang, không biết là buồn hay là cái gì khác, thân hình cao lớn trong nháy mắt tựa như càng xuống rất nhiều.

Nhưng Tường Tịch biết hắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Trong giới truyền thông, Nguyên Tấn Thần là người ôn hoà lịch sự. Trong thực tế, hắn là người có dục vọng chinh phục giống đa số đàn ông, đặc biệt là với những phụ nữ nào không chịu thỏa mãn nhu cầu của bọn họ. Nguyên Tấn Thần là một người đàn ông với sự nghiệp rực rỡ, dĩ nhiên sẽ không ngoại lệ.

Lời nói hôm nay của cô nhiều lắm là làm cho hắn ngưng một khoảng thời gian, hoặc là khiến cho hắn thay đổi cách khác.

Người đàn ông này, có lẽ đến cuối hắn cũng không biết cô hiểu rõ hắn nhiều bao nhiêu.

Tường Tịch bật cười tự giễu.

Bộ quan hệ xã hội bận rộn đến hai giờ, cuối cùng đã liên hệ xong với các trang web và toà soạn lớn, xoá bỏ hơn phân nửa tin tức về Tường Tịch, chỉ còn lưu lại một ít không quan trọng.

Hai người Lục Mạnh Nhiên và Lưu Viện giám sát toàn bộ quá trình, thấy chuyện không sao nữa mới lấy di động ra gọi điện thoại báo cho Tần Thành.

“Tốt.” Tần Thành lái xe vào ga ra, nói: “Nguyên Tấn Thần ở bên kia, mọi thứ như thường.”

“Tốt.” Lưu Mạnh Nhiên giơ ngón tay cái lên với Lưu Viện, nói: “Vậy Tường Tịch...”

“Không cần đối xử đặc biệt.”

Đây là một trong những hiệp nghị kết hôn của bọn họ. Dù không có hiệp nghị này, Tần Thành cũng sẽ làm như vậy.

Mười giờ sáng ngày hôm sau, “Công tử Khuynh” giữ nguyên kế hoạch chính thức công chiếu ở các rạp lớn trong cả nước.

Cùng lúc đó, trên các diễn đàn lớn đã bắt đầu tranh luận về xem hay không xem và chấm điểm phim.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, nghĩ đến có thể có một số người nhận cơ hội chửi bới cô như thế nào.

Tường Tịch không tự ngược, cũng không có lòng tìm ngược.

Nhưng mà thợ hoá trang của đoàn phim là fan của Tường Tịch và Nguyên Tấn Thần. Bên này, đợt chiếu phim đầu vừa mới chiếu xong, bên kia, cô gái đó liền ôm máy tính bảng, lôi kéo Tường Tịch xem bình luận phim.

Có lẽ là phần lớn nguyên nhân của scandal bị loại bỏ, đánh giá về cô trên diễn đàn buôn chuyện là nửa tốt nửa xấu lẫn lộn.

Mở ra trang web khác, cũng là nửa tốt nửa xấu.

Chuyện này cụ thể như thế nào Tường Tịch không rõ, nhưng nhất định có sự giúp sức của Tần Thành. Cho tới nay, anh ta đối với cô đều nói được là làm được.

Tường Tịch khẽ động lòng, gởi đi một tin nhắn không quá dài, cộng thêm dấu chấm mới được sáu từ.

“Hôm nay tôi trở về.”

“Tổng giám đốc.” Người nữ thư ký tổng giám đốc cầm một cuốn sổ ghi chép bằng bàn tay, giọng nói rõ ràng: “Tôi hôm nay có cuộc họp.”

“Hoãn lại.” Tần Thành khép di động lại, lạnh lùng nói: “Thông báo với các ngành, cuộc họp hôm nay sẽ lùi lại đến chiều ngày mai.”

“Vâng.”

“Tất cả công việc sau bốn giờ chiều nay đều lùi lại đến ngày mai hoặc ngày mốt cho tôi.”

Buổi chiều năm giờ có cuộc gặp mặt đã kế hoạch trước với một vị CEO nước ngoài a! Nghe nói vị CEO này chỉ dừng ở thành phố C một đêm, bỏ lỡ hôm nay là bỏ lỡ luôn đó!

Cho nên chuyện này cũng muốn hoãn lại hay sao?

Nữ thư ký nhìn Tần Thành khí lạnh quanh thân, lắp bắp: “Cuộc họp năm giờ chiều nay vô cùng quan trọng.”

“Không sao.” Tần Thành không chút để ý cuộn tay áo lên, lộ ra một khoảng cơ bắp cân xứng màu mật ong.

Khuôn mặt nữ thư ký đỏ bừng trong nháy mắt, khô khan, càng thêm ngượng ngùng nói: “Tôi biết rồi.”

Năm giờ Tần Thành tan tầm, dọc đường ghé qua siêu thị, về đến nhà vừa đúng sáu giờ.

Mở cửa ra, nhìn thấy trước tiên là một cái hộp quần áo đàn ông trên sofa, thay giày xong đi vào được hai bước, mùi thức ăn thơm nhẹ nhàng bay đến.

“Tôi đã nấu cháo khai vị, nếu anh đói thì có thể ăn trước một chút.” Tường Tịch nghe thấy tiếng bước chân, nói vọng về hướng cửa: “Đồ ăn xong ngay lập tức.”

Cái sạn trong tay tung bay, Tường Tịch nhanh nhẹn đảo thức ăn, cho nguyên liệu vào, canh độ lửa rất tốt.

Cuối cùng, một món ăn ra lò, Tần Thành vừa mới thay xong quần áo, đi ra.

Trời tháng sáu đã rất nóng, Tường Tịch mặc một cái áo đầm màu trắng ngang gối, mái tóc dài đến eo được búi lên, roi lác đác ở bên tai, hết sức thoải mái ở nhà.

Bỗng nhiên cổ họng Tần Thành sít chặt, xoay đầu sang chỗ khác.

“Anh làm sao vậy?” Tường Tịch bung chén ra, bàn tay của cô trên miệng chén được bảo dưỡng rất tốt, móng tay mượt mà, hơi bóng.

Tần Thành che miệng ho khan: “Khụ, không có gì, trời nóng quá.”

Tường Tịch: “...”

Máy điều hoà để hai mươi lăm độ, không tính là nóng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tiệc chúc mừng

“‘Công tử Khuynh’ công chiếu ngày đầu tiên, phòng vé bán được 52 triệu.”

“‘Công tử Khuynh’ đang ‘hot’, phòng bán vé sẽ vượt hơn dự đoán 800 triệu!”

“‘Công tử Khuynh’ chế tác tuyệt vời, được bình chọn là tác phẩm có nhiều tâm huyết nhất.”

...

Tay rời khỏi con chuột, Tường Tịch yên tâm đóng máy tính lại.

Ngày công chiếu đầu tiên phòng vé bán 52 triệu, trên internet cũng đánh giá hơn tám điểm, hẳn là không khó phá bỏ kỷ lục bán vé của bộ phim “Từ cảm quyết” cũng là của một nhà đạo diễn và sản xuất phim lớn.

Quả nhiên, trong tuần kế tiếp phòng bán vé “Công tử Khuynh” liên tục lên cao. Tỷ suất xem ở các rạp chiếu phim cũng tăng từ 40% trong ngày đầu tiên thành gần 70%. Đây là kỷ lục tốt nhất trong hai năm gần đây.

Càng đáng nhắc tới chính là ngày công chiếu thứ năm, cũng chính là ngày chủ nhật, phòng bán vé đạt tới 97.2 triệu trong một ngày, kiếm được cả thảy 430 triệu.

Vượt xa cả thành tích bán vé ở kiếp trước

Không chỉ có Lý Mặc, nhà sản xuất cười toe toét, mấy người Tường Tịch cũng rất vui.

Phòng bán vé cao, danh tiếng tốt, người xem không chỉ nhận thức được chất lượng của phim mà diễn xuất của bọn họ cũng được tán thành.

Hai tuần kế tiếp, “Công tử Khuynh” không phụ sự mong đợi của mọi người, giữ vững tình trạng tăng lên. Tối giai đoạn sau, tuy có chiều hướng chậm lại nhưng phòng bán vé cũng kiếm hơn mười triệu.

Ông chủ của Giải trí TRE tổ chức một bữa tiệc chúc mừng đoàn phim.

Địa điểm do Tần Thành quyết định, ở khách sạn Quốc Tế của Tề Dịch.

Tường Tịch và Tần Thành cùng đi vào hội trường.

Cô mặc một áo đầm không vai màu trắng hiệu Chanel, phối hợp với bông tai bằng đá thạch anh màu tím. Tần Thành mặc bộ âu phục được may thủ công từ Italy, phẳng phiu thoải đáng.

Giây phút Tường Tịch kéo tay Tần Thành đi vào đại sảnh, ánh mắt của rất nhiều người loé lên.

Nhưng người tới đều là những nhân vật có mặt mũi, trên mặt cũng không biểu hiện gì cả.

Tường Tịch mỉm cười, ngẩng đầu lên, tinh bơ kê vào bên tai Tần Thành, nói nhỏ: “Đoán là ngày mai sẽ có scandal của anh và tôi, tổng giám đốc Tần.”

Tần Thành vẫn là một bộ dáng lạnh như băng, nhưng ánh mắt thấy rùng mình sao đó.

Tường Tịch tươi cười lớn hơn nữa.

Lúc này, cô cũng không để ý bị lên báo với Tần Thành, ngược lại càng cảm thấy thú vị.

Thật ra cô đang chờ mong xem các phóng viên sẽ viết như thế nào. Lên hạng bằng thực lực hay là theo quy tắc ngầm?

Hoặc là, tin tức còn chưa được phát ra đã bị Tần Thành chặn lại.

Không phải là cái người phóng viên Vụ Bội gọi tới lần trước không có phát ra tin tức sao?

“O, tổng giám đốc Tần, đã lâu không gặp.” Đi tới trước mặt là một người mập mạp, cả gương mặt bóng loáng.

Tần Thành nhẹ bắt tay với ông ta một cái.

Tường Tịch dòi tầm mắt.

Lão mập lơ đãng đưa bàn tay tới trước mặt Tường Tịch, mắt ánh lên: “Cô Tường, đã lâu không gặp.”

Thân thể Tường Tịch cứng đờ, không đưa tay, hơi cúi đầu, cười nói: “Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Vương.”

“Đúng là đã lâu không gặp. Lần trước gặp cô Tường là tôi liền cảm thấy cô Tường là một nhân tài có thể đào tạo.”

“Cảm ơn tổng giám đốc Vương đã khen ngợi.”

Bị ánh mắt không có ý tốt của người đàn ông dán vào, Tường Tịch không thoải mái trong lòng, kéo kéo áo Tần Thành.

“Tổng giám đốc Vương, tôi còn có chút việc, đi trước nhé.”

Mọi người ở thành phố C đều biết rõ phong cách làm việc của Tần Thành, tổng giám đốc Vương không dám dờ dẫm trước mặt anh, khách sáo nói: “Không, không, tổng giám đốc Tần, anh đi lo chuyện của anh trước đi.”

Hai người thoát được tổng giám đốc Vương, đi đến một nơi kín đáo, Tường Tịch buông tay Tần Thành ra, lắc lắc cánh tay.

“Em rất sợ người kia?” Tâm tình của Tần Thành không tốt lắm, vừa rồi, ánh mắt của tổng giám đốc Vương nhìn Tường Tịch khiến cho anh rất bức.

“Sợ?!” Tường Tịch cười lên, đáy mắt có ý lạnh dày đặc: “Có anh làm chỗ dựa mạnh mẽ như vậy, tôi sợ cái gì.”

Một tổng giám đốc Vương mà thôi, cô không đến nỗi thấy ông ta liền trốn, chỉ là không muốn tiếp xúc nhiều với người như vậy. Ghê tởm.

Lúc này có người đi tới, Tường Tịch ngẩng đầu liền thấy là Tề Minh Lật.

Tề Dịch đứng không xa sau lưng cô ấy, gật đầu với Tường Tịch.

“Các cô trò chuyện đi.”

Tần Thành nói xong, yên tâm đi về phía Tề Dịch. Tường Tịch lúi kéo Tề Minh Lật, tìm một góc kín đáo ngồi xuống.

Nhưng bản thân là nhân vật chính của đêm nay, làm sao cũng bị quấy rầy. Hai người ngồi không đến năm phút đã bị rót ba ly rượu.

Cho dù là sâm panh, Tường Tịch cũng có chút chịu không nổi.

Cứ như vậy, còn có người không có ý tốt đến quấy rầy.

“Nghe nói ‘Công tử Khuynh’ được đề cử tám giải ở Liên hoan phim Kim Ảnh. Tường Tịch, Tề Minh Lật, chúc mừng chúc mừng!”

“Cám ơn chị Đình.”

“Nói cảm ơn miệng cũng không được. Nói sao thì tôi cũng làm người đại diện của các cô trong mấy tháng.” Đình Mi vô cùng thân thiết ngồi xuống, cầm ly rượu đầy ở trong tay đưa cho Tường Tịch: “Cô nên uống ly rượu này, bằng không thì không tính.”

Tường Tịch dừng hai giây, cười nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Đình Mi kiểm chuyện thành công, vô cùng vui vẻ.

Tường Tịch hí mắt nhìn bóng dáng của cô ta, nói: “Cô ta nghĩ chút rượu đó có thể chuốc say tôi sao? Có phần thiếu mưu trí một chút.”

Tề Minh Lật hơi dăm chiêu nhìn nhìn ly rượu, như là nghĩ đến cái gì, liền gọi một tin nhắn cho Tề Dịch.

“Cậu cảm thấy không bình thường sao?” Tường Tịch rất thông minh, cô liếc mắt một cái là nhìn thấu ý nghĩ của Tề Minh Lật.

Tề Minh Lật nói: “Có thể, tôi không chắc.” Cho nên đã nói một tiếng trước với Tề Dịch, phòng ngừa xảy ra chuyện bất ngờ.

“Sẽ không.” Tường Tịch chắc chắn, Đình Mi không lớn gan như vậy, ngang nhiên bỏ thuốc trong ly rượu của cô.

Dù sao, nếu cô bị thuốc, ngời đứng mũi chịu sào chính là Tần Thành.

Đình Mi sẽ không ngu đến nỗi giúp cô thuận tiện lên giường của Tần Thành.

Tường Tịch nói không sai, mãi cho đến sau khi tiệc chấm dứt, bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà uống hơi nhiều, bước đi không ổn lắm.

Mọi người tan tiệc, vài nhân viên của đoàn phim đề nghị đi hát karaoke. Lý Mặc đã uống nhiều, đồng ý không chút suy nghĩ.

“Tường Tịch, Tề Minh Lật, các cô muốn đi không?” Phó đạo diễn miệng văng nước miếng, ánh mắt lơ đãng.

Tường Tịch khoát tay, cười nói: “Các người đi đi, chúng tôi không đi đâu.”

Phó đạo diễn vốn không nghĩ cô sẽ đồng ý, ngây ngô cười ha hả hai tiếng, nói: “Vậy chúng tôi đi đây.”

Chờ sau khi bảy tám người xiêu xiêu vẹo vẹo rời đi, Tường Tịch kêu Tề Minh Lật đỡ cô đến phòng nghỉ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật ra ngay từ đầu cô đã ngủ không sâu, trong đầu hỗn độn, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, có ông Tường, bà Tường, còn có những chuyện khác.

Sau đó, có hai bàn tay duỗi tới, đôi tay đó rất lớn, rất ấm áp, trong lòng bàn tay còn có vết chai mỏng.

Tường Tịch gần như theo bản năng áp vào.

Bộ dáng chủ động, nhu thuận của cô khiến cho tim Tần Thành lay động, anh cúi đầu, đang muốn hôn lên cánh môi thơm, Tường Tịch lại mơ màng hô lên một câu: “Mẹ...”

Tần Thành đen mặt.

Lời nói ngoài đề

Chương này vẫn là phúc lợi của boss Tần.

Tần Thành: Phúc lợi? Vậy cuối cùng một tiếng ‘mẹ’ kia là chuyện gì xảy ra?

Sơ Ảnh: Tổng giám đốc Tần, cậu đừng có hồn hèn, Tưởng Tịch cũng biết nhớ tới người thân...

Tần Thành: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất

Liên hoan phim Kim Ảnh là một trong những liên hoan phim lớn nhất trong nước, tổ chức vào tháng tám hàng năm, những minh tinh lớn cả nước tề tụ về thành phố C.

Trời mưa phùn vào ngày thảm đỏ, toàn bộ nhân viên chủ sự của đoàn phim “Công tử Khuynh” cùng nhau bước trên thảm đỏ.

Tưởng Tịch và Nghiêm Nham đi cùng nhau, ở chính giữa là Lý Mặc, bên tay trái Lý Mặc là Tề Minh Lật và Nguyên Tấn Thần.

Đi ở đằng trước bọn họ là nhân viên đoàn phim “Tử cấm quyết” – đối thủ lớn nhất năm nay của bọn họ.

So sánh hai bộ phim, không cần phải nói, “Công tử Khuynh” vẫn nổi tiếng ở phòng bán vé hơn, nhưng lúc này thật sự không ai biết được.

Giải thưởng của Liên hoan phim không đơn giản chỉ dựa vào phòng bán vé, bên trong thường xen vào đủ loại tình nghĩa.

Chuyện thay đổi người được giải trước giờ khác trao giải không phải là chưa từng xảy ra.

Tưởng Tịch hơi hồi hộp một chút.

Hai bên thảm đỏ lỗ nhỏ camera, phóng viên ở mọi hướng chen chúc chìa micro về phía trước, còn có fan tới từ khắp nơi trong nước, gào thét tên thần tượng của mình.

Đoàn người của Tưởng Tịch đi đến phía trước, lập tức bị hai người MC chặn lại.

Người nữ MC hỏi Lý Mặc trước: “Đạo diễn Lý, ông thấy các diễn viên chính của bộ phim thế nào?”

Lý Mặc trả lời thật trịnh trọng: “Bọn họ không tệ, cho tôi rất nhiều ngạc nhiên vui mừng.”

Người nữ MC ồ một tiếng: “Xem ra đạo diễn Lý rất vừa lòng bọn họ.”

“Tưởng Tịch đâu?” Người nam MC đẹp trai phóng khoáng cầm microphone hỏi khó: “Tưởng Tịch cảm thấy diễn xuất của ai tốt nhất?”

“Vấn đề này thật sự rất khó trả lời.” Tưởng Tịch cười tình nghịch, nâng giọng nói lên: “Hay là hỏi mọi người thì tốt hơn.”

Thần tượng nói chuyện với mình, nhóm fan đều rất kích động, cùng hét lên: “Tưởng Tịch, Tưởng Tịch.”

“Các chị em đều nghĩ rằng tôi tốt, làm sao bây giờ? Có thể kéo đến nhiều oán hận hay không?” Tưởng Tịch ra vẻ bất đắc dĩ, động tác đáng yêu trong nháy mắt khiến các fan ở bên dưới liên tục gào thét.

Không ít fan của các ngôi sao khác vừa thấy thần tượng của người ta thân thiết gần gũi, cũng chuyển sang làm fan qua đường.

Không khí ở hiện trường đặc biệt náo nhiệt.

Người nam nữ MC hoàn thành nhiệm vụ, mời bọn họ để lại tên của mình rồi mới thả người đi.

MC của lễ trao giải cũng là một nam một nữ, nam chính là ngôi sao MC mới của chương trình giải trí, nữ chính là Chu Lộ – người mà Tưởng Tịch đã từng giúp một lần.

Lần qua lần lại mấy tháng ngắn ngủi làm đến MC của Liên hoan phim, nói Chu Lộ không có người chống lưng, Tưởng Tịch cũng không tin.

Nhưng cô không để ý.

Giải thưởng được lần lượt trao, đại diện của “Công tử Khuynh” đã lên ba lần rồi, chia ra là âm nhạc xuất sắc nhất, đạo diễn và kịch bản xuất sắc nhất.

Tiếp theo là nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất và nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cùng với giải diễn viên mới xuất sắc nhất.

Trước tiên là công bố nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, khách mời danh dự đến trao giải là Lâm Dật và Trương Văn. là người đóng vai Tiêu Hàm và Âu Dương Tinh ở kiếp trước.

Quá mức trùng hợp khiến cho Trương Tịch chột dạ một chút. Nếu hai người này biết cô và Nghiêm Nham đoạt đi vai diễn của bọn họ, không biết còn có thể cười nổi hay không.

Trên màn hình lớn giới thiệu xong hơn mười người được đề cử, Lâm Dật mở tấm thiệp danh sách tên người thắng ra.

Trái tim Trương Tịch như nghẹn trong cổ họng.

Lâm Dật và Trương Văn nhìn nhau cười, cũng không vội tuyên bố kết quả, trái lại gọi ý nói: “Hai người được giải lần này là diễn viên mà tôi và Trương Văn đều vô cùng thích đó! Thật khéo, vừa rồi trước khi chúng tôi đi lên còn có nói chuyện cùng cô ấy.”

Trương Tịch hồi hộp trong lòng. Người diễn viên mà Lâm Dật và Trương Văn thích, chắc là bọn họ đã quen biết trước kia.

Có lẽ không phải. Kết quả của điện ảnh đều có thể từ cười biến thành khóc, thay đổi người được giải cũng là chuyện tự nhiên.

Trương Tịch nắm chặt tay.

Ánh mắt Lâm Dật quét một vòng qua hội trường, nói: “Người đoạt giải nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất của Liên hoan phim Kim Ảnh lần thứ ba mươi sáu là...”

Camera chiếu gần đến Trương Tịch và năm người được đề cử khác.

“Nghiêm Nham, Trương Tịch, đóng vai Tiêu Hàm và Âu Dương Tinh trong ‘Công tử Khuynh’.”

“Chúc mừng Nghiêm Nham, chúc mừng Trương Tịch, chúc mừng đoàn phim ‘Công tử Khuynh’.”

Xuất hiện trên màn ảnh lớn là nhân vật của Nghiêm Nham và Trương Tịch trong phim.

Cùng ôm vai người ở bên cạnh một chút, Trương Tịch nắm tay Nghiêm Nham cùng nhau đi lên đài lãnh thưởng.

Dưới khán đài, một người đàn ông mang kính râm ném ánh mắt qua.

Người ngồi bên cạnh anh ta nói: “Thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng mà...”

“Đạo diễn Dung của tôi ời!” Phạm Văn Phàm muốn điên lên. Sau khi Trương Tịch thử ống kính, Dung An xem diễn xuất của những người khác, trước sau đều soi mói khuyết điểm, khiến cho đến nay vai chính của phim còn chưa được chọn xong.

Cấp cao của công ty bị anh ta giày vò gần như nổi giận.

Có lúc Phạm Văn Phàm thật sự nghi ngờ “2033” sẽ không được quay.

Nhưng mà Dung An lại bướng bỉnh như vậy, làm sao cũng không chịu dùng diễn viên cũ.

Phạm Văn Phàm thật sự hết cách, mới mạo hiểm thuyết phục Dung An đến xem lễ trao giải.

Anh ta thật sự hy vọng nhanh chóng quyết định vai chính, lâu rồi anh không được làm việc, trên người đã mọc lên vài cây nấm.

Trên đài, Trương Tịch và Nghiêm Nham nói lời cảm ơn rồi đi xuống.

Tiếp theo là nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được chọn.

Ngoài dự kiến của Trương Tịch, chỉ có Nguyên Tấn Thần đoạt giải. Giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là nữ diễn viên của một bộ phim nhỏ, không phải Tề Minh Lật.

Kết quả như vậy, Trương Tịch không khỏi cảm thấy buồn cho Tề Minh Lật.

Nhưng giải diễn viên mới xuất sắc nhất lại thuộc về Tề Minh Lật.

Trong lòng Trương Tịch có chút không thoải mái, bởi vì giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng là mục tiêu của cô. Tiếc là cô không thắng được.

Nhưng Tề Minh Lật xứng đáng đoạt giải, cậu ấy thật sự không tệ, bản thân cô còn có chỗ phải học hỏi.

Nghĩ như thế, Trương Tịch cười thật tình với Tề Minh Lật.

Về giải thưởng diễn viên mới, đề sang năm đi. Sang năm cô nhất định phải giật được giải diễn viên mới xuất sắc nhất.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Tường Tịch bị các phóng viên vây quanh như ong vỡ tổ.

“Xin hỏi Tường Tịch, được giải thưởng này cô có cảm giác gì?”

“Tường Tịch, cô cảm thấy thế nào về việc Nguyên thiên vương đoạt được giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất?”

“Tường Tịch, cô không đoạt được giải diễn viên mới xuất sắc nhất của năm nay có khó chịu hay không?”

“Tường Tịch, trong khoảng thời gian này cô không có vẻ đóng phim nào cả, xin hỏi cô đang lựa chọn hay ghét những kịch bản đó?”

Phía trước phía sau đều bị kẹp, Tường Tịch đi nửa bước cũng khó.

Vương Mộng vừa che chở Tường Tịch, vừa la lên: “Xin các người nhường đường một chút, lát nữa công ty có tiệc chúc mừng, đến lúc đó các người hỏi được không?”

Cô gái nhỏ đã được rèn luyện trong khoảng thời gian này, đối phó với truyền thông không hề không miệng mồm giống như lúc trước nữa.

Nhưng đối diện với đám phóng viên người đông thể mạnh như vậy thì vẫn là có lòng mà không có sức

“Hừ, không phải chỉ là nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất sao? Leng keng cái gì, không kiến thức!”

Giọng nói của người này rất lớn, sau khi các phóng viên đang lộn xộn nghe thấy, tất cả đều yên lặng xuống.

Tường Tịch nhìn cách đám người, nhận ra người phụ nữ nói chuyện là người cùng được đề cử giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất – diễn viên Phan Hân Hân.

Cô quay đầu lại cười, nói với các phóng viên: “Đạt được giải thưởng tôi rất vui, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.”

Tường Tịch cười khéo léo càng kích thích Phan Hân Hân. Cô ta tức giận trừng mắt liếc Tường Tịch một cái, ngẩng cao đầu bỏ đi.

Lời nói ngoài đề

Chương này viết ba phiên bản, cuối cùng đạo diễn Dung cũng được đi ra.

Sơ Ảnh: Tung hoa hoan nghênh đạo diễn Dung.

Tần Thành: Sao không có tôi?

Sơ Ảnh: Cậu xuất hiện nhiều lần lắm rồi, cũng nên cho đạo diễn Dung một cơ hội.

Tần Thành: Bà không phải là mẹ ruột...

Sơ Ảnh: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tìm không thấy cảm giác

Ngày hôm sau, báo chí giải trí rầm rộ đưa tin về lễ trao giải.

Trên báo, Tường Tịch một thân váy dài đỏ rực, đặc biệt phối với bộ trang sức trang nhã ‘trong cơn mưa phùn’, hoà hợp không chê vào đâu được.

Tần Thành cảm tò báo lên lại bùng xuống, hàn ý cùng ghen tuông trong đáy mắt không ngừng toát ra.

Ấn tượng của Lục Mạnh Nhiên về ông chủ nhà mình đã tới điểm thấp nhất. Anh ta im lặng không lên tiếng, chờ cho Tần Thành xem xong chồng báo rồi mới nói: “Tổng giám đốc Tần, đạo diễn Dung An hy vọng có thể hợp tác với Tường Tịch, xin hỏi ý của anh là...”

“Dung An?” Mắt phượng của Tần Thành nhú lại. “2033?”

“Đúng vậy.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Mấy năm trước đạo diễn Dung không cần người cũ, năm nay bỗng nhiên ngoại lệ bắt đầu dùng. Đối với Tường Tịch

mà nói, là một cơ hội.”

Nếu không phải qua cửa của Tần Thành, Lục Mạnh Nhiên đã trả lời từ lúc nhận được điện thoại mời.

Phim mới của Dung An, có ý nghĩa gì?

Danh tiếng? Không, là được các nhà đạo diễn lớn, nổi tiếng của điện ảnh cả nước công nhận, vô số fan theo đuổi tán tụng.

Danh tiếng của Trương Tịch so với các diễn viên cùng thời khác, là cực kỳ phát triển.

Nhưng Lục Mạnh Nhiên cho rằng cô cần kịch bản tốt, đạo diễn tốt.

Trương Tịch không giống với những ngôi sao khác mà anh đang dẫn dắt, cô ấy là phu nhân của tổng giám đốc công ty giải trí, khỏi cần lo lắng công ty không lãng xê, không cần phải lo lắng nhiều phiền phức. Có thể nói, chỉ cần cô nắm lấy cơ hội đóng phim cho tốt, thì có thể đi cao hơn, xa hơn so với người khác.

Lục Mạnh Nhiên rất tin vào điểm này.

Tần Thành trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Anh nhận cho cô ấy đi!”

Tàng đá lớn trong lòng Lục Mạnh Nhiên rơi xuống, nói: “Được, tôi sẽ thông báo cho cô ấy.”

“Khỏi cần.” Tần Thành cảm áo lên, dẫn đầu đi đằng trước anh ta. “Tôi sẽ nói với cô ấy trên đường về nhà.”

Khoé miệng Lục Mạnh Nhiên run rẩy.

Tóm lại, mặc kệ Lục Mạnh Nhiên khinh bỉ hành vi của boss nhà mình như thế nào, Tần Thành đã nói ok. Một tuần sau, Trương Tịch mang theo hành lý, đúng giờ tới nơi Dung An đã thông báo.

Các diễn viên khác cũng đều tới cả. Trương Tịch nhìn thoáng qua một chút, phát hiện những người đang ngồi đều cũng có tác phẩm. Cô nhận ra mấy người, ví dụ như Lâm Dật, Trương Vân – người đã trao giải cho cô, cùng với người đã từng mất cô – Phan Hân Hân.

Xem ra, Lục Mạnh Nhiên nói Dung An thay đổi chuẩn mực là không giả.

Cầm túi xách đưa cho Vương Mộng, Trương Tịch đi chào hỏi những người khác trước.

Dựa theo thời gian debut trong giới giải trí, ngoại trừ ba bốn người mới mà Dung An đã chọn ngay từ đầu, Trương Tịch được tính là người có lai lịch ngắn nhất, xưng hô với bọn họ đều là anh, chị.

Ngoại trừ biểu hiện của Phan Hân Hân không được tự nhiên, những người khác coi như hoà nhã.

Nghi lễ khởi động máy bắt đầu lúc 12 giờ trưa. Đến đúng giờ, Dung An thấp nhang, dẫn mọi thành viên bái lạy. Buổi chiều chính thức khởi động máy.

Tình tiết, cốt truyện của “2033” xoay chung quanh nhân vật chính Bạch Tâm.

Bạch Tâm là nữ viện sĩ hàn lâm của viện khoa học quốc gia tối cao, tận sức với nghiên cứu các loại virus. Trong cuộc sống của cô, ngoại trừ thí nghiệm, ăn cơm, ngủ thì những cái khác dường như hoàn toàn không tồn tại.

Cho đến khi một người đàn ông tên Hà Cố xuất hiện.

Hà Cố là một con rùa biển, tốt nghiệp đại học nổi tiếng ở nước ngoài, hai nơi thích nhất từ trước đến nay là quán bar và phòng thí nghiệm.

Quán bar chỉ dùng để ghẹo gái, phòng thí nghiệm dùng để nghiên cứu virus.

Cho đến khi anh ta đụng phải Bạch Tâm.

Người phụ nữ này, cả ngày chỉ chạy giữa toà nhà thí nghiệm cùng với thư viện, mặt không biểu cảm, giống như là một cái máy không có tình cảm.

Hà Cố quan sát Bạch Tâm vài ngày, cảm thấy cuộc sống của cô thật nhàm chán, liền chạy đi tìm cô nói chuyện.

“Bạch Tâm, cô giống như là một cái máy, chẳng lẽ cô không cần tình cảm sao?” Hà Cố không nhớ nổi, phụ nữ mà anh ta đã gặp qua chỉ ước gì có thể sống trong tình yêu cả đời, chỉ có Bạch Tâm là ngoại lệ.

Quan sát sự phản ứng của các tế bào đang nuôi cấy một chút, Bạch Tâm thu lại cảm xúc, nói: “Tôi không cần tình cảm, tôi chỉ cần thí nghiệm, thí nghiệm, anh hiểu không?”

“Không hiểu.” Hà Cố hi hi cười hèn hạ: “Kiếm tiền dưỡng lão là trách nhiệm của đàn ông. Phụ nữ hả? Chịu trách nhiệm xinh đẹp như hoa!”

Bạch Tâm lắc đầu không đồng ý.

“Cắt!” Dung An đổi điện camera: “Lại một lần.”

Tường Tịch cùng Lâm Dật – đóng vai Hà Cố – nhún vai. Cảnh đầu liền làm lại, Dung An quả đúng là nghiêm khắc.

Vì thế, chỉnh sửa hoá trang lại đến.

“Tôi không cần tình cảm” Tường Tịch nổi lên cảm xúc: “Tôi chỉ cần...”

“Dừng!” Dung An nhíu nhíu mày. Cho dù cách kính râm, Tường Tịch cũng có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của anh ta.

“Tường Tịch, nét mặt của cô phải lạnh một chút.” Giọng nói bình thường, nghe không ra cảm xúc gì.

“Tôi biết rồi, thật xin lỗi.” Tường Tịch nhắm mắt lại, cô là Bạch Tâm, là một nữ viện sĩ hàn lâm, ngoại trừ thí nghiệm ra, trong cuộc sống của cô cũng không còn cái gì cả.

“Bắt đầu.”

“Bạch Tâm, cô giống như một cái máy, chẳng lẽ cô không bối rối vì tình cảm sao?”

“Tôi không cần tình cảm” Tường Tịch thành thạo châm ngọn đèn cầy: “Tôi chỉ cần thí nghiệm...”

Nói xong lời thoại một cách suông sẻ, Tường Tịch nhìn về phía Dung An.

“Vẫn chưa được.” Dung Anh phì cười, đứng lên, nói: “Hôm nay tạm thời tới đây thôi, các người về xem kịch bản lại một lần nữa thật tốt, ngày mai quay tiếp.”

Phạm Văn Phạm đã luyện thành thói quen, chớp mắt vài cái, sắp xếp với phó đạo diễn hai câu, theo Dung An rời đi.

Phòng hoá trang của đoàn phim là được thuê, vì cân nhắc đến vấn đề kinh phí nên chỉ có hai gian, nam nữ mỗi người một cái.

Tường Tịch đi tới cửa, vừa lúc nghe thấy giọng nói đang nói chuyện ở bên trong: “Tôi thật nghi ngờ làm sao cô ta đạt được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.”

“À, là bài ca lên giường.”

“Nghe nói lúc Nguyên Tấn Thần quay phim cũng rất đặc biệt chú ý đến cô ta, thật đáng tiếc cô mất giải nữ diễn viên xuất sắc nhất!”

“Cũng không phải vậy!”

“Mấy người các cô.” Một người khác nói: “Nói xấu sau lưng người khác, cũng nên thu liễm chút đi.”

Trong phòng yên lặng phút chốc.

Sau đó lại có một người phụ nữ nói, mang theo nịnh nọt. “Chị Vân, trong nhóm chúng ta, chị là người có tư cách và kinh nghiệm sâu nhất, cũng đã từng hợp tác với anh Dật, để cho Tường Tịch nắm vai nữ chính, chị cam tâm sao?”

Những người khác đều phụ hoạ theo.

Bàn tay đang duỗi về phía cửa dừng lại, Tường Tịch lùi đến bên tường, cười khẩy.

Hoá ra, cô bắt tri bất giác có nhiều kẻ thù như vậy à!

Vương Mộng lo lắng đi cùng Tường Tịch. Bọn họ nghe thấy được lời nói ở bên trong, cô ta không ngờ mới ngày đầu tiên mà Tường Tịch đã bị người ta cô lập.

Tường Tịch vào đoàn phim mấy lần trước, cho tới bây giờ đều không có xảy ra tình huống như thế này.

Vương Mộng đối phó không tới, đành phải nắm tay thành quả đám đông viên tinh thần: “Tường Tịch, cô diễn rất tốt. Đừng nghe bọn họ nói bậy.”

Tường Tịch gật đầu, tâm tình không rất tốt, cũng không phải vì bên trong nói xằng nói xiêng. Người vừa nổi tiếng thì gièm pha còn nhiều mà, cô cần gì phải so đo với một tiểu nhân.

Cô lo lắng chính là thái độ hôm nay của Dung An. Hai lần diễn kia cô cảm thấy không tồi, nhưng anh ta churong mắt.

Rốt cuộc là cô thiếu cái gì?

Tường Tịch đẩy cửa ra, người ở bên trong đang vui vẻ nói xấu, thấy cô bỗng nhiên tản ra, thoáng cái thật yên lặng.

Cong cong môi, Tường Tịch ngồi vào cái ghế trống duy nhất, nói: “Làm trễ tiến độ của đoàn phim, thật xin lỗi.”

“Ha ha, không sao, chị Tường.” Người nói vui vẻ nhất là Andy, một nghệ sĩ nhỏ mới ký hợp đồng với Giải trí TRE. Cô ta thấy những người khác đều nói, liền ngả theo chiều gió, ai ngờ Tường Tịch bỗng nhiên đi vào.

Không biết chị ta nghe được bao nhiêu. Andy sợ tới mức chân run. Nghe nói Tường Tịch và tổng giám đốc Tần là một chân, mình đã làm rách lòng Tường Tịch, có thể bị cản trở hay không?

Andy thấp thỏm không yên. Tường Tịch lại không thêm đề ý, thậm chí cô còn cười hoà nhã với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cô diễn không có nhập vai

Biểu hiện của Tường Tịch quá mức bình thường. Vương Mộng bất mãn, mới ra khỏi phim trường thì bắt đầu bất bình vì Tường Tịch: “Andy kia là người rất đáng ghét. Tường Tịch, cô nên tát cho cô ta một cái.”

Tường Tịch thuận tay lật tạp chí, giọng nói bình thường: “Có vẻ mặt với một nghệ sĩ nhỏ nhoi, cô cảm thấy trên báo ngày mai có thể đưa tin nói tôi ý quyền ý thế hay không?”

“Cũng đúng.” Vương Mộng tiu nghiu nhìn đường, “Làm một ngôi sao thật phiền phức. Còn có bọn paparazzi, cả ngày cản người không tha.”

“Đúng, rất phiền phức!” Tường Tịch nhìn phong cảnh xẹt qua ngoài cửa sổ xe, nói: “Nhưng mà Vương Mộng, cô phải nhớ kỹ, trong cái giới này, bạn bè và kẻ địch có khi chỉ là một câu nói khác nhau. Cô có thể không xem bọn họ làm bạn bè, nhưng cô phải biểu hiện giống như bạn bè.”

Bởi vì, có bạn bè mang nặt nạ như thế này, rất nhiều chuyện sau này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương Mộng rõ ràng không hiểu lắm đối với những vấn đề này, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Tường Tịch kêu Vương Mộng đưa cô đến dưới lầu khu nhà ở. Trải qua mấy tháng ở chung, cô có phần tín nhiệm đối với Vương Mộng, đúng lúc để cho cô ấy hiểu biết thêm một việc.

Ví dụ như nói về căn hộ này của cô, ví dụ như nói về quan hệ của cô và Tần Thành.

Đương nhiên, Tường Tịch sẽ không nói toàn bộ với cô ta một lần.

Đây là quy tắc sinh tồn của cô ở trong giới giải trí.

Căn hộ đã được người quét dọn qua, trong tủ lạnh cũng chất đồ ăn. Tường Tịch ăn qua loa một miếng, rồi xem kịch bản một lần nữa.

Đến bây giờ cô cũng không rõ, vì sao Dung An vẫn hồ cắc, rõ ràng biểu hiện của cô đã rất tốt mà.

Chẳng lẽ nào cô thật sự không thích hợp đóng vai Bạch Tâm lắm?

Sẽ không đâu, không có khả năng Dung An sẽ để cho một người không thích hợp đóng phim của anh ta.

Quảng cái ý nghĩ này ra khỏi đầu, Tường Tịch đi vào toilet, đối diện với gương.

Tìm ra cảm xúc của lúc đó, Tường Tịch lặp lại lời thoại lần nữa.

Vẫn không tìm ra chỗ nào không tốt.

Tường Tịch trầm tĩnh vài phút, lại bắt đầu một lần nữa.

Vẫn không thể.

Cuối cùng, cô đành phải thay đổi lời thoại, hoặc là tưởng tượng đến biểu hiện bộ dáng của Hà Cố.

Kết quả, vẫn giống như cũ.

Đi ra khỏi toilet đã là hai tiếng sau, Tường Tịch nhìn đến đồng hồ ở trên tường, quyết định lấy di động ra gọi điện thoại.

Khoảnh khắc giọng nói của Dung An truyền đến từ ống nghe, Tường Tịch ý thức được có lẽ là mình đã lỡ mồm.

“Có chuyện gì?” Dung An ngập dài ngồi xuống, cũng không nhìn màn hình di động, chỉ nói: “Anh chỉ có nhiều lắm là năm phút đồng hồ.”

Quá năm phút thì cảm giác ngủ tiếp của anh sẽ không dễ có.

Bên tai là giọng nói mơ hồ của người đàn ông trưởng thành, Tường Tịch xấu hổ, thậm chí dù sao cũng đã gọi rồi, không nói chuyện thì ngày mai có thể sẽ chậm trễ thời gian, không bằng đêm nay tìm ra vấn đề.

Lòng dứt khoát, quyết tâm nói: “Đạo diễn Dung, thật xin lỗi đã quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi là Tường Tịch. Tôi muốn biết diễn xuất hôm nay của tôi có chỗ nào không đúng?”

“Cô không có không đúng.” Dung An mở đèn, nhìn hoa hướng dương ở trên tường đối diện, mỉm cười: “Tường Tịch, diễn xuất của cô rất tốt. Cô là một trong những diễn viên tôi thấy có tiềm năng nhất.”

“Nhưng mà...”

Tường Tịch nín thở.

Dung An nói ra từng chữ một: “Cô không có hoàn toàn nhập vào vai.”

Nói xong, anh ta cúp điện thoại.

Tường Tịch đứng bất động tại chỗ thật lâu.

Sau một lát, cô trở lại toilet, thả lỏng tinh thần, rồi đối diện gương luyện lại một lần nữa.

Lần này so với biểu diễn lúc trước khác biệt rõ ràng.

Đương nhiên, cũng chỉ có người có ánh mắt sắc sảo mới phát hiện được.

Dung An không hề là một nhà đạo diễn tài ba.

Tường Tịch không khỏi khâm phục Dung An thêm vài phần.

Đồng thời, một nỗi lo lắng khác chậm rãi nảy sinh.

Đối với diễn viên mà nói, có thể diễn nhập vai là vinh quang của bọn họ. Bởi vì diễn viên diễn hoàn toàn nhập vai, khi khán giả xem, đó là xem nhân vật ở trong phim. Họ sẽ cảm thụ được linh hồn của nhân vật, mà không phải là vai diễn được diễn viên đóng.

Rất nhiều ngôi sao khi nói chuyện đều thích nói mình diễn nhập vai. Thật ra là không, bởi vì nhập vai có di chứng rất lớn. Vì khi diễn nhập vai, sau khi kết thúc quay phim, diễn viên sẽ có một khoảng thời gian không thoát ra được, bọn họ đắm chìm trong nội dung phim, lẫn lộn với đời thật và trong phim.

Nếu vai diễn là nhân vật vui tươi hoạt bát thì coi như tốt, nhưng nếu là một nhân vật tính tình âm u thì sẽ không thể lường được hậu quả của sự nảy sinh tính cách trong lòng người diễn viên.

Nếu nghiêm trọng, có thể huỷ diệt người diễn viên này khi còn sống.

Bạch Tâm trong “2033” là người có tính cách vô cùng lạnh nhạt, không phải là cô ta không thật sự thích tình cảm, chỉ là vì khi còn bé cô ta đã từng chịu đau thương, nên mang đề phòng đối với mọi người.

Tường Tịch cảm thấy cô đã đề phòng những người bên cạnh rất nhiều, cô không thể đề phòng hơn nữa, như vậy chỉ sẽ khiến cô không phải lạnh như băng mà là quá đa nghi.

Cho nên, cô dùng chín phần công lực để diễn vai Bạch Tâm.

Nào biết đâu rằng, Dung An yêu cầu cô dùng toàn bộ công lực để diễn. Chẳng những dùng toàn lực mà còn muốn hoàn toàn nhập vai.

Cuối cùng Tường Tịch hiểu được tại sao các diễn viên đã hợp tác với Dung An đều nổi tiếng.

Một đêm này, Tường Tịch lên mạng tìm phim trước kia của Dung An, xem lại lần nữa. Mỗi một phim, mỗi một tình tiết, toàn bộ đều thông suốt.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời mọc, cô không thể không thừa nhận, cô đã sai.

Có lẽ cô sẽ chìm đắm trong vai diễn, khó có thể tự kiềm chế, nhưng thân là một diễn viên, diễn nhập vai là một điều cơ bản nhất. Nếu không, chính là cô không có trách nhiệm.

Vì thế, hôm nay quay phim, mọi người phát hiện diễn xuất của Tường Tịch không bị NG lần nữa. (NG là làm lại lần nữa, Cat giữ nguyên văn của tác giả)

Mà Lâm Dật diễn cặp với cô, diễn xuất cũng có khác biệt rất nhỏ so với trước đây.

Hai người bọn họ như là những người bạn nói khó đã từng hợp tác với nhau rất nhiều, mỗi một động tác đều cực kỳ ăn khớp.

Dung An hiểu rõ quay chụp tâm lý, Phạm Văn Phàm cảm thán nói: “Đây là lực ảnh hưởng a lực ảnh hưởng!”

Tường Tịch thể hiện gần như hoàn mỹ, cho nên Lâm Dật cũng dùng toàn bộ kỹ thuật diễn xuất của mình để ngừa không khí sản diễn bị cô áp chế quá dữ.

Bên này, nam nữ diễn viên chính diễn quá mê ly. Bên kia, giữa mấy diễn viên phụ đã xảy ra mâu thuẫn không lớn không nhỏ.

Phan Hân Hân hung ác trừng mắt nhìn một đồng ở bên chân, vừa đá hai chân vừa quát với vẻ mặt dữ tợn: “Cô là cái quái gì, chạm vào đồ trang sức của tôi.”

“Thật xin lỗi, chị Hân Hân.” Andy mở to mắt bò sấp trên đất tìm đồ. Vừa rồi cô ta chỉ tò mò chạm vào dây chuyền bằng đá quý của Phan Hân Hân một chút. Ai ngờ sau khi Phan Hân Hân nhìn thấy thì tức giận như vậy, vung tay lên liền làm văng đồ đi.

Bây giờ viên đá quý lớn nhất của dây chuyền đã bị mất. Chị ta ngược lại đổ lỗi lên đầu của cô, bắt cô nằm bò ra đất tìm kiếm.

Nhiều người chung quanh nhìn thấy như vậy, Andy cảm thấy nhục nhã. Cô ta hơi ngửa đầu, nói: “Chị Hân Hân, tôi đền một viên cho chị được không? Cái này...”

Trên mặt đất bừa bộn đủ thứ đồ, đợi cho đến khi tìm được không biết là lúc nào!

Phan Hân Hân lại nhũn mảy, khinh thường cười mỉa, nói: “Đền một cái cho tôi? Andy, cô có biết viên đá quý đó là bao nhiêu tiền không?”

“ Bao nhiêu?”

Phan Hân Hân hơi xoay người, vỗ nhẹ lên mặt của Andy, sau đó nói con số vào lỗ tai cô ta.

Andy như bị sét đánh: “Làm sao nhiều như vậy?”

“Cô đền không nổi đâu, cho nên tìm cho ra đi!” Phan Hân Hân đắc ý đào dật xách cái chìa khoá xe, mang theo trợ lý nghênh ngang rời đi trong ánh mắt của bảy tám người.

Cô ta rất đắc ý, cho nên căn bản không có nhìn thấy ánh mắt thù hận điên cuồng của Andy ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thân phận của Andy

Khi Tường Tịch xuống sân diễn mới biết được chiến tranh nội bộ giữa Phan Hân Hân và Andy.

Cô bình tĩnh nhìn đồ đạc trong phòng hoá trang rối loạn, nói với Andy đang ở giữa đồng đồ đạc lộn xộn: “Cô cần tìm một cái đèn.”

Tường Tịch chỉ tốt bụng nhắc nhở Andy một chút, ai ngờ lại là châm ngòi thuốc nổ. Andy đầu tóc rối tung, dùng cặp mắt đỏ quạch nói với cô: “Cô làm gì? Muốn cười nhạo tôi? Không có cửa đâu!”

“Được rồi!” Tường Tịch ôm lấy cái túi xách không có đồ gì quan trọng của mình, nói: “Không liên quan gì tới tôi!”

Andy vẫn trừng mắt nhìn cô như là gặp kẻ thù.

Tường Tịch mỉm cười nhìn lại.

Người đại diện của Andy cũng thật có trách nhiệm, dạy dỗ một người mới thành như vậy. Không biết thu liễm, đối diện với tiền bối thì hung hăng.

Tường Tịch đang nghĩ tới cái vị là người đại diện của Andy, không khéo, người đại diện này lại tự đưa đến cửa.

Cũng không khéo, đúng là cái người đã ra sức chèn ép cô vào mấy tháng trước – Đinh Mi.

“Chị Đinh.” Andy chống tay lên đất, vừa nhìn thấy Đinh Mi thì lập tức bày ra bộ dáng một cô gái bị uất ức, nước mắt ứa mi.

“Phan Hân Hân bắt nạt em.”

Đinh Mi ho khan một tiếng.

Andy bậm bậm môi, uất uất ức ức nuốt lời thừa trở vào.

Lúc này Đinh Mi mới cười tủm tỉm đến gần nói chuyện với Tường Tịch – người đã bị chị ta cố ý làm lơ vài giây. “Andy không hiểu chuyện, Tường Tịch cô là đàn chị, cần phải chăm sóc cô ấy nhiều một chút.”

“Tôi sẽ.” Tường Tịch nhẹ nhàng gọi lên một nụ cười: “Nhưng mà tôi còn có chuyện khác, tạm biệt chị Đinh!”

“Tạm biệt!” Đinh Mi hiền lành phát tay, cho đến khi không nhìn thấy Tường Tịch nữa mới hung dữ túm Andy đứng lên. “Em cùng Phan Hân Hân đấu cái gì, bỏ đi cho chị!”

“Nhưng là Phan Hân Hân chủ động tìm em gây phiền phức.” Andy lui về sau một chút. “Chị, chị không thể như vậy, chị không thể ngã về phía Phan Hân Hân!”

“Ai nói chị ngã về phía cô ta!” Đinh Mi tức giận ngồi xuống ghế thờ hờn hờn. “Em là em gái ruột của chị, chị làm sao có thể hại em!”

“Vậy chị vì cái gì?”

“Giao em cho Tường Tịch?”

“Vâng!”

“Đó là nói bẽ ngoài thôi!” Đinh Mi tưởng như là đã dạy em mình biết rõ mấy ngày nay. “Em là óc heo sao?”

“Tường Tịch là kẻ địch, kẻ địch đó, hiểu hay không?”

“Vậy Phan Hân Hân thì sao? Hôm nay cô ta làm nhục em ở trước mặt mọi người. Chị, chị nên báo thù cho em!” Nói đến đây, Andy lại tức giận. Cô ta ở nhà là một nàng công chúa nhỏ được yêu chiều, cho tới bây giờ chỉ có cô ta bắt nạt người khác, lúc nào thì đến lượt người khác bắt nạt cô ta? Cho dù cô ta nói chuyện thiện ý với người khác, cũng là vì cô nể mặt người ta.

Đinh Mi hiểu rõ tính tình của em gái nhà mình như lòng bàn tay, vừa thấy vẻ mặt của em gái là biết suy nghĩ cái gì.

Chị ta suy nghĩ một chút, nói: “Chị sẽ không để cho Phan Hân Hân sống dễ chịu. Nhưng mà, Đinh Tang, em phải nhớ cho thật kỹ, trong đoàn phim này, Tường Tịch mới là kẻ thù lớn nhất của em! Với người khác, khi cần, có thể lợi dụng thì lợi dụng, nhất là Phan Hân Hân. Em có thể gọi lên mâu thuẫn giữa hai người bọn họ!”

“Sau đó chúng ta ngồi làm ngư ông đắc lợi?”

“Đúng!” Đinh Mi giục Andy ngồi vào ghế bên cạnh. “Cái người phụ nữ Phan Hân Hân kia kiêu ngạo, khắp nơi trong giới giải trí đều là kẻ thù, ngày nào đó sẽ có người chinh cô ta. Chị em mình không cần ra tay cũng có thể biến cô ta thành không thể lẫn lộn trong giới này nữa. Nhưng Tường Tịch không giống như vậy, phía sau cô ta có tổng giám đốc Tần chống lưng. Không phải em muốn gả cho tổng giám đốc Tần làm bà Tần sao? Vậy thì phải lật đổ Tường Tịch trước!”

Andy nghe thấy tên của Tần Thành, ánh mắt sáng lên, nói: “Em hiểu rồi, em sẽ chung sống với Tường Tịch thật ‘hoà thuận’.”

“Còn nữa...” Đinh Mi nhìn lướt qua trần nhà. “Em đừng biểu hiện quá rõ ràng! Tường Tịch không dễ sống chung, em không thể lấy cứng đối cứng với cô ta, bằng không là cả hai bên đều bị thiệt!”

“Em hiểu rồi.” Trong lòng Andy toàn bị hai từ ‘bà Tần’ chiếm giữ. Cô ta ôm lấy cánh tay Đinh Mi, đáp lia lịa. “Em sẽ giả bộ nhu nhược, rồi sau đó khi cô ta buông lời cảnh giác với em thì sẽ cho cô ta một kích! Đến lúc ấy, chị, chị nhất định sẽ giúp em đó!”

“Sẽ.” Trong giọng nói của Đinh Mi tràn ngập khinh thường. “Tường Tịch đó nếu ở vào cô đại thì chính là một kỹ nữ, ý vào chỗ dựa là Tần Thành mới có chút danh tiếng. Chị phải thật sự chinh cô ta, nhất định khiến cho cô ta thân bại danh liệt, sống không bằng chết!”

Thân bại danh liệt, sống không bằng chết sao? Tường Tịch thả cánh cửa ra, cười châm biếm.

Vốn là trở lại lấy cái chìa khoá xe, kết quả lại nghe thấy được những lời này.

Cô có nên cảm động vì vận may của mình tốt như vậy hay không?

Nếu không, nói không chừng ngày nào đó mềm lòng liền tin Andy, không, là người muốn hại cô – Đinh Mi và Đinh Tang!

À, muốn xử lý cô, gả cho Tần Thành làm bà Tần? Mơ mộng hảo huyền!

Tường Tịch lui về phía sau nửa bước, xoay người rời đi không quay đầu lại.

“Tường Tịch, không phải cô đi lấy chìa khoá sao?” Vương Mộng nhìn chăm chăm bàn tay trống rỗng của Tường Tịch. “Có phải không tìm được hay không?”

“Tôi không về.” Tường Tịch đi tới vài bước. “Tôi bỗng nhiên muốn ở khách sạn. Vương Mộng, hôm nay chúng ta đi thẳng tới đó.”

Khách sạn cách ở đây khoảng bốn mươi phút đi bộ. Dọc đường, kiến trúc của tất cả mọi thời đại lần lượt đi qua, chợt giật mình có cảm giác như là xuyên không.

Gió hoàng hôn thổi đến, Tường Tịch ngồi ở chỗ cách lan can của ban công hai thước, ngửi thấy mùi thơm của hoa quế không biết từ đâu, mà xui quýt khiến mở camera ra, chụp một tấm hình, sau đó gởi qua cho Tần Thành.

Gần như ngay sau lúc cô gởi đi, Tần Thành gọi điện thoại lại.

“A lô, bà Tần, không phải tôi tự mình đa tình, em gởi ảnh chụp ý là nhớ tôi?”

“Anh thật sự là tự mình đa tình.” Tường Tịch thoáng giật mình đối với tốc độ nhìn đến tin nhắn của anh ta. “Tôi chỉ nghĩ là phong cảnh này hiếm thấy!”

Hiếm thấy sao? Tần Thành bắt chéo chân, hơi hơi híp mắt.

Mặt trời chiều ở thành phố điện ảnh. Ngoại trừ một nửa ngón tay của cô không cẩn thận bị dính vào hình, những cái khác trong ảnh chụp không có gì khác biệt. Hơn nữa, còn cách một lớp kính.

Tại sao cô ấy không mở cửa kính ra để chụp?

Chẳng lẽ là...

Tần Thành nghĩ đến cảnh tượng lần đầu anh nhìn thấy cô, sau khi nghĩ đến cái gì đó thì chậm rãi cười lên.

“Anh cười cái gì?” Tường Tịch bưng cà phê trở lại trong phòng, bật đèn lên. Ánh đèn màu cam trút xuống căn phòng.

“Bà Tần thân mến.” Giọng nói của Tần Thành nghe thật vui vẻ, thật đặc ý, thật xảo quyết. “Không phải là em...”

“Vâng?”

“Có chứng sợ độ cao?” Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng anh nói ra lại vô cùng khẳng định.

“Đúng vậy!” Tường Tịch nhìn khuôn mặt hồng hào của mình từ từ trở nên tái nhợt ở trong gương, ngón tay lần lượt cũng nổi xanh. “Anh đoán không sai, tôi có chứng sợ độ cao, hơn sáu tầng lầu sẽ cảm thấy sợ hãi.”

Cho nên, tôi chưa bao giờ dám đến quá gần ban công, bởi vì tôi sợ mình sẽ nghĩ đến cảnh chết kia.

“Thảo nào!”

“Thảo nào cái gì?”

“Em không phát hiện sao? Trong ảnh chụp của em có cái bóng của mình.”

Tường Tịch cười tự giễu. “Tôi biết rồi. Tần Thành, anh thật thông minh. Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Giả bộ đáng thương

Tường Tịch thấy mấy người bên cạnh ù rử.

Khởi động máy từ hai ngày trước đều là cô và Lâm Dật diễn với nhau, những người khác có trách nhiệm quan sát, tìm cảm giác. Thế cho nên bọn họ đều tưởng diễn xuất của cô không tốt khiến cho liên tiếp NG.

Mãi cho đến sáng hôm nay, phần vai phụ được thêm vào. Tất cả các diễn viên mới và cô hợp tác với Dung An lần đầu tiên đều may mắn như nhau – cảm nhận được sự nghiêm khắc đối với ống kính của Dung An.

Đứng mũi chịu sào nhất là Phan Hân Hân.

Trong kịch bản, Phan Hân Hân – là một cô gái quê tên Lê Ca, tình cờ đụng phải Hà Cố ở trong quán bar – được quay sau Tường Tịch và Trương Vân, xem như là nữ chính thứ ba.

Hai người bạn họ ra sân diễn là ở một quán ba xa hoa trụy lạc.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên Lê Ca vào một nơi như thế này.

Theo quan điểm của Tường Tịch, Lê Ca lần đầu tiên vào thành phố, vào quán bar, nên vô cùng nhất gan đối với tất cả, ánh mắt của cô ta nên có chút bất an, sợ hãi đối với sự vật mới.

Nhưng không biết Phan Hân Hân xảy ra chuyện gì, lên sân diễn mấy lần rồi mà vẫn thấy cả người sao giống như là một cô gái sinh trưởng ở thành phố.

Trong camera, cặp mắt to của cô ta không lộ ra vẻ thông minh lanh lợi thuộc về Lê Ca, vừa nhìn thấy giống như một cô gái trẻ trong thời kỳ phản nghịch.

Cô ta biểu hiện thành như vậy, Dung An sẽ cho qua sao?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Vì thế mỗi một lần NG biến thành mỗi một lần chỉ đạo. Hai giờ trôi qua, Phan Hân Hân như là vô cùng mệt, nghiêng rãng nghiêng lỵ với người thợ hoá trang: “Cô hoá trang sáng một chút, sáng một chút!”

Người thợ hoá trang sợ tới mức tay run lên, cây bút vẽ chân mày bay ra ngoài.

Phan Hân Hân càng thêm phẫn nộ, rầm một tiếng đứng bật dậy, mắng người thợ hoá trang: “Không hoá trang thì cút đi cho tôi!”

“Thật xin lỗi, Hân Hân.” Người thợ hoá trang hoảng hốt nhặt cây bút vẽ lông mày lên. “Tôi vẽ lại một lần nữa.”

“Không cần vẽ.” Phan Hân Hân bực bội đánh bàn tay của người thợ hoá trang. “Đồ bì dơ còn lấy dùng cho tôi. Sao, công ty phát lương cho cô để cô có ý hăm hại tôi?”

“Không có.” Người thợ hoá trang rút vai lại. “Là tôi không cẩn thận, Hân Hân, cô cho tôi... một cơ hội nữa, lần này tôi nhất định sẽ vẽ vừa lòng cô.”

“Chờ cho tôi vừa lòng, nói không chừng lúc đó phim cũng đã chiếu rồi!” Phan Hân Hân hừ một tiếng. “Thật không hiểu công ty làm chuyện gì, đưa cái người vô dụng này cho tôi.”

Ánh mắt của người thợ trang điểm buồn bã.

Phan Hân Hân còn lải nhải: “Lúc trước thật sự là mắt tôi bị mù mới đồng ý cho cô theo tôi. Cô nhìn cô xem, hôm nay luôn phạm lỗi!”

Ở đây còn có những người thợ trang điểm khác, nghe xong lời cô ta nói, sắc mặt đều hơi biến đổi một chút.

Về mặt của một ít diễn viên cũng hơi cứng đờ.

Tuy rằng Tường Tịch thích quan sát Phan Hân Hân nổi giận, nhưng cô ta cứ lè mề như vậy thì sẽ chậm trễ thời gian của mọi người.

Cô cười cười, nhắc nhở nói: “Chị Hân Hân, đạo diễn Dung và anh Lâm đang chờ ở bên ngoài đó!”

Andy ở bên cạnh phụ hoạ: “Chị Tường nói rất đúng, chị Hân Hân, dù sao thì chị cũng không thể làm cho đạo diễn Dung chờ chị ở bên ngoài chứ!”

Dung An quay phim chưa bao giờ mắng chửi người, nhưng yêu cầu khắt khe niệm thời gian rất nghiêm khắc. Phan Hân Hân tiếp tục dây dưa nữa, sau bộ phim này cô ta còn muốn đóng phim của Dung An cũng khó.

Tính tình của Phan Hân Hân không tốt, con người lại ích kỷ, ngạo mạn, nhưng tốt xấu gì cũng đã lăn lộn trong giới này vài năm. Ánh mắt của cô ta biến đổi, qua vài giây, rốt cuộc ngồi trở lại trước bàn trang điểm, rống người thợ hoá trang. “Còn không mau lại đây!”

Người thợ hoá trang vội vàng vâng dạ chạy tới.

Tường Tịch quay đầu lại, nhếch nhếch môi.

Mười phút sau, bắt đầu quay phim, sau đó là lần lượt NG.

Giữa trưa, mọi người cùng nhau ăn cơm hộp.

Phạm Văn Phạm đích thân đặt com hộp, hai món rau một món thịt, mỗi người một phần.

Vương Mộng chạy đi lấy phần của mình và Tường Tịch, vừa đang muốn ăn thì có một người mất hứng chạy tới.

“Chị Tường!” Andy cố chen với Vương Mộng, ngồi vào bên cạnh Tường Tịch. “Ngày hôm qua thật xin lỗi!”

Một cô gái mười chín tuổi, xinh xắn động lòng người, lúc mờ đôi mắt to nói xin lỗi, con ngươi long lanh, giống như ẩn dấu những vì sao ở bên trong.

Cô ta như vậy, có thể vào TRE nguyên nhân tuyệt đối không chỉ là Đinh Mi.

Tường Tịch nghĩ đến quan hệ của Andy và Đinh Mi, đáy lòng cười một tiếng.

Giả bộ nhu nhược, sắm vai đáng thương để cho cô buông lỏng cảnh giác sao?

Vậy cô liền vào vai theo như ý của chị em cô ta. Cô thật sự muốn thấy, ngoại trừ lý do Andy muốn gả cho Tần Thành ra, Đinh Mi rốt cuộc là bởi vì cái gì mà nhìn cô không vừa mắt.

Vừa nghĩ như vậy, Tường Tịch làm dịu vẻ mặt, nói: “Không sao, chẳng qua là cô quá mức lo lắng thôi!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Andy lộ ra vẻ buồn rầu lẫn đáng thương. “Ngày hôm qua em thật sự rất lo lắng, vẫn chưa tìm thấy viên đá quý của chị Hân Hân, nên mới tâm phiền ý loạn.”

“Vi vậy cô không cần áy náy, tôi không sao. Đúng rồi...” Tường Tịch cho là cần phải “quan tâm” cô ta một chút: “Vậy viên đá quý kia tìm được chưa?”

“Vâng” Andy gấp một miếng thịt bò, chậm rãi nói: “Tìm được ở trong góc, đã đưa cho chị Hân Hân rồi. Nhưng mà trải qua việc này, em mới phát hiện trong đoàn phim, chị Tường đúng là tốt nhất đối với em. Những người khác đều không quan tâm em! Lúc trước em đối với chị như vậy là rất không hiểu chuyện!”

Tường Tịch không để ý chút nào, khoé môi dạt dạt, nói: “Trước kia tôi cũng không hiểu chuyện, cô coi như là tốt rồi!”

Andy vừa ăn vừa lên dò xét Tường Tịch, thấy trên mặt cô không có vẻ chán ghét gì, dưới đáy lòng cô ta nhỏ một ngụm.

Còn tưởng rằng Tường Tịch cô là một người cao quý đẹp lạnh lùng gì chứ? Kết quả, không phải là một kẻ đàn độn sao, lại còn không nói hai lời đã tha thứ mình.

Thật không thú vị, uống công mình đã nghĩ ra nhiều kế hoạch khẩn cấp sau này.

Andy lại ăn mấy miếng com, giống như lơ đãng hỏi: “Nghe nói lúc trước, khi chị Tường tham gia phỏng vấn của công ty thì tổng giám đốc Tần đã tự mình đi xem?”

“Quả thật hôm đó tổng giám đốc Tần có đi, nhưng tôi không có thấy anh ta.”

“Tại sao?” Giọng của Andy nâng cao.

Ngón tay Tường Tịch nhịp nhẹ lên nắp hộp, nhớ lại, nói: “Lúc tổng giám đốc Tần đến thì tôi đã phỏng phần xong, rồi khỏi rồi.”

“Nhưng mà em nghe nói quan hệ của chị Tường và tổng giám đốc Tần rất không tệ.”

Tường Tịch cười nhưng không nói.

Andy còn muốn truy hỏi nữa, nhưng Phan Hân Hân – người từ buổi sáng đã nhìn cô ta không vừa mắt – bên kia đi tới sau khi vứt rác xong.

“Tôi đã nói sao hôm nay trên tường thành đối diện hoang vắng như vậy, thì ra là cây cỏ ở đầu tường đã chạy tới bên kia.”

Lời này của cô ta rõ ràng là châm chọc.

Mặt Andy đỏ lên. “Chị nói cái gì?”

“Không có gì!” Phan Hân Hân cố tình bắt lỗi, khoanh tay nói: “Tôi là nói cây cỏ trên tường thành giả cỏ đã bay đi. Đúng rồi, cái này có quan hệ gì tới cô sao?”

“Chị...” Andy mắng cũng không được, vô cùng tức giận, nói: “Không quan hệ.”

“Vậy, không phải là được rồi.” Phan Hân Hân khiêu khích xong, tâm tình trở nên tốt lên, lắc mông nghênh ngang bỏ đi.

Tường Tịch thu hồi ánh mắt, nhin cười nói: “Không có quan hệ.”

Andy tức vì không hỏi ra được chuyện Tần Thành, lại vô duyên vô cớ bị chế nhạo một phen, tâm tình khó chịu tới cực điểm. Nhưng làm hỏng hình tượng

mà mình đã diễn cũng không tốt, đành phải giậm chân, nói: “Em biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tổng giám đốc Tần ở bệnh viện

Bệnh viện thuộc sở hữu của Tề thị ở thành phố C xưa nay nổi tiếng vì biết bị tốt, phục vụ hạng nhất. Có thể vào ở đều là loại người có tiền có thế.

Có điều, cái người vào ở sáng hôm nay đã mang đến phong ba tương đối lớn cho bệnh viện.

Toàn bộ phóng viên truyền thông to nhỏ của thành phố hoạt động, nhón nhón nháo nháo bao vây chặt cứng trước cửa khu phòng bệnh. Mà cái người khỏi xương phong ba đang vênh cái chân bó thạch cao, ngồi trong phòng bệnh vô cùng xa hoa trên tầng cao nhất, thờ ơ nghe báo cáo.

“Hiện giờ tin đồn đã khuếch trương, nhưng bộ quan hệ xã hội sẽ lập tức xử lý.”

“Ừ.” Tần Thành gật đầu, mặt sưng sía suy nghĩ, nhưng lại khó kềm chế cười ra tiếng: “Chỉ là một vụ đụng xe nhỏ, bị bọn họ đưa tin ra ngoài thành người tàn phế!”

“Tổng giám đốc Tần, đây không phải là chuyện gay go nhất.” Giám đốc bộ quan hệ xã hội dờ khóc dờ cười tổng kết trò khôi hài này: “Phần lớn các minh tinh của công ty đã thấy được tin tức, hiện giờ đều đang trên đường đến bệnh viện.”

Tần Thành: “...”

“Scandal trước kia của tổng giám đốc Tần và ngôi sao nữ lại bị truyền thông bới ra lần nữa!” Nếu thanh danh của Tần Thành không phải là lạnh lùng thì giám đốc bộ quan hệ xã hội, Thư Minh, đã đỡ trán than thở. Anh ta tiếp nhận chức vụ bộ quan hệ xã hội đã năm năm. Bốn năm trước, mỗi tháng đều có scandal của tổng giám đốc Tần cùng với nữ minh tinh của công ty nhà, cùng với nữ minh tinh của công ty khác. A, may mắn cho nhóm nam minh tinh!

Tuy rằng tất cả mọi người bộ quan hệ xã hội hiểu được đó là những lời nói cường điệu, vô căn cứ. Nhưng mỗi lần Tần Thành lên báo là tất cả bọn họ bỏ hết công việc trong tay, lo lắng không yên đối phó với truyền thông.

Ai nói anh ta dễ sống chung, hết lần này đến lần khác, mỗi khi nghe được có scandal thì đều mặt lạnh, khiến cho mọi người hết sức lo sợ, lo lắng xử lý không tốt sẽ bị sa thải.

Dưới đáy lòng Thư Minh khóc đồng cảm cho chính mình và đám nhân viên cấp dưới của mình.

Lúc này truyền đến tiếng gõ cửa.

Thần kinh của Thư Minh căng lên.

Tần Thành nhíu mày, nói: “Cậu đi mở cửa đi.”

Thư Minh cứng ngắc đi đến cạnh cửa, tay cầm cánh cửa vừa xoay, một lần hai lần ba lần gió thom khác nhau liền thổi đến.

Bên trong bên ngoài cánh cửa, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Cuối cùng, Tần Thành phản ứng trước, nói: “Đề cho các cô ấy vào đi!”

Cây cung trong đầu Thư Minh cuối cùng bị đứt.

Tổng giám đốc Tần, không phải anh tìm phiền phức chứ?

Rõ ràng ba cô minh tinh tới là để gây sự chú ý đến mình.

Người gần Tần Thành nhất nói: “Tổng giám đốc Tần, anh lái xe sao không cẩn thận, nghe nói anh xảy ra tai nạn, thiếu chút nữa là tìm tôi ngừng đập.”

Người đứng cách xa nhất nói: “Tổng giám đốc Tần, trong công ty không thể không có anh, anh cần phải khoẻ lại thật nhanh.”

Người ở giữa không cam lòng bị chôn vùi, mắt một nhắm một mở, cũng không biết là thật lo lắng hay là trước khi đến đã bôi cái gì lên, trong khoảnh khắc hai mắt liền nhắm lại. “Tổng giám đốc Tần, anh luôn luôn bình tĩnh, hôm nay làm sao vậy? Thật là khiến tôi khó chịu quá.”

Thư Minh, đang bị làm lơ, đỏ mặt hôi hột. Người này là cô Dương, cô ta đóng phim cổ trang nhiều nên ngu!

Ba người phụ nữ kẻ xướng người hoạ. Phòng bệnh vốn im lặng biến thành hậu viện của nhà giàu ở cổ đại, ồn ào đến nhức cả đầu.

Tần Thành nhin không được, ấn lên huyết Thái Dương, nói: “Các cô đi về đi!”

Ba nữ minh tinh lập tức ngừng tiếng.

Tần Thành lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Công việc của các cô đều làm xong rồi sao?”

Không ai đáp lại.

Tần Thành nói tiếp: “Không muốn mất việc thì đi nhanh lên.”

Lúc này ba người phụ nữ như hoa như ngọc, lẳng lơ quyến rũ mới không tình nguyện rời đi.

Thư Minh như trút được gánh nặng, đang muốn nói gì đó thì lại nghe thấy Tần Thành nói: “Giám đốc Thư, anh đi ra ngoài nhìn xem.”

Nói thật, ba người phụ nữ kia, Tần Thành vốn không quen lắm.

Người lên báo với anh nhiều không đếm hết, có khi nổi hứng vui đùa thì đi chung với nhau vài bước, có khi tình cờ gặp lại còn không thèm chào hỏi một câu chứ nói chi là nhớ mặt nhớ tên.

Lần đầu tiên Tần Thành mãnh liệt cảm thấy bị xúc phạm bởi những tâm hình không rõ ràng của các phóng viên, không dễ dàng gì.

Lại nói về Thư Minh ở bên này, mới vừa chú ý cẩn thận tiễn ba nữ minh tinh ra khỏi cửa, còn chưa kịp lau mồ hôi, thì có hai người thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở trong thang máy thông đến phòng bệnh ở tầng cao nhất.

Thư Minh liếc mắt nhìn khoảnh khắc trước khi cửa thang máy đóng lại, nhận ra là một người phụ nữ trong thang máy, lập tức kêu không tốt.

Tại sao mới vừa đi ba người, lại tới một người!

Tường Tịch vừa mới nghe được tin Tần Thành bị xảy ra tai nạn liền chạy đến đây. Cô không lái xe mà ngồi xe của Tề Dịch tới. Đúng lúc hôm nay Tề Dịch có cuộc họp, cô liền thừa dịp đến đây.

Cửa khu phòng bệnh bị các phóng viên vây quanh. Nếu bệnh viện không có hệ thống bảo an cao cấp, Tường Tịch tuyệt đối không nghi ngờ bọn họ sẽ vọt vào phòng bệnh của Tần Thành.

Cùng Tề Dịch đi thang máy đến tầng cao nhất, Tường Tịch sửa sang lại hoa tươi ở trong tay, bước chân nhẹ nhàng đi qua.

Cửa phòng bệnh khép hờ, Tề Dịch gõ một cái. Sau khi nghe thấy Tần Thành ở bên trong lên tiếng trả lời, hai người mới đi vào.

Tề Dịch ở đằng trước, Tường Tịch ở đằng sau. Bởi vậy Tần Thành thấy Tề Dịch trước.

Mặt người bạn này của anh trước sau như một nghiêm trang lạnh lùng, một bộ dáng mặt than.

Tần Thành đã quen nhìn nên không có gì bất ngờ, nói: “Tin tức là giả!”

Tề Dịch liếc nhìn người bạn thân một cái, nói: “Tôi biết rõ, báo chí thuộc Tề thị sẽ nhanh chóng làm sáng tỏ cho cậu. Tôi còn có việc, đi trước đây!”

Tề Dịch nói xong, chân trái liền di chuyển, tạo không gian cho Tường Tịch, cũng quan tâm đóng cửa lại cho bọn họ.

Tường Tịch không nhìn Tần Thành, cô lập tức đem hoa cắm vào bình hoa thủy tinh, nói: “Nghe nói anh bị tàn phế, tôi cố ý đến thăm.”

Tần Thành rất ngạc nhiên cô tới đây. Từ khi quay phim của Dung An, cô đã từ chối tất cả các thông báo ngoài điện ảnh. Anh đã không gặp qua cô, tính thời gian, đã gần hơn nửa tháng.

“Thấy kết quả ra sao?” Đáy mắt Tần Thành nổi lên ý cười.

“Ồ, không tàn phế, vô cùng không tệ.”

“Bà Tần.” Nụ cười của Tần Thành lan tới khoé môi, mắt phượng híp lại. “Nếu thấy tôi không tệ, em đây là đang mừng cho mình sao?”

“Đương nhiên.” Tường Tịch nói xong, thấy sắc mặt anh thay đổi một tí liền cười tủm tỉm, thêm một câu: “Là cho anh, ông Tần!”

“Được rồi! Nụ cười của em chân thật!” Tần Thành không muốn giả bộ với cô, liền ngưng đề tài, nói: “Em trở về khi nào?”

“Ngày hôm qua.” Tường Tịch thu lại nụ cười: “Cảnh quay ở phim trường đã xong, ngày mai bắt đầu chuyển tới vùng núi tây nam, đoàn phim nghỉ một ngày để mọi người thu thập hành lý.”

“Cho nên chiều hôm nay em sẽ đi?”

“Đúng vậy!”

“Đại khái phải bao lâu?”

Tường Tịch buông tay. “Tôi không rõ lắm, có lẽ hai tháng, có lẽ ba tháng, có lẽ sẽ lâu hơn một chút.”

Dung An rất soi mói đối với toàn bộ cảnh quay, phần nhỏ cảnh quay ở phim trường đã không dễ dàng gì càng đừng nói đến tất cả mọi người không quen với vùng núi.

Nhưng cũng có thể sẽ nhanh. Dù sao mọi người đã dần dần quen thuộc với nhịp độ quay phim, mỗi chi tiết được xử lý thuận buồm xuôi gió rất nhiều.

Tóm lại, không đến khi chính thức quay xong, Dung An cũng không thể nói thời gian chuẩn xác được.

Tường Tịch ngậy người ở trong phòng bệnh nửa giờ, nhìn thấy cách thời gian chuyển bay cất cánh không nhiều lắm, liền nói: “Tôi đi trước. Anh đi đứng bất tiện, nghỉ ngơi cho khoẻ đi! Tề Dịch đã sắp xếp người đưa tôi đi!”

Tần Thành: “...”

Sao anh có cảm giác Tường Tịch coi anh như người già, đi đứng bất tiện. Cô... Quên đi, ai mà không có đi đứng bất tiện.

Lời nói ngoài đề

Sơ Ảnh: Ông chủ, cậu không thể trộn mắt nói dối, tất cả chương này đều là cậu. . .

Tường Tịch phụ họa: Đúng vậy!

Đây là thần mã lên sân khấu, không anh tuần một chút nào. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lén lấy di động của cô

“Sao lại xa như vậy?” Andy bắt đầu than thở. “Đoàn phim cứ khẳng khẳng tìm nơi này!”

Tường Tịch liếc nhìn cô gái này – người đã vô cùng thân thiết đối với cô trong nửa tháng qua nhưng thật sự ẩn giấu lòng nham hiểm, tránh nhánh cây ở bên chân, nói vắn tắt: “Nội dung kịch bản cần!”

“Nhưng mà chỗ này cũng quá hỗn loạn.”

Tường Tịch đổi tay cầm nhánh cây, nói: “Trong kịch bản của 2033 nói loại virus này bùng nổ ở một sơn thôn bản cùng lạc hậu. Andy, cô cảm thấy quay ở một nơi bình thường có thể đạt được hiệu quả sao?”

Andy á khẩu không trả lời được.

Cô ta không giống với Tường Tịch, cô ta là vì thứ ông kính mới được vai diễn nhân viên của tổ nghiên cứu này.

Ban đầu khi nghe thấy tên 2033, cô ta đã nghĩ bộ phim này là phim tận thế thịnh hành những năm gần đây. Sau khi cô ta nhận kịch bản thì mới biết 2033 không phải là năm, mà là mã số một virus.

Loại virus này xuất hiện ở một thôn nhỏ nghèo nàn lạc hậu thuộc khu vực tây nam, cũng chính là quê hương của Lê Ca.

Bởi vì virus tạo thành triệu chứng vô cùng kỳ lạ, cho nên viện khoa học tối cao đã thành lập một tổ nhỏ đặc biệt nghiên cứu, với Trương Văn diễn vai tổ trưởng dẫn đầu, mười mấy người mang theo trang bị đơn giản, treo non lợi suối vào trong vùng núi hoang vu hẻo lánh.

Mấy phim trường trong cả nước không có cảnh miền núi mà phim cần, vì thế Dung An dẫn mọi người tới nơi này.

Đoàn phim ngồi máy bay hai giờ chiều, bốn giờ tới khu bản địa lớn nhất của thành phố K. Để đuổi kịp thời gian, mọi người không nghỉ ngơi, như ngựa không dừng vó, ngồi xe của dân bản xứ tiếp tục gấp rút lên đường.

Nửa giờ sau, bọn họ ngồi xe trở về. Mọi người cần phải mang theo hành lý, đi bộ tới chỗ quay phim.

Nhân viên công tác của đoàn phim khá tốt, bọn họ từng trải hơn, nên không rất mệt. Nhưng đối với nhóm diễn viên, nhất là những người như Andy, Phan Hân Hân chưa bao giờ quay phim qua hoặc là chỉ quay ở thành phố, thì đi bộ trở thành một vấn đề lớn.

Từ khi bắt đầu tiến vào khu vực này là Tường Tịch đã nghe thấy rất nhiều câu phàn nàn. Phàn nàn đường đi, phàn nàn chính phủ, phàn nàn người dựng cảnh. Tóm lại, phàn nàn những đối tượng vô cùng kỳ quặc.

Tường Tịch không có gia nhập đội ngũ than phiền.

Thân là một diễn viên, mục đích của cô là diễn cho thật tốt, vì sự thoải mái tiện nghi của mình mà chê bai hoàn cảnh đóng phim tồi tệ, đả ngộ của công ty không ra gì thì đó là một hành vi không có trách nhiệm.

“Cô có mệt hay không? Có muốn tôi giúp cô không?” Lâm Dật đi thông thả hai bước chờ Tường Tịch, tò mò hỏi.

Ấn tượng của Lâm Dật đối với Tường Tịch rất tốt. Sau khi “Công tử Khuynh” công chiếu, anh ta đã đi xem một lần, diễn xuất của Tường Tịch trong vai Âu Dương Tinh đã cho anh cảm xúc rất lớn.

Lần này hai người bọn họ diễn cặp với nhau, diễn xuất của cô lại khiến cho anh ta rung động.

Người để cho Lâm Dật anh kính nể không nhiều lắm, Tường Tịch cũng là một người trong số đó.

Ngoại trừ từng hợp tác qua với Hạ Chi Khanh, cho tới bây giờ anh ta chưa thấy qua một nữ diễn viên giống như Tường Tịch vậy – không than phiền, khi gặp phải vấn đề thì chuyện thứ nhất là tự suy xét.

Cô ấy giống như một góc mai cao ngạo, hấp dẫn ánh mắt của những người khác.

“Mệt.” Tường Tịch vác trên lưng một ba lô du lịch cực lớn, chỉ chỉ ba lô du lịch đang mang của Lâm Dật, nói: “Nhưng anh Lâm chắc là còn mệt hơn cả tôi!”

Lâm Dật ngẩn ra, nở nụ cười. “Tường Tịch, cô là một nữ diễn viên mà tôi thấy thật sự rất đặc biệt.”

Đặc biệt đến nỗi anh ta không tự chủ được muốn gần gũi.

Vì thế, chẳng đường kế tiếp, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Chuyện Lâm Dật đã quay phim nhiều năm, kinh nghiệm phong phú, chuyện thú vị trong đoàn phim, hạ bút thành văn. Tường Tịch lắng nghe rất nhiệt tình. Về phần Andy, Tường Tịch đợi cô ta hai lần, nhưng cô ta bất luận thế nào cũng không theo kịp, Tường Tịch không chờ cô ta nữa.

Khi trời sẩm tối, đoàn phim rút cuộc tới nơi dừng chân.

Nhưng khi thấy rõ quy mô của nhà trọ thì một đợt kêu rên mới lại bắt đầu.

“Anh Phạm, chúng ta thật sự phải ở chỗ này sao?”

“Anh Phạm, ở chỗ này không có nhiều phòng lắm, chúng ta phải ở như thế nào?”

“Anh Phạm...”

“Đừng âm ỉ!” Phạm Văn Phàm nghe không nổi nữa, đứng ra nói: “Đoàn phim thuê nhà nhất định đủ ở, các người yên tâm.”

“Nhưng mà, nhà chỉ có mấy phòng như vậy!” Andy không nhận thức nổi, muốn để cô ta ngủ cùng với những người khác là tuyệt đối không có khả năng.

“Yên tâm, sẽ cho cô một phòng.” Phạm Văn Phàm vô cùng chán ghét Andy này. Những minh tinh lớn khác còn chưa nói chuyện mà cô ta chỉ là một người mới debut lại than phiền tới than phiền lui.

Nếu sau này thật sự nổi tiếng, chẳng phải sẽ không để mọi người vào mắt?

Dưới đáy lòng Phạm Văn Phàm đánh dấu gạch chéo Andy một cái.

Tiếp theo là phân bố phòng ở.

Dung An là đạo diễn, dĩ nhiên là một mình ở một phòng; nam chính, nam phụ, nữ chính, nữ phụ mỗi người một phòng; những diễn viên còn lại thì hai người một phòng; nhóm trợ lý, nhóm thợ hoá trang, cùng với thợ quay phim, dựng cảnh, tất cả bốn người một phòng.

Nói xong, mọi người bắt đầu dọn đồ đạc.

Sát vách phòng của Tường Tịch là phòng của Lâm Dật và Trương Văn, thoạt nhìn bên trong rộng rãi mà lại sạch sẽ hơn so với bên ngoài.

Tường Tịch kêu Vương Mộng để hành lý lên trên cái giường trống, nói: “Cô đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Tôi không mệt.” Vương Mộng cố gắng hăng hái tinh thần. Vừa rồi ở trên đường đi, trong các nữ trợ lý, chỉ có một mình cô là không có hành lý cồng kềnh.

Trong lòng Vương Mộng rất cảm động, đồng thời hạ quyết tâm muốn thu xếp những chuyện vụn vặt của Tưởng Tịch cho tốt, để cho cô ấy không lo lắng gì ngoài đóng phim.

“Khỏi cần!” Tưởng Tịch giờ mền ra nằm xuống. “Vương Mộng, cô đi làm quen với bạn cùng phòng trước đi, thời gian ở chung rất dài.”

Không có giao thiệp tốt với bạn cùng phòng thì Vương Mộng sẽ không thể sống dễ chịu trong thời gian này.

Tuy rằng vùng núi hẻo lánh, cũng may là không thiếu nước, đồ ăn cũng tạm đầy đủ.

Buổi tối Tưởng Tịch ăn chút cháo, chỉnh đốn qua loa, liền nằm xuống ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau thức dậy, đồ ăn cũng đã làm sẵn, mọi người ăn xong, lập tức khởi công.

Trong vùng núi ít người, có một số nhà ở rách nát không thể tả. Bởi vì không có người ở, sau khi Phạm Văn Phạm thương nghị với chính phủ và dân chúng địa phương, đã biến thành nơi đoàn phim quay chủ yếu.

“Bạch Tâm” Lâm Dật đi theo sau lưng Tưởng Tịch: “Cô không nói từ hôm qua, là phát hiện cái gì sao?”

Tưởng Tịch dừng bước chân một chút, nói: “Không có.”

“Vậy cô nghỉ ngơi một chút đi.” Lâm Dật quán quýt lấy cô. “Bạch Tâm, virus không thể ngày một ngày hai nghiêm cứu ra.”

“Tôi hiểu được.” Tưởng Tịch đeo bao tay cao su vô khuẩn màu trắng, lật xem thân thể tràn đầy vết thương lở loét. “Nhưng nghiên cứu ra nguồn gốc virus và phương pháp chữa trị sớm một chút không phải là rất tốt sao?”

Về mặt Lâm Dật khẽ nhúc nhích, sau một lúc lâu, cảm thấy bắt đầu kính nể Tưởng Tịch.

Quay phim liên tục đến tám giờ hơn.

Tưởng Tịch quay xong, vốn tính chợp mắt trong chốc lát, nhưng chẳng biết sao đã ngủ luôn.

Cho đến khi tiếng hét lớn của Vương Mộng truyền đến: “Cô lấy di động của Tưởng Tịch làm gì?”

“Làm cái gì thì liên quan đến cô à?” Andy nắm chặt di động của Tưởng Tịch. Cô ta đúng là lấy trộm di động của Tưởng Tịch, nhưng như thế nào cũng không tới phiên một người trợ lý nhỏ nhoi hét lên với cô ta.

“Đương nhiên là chuyện liên quan tới tôi!” Vương Mộng toàn thân đề phòng: “Tôi là trợ lý của Tưởng Tịch.”

“Còn tôi là sư muội của chị Tưởng đó!” Andy giơ tay lên. “Nói không chừng chị Tưởng...”

“Nói không chừng cho cô xem?” Trên mặt Tưởng Tịch lộ vẻ tươi cười ôn hoà: “Andy, cô lấy để làm gì?”

Lời nói ngoài đề

Rốt cuộc đã đến vùng núi...

À, các bạn đoán xem là Andy ra tay trước hay là Tưởng Tịch phản kích trước...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Một mình ở chung

“Vừa rồi... Vừa rồi...” Andy chột dạ một chút, lập tức nghĩ tới người trước mặt chính là một quả hồng mềm, liền tăng can đảm, nói: “Vừa rồi em nghe thấy di động của chị Tưởng reng, cho nên liền nhận giúp chị.”

“Phải không?” Tưởng Tịch vươn tay cầm lại di động, mở ra trước mặt Andy. “Không có cuộc gọi mới, Andy, nhất định là cô nghe lầm!”

Cô cấp cho cái bậc thang, Andy liền leo xuống, nói: “A, vậy có thể là em thật sự đã lầm. Thật xin lỗi, chị Tưởng, nếu không có việc gì thì em đi trước.”

“Đi đi!” Tường Tịch cười vô cùng tự nhiên. Andy không cảm giác ra có chỗ nào không đúng, vẻ mặt như thường, đi ra ngoài.

Vương Mộng đi theo sau cô ta đóng cửa lại, quay đầu lo lắng nói: “Tường Tịch, cô ta thật sự đã nhìn trộm di động của cô.”

“Tôi biết.” Tường Tịch nhìn màn hình vừa khoá lại. Chắc chắn là Andy muốn nhìn xem trong di động của cô có tin tức liên quan tới Tần Thành hay không. Đáng tiếc là cô đã đặt mật mã, không thể mở ra.

“Vậy sao cô còn để cho cô ta đi?”

Vương Mộng đã nhìn ra Andy không phải là người tốt từ lâu. Một nghệ sĩ nhỏ mà thôi, cũng không biết dựa vào cái gì mà ngoài sáng thì nịnh bợ Tường Tịch, trong tối lại nói xấu Tường Tịch.

Nếu Tường Tịch không hết lần này đến lần nọ nói cô không thể hành động thiếu suy nghĩ thì cô đã sớm lao ra đấu với người đó.

Hôm nay thật vất vả bắt Andy tại trận, Tường Tịch lại thả cô ta đi.

Tuy rằng Vương Mộng đại khái hiểu trong đó có lý do, nhưng trong lòng cũng muốn xác nhận một chút.

Hiệu quả cách âm của phòng ở không tốt, Tường Tịch khẽ thấp giọng nói, nói: “Vương Mộng, mọi việc dựa theo chứng cứ, cô nói cô ta cầm di động của tôi, nhưng nếu cô ta cần ngược lại cô một cái thì làm sao bây giờ?”

Vương Mộng thật sự không có nghĩ tới vấn đề này. Vừa rồi cô đưa com cho Tường Tịch, vừa vào cửa liền nhìn thấy Andy lén lút trượt mở di động của Tường Tịch, cô liền nổi nóng, bỏ đồ xuống, không nghĩ tới cái gì cả liền lôi kéo Andy chất vấn.

Tường Tịch vừa thấy vẻ mặt của Vương Mộng, trong lòng đại khái hiểu được, ngữ khí chậm rãi, nhẹ giọng cười nói: “Nếu cô ta cần lại cô một cái, cô nói xem người ngoài sẽ tin cô hay là tin cô ta?”

“Tin cô ta?” Vương Mộng bị kích động. “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Tường Tịch đứng cạnh cửa sổ, ánh trăng chiếu lên người cô, chợt làm cho người ta có một loại cảm giác khó đến gần.

“Danh tiếng của tôi hiện giờ không thể làm cho cho người khác tin cô, ngay cả khi cô đúng. Vương Mộng, đây là một trong những quy tắc thú vị của giới showbiz.”

Vương Mộng im lặng vài phút, cúi đầu nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Ừ.” Tường Tịch dời người. “Cô đi ăn com trước đi! Nếu tôi có việc sẽ gọi cô.”

Bóng dáng Vương Mộng dần dần mất hẳn ở ngoài cửa. Tường Tịch đứng tại chỗ một khoảng thời gian, đang muốn ngồi vào bàn ăn com ở bên cạnh, thì Lâm Dật bung khay nhỏ gỗ cửa phòng.

“Tôi vừa mới nghe thấy trong phòng cô dường như có người đang cãi lộn.” Lâm Dật mang theo đồng cảm, cười đi vào: “Có cần giúp đỡ hay không?”

Trong mắt hoa đào mang theo sự quan tâm nồng đậm. Tường Tịch mời Lâm Dật vào, thản nhiên nói: “Cảm ơn anh Lâm đã quan tâm, chỉ là hiểu lầm, đã làm sáng tỏ rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Dật bung khay ngồi vào đối diện Tường Tịch, bỗng nhiên vô cùng ga lăng hỏi: “Vậy tối nay có may mắn được mời cô Tường cùng dùng bữa tối không?”

Chân mày Tường Tịch hơi nhướng lên, lộ ra nụ cười ôn hoà: “Đương nhiên, vô cùng vinh hạnh.”

“Bạch Tâm, cô mau đến xem.” Andy cầm cái kẹp, hoảng sợ trừng mắt nhìn cái đồ đựng nuôi cấy.

Tường Tịch chạy chậm đến, thông qua kính hiển vi, nhìn thấy vi khuẩn của virus 2033 đang sinh sôi nảy nở với tốc độ phân tách gấp trăm ngàn lần.

Lâm Dật và Trương Vân cũng chạy theo lại. Nhìn thoáng qua gương mặt tái nhợt của Tường Tịch, Lâm Dật hiểu rõ, nói: “Có phải vi khuẩn đang tăng lên với tốc độ điên cuồng không?”

Tường Tịch không lên tiếng, vén mái tóc ướt mồ hôi ở trên trán, bình tĩnh chỉ huy Andy chấm dứt công việc thí nghiệm, tiêu huỷ vi khuẩn biến dị.

“Xem ra tôi đã đoán đúng.” Lâm Dật ôm cánh tay, lùi sang một bên, nói: “Bạch Tâm, lần này cô rất sót ruột nghiệm chứng kết quả nghiên cứu! May mắn là cô không có dùng thuốc ở trên người bệnh nhân.”

“Thật xin lỗi, là tôi sai.” Tường Tịch gỡ mắt kính xuống, cởi áo nghiên cứu ra, thay vào áo khoác màu đen, nói: “Tôi đi ra ngoài một chút!”

“Tốt.” Dung An nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Màn này qua, hôm nay tạm thời quay tới đây.”

Mọi người phát ra tiếng thờ ra.

Lâm Dật có lẽ cũng nghe thấy, mắt hoa đào cong cong, nói: “Tuồng Tịch, hôm nay tôi bị cô dẫn dắt rồi!”

“Tôi cho rằng tôi đã bị anh dẫn dắt!” Tuồng Tịch cũng nghĩ như vậy, nói.

Cô không có tăng bốc Lâm Dật, bởi vì cô quả thật đã bị dẫn dắt diễn theo. Trong lúc quay phim gần đây, cô tựa như luôn ở trong cảm giác bị Lâm Dật dẫn dắt.

“Đó là bởi vì kỹ thuật diễn của cô rất tốt, độ phối hợp ăn ý cao.” Phạm Văn Phàm cầm theo cặp đựng laptop của Dung An, đi tới, hào phóng nhìn Tuồng Tịch, nói: “Cô không cần khiêm tốn, lời này là đạo diễn Dung nói.”

Tuồng Tịch: “...”

Lời nói này của Phạm Văn Phàm có ít nhất 70% hư cấu.

Bất quá, thỉnh thoảng được trợ lý của Dung An thừa nhận một lần, trong lòng không thể không sáng khoái.

Tuồng Tịch vừa cân nhắc cấu tạo não của Phạm Văn Phàm, vừa lấp lánh ánh mắt, nói: “Anh Phạm không có chuyện gì thì tôi đi trước nhé.”

“Chờ một chút.” Phạm Văn Phàm nghĩ tới mục đích của mình, nâng laptop lên nói: “Hôm nay đạo diễn Dung muốn đi đến thị trấn dưới chân núi một chuyến, Tuồng Tịch, cô phụ trách bảo vệ anh ta.”

Ý của anh ta là kêu mình làm vệ sĩ?

Không đúng, đây chỉ là nguy trang. Tuồng Tịch nhanh chóng cảm giác ra “ý đồ riêng” của Dung An, mỉm cười: “Được, tôi biết rồi.”

Xuống núi càng khó hơn so với lên núi. Tuồng Tịch đeo ba lô, không nhanh không chậm theo sát bên trái Dung An.

Dung An vô cảm đối với người hay tranh cãi âm ỉ, về điểm này, mỗi ngày cô thấy thái độ của anh ta đối với Andy liền biết một chút.

Nhưng hôm nay Dung An lại mở lời trước.

Anh ta nói: “Gần đây cô tiến bộ rất nhiều.”

“Cám ơn đạo diễn Dung.” Tuồng Tịch nhìn xuống chấn động trong lòng thật lớn, mỉm cười.

Dung An quay đầu liếc nhìn cô một cái, nói: “Ở trước mặt tôi, cô không cần làm ra vẻ.”

Vóc người anh ta xấp xỉ Tần Thành, cho dù trên mặt đeo kính râm, cũng nhìn ra được dáng dấp trời sinh thật là tốt.

Ánh nắng chiều xuyên qua cành cây trên núi, khiến cho toàn thân anh ta giống như có mạ vàng. Tuồng Tịch nhìn chăm chăm trong chốc lát, lòng nói nếu Dung An làm diễn viên, nhất định có thể thu hút rất nhiều cô gái trẻ theo đuôi.

Hai người trò chuyện câu được câu không, khi đến dưới chân núi thì vừa qua một tiếng đồng hồ.

Đã có xe chờ ở đèo, Tuồng Tịch mở cửa xe ngồi vào, mới hỏi: “Đạo diễn Dung muốn vào thị trấn làm cái gì?”

Dung An dựa vào lưng ghế da, nói: “Đi gặp một người.”

Vậy sao lại mang theo tôi? Tuồng Tịch hoang mang, nhưng cũng không có hỏi. Ở đây cách thị trấn không xa, cô tạm thời không gấp.

Khoé mắt nhìn đến người phụ nữ bình tĩnh, Dung An nghiêng đầu đối diện với cửa kính xe, khoé miệng gợi lên.

Lời nói ngoài đề

Sơ Ảnh: Tình địch số hai ra đời.

Tần Thành: Ngoài Nguyên Tân Thần ra, còn có ai? Xem ra tôi không tiêu diệt hẳn...

Sơ Ảnh: Vốn muốn nói cho cậu, nhưng cậu muốn giết người, ta đây không nói...

Tần Thành: Sơ Ảnh, có tin tôi sẽ giết bà hay không...

Sơ Ảnh: -> _->

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Dung Lam

Thị trấn dưới chân núi là một thị trấn cổ, có hai nhánh sông không tên chảy qua, có vài cầu đá bắc ngang.

Xe chạy qua một cây cầu đá, cuối cùng dừng lại trước một quán trà.

Dung An dặn dò tài xế vài câu, đẩy cánh cửa gỗ chạm rồng ra, dẫn Tường Tịch đi vào.

Quán trà không lớn, đại sảnh dưới lầu khoảng ba bốn chục mét vuông, đại để là vì thu hút du khách lui tới. Hầu hết trang trí trong đại sảnh đều dựa theo quy mô phim truyền hình cổ trang. Thậm chí cái quầy gần cửa có một màn hình đang chiếu “Mẫu đơn đình”, y y a a, vô cùng du dương trầm bổng.

Dung An lập tức lên lầu hai, Tường Tịch theo sát một tấc không rời. Cho đến khi anh ta dừng lại trước một phòng bao, gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nữ đồng thời vang lên. Dung An đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng bao có đặt bình phong, trên mặt vẽ ‘hàn mai ngạo tuyết’, làm bằng tơ lụa tốt nhất.

Dưới đáy lòng Tường Tịch cảm thấy một tiếng, tiếp đó ung dung thản nhiên nhìn về phía người phụ nữ.

Bộ dáng người phụ nữ khoảng hai sáu hai bảy tuổi, chân mày lá liễu, mắt xéch, người mặc sườn xám đỏ hồng, xinh đẹp, lịch sự nhã nhặn.

“Tiểu An.” Người phụ nữ vô cùng thân thiết kéo Dung An ngồi xuống, không đợi cho Tường Tịch kịp phản ứng lại với xưng hô đặc biệt, cô ta lại bỗng nhiên nhảy dựng lên, áp sát tới bên người Tường Tịch.

Người phụ nữ thấp hơn Tường Tịch một chút, cặp mắt xéch kia đối diện với ánh mắt của Tường Tịch, loé lên tia sáng.

Ngay sau đó, người phụ nữ đã làm một việc khiến Tường Tịch vô cùng ngạc nhiên.

Hai chân người phụ nữ lần lượt đá ra trước, rồi sau đó gập tay câu cô ôm vào trong ngực.

Tường Tịch vô cùng ngạc nhiên lúc này mình còn có thể giữ được bình tĩnh, dùng ánh mắt cầu cứu Dung An.

“Khụ!” Dung An đứng dậy kéo người phụ nữ xuống, nói: “Chị, chị đừng nổi điên đã!”

“Người ta mới không phải nổi điên!” Tuy rằng người phụ nữ bị Dung An giữ lấy, nhưng tay chân còn linh hoạt. Chị ta ra dấu ánh mắt của Tường Tịch, như phát hiện ra lực địa mới, nói: “Ôi tiểu An, ánh mắt của cô ấy thật đặc biệt!”

“Đúng, thật đặc biệt, thật đặc biệt, nhưng chị mang giày vào trước đã.”

Dung An bắt đầu đi nhặt đôi giày của người phụ nữ lên, đặt trước mặt chị ta. “Chờ chị mang xong, chúng ta nói tiếp, nếu không hai người tại em lập tức rời đi.”

“Em bắt nạt người ta.” Người phụ nữ than van, bày ra tính cách khác hẳn với bề ngoài. “Chị về nhất định phải tố cáo với anh rể của em.”

“Được! Tố cáo.” Dung An nói xong câu đó, ngắt đầu nói: “Thật xin lỗi, mang đến phiền toái cho cô.”

“Không sao.” Tường Tịch khó khăn nói.

Đôi lúc cô cảm thấy mình đã trải qua cái chết một lần, nhìn chuyện gì cũng đều bình tĩnh cả. Nhưng mà, giờ phút này cô phát hiện vẫn có chuyện khiến cô trở tay không kịp.

Giống như người phụ nữ ở trước mắt kêu Dung An là tiểu An. Giống như Dung An cong khoe môi nói chuyện với chị ta, dịu dàng không giống với bộ dáng của anh ta.

Trong vòng ba phút lúc cô tiến vào, bọn họ gần như khiến cho cô mở rộng tầm mắt.

Dưới đáy lòng Tường Tịch đổ một trận mồ hôi.

Nhưng cuối cùng cũng có thể hài hoà ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trước khi bọn họ đến, người phụ nữ đã gọi trà, trà Thiết Quan Âm hảo hạng, hương thơm bay lượn lờ.

Tường Tịch nhấp một ngụm, hài lòng hít vào một tiếng.

“Cô cũng hiểu biết về trà?” Người phụ nữ chống cằm, mắt xéch nhíu nhíu.

“Hiểu biết một chút.”

Trước kia, ông Tường chính là một trong những cao thủ thưởng thức trà. Cô là con gái, mưa dầm thấm đất, tự nhiên học được một chút cách thức.

“Đàn cô thì sao?”

“Từng học một khoảng thời gian, nhưng đã có nhiều năm không đụng tới.”

“Là như vậy sao!” Người phụ nữ tiếp tục nói một mình, Tường Tịch nghe không hiểu gì cả.

“Đúng rồi, về tranh thì sao?”

“Từng học vẽ tranh.”

Người phụ nữ à một tiếng, rồi trong giây lát nhảy dựng lên: “Tôi nhớ ra rồi, cô học ngành mỹ thuật.”

Cô học ngành mỹ thuật, chuyện này người trong giới showbiz gần như ai cũng biết!

“Vậy cô vẽ cho tôi một bức tranh được không?” Người phụ nữ mặt mày hớn hờ cười hi hi. “Tốt nhất là loại tranh thủy mặc, không cần giống y như thật, trong cảnh có ý là được rồi!”

Tường Tịch đã không biết trả lời như thế nào.

Cũng may Dung An tương đối bình thường, nhớ rõ Tường Tịch là do mình dẫn tới.

Buồn cười trềng mắt liếc người phụ nữ một cái, Dung An quay đầu lại nói: “Đầu óc chị ấy không bình thường, cô không cần nghe chị ấy!”

“Tôi...” Tường Tịch cảm thấy đầu óc của mình không được linh hoạt cho lắm, nhất định là do cách dẫn dắt của Dung An có vấn đề.

Dung An nhìn thấy Tường Tịch rối rắm, cười phì một tiếng.

Anh ta xoè tay ra, hướng về người phụ nữ, nói: “Chị có muốn tự giới thiệu mình một chút hay không?”

“Chao ôi, chị quên mất!” Người phụ nữ vỗ đầu, nhưng bởi vì động tác quá lớn đã đụng ngã bình trà trên bàn, cái nắp rớt ra, nước chảy theo mép bàn xuống đất.

Người phụ nữ che miệng lại, ngượng ngùng mở to hai mắt nhìn.

Tường Tịch: “...”

Ai có thể lập tức nói cho cô biết người phụ nữ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chờ đến khi phòng được thu dọn tốt, trời bên ngoài đã tối rồi. Dung An kêu vài món đồ ăn, mấy người ngồi ở trong phòng vừa ăn vừa nói chuyện.

“Chị tên là Dung Lam.” Người phụ nữ nhai đậu hủ không chút hình tượng. “Là chị của Dung An, em có thể gọi chị là chị Lam, cũng có thể gọi là tỷ tỷ, nhưng chị càng thích em gọi chị là chị hơn.”

Tường Tịch: “...”

“Đúng rồi, chị là fan của em.”

“Cám ơn! Chị Lam” Tường Tịch nghĩ nghĩ, nếu kêu là ‘chị’, giống như cố ý lờ lợ kéo làm quen với Dung An, cô vẫn nên kêu ‘chị Lam’ là được rồi.

“Không cần cảm ơn chị!” Dung Lam gấp một miếng thịt kho tàu bỏ vào chén của Tường Tịch. “Hình tượng của em cho chị cảm xúc.”

Tường Tịch: “...”

Đại khái là số lần cô lạng người quá nhiều, Dung An không chịu nổi, nói: “Chị ấy là nhà biên kịch phim.”

Nói đến chuyện này, Dung Lam lập tức phấn chấn, kiêu ngạo nói: “Tất cả phim của tiểu An đều là chị viết kịch bản đó!”

“Cho nên thần kinh của chị ấy có chút không bình thường.”

Người đàn ông nói lời ác độc ở trước mặt này vẫn là Dung An sao? Tưởng Tịch nghi ngờ mình bị ảo giác, cái người đạo diễn Dung cố chấp, lạnh lùng ở đâu rồi?

Nhưng dù sao diễn viên vẫn là diễn viên, trong lúc Dung An gấp thức ăn, Tưởng Tịch đã che giấu hết mọi cảm xúc trên mặt, chỉ giữ lại một hình tượng ôn hoà.

Dung An cũng không nhìn Tưởng Tịch, tiếp tục nói: “Chị ấy phải xuất ngoại, muốn trước khi đi được gặp thần tượng một lần. Cho nên hôm nay tôi đã mang cô lại đây không nói trước, là lỗi của tôi. Nếu mang đến phiền phức cho cô hoặc là...”

“Không phiền, không phiền!” Tưởng Tịch nghe thấy lời nói của Dung An, trong lòng nổi lên cảm xúc đặc biệt. Cô biết đó là lòng thoả mãn nhỏ bé của một minh tinh khi được fan thừa nhận. “Em thật vui mừng được chị của đạo diễn Dung ủng hộ em!”

“Chị cũng cảm thấy như vậy!” Dung Lam nói chen vào. “Hôm nay chị đến chính là muốn tạm biệt nó, sau là gặp gỡ em!”

Nói xong, Dung Lam lại gấp đồ ăn cho Tưởng Tịch.

“Cám ơn chị!” Lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với fan, nhưng lại là fan đã nặn ra nhân vật mà cô diễn, nếu nói trong lòng Tưởng Tịch không vui mừng sợ hãi thì khẳng định là giả.

Cơm nước xong, trời hoàn toàn tối. Lúc này lên núi thì hơi phiền phức. Sau khi Dung An trung cầu ý kiến của Tưởng Tịch thì đặt hai phòng nghỉ.

Sau khi tắm rửa bằng nước ấm trong cái thùng gỗ lớn giống như thấy trong ti vi, Tưởng Tịch lấy giấy và bút mực – sau khi ăn xong đã chạy tới cửa hàng văn phòng phẩm duy nhất ở trấn trên – bắt đầu vẽ tranh.

Sáu giờ sáng mai là Dung Lam lên xe. Lúc Tưởng Tịch dậy thật sớm đưa Dung Lam đi, đã đưa bức tranh cô vẽ suốt đêm cho chị ta.

“Đây là tranh em vẽ?” Dung Lam khó tin tròn tròn mắt, miệng cũng mở thành hín chữ O.

“Vâng.”

“Cám ơn em!” Dung Lam vừa nhún vừa nhảy, lời kéo Tưởng Tịch nói chuyện, rồi mới lưu luyến không rời mà lên xe.

Đưa Dung Lam đi xong, hai người nên quay về đoàn phim. Tưởng Tịch thu dọn các thứ, cùng Dung An đứng trước cửa quán cà phê chờ xe.

Trải qua tối hôm qua, nhận thức của Tưởng Tịch về Dung An thay đổi hẳn.

Cho nên, hôm nay là cô mở lời trước. “Con người chị Lam thật đáng yêu!”

“Chị ấy cũng có chút điên.” Nói đến chị của mình, lời nói của Dung An nâng lên. “Nhưng trình độ sáng tác của chị ấy rất cao!”

“Người có thể viết ra kịch bản ‘Nếu như’ và ‘2033’ quả thật rất cao.”

Trong cả nước này, quả thật có thể dùng kỳ tài trong giới biên kịch để hình dung.

Lời nói của hai người đều bình luận liên quan đến Dung Lâm, thật sự cũng không tệ nhạt.

Lúc này, một chiếc xe đã đến.

Kiểu dáng chiếc xe giống như chiếc ngày hôm qua, Tưởng Tịch nghĩ đến chiếc xe ngày hôm qua, đang muốn nhắc nhở Dung An. Đã thấy Dung An biến sắc nói: “Không xong, là phóng viên.”

Lời ngoài đề

Sơ Ảnh: Tổng giám đốc Tần, bà xã của anh có scandal cùng với người đàn ông khác.

Tần Thành: Vũ Sơ Ảnh, tôi giết bà!

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bị thương ở phim trường

Trong thị trấn có rất nhiều ngõ nhỏ, đường bằng đá xanh. Cuối con đường có khi thông qua một con đường khác, có khi là ngõ cụt.

Lúc Tường Tịch xông vào ngõ cụt lần thứ hai thì trong đầu vụt đi ý định tránh né phóng viên.

Dung An đứng trụ một chân, trước khi phóng viên đến, lấy di động ra gọi đi một cú điện thoại.

Hôm nay anh ta đổi một cặp kính râm khác, tròng kính màu tím sậm, đằng sau tròng kính kia vốn là một đôi mắt thần bí thâm sâu, càng khó nắm bắt.

Lúc này chỗ khúc quanh truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

“Là phóng viên báo lá cải.” Dung An nâng gọng kính lên một chút, nói: “Chút nữa vệ sĩ sẽ đến, giờ cho đến lúc đó, cô đừng nói cái gì cả.”

Tường Tịch cẩn thận gật đầu.

Chỗ đoàn phim đang quay được giữ bí mật, ngoài diễn viên và người đại diện của mình ra, các phóng viên cũng không biết rõ.

Trước khi đến, Dung An chỉ nói là tới vùng núi tây nam, cũng không cho địa điểm cụ thể. Nhưng dựa theo tình hình hiện giờ, phóng viên đi thẳng đến bọn họ, thì có lẽ đã có người “không cẩn thận” tiết lộ tin tức cho truyền thông quen biết, hoặc là có người muốn bôi nhọ cô!

Mắt Tường Tịch bỗng chốc âm trầm.

Xem ra gần đây cô trải qua rất bình yên, có người ghen tị trong lòng.

Có sáu phóng viên tới, Tường Tịch không thấy dấu hiệu của nhà truyền thông lớn, trong đầu vừa suy nghĩ, liền hiểu ngay mấy người ở trước mặt này là paparazzi, những người luôn có mặt mọi lúc mọi nơi, khiến vô số ngôi sao đau đầu phiền não.

Dung An mới vừa gọi bọn họ là phóng viên, thật sự là làm bản danh tiếng của phóng viên.

Mặc dù có một vài phóng viên của truyền thông giải trí có tố chất ngang ngửa cùng đám paparazzi, nhưng đám paparazzi chuyên nghiệp luôn có một chút khác nhau với phóng viên chính quy.

Cô ghét nhất là chỗ khác nhau này.

Quả nhiên, vài tên phóng viên vừa lên đến liền hỏi: “Tường Tịch, xin hỏi cô và đạo diễn Dung là quan hệ bạn bè nam nữ sao? Xin hỏi, ngày hôm qua các người qua đêm với nhau phải không?”

Kèm theo là tiếng chụp hình “tách tách”.

Ngày hôm sau, thành phố C, văn phòng tổng giám đốc TRE.

Tần Thành nghiêm mặt trừng mắt nhìn đầu đề trên tờ báo lá cải, gần như nghiền răng.

Lục Mạnh Nhiên tìm một vị trí thoải mái ngồi xuống, điều chỉnh góc độ đối diện với laptop.

“Không phải là đoàn phim giữ bí mật toàn bộ sao?” Tại sao các phóng viên chết tiệt này lại tìm được, thậm chí còn chụp được những tấm hình này.

Quy tắc ngầm, bao nuôi, trèo cao! Được lắm! Được lắm!

Sức miễn dịch của Lục Mạnh Nhiên đối với ông chủ nhà mình đã rớt xuống âm năm mươi. Anh ta nhấc chân bắt tặc, không nhanh không chậm nói: “Có lẽ có người muốn dựa vào bộ phim này để nổi tiếng.”

Cấp cho truyền thông một ít nguyên liệu thích hợp là con đường tắt để giành được nổi tiếng.

Đây là chuyện có thể thấy được khắp nơi trong cái giới này.

Mà scandal của nữ minh tinh cùng người đại diện, nam diễn viên, đạo diễn lại là một tục lệ thói nát nhưng vô cùng hữu hiệu của cách thức quảng cáo thời phông.

Lục Mạnh Nhiên không cảm thấy có vấn đề gì.

Từ sau lễ Kim Ảnh, Tường Tịch có rất ít tin tức truyền ra. Bây giờ cô và Dung An bị chụp ảnh ở cùng nhau, coi như là một cơ hội quảng cáo.

Điều anh ta lo lắng bây giờ là Nghiêm Nham.

Hiện giờ Nghiêm Nham cũng được coi như là diễn viên trẻ nổi tiếng số một trong nước. Nhưng gần đây cũng không biết cậu ta xảy ra chuyện gì, luôn

không tập trung tư tưởng.

Còn có, hai ngày trước ở trên mạng lại có người tung tin cậu ta hít thuốc phiện!

May mắn phát hiện đúng lúc, tìm người ém xuống.

Hề là chuyện có một thì sẽ có hai. Cho dù Nghiêm Nham có hít thuốc phiện hay không, chỉ cần có người rải ở trên mạng liền có thể tạo thành ảnh hưởng đối với sự nghiệp của cậu ta! Càng thêm nữa, sẽ lan đến người đã debut cùng cậu ta là Tường Tịch và Tề Minh Lật.

Chân mày Lục Mạnh Nhiên nhăn nhúm đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi!

Mà Tường Tịch ở chỗ này, bởi vì chung quanh hẻo lánh, cho nên không mua được đồng báo để xem cô lên đầu đề.

Hơn nữa, internet khi tốt khi xấu, tháp phát sóng di động ở vùng lân cận xảy ra sự cố. Cả buổi sáng, toàn bộ người trong đoàn phim cũng không biết cô đã lên đầu đề, tiến độ quay phim vẫn duy trì trước sau như một.

Buổi chiều có cảnh diễn ở vách núi.

Cũng là cảnh chuyển biến tình cảm xảy ra giữa Bạch Tâm và Hà Cố.

Bạch Tâm chậm trễ tìm không ra nguyên nhân và cách thức chống lại vi khuẩn 2033. Hơn nữa, nội bộ nhóm vì nguyên nhân nghiên cứu phương pháp mà không ngừng trở nên mâu thuẫn gay gắt, cô liền một mình đi tới vách núi ở trong thôn để hít thở không khí.

Hà Cố lo lắng cô xảy ra tai nạn, liền nói một tiếng với những người khác trong nhóm, rồi lên đi theo sau lưng Bạch Tâm.

Nhưng mà nửa đường, anh ta gặp nhóm nghiên cứu, trước tiên nói về virus 2033, sau đó lại cùng bọn họ nói trở về Lê Ca, chậm trễ một khoảng thời gian.

Cho đến khi nhìn thấy bóng dáng Bạch Tâm thì một chân của Bạch Tâm đã treo lơ lửng.

“Bạch Tâm!” Trán của Lâm Dật toát mồ hôi lạnh trong nháy mắt, hô lớn: “Cô đừng làm chuyện điên rồ!”

Tường Tịch đề nén sự thôi thúc muốn nhìn xuống, thu chân lại, lui về phía sau vài bước, bình tĩnh như thường, nói: “Ai muốn làm chuyện điên rồ?”

“Không làm chuyện ngốc! Cô lại đây nhanh lên cho tôi.” Lâm Dật bị cô hù chết. Cô không có làm chuyện ngốc thì chạy tới vách núi làm gì? Cô, một người con gái đẹp lạnh lùng, ở lại trong phòng thí nghiệm đối diện với dụng cụ, cô chạy tới đây hóng cái gì gió?

Lâm Dật oán thăm, đi từng bước về phía Tường Tịch. Khi bọn họ cách nhau không đến một thước, anh ta giữ chặt lấy cánh tay Tường Tịch, một thân hình nhỏ xinh vọt qua.

Khoảnh khắc trước khi hoàn toàn té xỉu, Tường Tịch thấy được bầu trời màu đỏ và khuôn mặt vô cùng hoảng sợ của Lâm Dật.

Từng giọt, từng giọt, từng giọt, dụng cụ lạnh như băng vừa phát ra âm thanh, lập tức có bác sĩ xông vào.

Nghe thấy tiếng vang nặng nề gần trong gang tấc, bên ngoài phòng cấp cứu lâm vào im lặng mới.

Thời gian dài tựa như qua một thế kỷ, cũng tựa như chỉ có vài giây, rốt cuộc có người đánh vỡ sự yên lặng đến ngột thở này.

Lâm Dật đau khổ ngửa đầu nói: “Chuyện này rất bất ngờ.”

Rõ ràng anh đã nắm được tay của Tường Tịch, nhưng... nhưng lại bị người làm cho... Trong đầu hiện lên cái gì đó, lại bỗng nhiên mất đi.

“Không phải lỗi của cậu.” Dung An, từ khi Tường Tịch gặp chuyện không may, chưa nói một câu nào, mở miệng: “Đó là bất trắc ngoài ý muốn!”

Trong kịch bản vốn có điểm này, Bạch Tâm lùi khỏi vách núi, lại bởi vì thành viên của nhóm nghiên cứu hoảng loạn, nên đã bị đụng ngã trên mặt đất.

Cho nên Andy đóng vai thành viên của nhóm nghiên cứu, vào thời điểm đó thì chạy vào giữa ống kính. Nhưng sai lầm chính là cô ta đã sử dụng sức lực quá lớn, góc độ cũng lệch đi một chút, khiến Tường Tịch bị đụng văng ra ngoài. Phòng hộ mà bọn họ đã bày ra thật tốt ngay từ đầu cũng vô dụng.

Chuyện này thường xuyên xuất hiện trong quá trình đóng phim, là hiện tượng bình thường.

Dung An suy nghĩ, liếc nhìn Andy một cái.

Cô ta dường như sợ hãi, xếp chồng ở trong góc, một tay nắm chặt di động, một tay bịt mắt lại.

Cửa phòng cấp cứu lại mở ra sau hai mươi phút.

Người bác sĩ năm sáu chục tuổi tháo khẩu trang xuống, nói: “Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vì sự an toàn của bệnh nhân, cô ấy cần nghỉ ngơi thêm vài ngày trong phòng theo dõi, đợi cho tình huống ổn định thì sẽ chuyển đến phòng bệnh bình thường.”

“Còn vết thương của cô ấy?” Lâm Dật nắm lấy áo khoác của bác sĩ. “Không có chuyện gì chứ?”

“Vấn đề này không sao, nhưng mà có chấn thương não rất nhỏ.” Bác sĩ nhìn thấy mấy người trước mặt hơi quen quen, hình như là minh tinh điện ảnh mà cháu gái của mình thích, suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Chân và cánh tay trái của cô ấy bị nứt xương, trong một tháng ráng đừng để cho cô ấy mệt nhọc.”

Một tháng?

Mấy người có mặt ở đây – Lâm Dật, phó đạo diễn, Trương Vân đều hồi hộp ở trong lòng một chút.

Lời nói ngoài đề

Tường Tịch bị thương, tổng giám đốc Tần, Tề Minh Lật, Nghiêm Nham từ từ cũng nên xuất hiện rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cuộc nói chuyện trong phòng khách quý

Một tháng đối với minh tinh mà nói là khái niệm gì?

Là quay xong một bộ phim thần tượng bình thường! Hơn mười tập phim truyền hình!

Mấy trăm triệu tiền cát xê quảng cáo!

Đối với nhà sản xuất phim mà nói, có nghĩa là phải thay đổi thời gian PR phim đã được lên kế hoạch từ sớm.

Đương nhiên, vì phòng ngừa những việc này, đoàn phim có thể lược qua vai diễn của Tường Tịch, tạm thời quay những người khác. Nhưng thân là nữ chính, Tường Tịch có gần tám mươi phút xuất hiện trên màn ảnh trong “2033”.

Thiếu đi cô, có rất nhiều đoạn không thể tiến hành được.

Trong mấy chục giây ngắn ngủi, trên hành lang, những người có chút kinh nghiệm đã tính ra hậu quả của việc chậm trễ một tháng.

Chỉ có Dung An dựa vào trên ghế, tay gác ở trên đùi, không ừ hừ một tiếng.

Phạm Văn Phàm đã ở cùng Dung An lâu nhất, vừa thấy anh như vậy thì biết trong lòng anh đã có quyết định.

Anh ta thấy thời gian đã trễ, liền nói với những người khác: “Các người về nghỉ ngơi trước đi, đạo diễn Dung đã có quyết định.”

Mấy người Trương Vân đưa mắt nhìn nhau.

Phạm Văn Phàm nói tiếp: “Từ trước đến nay đạo diễn Dung làm việc vững vàng, nếu tất cả mọi người đợi ở đây vì chuyện quay phim, để phóng viên nhận được tin tức tôi thì sẽ không tốt lắm!”

Lúc này những người khác mới do dự rồi đi.

Trong bệnh viện hiện giờ cũng không nhiều người, mấy người cùng nhau đi tháng mấy của khách quý xuống lầu.

Phó đạo diễn thở dài trước, loại bỏ những lời thừa, nói thẳng: “Tôi đã hợp tác với đạo diễn Dung vài lần, lần này là lần đầu tiên xảy ra tai nạn lớn như vậy!”

“May là Tường Tịch không có việc gì!” Lâm Dật ủ rũ dựa vào cửa thang máy.

Một màn đó xảy ra quá nhanh, anh ta hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Trương Vân là người duy nhất trong ba người, bởi vì tạm thời có việc nên không thể xuất hiện ở phim trường để thấy toàn bộ quá trình, nghe vậy, ấn nút thang máy, nói: “Bây giờ cũng đừng nghĩ cái gì, tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ nghe đạo diễn Dung sắp xếp.”

Phó đạo diễn và Lâm Dật không yên lòng gật đầu.

Nhóm người bọn họ vừa mới ngồi xe rời bệnh viện, thì có nhóm người khác vô cùng lo lắng chạy lại đây.

Nhưng vì trời tối đen, đèn đường không chiếu tới nên bọn họ cũng không phát hiện sự tồn tại của đối phương.

Tần Thành được Lưu Viện đẩy, thạch cao trên đùi anh còn chưa có lấy ra, tạm thời không thể đi lại nhanh nhẹn. Đi theo đằng sau xe lăn là Lục Mạnh Nhiên và Đinh Mi, bên cạnh phía trước là Tề Minh Lật.

Mấy người hấp tấp lên lầu, vừa đi vừa nhìn số trên cửa.

Đinh Mi nhìn thấy Andy đang ngồi xổm ở trong góc phòng trước tiên, ngực chị ta căng thẳng, hô lên: “Andy, em sao vậy?”

Andy hoảng sợ ngồi bệt xuống, mặt phờ phạc, Đinh Mi còn chưa đi tới, cô ta đã khóc rống lên: “Chị Mi, em không phải cố ý, em chỉ là không cẩn thận, em không ngờ sẽ đẩy chị Tường Tịch!”

Tiếng khóc la, trong hành lang vốn yên tĩnh, đặc biệt bén nhọn chói tai.

Đinh Mi vừa bối rối lại lo lắng sợ hãi nhìn Tần Thành.

Lục Mạnh Nhiên cũng nhìn Tần Thành, nhưng bình tĩnh tự nhiên. “Vẫn nên tìm đạo diễn Dung trước, hỏi tình hình một chút!”

Mất Tần Thành rũ xuống, thâm ý liếc nhìn Andy một cái, chuyển ánh mắt ra hiệu cho Lưu Viện tiếp tục đi về phía trước.

Tường Tịch còn chưa tỉnh lại. Tề Minh Lật xin ý kiến của bác sĩ đi vào thăm trước. Tần Thành đứng ở trước mặt Dung An, nhìn chăm chú vào anh ta, nói: “Đạo diễn Dung, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện không?”

Phạm Văn Phàm nhận ra Tần Thành trước.

Ngay lập tức trong lòng có chút bất an, truyền thuyết nói vị tổng giám đốc Tần này máu lạnh, anh ta sẽ không vì Tường Tịch mà gây chuyện chứ!

Phạm Văn Phàm lo lắng ngăn cản: “Tổng giám đốc Tần, chuyện này thật sự...”

“Người tôi hỏi là đạo diễn Dung.” Tần Thành nhìn thẳng phía trước. Theo lý, người đang nằm trong phòng bệnh kia là nghệ sĩ của công ty anh, anh có quyền hỏi đến.

Dung An giữ giữ tay áo đứng lên, nói: “Mời.”

Vì thế Lưu Viện, Đinh Mi ở lại, bốn người Lục Mạnh Nhiên, Tần Thành, Dung An, Phạm Văn Phàm đi đến phòng nghỉ cho khách quý, được bệnh viện chuẩn bị cho người có tiền, “nói chuyện phiếm”.

Cẩn thận đóng cửa lại, sau khi xác định trong phòng nghỉ không có camera theo dõi, Lục Mạnh Nhiên mới thả lỏng trong lòng, nói: “Đạo diễn Dung, Tường Tịch là nghệ sĩ mới có tiềm năng phát triển nhất của công ty chúng tôi trong vài năm này, cho nên mời anh nhất định phải báo cáo lại chân tướng tình huống của tai nạn.”

“Đó là dĩ nhiên.” Dung An mỉm cười, từng chút từng chút hồi tưởng lại cảnh tượng ngay lúc đó.

Tần Thành vào lúc anh ta đang kể tới nữ thành viên của nhóm nghiên cứu thì kêu ngừng lại. “Người nữ thành viên là ai diễn?”

Phạm Văn Phàm chen vào nói: “Là Andy của quý công ty.”

“Nghệ sĩ của công ty chúng ta?” Tần Thành quay đầu hỏi Lục Mạnh Nhiên.

“Hình như vậy.” Lục Mạnh Nhiên nói với vẻ không chắc chắn lắm. Cũng không phải anh lãnh đạo tất cả minh tinh của công ty, ngoại trừ những người thường xuyên lộ diện trên ti vi ra, anh cũng không biết được nhiều.

“Thật sự là của quý công ty?” Dung An không nói nhiều, nhưng mỗi một câu đều mang nội dung chính. “Chính là người hồi nãy đó.”

Cái cô gái khóc hu hu thảm thiết với Đinh Mi?

“Tôi biết rồi.” Tần Thành cười tao nhã, tiếp đó trầm giọng nói: “Tôi có thể xem tình huống lúc đó một lần không? Nghe nói Tường Tịch bị thương lúc đang diễn, vậy camera của đạo diễn Dung chắc là có ghi lại?”

“Được.” Dung An sắc mặt như thường, nói.

Phạm Văn Phàm ngạc nhiên ngẩng đầu.

Dung An không cho người bên ngoài đoàn phim tiếp xúc trong quá trình quay phim, đây là luật bất thành văn của đoàn. Dù cho là vì Tường Tịch...

Phạm Văn Phàm cảm thấy sự việc thật khó giải quyết.

Lúc Tường Tịch diễn cảnh đó, anh ta đã đứng xéo phía sau cô, không khéo đúng lúc thấy được ánh mắt của Andy khi cô ta lơ đãng nâng mắt lên.

Đi theo Dung An làm việc nhiều năm như vậy, nhãn lực của Phạm Văn Phàm đã được luyện còn muốn độc hơn so với đạo diễn bình thường.

Andy cho rằng tất cả mọi người nhìn không thấy điều cô ta cố gắng che giấu. Trên thực tế, không thể thoát được anh. Mưu tính mà cô ta cố gắng che giấu không ẩn trốn được trong mắt anh.

Nhưng Dung An cho rằng là ngoài ý muốn, anh ta cũng tự thôi miên mình coi như là ngoài ý muốn.

Nhưng nếu Tần Thành nhìn thấy video thì Phạm Văn Phàm tin rằng Andy sẽ lập tức bị TRE khai trừ. Có ý xấu hại nghệ sĩ của công ty để nổi tiếng, đưa tin ra ngoài, sẽ không bao giờ trở mình nổi trong giới showbiz.

Anh ta cũng không phải lo lắng cho Andy, mà là cho bộ phim. Vai diễn của Andy trong phim, so với những nghệ sĩ mới khác mà nói, là tương đối khó. Nếu cô ta xảy ra chuyện, phim cũng sẽ gặp phải đủ thứ vấn đề.

Lòng bàn tay Phạm Văn Phàm đỏ mề hôi, lưng vô cùng cứng ngắc.

Dung An lại nói: “Bản thu hình của camera còn ở đoàn phim, nếu tổng giám đốc Tần muốn xem chỉ sợ không thể lập tức làm được.”

Về mặt của Tần Thành dịu xuống một chút. “Không gấp, tôi đi thăm Tường Tịch trước.”

Ông chủ của công ty giải trí vì một nghệ sĩ mà suốt đêm chạy ngàn dặm tới, còn trước mặt người ngoài nói muốn đi xem nghệ sĩ của công ty. Phạm Văn Phàm cảm thấy cho dù có người ngoan đạo thành khẩn dùng mạng mình thề với anh ta, nói Tường Tịch và Tần Thành không có quan hệ, anh cũng không tin.

Cười hề hề, Phạm Văn Phàm nói: “Tổng giám đốc Tần đối với nghệ sĩ của công ty thật tốt.”

Tần Thành ngoài cười nhưng trong không cười, trong ánh mắt đông lạnh như băng. “Nghệ sĩ bình thường của công ty, tôi cũng không để vào mắt.”

Phạm Văn Phàm bị cái cười đó khiến cho da đầu run lên. Sau khi Tần Thành đi ra ngoài, anh ta yếu ớt nói: “Tần Thành thật đáng sợ!”

Dung An chống cằm, sắc mặt ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyết định của Tường Tịch

Đau quá, toàn thân đều đau!

Tường Tịch dần dần tỉnh lại, vừa định nhúc nhích một chút, chỗ nào đó trên người liền truyền đến cơn đau thấu tim.

Gần như theo bản năng muốn cuộn mình lại, kết quả lại càng thêm khổ sở, bật ra tiếng rên rỉ.

Tề Minh Lật, người luôn luôn mặt lạnh không đổi sắc như đỉnh Thái Sơn, và Lưu Viện nhìn thấy đều nhảy dựng lên, lộ ra vẻ kinh hoàng hiếm thấy.

Tường Tịch chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng đâm vào làm cho mắt cô đau đớn, qua một hồi lâu mới nhìn rõ được cảnh vật xung quanh.

“Minh Lật, chị Lưu.” Cô hòng khô khốc, vừa nói một chút giống như có ít tơ máu chảy ra, vị ri sắt đậm đặc trong miệng.

Sau khi Lưu Viện biết được thân phận của Tường Tịch, có một khoảng thời gian không thể buông xuống được. Hiện giờ nhìn thấy Tường Tịch nằm ở trên giường bệnh, cả người quẩn đầy băng, chị ta gạt mình ý thức được Tường Tịch bất quá chỉ là một cô gái hai mươi hai tuổi. Cho dù cô ấy là phụ nhân tổng giám đốc, cũng không có thể tránh không bị thương.

Lúc này Tần Thành đẩy cửa tiến vào. Anh vẫn ngồi trên xe lăn, Lục Mạnh Nhiên đẩy giúp, theo sau là Đinh Mi đang tái mặt và Andy run rẩy.

Andy? Andy!

Tường Tịch nhớ đến chuyện xảy ra trước khi hôn mê, cắn răng cười lạnh.

Nhưng nụ cười của cô, càng như là chịu không nổi đau đớn mà xui xẻo.

Tần Thành đẩy xe lăn đến bên giường, ân cần hỏi: “Em có khoẻ không?”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Đinh Mi chấn động thân mình, Andy lại tránh né ở sau lưng chị ta.

Những người khác biết được quan hệ của hai người thì toàn bộ không thay đổi sắc mặt, vờ như mắt mù.

Tướng Tịch thân nhiên cười với anh. Hai người bọn họ, một người thạch cao còn chưa gỡ ra thì người kia đã xảy ra chuyện. Chẳng lẽ là bọn họ làm vợ chồng đã lâu, nên đã sinh ra mối liên hệ với nhau?

Tướng Tịch thà rằng chân tướng là như vậy.

Nhưng không như mong muốn.

Cô bị người ta cố ý đẩy ngã.

Trên người đau nhức khiến cho Tướng Tịch hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó.

Cô nhớ rõ ánh mắt của Andy trước khi té xỉu. Cô ta đã đẩy cô với sức lực và góc độ không bình thường.

Cô ta đã chọn nơi dễ dàng đẩy người ngã xuống vách núi nhất. Nhưng ngay lúc cô chỉ mảnh treo chuông đã ổn định lại thân mình mới không bị kết cục rơi xuống tan xương nát thịt.

Cô ấy còn có thể cười. Tần Thành không biết tại sao lại nhẹ nhàng thờ ra. Có trời mới biết cảm giác của anh như thế nào khi nhận được điện thoại về chuyện cô xảy ra tai nạn. Anh vút sang bên đám người cấp cao của công ty đang chờ anh họp, không nói hai lời mang theo Lục Mạnh Nhiên và Lư Viện chạy tới đây.

Mới vừa rồi, khoảnh khắc nhìn thấy Tướng Tịch, Tần Thành liền khẳng định một chuyện: Anh có cảm giác với Tướng Tịch.

Không, là vô cùng có cảm giác.

Cho dù ngay từ đầu, ý tưởng lấy vợ là vì miễn cho bị bức hôn, nhưng anh cũng muốn thừa nhận bởi vì con người Tướng Tịch gọi lên hứng thú với anh, anh mới lựa chọn cô trong ngàn vạn người ngưỡng mộ.

Hiện tại xem ra, lựa chọn của anh lúc đó là cực kỳ sáng suốt.

Tần Thành bỗng vui sướng vì ánh mắt của mình thật là tốt, nói như trêu chọc: “Nghe thấy em bị tàn phế, anh đặc biệt đến thăm.”

Về mặt Tướng Tịch hắc tuyến. Cô chỉ cười nhạo anh một lần thôi, sao anh lại đến mức nhỏ mọn cười nhạo cô như vậy chứ?

Tần Thành thấy đùa đủ rồi, được Lục Mạnh Nhiên lùi về một bên, mới nghiêm mặt nói: “Andy, cô có muốn giải thích một chút hay không? Tiện thể nói lời xin lỗi gì đó với đàn chị Tướng Tịch của cô.”

“Tổng giám đốc Tần.” Andy nhìn Tần Thành mong đợi, hai mắt dầm lệ, có chút vừa thẹn thùng vừa tội nghiệp của một cô gái. “Em không phải cố ý, em không không chế sức lực tốt, không cẩn thận làm chị Tướng bị thương! Anh phải tin em!”

Được đó, lại biết cầu xin Tần Thành tin tưởng trước! Người chị kiêm đại diện Đinh Mi này làm thật sự rất tận chức tận trách.

Tướng Tịch nhìn lên trần nhà màu trắng, chuyển đề tài, nói: “Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.”

Tần Thành nói: “Vậy các người đều về trước đi.”

Ba người Lục Mạnh Nhiên, Lư Viện, Tề Minh Lật sắc mặt như thường nói một tiếng được, lần lượt đi ra ngoài.

Đinh Mi không dám tin tưởng mắt nhìn Tướng Tịch. Nếu ánh mắt có thể giết người thì chị ta nhất định giết Tướng Tịch mấy chục lần.

“Các người muốn ở lại chỗ này giúp một đêm?” Tần Thành trầm giọng cười, trên mặt lạnh lùng ác nghiệt.

Đinh Mi rùng mình, nói: “Chúng tôi đi ra ngoài.”

Cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Tần Thành khoá cửa trở về, quay đầu lại thấy Tướng Tịch cắn môi, liền nói: “Bà Tần, đừng giả bộ nữa!”

Tướng Tịch cau mày nói: “Con mắt nào của anh thấy tôi giả bộ, tổng giám đốc Tần?”

Cô đau đến toàn thân đều đổ mồ hôi, bình tĩnh lúc này chẳng qua chỉ là giả bộ cho những người khác xem.

Tần Thành im lặng!

Tường Tịch nhắm hai mắt mệt mỏi trong chốc lát, không nghe thấy tiếng động của anh, liền nói: “Nếu anh có việc thì cũng đi về trước đi!”

Tần Thành nhướn mày: “Em cho là sau khi Lục Mạnh Nhiên đi rồi thì tôi còn có thể về được sao?”

Đáy lòng Tường Tịch khinh thường. “Có tiền có thể bắt quỹ xay cối, anh có cái gì mà không thể làm được?”

Tần Thành tức giận đến cười lên: “Hôm nay em ăn thuốc súng à?”

Tường Tịch lắc lắc bàn tay đau nhức, không để ý đến anh ta.

Tần Thành nói: “Tôi sẽ điều tra rõ sự việc!”

Tường Tịch lắc đầu, thái độ khác thường nói: “Lần này anh khỏi cần giúp!”

Cô muốn tự mình tìm hiểu rõ ràng.

Cô muốn thấy thủ đoạn kế tiếp của Đinh Mi là gì!

Thiếu chút nữa là cô đã chết ở phim trường, sao có thể để cho Andy được lợi?

Cô sẽ đem tất cả thương tích trả lại cho bọn họ từng cái từng cái một!

Tần Thành chẳng ừ hử gì cả.

“Nghe được cái gì không?” Andy hoảng hốt nhìn chung quanh.

“Nghe không được!” Đinh Mi đứng đó, sắc mặt âm u lạnh lẽo. “Chúng ta đi trước.”

“Nhưng mà, chị!” Andy túm lấy tay áo của Đinh Mi. “Tổng giám đốc Tần...”

“Em còn lo đến tổng giám đốc Tần?” Đinh Mi giận dữ nói: “Nếu em không cắt ngang kế hoạch, tự cho là mình thông minh đi đẩy ngã Tường Tịch, hiện tại làm sao bây giờ?”

“Em làm rất bí mật, Tường Tịch sẽ không phát hiện đâu!”

“Sẽ không phát hiện, sẽ không phát hiện!” Đinh Mi kéo Andy vào thang máy, xia vào trán Andy, nói: “Em có đầu óc một chút được không? Ở phim trường có nhiều người như vậy, mỗi một người đều là người tinh tường, một chút thủ đoạn này của em sao bọn họ không thể phát hiện được?”

Lúc này Andy mới sinh lòng hoảng hốt: “VẬY... VẬY làm sao bây giờ? Chị, chị phải giúp em!”

Đinh Mi bỏ cô ta ra. “Em làm như vậy làm sao chị giúp em được? Đinh Tang, chị đã nói là em khai mào cho Tường Tịch cùng Phan Hân Hân mâu thuẫn, rồi ngồi đó làm ngư ông đắc lợi, nhưng em đã làm cái gì? Chuyện này mà bị lộ ra, thì em chính là phạm tội cố ý giết người, có biết hay không?”

“Em... Em không có nghĩ nhiều như vậy!” Andy bị Đinh Mi rống nên giận lên: “Đinh Mi, chị dựa vào cái gì mà mắng em, là chị nói lật đổ Tường Tịch thì em có thể gả cho Tần Thành. Chị không giúp em, em dựa vào chính mình thì có gì sai?”

“Em không sai?” Đinh Mi phát hiện chị ta đã sai lầm rồi, lúc trước nên mặc cho Andy tự sinh tự diệt. Andy đúng là em gái ruột của chị ta, nhưng chị ta còn chưa làm được chuyện vì một người em gái không bao giờ thân thiết với mình mà vứt bỏ công việc làm!

Andy đợi không được đồng ý của Đinh Mi, tức giận hơn: “Đinh Mi, chị nhất định phải giúp em, chị chính là chị ruột của em.”

“Chị biết rõ!” Đinh Mi cắn giận cắt ngang cô ta. “Chị sẽ giúp em, nhưng mà Đinh Tang, em không được phép ra tay nữa, từ giờ trở đi tất cả đều nghe theo chị!”

Lời nói ngoài đề

Sơ Ảnh: Tổng giám đốc Tần, cậu rút cuộc thừa nhận cảm giác của mình!

Tần Thành: Tôi thừa nhận thì liên quan gì đến bà?

Sơ Ảnh: Mặc kệ chuyện của tôi à! Vậy cậu và Tường Tịch sau này đều đừng gặp mặt.

Tần Thành: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Đấu đá nhau

“Nam diễn viên trẻ đang nổi Nghiêm Nham bị nghi là hít thuốc phiện!”

Tường Tịch nhìn chăm chăm đầu đề tin tức giải trí trên màn hình máy tính, ánh mắt gần như phun lửa.

“Cậu thấy thế nào?” Cô chế ngự con giận, để thẳng máy tính bản lại, hỏi người bên cạnh.

“Là giả!” Tề Minh Lật nhìn thoáng qua màn hình, ảnh chụp người đàn ông đang phê ở quán bar rất rõ ràng, ngay cả hai nốt ruồi trên mép tai cũng thấy rõ không sót gì.

“Người đàn ông trong bức ảnh chỉ rất giống Nghiêm Nham mà thôi. Nhưng phải công nhận giống Nghiêm Nham tới chín phần, nhất là sườn mặt.”

Tường Tịch vô cùng đồng ý. Cô vừa mới nhìn thấy tin tức thì hoảng sợ, nhưng khi xem ảnh chụp thì phát hiện không thích hợp.

Lúc hai người bọn cô quay “Công tử Khuynh”, bởi vì yêu cầu một ít cận cảnh, nên cô không thể không thường xuyên nhìn sườn mặt của Nghiêm Nham.

Cô nhớ rất rõ ràng vành tai của Nghiêm Nham không có nốt ruồi.

Mà vành tai của người đàn ông này có hai nốt ruồi lớn nhỏ khác nhau. Cho nên hẳn ta không phải.

Không phải là Nghiêm Nham, nhưng tin tức như thế này cũng đủ để huỷ diệt con đường minh tinh của anh ta.

Nói cách khác, có người muốn hãm hại Nghiêm Nham.

Người sau màn là ai? Đinh Mi? Hay là người nào khác?

Tường Tịch dựa vào gối nằm mềm mại, néo néo ấn đường.

Tề Minh Lật bỏ dao cắt trái cây xuống, đưa táo đã gọt vỏ tới trước mặt Tường Tịch, nói: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho anh tôi, kêu anh ấy cố hết sức không chế đừng để tin tức này phát trên báo.”

“Cảm ơn cậu!” Tường Tịch nói: “Chỉ mong không phải bởi vì tôi mà đem phiền tới cho Nghiêm Nham!”

Ánh mắt của Đinh Mi nhìn cô tối hôm qua hơi hung ác, nếu chị ta tìm không được cách đối phó chính diện với cô thì rất có khả năng sẽ bắt tay từ trên người Nghiêm Nham và Tề Minh Lật.

Tường Tịch không muốn nhìn thấy chuyện này xảy ra.

Cho nên cô phải giải quyết chuyện này nhanh một chút. Mặc kệ rốt cuộc là bởi vì cái gì, cô sẽ không để cho Đinh Mi có thêm cơ hội tổn thương cô và người bên cạnh cô.

Tề Minh Lật ngủ người trong phòng bệnh hơn nửa tiếng đồng hồ rồi đi về. Hôm nay ông cụ Tề từ nước ngoài trở về, cô ấy phải về nhà cho kịp trước mười hai giờ.

Tề Minh Lật mới vừa đi thì tiếp đó Lục Mạnh Nhiên chạy vào.

“Tường Tịch, mấy ngày nay cô cố gắng đợi ở bệnh viện, đừng đi ra ngoài, cũng đừng tiếp điện thoại của người lạ!”

“Tôi hiểu rồi.” Tường Tịch bình tĩnh nhìn thoáng qua tin tức đang leo thang, nhắc nhở Lục Mạnh Nhiên: “Trong ảnh chụp không phải là Nghiêm Nham.”

Suy nghĩ của Lục Mạnh Nhiên ngưng lại vài giây. “Không phải Nghiêm Nham?”

Tường Tịch phóng to ảnh chụp, để máy tính bản đối diện Lục Mạnh Nhiên. “Lỗ tai của Nghiêm Nham không có nốt ruồi.”

Lục Mạnh Nhiên nhìn sát vào, đầu óc chột bùng tỉnh.

“Hơn nữa, Nghiêm Nham không cao như người này.”

Tin mới truyền ra chính là tấm ảnh toàn thân, chỉ cần mọi người có năng lực phân biệt là có thể nhìn ra, người này ít nhất 1,9m.

Trong lòng Lục Mạnh Nhiên rõ ngon ngành, sắc mặt khôi phục một chút. “Tôi sẽ cho Thư Minh biết hai điểm này.”

“Vâng.” Tường Tịch lấy máy tính về. “Người cung cấp tin tức này có thể làm chuyện gì khác tiếp theo, anh Lục, mấy ngày nay có thể sẽ làm phiền anh một chút.”

Từ khi anh ta tiếp nhận ba người bọn họ, đã chưa từng không bị phiền phức.

Khoé miệng Lục Mạnh Nhiên co rút dữ dội.

Bên kia, trong phòng nghỉ của khách quý, Tần Thành ấn nút điều khiển từ xa, hình ảnh trên màn hình dừng lại.

Video là được Dung An copy lại, đưa tới trong đêm, chưa hề trải qua xử lý hậu kỳ, dài hơn nửa tiếng đồng hồ, bắt đầu từ Tường Tịch đứng ở vách núi, chấm dứt ở chỗ cô hôn mê.

Tần Thành xem hơn mười lần, không bỏ qua một vẻ mặt nào của những người trong video.

Kết quả, càng xem càng phẫn nộ.

Andy kia thật sự là cố ý muốn hại Tường Tịch. Không thấy bản thân mình chỉ là một người mới sao? Vậy anh sẽ khiến cho cô ta vĩnh viễn xa rời giới showbiz!

Liếc nhìn Dung An ở bên cạnh, Tần Thành không nóng không lạnh nói: “Đạo diễn Dung, bây giờ anh có còn cho rằng là ngoài ý muốn không?”

Dung An nhắm mắt lại, nói: “Không phải ngoài ý muốn.”

Anh ta là người đầu tiên biết không phải là ngoài ý muốn. Lúc trước nói ngoài ý muốn cũng là bởi vì...

Chân mày Dung An thả lỏng, nói một câu không nhập đề: “Tổng giám đốc Tần quan tâm đến nghệ sĩ của công ty như vậy khiến cho tôi mở rộng tầm mắt...”

“Tôi không quan tâm đến nghệ sĩ của công ty.” Tần Thành liếc nhìn Dung An một cái, người đàn ông này có ý với Tường Tịch.

Nhưng vợ của anh, người phụ nữ của anh, làm sao để cho người đàn ông khác mơ ước được, cho dù là đạo diễn tiếng tăm lừng lẫy cũng không được.

Tần Thành không hợp với cảnh ghen tuông quá đáng, nói: “Tôi chỉ quan tâm tới người nhà của tôi.”

Dung An nhướng mày.

Tần Thành chuyển động bánh xe, khi đi tới ngưỡng cửa thì nói: “Tường Tịch là người nhà của tôi, chắc chắn đạo diễn Dung hiểu được là ý gì!”

Người nhà sao?

Dung An nắm tay lại, nhưng trong lòng bàn tay không có gì cả.

Buổi chiều, nhân viên trong đoàn phim tới thăm Tường Tịch.

Vương Mộng cũng chạy lại đây. Một phòng đầy người, cô nói một câu, anh nói một câu, náo nhiệt đến nỗi không giống như phòng bệnh.

Tường Tịch dùng ánh mắt ra hiệu Vương Mộng đi tìm Lưu Viện, sau đó xoa mình, tiếp tục nói: “Vì tôi mà đoàn phim thêm loạn, thật sự xin lỗi mọi người.”

Phan Hân Hân che miệng cười duyên, nói với vẻ kỳ quái: “Tường Tịch, cô không cần phải nói xin lỗi, là đạo diễn Dung tuyên bố ngừng quay một tháng, cũng không phải cô.”

Lâm Dật không thích nhìn Phan Hân Hân mĩa mai bóng gió, phản bác lại: “Không sao, Tường Tịch như vậy hoàn toàn không đóng phim được, không bằng dưỡng cho tốt rồi quay lại đoàn phim. Đúng lúc tôi cũng có thể nhân cơ hội mà nghỉ ngơi!”

“Nghỉ ngơi?” Hừ mũi một tiếng, Phan Hân Hân nói: “Anh Lâm gần đây rất nhàn rồi a?”

Trương Vân và Lâm Dật là bạn thân. Bạn thân bị châm chọc, trong lòng của cô ta không vui, liền nhập vào cuộc chiến, nói: “Hân Hân gần đây bận rộn hơn so với chúng tôi. Tôi hôm qua tôi gặp giám đốc Lưu, ông ta có nói gần đây cô bận đến nỗi không gặp ông ta. Sao, bận đến nỗi không thể gặp ông ta?”

Chuyện Phan Hân Hân là con gái nuôi của một thương gia bất động sản đã truyền khắp giới showbiz. Mọi người đang ngồi đây đều hiểu được cái gọi là quan hệ giữa cha nuôi và con gái nuôi.

Phan Hân Hân khề mấp máy môi, con giận âm ỷ nổi lên. “Chị Vân, chị có ý gì?”

Trương Vân là con của một người dân thành phố bình thường, lẩn lộn cho tới bước này, nói sau lưng không có chỗ dựa tuyệt đối là giả.

Cô ta hoàn toàn không sợ Phan Hân Hân.

Nhưong mày mỉm cười, Trương Văn nói: “Tôi không có ý gì, nếu cô nghe ý tứ vậy chỉ có thể nói là cô đã hiểu lầm rồi.”

Tường Tịch rút tờ khăn giấy lau đi nước ở khoé miệng, không nói một lời.

Đêm hôm qua cô đã mơ thấy trận giằng co trong phòng bệnh này được diễn thật tốt.

Không ngờ rằng mấy giờ sau mộng đã thành sự thật.

Có nên nói là ông trời đối đãi với cô không tệ hay không?

Đang nghĩ ngợi thì một người hấp tấp đẩy cửa tiến vào.

Là Andy!

Có lẽ là đã được Đinh Mi dạy dỗ qua, hành vi cử chỉ của cô ta hôm nay bình tĩnh đi rất nhiều.

“Chị Tường.” Andy nhu nhược kêu một tiếng, nhìn nhìn người trong phòng, nói: “Hôm nay em nhìn thấy tin tức liền lập tức chạy tới đây! Chị không sao chứ?”

Huyết Thái Dương của Tường Tịch giật giật, nhếch môi hỏi lại: “Tôi có thể có chuyện gì?”

“Nhưng mà Nghiêm Nham...”

Andy muốn nói lại thôi, những người đang ngồi, hễ có đầu óc đều có thể nghe ra ẩn ý.

Tường Tịch mỉm cười thân thiện: “Tôi và Nghiêm Nham là bạn bè bình thường, và lại...”

Cô chậm rãi quét một vòng, “Trong ảnh chụp hoàn toàn không phải là Nghiêm Nham!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Hôn

Scandal Nghiêm Nham hít thuốc phiện bị ém xuống vào buổi chiều cùng ngày.

TRE tổ chức một cuộc họp báo.

Giám đốc bộ quan hệ xã hội Thư Minh đi cùng, mời phóng viên của các truyền thông internet lớn.

Tiến hành so sánh ngay tại chỗ Nghiêm Nham cùng với bức ảnh scandal. Chứng cứ trước mắt, không ai phản đối.

Mặc dù có một ít trang web nhỏ không cam lòng, còn muốn dựa vào scandal để đạt được lượng view. Nhưng các trang web lớn làm sáng tỏ tin tức vừa ra tới, tin tức trên các trang web nhỏ lập tức bị fan của Nghiêm Nham khinh bỉ và công kích mãnh liệt:

Mày nói nam thần của chúng tao hít thuốc phiện, đồ chết tiệt, nói thẳng ra là thèm muốn ghen tị, nói xấu sau lưng, tao khinh, không sợ bị quả báo à!

Tệ hơn nữa, có hacker xâm nhập vào trang web kia, dùng cỡ chữ lớn đánh những lời này lên trang đầu.

Khi Tường Tịch nhìn thấy những lời này thì đang uống sữa trước khi ngủ, bởi vì cảm thấy nhóm fan rất thú vị nên không để ý, sữa bắn toàn bộ ra ngoài.

Tần Thành ngồi đối diện cô, không kịp né, chất lỏng màu trắng phun thẳng lên mặt anh.

Chân mày Tần Thành run rẩy: “Tường Tịch, bà Tần!”

“Khụ, khụ, thật xin lỗi.” Tầm trạng xấu bị quét sạch, trên mặt Tường Tịch lộ vẻ cười, nói: “Tôi không phải cố ý!”

“Em không phải cố ý, là em cố tình!” Tần Thành thẳng một chân ra, mặt ửng đỏ, cúi sấp người xuống. “Hừm?”

Tường Tịch hiểu ý, vội rút hai tờ khăn giấy tỉ mỉ lau cho anh.

“Còn không?” Tần Thành hí hóp mắt, đôi mắt phượng đầy vẻ tính toán.

“Không còn!” Tường Tịch lui lại một chút, giả vờ không hiểu ý của anh.

Dáng vẻ thờ ơ của cô, Tần Thành lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng cô.

E là hiện giờ chỉ có anh là người có cảm giác, cô không có ý tứ với anh.

Tần Thành ý thức được mình là người mà trong ngoài giới showbiz có vạn người mê, mọi việc đều thuận lợi, cảm giác không tệ.

Nhưng anh có thể làm gì bây giờ? Dù sao cũng không thể bắt Tường Tịch tận trách nhiệm của người vợ, lên giường với anh!

Tần Thành tự hỏi như vậy có đề tiện không. Anh muốn theo đuổi phụ nữ, còn chưa đến nỗi không tìm được phương pháp.

Nhưng nên tận dụng, tuyệt đối không thể để vô duyên vô cớ trôi mất.

Tần Thành suy nghĩ, lại sáp đến gần đầu của Tường Tịch.

Hơi thở nóng bỏng của đàn ông phun trên mặt, Tường Tịch lại không được tự nhiên lắm. Cô hiểu rằng là vì mình có sức miễn dịch đối với hành động của Tần Thành.

Một năm qua, bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Mỗi lần gặp mặt, Tần Thành sẽ nói một ít lời trắng trợn, có khi thừa dịp cô không để ý thì hôn cô.

Tường Tịch nghĩ rằng có thể anh có nhu cầu tràn đầy ở phương diện nào đó, không có được làm dịu đi. Trước khi bọn họ kết hôn, Tần Thành nói cô phải làm một người vợ có trách nhiệm, Tường Tịch cũng đã làm chuẩn bị, nhưng sau khi kết hôn Tần Thành cũng không có đụng tới cô. Lúc ở nhà, hai người bọn họ từ trước đến nay đều là một người ngủ phòng ngủ, một người ngủ phòng khách. Khi quay về nhà tổ của Tần gia thì tuy rằng ngủ cùng giường nhưng ở giữa hai người có thể ngủ được hai người nữa.

Về điểm ấy, không phải Tường Tịch không cảm động. Vì thế, cô ngầm chấp nhận hành động luôn mờ ám của Tần Thành.

Lúc này, mặt của Tần Thành cách cô năm li, cô khẽ động đậy là có thể đụng tới mũi của anh. Mũi của anh thật thẳng, con ngươi đen bóng toả sáng rạng rỡ.

Người đàn ông ba mươi hai tuổi, ở cái tuổi có sức hấp dẫn nhất. Hơn nữa còn là một người đàn ông có tiền, nhân phẩm tuyệt vời.

Đầu óc Tường Tịch nóng lên, giữa mặt đập lại.

Khoảnh khắc hai đôi môi áp vào nhau, trong thân thể giống như có dòng điện, nháy mắt chạy khắp toàn thân.

Tần Thành cảm giác được thay đổi của cô, chớp mắt, làm sâu nụ hôn.

Đàn ông ở phương diện này có kỹ thuật trời sinh. Tường Tịch vốn nghĩ chỉ đơn giản cho anh một chút phúc lợi, kết quả bị hôn đến mơ mơ màng màng, ngay cả tiếng đẩy cửa cũng không có nghe thấy.

Dung An khép lại cửa vừa mở một nửa, nói với Phạm Văn Phàm: “Đi thôi!”

“Không phải muốn tìm Tường Tịch nói chuyện kịch bản sao?” Phạm Văn Phàm nghe đầu nhìn nhưng cửa hoàn toàn đóng lại, anh ta không thấy được cái gì cả.

Dung An nói: “Không gấp, ngày mai lại đến!”

Phạm Văn Phàm không hiểu đầu đuôi ra sao. Sau khi bọn họ bàn bạc với nhà sản xuất khoảng hai ba tiếng đồng hồ mới bàn xong chuyện quay phim. Đêm nay cô tình từ khách sạn chạy tới đây là muốn nói chuyện này với Tường Tịch. Tại sao Dung An mở cửa được một nửa lại đóng lại?

Đuổi theo Dung An đi phía trước, Phạm Văn Phàm nói: “Không phải ngày mai có sắp xếp khác sao?”

Dung An dừng bước, nói: “Tổng giám đốc Tần của TRE ở bên trong!”

Phạm Văn Phàm hiểu ngay tức khắc, gỡ rối tóc, đi theo Dung An xuống lầu.

Sau khi bọn họ biến mất, một người phụ nữ ở góc hành lang của bệnh viện cũng rời đi.

Ban đêm, thành phố K, khách sạn nào đó.

Đinh Mi so sánh những tấm ảnh ở trên giường, khẽ nhún mày.

“Quảng toàn bộ cho phóng viên không phải là được rồi sao?” Andy miệng đầy mùi rượu, rõ ràng là uống không ít.

Đinh Mi ghét bỏ ném cho cô ta một cái liếc mắt. “Quảng lần này, lần sau chúng ta lấy cái gì đến đối phó với Tưởng Tịch?”

“Lần sau có lần sau.” Andy say khướt cầm lấy tấm ảnh, trong ảnh là “Tưởng Tịch” mặc bộ lễ phục đỏ thắm, cùng một người đàn ông hôn nhau ở trên đường đến không biết trời đất.

Đinh Mi mặc kệ cô ta, cầm lấy di động, vừa gọi điện thoại vừa nghiên cứu kỹ tấm ảnh.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì đó, Đinh Mi lập tức cúi đầu khom lưng trả lời: “Tất cả đều tiến hành như thường, cô cứ yên tâm!”

Andy rất khinh thường bộ dáng nịnh nọt của Đinh Mi, bĩu môi, giật lấy điện thoại, nói với người phụ nữ mà cô ta chưa thấy qua ở đầu bên kia điện thoại: “Rốt cuộc cô là ai?”

Người phụ nữ thoáng cười lên: “Andy, cũng chính là cô Đinh Tang chứ gì! Tôi nghe nói cô muốn gả cho Tần Thành của TRE!”

“Đúng thì sao?” Andy say đến nỗi không biết mình đang nói cái gì. “Liên quan gì đến cô?”

“Đúng là chuyện không liên quan tới tôi, nhưng mà tôi có thể giúp cô!” Người phụ nữ nói: “Chỉ cần các người làm theo lời tôi nói, đuổi Tưởng Tịch ra khỏi giới showbiz.”

Nói xong, người phụ nữ liền cúp điện thoại.

Andy tức giận, lập tức ném di động đi. “Cô ta là ai vậy, núp ở đằng sau điện thoại di động, còn dám sai khiến chúng ta. Em muốn gả cho Tần Thành còn không cần dựa vào mặt mũi của cô ta.”

“Đinh Tang, chú ý lời nói của em.” Đinh Mi nhặt di động lên. Trên mặt đất trải thảm rất dày, cho nên di động không bị rớt hư. Chị ta xem tin nhắn mới nhất, lại ngồi lên giường tìm kiếm hình lần nữa.

Andy không có được câu trả lời, trừng mắt mắng ở sau lưng Đinh Mi: “Chị chỉ là một người đại diện nhỏ nhoi, dẫn cái gì dắt, có bản lĩnh thì giống như Lục Mạnh Nhiên đó!”

Đầu Đinh Mi đau đến muốn nứt ra, xuống giường, hai ba bước nắm lấy tóc Andy, cười lạnh: “Đinh Tang, cô yên tĩnh một chút cho chị, đừng có bộ mặt không biết xấu hổ. Hiện giờ, nói cái gì thì cô vẫn là nghệ sĩ dưới tay của Đinh Mi này, chị không muốn cho cô nổi tiếng thì cô lập tức phải thu dọn đồ đạc rời khỏi.”

“Chị! Em sẽ nói cho ba mẹ là chị ăn hiếp em!” Andy ngẩng đầu, ưỡn ngực, mặt căng căng như đang thách thức chị có thể làm gì được tôi.

Đinh Mi nặng nề đẩy cô ta ra. “Đừng lấy ba mẹ đến đe chị, chị không sợ bọn họ. Đinh Tang, em tin hay không, bị bức quá thì chị sẽ trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ với các người!”

“Có bản lĩnh thì chị đoạn tuyệt đi! Đinh Mi, những lời này chị đã nói hơn mười lần rồi! Nhưng mà sao chị không đoạn? Đinh Mi, không có bản lĩnh đó thì chị đừng nói!” Andy nằm lên giường, uy hiếp nói: “Nếu chị dám đoạn tuyệt, sau này đến khi em gả cho Tần Thành làm phu nhân tổng giám đốc rồi thì sẽ không cho chị sống dễ chịu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hình khoả thân của Tưởng Tịch

Cô không cho tôi sống dễ chịu, tôi đây vì cái gì mà nhân nhượng đủ điều?

Nghĩ đến mình bị Andy ăn hiếp mười mấy năm, đầu Đinh Mi nóng lên, một mưu tính ngoài kế hoạch dần dần nổi lên trong lòng.

Ấn tượng của Andy đối với người chị này vẫn dừng lại ở giai đoạn lấy chuyện nhắc tới ba mẹ liền xui xuống. Thấy Đinh Mi đứng đó không có vẻ mặt gì, thì cho rằng Đinh Mi đã bị cô ta đe xuống.

Thuận tay vỗ vỗ mặt của Đinh Mi, Andy nói: “Đinh Mi, tôi kêu chị là chị cũng không phải là kêu không, tôi cho chị thể diện cũng không phải là cho không. Ba mẹ đã ăn bài chị như thế nào, chị cần phải ghi nhớ trong lòng, bằng không, đừng trách tôi đối với chị không khách sáo.”

Thật sự cho rằng mình là phu nhân tổng giám đốc tương lai sao?

Mơ mộng hảo huyền!

Nếu nói lúc trước Đinh Mi còn ôm hy vọng đối với Andy, thì giờ phút này lời nói của Andy đã đè xuống tất cả mọi hy vọng của chị ta.

Từ giờ phút này, chị ta quyết định vứt bỏ Andy.

Cùng lắm thì mình sẽ thật sự rời khỏi nhà, cắt đứt quan hệ với mọi người.

Dù sao ở nhà, cho tới bây giờ mình đều là một người bị khi dễ, coi nhẹ, không nhớ tới.

Dựa vào cái gì mà mình phải trải đường cho Andy. Cho dù cái người gọi là cha mẹ ở trong nhà kia đã nuôi mình, vậy mấy năm nay mình mỗi tháng đều gởi tiền về nhà để trả ơn sinh dưỡng coi như huê!

Chẳng qua, Andy vẫn còn giá trị lợi dụng, mình phải làm bộ đối tốt với nó một hồi.

Nghĩ như thế, Đinh Mi vui vẻ hoà nhã, nói: “Chị nhớ kỹ.”

Về mặt của chị ta thay đổi quá nhanh, Andy nghi ngờ hỏi: “Thật sự nhớ kỹ?”

Nhìn xuống xúc động muốn tát cho Andy một cái ngay tại chỗ, Đinh Mi nói: “Chị lừa em thì có lợi ích gì không?”

Andy suy nghĩ vài giây, tự tin gật đầu: “Cũng đúng, chúng ta chính là trên cùng một xuông.”

“Đúng!” Đinh Mi nhặt ảnh chụp lên, nặng nề nói: “Hai người chúng ta vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.”

Andy không nghi ngờ chị ta, ngược lại còn cười nhạo, nói: “Chị có thể nghĩ như vậy thì tốt. Đinh Mi, chị lớn hơn tôi tới mười tuổi, nhìn việc phải cho rõ ràng, nếu không, hơn ba chục tuổi mà bị mất việc thì cũng không tốt lắm.”

“Chị không thể bị mất việc. Cho nên, Đinh Tang...” Đinh Mi rút ra một tấm hình khoả thân. “Sáng mai em phải diễn một vở kịch giúp chị, chị bảo đảm tổng giám đốc Tần sẽ nhìn em với con mắt khác.”

Ánh mắt của Andy sáng lên.

Buổi sáng ở bệnh viện thường yên tĩnh, nhất là tầng Tường Tịch đang ở, không có cảnh tượng bác sĩ, y tá vội vội vàng vàng, cũng không có âm thanh nói chuyện không kiêng nể gì.

Tường Tịch ăn một chút cháo, rồi ngồi trên sofa đọc sách.

Bác sĩ đã trình bày bệnh trạng với cô. Đối với việc không thể cử động mạnh trong một tháng, Tường Tịch đã im lặng tiếp nhận.

Điều duy nhất cô lo lắng là vấn đề quay phim.

Sau khi cô tỉnh lại, Dung Anh vẫn không xuất hiện. Cô biết được vấn đề quay phim là từ miệng của những người khác.

Tuy rằng mọi người nói ngừng quay một tháng, nhưng Tường Tịch cảm thấy vẫn cứ nghe được Dung An nói là đáng tin nhất.

Như thế cô mới có thể thật sự an tâm dưỡng thương.

Lúc này, tiếng di động vang lên, phá vỡ sự yên lặng.

Tường Tịch tiếp điện thoại, còn chưa nói gì thì đã nghe thấy Vương Mộng nói: “Tường Tịch, Andy lại giờ trò.”

Tường Tịch nhíu mày: “Cô ta làm cái gì?”

“Cô ta cầm một xấp ảnh chụp đưa cho tổng giám đốc Tần, nói là ảnh khoả thân của cô bị phóng viên chụp được.”

Ảnh khoả thân?

Xem ra scandal của Nghiêm Nham mười phần là do bọn họ tung.

Trong lòng Tường Tịch rõ ngọn nguồn, nói: “Sau đó thì sao? Bây giờ bọn họ đang làm cái gì?”

Vương Mộng tách khỏi Lưu Viện đang đến đưa Tần Thành lên máy bay, nói: “Chị Lưu ở phòng bao của khách sạn bên ngoài sân bay, hiện giờ tổng giám đốc Tần và Andy đều ở bên trong.”

Cửa phòng bao đóng chặt, Vương Mộng không nghe được một tiếng nào. Nhưng mà dựa theo lời nói ngay từ đầu của Andy thì cô cảm giác được ác ý nồng đậm.

“Tôi biết rồi, cô không cần lo lắng.” Tường Tịch nhìn vào gương, dừng lại một chút rồi nói: “Tổng giám đốc Tần sẽ không tin Andy đâu, cô chờ cho anh ấy lên máy bay rồi thì trực tiếp trở về, những chuyện khác, cái gì cũng đừng lo, cái gì cũng đừng nói.”

Vương Mộng buồn bã cúp điện thoại.

Thật ra cô rất muốn làm một việc cho Tường Tịch, nhưng mà cô ấy giống như... không cần.

“Thế nào? Bị từ chối đúng không?” Lưu Viện nghiêng đầu qua hỏi. Chị ta cũng đã nghe được chút ít cuộc gọi của Andy lúc này. Lúc này Vương Mộng gọi điện thoại, ngoại trừ báo tin thì không có ý gì khác.

Vương Mộng thất bại cúi đầu, ậm ừ nói: “Vâng!”

Lưu Viện hiểu rõ, cười: “Nếu Tường Tịch không cho cô nhúng tay thì cô hãy ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của một trợ lý, chăm sóc ăn uống, cuộc sống hàng ngày của cô ấy.”

“Nhưng mà...” Vương Mộng cắn cắn móng tay. “Tường Tịch đối xử với em tốt lắm, em muốn giúp cô ấy!”

Lưu Viện không may mắn bắt ngờ nghe được mấy lời này từ miệng Vương Mộng. Tường Tịch nhìn như ôn hoà, nhưng trên thực tế thì tâm tư rất thâm trầm. Tuy nhiên, tâm tư của cô ấy chỉ đối phó với người không có ý tốt với mình.

Vượt thẳng tay áo, Lưu Viện nói: “Tiền đồ sau này của Tường Tịch không có giới hạn, cô có thể giúp cô ấy rất nhiều, lúc này không cần vội!”

Vương Mộng không tình nguyện gật đầu.

Cùng lúc đó, trong phòng bao của khách sạn.

Tần Thành đang hứng thú cầm một tấm ảnh bán khoả thân xem xét. Andy ngồi đối diện anh, vừa khăn trương lại kích động.

“Đây là ảnh của Tường Tịch?”

“Là phóng viên vô tình chụp được ảnh của Tường Tịch... của chị Tường! Tối hôm qua em vô tình phát hiện được, lo lắng bọn họ sẽ tung lên báo, nên liền... bỏ tiền ra mua.”

Tần Thành nâng tay lên. “Vậy cô tốn hết bao nhiêu? Tôi kêu công ty tính gấp đôi cho cô!”

“Em không tốn nhiều lắm, hơn nữa em không phải đòi tiền.” Andy xấu hổ đỏ mặt tía tai. Tiếp xúc gần gũi với Tần Thành, hít thở cùng một bầu không khí, lòng của cô ta đều muốn bay bổng.

“Vậy tôi kêu công ty sắp xếp cho cô mấy thông báo, hoặc là một bộ phim truyền hình.”

“Em cũng không muốn thông báo, không cần phim truyền hình.” Andy nũng nịu xua tay.

“Vậy cô muốn cái gì thì nói thẳng, nếu tôi có thể làm thì sẽ cố hết sức thoả mãn cô.”

Không phải anh ta nên giận dữ sao?

Người phụ nữ dựa vào mình để leo lên vị trí cao hơn, quay người liền cùng với đàn ông khác, sao anh bình tĩnh giống như không có chuyện gì vậy?

“Tổng giám đốc Tần ở địa vị cao, trên mặt không có biểu hiện nhiều tình cảm, em chỉ cần giao tấm hình này cho anh ta là hoàn thành nhiệm vụ.”

Lời dằn dò của Đinh Mi ở bên tai, Andy hoàn hồn, nhìn chăm chú vào người đàn ông quá mức bình tĩnh ở trước mặt, lòng nở hoa từng đoá từng đoá.

Ánh mắt si mê khiến Tần Thành cực kỳ khó chịu, anh nhìn đồng hồ, nói: “Tôi còn có việc, cô muốn cái gì thì suy nghĩ cho thật tốt rồi trực tiếp nói với người đại diện của cô là được.”

“Anh phải đi?” Andy lỗ mãng đứng lên. “Anh đi... đi đâu?”

Tần Thành cúi đầu gom hết những tấm ảnh, không nói lời nào.

Andy còn chưa có ý thức được mình bị lạnh nhạt, ngược lại càng nói táo tợn hơn: “Anh mặc kệ chuyện của chị Tường sao? Muốn tìm ra người đàn ông kia hay không, em nghĩ phải...”

Tần Thành: “...”

Sao trong công ty lại có nghệ sĩ như thế này? Xem ra nên đổi nhóm giám khảo tuyển chọn tài năng mới.

Không đợi Andy nói xong, Tần Thành xách áo lên, không nói hai lời đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Người đàn ông được gọi là cậu út

“Ảnh khoả thân” của Tường Tịch rốt cuộc không có gặp phải phong ba.

Vương Mộng lái xe trở lại bệnh viện, gần như là chạy vào phòng bệnh xa hoa của Tường Tịch.

“Tường Tịch.” Vương Mộng tươi cười rạng rỡ. “Tổng giám đốc Tần không nói cái gì cả, còn sắc mặt của Andy thì rất mắc cười. Cô không biết bộ dáng của cô ta khi tổng giám đốc Tần đi ra đầu, giận dữ, khó coi chết đi được.”

Cô nàng hoa tay múa chân vui sướng, Tường Tịch thoáng cười đáp lại. “Ừ!”

Ngay từ đầu cô đã biết Tần Thành sẽ không tin hai chị em Andy, Đinh Mi này. Cùng một phương pháp, sử dụng một lần còn muốn sử dụng lần thứ hai, thật sự xem mọi người là đui mù ngu ngốc sao?

Tường Tịch bỏ sách xuống, nâng mắt lên.

Cô đã sớm nói, lập kế tính toán với cô, cô sẽ không có lòng tốt bỏ qua cho.

Nếu Đinh Mi quang minh chính đại làm hại đến tên tuổi của cô, vậy thì cũng tới lúc cô đánh trả lại.

Chậm rãi đứng lên, Tường Tịch nói: “Vương Mộng, cô đi mua giúp tôi nón và khẩu trang, tôi muốn đi ra ngoài.”

Tuy rằng Vương Mộng không biết Tường Tịch muốn làm gì, nhưng không hỏi nhiều.

Dường như Tường Tịch sẽ không gây ra chuyện. Ý nghĩ này đã trở nên thâm căn cố đế trong đầu cô ta.

Cô ta tin Tường Tịch, giống như khi còn bé, tin tưởng cha mẹ mình sẽ không thể không thương mình.

Thành phố K nổi tiếng về trà, trung tâm thành phố có tới bảy tám quán trà. Nhưng bởi vì được trang trí lộng lẫy, nên hầu hết ánh mắt mọi người càng bị hấp dẫn bởi trang trí ở bên trong hơn, và lại, những người đến đây đa số là bàn chuyện làm ăn, thật sự có thể tranh luận về hương trà thì ít càng thêm ít.

Xe chạy ngang qua những quán trà, bảy rẽ tám quẹo, cuối cùng liền dừng ở đầu một hẻm nhỏ.

“Tường Tịch, cô đây là...” Vương Mộng dán mặt vào cửa kính xe, hoảng sợ nói không ra lời.

“Tôi gặp một người bạn cũ.” Tường Tịch đeo kính râm lên. Hiện giờ cô còn chưa thể đi bộ, chỉ có thể ngồi xe lăn để cho Vương Mộng đẩy giúp.

Con hẻm nhỏ rất lâu đời, tường hai bên đường loang lổ, tựa như khuôn mặt của cụ già. Trên mặt đất cũng không dễ đi lắm, cho đến khi Vương Mộng đẩy Tường Tịch tới nơi hẹn thì đã trễ giờ hẹn.

Vương Mộng nhìn thềm đá cùng ngưỡng cửa cao cao, hơi khó xử.

Tường Tịch dựa vào tay vịn, không nói hai lời, gọi điện thoại.

Chỉ chốc lát sau thì thấy một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ra.

Người đàn ông này ăn mặc theo kiểu thường thấy của người thành đạt, mang mắt kính gọng vàng. Nhìn thoáng qua có phần giống với Lục Mạnh Nhiên, nhưng giữa bọn họ có sự khác nhau về khí chất. Ví dụ như người này đầu tóc không một sợi rối, ánh mắt sắc sảo, mỗi bước đi đều mang theo khí thế áp bức.

Tường Tịch vẫy vẫy tay với người đàn ông.

Tầm mắt chạm tới trên người Tường Tịch, rốt cuộc ánh mắt của người đàn ông dịu dàng lại một chút.

“Cậu út.” Tường Tịch tháo kính râm xuống, cười chào. “Thật xin lỗi cháu đã tới trễ.”

Được gọi là cậu út, trong mắt người đàn ông nổi lên gọn sóng, trên mặt vẫn không có biểu cảm gì, nói: “Không sao, tôi cũng vừa đến.”

Nói xong, người đàn ông kêu Vương Mộng lui lại, xoay người bế lấy Tường Tịch, động tác vô cùng lưu loát khiến cho Vương Mộng ngẩn ngơ.

Cô ta cẩn thận nhìn chung quanh, kính hồn bạt vía gấp chiếc xe lăn lại, đi theo hai người vào cửa.

Vào tới bên trong, Vương Mộng mới phát hiện sân vườn giống như bông lai tiên cảnh.

Dòng nước nhỏ có chiếc cầu bắc ngang, hồ nước nhân tạo, núi giả. Quẹo qua một cái cổng hình bán nguyệt thì nhìn thấy một căn gác hai tầng làm bằng gỗ xây trên mặt nước.

Người đàn ông bế Tường Tịch đi phía trước, lúc sắp vào nhà thì bỗng nhiên quay đầu lại nói: “Cô có thể đến phòng nghỉ nghỉ ngơi.”

Về mặt Vương Mộng không hiểu.

Ngược lại, người đàn ông cũng không biểu hiện bất mãn, mà là gọi một ông lão năm sáu mươi tuổi, nói: “Bác Trương, bác dẫn cô này đi phòng nghỉ đi.”

Vương Mộng bất động.

Cô ta cảm thấy chuyện này thật huyền huyền, sao giống như... quý tộc thời cổ đại đang sai phái quản gia.

Tường Tịch ở nơi như thế này có an toàn không?

Như là đoán được ý nghĩ của cô ta, Tường Tịch nói: “Vương Mộng, cô đi nghỉ ngơi một chút đi, cũng có thể đi theo bác Trương tham quan sân vườn này.”

Lúc này Vương Mộng mới cam tâm tình nguyện rời khỏi theo ông lão.

Người đàn ông bế Tường Tịch thẳng lên lầu, cuối cùng, cẩn thận đặt cô xuống chỗ trước cửa sổ ở lầu hai.

Trước mặt là một bộ đồ trà tử sa, nước trong ấm trà nhỏ sôi xì xào. Tường Tịch tìm tư thế ngồi thoải mái xong, thu lại cảm xúc, nhìn ra bên ngoài, giọng bình thản, nói: “Qua nhiều năm như vậy, nơi này vẫn hoàn hảo.”

“Đây là bất động sản mà cha thích nhất.” Người đàn ông tắt lửa, như là lơ đãng, nói: “Cũng là nơi mà chị đã thích nhất. Tôi nhớ rõ trước kia chị đã mang cháu tới.”

Tường Tịch im lặng.

Nơi mẹ cô thích nhất, làm sao cô không nhớ rõ được? Hiện giờ cô ngồi ở đây, chính xác nơi đã ngồi nhiều năm trước.

Khi đó nhà họ Tường gia tài bạc triệu, ông Tường ở trên thương trường đường làm quan rộng mở, bà Tường vẫn còn xinh đẹp tựa như một cô gái trẻ hơn hai mươi. Khi đó, cô là “con cưng của trời”, cầm trong tay chính là bút vẽ, không phải là giẻ lau cũ rách, cũng không phải đóng phim gì đó như bây giờ.

Bà Tường có lúc mê đi du lịch, có một lần đã mang theo cô đến nơi này ở khoảng một tháng.

Tiếc là, tất cả những tốt đẹp đó đã bất ngờ kết thúc ở tuổi mười sáu.

Tường Tịch thỉnh thoảng hồi tưởng lại, liền cảm thấy đau đớn cùng... hận.

Người đàn ông chậm rãi rửa chén pha trà. “Hiện giờ cháu ra sao? Tôi nghe nói cháu làm diễn viên.”

“Cháu rất tốt.” Tường Tịch cầm cái chén lên, uống một hơi cạn sạch nước trà trong chén. “Cháu rất thích đóng phim, làm diễn viên rất vui.”

“Nhưng mà ở trong giới này không tốt.” Người đàn ông dừng động tác. “Tiểu Tịch, nếu cháu một hôm thì có thể tới tìm tôi.”

“Cám ơn cậu út.” Tường Tịch nhìn đôi mắt không có vẻ vui giận gì của người đàn ông, nói: “Hôm nay cháu tới chính là muốn xin cậu út giúp đỡ.”

Người đàn ông yên lặng nhìn Tường Tịch, ánh mắt rớt cuộc có thể nhìn thấy được gọn sóng. “Mấy năm nay cháu cũng không tìm đến chúng tôi, tôi mua nhà cho cháu, cháu cũng không ở, tôi còn cho là...”

“Cháu có nhà. Toà nhà cậu út mua quá lớn, một người ở rất trống trải. Nhưng cháu không có hận cậu út, cũng không có hận ông ngoại.” Tường Tịch lắc đầu, về mặt bình thản, như là kể lại chuyện xưa của nhà khác. “Tình hình công ty của ba lúc ấy, có ném tiền vào cũng chỉ sẽ liên lụy càng nhiều người mà thôi.”

Cho nên, thời điểm nhà họ Tường gần như phá sản thì nhà họ Phương chọn khoanh tay đứng nhìn, thậm chí không tiếc vứt bỏ tương lai của con gái.

Thoạt nhìn bên ngoài, nhà họ Phương vô cùng hài hoà a! Ha! Tường Tịch trẻ khoẻ miệng, thật mỉa mai.

“Cháu quả nhiên vẫn đang trách tôi.” Người đàn ông quay đầu nhìn bên ngoài, cười khổ nói: “Khi đó tôi làm sai, đại khái cả đời cũng sẽ không được tha thứ.”

Giọng nói của anh ta không cao, Tường Tịch không nghe rõ, nhưng cũng không ngẫm nghĩ, chỉ nói: “Cháu nghe nói cậu út là giám đốc của trang web Cool K.”

“Cháu muốn làm cái gì?”

“Qua vài ngày, cháu có thứ muốn tung lên Cool K.” Tường Tịch mỉm môi. “Đến lúc đó hy vọng cậu út sẽ làm nội ứng.”

“Tôi hiểu rồi.” Người đàn ông khẽ thở dài. “Lần này tôi sẽ giúp cháu.”

“Vậy cảm ơn cậu út trước.” Tường Tịch cười: “Thời gian không còn sớm, cháu cũng nên trở về.”

“Tôi đưa cháu.”

“Không làm phiền cậu út!” Tường Tịch giữ lấy góc bàn. “Lần này thật sự cảm ơn cậu út. Hôm nào cháu mời cậu ăn cơm.”

“Không cần cảm ơn, tiểu Tịch, chúng ta là người một nhà.”

Tường Tịch cười nhưng không nói, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lời ngoài đề

Tường Tịch bắt đầu phản kích, rống rống...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Lý do thoái thác của Dung An

Trên đường trở về bệnh viện, Tường Tịch gặp Dung An.

Vương Mộng đi mua điểm tâm, xe đậu ở bên ngoài tiệm bánh ngọt. Khi Tường Tịch nhìn thấy Dung An thì anh ta mới quẹo qua từ một con đường khác.

Tháng mười ở thành phố K vẫn còn nóng bức. Dung An mặc áo sơ mi trắng tinh, tay áo được cuộn lên một phần ba, cánh tay tùy ý đung đưa theo bước đi, tự do nhàn tản.

Chờ anh ta đi đến gần, Tường Tịch quay cửa kính xe xuống, gọi về phía Dung An: “Đạo diễn Dung!”

Dung An nghiêng đầu, thấy được Tường Tịch.

Anh ta chậm rãi đi qua, ánh mắt nhìn lướt qua người Tường Tịch, rồi mới nói: “Sao cô ra đây?”

“Đi gặp một người bạn cũ.” Tường Tịch chỉ chỉ cửa sau, khẽ mỉm cười, nói: “Bây giờ tôi đi lại bất tiện, không biết đạo diễn Dung có thời gian vào xe trò chuyện với tôi một chút hay không?”

Hiện giờ, ngoại trừ Đinh Mi, điều cần nhất là muốn nghe được quyết định của Dung An.

Không phải không tin những người khác, mà là cô chỉ tin tưởng chính tai mình nghe được.

Vương Mộng chắc còn vài phút nữa. Sau khi Dung An vào, Tường Tịch đóng cửa kính xe lại, như thể người bên ngoài cũng không thể nhìn thấy được cảnh ở bên trong.

Dung An tùy ý ngồi vào sau xe, nói: “Cô yên tâm đường thương đi.”

Chính tai nghe được lời hứa giống như vậy, Tường Tịch lại cảm thấy không chân thật lắm.

Cô quay đầu lại, nói: “Thương thể của tôi ít nhất cũng phải một tháng. Đạo diễn Dung, một tháng sẽ chậm trễ rất nhiều chuyện.”

“Không sao.” Dung An vô cùng tự nhiên tuyên bố. “Người đại diện của cô đã hứa sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ phí tổn thất trong khi ngừng quay phim.”

Anh Lục? Tường Tịch suy nghĩ sơ qua, hiểu được cái gì đó, cười nói: “Như vậy tôi yên tâm rồi.”

Bởi vì nguyên nhân của cô mà quay phim kéo dài, như vậy, sẽ do cô trả tiền phí tổn thất trong lúc đó. Việc này Lục Mạnh Nhiên làm không thể tốt hơn. Tuy rằng tiền phí tổn thất động một tí là cả triệu bạc, sẽ lập tức khiến cho cô phá sản, nhưng điều này ít nhất sẽ làm giảm bớt cảm giác áy náy của cô.

“Đúng rồi, đạo diễn Dung.” Tường Tịch nghĩ đến một việc khác, đoán nói: “Về Andy.”

Dung An bình tĩnh nhìn chăm chú Tường Tịch. Dường như anh đã sớm đoán được cô sẽ đề cập tới chuyện này, về mặt không có một chút xúc động nào.

Tường Tịch đón ánh mắt của anh ta, nói: “Tôi nghĩ đạo diễn Dung đã biết tôi muốn nói gì!”

Dung An gật đầu. Anh quả thật nhìn ra được vấn đề Andy nhọc lòng hại Tường Tịch. Thậm chí có thể nói, thái độ hôm đó của Andy thay đổi khó hiểu, anh liền phát giác cái gì đó, nhưng mà lúc ấy anh không thêm đề ý tới lục đục giữa các nghệ sĩ trong giới showbiz.

“Tôi nghĩ tôi cũng không phải là một nghệ sĩ hiền lành. Người khác hại tôi, tôi dĩ nhiên sẽ không làm bộ như không biết chuyện gì, mặc cho người này tiếp tục giờ trò với tôi.” Tường Tịch ngừng một chút, nói với vẻ hơi bất đắc dĩ: “Andy đã cố ý hại tôi, cho nên, tôi sẽ không ‘thủ hạ lưu tình’ đối với cô ta. Đến lúc đó, nếu bởi vì chuyện này mà đem đến một chút phiền phức cho bộ phim, mong rằng anh có thể tha thứ.”

Những lời này Tường Tịch đã suy nghĩ vài lần, rốt cuộc có muốn nói ra vấn đề này với Dung An hay không, cô đấu tranh hết lần này đến lần khác.

Nếu không phải hôm nay tình cờ gặp, hoàn cảnh nói chuyện lại vô cùng tốt thì Tường Tịch nhất định sẽ không nói ra.

Dù sao, Andy là diễn viên của phim, nếu cô ta xảy ra chuyện thì từ quay phim đến hậu kỳ sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

“Tường Tịch, cô biết không, tôi một mực chờ cô nói ra những lời này.” Dung An bỗng nhiên nói.

Tường Tịch sững sờ ngay tại chỗ.

Dung An giương khoe môi lên. “Trong giới này, mỗi người đều mang nhiều mặt nạ, hoàn cảnh gì dùng mặt nạ gì, phân biệt rất rõ ràng. Tường Tịch, tôi thật vui vì cô có thể nói những điều này với tôi. Tuy rằng làm một người đạo diễn, nói lời này có phần quái dị.”

Tường Tịch ngập ngừng gật đầu: “Nói như vậy là anh đồng ý tôi...”

“Tôi chỉ chịu trách nhiệm quay phim, không có chịu trách nhiệm vấn đề cá nhân của diễn viên.”

“Nhưng mà, nếu Andy xảy ra sự cố, anh sẽ phải thay cô ta! Một số cảnh của phim cũng phải quay lại.”

“Quả thật sẽ phải đổi.” Dung An nâng mắt. “Tôi không hy vọng trong đoàn phim của mình có tội phạm giết người ẩn hình.”

“Về phần vấn đề của phim, tôi sẽ xử lý.”

Hai người nói chuyện thêm vài phút nữa, khi Vương Mộng quay lại, nhìn thấy Dung An thì sợ đến đổ mồ hôi. “Đạo diễn Dung, anh... sao anh ở đây?”

“Tôi đi ngang qua, nhân tiện thăm Tường Tịch.” Dung An cười tủm tỉm nói.

Vương Mộng hoá đá. Không phải đạo diễn Dung cao quý lạnh lùng sao? Người quay qua ôn hoà cười nói với cô ở trước mặt này chính là cái vị ấy? Không phải là ai đó chơi cosplay chứ!

Vương Mộng cảm thấy thật giật gân, lúc lái xe liên tục nhìn vào kính chiếu hậu.

Tường Tịch ho khan: “Vương Mộng, nhìn đường cho tốt.”

Vương Mộng xấu hổ, luống cuống tay chân dời mắt đi. “Tôi biết rồi, thật xin lỗi.”

Khi Vương Mộng đang phân tâm, xe cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm trở về bệnh viện. Cô nhờ sức của Dung An ngồi vào xe lăn.

Ba người cùng nhau trở lại phòng bệnh, khiến người ta kinh ngạc chính là trong phòng bệnh còn có những người khác.

“Em đã trở lại.” Người tới tay ôm hoa tươi, nhiều ngày không gặp, vẫn là phong cách hình tượng công tử ôn hoà như trước.

“Anh nghe nói em bị thương. Thế nào, không có vấn đề gì lớn chứ?”

Nhận lấy hoa hân hoan đưa, Tường Tịch nói: “Cảm ơn Nguyên sư huynh quan tâm, tôi rất tốt.”

Thái độ xa cách trước sau như một.

“Vậy có thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm hay không?” Nguyên Tấn Thần hồn nhiên cười hỏi, không thêm đề ý đến thái độ của cô.

“Không cần đâu. Nguyên sư huynh bận công việc, có thể đến thăm tôi, tôi vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, sẽ không làm mất thời gian làm việc của anh.”

Nguyên Tấn Thần nghiêm mày lại, khi Tường Tịch nói ra những lời này, thân hình cao lớn như là bị ma pháp, đột nhiên thấp đi rất nhiều.

Tường Tịch lại không có cảm giác gì.

Sự kiện này đối với cô mà nói là chuyện đáng chúc mừng!

“Nguyên sư huynh...”

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần bất ngờ dựa sát vào, giam Tường Tịch ở giữa hân ta và xe lăn, ánh mắt bị thương mà mất đi tinh thần. “Em thật sự một chút cơ hội cũng không chịu cho anh sao?”

“Tôi không chịu, cũng không thể.”

Nguyên Tấn Thần nghiêng răng: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không có hứng thú với Nguyên sư huynh.” Cô không biết đã nói những lời này lần thứ mấy rồi.

“Tôi tuyệt đối sẽ không buông tha em, Tường Tịch!” Nguyên Tấn Thần hung dữ rống lên hai tiếng, vung cửa đi ra ngoài.

Không khí trong phòng ngưng đọng vài giây, Vương Mộng lên liếc nhìn Tường Tịch một cái, lại nhanh chóng cúi đầu.

Tường Tịch căng căng khoé miệng, cười nói: “Để cho các người nhìn thấy chuyện này...”

“Có thể viết thành kịch bản phim.” Dung An cắt ngang cô. “Cho cô cùng Lâm Dật ăn tối một lần, như thế nào?”

Tường Tịch giơ tay lên giữa không trung, sau một lúc lâu nở nụ cười: “Ý tưởng này của đạo diễn Dung không tồi, nhưng mà với tính cách của Bạch Tâm cũng không thích hợp đâu!”

Không khí lập tức trở lại trạng thái như lúc ban đầu. Vương Mộng thoáng thả lỏng một chút, vội vàng chạy đi mua bữa tối, nhân tiện thông khí.

Buổi tối, ba người cùng nhau ngồi ăn cơm, không ai nói đến Nguyên Tấn Thần cả. Nhưng mà Tường Tịch hiểu được cô phải hành động nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bắt đầu phản kích

Một tuần sau Tường Tịch chính thức xuất viện.

Có lẽ là do Tấn Thành, trước khi cô xuất viện, tin tức “2033” ngừng quay vẫn không có bị tuôn ra. Có thể nói, nếu không có những cơn đau đớn thường hay kéo tới và những người đến thăm không có ý tốt thì trong khoảng thời gian này có thể trở thành một kỳ nghỉ khó quên.

Từ tối hôm trước Lục Mạnh Nhiên đã tới, cùng Tường Tịch rời bệnh viện đi thẳng tới sân bay.

Vương Mộng lái xe, Tường Tịch và Lục Mạnh Nhiên ngồi ở phía sau, giữa hai người cách nhau một chỗ ngồi.

Lục Mạnh Nhiên nói: “Hôm nay Tề Minh Lập vốn muốn tới, nhưng buổi chiều cô ấy có thông báo, thời gian quá eo hẹp.”

“Ngày hôm qua cô ấy đã nói với tôi.” Tường Tịch điềm nhiên như không bắt đầu nghịch di động.

Lại nói tiếp, lâu rồi cô không có lên tiết mục nào.

Một tháng này...

Tường Tịch vô thức nhìn cặp công văn mang theo của Lục Mạnh Nhiên. Nếu cô nhớ không lầm thì bên trong hẳn là chứa đủ loại lời mời.

Đối với một minh tinh mà nói, có một người đại diện có tư cách và kinh nghiệm là một trong những điều kiện tiên quyết để thành công. Bởi vì, người đại diện có mạng lưới lớn thì anh ta có thể tìm cho bạn đủ loại cơ hội việc làm.

Như là Lục Mạnh Nhiên, lăn lộn trong giới đã nhiều năm, người quen không có một ngàn thì cũng có chín trăm. Anh ta có nguồn tài nguyên, những người đại diện như Đinh Mi không thể sánh bằng.

Tường Tịch suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Anh Lục, trong khoảng thời gian này tôi muốn tham gia vài tiết mục.”

Lục Mạnh Nhiên kinh ngạc nhìn cô: “Cô muốn tham gia với cái dạng này?”

Cánh tay của Tường Tịch hôm qua mới vừa có thể cử động với biên độ nhỏ. Chân bị thương nặng hơn một chút, muốn đi lại bình thường ước chừng còn cần hơn nửa tháng nữa.

Tuy rằng Tường Tịch có một khoảng thời gian không xuất hiện trên tiết mục, nhưng khoảng thời gian “Từng hứa nhiều năm” được công chiếu lúc trước, phòng vé thật âm ỉ so với những bộ phim khác chiếu cùng thời gian. Nhưng xem qua bình luận điện ảnh, mọi người đánh giá bộ phim này cực cao, đặc biệt là vai nữ chính Chu Tổ của Tường Tịch chiếm được khen ngợi nhất trí của các fan.

Mặt khác, quảng cáo đại diện của Tường Tịch cũng được luân phiên chiếu trên tivi.

Hiện giờ cô đã có tiếng tăm, cộng thêm là nữ chính trong phim của Dung An, cho dù có biến mất mấy tháng cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Lục Mạnh Nhiên muốn Tường Tịch tiếp tục nghỉ ngơi, nhưng nhìn bộ dáng cô mong muốn tham gia tiết mục thì suy nghĩ một chút rồi nói: “Chờ cô về nhà nghỉ ngơi vài ngày trước đã, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp cho cô.”

Như vậy cũng tốt.

Tường Tịch gật đầu.

Chuyến bay của bọn họ là mười hai giờ trưa. Lo lắng sân bay có nhiều người hỗn tạp, Tường Tịch trước hết ngẩng người ở trong xe một khoảng thời gian, sau khi trong sân bay thông báo đăng ký thì mới xuống xe.

Hôm nay trong khoang thương gia không nhiều hành khách lắm, tìm được chỗ của mình ngồi xuống, Tường Tịch bỗng nhiên có cảm giác có người đang nhìn cô.

Cô nâng kính râm, nhìn bốn phía vài lần, không thấy ai, lại cúi đầu.

Sau khi Vương Mộng thu thập xong, ngồi vào bên cạnh Tường Tịch. Lục Mạnh Nhiên thì ngồi ở phía sau Tường Tịch.

Vì để phòng ngừa những người khác nhận ra Tường Tịch, lại vừa giữ gìn an toàn cho cô.

Dù sao với cái dạng này của cô bây giờ, tránh né người ta rất khó khăn.

Hai giờ sau, máy bay bình an tới thành phố C. Trong lúc ba người đều nghĩ có thể yên yên ổn ổn về đến sân bay, trở lại công ty thì bên ngoài sân bay đầy kín phóng viên.

“Sao lại thế này?” Tường Tịch nhìn Lục Mạnh Nhiên hỏi.

Tay đẩy xe lăn đồ một lớp mồ hôi, Lục Mạnh Nhiên đẩy xe lăn đến một nơi trốn được các phóng viên, vội vàng lấy di động ra gọi điện thoại.

“A lô, anh Lục, không phải anh đi đón Tường Tịch sao?” Người nói cả lơ phất phơ, nghe giọng điệu là có thể tưởng tượng ra một người bất cần đời.

Lục Mạnh Nhiên hít sâu một hơi, nói: “Chuyện tôi tới đón Tường Tịch, trừ cậu và tổng giám đốc Tần ra thì không có người nào biết cả!”

“Chuyện này làm sao tôi biết được? Tôi cũng không có thuật đọc suy nghĩ.”

“Vậy đám phóng viên ngoài sân bay thì giải thích như thế nào?”

“À, chuyện này hả?” Người đàn ông cười hi hi nói: “Nghe nói là Vụ Bội của KU tham gia Liên hoan điện ảnh Quốc tế trở về. Anh Lục, nói thật nha, anh chọn thời gian không đúng a!”

“Không cần cậu nhắc nhở.” Lục Mạnh Nhiên tự động loại bỏ nửa câu sau, không đợi người bên kia nói xong thì đã cúp điện thoại.

Trong mắt Vương Mộng nhộn nhạo ánh khao khát câu trả lời.

Lục Mạnh Nhiên nhéo nhéo ấn đường, nói: “Không liên quan tới chúng ta, là tới đón Vụ Bội của Giải trí KU.”

Vụ Bội? Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tay Tường Tịch khoát trên xe lăn, ngón út khẽ động đậy.

Lục Mạnh Nhiên lại đẩy tay cầm xe lăn, nói: “Chúng ta đi lối khác, trực tiếp tránh đám phóng viên.”

“Không cần.” Tường Tịch ngẩng đầu cười đến vô tư: “Anh Lục, chúng ta trực tiếp đi ra bằng cửa chính.”

Lục Mạnh Nhiên hoảng lên: “Tuồng Tịch, cô điên rồi!” Sau đó liền chỉ huy Vương Mộng: “Đẩy cô ấy, đi theo tôi.”

Đi cửa chính, bọn họ cực khổ che đậy mấy ngày qua chẳng phải là uống công sao?

Hơn nữa hôm nay anh tới, trong công ty căn bản không nhiều hoạt động lắm. Nếu như bị bao vây, nhất định đến tối còn chưa có thể trở về.

Tuồng Tịch vỗ tay của Vương Mộng, không thoả hiệp: “Anh Lục, tin tưởng tôi, lần này đi cửa chính không có phiền phức gì đâu.”

Lục Mạnh Nhiên không tin, đừng nói là Tuồng Tịch, bằng độ nhận biết khuôn mặt này của anh cũng đủ khiến cho một trận sóng gió.

Tuồng Tịch rất kín miệng, đôi mắt cong thành trăng lưỡi liềm: “Anh Lục, hôm qua tôi lên mạng thấy một chương trình tạp kỹ và một chương trình giải trí, chúng tên gì ta? À! Tôi nhớ ra rồi, là ‘Ngôi sao 888’ và trò chơi ‘Lăn theo dấu vết mới’.”

Lục Mạnh Nhiên rút cánh tay đang vươn về phía xe lăn lại.

Tuồng Tịch rũ mắt nhìn đầu ngón chân mình. “Tôi cảm thấy hai nhà truyền thông này thật sự không tồi, một nhà dựa vào tiếng tăm của “2033” để nổi tiếng, một nhà chạy ra nước ngoài tìm người nói xấu.

“Những cái này chẳng qua chỉ là tạo tin đồn, nhằm câu view mà thôi.”

Tuồng Tịch không để ý tới lời bàn của anh ta, tới tin đồn. Để cho Andy tham gia tiết mục không quan hệ tới cô, nhưng vì sao trong tiết mục lại có những lời lẽ châm chọc khiêu khích cô? Còn có Vụ Bội, cô ta lại ngang nhiên công kích cô ở trong Liên hoan phim Quốc tế!

Tuồng Tịch ít nhiều có thể hiểu được khổ tâm của Lục Mạnh Nhiên, nhưng kêu cô khoanh tay đứng nhìn đối với những chuyện này thì cô làm không được.

Kiếp này, dường như toàn bộ những cứng rắn ẩn dấu trong xương cốt của cô đều phát ra mạnh mẽ.

Chú ý tới vẻ mặt của Lục Mạnh Nhiên nổi lên biến hoá, Tuồng Tịch nói: “Anh Lục, lần này tôi không thể không đi cửa chính.”

Lục Mạnh Nhiên đành phải thoả hiệp. “Vậy cô chờ một lát, tôi gọi điện thoại kêu bảo an tới để ngừa ngộ nhỡ.”

Suy cho cùng vẫn là người đại diện chủ bài của công ty, điện thoại gọi đi không tới mười phút, hơn mười nhân viên bảo an của Giải trí TRE vây quanh bảo vệ một chiếc xe màu đen, toàn bộ dàn thành thể trận ở bên ngoài sân bay, trang phục hơi giống với kiểu xã hội đen ở trong phim.

Cách bức tường kính, Tuồng Tịch nhìn thấy một màn như vậy, khoé miệng co rút vài cái.

Lục Mạnh Nhiên im lặng thờ dài.

Ba người dùng tốc độ bình thường, ung dung thản nhiên đi ra ngoài.

Lúc sắp gần đến cửa, đám phóng viên đang bắt ngờ vì sự xuất hiện của đám bảo vệ, bỗng nhiên giống như đám người bị đói lâu ngày nay ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, tranh nhau chen vào sảnh chờ máy bay.

Vương Mộng cực kỳ sợ hãi.

Tuồng Tịch vỗ vỗ tay cô ta, nói: “Đừng lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đôi phó ở sân bay

Tuồng Tịch không xuất hiện gần hai tháng.

Đây là lần đầu tiên ở trong giới showbiz này.

Hồi trước, người nào sau khi đoạt giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất cũng đều ra sức tham gia tiết mục, chụp quảng cáo, đóng phim... giống như e sợ người ngoài không biết mình được giải thưởng. Nhưng mà người năm nay thì rất kín tiếng. Chỉ nhận phỏng vấn trong nội bộ Giải trí TRE sau khi Liên hoan phim kết thúc ba ngày, rồi mang theo hào quang mai danh ẩn tích với vai nữ chính trong phim của nhà đạo diễn tài ba.

Không chỉ có vị này, người đoạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng giống như vậy. Sau khi đoạt giải mấy tháng cũng không nhận đóng phim, không nhận quay phim truyền hình, ngay cả quảng cáo cũng không luôn, thỉnh thoảng xuất hiện vài lần đều là trong những chương trình tạp kỹ không lớn, khiến

cho tất cả phóng viên giải trí buồn bực mãi.

Cho nên, vừa thấy Tường Tịch ngồi trên xe lăn, rồi liên hệ tới cái người tài năng mới với lời nói không hiểu chuyện trong chương trình tạp kỹ không quan trọng gì vào tối hôm qua, tất cả các phóng viên ở đây đều nhón nhào lên.

Đừng nói là trang báo ngày mai, tất cả bọn họ không cần lo lắng trang báo trong vài ngày tới. Chuyện này của Tường Tịch cũng đủ lớn để liên tưởng ra trên mấy trăm phiên bản ân oán tình thù câu huyết trong giới showbiz. Một bài báo được viết ra, không thể nào không đập vào mắt.

Một người phóng viên cố sức chen lên phía trước, thò microphone hỏi: “Tường Tịch, cô có thể nói cho chúng tôi biết một chút đây là tình huống gì không?”

Cô ta chỉ chỉ chân của Tường Tịch.

Về mặt Lục Mạnh Nhiên không thay đổi. “Một chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn mà thôi. Cảm ơn, chúng tôi phải đi ra ngoài, mời các người tránh dùm.”

Không thể không nói, Lục Mạnh Nhiên ở trong giới này cũng coi như có chút lực uy hiếp, lời nói của anh ta vừa thốt ra, bên trong vòng vây liền yên tĩnh trong nháy mắt.

Nhưng càng đẩy lên chú ý thật mạnh của mọi người.

Trên đời có rất nhiều người trời sinh lòng hiếu kỳ rất nặng, phóng viên giải trí là một trong những người đó. Một ít phóng viên thâm niên liền biết được việc này chẳng đơn giản, cảm giác tò mò ngày càng mạnh.

Cho dù có hơi sợ Lục Mạnh Nhiên, nhưng vì đầu đề của ngày mai nên cũng không đếm xỉa đến.

Một nữ phóng viên nổi tiếng trong giới, từng là paparazzi, đã đẩy mạnh một người nam phóng viên đáng dấp vạm vỡ đang cản đường cô ta, thẳng đến trước người Tường Tịch, nói: “Tôi muốn xin hỏi xảy ra ngoài ý muốn trong phim trường hay là ngoài phim trường? Còn nữa, Tường Tịch, cô thấy biểu hiện của hai người đồng nghiệp khác vào ngày hôm qua như thế nào?”

Tường Tịch chậm chậm nhướn mày lên. “Đây chính là một chuyện ngoài ý muốn, còn về ngày hôm qua, thật xin lỗi, di động của tôi đúng lúc hết pin, hoàn toàn chưa nhìn thấy những phán đoán suy luận gì liên quan đến tôi.”

Nói xong, cô nhấn nút mở trước mặt mọi người, quả nhiên là hết pin.

Nữ phóng viên hiếm khi bị bỏ lỡ câu hỏi, làm sao lại vì hai câu nói này mà dễ dàng buông tha cho Tường Tịch, do đó, càng thêm mạnh bạo.

“Vấn đề này, tôi nghĩ tôi có thể nêu ra cùng Tường Tịch cô một chút.” Người nữ phóng viên hùng hổ lấy trong giỏ ra một tờ giấy A4, trên giấy viết chi chít một đồng gi đỏ. Tường Tịch xem đại khái một lần, phát hiện trên giấy không chỉ có tin tức của cô mà còn có của một số minh tinh đang nổi khác.

Trong một cột ghi rõ tên cô, viết rõ ràng rành mạch những bồi nhọ về cô của Andy và Vu Bội, ngày tháng xảy ra được viết ở tiếp theo sau, cùng với câu hỏi để hỏi khi bất thành linh gặp mặt.

Tường Tịch đã có thể hiểu được vì sao người nữ phóng viên này có thể nổi trội trong hàng ngàn paparazzi. Cô ta đủ cố gắng và chăm chỉ. Cô ta không gia nhập từ sớm, chính là tổn thất của cả giới tin tức truyền thông.

Nếu cô ta có năng lực làm một tiết mục phỏng vấn minh tinh độc nhất vô nhị ở đài truyền hình, dám chắc sẽ rất “hot”.

Ôm một chút kính nể đối với người nữ phóng viên, Tường Tịch nói: “Vấn đề này, tôi tạm thời không thể trả lời.”

“Là không thể hay là không muốn?” Nữ phóng viên không ngờ rằng Tường Tịch báo cho biết rất rõ ràng, nói cô trả lời không được.

Trong nhất thời, cô ta hơi sững sốt.

Tường Tịch gấp tờ giấy, đưa trả lại cho nữ phóng viên, còn nghiêm túc nói: “Cô thật sự muốn biết, vậy hôm nào tôi cho cô một bài tin tức, thế nào?”

Những phóng viên khác lập tức phát ra tiếng hâm mộ.

Tường Tịch cười cười, nói: “Hiện giờ thân thể tôi bất tiện, cũng không thể được rồi đi trước sao?”

Lời của cô còn chưa dứt, Lục Mạnh Nhiên gọi, bảo an liền chạy vào.

Hơn chục người đàn ông mặc tây trang màu đen, mang kính râm đột nhiên xông tới, trong đó có mấy người nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh Tường Tịch, đẩy các phóng viên đang vây quanh cô ra, từng bước từng bước đi về phía xe đang được bảo vệ.

Quá trình này cực kỳ khó khăn, bởi vì fan của Tường Tịch nghe nói thân tượng của mình xuất hiện ở sân bay nên cũng tự tới vây quanh ở đây. Như dự kiến của Lục Mạnh Nhiên, giao thông bình thường đã bị tắc nghẽn.

Ngay lúc bảo an cố hết sức, tất cả mọi người có chút không chịu nổi tình hình, chiếc máy bay Boeing đến từ nước Pháp đã hạ cánh.

Vưu Bội tới rồi.

Xuống máy bay dường như không mất bao nhiêu thời gian, Tường Tịch đã làm vài bước tính toán. Vưu Bội mặc một áo đầm ngắn màu đen không phù hợp với thời tiết của thành phố C, xuất hiện ở đại sảnh của sân bay.

Một người là nữ diễn viên vừa được tiếp xúc gần gũi với các siêu sao quốc tế, một người là nghệ sĩ đang lên đã mất tích một khoảng thời gian không ít.

Phòng vấn người nào, bỏ người nào. Đó là một lựa chọn tra tấn trí não của người ta.

“Thừa dịp bây giờ.” Tường Tịch nhanh chóng nói một câu. Vương Mộng đang tập trung tinh lực chờ nghe Tường Tịch nói, lúc này hiểu ý liền vội chạy đi.

Lòng các phóng viên đang rối rắm rối cuộc nên chọn người nào, hoàn toàn không chú ý tới động tác của Tường Tịch và Vương Mộng. Khoảnh khắc xe lần xong qua, bọn họ né tránh theo bản năng.

Cho dù bọn họ lập tức ý thức được sai lầm thì cũng đã chậm, Tường Tịch được người bảo vệ nhanh chóng đưa vào xe.

Xe giống như tên rời cung, “bay” ra khỏi sân bay. Phía trước và sau có bốn chiếc xe hơi đạt tiêu chuẩn an toàn tuyệt đối – theo sát.

Thoát khỏi hai đội paparazzi đang bám theo, xe chạy một đoạn trên đường cao tốc thì cuối cùng bình ổn lại.

Tường Tịch vượt vượt ngực, nói với về cảm thán: “Lời nói của người nữ phóng viên kia còn sắc bén hơn so với tôi tưởng tượng.”

“Em sợ à?” Một giọng đàn ông nhàn nhã trôi tới, giọng nói trầm thấp, lại mang theo lực cường thế, không cho phép xem nhẹ.

Tường Tịch quay đầu lại, lúc này mới thấy người ngồi cách cô một chỗ.

Anh ấy thế mà lại đến đây.

Thảo nào đội ngũ bảo an hùng mạnh như thế, chắc là anh đã sắp xếp.

Đầu óc Tường Tịch trống rỗng trong chốc lát, khi tỉnh lại thì cười tủm tỉm, nói: “Có tổng giám đốc Tần ở đây, sao phải sợ?”

Không biết vì sao sắc mặt xám ngắt của Tần Thành mới tốt lên một chút.

Ấn đường của Lục Mạnh Nhiên giật giật, thầm nghĩ rằng hai người này đều rất biết giả bộ, cũng khó trách người khác không thể tưởng tượng được bọn họ là vợ chồng.

Khoẻ miệng co rút, Lục Mạnh Nhiên giả bộ không phát hiện cái gì cả, cái gì cũng không có nghe thấy.

Anh ta chỉ là người đại diện, không phải là chuyên gia cố vấn vợ chồng.

Ở sân bay, Vưu Bội hành diện tự nhận là tham gia Liên hoan phim Quốc tế, đang gian nan đối phó với đám phóng viên vừa mới bị kinh ngạc vì Tường Tịch.

Hoa tươi, tiếng vỗ tay cổ vũ, ân cần chào hỏi, không có một cái nào như trong dự đoán. Dĩ nhiên là cô ta không thể tưởng tượng được mình đã trở thành đề tài nói chuyện.

Một người phóng viên nói: “Vưu Bội, Tường Tịch đóng phim “2033” bị thương, cô cảm thấy thế nào?”

Tường Tịch bị thương? Con tiện nhân kia?

Vưu Bội toát ra vẻ mặt vui mừng hơn hờ, nhưng trong ngoài không giống nhau, trả lời: “Tôi và Tường Tịch chỉ mới gặp có một lần, nghe thấy cô ấy bị thương tôi thật lo lắng, hy vọng cô ấy nhanh chóng bình phục!”

Lời ngoài đề

Sơ Ảnh: Tổng giám đốc Tần, cậu anh hùng cứu mỹ nhân thế nào hả?

Tần Thành: Bà để tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Ngồi trong xe, không biết còn tưởng rằng tôi là một người nhát gan đó chứ!

Sơ Ảnh: Tôi sai rồi, lần sau tôi liền cho cậu ngọc thụ lâm phong lên sân khấu!

Tần Thành: Vậy thì không tệ lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Người đàn ông phải có gan vô sỉ

Nhanh chóng hồi phục?

Tường Tịch nhìn về mặt thâm tình của người MC trên ti vi, cười nhạo một tiếng.

Tần Thành tắm rửa xong đi ra, nghe thấy tiếng, cau mày nói: “Hôm nay em làm hơi quá.”

Nửa người tàn phế bị đám người vây quanh, cũng không lo lắng đến hậu quả. Ngộ nhờ làm mình bị thương thì làm sao bây giờ?

“Tôi thật không cảm thấy vậy.” Tường Tịch cười tắt cái ti vi LCD chiếm cứ gần nửa bức tường, cảm thấy cần phải nhắc nhở Tần Thành, liền nói: “Mấy ngày nay tôi có thể còn làm chuyện khác, anh nhất thiết đừng bị sợ.”

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong ánh đèn lò mờ long lanh như một hồ nước. Tần Thành cảm thấy mình như ngọn lửa, nhưng còn chưa có thể dấy lên thì đã bị Tường Tịch tạt một thau nước đá xuống, ngọn lửa lớn trong khoảnh khắc trở thành một đồng tro đen thui.

“Tôi chuẩn bị đối phó với Đinh Mi và Andy.”

Mái tóc ướt sũng nước nhỏ giọt trên sàn gỗ, bắn toé ra thành những đoá hoa nước nhỏ. Tần Thành dùng động tác lau tóc, nói: “Em lặp lại lần nữa.”

“Tôi chuẩn bị đối phó với Đinh Mi và Andy, cấp dưới của anh. Anh có thể phải tổn thất một viên đại tướng.”

“Em chắc chắn muốn làm?”

“Đương nhiên.” Tường Tịch ngắt một quả nho bỏ vào miệng, liếc mắt nhìn Tần Thành. “Không phải là anh không muốn chứ?”

“Tôi không có gì luyến tiếc.” Tần Thành quăng đi khăn tắm, ngồi vào bên cạnh Tường Tịch, lấy tay cô đút cho mình một quả nho, mơ hồ nói: “Mấy năm nay Đinh Mi càng lúc càng lớn gan, không ít nghệ sĩ dưới tay cô ta bị khổ, tôi đang chuẩn bị trừng phạt cô ta một chút.”

Mùi đàn ông sạch sẽ trong suốt cuộn cuộn xông tới, Tường Tịch bình tĩnh di chuyển, trong nháy mắt cũng không cười nhạo đối với lời nói dối của anh ta. “Vậy sao? Như vậy là tôi đã vô tình giúp anh?”

Tần Thành cũng di chuyển, đảo con người, nói với vẻ cá lơ phát phơ: “Đúng vậy, bà Tần, em đã có thể giúp ông xã em xử lý sự việc, em thật đúng là một bà xã hiền lành.”

Tường Tịch: “...”

Đợi một chút, sao lời này có điểm không thích hợp?

Tần Thành nói tiếp: “Em ở bên cạnh tôi, tôi có thể tung bay.”

Tường Tịch: “...”

Này là cái gì đây? Hoàn toàn không cảm giác ra biến hoá trong lòng của Tần Thành, Tường Tịch vẫy vẫy cánh tay, chậm chạp ngồi trên xe lăn quay về phòng ngủ, để lại BOSS Tần bất lực ngồi đối diện với một mầm nho hảo hạng.

Anh vừa nhìn thấy Tường Tịch liền có cảm giác, hương vị tình yêu không thể nào ngăn cản được khát vọng muốn lấp đầy trái tim anh. Anh muốn hôn cô, muốn ôm cô, muốn cô rúc vào trong lòng anh nói những lời ngọt ngào. Nhưng mà khả năng cảm giác của Tường Tịch đối với tình yêu không mạnh lắm, làm sao bây giờ?

Bên ngoài thì lạnh lùng cay nghiệt, bên trong thì vừa phúc hắc lại lưu manh, trên thực tế, Tần Thành chỉ là một lính mới trong yêu đương, mất ngủ, đánh phải lên mạng cho qua thời gian.

Gần đây, việc ở công ty không nhiều lắm, Tần thị – dưới sự đích thân chỉnh lý toàn thể nghiệp vụ của Tần Tự – đã hiện ra tình trạng phát triển hướng về quang vinh phồn thịnh. Tần Thành không có việc phải làm, liền tiện tay gõ vào hay chữ “yêu đương”, nhấn phím Enter.

Trên màn hình lập tức xuất hiện một loạt đề tài liên quan đến “yêu đương”.

Tuỳ tiện mở một diễn đàn, Tần Thành – người từ nhỏ đã được phân nửa tình anh giáo dục, tự nhận là có tầm mắt rộng lớn – nhìn một đồng đề tài được mở ra, hơi há hốc mồm.

“Cảm giác của lần đầu tiên. Đi ngang qua, đừng bỏ qua nhé!”

“Hai mươi bảy cách yêu đương.”

“Có cảm giác ôm nhau nhất?”

“Phong cách bạn trai được hoan nghênh nhất trên mạng!”

Cái này thật sự là trang web yêu đương mà không phải là trang web gì khác sao?

Xác định lại tên diễn đàn một lần nữa, rồi Tần Thành nhấn mở bài post “Hai mươi bảy cách yêu đương”.

Người chủ thớt chắc có lẽ là một cô nàng dũng mãnh, đưa ra hai mươi bảy cách yêu đương toàn là nữ tôn nam tì!

Cái gì mà người đàn ông giặt quần áo, lau nhà mỗi ngày a, đóng cửa trái giường a, toàn bộ đều là nhiệm vụ của người chồng.

Tần Thành xem mà khoé mắt muốn bị chuột rút, nhưng kéo xuống phía dưới thì phát hiện lời đó đã được đa số phụ nữ phản hồi sùng bái, nói ông chồng “thập nhị tử hắc” mới là vương đạo.

Chắc không phải Tường Tịch thích như thế này, ít nhất cô ấy không thích như Nguyên Tấn Thần. Nếu không thì anh chọn hai điều thử xem?

Tần Thành nói thầm trong lòng.

Cách vách, Tường Tịch đứng trong phòng tắm lát đá cẩm thạch, khó khăn kéo áo.

Cánh tay bị thương không có hữu dụng lắm, cô đã nghe theo lời đề nghị của Vương Mộng sáng nay, mặc một bộ áo đầm, nếu muốn tiện tắm rửa thì nhất định phải tìm người giúp đỡ.

Nhưng trong nhà chỉ có Tần Thành!

Tường Tịch hơi hối hận là đã không ở khách sạn, ít ra Vương Mộng có thể chăm sóc cho cô, cũng tốt hơn tình hình bây giờ.

Hai phút sau, Tường Tịch từ bỏ, sửa sang lại áo, đẩy xe lăn rời khỏi phòng tắm.

Cô không thể không tắm rửa, càng không thể không thay quần áo, cho nên chỉ có thể tìm kéo cắt đi quần áo.

Tuy rằng cắt đi quần áo trị giá mấy ngàn đồng thật sự đau lòng, nhưng bây giờ không lo được nhiều như vậy. Dù sao cũng không thể ngồi ở trong này một đêm.

Lấy cây kéo trong ngăn tủ ra, Tường Tịch thậm chí hít một hơi, dùng cái tay bị thương túm lấy làn váy, tay kia thì cầm kéo chuẩn bị cắt.

“Em đang làm cái gì vậy?” Tần Thành đẩy cửa ra, sai bước vào phòng, nhanh tay đoạt lấy cây kéo, ném vào trong góc.

Tường Tịch: “...”

“Không phải em còn muốn chinh Đinh Mi và Andy sao? Sao bây giờ lại tính tự tìm cái chết?”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi muốn tự tử?” Tường Tịch xoay người giữ giữ làn váy, bỗng nhiên lo là đã thất lễ, nói: “Tôi chỉ đang làm việc!”

“Làm chuyện gì mà hơn nửa đêm lấy cây kéo...” Tần Thành dần dần nhỏ tiếng lại, nhìn đầu tóc ẩm ướt của cô, ngần ra, lơ mơ hiểu được.

Tường Tịch ho khan vài tiếng, nói: “Tôi không sao, anh đi ra ngoài đi!”

Tần Thành dựa vào tường rò cảm, cười hi hi ra tiếng, đêm khuya yên tĩnh, âm thanh này của anh liền có vẻ vô cùng gian xảo, vô cùng... không có ý tốt.

Vành tai Tường Tịch đỏ lên, bất cứ người phụ nữ nào nghe được âm thanh không đúng đắn của người đàn ông ở trong phòng ngủ của mình cũng sẽ không được bình tĩnh lắm.

“Tôi không cần anh giúp, anh có thể đi ra ngoài.”

Tần Thành được đăng chân lại lần đăng đầu, sắp lại găng, kéo dài giọng ra: “Bà Tần, em thật sự không cần sao?”

Tường Tịch: “...”

Cô cần là một con dao gọt trái cây để cắt da mặt Tần Thành. Sao chỉ trong chốc lát thời mà anh liền có bộ dáng khác, cứ như là có ai đó đóng giả vậy.

Tường Tịch hoàn toàn không thể tưởng tượng được là Tần Thành vừa mới được cảm hứng từ “hai mươi bảy cách yêu đương”, tiện thể thí nghiệm tác dụng bước đầu của nó.

Nhưng Tần Thành chỉ dùng nửa câu đầu “Làm đàn ông chính là phải có gan vô sỉ”, về phần nửa câu sau, Tần Thành tỏ vẻ anh đang đợi. Đích thân tắm

nửa cho vợ yêu, đừng có quá mừng a!

Có lẽ lên châu trời cũng không bằng lòng để cho Tần Thành thuận lợi, mười phút tiếp theo, Tường Tịch lạnh lùng nghiêm mặt vào phòng tắm, nửa giờ sau, cửa phòng tắm mở ra, Tường Tịch mặc áo choàng tắm rộng thùng thình đi ra, phía sau kính mờ là một đồng những miếng vải đồ lớn nhỏ khác nhau.

Mà ông Tần nào đó kích động khi nghe thấy tiếng tắm rửa, đã bị Tường Tịch khách sáo lấy lý do nghỉ ngơi đuổi ra khỏi phòng.

Sáng sớm hôm sau, Tần Thành vừa mới từ trong mộng mở mắt dậy, điện thoại của Lục Mạnh Nhiên gọi lại như đòi mạng.

“Tường Tịch lại gây phiền phức gì nữa?” Tần Thành giật mình ra, bên ngoài còn chưa sáng hẳn, dưới lầu thỉnh thoảng có xe chạy qua, ánh đèn xe không ngừng xẹt qua.

Về mặt Lục Mạnh Nhiên đau khổ, nhấp một ngụm cà phê, cảm giác được khí lạnh xuyên qua điện thoại, nói: “Là phiền phức của ‘2033’. Tổng giám đốc Tần, hay là anh đến xử lý một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Video và ảnh khoả thân

Trong khi bộ phim “2033” được quay, nữ diễn viên chính chẳng may bị trọng thương, dẫn tới bản tính tiểu nhân của nhà đạo diễn, nhà sản xuất, thậm chí cả công ty điện ảnh.

Rõ ràng tin tức ngày hôm qua ứng với lấy Tường Tịch làm chính. Nhưng có mấy toà soạn báo lại “đi đường tắt”, dùng thương tích của Tường Tịch làm điểm khởi đầu, như đinh đóng cột nói là Dung An không có trách nhiệm dẫn đến tai nạn an toàn ngầm, cũng bởi vì để tăng trình độ của phim.

Chuyện này thật sự vô lý. Trong phỏng vấn, Tường Tịch đã nói không tới mười câu, mà trong lời nói chưa từng đề cập tới bị thương là ở phim trường.

Xem sơ qua mấy trang web lớn ở trong nước, Tần Thành phát hiện chỉ có Cool K là có bình luận tương đối khách quan, đứng trọng tâm, còn hầu hết những nhà khác thì hòa theo.

Anh đã xem bản video quay được Tường Tịch bị thương mà Dung An đã đồng ý. Tuyệt đối không thể để bộ phim bị mang nhiều vết nhơ, cho nên, sự việc hôm nay tuyệt đối phải chìm xuống nhanh một chút.

Kêu thư ký thông báo toàn thể nhân viên bộ quan hệ xã hội mở cuộc họp, Tần Thành lấy điện thoại di động ra gọi về nhà.

Thời điểm tiếng chuông vang lên thì Tường Tịch đang đối diện tin tức, suy nghĩ.

“A lô!” Cô cầm lấy di động, mắt không chớp nhìn chằm chằm trang tin tức.

Thời gian họp khẩn cấp, Tần Thành không nói lời thừa, trực tiếp đi vào chủ đề: “Em có xem tin tức giải trí hôm nay không?”

“Đang xem.” Tường Tịch di chuyển con chuột, giọng nói coi như bình thường: “Nguyên nhân vì tôi mà bộ phim bị tạt nước dơ, là lỗi của tôi. Nhưng mà anh đừng lo lắng, tôi đã nghĩ ra đối sách thật tốt từ lâu rồi.”

Tần Thành: “...”

Anh nên sớm đoán được, cô thường ngày bình tĩnh lý trí, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Nếu cô dám để cho người ta thấy được bộ dáng thương tật của mình, khẳng định trước đó đã nghĩ tới tất cả chuyện có thể xảy ra, cũng đã chuẩn bị tốt lời nói.

Xem ra anh đã lo lắng quá mức!

Tần Thành lật mở chồng báo, xoay người mở máy tính lên, nói: “Em có đối sách gì, nói đi!”

“Anh sẽ nhanh chóng biết thôi!” Tường Tịch nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Thành đợi cho tới giữa trưa, vẫn không thể đợi được cái gọi là đối sách của Tường Tịch, đành phải chuẩn bị họp.

Ngay lúc tất cả nhân viên tham gia họp ở phòng hội nghị đang ngồi vào chỗ của mình thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô ngán ngùi.

Thu lại chân vào bên trong cửa, Tần Thành nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Người nữ thư ký thông hai tay đứng đó, vì sợ hãi mà lắp bắp: “Tường Tịch... Tường Tịch bị...”

Cô ta mãi cũng không nói nên lời rốt cuộc là làm sao. Tần Thành bước trở lại chỗ máy tính.

Nữ thư ký lui ra sau nửa bước, chỉ vào trang tin tức của Cool K: “Chính là cái này, vừa mới xuất hiện.”

“Ngôi sao nữ TRE Tường Tịch cầu kết với người ở quán ba!”

“Ảnh khoả thân 360 độ của Tường Tịch!”

Dường như để ăn khớp với tiêu đề, cả trang báo là một đồng ảnh rất khó coi.

“Tổng giám đốc Tần...” Lục Mạnh Nhiên nghe Lưu Viện nói qua về chuyện ảnh khoả thân, thoát nhìn trần định hơn so với Thư Minh đang đi cùng. “Trước tiên chúng ta nên xử lý vấn đề của Tường Tịch cho tốt.”

Tựa như phụ họa theo lời nói của anh ta, di động của Tần Thành vang lên.

Một tin nhắn đến từ Tường Tịch, một câu đơn giản “Lần này anh đừng nhúng tay vào, tự tôi đến.”

“Tổng giám đốc Tần.”

“Không cần.” Tần Thành khép máy tính lại, cũng không quan tâm có tắt điện hay không. “Nói chuyện này sau, bây giờ đi họp.”

Trong một gian phòng cùng toà nhà, Đinh Mi xoá bỏ dấu vết tài liệu được tải lên, nói: “Nếu lần này Tường Tịch không chết thì cũng không lẫn lộn trong giới này được nữa.”

Thái độ của Andy lại do dự khác thường. “Em đã cho tổng giám đốc Tần xem qua những tấm ảnh này, anh ta có thể cho rằng em làm hay không?”

Đinh Mi khinh thường lờm Andy một cái, vấn đề đơn giản như vậy mà cô cũng hỏi cho được, tưởng chức tổng giám đốc của Tần Thành là hữu danh vô thực sao?

Nhưng chị ta đã truyền lên trên mạng, nước đổ đổ khó hốt, cho dù Andy có đổi ý cũng không được. Đinh Mi nhìn lượng bình luận liên tục tăng cao trong nháy mắt, nghĩ thầm, cho dù sự việc bại lộ, bị mọi người phát hiện ảnh chụp là giả thì chị ta cũng có thể hoàn toàn đổ lên đầu Andy.

Chị ta chỉ là một người đại diện, trước khi chuyện xảy ra cũng không có liên hệ cùng với Andy, không phải sao?

Ở vị trí mà tầm mắt Andy khó thấy tới, Đinh Mi tàn nhẫn nhếch môi.

Em gái cái gì, tình thân cái gì, trước mặt tương lai huy hoàng tốt đẹp của chị ta, tất cả đều là khí thải vô dụng trong không khí.

Chị ta chỉ cần dựa theo yêu cầu của người đó, đi hãm hại Tường Tịch, khiến cho Tường Tịch thân bại danh liệt trong giới showbiz, ỉu xiu chạy trốn là được.

....

“Tường Tịch sao lại như thế này hả, tôi đã nhìn lầm cô ta.”

“Trong nháy mắt thấy không yêu đương, còn nghĩ rằng Tường Tịch là một đoá hoa tinh khiết, kết quả là một cây cỏ trong đầm lầy, không biết xấu hổ!”

“Quá đáng thật!..”

“Trong giới showbiz không phải toàn là dạng này thôi sao? Cô ta chỉ là một người mới. Không tới một năm mà đã quậy đến nước này, nói lý ra khẳng định là đã làm không ít “bài tập”!”

“Ghê tởm, Tường Tịch thật con mẹ nó biết giả bộ, lãng phí tình cảm của tôi.”

....

Trong khu bình luận hỗn loạn như tường tượng, đại đa số người vừa nhìn thấy ảnh khoả thân liền cho rằng mình bị bề ngoài của Tường Tịch lừa, những lời nói khó nghe đều tuôn ra. Đương nhiên cũng có người tin tưởng Tường Tịch, chẳng qua là có nhiều người bình luận, rất nhanh chóng bị các từ ngữ công kích khác đẩy xuống dưới.

Tường Tịch vừa mặt không chút thay đổi nhìn những thứ này vừa nhấn ổ đĩa F, lấy ra một bản tài liệu.

Trong tài liệu có video, hình ảnh, cũng có âm thanh.

Dùng thân phận người user bình thường, tải chúng lên Cool K. Trong thời gian chờ đợi, Tường Tịch lạnh lùng cười ra tiếng.

Đinh Mi và Andy ở trong tối hại cô sao? Vậy thì cô sẽ khiến cho bọn họ nhìn xem cái gì gọi là hại người, cái gì gọi là không sợ gì cả.

Tốc độ internet ở nhà rất nhanh, mấy trăm megabytes của video, thu âm và hình ảnh chỉ tốn không đến nửa phút.

Nhìn thấy nhắc nhở, Tường Tịch refresh trang web, dòng tin tức “Tài năng mới của TRE hống hách, bắt nạt đàn chị ở khắp mọi nơi” lập tức hiện ra.

Năm phút sau, đại bộ phận tin tức về “ảnh khoả thân” trên Cool K bị cắt bỏ, chỉ chừa lại lúc ban đầu, cũng chính là bài của Đinh Mi gửi lên.

Rất nhiều dân trên mạng bỗng nhiên tìm không thấy bóng dáng của trang vừa mới còn ở trước mặt mình, đều trở về trang đầu tiên phát tin tức, mắng chửi!

Lần này bọn họ mắng càng khó nghe, Giải trí TRE, cấp trên liên quan đến Cool K. cũng bị ảnh hưởng.

Mãi đến mấy chục câu thì đột nhiên đổi hướng bình luận.

“Chết tiệt, thiếu chút nữa là bị lừa, người nào đăng tin này mới thật sự là ghê tởm, không biết xấu hổ.”

“Đồng ý với người ở trên, ghen tị Tường Tịch cũng không nên dùng như thế này! May mắn là cái bố mày gọi đi đi đã bị xoá!”

“Xấu, xấu, xấu, xấu, con mẹ này xấu!”

“Tôi nghĩ đây là bị giả, còn tưởng rằng mình đang tham gia tiết mục biến đổi mỹ nhân sao? Biến đổi làm sao giống Tường Tịch được, cô cũng không phải là thần thánh. Còn cái người mới của TRE kia, mới debut mà đã chạy đi hãm hại đàn chị của công ty, thật sự không thành vấn đề sao? Cô muốn nổi tiếng đến điên lên rồi!”

Nhìn thấy những bình luận này, có một số người hoang mang. Lúc này mới được có vài phút, bình luận liền đổi hướng. Vì thế, phía dưới có người bắt đầu hỏi:

“Phía trên, là fan cuồng của Tường Tịch cũng không nên phô bày rõ rệt như vậy chứ? Nếu những tấm ảnh này là giả, xin mời đem chứng cứ ra đây, chúng tôi chỉ tin vào chứng cứ.”

“Xin nói tôi không phải là fan cuồng của Tường Tịch. Nhưng chứng cứ thì xin mời nhấn vào chỗ này.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đối sách

Đó là một chuỗi đường link.

Sau khi nhấn vào liền trực tiếp dẫn đến một trang có tiêu đề dùng chữ in nghiêng màu đen.

Trên đầu trang là một video, ngay sau đó là thâu âm, cuối cùng là một số hình ảnh.

Ngoại trừ đầu đề, toàn bộ tin tức không có nhiều từ để miêu tả. Bình luận của dân mạng được biểu hiện ở phía dưới.

Dựa vào tin tức ảnh khoả thân để làm gió đông, chỉ nội trong mấy chục phút tin tức này được chia xẻ hơn trăm ngàn lần, mấy chục ngàn lời bình luận.

Bất quá, những bình luận ngay từ đầu đều lấy việc công kích Tường Tịch là chính, nhưng sau khi dân mạng thứ nhất đã kiên nhẫn xem hết video và thu âm thì hướng bình luận đã bị đảo ngược lại.

Tường Tịch không còn là nhân vật trong ảnh khoả thân, cô mang danh là người bị hại, nghệ sĩ được công chúng thông cảm. Mà cái người nghệ sĩ Andy chưa có tên tuổi kia đã trở thành đối tượng bị fan của Tường Tịch công khai lên án.

“Cút ra khỏi giới showbiz? Cô mới phải cút ra khỏi giới showbiz, cả nhà cô đều cút ra khỏi giới showbiz!”

“Thật nham hiểm, thiếu chút nữa là bị thứ đồ bỏ Andy lừa gạt rồi. Tường Tịch, thật xin lỗi! Tôi đã hiểu lầm cô!”

“Mới vào giới mà đã muốn hại người, đồ thần kinh không bình thường!”

“Cái người đại diện tên là Đinh cái gì Mi cũng không phải là thứ tốt, lại có thể giật dây nghệ sĩ dưới tay mình làm chuyện xấu. Trong giới nên sớm ra lệnh cấm cô ta đi, được chứ?”

....

“Tại sao có thể như vậy?” Andy sững sờ, tê liệt ngã thẳng xuống sô pha. “Mấy thứ này là ai làm vậy?”

Đinh Mi cau chặt chân mày, chị ta không ngờ xuất hiện những thứ không có căn cứ này, tiện thể kéo luôn chị ta xuống nước. Chẳng lẽ là có người theo dõi?

Nghĩ đến lúc ngày nào đó ra ngoài, cảm giác được có ánh mắt nhìn, đầu óc Đinh Mi chấn động.

“Đinh Mi, em không đồng ý chị gửi hình ảnh đi, chị lại tự tiện, bây giờ đã xảy ra chuyện, chị nói đi làm sao bây giờ?” Tay Andy run rẩy không cảm được cái gì.

Ngày đó cô ta không nên lỗ mồm, vội vã nghe lời Đinh Mi đi tìm Tần Thành. Bây giờ Tần Thành chắc chắn cho rằng tất cả mọi chuyện đều do cô ta làm. Cô ta chắc chắn sẽ trở thành người phụ nữ xấu xa hãm hại Tưởng Tịch.

Không được, không thể như thế, cô ta muốn tìm cách cứu chữa.

Andy vịn sô pha gắng gượng đứng lên, vẻ mặt nghiêm nghị, lớn tiếng nói: “Đinh Mi, chuyện này là chị làm, chị đi nói rõ với tổng giám đốc Tần là không liên quan tới em chút nào.”

“Em câm miệng cho chị.” Đinh Mi tát qua một cái. “Chị đang suy nghĩ biện pháp.”

Về mặt của chị ta thật đáng sợ, Andy bụm mặt bị sưng lên tức thì, im tiếng.

Đinh Mi bực bội tìm số điện thoại di động của nhân viên làm việc ở Cool K mà mình quen biết, gọi đi.

Nhưng di động của người đó tắt máy.

Chị ta nắm chặt lấy ống nghe, tìm ra một dãy số điện thoại, gọi đi.

“A lô, xin hỏi ai đây?”

“Là tôi, chị Đinh đây.”

“Thì ra là chị Đinh à!” Người nhân viên cười gượng hai tiếng, nói đùa: “Chị Đinh ngày bận trăm chuyện còn gọi đến chỗ em, là có chuyện gì sao?”

“Có!” Đinh Mi lật bản kế hoạch của các nghệ sĩ, nói: “Trang web của các cậu có một tin tức, cậu giúp xóa đi một chút, buổi tối tôi mang theo Andy mời cậu ăn cơm.”

“Vậy à, không thành vấn đề.” Người nhân viên trả lời vô cùng thẳng thắn. “Chị Đinh, tôi đi xem sao, cúp trước nha.”

Đinh Mi thả lỏng người, thở ra một hơi.

Nhưng chị ta còn chưa có hoàn toàn để ống nghe xuống, thì đã nghĩ tới một điều vô cùng quan trọng.

Chị ta hoàn toàn chưa nói là tin tức gì.

Đinh Mi vội vàng cầm lấy điện thoại gọi đi lần nữa, kết quả, làm sao cũng không gọi được.

Andy vừa u oán vừa phẫn nộ trừng chị ta.

Đinh Mi xoa đầu, lại tìm ra một dãy số di động, gọi đi.

Lần này trái lại đã kết nối được, nhưng Đinh Mi càng nghe thì chân mày càng cau chặt.

Người bên kia nói: “Tiểu Đinh à, tôi đang ở nước ngoài, cô có chuyện gì thì chờ tôi về rồi nói sau.”

“Tổng giám đốc Kim, a lô, tổng giám đốc Kim!”

Đinh Mi không cam lòng kêu vài tiếng, nhưng không có ai trả lời. Chị ta nghiêng răng đợi một phút, rồi sau đó ném mạnh điện thoại đi.

Andy hoảng sợ, thét lên: “Chị không có bản lĩnh cũng đừng có giận cá chém thớt cái điện thoại. Lần này chị làm không xong thì cả đời cũng đừng nghĩ tới vào cửa nhà chúng ta.”

“Không vào thì không vào, cô cho là ai thêm sao.” Đinh Mi tiện tay cầm lấy áo khoác, đi ra cửa. “Chị đi lo liệu việc này, cô đợi ở trong nhà, không có điện thoại của chị thì không cho phép cô ra ngoài, có nghe không?”

Tần Thành tan tằm, không đi cửa chính công ty mà trực tiếp từ cửa sau ngồi xe của Hạ Chi Khanh rời đi.

Sự kiện ảnh khoả thân quậy lên hơi lớn, ông Tần, bà Tần đang du lịch ở Thái Lan cũng biết đến, vì thế kêu vợ chồng Tần Tự đến xem.

Tần Tự lái xe, Hạ Chi Khanh ngồi ở ghế phó lái, nói: “Tuy rằng Tường Tịch không cho cậu giúp, nhưng cậu phải thời khắc luôn luôn chuẩn bị sẵn sàng. Chiều tối mai, người trong giới sẽ thảo luận nghiên cứu xuất xứ của những video này.”

“Tôi biết rồi.” Tần Thành căn bản ngay cả nhìn cũng không nhìn Tần Tự, lập tức nói với Hạ Chi Khanh: “Công ty đã chuẩn bị sẵn sàng mọi mặt, về phần Đinh Mi...”

Tần Thành hừ một tiếng: “Tự làm bậy không thể sống, lần này tôi sẽ khiến cho cô ta hoàn toàn rời khỏi công ty.”

Hạ Chi Khanh gật đầu đồng ý.

Khi chị mới debut có mấy năm, nổi tiếng có một không hai, thì cũng là như vậy. Thế nhưng khi đó chị không có khả năng xử lý tốt, thiếu chút nữa là đã chặt đứt con đường minh tinh. Cho nên, lúc này đây, từ đáy lòng Hạ Chi Khanh sẵn lòng trợ giúp Tường Tịch, không chỉ bởi vì các cô là người một nhà mà còn bởi vì chị thật sự thương thức Tường Tịch.

Xe chạy qua CBD, Tần Thành bỗng dừng quay đầu lại.

Hạ Chi Khanh mỉm cười: “Làm sao vậy?”

“Nhìn thấy một người hơi quen mặt.”

Hạ Chi Khanh nhìn xem bên ngoài, các cửa hàng trang sức xa xỉ san sát nối tiếp nhau. Có rất nhiều người cùng nghề đều thích đến nơi này, cho nên người Tần Thành nhìn thấy có thể là nghệ sĩ của công ty.

Hạ Chi Khanh mỉm cười, không muốn suy nghĩ.

...

Đinh Mi mang kính râm, ảo não đi theo người phụ nữ vào phòng bao.

Người phụ nữ đó chính là người ở sau màn, muốn Tường Tịch rút khỏi giới showbiz, hứa hẹn sẽ làm Đinh Mi trở thành người đại diện số một của Giải trí TRE.

Người phụ nữ này nhỏ tuổi hơn so với tưởng tượng của Đinh Mi, nhìn qua mới hơn 20 tuổi, nhưng khi các cô nói chuyện, trong điện thoại truyền ra giọng nói của một người phụ nữ hơn ba mươi.

“Tôi dùng dụng cụ đôi âm thanh.” Người phụ nữ này rất thông minh, vừa nhìn là biết suy nghĩ của Đinh Mi.

“Cho nên cô không cần lo lắng, hôm nay sở dĩ tôi đồng ý gặp cô, không có gì khác, chỉ là tôi vừa về nước, tiếp theo muốn thương lượng với cô một chút, làm sao giải quyết mớ rắc rối hôm nay cô đã gây ra.”

Người phụ nữ đeo kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt, còn đội nón, nhìn không ra diện mạo, nhưng trên tay đang đeo tràng hạt bằng gỗ trầm hương, ngồi ở đối diện Đinh Mi, bộ dáng ung dung nhàn nhã khiến cho tim Đinh Mi đang đập loạn cả ngày cũng ổn định lại.

“Cô dự định giúp tôi như thế nào?”

“Cô đừng vội.” Người phụ nữ rung chuông gọi hai ly rượu đỏ hảo hạng. “Uống ly rượu trước rồi nói sau.”

Đinh Mi đành phải uống rượu tiếp cô ta.

Người phụ nữ uống xong một ly, còn muốn gọi nữa, Đinh Mi lập tức nhanh tay lẹ mắt ngăn cô ta lại. “Trước tiên cô hãy nói là giúp như thế nào.” Chị ta làm nhiều việc cho người phụ nữ này như vậy, đêm nay làm sao cũng phải lấy được đồng ý.

“Cô không tin tôi?” Người phụ nữ không có vẻ bị chọc giận, ngược lại để xuống ly rượu, xa xôi nói: “Cũng được thôi, tôi nói với cô là, chỉ bất quá tôi có thể giúp cô cũng không nhất định có thể giúp cái người em gái không nên thân của cô. Cô suy nghĩ cho kỹ.”

Vứt bỏ Andy hả, vậy có gì khó chứ.

Đinh Mi nhanh nhẹn uống hết rượu đỏ. “Tôi có thể vứt bỏ nó, nhưng mà cô phải cam đoan tôi có thể yên yên ổn ổn sinh tồn trong công ty.”

Người phụ nữ cong đôi môi đỏ mọng. “Đó là dĩ nhiên.”

Lời ngoài đề

Người phụ nữ đằng sau Đinh Mi xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Chứng tỏ lập trường

Lục Mạnh Nhiên tiếp nhận phỏng vấn nội bộ của Giải trí TRE cho Tường Tịch.

Thân thể cô bất tiện, nếu nhận phỏng vấn nội bộ của công ty, thứ nhất là sẽ không bị bao vây; thứ hai là cũng có thể tùy ý một chút. Dù sao thì cô cũng là đối tượng được đào tạo trọng điểm của công ty, nếu xảy ra chuyện thì không ai có thể đảm nhận trách nhiệm.

Thời gian phỏng vấn được ấn định vào buổi chiều hôm sau ngày xảy ra sự kiện hình khoả thân.

Trải qua một ngày làm công tác chuẩn bị, bây giờ trên cơ bản cả giới đều biết có người giả bộ làm Tường Tịch, ý đồ hãm hại cô.

Trên mạng nǎng chũn rồi tỉnh lên.

Có người nhiệt tình nói ra đồng thời cũng có lòng tốt bới ra tư liệu của kẻ đã đóng vai Tường Tịch.

Về phần Đinh Mi và Andy, hai chị em này suốt ngày cũng không dám hó hé một tiếng. Có lẽ là sợ, có lẽ là có ý đồ khác.

Tường Tịch không để thắng lợi tạm thời làm choáng váng đầu óc. Mấy ngày nay Đinh Mi tự tung tự tác khiến cô có dự cảm không tốt – ở chỗ cô không nhìn thấy, có một người đang trăm phurong nghìn kẻ chăm chăm vào cô, mà người đó chính là chủ mưu, người gây ra phiền toái cuối cùng.

Xe vượt qua đám phóng viên và fan nhiệt tình đang trùng trùng điệp điệp vây quanh trước Giải trí TRE, bình an tiến vào bãi đỗ xe.

Vương Mộng tháo dây an toàn, mở cửa lấy ra xe lăn ở trong cốp, rồi mở cửa sau xe.

Tường Tịch vịn tay cô ta, chậm rãi ngồi vào.

Hai người đi vào cao ốc công ty theo lối riêng.

Đi chung thang máy còn có mấy người khác, trong tay cầm một sấp đơn, bộ dáng vội vội vàng vàng khi tiến vào thang máy, nhưng khi nhìn thấy Tường Tịch thì rất kinh ngạc.

“Tường Tịch, chị là Tường Tịch đúng không!” Hai đứa trẻ khoảng chừng mười hai mười ba tuổi che miệng lại, như là thấy được điều gì ghê gớm lắm.

Tường Tịch hết sức phong độ, gật gật đầu: “Chào các em, chị là Tường Tịch.”

“Mình nói mình không có nhìn lầm mà.” Cô gái loli kéo cánh tay cậu con trai, nhảy dựng lên, khi rơi xuống đất phát ra âm thanh nặng nề thật lớn.

“Chúng em là fan của chị.” Đứa con trai túm cô gái lại, cũng rất hưng phấn, lúc nói chuyện thì khoe miệng lộ ra hai cái lúm đồng tiền, hai mắt long lánh: “Cho nên chị có thể ký tên cho chúng em không?”

“Nhưng mà chúng ta không có mang theo gì cả!” Cô gái giữ chặt đứa con trai, rụt rè nói.

Đã lâu rồi không gặp được fan đáng yêu như thế này, Tường Tịch cười kêu Vương Mộng lấy ra cây bút, ký tên lên sổ ghi chép mà mình hay dùng, sau đó xé ra đưa cho cậu con trai.

“Cám ơn chị.” Cô bé gái kích động cúi đầu, nếu không phải đang ở trước mặt của Tường Tịch thì cô sẽ nhất định khóc lên.

“Không cần cảm ơn chị, được các em yêu mến chị rất vui mừng.” Tường Tịch nói xong thì ần xuống nút mở. Thang máy đã đến tầng chín từ lâu, cô ra hiệu một cái, Vương Mộng vội đẩy cô ra ngoài.

Lục Mạnh Nhiên đã chờ ở bên ngoài, cùng chờ còn có Tề Minh Lật và Nghiêm Nham đã lâu không gặp.

Mấy người chào đón nhau, cùng đi vào phòng hoá trang không có một bóng người.

Lục Mạnh Nhiên nói: “Lần này ba người các cô cùng nhau nhận phỏng vấn, câu hỏi cũng đa số xoay quanh chuyện ngày hôm qua cùng với hình ảnh Nghiêm Nham hít thuốc phiện. Như vậy, tôi sẽ đem các câu hỏi cho mấy người, Tường Tịch và Nghiêm Nham trước tiên suy nghĩ trả lời như thế nào cho tốt. Về phần Tề Minh Lật, cô cố gắng phối hợp với hai người bọn họ. Ba người các cô cùng đi ra nói, cho nên ở trên sân khấu càng phải thể hiện các người tin tưởng lẫn nhau.”

Ba người đã trải qua một năm rèn luyện, cùng lên tiếng được.

Lục Mạnh Nhiên nói xong thì phải đi tìm đạo diễn. Ba người cầm lấy kịch bản, cùng nhau ngồi thương lượng.

Thật ra, sự thật ở trên mạng rõ ràng rành, không có chương trình cũng có thể làm cho công chúng tin tưởng nhóm bọn họ, lên chương trình làm sáng tỏ là phương pháp càng đảm bảo, càng không có sơ hở, không phải sao?

Chương trình chính thức bắt đầu vào bốn giờ chiều, đồng thời tiến hành trực tiếp trên internet.

Đây là lần thứ ba Trương Tịch lên Giải trí TRE, người nữ MC khá quen thuộc cô. Bên này xe lăn vừa được đẩy vào đại sảnh của sân khấu, bên kia cô ta liền chạy đến cho Trương Tịch một cái ôm thật to. “Trương Tịch, đây là cô đang giỡn với tôi sao? Vì sao tôi nhìn cô ngồi xe lăn lại cảm thấy vô cùng khó tin?”

Trương Tịch chớp mắt mấy cái về phía camera, nghiêm trang nói: “Tôi thật sự là đang đùa cô đó.”

“Hà?” Người nữ MC lui về phía sau, miệng mở thành hình chữ O, nét mặt khoa trương nhưng không làm cho người ta phản cảm. “Chẳng lẽ là cô gạt chúng tôi, cô không có bị thương?”

“Cô đoán sao?” Trương Tịch không trực tiếp nói rõ sự thật, chỉ cười nói: “Một lát nữa cô đừng làm khó dễ tôi thì tôi sẽ nói cho cô.”

“Cô xinh xắn như thế này, làm sao tôi có thể khó dễ cô được chứ.” Người nữ MC hi hi ha ha, chuyển sang Nghiêm Nham đang giúp đẩy Trương Tịch lên sân khấu.

Câu hỏi quả nhiên đều là những câu bọn họ đã xem qua. Ba người phối hợp trả lời trước những câu hỏi không quan trọng. Người nữ MC chuyển đề tài câu chuyện, nói: “Chấn hấn chuyện tình ngày hôm qua đã gây phiền phức cho Trương Tịch rất lớn. Vậy bây giờ Trương Tịch, cô có thể nói với mọi người ý nghĩ của cô không?”

“Tôi thật ra rất vui mừng vì có fan thích tôi đến nỗi ước gì một ngày hai mươi bốn tiếng có thể biến thành bộ dáng của tôi, nhưng mà...” Trương Tịch lộ ra vẻ mặt buồn rầu: “Tôi sẽ không ăn mặc đặc biệt như vậy chạy ra ngoài, cũng sẽ không đi quán bar, tôi thích đọc sách, nếu mọi người vô cùng thích tôi, vậy thì đọc sách đi!”

“Trương Tịch, sao cô có thể nói ra những lời nghiêm chỉnh như thế này?” Người nữ MC phát điên: “Mọi người là muốn nghe cái khác. Ví dụ như nói cô thấy thế nào đối với cái người phát tin tức kia đó, hoặc là nói cảm nghĩ của cô đối với kẻ đứng ở sau lưng hại người?”

“Thật vậy chẳng?” Trương Tịch liếc mắt không có ý tốt nhìn trộm người nữ MC một cái: “Là cô muốn nghe hay là mọi người muốn nghe?”

“Là tôi muốn nghe, nhưng mà mọi người cũng muốn nghe đó!” Người nữ MC càng ngày càng làm ra vẻ đáng yêu, điệu đà. “Trương Tịch, cô hãy nói một chút đi!”

“Vậy được rồi!” Rốt cuộc đi vào mắc xích được quan tâm nhất của hôm nay, Trương Tịch ho khan một tiếng, nói: “Chuyện xảy ra thời gian dài như vậy, tôi cũng nên đi ra nói rõ ràng với mọi người.”

“Tin rằng đại đa số mọi người nhìn ra người nào đó có ác ý thật sâu với tôi, mà tôi cũng không hiểu là đã làm gì đắc tội với bọn họ. Debut gần được một năm, tôi thẳng thắn vô tư tự hỏi qua, chưa từng làm chuyện gì hãm hại người khác. Cho nên, sự kiện ảnh khoả thân cùng với video ngày hôm qua đã thật sự tổn thương tôi. Mặc dù ở trong giới này thường xuyên có chuyện như vậy xảy ra, nhưng lúc này đây tôi vẫn cứ quyết định sẽ đưa ra pháp luật, thưa kiện người diễn viên cùng với người đứng sau lưng cô ta.

Người nữ MC gật đầu.

Nghiêm Nham đứng lên nói tiếp theo: “Nếu Trương Tịch đã chứng tỏ lập trường, tôi đây cũng nói một chút. Sự kiện hít thuốc phiện lần trước, cảnh sát đã điều tra ra chân tướng, kế tiếp, tôi sẽ cùng với Trương Tịch sử dụng quyền lợi pháp luật.”

“Nghiêm Nham thật nghiêm minh.” Người MC như là bị dọa, che ngực hỏi Tề Minh Lật: “Quan điểm của Minh Lật thì sao?”

Tề Minh Lật lạnh lùng cay nghiệt nói: “Tôi ủng hộ bọn họ, có một số người thật sự làm rất quá đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tính toán của Đinh Mi

Tin ba người nhận phỏng vấn đã được tuyên bố trên mạng của TRE từ sáng sớm, trải qua khoảng thời gian repost, đã truyền khắp hơn phân nửa internet.

Trước khi phỏng vấn bắt đầu đã có người canh giữ trước máy tính. Sau khi phỏng vấn kết thúc, ngôn luận đánh dẹp Đinh Mi cùng Andy lại càng không thể cứu vãn.

Thế nhưng ở phía Đinh Mĩ vẫn không hề có động tác, chị ta thậm chí vẫn đi làm bình thường.

Tường Tịch không biết chị ta có được tự tin từ đâu, hoặc là nói da mặt chị ta dày? Hoặc là nói chị ta đã nghĩ ra được cách ứng đối?

Nếu là nguyên nhân cuối...

Tường Tịch híp mắt, thật sự sẽ như lời nói, cô gấp thần liên giết thần, gấp phạt liên trăm phạt.

Ra khỏi sân khấu, Tường Tịch không về nhà mà đi đến phòng tổng giám đốc.

Quý tuyển chọn tài năng mới của công ty sắp sửa tổ chức, tối hôm qua Tần Thành đã hỏi cô có muốn làm giám khảo không, cô đã trả lời.

Tường Tịch vốn không tính sẽ đồng ý, nhưng sau đó ngẫm lại, dù sao bây giờ cô cũng không thể làm cái gì, không bằng chạy tới tuyển người mới cho qua thời gian cũng tốt.

Tần Thành đang ở trong văn phòng xử lý công việc.

Tường Tịch gõ cửa đi vào, đóng cửa lại trong ánh mắt hâm mộ của đám thư ký xinh đẹp.

“Diễn xuất của em rất có sức cảm hoá.” Tần Thành cũng không ngẩng đầu. “Nhưng đa số những người kỳ cựu trong cái giới showbiz đều gặp phải những chuyện này, khi nói chuyện em nên để lại cho mình chút đường sống.”

“E là tôi không muốn để đường lui.” Tường Tịch vẻ không quan trọng, đẩy xe lăn đến bên cửa sổ sát đất. “Bọn họ lựa chọn bầm bưng chịu là chuyện của bọn họ, không liên quan tới tôi.”

Tần Thành nhướn mày, tựa như có chút không biết làm thế nào. “Cái tính tình có thù tất báo của em từ đâu ra vậy?”

“Là do anh dưỡng ra.” Tường Tịch cúi đầu nghịch với mấy bông hoa trên bàn. “Nếu có anh làm hậu thuẫn, tôi còn không dám làm càn sao.”

Cô nói chính là sự thật. Nếu kiếp này không có Tần Thành thì cũng không có chỗ dựa mạnh mẽ, cô làm việc chắc chắn sẽ mềm mỏng hơn so với bây giờ. Cái tình huống này, nói dễ nghe là biết điều, nói khó nghe là hèn nhát, cái gì cũng sợ.

Tần Thành ngạc nhiên vì Tường Tịch ăn ngay nói thật, thoáng xúc động, lại chẳng biết tại sao hỏi: “Nói như vậy, tôi ở trong lòng em là khác biệt?”

Mỗi người đều có khác biệt ở trong lòng.

Câu hỏi này rất ngớ ngẩn, Tường Tịch không muốn trả lời, chỉ nói: “Tôi quyết định làm giám khảo của tuyển chọn tài năng mới năm nay.”

Tần Thành sững sốt, lập tức vui mừng.

Anh vốn trời sinh đẹp trai, khi cười thì vẻ mặt phấn chấn. Mặt Tường Tịch bắt gặp đồ hồng.

Com chiều gọi mua bên ngoài, thư ký đem com được đóng gói tinh xảo đưa đến văn phòng, trên mặt không giấu được hiếu kỳ.

Đều nói tổng giám đốc Tần và Tường Tịch có mờ ám, nhưng Tường Tịch vào văn phòng đã mấy tiếng rồi mà cô ta cũng không nghe thấy một chút âm thanh không bình thường nào cả!

Người thư ký tuyệt đối không chấp nhận, cô ta ghé vào trên cửa nghe lén âm thanh cực kỳ chờ mong trong lúc này.

Từ cửa đến sofa có vài bước, ánh mắt của thư ký vòng vo vài vòng trên người hai người, lúc đi đã nghĩ, không phải là tổng giám đốc Tần không được chứ?

Ngay tại lúc này, đuôi mắt Tần Thành quét qua, gió lạnh gào thét tới.

Người thư ký rung mình, bỏ đồ ăn xuống, vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc ăn com, Tường Tịch hãy còn nói: “Hôm nay trong công ty thấy được hai đứa nhóc choai choai, sao, công ty muốn đào tạo ngôi sao nhỏ tuổi?”

“Cũng gần như vậy.” Tần Thành nhả nhận ăn canh. “Công ty đang dự định quay một bộ phim thiếu nhi, chiếu vào ngày Quốc tế thiếu nhi sang năm, hai đứa đó là diễn viên của phim.”

Phim thiếu nhi ở trong thị trường điện ảnh cũng không phải rất được tán thưởng. Tuy rằng chi phí thấp, nhưng tương ứng với phòng bán vé cũng không đắc lắm, cũng giống với phim nghệ thuật khó hiểu. Tần Thành đồng ý làm phim thiếu nhi, ngược lại Tường Tịch rất ngạc nhiên.

Cô đang muốn hỏi vì sao đột nhiên lại muốn quay phim thiếu nhi thì điện thoại trong văn phòng vang lên.

Tần Thành lập tức thu lại nụ cười, đi qua tiếp điện thoại.

“Tổng giám đốc Tần.” Andy khóc đến khàn cả giọng. “Em sai rồi, em không nên thương tổn chị Tường, anh đừng đuổi em ra khỏi giới showbiz được không? Chuyện này đều là Đinh Mi giật dây em, không liên quan tới em một chút nào, còn hình ảnh cũng là chị ta gọi đi.”

Tần Thành nhủ mảy: “Những lời cô nói đều là thật?”

“Đều là thật!” Andy trốn ở góc tường trong phòng ngủ, ánh mắt hoảng hốt.

“...”

“Tổng giám đốc Tần, tổng giám đốc Tần...”

Âm thanh trong điện thoại thật om sòm, Tần Thành vung tay, nhanh nhẹn ném đi cái ống nghe.

Tường Tịch không hiểu lý do: “Ai gọi tới vậy?”

“Andy.”

Tường Tịch: “...”

Nếu cô nhớ không lầm, cô ta đã đưa cho Tần Thành những hình ảnh khoả thân này, có thể lúc đó là muốn châm ngòi ly gián, dùng ảnh khoả thân để khiến cho Tần Thành nổi giận, nhưng Tần Thành đã không tin cô ta.

Bây giờ xảy ra chuyện, còn dám tới tìm Tần Thành, Andy quả thật là em gái của Đinh Mi trăm phần trăm.

Andy ném đi động, hùng hổ vọt tới trước mặt Đinh Mi: “Chẳng phải chị nói Tần Thành sẽ nghe sao?”

“Làm sao chị biết được anh ta cúp điện thoại nửa chừng?” Đinh Mi nghiêng người, tránh Andy giống như tránh dịch bệnh. “Chị còn có cách khác, cô không cần lo lắng. Tường Tịch muốn đấu với chị, trình độ còn thua xa.”

“Cách khác là cách gì?” Andy hiển nhiên không tin, cho Đinh Mi một đấm. “Đều tại chị, nghe lời cái người phụ nữ kia. Cô ta kêu chị đi hướng đông chị không dám đi hướng tây. Bây giờ thì tốt rồi, chúng ta đã xảy ra chuyện, cô ta cũng không ra giúp đỡ. Đinh Mi, đều là chị làm chuyện tốt. Chị bồi thường con đường mình tinh cho tôi, bồi thường Tần Thành cho tôi.”

“Cô có muốn nổi điên cũng nhìn thời điểm cho chị.” Đinh Mi một cước đá văng Andy ra. Người phụ nữ ngày hôm qua nói là sẽ giúp chị ta, nhưng Andy thì vô dụng. Việc chị ta phải làm bây giờ là nhanh chóng đổ tất cả mọi chuyện lên người Andy, sau đó hoàn toàn cắt đứt sạch sẽ quan hệ với nó.

Nghĩ như thế, Đinh Mi liền không khách sáo nói: “Thừa dịp chị có chút lực ảnh hưởng ở trong giới này, ngày mai chị sẽ mời mấy phóng viên quen biết đến khách sạn. Tôi lúc đó, cô ở trước mặt bọn họ nói lời xin lỗi cho thật tốt, chị sẽ dùng chút mảnh khoé để việc này trôi qua.”

Andy ở trước mặt Đinh Mi kiêu ngạo bướng bỉnh như thế nào thì tâm tư cũng không bằng Đinh Mi, nghe xong lời này lập tức bán tín bán nghi, nói: “Chị chắc chứ? Vậy video trên Cool K thì làm sao bây giờ?”

“Chị đã nói qua với tổng giám đốc Kim, trễ lắm là tối một video sẽ bị xoá.”

“Chị không gạt tôi?” Andy ngoài mạnh trong yếu nói.

“Chúng ta là chị em, chị có lý do lừa cô sao?” Đinh Mi nói dối mặt không đỏ tim không đập. “Tường Tịch mới là kẻ thù chung của chúng ta, chị không có lý do gì cho con tiện nhân kia được lợi. Đúng rồi, tối mai tổng giám đốc Kim trở về, cô theo chị cùng đi đón ông ta.”

Andy nhảy dựng lên: “Tôi không đi.” Cái ông tổng giám đốc Kim kia, vừa nhìn là biết không phải người tốt, lần trước sờ mó khiến cô ta muốn ói.

“Nếu cô muốn ở lại trong giới này thì ngoan ngoãn đi. Đinh Tang, đừng trách chị không nhắc nhở cô, lần này chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Andy không cam tâm tình nguyện hừ một tiếng, ưng thuận.

Lời ngoài đề

Chương tiếp theo, giải quyết Andy...

Về phần đối thủ lớn nhất của Tường Tịch, sắp xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Cừ non chịu tội thay

Tường Tịch suy nghĩ rất nhiều về cách thức Đinh Mi phản kích.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới kết quả cuối cùng lại là: không có phản kích.

Hơn nữa, chẳng những không có phản kích mà còn đem tất cả vấn đề đổ lên trên người Andy.

Sáng nay có bảy tám toà soạn báo kết hợp viết một bài công khai lên án thanh minh của Andy. Nội dung không hề đề cập tới Đinh Mi, giống như đều là Andy làm, chuyện không liên quan tới Đinh Mi.

Lần này, không cần ra tay, Andy liền không thể ở trong cái giới này nữa, trừ khi cô ta thay đổi dung mạo cùng giọng nói.

Cái mà bọn họ gọi là tình cảm chị em bất quá cũng chỉ như thế này, tai vạ đến đều tự bay.

Tường Tịch bùng tách trà lên, cười mỉa mai.

Andy đỏ mặt ném tờ báo vào người Đinh Mi. “Không phải là chị nói sẽ giải quyết được sao? Há? Đây là có chuyện gì? Đinh Mi, chị đừng nói cho tôi biết tất cả đều là chị gạt tôi!”

Cô ta vì lỗi của Đinh Mi gọi ảnh đi, đêm qua phải theo tiếp tổng giám đốc Kim kia một đêm. Tại sao buổi sáng thức dậy thì xảy ra chuyện như thế này? Không phải là thức dậy thì cái gì cũng không thấy sao?

Đinh Mi nhìn tờ báo vài lần, làm bộ như cái gì cũng không biết: “Ngày hôm qua chúng ta cùng đi, cô cũng đã nghe thấy lời của chị. Đinh Tang, chị là chị của cô, làm sao có thể dụ dỗ cô. Cô đừng quên, chúng ta là hai người cùng cha cùng mẹ, cô không xong thì chị cũng không lặn lội được ở trong giới này.”

“Nhưng đây là cái gì?” Andy hỏn hển mở máy tính ra. “Tổng giám đốc Kim đã đi từ lâu rồi không phải sao? Vì sao video còn ở đây?”

“Có lẽ...” Đinh Mi như bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là Tường Tịch.”

“Tường Tịch?” Nhắc tới Tường Tịch, ánh mắt Andy càng đỏ. “Lại là cô ta?”

Nhưng dường như đáp án này vô cùng hợp tình hợp lý. Cô ta hãm hại Tường Tịch, cho nên Tường Tịch hại lại cô ta.

“Ngoài cô ta ra thì còn ai vào đây?” Đinh Mi khoanh tay cười thầm. “Mấy ngày nay đấu với hai chị em mình, không phải chỉ có một mình cô ta sao? Những người khác, ai lại...”

“Tôi đi tìm cô ta.” Andy quả nhiên mặc mưu, thuận tay cầm lên một bình hoa, chạy nhanh ra khỏi nhà.

Trong lòng cô ta tràn ngập đủ loại thù hận, hoàn toàn không chú ý tới Đinh Mi ở sau lưng lộ ra vẻ mặt như đã vứt bỏ được thứ gì dơ bẩn.

Tường Tịch com nước xong, ngồi xe đến công ty. Hôm nay là ngày họp đầu tiên tuyển chọn tài năng mới, cô là giám khảo nên phải đến sớm.

Xe đến dưới lầu công ty, Tường Tịch bỗng nhiên cảm thấy mắc ói, không muốn đi vào bãi đậu xe, vì thế nói: “Vương Mộng, cô để tôi xuống trước, tôi có chút không thoải mái.”

“Hả?” Vương Mộng nhanh chóng dừng xe, lo lắng hỏi: “Cô không thoải mái ở chỗ nào? Tường Tịch, cô đừng làm tôi sợ.”

“Không quá nghiêm trọng.” Tường Tịch bịt miệng. “Tôi đi xuống trước rồi cô chạy xe đến bãi đậu xe.”

Bây giờ là tám giờ sáng, trước toà cao ốc công ty rất ít người. Có mấy nhân viên làm việc đi ngang qua, cho dù nhìn thấy Tường Tịch thì cũng chỉ để ý lâu thêm vài lần liền đi. Người làm việc ở công ty giải trí mỗi ngày đều nhìn thấy mình tỉnh, muốn biểu hiện ra vui mừng ngạc nhiên như người bình thường thì cũng có chút khó khăn.

Nhưng mà Tường Tịch thích được đối xử như thế này.

Thân là một mình tỉnh, mặc dù cảm giác thật thích khi có ánh đèn cùng fan vây quanh, nhưng trong ngày thường làm một người bình thường thì thoải mái, hạnh phúc hơn so với tất cả.

Nhân viên của công ty giải trí chắc chắn đã cho cô loại cảm giác này.

Lăn xe lăn, Tường Tịch chậm rãi di chuyển theo dọc bồn hoa.

Andy xuất hiện ngay ở phía sau.

Cô ta rồi bừ, phóng nhanh về phía Tường Tịch.

Tường Tịch linh cảm không tốt, há miệng gọi người giúp đỡ. Andy lại nhanh hơn một bước, bỗng nhiên giờ tay đang cầm bình hoa lên.

Tường Tịch theo bản năng ngừng lại, nhưng đã không cẩn thận giờ cầm tay, bình hoa lạnh ngắt đập vào cánh tay trong nháy mắt. Tường Tịch nghe thấy rõ ràng tiếng khớp xương bị trật.

Một lần không được, Andy lập tức bắt đầu lần tấn công thứ hai. Tường Tịch ngồi trên xe lăn, tay chân bị ràng buộc, cho dù đỡ được lần tấn công đầu tiên cũng không chắc chắn có thể đỡ được lần khác.

Lối thoát duy nhất là tìm người xin giúp đỡ.

Tường Tịch tuyệt đối không ngu đến nỗi đàm phán với Andy. Bộ dáng hiện giờ của Andy là ước gì có thể giết chết cô. Một khi cô mở miệng, hơn phân nửa là chờ đợi bị tấn công càng điên cuồng hơn.

Tường Tịch suy nghĩ làm sao để gọi người, lần tấn công thứ ba của Andy đã đến.

Lần này bình hoa của cô ta bay tới từ phía trước, Tường Tịch cúi đầu đưa tay chắn, bình hoa bay sát qua tai của cô.

Xoảng một tiếng, bình hoa vỡ nát.

Andy im lặng một lát, cúi đầu cười rộ lên.

“Tường Tịch, cô nhìn xem, bình hoa vỡ, vỡ rồi.”

“Tôi biết bình hoa đã vỡ.” Tường Tịch bình tĩnh lần xe lăn lùi về phía sau. “Andy, cô không nói thì tôi cũng tự thấy.”

“Đúng vậy, cô tự thấy.” Andy cầm lên một mảnh lớn, khẽ thổi một hơi, đáng vẻ điên cuồng: “Vậy cô có cảm thấy được tôi sẽ dùng cái mảnh này chấm đứt tính mạng của cô ra sao không?”

“Không được tốt lắm?” Đuôi mắt nhìn thấy Vương Mộng đã đến, Tường Tịch quay đầu ngēnh về phía ánh mắt của Andy: “Andy, cô cho là bình hoa nho nhỏ này là có thể làm tôi bị thương sao?”

“Có thể hay không, tôi không tính.” Andy từng bước tới gần, giọng nói không ngừng tăng lên: “Tường Tịch, cô hại tôi không thể ở trong giới giải trí nữa, hại Tần Thành không tin tôi, đều là bởi vì cô. Không có cô, cái gì cũng đều là của tôi, danh tiếng, tiền tài, fan, còn có Tần Thành, đều là của tôi, đều là chỉ của tôi.”

Cô ta điên rồi.

Tường Tịch cảm thấy có chút đau xót trong lòng.

“Andy, cô dừng tay lại.” Rốt cuộc Vương Mộng đã tới, hét lớn: “Cô cách Tường Tịch xa một chút.”

“Thì ra là cô à!” Andy quơ mảnh vỡ: “Cái người trợ lý nhỏ nhoi vô liêm sỉ này, tôi đã nhìn cô không vừa mắt từ lâu. Đúng lúc, tôi một lần giải quyết hai người tội này, cho tội này chết xuống làm bạn.”

Không biết ai đã từng nói, đánh nhau với kẻ điên, trừ khi sức lực bạn không giống bình thường, nếu không thì đừng có ý chọc giận hắn.

Lần này Tường Tịch thật sự mở mang kiến thức rồi.

Thân người Andy nhỏ như vậy, thế nhưng giống như tàng trữ một năng lượng vô tận sẽ bùng nổ trong nháy mắt, hai ba phát liên đánh ngã Vương Mộng, người đã từng học qua không thủ đạo một thời gian, rồi sau đó lấy tư thế rất mạnh chạy đến cô.

Nhưng tay Andy còn cách Tường Tịch hai li thì dừng lại.

Đinh Mi ở đối diện, trong lòng bàn tay là mảnh vỡ, máu đỏ tươi chảy ra từ lòng bàn tay chị ta, chị ta nhú chặt mày, vẻ mặt đau đớn.

“Đinh Mi, chị...” Andy không thể tin nhìn Đinh Mi. “Chị đang làm cái gì?”

Đinh Mi đẩy Andy ra, mở bàn tay đang chảy máu, đau đớn nói: “Andy, chị biết em hận Tường Tịch, nhưng chuyện này là em làm sai. Chị đã nói rõ ràng em không thể làm chuyện xấu, mà em lại làm. Bây giờ em lại muốn giết Tường Tịch, đây là phạm tội đó, em có biết hay không? Andy, em đừng tiếp tục sai lầm nữa, thu tay lại đi! Nói lời xin lỗi, tất cả mọi người sẽ tha thứ cho em.”

Về mặt giống như một người đại diện lương thiện, có trách nhiệm.

Giống như là chị ta cho tới bây giờ chỉ là người bình thường, chưa từng tham gia hại Tường Tịch.

Andy nhìn thấy gương mặt quen thuộc đi theo Đinh Mi, nhìn thấy chứng nhận phóng viên, lúc này mới phát giác cô ta đã bị Đinh Mi, người chị ruột này gạt cô ta, để cô ta làm con cừ non chịu tội thay. Đinh Mi đã mượn việc này để rửa bỏ oan khuất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Không thể nói tốt cho chị ta

Bên ngoài toà nhà công ty xây ra án tập kích ngôi sao. Người bảo vệ của hôm đó, vốn nên yên phận làm nhiệm vụ trực, đã nhận được toàn bộ tiền lương tháng đó, đồng thời cũng nhận tiền nhận được thư xa thái.

Những chuyện này đối với Tưởng Tịch mà nói, cũng không có ý nghĩa gì.

Cô chỉ quan tâm đến một việc: Vấn đề Đinh Mi.

Andy làm hại cô, bị truyền thông chụp được, là gieo gió gặt bão, là đáng đời cô ta.

Nhưng Đinh Mi thì sao?

Tưởng Tịch không phải là cô gái nhỏ ngây thơ, sẽ không tự cho là đúng mà cảm thấy rằng Đinh Mi bởi vì sợ hãi video bị vạch trần mà hối cải, sau này sẽ không bao giờ hại cô nữa.

Phối hợp với nhân viên công chức ghi chép lại xong khẩu cung có liên quan đến, Tưởng Tịch khép áo khoác lại, đẩy xe lăn rời khỏi cục cảnh sát.

Gần tháng mười một, cảm giác mát thật rõ ràng, ngẩng đầu, ánh nắng mười giờ sáng đâm vào mắt rất đau.

“Tưởng Tịch.” Vương Mộng lo lắng xông lại. “Anh Lục đã hủy bỏ toàn bộ lịch trình hôm nay của cô. Cô muốn đi bệnh viện hay không?”

Vương Mộng nhắc tới, Tưởng Tịch mới cảm giác được đau đớn, tựa như thương tích cô dưỡng lâu như vậy lại tái phát, mặt nhăn nhó, cô hừ một tiếng: “Cũng được!”

Cách cục cảnh sát không xa chính là bệnh viện hạng nhất của thành phố. Vương Mộng chạy xe đến ven đường, một chân vừa mới bước ra, điện thoại của Tần Thành liền gọi đến.

Vương Mộng nhìn đám người đang nằm viện ở phía trước giờ phút nào cũng có thể ủa lên thì ngoan ngoãn lui về trong xe.

“Em đang ở bệnh viện?”

Tưởng Tịch nhìn nhìn xe cấp cứu vừa mới dừng lại, do dự nói: “Vâng, chỉ đến xem một chút.”

“Tôi mới rời đi một ngày, em lại có chuyện. Bà Tần, em cũng thật sự là, không rời xa tôi được?” Tần Thành dựa vào vách tường khách sạn, im lặng nhớ đến chiều thứ hai của hai mươi bảy cách yêu đương: “Đàn ông không xấu xa, phụ nữ không thương.”

Tưởng Tịch ngừng lại nửa phút, khoé mắt co rút vài cái, nâng tay khẽ kẹp điện thoại. Giọng nói của Tần Thành lại truyền tới, lần này thế nhưng lại nghiêm chỉnh. “Tôi kêu Mạnh Nhiên đi lo chuyện này, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, buổi chiều tôi trở về.”

Tưởng Tịch: “...”

“Tưởng Tịch.” Vương Mộng xoắn tay lại. “Chúng ta có nên rời đi hay không?”

Tổng giám đốc Tần tự mình gọi điện thoại lại, là muốn Tưởng Tịch đến bệnh viện của Tề thị. Loại bệnh viện người bình thường tới này rất không an toàn.

“Rời đi?” Tưởng Tịch lấy di động lại, quơ cái tay bị thương. “Cô có vấn đề gì à?”

“Tôi không sao, hoàn toàn không có việc gì!” Vương Mộng xấu hổ ngồi thẳng thân mình lên. “Tổng giám đốc Tần gọi điện thoại lại, tôi còn nghĩ cô muốn đi bệnh viện của Tề thị!”

“Thương tích của tôi không nặng, bệnh viện thành phố cũng đủ chữa tốt rồi.” Mở cửa xe, Tưởng Tịch nghĩ đến một việc, lại ngồi trở về, nói: “Vương Mộng, tôi nghĩ mấy ngày nay cô cũng cảm thấy được.”

Vương Mộng vừa sợ hãi vừa tò mò nhìn Tưởng Tịch.

“Trong công ty đều loan truyền tôi luôn liên quan đến Tần Thành. Không sai, chúng tôi là hai người có quan hệ, có lẽ càng gần hơn so với các cô nghe

đồn.”

Cho nên hôm nay khi cô đi đón Tường Tịch, thấy một đôi dép lê của nam ở cửa nhà, là của tổng giám đốc Tần!

Ánh mắt của Vương Mộng giống như một con thú nhỏ, khiến cho Tường Tịch cười khúc khích, cô xoa xoa tóc cô ta, nói: “Cô đừng lo lắng, chỉ cần yên phận làm tốt công việc trợ lý là được rồi. Cho dù có một ngày tôi và tổng giám đốc Tần mỗi người đi một ngã, cô cũng sẽ không thất nghiệp.”

Một nửa tâm sự bị nhìn thấu, Vương Mộng đỏ mặt, thì thầm: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Cô ta vẫn không hoàn toàn hiểu bản thân mình.

Dưới đáy lòng Tường Tịch thờ dài, mà thôi, trong lúc này cô nói chuyện đó làm gì, không bằng đi coi thương tích trước rồi sau đó tìm người bàn tính chuyện tiếp theo.

Thương tích cũng không quá nghiêm trọng, nhưng mà thương tích vào thời điểm máu chốt sắp sửa hồi phục lại bị va chạm nghiêm trọng, tạm thời hơi đau đớn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ dường tốt lại.

Nếu không có gì bất ngờ, giữa tháng mười một là có thể xuống đi bộ, cầm chút đồ không quá nặng.

Đây xem như là tin tức tốt nhất hôm nay.

Thêm vài ngày thuốc, Tường Tịch kêu Vương Mộng lái xe về thẳng công ty.

Giữa đường, cô nói sơ ý nghĩ của mình với Lục Mạnh Nhiên một lần, rồi sau đó cúp điện thoại.

Lúc này, phóng viên và paparazzi đều vây quanh trước cửa công ty, xe không qua được, nhân viên lui tới chỉ có thể xuống xe đi qua. Nhưng cứ như vậy, bộ mặt của mọi người đều bị lộ ra ánh sáng. Nhân viên bình thường cũng vậy, ngôi sao cũng vậy, hầu như tất cả mọi người đi ngang qua đều bị phóng viên chặn lại hỏi.

Sau khi Tường Tịch đến cửa, có mấy người phóng viên đang hỏi mấy di làm vệ sinh. Mấy bà già hơn năm mươi tuổi hẳn là lần đầu tiên được nhiều người chú ý đến như vậy, bị dọa sợ. Vài người ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên nói cái gì, không nên nói cái gì.

“Dì, xin hỏi Andy ngang ngược không ai bì nổi ở công ty, có phải hay không?”

“Andy là ai?” Một bà di khó hiểu hỏi bạn đồng nghiệp. Công việc mỗi ngày của các bà là quét dọn công ty, về phần ngôi sao nào ra album, ngôi sao nào đóng phim, không biết chút gì cả. Hơn nữa, công việc của các bà dơ dáy, hoàn toàn không có cơ hội nhìn thấy những người mà một bộ quần áo trên người họ còn hơn một năm tiền lương của các bà.

Mấy bà di khác cũng không biết, đều lắc đầu.

Phóng viên không lấy được câu trả lời hữu dụng, giọng điệu cũng lạnh lẽo: “Vậy dì có nghe đồn qua thần kinh Andy không bình thường không?”

Thần kinh không bình thường có thể làm mình tỉnh sao? Bà di cầm bộ quần áo lao động đã thay ra, nghi hoặc hỏi: “Cậu nói ai không bình thường? Không bình thường sao có thể làm mình tỉnh? Cô gái nhà chúng tôi có khả năng hay không? Thần kinh cô gái nhà chúng tôi rất tốt.”

Phóng viên không lấy được tin tức muốn có, bị nước miếng văng tung toé lên mặt, đành phải đen mặt cho qua.

Tường Tịch ngồi ở trong xe khinh thường nhìn một màn này.

Vương Mộng nắm tay lái. “Sao bọn họ có thể như vậy? Ngay cả di làm vệ sinh cũng không bỏ qua!”

Lấy tin tức, tìm mảnh lời, không phải là bản lãnh lớn nhất của một số phóng viên không có lương tâm sao?

Tường Tịch cảm thấy việc này không có gì phải tức giận, không đáng.

Nhún nhún vai, cô lấy di động ra gọi đi một tin nhắn cho Lục Mạnh Nhiên. Chỉ chốc lát sau, anh ta mang theo mười mấy bảo an đi ra.

Tường Tịch đeo kính râm, đề thấp vành nón, xuống xe.

Chào hỏi với Lục Mạnh Nhiên, Tường Tịch duy trì mỉm cười, đi qua lối đi mà bảo an đã dành cho cô.

Hơn mười bước đường, cô trước sau nhìn không chớp mắt, không để ý đến các phóng viên gào thét ầm ĩ.

Bình an vào tới văn phòng của Lục Mạnh Nhiên, Tường Tịch cười nói: “Bản lãnh của anh Lục gần đây tốt lắm.”

Bảo an lúc này, vừa nhìn liền thấy khí thế hơn so với lần trước. Cũng không biết Lục Mạnh Nhiên làm như thế nào mà trong khoảng thời gian ngắn đã tụ họp được nhiều người như vậy.

“Là bản lãnh của tổng giám đốc Tần, không liên quan tới tôi.” Lục Mạnh Nhiên lắc lắc tay. “Cô đừng nói nhiều lời, trước hết suy nghĩ một chút xem tiếp theo làm sao bây giờ? Ý kiến của tôi là cô mở một cuộc họp báo.”

“Sau đó thì sao?” Trương Tịch cười như không cười.

“Cô cho ý kiến đi.”

Trương Tịch đứng nửa thước trước kính, ngửa đầu nhìn trời. “Nói Đinh Mi?”

“Đúng, nhưng mà, cô không thể nói cô ta xấu, cô phải nói cô ta tốt.”

“Bởi vì chị ta đã cứu tôi?” Trương Tịch nói từng chữ: “Tôi không đồng ý, anh Lục, tôi có thể vì cái gọi là ‘xả thân cứu giúp’ của Đinh Mi mà tạm thời buông tha cô ta, nhưng cũng không có thể nói tốt cho cô ta.”

Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo là kỹ năng mà các ngôi sao đều nắm giữ, nhưng kêu cô nói tốt cho Đinh Mi, cô làm không được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngẫu nhiên gặp mặt

\Lục Mạnh Nhiên đã sớm đoán được tình hình này.

Nhưng anh là một người đại diện, bất luận suy nghĩ từ khía cạnh nào, Trương Tịch mời phóng viên dự họp báo, tỏ vẻ cảm ơn đối với Đinh Mi đều là chuyện trăm lợi mà không hại.

Hiện giờ mọi người bên ngoài đang chờ trả lời của đương sự là cô, vẫn không có tin tức truyền ra. Không tới hai ngày thì trên mạng sẽ có lời đồn là Trương Tịch không biết ơn.

Lục Mạnh Nhiên thở dài, nói: “Tôi hiểu suy nghĩ của cô, Trương Tịch. Nhưng mà cô nhất định phải nghe tôi.”

“Không được.” Trương Tịch nghiêng răng từ chối. “Anh Lục, tôi có thể lập tức nhận tham gia show truyền hình, nhưng tuyệt đối không nói tốt cho Đinh Mi.”

Trong chuyện này cô nàng rất ngoan cố, Lục Mạnh Nhiên thấy không khuyên được, vì thế vứt vấn đề này cho Tần Thành.

Nhưng anh ta không ôm nhiều hy vọng với Tần Thành – một tổng giám đốc cả ngày chỉ biết ghen, có thể cứng rắn với vợ của anh ta đến đâu chứ?

Lục Mạnh Nhiên lo lắng không thôi, đành phải tìm Lưu Viện bàn biện pháp khác.

Năm giờ chiều Tần Thành về đến thành phố C, trên đường nghe Lục Mạnh Nhiên báo cáo chuyện của hai ngày qua, bao gồm ý tưởng về tổ chức họp báo.

Tần Thành không trả lời ngay lập tức, chỉ nói anh ta suy nghĩ thêm những phương pháp khác, Thư Minh của bộ quan hệ xã hội cũng phải toàn lực phối hợp.

Lục Mạnh Nhiên vừa nghe, cảm thấy phương pháp vừa mới nói ra, cười khổ. Tổng giám đốc là một người sợ vợ, thật đáng ghét.

Buổi tối Trương Tịch không có về thẳng nhà.

Cô không cách nào tự nấu cơm, trong tủ lạnh không có đồ ăn rau cái gì cả, nên dứt khoát ăn ở nhà hàng.

Nhà hàng là do Vương Mộng giới thiệu, nói là nhà hàng dưỡng sinh tốt nhất thành phố.

Trương Tịch chẳng thêm để ý đến dưỡng sinh hay không dưỡng sinh, bây giờ cô muốn ăn nhất là đồ ăn tự mình nấu, chẳng qua là tay chân bất tiện mà thôi.

Thoạt nhìn, nhà hàng làm ăn buôn bán rất tốt. Khi Vương Mộng gọi điện thoại, đúng lúc còn lại một phòng bao cuối cùng, cũng lập tức có nhân viên phục vụ chạy tới dẫn đường, đẩy xe lăn.

Phòng bao ở cuối hành lang, rộng vài mét vuông, trang trí theo phong cách cổ, trên vách tường có mấy cái đèn mô phỏng theo đèn cung đình đặc biệt tinh xảo.

Tường Tịch vừa quan sát căn phòng vừa tùy ý kêu một ít đồ ăn, ngoài ra còn kêu Vương Mộng chọn vài món cô ta thích.

Hai ngày nay Vương Mộng rất mệt. Nói gì đi nữa, cô nên đối xử với cô ta tốt một chút.

Lúc ăn gần no, Tường Tịch nói: “Tôi đi toilet một chút.”

Vương Mộng vội vàng buông đũa xuống: “Tôi cùng đi với cô.”

“Không cần.” Tường Tịch cười yếu ớt: “Tự mình tôi có thể đi, cô ăn đi.”

Trên hành lang có một đoạn đường trải thảm, lực ma sát lớn, không tốt cho xe lăn đi.

Tường Tịch vất vả đẩy vài cái, nhưng chỉ đi được một nửa.

Lúc này vừa vặn có người đi ngang qua, Tường Tịch rũ mắt một chút rồi ngẩng đầu gọi người nọ đến: “Quý ông này...”

Người đàn ông nghe tiếng, quay đầu lại, nhìn thấy Tường Tịch thì thân mình chấn động, kêu lên: “Tiểu Tịch.”

Tường Tịch thấy rõ bộ dáng của người đàn ông, cũng chấn động. Nhưng cô quen che đậy, nên khôi phục bình thường rất nhanh. “Cậu út, lại gặp mặt nữa.”

Phuong Duệ không ngờ đêm nay có thể gặp được Tường Tịch. Từ ngày cô rời khỏi đến nay, bọn họ chỉ liên lạc có một lần, sau đó không có nói chuyện nữa với nhau nữa. Tuy rằng hàng ngày trên mạng và ti vi đều có tin tức của Tường Tịch, nhưng anh ta không liên lạc với cô, anh ta không có dũng khí.

Tường Tịch và nhà họ Phuong cũng không có thân lắm, ngoại trừ năm cô mười tuổi đã ở cùng anh ta, nhưng sau khi nhà họ Tường suy tàn, cô và anh ta trên cơ bản cắt đứt liên lạc.

Nhận được điện thoại của Tường Tịch vào vài ngày trước đó, Phuong Duệ còn tưởng rằng Tường Tịch đã tha thứ cho anh ta. Kết quả, cô chỉ muốn anh giúp đỡ mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đã đủ để Phuong Duệ vui mừng. Mặc dù có chút tính chất lợi dụng, nhưng anh ta không để ý. Tường Tịch có như thế nào thì cũng là người mà anh ta thương yêu nhất.

Cho nên đêm nay bỗng nhiên gặp mặt, thật sự là ngoài dự định.

Tường Tịch vẫn duy trì ý cười, nói: “Cháu tới chỗ này ăn cơm, thì ra là cậu út ở đây.”

“Tôi đến thử xem sao, nhân tiện mời một người bạn ăn cơm.”

“VẬY À!” Tường Tịch mỉm cười: “Cháu sẽ không làm trễ cậu út.”

Cô nói xong thì đẩy xe lăn lui lại.

Nhưng Phuong Duệ nhanh tay đè lại tay cô, ánh mắt dịu dàng mang theo thân thiết: “Tôi đẩy cháu qua.”

Tường Tịch không lên tiếng, chỉ rút tay lại, để mặc Phuong Duệ đẩy cô đi qua thảm.

Phòng bao của Phuong Duệ cách toilet không xa. Tường Tịch rửa tay xong đi ra, anh ta liền ngồi xổm xuống, nói: “Tiểu Tịch, đúng lúc người hôm nay tôi mời cùng là người cháu quen.”

Người quen?

Không thể nào là những người nhà họ Phuong đó?

Không cần. Tường Tịch nhớ tới sắc mặt của những người đó, lắc đầu: “Trợ lý của cháu đang chờ ở trong phòng bao, hôm nay chỉ sợ không được. Chờ hôm nào đi, hôm nào có cơ hội cháu nhất định sẽ mời cậu út ăn cơm.”

“Tiểu Tịch.” Âm thanh của Phuong Duệ gượng gạo: “Cháu vẫn không tha thứ cho tôi sao?”

Tường Tịch mấp máy môi, muốn nói không, nhưng bỗng nhiên có một người từ chỗ quẹo đi tới, cô tập trung nhìn, thu lại lời muốn nói.

Người tới chính là Tần Thành.

Phòng bao Phuong Duệ đặt rõ ràng là cao cấp hơn so với Vương Mộng đặt. Ba người lần lượt ngồi xuống, Tường Tịch ngồi giữa, Tần Thành và Phuong Duệ ngồi hai bên.

Tường Tịch không biết Tần Thành có điều tra qua quan hệ giữa cô và nhà họ Phuong hay không, nhưng lúc bàn chuyện làm ăn như thế này, thì không cần phải nói. Cho nên, cô cũng giữ im lặng. Đối với Vương Mộng ở bên kia, cô đã gửi đi một tin nhắn, kêu cô ấy ăn xong thì đi trước, cô đã thanh toán

mọi chi phí rồi.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên. Vừa rồi Tường Tịch ăn đã gần no, nên cũng không động đũa. Nhưng mà người nào đó dường như muốn xem kịch, không nói hai lời múc cho cô một chén canh trước.

“Cảm ơn tổng giám đốc Tần.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Tần Thành quen thuộc gấp các món ăn khác. “Với quan hệ của hai người chúng ta, không cần phải nói cảm ơn!”

Sắc mặt của Phương Duệ đột nhiên biến đổi. Bên ngoài đồn rằng Tường Tịch được Tần Thành bao nuôi, anh ta vẫn không tin, nhưng nhìn tình hình này chỉ sợ là sự thật trăm phần trăm.

“Xem ra quan hệ của tiểu Tịch và ông chủ Tần rất tốt.”

Tần Thành nhướn mày, con người giống như giọt mực. “Quan hệ của ông chủ Phương và Tường Tịch cũng không tệ.”

Tường Tịch chợt ngừng tay, híp mắt nói: “Ông chủ Phương thật ra là cậu út của tôi.”

“Thế à!” Bộ dáng Tần Thành bỗng nhiên tỉnh ngộ, Tường Tịch nhìn thấy rất giả dối. “Thảo nào tôi nói sao mà dung mạo của Tường Tịch và ông chủ Phương hơi giống nhau.”

Tường Tịch tròn mắt, nhưng ngầm thừa nhận lời của anh.

Con cháu của nhà họ Phương ít nhiều đều có dáng vẻ hơi giống nhau. Dung mạo của Tường Tịch là từ bà Tường, Phương Duệ và bà Tường cùng chung một mẹ, cho nên, cô và Phương Duệ có chỗ giống nhau thì cũng bình thường.

Phương Duệ cũng cười, nhưng vẻ mặt không còn dịu dàng như trước đó.

Hai người đàn ông nói chuyện xoay quanh Tường Tịch vài phút, rồi cuộc chuyện đề tài tới chính sự.

Phương Duệ nói: “Người cháu gái kia của tôi, sau này mong ông chủ Tần chiếu cố nhiều hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tuyển tài năng mới

Người cháu gái trong lời của Phương Duệ tên là Phương Vi Vi, lớn hơn Tường Tịch bốn tuổi.

Nhà họ Phương có bốn đứa cháu. Phương Vi Vi, còn là con gái của anh hai của Phương Duệ, bởi vì từ nhỏ đã sống ở nước ngoài nên Tường Tịch cũng chưa gặp cô ta lần nào, trong đầu là một mảnh trống rỗng, không có ấn tượng gì.

Nhưng mà Phương Duệ kêu Tần Thành chiếu cố nhiều hơn, chẳng lẽ là Phương Vi Vi muốn vào giới giải trí?

Chẳng phải nhà họ Phương dạy dỗ con gái rất nghiêm ngặt hay sao? Sao lại cho phép Phương Vi Vi tiến vào giới showbiz, nơi mà từ trước đến nay nổi tiếng là hỗn loạn cùng với quy tắc ngầm. Chẳng lẽ ông lão Phương không sợ người khác ở sau lưng ông ta nói cháu gái mình là con hát hay sao?

Tường Tịch đang một mình suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy giọng nói Tần Thành nhắc tới: “Hai ngày nay công ty tuyển nghệ sĩ mới, nếu không muốn khiến cho cô Phương bị xa lánh thì trước tiên vẫn nên đi tham gia phỏng vấn một lần cho thoả đáng.”

Ánh mắt Phương Duệ dừng lại một lát ở trên người Tường Tịch, nói: “Được, tôi về nói với cô ấy một chút. Nhưng mà về phía ông chủ Tần, phải xin anh giúp đỡ nhiều hơn. Con bé chợt có tâm huyết dâng trào, muốn vào tham gia vào giới cho vui, người trong nhà cản không được, chỉ có thể hết sức bảo vệ an toàn cho con bé.”

Lở tai Tường Tịch vừa nghe, khoé miệng dần dần nổi lên chua xót. Đây là sự khác biệt, Tường Tịch cô trước đây, tuy rằng là một đứa bé ưu tú nhất nhưng cũng chỉ là một người ngoài, sống chết của cô không quan hệ đến bọn họ. Sau đó Phương Duệ giúp đỡ cô thì sao chứ? Chẳng qua là bồi thường vì áy náy mà thôi. Cô thật may mắn đã không thêm căn nhà kia. Tường Tịch nắm chặt miệng, nghĩ thầm nên tìm thời gian trả lại toàn bộ giấy tờ bất động sản cùng chìa khoá căn nhà mà Phương Duệ đã tặng cô, cô có thể ít thiếu nợ bọn họ.

Giống như cảm giác được tâm tình của Tường Tịch không bình thường, Tần Thành tùy ý đáp lại vài câu, căn bản quyết định việc Phương Vi Vi vào giới showbiz, rồi lập tức nghiêm túc nói với Tường Tịch: “Thời gian không còn sớm, chúng ta về nhé?”

Tường Tịch nhìn nhìn Phương Duệ, nói: “Được, sáng mai tôi còn phải đi họp.”

Nói xong, hai người rời đi.

Giữa hai người bọn họ như ẩn như hiện ăn ý, khiến cho Phương Duệ cảm thấy trong tim có gai nhọn, theo nhịp đập đắm vào vết thương hết lần này đến lần khác, máu cuồn cuộn chảy ra, anh ta đau đến nỗi mắt nhức nhối.

Anh ta muốn giữ lại, nhưng không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tường Tịch được Tần Thành đẩy đi khỏi phòng bao.

Vương Mộng đã đi rồi, theo tin nhắn của cô ấy thì đồ của cô được để ở chỗ giữ đồ. Tần Thành giúp cô lấy đồ đạc, khi quay lại thì cười như mèo vớ được cá.

Tường Tịch nhìn đồ ở trong tay anh, bĩu bĩu môi, cũng không thèm che giấu, dù sao cũng là cho anh, liền nói: “Cho anh đó.”

Có một lần cô ra ngoài ăn cơm, đi ngang qua một cửa hàng, thấy được cái cà vạt này, chỉ liếc mắt một cái là cô cảm thấy nó rất hợp với Tần Thành.

Dường như không suy nghĩ một chút nào, lập tức quyết thể mua. Để ở trong giỏ cho tới bây giờ chưa tặng đi, ai ngờ hôm nay để cho anh phát hiện.

Tần Thành được hỏi, giỏ cà vạt ra hiệu: “Sao?”

Ngay trước cửa nhà hàng người người tới lui, anh là ông chủ công ty giải trí không sợ, cô thì sợ hầu như tất cả trang nhất của báo giải trí tuần này đều là cô.

Tường Tịch thu hồi gương mặt tươi cười, hừ nhẹ một tiếng. “Vô cùng hợp với ông Tần, anh đeo nó, trên thế giới liền không có ai khôi ngô tuấn tú, đẹp trai phóng khoáng hơn anh. Bây giờ chúng ta có thể đi được chưa?”

Cô nửa lầy lòng, nửa chế nhạo với thiện chí. Tần Thành hài lòng, xoay người nhét cà vạt vào giỏ xách trong tay Tường Tịch, nói: “Bà Tần ‘nhất ngôn ký xuất’, làm sao tôi không thể nghe theo được chứ?”

Tường Tịch bất ngờ tròn mắt. Cô muốn may cái miệng của Tần Thành lại.

Gần đây anh ta rất bất thường, cô tốn rất nhiều sức lực để chống đỡ.

Mặc dù Tường Tịch hết sức chú ý, hình cô cùng Tần Thành ở trước cửa nhà hàng vẫn bị người nào đó chụp được. Trưa ngày hôm sau, trên tờ báo nổi bật một đầu đề “Ông chủ của Giải trí TRE liếc mắt đưa tình ở trước cửa nhà hàng, người phụ nữ bị nghi ngờ là Tường Tịch.”

Ảnh chụp mơ mơ hồ hồ, nói nghi ngờ là Tường Tịch là cho Tần Thành mặt mũi. Bất cứ ai thấy Tần Thành đẩy xe lăn cũng có thể đoán được thân phận của người phụ nữ.

Ngay lập tức trước cửa Giải trí TRE càng nhiều phóng viên.

Khi Tường Tịch đi làm thì không thể không đi kè xe của Hạ Chi Khanh.

Hạ Chi Khanh vẫn là giám khảo của tuyển chọn lần này. Sau khi bộ phim điện ảnh mới của chị ta được công chiếu hồi đầu tháng, chị ta liền tuyên bố nghỉ ngơi một năm. Tần Thành đã nói lần này đổi mới toàn bộ giám khảo, nhưng khi ra quyết định thì giữ lại Hạ Chi Khanh. Một là vì ánh mắt của Hạ Chi Khanh, được ngâm trong giới showbiz đã nhiều năm, không thể không công nhận ánh mắt của chị ta rất chuẩn. Hai là Tần Thành muốn Tường Tịch học hỏi với Hạ Chi Khanh, trong một số vấn đề cô còn chưa đủ khôn khéo lời đời, cần rèn luyện thêm.

Thời gian tuyển chọn tạm thời thay đổi, mười giờ sáng bắt đầu, tất cả giám khảo họp lúc tám giờ, chín giờ rưỡi thì kết thúc họp.

Phòng viên ở bên ngoài đều bị nhân viên bảo an của công ty ngăn ở hai bên, nhường đường cho người đến phỏng vấn.

Mấy người Tường Tịch đi vào phòng biểu diễn từ cửa khác. Lúc mười giờ, người phỏng vấn tài năng mới thứ nhất lên sân khấu.

Giám khảo lần này có chín người, mỗi người đều có quyền nói, chỉ cần anh/chị ta không hài lòng với biểu diễn liền lên tiếng phản đối. Nếu hơn phân nửa giám khảo có cùng quyết định với người đó thì phản đối của người đó có hiệu lực, ngược lại thì vô hiệu.

Theo thống kê, đăng ký phỏng vấn có ba ngàn người. Cấp cao của công ty đã kết hợp với tình hình năm gần đây, giảm bớt số người được tuyển, cuối cùng chỉ chừa lại mười tám người, giảm bớt sáu người so với năm trước.

Tường Tịch không biết Phương Vi Vi, nhưng hiển nhiên Tần Thành đã nói qua với bộ phận giám khảo, giữ lại một chỗ cho Phương Vi Vi.

Khi đến giữa trưa, số người phỏng vấn vừa qua khỏi một ngàn, số người trúng tuyển được năm người. Lúc ăn cơm, Hạ Chi Khanh không ngừng thở dài: “Hai năm nay tôi phỏng vấn qua tất cả tài năng mới, cũng chỉ có hai người cô và Tề Minh Lật là có thực lực nhất.”

Những người khác đa số là dung mạo lớn hơn tài năng, để cho diễn thật sự, trái lại không có bản lĩnh gì nhiều. Hạ Chi Khanh không biết Tần Thành có nói qua với Tường Tịch không, phỏng vấn lần này có một phần ba là điều động nội bộ. Mà sáu người hiện giờ, một người cũng không tới.

Hai ngàn người ở dưới, nhưng trên thực tế chỉ có bảy chỗ, cạnh tranh càng dữ dội hơn so với Tường Tịch khi đó.

Hạ Chi Khanh nhìn Tường Tịch đang chăm chú ăn cơm, im lặng một chút, cuối cùng không nói ra những lời này.

Nhưng buổi chiều Tường Tịch đã nhanh chóng phát hiện ra. Chủ yếu là có ba người, ngoại trừ khuôn mặt được chỉnh sửa giống với một minh tinh nào đó, không có kỹ thuật diễn xuất nào cả. Sau khi cô đưa ra phản đối, thế nhưng không ai đồng ý với cô.

Cô động não suy nghĩ, kết hợp với câu nói của Tần Thành sáng nay trước khi cô rời nhà “Đừng tích cực quá”, thì lập tức hiểu được ba người này có ngòi chống lưng.

Tiếp theo sau đó, lại gặp được người giống như bình hoa, cô dứt khoát đứng ngoài cuộc, bởi vì nếu cô nói nhiều có thể sẽ vô tình đắc tội với người mới này.

Cho đến khi một người xuất hiện.

Khi người phụ nữ tiến vào, đúng lúc Tường Tịch ngẩng đầu lên.

Thật lâu sau đó, Tường Tịch khó hình dung được tâm trạng của mình ngay lúc đó. Có lẽ là phần nộ.

Nhưng sau khi người phụ nữ nói tên của mình, trong lòng cô chỉ còn kinh hoàng. Người phụ nữ nói: “Xin chào các vị giám khảo, tôi là Phương Vi Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Gặp máu chó khắp nơi trong cuộc sống

Hoá ra, khắp nơi trong cuộc sống đều gặp máu chó.

Tường Tịch không nhịn được cười lạnh.

Được trọng sinh, thế nhưng lại có thể gặp mặt tiểu tam đã phá hoại tình cảm của cô kiếp trước, hơn nữa, lại là người chị họ có cùng huyết thống với cô. Ôi, quả thật là một câu chuyện máu chó lớn nhất trong năm, có thể đạt được giải thưởng kịch bản máu chó nhất của Liên hoan phim Kim Ảnh.

Phương Vi Vi mặc một áo đầm bó ngắn, tay mềm như cỏ, da như mỡ đông, mái tóc quăn gọn sóng tản ra ở sau đầu, nhìn qua có vẻ thành thực mà dịu dàng.

Nhìn từ xa, bên mặt của cô ta cực kỳ giống với Tường Tịch.

Hạ Chi Khanh không biết Tường Tịch và Phương Vi Vi là quan hệ chị em họ. Chị ta chỉ xem một nửa phần tư liệu trọng yếu của thân thể Tường Tịch mà nhà họ Tần đã điều tra, không có chú ý đến phần tư liệu những người liên quan tới Tường Tịch.

Như vô tình liếc mắt nhìn Tường Tịch một cái, Hạ Chi Khanh hơi xúc động nói: “Cô gái này nghĩ sửa sắc đẹp giống như cô thì có thể nổi tiếng giống như cô vậy, vẫn quá coi thường quy tắc của giới này!”

Biết đâu cô ta sẽ lập tức nổi tiếng vì có dung mạo giống với Tường Tịch, nhưng diễn xuất thì thua xa Tường Tịch, sẽ bị miệng lưỡi quần chúng chê bai, ngược lại sẽ không có lợi cho xây dựng tên tuổi.

Tường Tịch nghe xong, nghĩ không có gì quan trọng, cười. Kết quả, cô phát hiện hoàn toàn cười không nổi.

Cô giống như lập tức trở về đoạn thời gian vừa mới trọng sinh kia, mang theo thù hận đối với Nguyên Tấn Thần và Phương Vi Vi. Cô hết sức khống chế, mới có thể khiến cho bản thân dễ chịu một chút.

Phương Vi Vi không hồ là đã quen với việc xã giao, đứng ở trên sân khấu không đỏ mặt, cũng không khăn trương, rút thăm đề tài rồi bắt đầu diễn.

Tường Tịch cố ý nhìn thoáng qua, đề tài Phương Vi Vi lấy được là thể hiện một cô gái nhỏ ngây thơ.

Là một đoá hoa được nuôi dưỡng trong nhà kính quanh năm, diễn một vai diễn như vậy...

Nói chung là không khó.

Tường Tịch dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm Phương Vi Vi không chớp mắt.

Chỉ thấy chị ta nhún nhảy đến trước sân khấu, lúm đồng tiền như hoa, nói: “Em, chị sẽ dẫn em đi coi phim nhé!”

Lời kịch này thấy quen quen.

Tường Tịch phát phát cánh tay, thầm nghĩ mong rằng chỉ là ảo giác cô nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng Phuong Vi Vi giống như không để cho cô toại nguyện, tiếp tục nói: “Em muốn ăn gì, bắp rang hay là hamburger?”

Tường Tịch vỗ vỗ cánh tay đau âm ỷ, trong đầu đột nhiên hiện ra một hình ảnh, hình ảnh mà cô đã trải qua hai kiếp cũng gần như chưa bao giờ nghĩ đến:

Một cô bé đứng khóc ở trước rạp chiếu phim vắng vẻ, miệng không ngừng kêu chị. Nhưng cho đến khi tan hát, cô cũng không đợi được người cô muốn đợi.

Đây chính là cô của hồi trước.

Nhưng mà cô muốn đợi ai? Tường Tịch xoa huyết Thái Dương, trong chốc lát nghĩ không ra tại sao bỗng nhiên xuất hiện cảnh này.

Biểu diễn của Phuong Vi Vi đến hai phút, dài nhất trong tất cả phòng vấn hôm nay. Lúc chị ta biểu diễn xong, mấy giám khảo đều hơi sững sờ.

Trên cơ bản, người được cấp trên sắp xếp nội bộ đều thuộc loại chơi cho vui thôi, không có thực lực gì, giống như mấy người được điều động nội bộ trước đây. Sau khi bọn họ xác nhận thân phận, tùy tiện nghe xong hai câu liền để cho những người đó qua, nhưng người này rất khác, tuy rằng hai mươi sáu tuổi có hơi lớn, nhưng thông qua biểu diễn thì cô ta có tiềm chất nổi tiếng.

Hạ Chi Khanh cũng ngẩn người, nhưng rốt cuộc vẫn là một diễn viên có cấp bậc, liền nhanh chóng dùng vẻ mặt hoàn mỹ nhất nói với Phuong Vi Vi: “Diễn xuất của cô vô cùng không tồi, nhưng tôi muốn hỏi một chút, vì sao cô muốn đóng phim?”

Phuong Vi Vi cúi người, nói: “Người tôi thích thích bạn gái là diễn viên.”

“Chỉ là nguyên nhân này?” Hạ Chi Khanh gõ gõ bàn. “Nếu anh ta không thích diễn viên, cô có còn ngốc ở trong cái giới này không?”

“Có thể sẽ.” Phuong Vi Vi cười khéo léo. “Tôi không biết rằng anh ta thích bao lâu, nhưng nếu là thích, tôi sẽ tiếp tục ở trong giới này.”

Ngoại trừ Tường Tịch, các giám khảo khác đều không hện mà cùng gật đầu.

Động tác này thật ra là ám hiệu của mọi người, ý tứ là Phuong Vi Vi có tư cách trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của công ty vào năm tới.

Sau Phuong Vi Vi còn có mấy trăm người nữa, Tường Tịch không biết mình đã qua như thế nào, cô vô tri vô giác, không nói được lời gì.

Vào vài phút cuối, Tần Thành đến xem tình hình, nhìn thấy vẻ mặt như khúc gỗ của Tường Tịch, đi đến ngồi xuống sau lưng Tường Tịch.

Bà vai bị ai đó vỗ một cái, Tường Tịch quay đầu lại, thấy là Tần Thành thì lộ ra nụ cười máy móc: “Tổng giám đốc Tần, chào buổi chiều.”

Trên sân khấu có một cô gái đang biểu diễn, nghe thấy tạp thanh, chân run lên, quên đi lời nói.

Một giám khảo khoát tay kêu cô ta đi xuống.

Tường Tịch khó chịu cười cười, ánh mắt chán nản.

Chân mày Tần Thành cau chặt, ánh mắt không kiêng nể dò xét trên mặt Tường Tịch, cuối cùng cắt ngang biểu diễn, chuyển tới trước mặt Tường Tịch, không nói hai lời bế cô lên. “Tôi mang cô ấy đi bệnh viện, còn lại giao cho các người.”

Đạo diễn ngẩn người, lên quan sát bọn họ, nhất thời không có phản ứng.

Hạ Chi Khanh là người bình tĩnh nhất, kẹp cây bút, nói: “Đi đi!”

Mấy trăm người phỏng vấn ở bên ngoài bỗng nhiên nhìn thấy một người đàn ông khôi ngô tuấn tú bế một người phụ nữ đi ra, càng bị khiếp sợ hơn là ngạc nhiên khi phát hiện hai người là nhân vật chính trên đầu đề báo chí.

Tường Tịch bất ngờ, cho đến sau khi Tần Thành vào thang máy thì mới phản ứng lại.

Lúc này cô muốn xuống.

Tần Thành nhủ thầm: “Nếu em muốn ngã ngốc cả ngày ở trong thang máy thì cứ việc xuống.”

Nói xong, anh thả một tay ra.

Nửa người trên đột nhiên mất đi chỗ chống đỡ, Tường Tịch bị dọa nhảy dựng lên, theo bản năng lấy tay ôm Tần Thành.

Vì thế, tình huống biến thành cô dựa vào trên vai Tần Thành, cùng anh vành tai tóc mai chạm nhau.

Trong lòng Tần Thành bỗng nhiên trở nên vui vẻ, trấn an vỗ bả vai mảnh mai của Tường Tịch. “Đừng sợ, anh chỉ nói giỡn, sẽ không thật sự ném em.”

Anh thâm tình thủ thủ. Tường Tịch nắm lấy tay anh thật chặt, lúc gần đến tầng một, Tường Tịch nói: “Tôi không sao, anh mang tôi đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một chút là được, không phải buổi tối còn phải họp sao?”

Kết quả trúng tuyển sẽ được quyết định trước mười hai giờ đêm nay, ngày mai sẽ liên lạc với người được trúng tuyển.

Cô không muốn bởi vì cô mà làm chậm trễ thời gian. Hơn nữa, hiện giờ bên ngoài đều là phóng viên đang chờ cô trả lời về Đinh Mi và vụ bị thương. So với đi ra ngoài, chẳng thà đợi ở công ty.

Cửa của Giải trí TRE có bố trí nhiều camera, không có thiệp mời và sắp xếp, các phóng viên và paparazzi cũng đừng nghĩ muốn vào.

Còn thật sự muốn một lần! Lúc này công ty là an toàn nhất!

Tần Thành không nói hai lời, quay đầu áp lên trán Tường Tịch, cọ cọ.

Cô có thể nói đây là vô lễ không?

Sự an toàn đang bị người này nắm trong tay, Tường Tịch lý trí không buông tay ra, mà liếc xéo Tần Thành một cái.

“Không nóng.” Tần Thành ung dung bình thản nhận lấy ánh mắt vèo vèo như dao. “Chúng ta trở về.”

Tường Tịch: “...”

Phòng nghỉ cá nhân của Tần Thành được trang hoàng lại một lần, sô pha bằng da được đổi thành một nhóm sô pha nhỏ bằng vải, bên trên có một cặp gối ôm. Vốn là cái giường đơn cũng được đổi thành giường đôi vô cùng sang trọng đủ cho ba người lăn lộn, những thứ trong phòng vệ sinh cũng thay đổi toàn bộ, cái bồn tắm một người mà Tường Tịch đã dùng thảng thốt biến thành bồn tắm mát xa tối tân.

Đây là có dụng ý bất lương. Tường Tịch có muốn bỏ qua cũng không được.

Nhưng cô nghĩ chính là: Tần Thành rốt cuộc quyết định bắt đầu cách sống trước kia.

Vậy người thứ nhất tới chỗ này là nữ minh tinh nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tự làm bậy không thể sống

Rửa mặt với tâm sự nặng nề, Tường Tịch vịn tường ra khỏi phòng vệ sinh.

Tần Thành không có rời đi, đang ngồi trên sô pha, ngón tay hơi nhip trên tay ghế.

Tường Tịch thấy anh ta, bất giác nhớ tới Nguyên Tấn Thần. Đã rất lâu rồi cô không có nhớ tới hắn, chẳng qua là vì sự xuất hiện của Phương Vi Vi hôm nay và tư thế ngồi của Tần Thành rất giống với Nguyên Tấn Thần.

Cảm giác được hít thở của người khác, Tần Thành quay đầu lại, lập tức đụng phải cặp mắt thất thần kia.

Anh mím mím môi, đứng dậy cầm lấy khăn mặt của Tường Tịch, ném lên sô pha, hỏi: “Rốt cuộc là hôm nay em làm sao vậy?”

Tường Tịch hoàn hồn, miệng giật giật, một lát sau không mặn không nhạt nói: “Không có việc gì, anh không cần phải lo lắng.”

Cái dạng này của cô làm sao không có việc gì? Tần Thành có cảm giác bất lực.

Nhưng anh cũng không miễn cưỡng Tường Tịch, bế cô để lên trên giường, gọi điện thoại cho thư ký đem xe lăn tới, rồi sau đó nói: “Buổi họp tối hôm nay em không cần phải tham gia, nghỉ ngơi ở đây cho khoẻ, buổi tối sẽ có người đưa cơm tới cho em.”

Tường Tịch nằm xuống, tự đắp chăn cho mình, không nói lời nào.

Tần Thành sờ sờ trán của cô, xua tan ý nghĩ tiêu cực, đứng dậy đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Trên giường, Tường Tịch mở mắt nhìn trần nhà, ánh mắt tối tăm mù mịt.

Bây giờ cô không thể nhắm mắt, một khi nhắm mắt lại chính là khuôn mặt của Phương Vi Vi kia.

Sau khi trọng sinh, điều duy nhất cô không nghĩ tới chính là đụng mặt tiểu tam đã phá hoại cuộc đời cô.

Không ngờ rằng, rốt cuộc cô chẳng những gặp mà còn trở thành giám khảo kiểm tra trình độ diễn xuất của Phương Vi Vi.

Kiếp này, giây phút tiến vào toà nhà Giải trí TRE, Tưởng Tịch đã chuẩn bị tiếp nhận sự thay đổi trong cuộc đời này.

Nhưng mà, lý trí của cô vào thời điểm nào đó sẽ vô cùng yếu đuối, không thể nào chịu nổi sợ hãi.

Sự xuất hiện của Phương Vi Vi không nghĩ ngờ gì đã khiến cho lý trí của cô xuống tới mức thấp nhất.

Cô cần thời gian để bình tĩnh lại, chặt bỏ những cành nhánh của kiếp trước đang quấy nhiễu tâm trạng của cô.

Tần Thành cũng không có rồi đi, anh ngồi ở văn phòng bên ngoài xử lý công việc.

Tối năm giờ, anh nghe thấy trong phòng nghỉ có động tĩnh, đi tới đang tính mở cửa thì cửa bị mở ra từ bên trong.

Tưởng Tịch ngồi trên xe lăn, tinh thần phục hồi, nhìn thấy anh thì nở nụ cười, mở miệng vẫn là giải thích: “Thật xin lỗi, gần đây tôi hơi tùy hứng.”

Tần Thành có chút phản ứng bất lực đối với lời nói bất thành linh của cô: “Em...”

“Gần đây tôi rất tùy hứng.” Tưởng Tịch mượn lực cánh tay của anh đứng lên, chấp chững đi hai bước, cuối cùng dựa vào cái bàn, nói: “Tối nay tôi sẽ đi bệnh viện tái khám, một chút nữa nếu anh Lục không có việc gì thì tôi chuẩn bị bàn bạc với anh ta một chút về vấn đề hợp báo.”

Trong mắt cô mang theo ý cười, bộ dáng thật sự giống như muốn làm việc. Trong lòng Tần Thành buồn bực, nhất thời không có biện pháp hiểu được suy nghĩ của cô, đành phải nói: “Tôi kêu người liên hệ với bệnh viện.”

Lục Mạnh Nhiên giật mình vì bất thành linh nhận được điện thoại.

Đêm mai là buổi cuối cùng Ti Dục biểu diễn vòng quanh thế giới. Gần đây, tình lực của anh ta đặt ở trên người Tưởng Tịch rất nhiều, đối với những nghệ sĩ dưới tay khác mà nói là khó tránh khỏi bên nặng bên nhẹ. Cho nên buổi biểu diễn cuối cùng của Ti Dục được tổ chức ở thành phố C, anh ta quyết định đi cùng toàn bộ hành trình.

Ai ngờ nửa đường Tưởng Tịch lại đổi ý, muốn mở hợp báo.

Lục Mạnh Nhiên tránh đi nhân viên của sân vận động đang bận rộn, tìm được một phòng không có ai, đóng cửa sổ lại rồi mới nói lớn: “Tưởng Tịch, tôi còn giữ ý kia, chỉ cần mở hợp báo, cô nhất định phải biểu đạt cảm ơn đối với Đinh Mị, mặc kệ trước kia cô ta đã hại cô như thế nào.”

Chuyện Đinh Mị cứu Tưởng Tịch đã được ghi lại toàn bộ diễn biến. Lúc ấy, người nhìn thấy được cũng có phóng viên và một số nhân viên công tác. Tưởng Tịch căn bản không có khả năng phủi hết quan hệ với Đinh Mị.

Hơn nữa, trong giới showbiz vài năm qua không có lấy một chuyện nào về người đại diện dừng cảm đi cứu một mình mình. Các nhà truyền thông đều chuẩn bị lấy chuyện này ra xào lại lần nữa thật lớn, chứng tỏ với công chúng rằng trong giới showbiz không phải kinh khủng như người ta tưởng tượng.

Và lại, TRE cũng sẽ vì việc này mà được một chút lợi ích.

Nói tóm lại, ngoại trừ tinh thần của Tưởng Tịch bị tổn thương, những mặt khác, hoặc nhiều hoặc ít, đều được lợi.

Tưởng Tịch nghe qua lời nói của Lục Mạnh Nhiên một lần, không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Tôi hiểu được, tôi sẽ làm dựa theo lời của anh. Lúc trước là do tôi luẩn quẩn trong lòng, làm chậm trễ thời gian vô ích.”

“Được, vậy thì tốt!” Lục Mạnh Nhiên nghe ra sự không cam lòng trong lời nói của Tưởng Tịch, nhưng không muốn nói cái gì. Quy tắc trong giới này, Tưởng Tịch nên biết thì đều biết, có những chuyện nếu làm rõ, ngược lại sẽ làm tổn hại cảm tình.

Sau đó, điện thoại chuyển sang Tần Thành.

Không thể rời khỏi buổi biểu diễn của Ti Dục ở bên kia, buổi hợp báo được tổ chức vô cùng cấp bách, hai người thương lượng một hồi, quyết định để Lưu Viện phụ trách. Cô ta cũng đã cùng với Tưởng Tịch một khoảng thời gian, đối phó với hợp báo không thành vấn đề.

...

Buổi tối Tưởng Tịch gọi điện thoại kêu Vương Mộng theo cô đi bệnh viện tái khám.

Kết quả rất không tệ, xương cốt lành lại nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng. Nhiều nhất hai mươi ngày là cô có thể bắt đầu quay phim.

Vương Mộng nghe được tin của bác sĩ, còn vui mừng hơn Tưởng Tịch, một mình nhảy cẫng lên ở trên hành lang.

Tường Tịch nhìn thấy cô ta như vậy, trong lòng rốt cuộc tốt lên không ít.

Loại tâm tình tốt này kéo dài đến buổi họp báo ngày hôm sau.

Giải trí TRE chỉ mời một ít phóng viên của toà soạn báo và trang web có quy mô từ trung bình cho tới cao. Trình độ của bọn họ được coi là tương đối cao trong giới tin tức, thông thường sẽ không chơi chữ bầy các minh tinh, không tùy ý biên tập, nói hươu nói vượn.

Lưu Viện và Tường Tịch cùng đi lên đài, cùng tới còn có y tá chăm sóc Đinh Mi và đại diện cảnh sát của thành phố C.

Trước tiên là do Tường Tịch biểu đạt sự kính trọng cùng cảm ơn đối với Đinh Mi, sau đó là nhân viên của bệnh viện đưa tin bệnh tình của Đinh Mi hiện nay. Cuối cùng là phần quan trọng của vở kịch, đại diện cảnh sát nói tóm tắt rõ ràng, giải thích thái độ của phía chính quyền đối với việc này. Tuy rằng không đề cập nhiều lắm tới một ít từ nhạy cảm, nhưng cũng cho dân mạng đang chú ý tới việc này một kiến giải.

Tin tức sẽ được phát hành ở trên mạng sau buổi họp báo. Tập thể bộ quan hệ xã hội của TRE lập tức triển khai hoạt động, đem những khía cạnh có liên quan đến đề tài hướng về phương diện tốt.

Tường Tịch tùy theo, tự mình đến bệnh viện thăm hỏi Đinh Mi.

Ngày đó vì để ổn định mọi người, Tần Thành gọi một cú điện thoại, Đinh Mi liền từ bệnh viện nhân dân của thành phố chuyển tới bệnh viện tư nhân của Tề thị, nhưng TRE vẫn công bố với bên ngoài là bệnh viện nhân dân.

Cho nên hôm nay Tường Tịch vừa nói đi thăm Đinh Mi, phóng viên thu được tin liền lập tức đóng gói đồ đặc, đi theo chiếc xe chỉ có tài xế, chạy tới bệnh viện nhân dân. Ở bên Tề thị chỉ có vài paparazzi châu chực mà thôi.

Cô đi lên lầu mà không cần tốn nhiều sức lực né tránh paparazzi theo dõi. Bảo an kiêm người dẫn đường được Tề Dịch an bài, lập tức đi tới: “Cô Tường, xin theo tôi đi bên này.”

Tường Tịch lễ phép gật đầu.

Phòng Đinh Mi ở là phòng VIP, khi Tường Tịch đi vào, Đinh Mi đang dựa vào trên giường gọi điện thoại. Nghe giọng nói, thấy được chị ta nói chuyện với người ở bên kia điện thoại cũng không vui vẻ gì.

“Là chính em ấy chạy tới gây tội, là các người làm hư nó, đừng đổ lỗi lên người con. Dứt khoát là như vậy!”

Tường Tịch im lặng đứng ở cửa nghe chị ta nói xong cúp điện thoại thì mới đi vào, kêu Vương Mộng rót nước trái cây, Tường Tịch nói: “Chị Đinh, lần này nhờ có sự cứu giúp của chị, rất cảm ơn chị.”

Đinh Mi đã xem cuộc họp báo, chị ta vô cùng vừa lòng với kết quả hiện tại, mặc kệ sau này có người có thể bới ra hành vi ác độc của mình hay không, ít nhất hiện giờ chị ta là người đại diện nổi nhất, ngay cả Lục Mạnh Nhiên cũng thua kém.

Đinh Mi đã xem cuộc họp báo, chị ta vô cùng vừa lòng với kết quả hiện tại, mặc kệ sau này có người có thể bới ra hành vi ác độc của mình hay không, ít nhất hiện giờ chị ta là người đại diện nổi nhất, ngay cả Lục Mạnh Nhiên cũng thua kém.

Nói không chừng chị ta sẽ nhanh chóng trở thành một trong người đại diện có tiền có quyền nhất của TRE.

Đinh Mi đang trong ảo tưởng hơn mười giây, lúc Tường Tịch đứng dậy cáo từ, chị ta nhìn không được, nói: “Tường Tịch, cô vốn nên tin tôi là muốn tốt cho cô.”

“Bây giờ tôi tin, cũng không muộn.” Tường Tịch run run ngón tay, tiến đến trước mặt Đinh Mi, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, nói: “Ngoài ra tôi cũng nói với chị Đinh một câu, trời làm bầy có thể tha, tự làm bầy không thể sống.”

Mặt Đinh Mi đột nhiên sa sầm xuống.

Tường Tịch không thèm để ý, cười cười, nghiêng người để cho nhân viên của công ty đi theo tới chụp một tấm hình, rồi sau đó rời đi không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thăm Andy

Thời gian tình dường qua rất mau, nháy mắt đã tới cuối tháng mười một.

Chân của Tường Tịch đại khái rất tốt, mới vừa có thể bước xuống liền tự mình gọi điện thoại cho Dung An. Khi ở thành phố K, bác sĩ đã nói cô tình

đường khoảng một tháng là được, chỉ là không thể làm những động tác lớn. Nhưng trên thực tế, cô đã kéo dài nghỉ ngơi tới bốn mươi ngày.

Bây giờ nên tiếp tục đi quay phim.

Nhưng trước hết cô muốn đến một chỗ.

So với thành phố S vừa mới trời dậy, thành phố C có lịch sử lâu đời. Khu phía bắc thành phố, ngoài đường vành đai 3 có rải rác những kiến trúc khá đặc biệt.

Có vài toà nhà là kiến trúc thời kỳ Dân quốc hoặc thậm chí trước đó, nhìn lảng động đầy cảm giác lịch sử. Mấy năm nay, chính phủ không ngừng đưa ra đề nghị quy hoạch chỉnh thành khu du lịch, nhưng đề nghị chưa bao giờ được thông qua. Bởi vì cách những kiến trúc này không xa là nhà giam của thành phố C.

Bánh xe cán qua lá cây khô vàng, dừng lại trước cửa nhà giam có chút hoang tàn. Tường Tịch ngừng vài phút rồi mới mở cửa xe, chậm rãi đứng lên.

Cổng không có ai, Lục Mạnh Nhiên xuống xe theo, đến chỗ bảo vệ cửa nói hai câu, về mặt khi trở lại không quá hài lòng. “Tường Tịch, cô trở về đi, ngày mai phải đi rồi, thu dọn đồ đạc cho thật tốt.”

Tường Tịch không trả lời, chỉ hỏi: “Bọn họ cho vào không?”

“Cho.” Lục Mạnh Nhiên kiên nhẫn trả lời. Buổi biểu diễn của Ti Dục kết thúc chưa tới hai ngày, anh ta lại phải đặt trọng tâm công việc lên trên người phụ nhân tổng giám đốc này. Nhưng mà cô ta không biết đúng sai, không nên trước khi đi thì muốn đi gặp Andy.

Không nhắc tới Andy thì Lục Mạnh Nhiên thật sự quên đi người này. Nhờ Lưu Viện nhắc nhở, anh mới phát hiện cuối tháng là ra phán quyết của Andy.

Tường Tịch quay “2033”, Lục Mạnh Nhiên không có nhiều thời gian bám sát. Đối với ân oán giữa cô và Andy, anh ta chủ yếu là biết được từ video và miệng của Vương Mộng.

Nói đến việc này, anh ta có thể lý giải tâm tư của Andy. Chuyện ghen tị đến sinh hận đều xảy ra hàng ngày trong giới này, chẳng qua là tùy người, nếu bạn thông minh có khả năng nhẫn nhịn thì chắc chắn con đường mình tinh sẽ dài, nhưng nếu bạn ngu dốt lại không có khả năng nhẫn nhịn, vậy thì thật xin lỗi, hoặc là rời khỏi giới này, hoặc là ác giả ác báo.

Rõ ràng Andy là loại sau.

Người càng từng trải thì lòng thông cảm sẽ ít đi. Hiện giờ Lục Mạnh Nhiên đi theo Tường Tịch, trong đầu tính toán như thế nào làm cho bà cô này nhanh chóng rời đi. Đối với Andy, thật xin lỗi, anh chỉ có thương hại cô ta một phút thôi.

Quản lý của nhà giam rất nghiêm ngặt, trên đường hai người đi đến phòng giam Andy không gặp được một người đi bậy nào.

Để Lục Mạnh Nhiên ở lại bên ngoài, Tường Tịch đi theo nhân viên công tác vào phòng.

Gian phòng đơn sơ, giường dựa vào cửa sổ khuất bóng, bên cạnh giường là một cái bàn giống bàn giấy, tróc cả nước sơn, hiện ra đường vân gỗ bên trong.

Andy đang nằm trên giường, rời bù, mắt nhắm tịt tai nghe đối với âm thanh ở trong phòng, vô cùng suy sút.

Tường Tịch cảm ơn người nhân viên, chờ anh ta đi ra ngoài mới mở miệng nói chuyện: “Đình Tang, đã lâu không gặp.”

Andy chấn động, gần như nổi giận, trong nháy mắt vọt tới song sắt, mắt đỏ đến nỗi có thể phun lửa: “Tường Tịch, cô...cô...cô...”

Cô ta liên tục nói bà từ “Cô” còn chưa có thể nói ra câu kế tiếp. Tường Tịch cong cong khóe môi: “Sao cô lại tới đây, phải không?”

Không muốn kéo dài thời gian, Tường Tịch nói xong câu này, lại nói tiếp: “Ngày mốt đoàn phim lại bắt đầu, ngày mai tôi phải đi thành phố K, đến thăm cô trước khi đi.”

Andy hoá đá vài giây, bỗng nhiên ngồi xổm trên đất, mang vớ thần kinh, hỏi: “Vai diễn của tôi thì sao?”

Tường Tịch bình tĩnh nhìn cô ta, không thương hại cũng không hà hê. “Tôi không biết, có lẽ sẽ cắt bỏ, có lẽ sẽ đổi người khác đến diễn.”

Andy lập tức trở nên dờ dẩn.

Tường Tịch chuyển ánh nhìn đến cửa sổ nhỏ thông gió ở trên tường, rất nhỏ, con chim hơi lớn một chút cũng khó qua lọt.

Andy nhìn theo ánh mắt của Tường Tịch, sững sờ, rồi sau đó ôm chân nức nở lên.

Sau khi cô ta đâm Đình Mi bị thương không tới vài ngày thì đã bị người ta đưa đến nơi này. Phòng nơi này rất nhỏ, ngoại trừ ăn cơm, không có ai nói chuyện với cô ta. Ban ngày thì không sao, nhưng đến buổi tối thì rất đáng sợ, sợ các loại cảm xúc khiến con người ta sụp đổ xuất hiện, nên cô ta sợ hãi không ngừng khóc lóc, người phụ nữ dũng mãnh ở cách vách chửi ầm lên.

Cô ta cực kỳ sợ hãi. Tuần đầu tiên mới vào là cô ta ngủ suốt ngày, bởi vì khi ngủ là có thể quên đi một ít cảm xúc. Nhưng sau một tuần thì cô ta bắt đầu gặp ác mộng.

Trong mộng, ba mẹ yêu thương cô ta nhất đã làm ngơ trước sự khổ sở cầu xin của cô ta, luật sư cũng không có cách nào, cuối cùng cô ta bị phán tù chung thân. Sau khi tỉnh lại, cô ta dựa vào tường khóc cả nửa ngày.

“Tuồng Tịch.” Andy nắm lấy tay áo, vừa nước mắt vừa nước mũi: “Tôi sai rồi. Xin cô rút đơn kiện được không? Tôi van cô.”

Tuồng Tịch nghiêng đầu: “Cô cho tôi một lý do để rút đơn kiện, Đình Tang.”

Hai chữ cuối cùng được nhấn mạnh.

Andy khiếp sợ đến quên khóc, ấp a ấp úng hỏi: “Cô...gọi tôi...tôi là gì?”

Chân mày Tuồng Tịch cong cong: “Đình Tang.”

“Cô biết được khi nào?” Andy hoảng sợ lùi ra sau. “Có phải Đình Mi nói cho cô biết hay không?”

“Có phải hay không thì có quan hệ gì?” Tuồng Tịch chậm chạp nói: “Cô cố ý đẩy tôi là sự thật, cầm bình hoa đá thương tôi cũng là chuyện mà tất cả mọi người nhìn thấy.”

“Không phải tôi.” Andy kinh hoảng lùi ra phía sau, trong đầu nghĩ tới những lời này rồi nói ngược ra: “Là Đình Mi, Đình Mi kêu tôi hại cô, hình khoả thân cũng là chị ta tung lên, chị ta muốn đuổi cô ra khỏi giới showbiz, đều là chị ta.”

“Nhưng người làm là cô.” Chỉ dựa vào những điều này, không một ai tin vào lý do chối bỏ của cô ta.

“Tôi có thể tìm được chứng cứ.” Tuồng Tịch là người bên ngoài đầu tiên mà Andy gặp được trong một tuần nay, cô ta như là thấy được cái phao cứu mạng.

Đúng vậy, cô ta phải nắm lấy Tuồng Tịch. Cô ta muốn ra ngoài, một khác cũng không muốn tiếp tục ngồi ở trong này. Andy cô chỉ thích hợp với ánh đèn pha sáng loá đêm, không phải là ánh đèn tiết kiệm năng lượng rẻ tiền, mỗi tối được tắt đúng giờ.

“Tôi có thể tìm ra chứng cứ.” Sợ Tuồng Tịch không tin, Andy lặp lại lần nữa, âm thanh nhỏ như là đang thì thầm tự nói: “Đình Mi là một người cẩn thận, cho nên trong điện thoại di động chắc chắn có ghi lại những tin nhắn của người phụ nữ kia, chỉ cần lấy được di động của chị ta là được.”

Tuồng Tịch cười khê, xem ra Andy cũng không có hoàn toàn ngu dốt như trong tưởng tượng của cô. Ít ra, cô ta biết được nhược điểm của Đình Mi.

Người phụ nữ kia. Quả nhiên là sau lưng Đình Mi có kẻ giật dây.

Lấy được kết quả đã muốn, Tuồng Tịch cũng không ở lại lâu, đứng dậy, nói: “Cho tới bây giờ tôi không nghĩ tới hại những người khác. Nhưng mà Andy, cô đã làm quá đáng, bắt quá, tôi sẽ không phán quyết vụ tranh chấp này.”

Công bằng chính trực là điểm mấu chốt của cô, cũng là nhược bộ lớn nhất của cô.

Ngoài cửa, Lục Mạnh Nhiên thấy Tuồng Tịch đi ra, chỉ vào cánh cửa đóng kín như bưng: “Cô đã nói cái gì mà cô ta khóc đến tê tâm liệt phế ở bên trong thế?”

“Không có gì.” Tuồng Tịch gạt gạt đầu với nhân viên công tác, nghiêng đầu nói: “Trời đã không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: 2033

Vài ngày sau, “2033” khôi phục quay phim.

Tuồng Tịch đi đứng cũng không thể tùy ý đuổi người, bởi vậy tốc độ quay phim chậm hơn rất nhiều so với ban đầu.

Chắc là vì kết cục của Andy cảnh báo, cho nên Phan Hân Hân cũng không còn dám nói cho sướng miệng nữa, đối với Tuồng Tịch, không thể nói rõ là tốt nhưng cũng không thể nói rõ là xấu.

Vai diễn của Andy, Dung An không cắt bỏ chút nào, mà tìm một người diễn viên khác đóng – người đã tốt nghiệp trường điện ảnh, được đào tạo chính

quy, tính chất chuyên nghiệp hạng nhất.

Sau một tháng, bộ phim tiến hành đến cảnh cuối cùng.

Vì khuẩn gây bệnh 2033 bị phát hiện, nhưng bởi vì có người nào đó ngăn cản trở, nên vẫn không thể thuận lợi quyết định được phương án giải quyết cuối cùng.

Không có biện pháp, Bạch Tâm tự mình sự giúp đỡ của Hà Cổ, người mà cô tin nhiệm nhất trong nhóm nghiên cứu.

Lúc này Hà Cổ đang nhức đầu vì chuyện không chế vi khuẩn gây bệnh, sau khi nghe Bạch Tâm nói ý tưởng của mình thì hai người ăn nhip với nhau, liền đi chuyển địa điểm thí nghiệm tới trong phòng của Bạch Tâm.

Để phòng ngừa người phá hoại không biết là ai, hai người đóng vai tình nhân yêu nhau, chẳng những phòng ngừa lời đồn nhảm trong nhóm nghiên cứu, mà còn tiện việc tự do hành động.

Một ngày vào nửa tháng sau, hai người rút cuộc tìm được phương pháp tiêu diệt virus.

Nhưng mà, phương pháp này không thể nói, chưa có trải qua kiểm chứng thí nghiệm gì đó mà tùy tiện dùng trên con người thì sẽ nhất định đẩy lên sóng gió to lớn.

Bạch Tâm thật buồn rầu. Thời gian dài, cường độ công tác cao khiến cô mệt mỏi cực kỳ, thể xác và tinh thần đều bị thiệt hại nghiêm trọng. Vì thế cô nghe theo đề nghị của Hà Cổ, xin nghỉ hai ngày, đi giải sầu ở khắp vùng núi.

Cho đến khi cô bị người ta đánh bất tỉnh ở trên đường.

Hà Cổ ở trong phòng đợi không được Bạch Tâm, lòng nóng như lửa đốt.

Đến sáng sớm hôm sau có người đem thư đến, trong thư nói nếu muốn gặp Bạch Tâm thì đến vách núi ở ngoài thôn.

Hà Cổ kêu lên không xong, không thèm thu dọn đồ đạc, vô cùng lo lắng chạy tới chỗ vách núi.

Quả nhiên Bạch Tâm ở nơi này, nhưng cô bị người ta dùng dây thừng trói lại, treo ở cạnh vách núi.

Đầu kia sợi dây thừng là Lê Ca, người lúc trước mang bọn họ tới.

“Rút cuộc cô muốn làm gì?” Lâm Dật già bộ hết sức trấn định nhìn Phan Hân Hân. “Mau kéo Bạch Tâm lên.”

“Tại sao?” Trên núi gió lạnh thổi dữ dội, Phan Hân Hân nắm đầu dây thừng cột vào một tảng đá lớn, ánh mắt có chút điên cuồng: “Tôi không cho các người nghiên cứu ra phương pháp, các người không nghe lời tôi, càng muốn đi nghiên cứu.”

“Là cô!” Lâm Dật khó tin, anh hoàn toàn không nghĩ tới rút cuộc người cản trở bọn họ lại là Lê Ca, người đã mời bọn họ đến lúc đầu.

“Là tôi thì sao?” Phan Hân Hân cười vô tri vô thức. “Bọn họ đều đáng chết.”

“Bọn họ là người thân của cô.” Lâm Dật rất bình tĩnh di chuyển đến gần, muốn thừa dịp Lê Ca không chú ý mà đoạt lấy dây thừng.

Nhưng anh vừa mới đi một bước, Phan Hân Hân liền nhảy cảm nhận ra. Cô ta giơ tay chém xuống, một tiếng phụt vang lên, dây thừng bị đứt một đoạn ngắn.

Lâm Dật khản trương hô lớn: “Dừng lại.”

Phan Hân Hân nhe răng cười: “Không ngờ anh quan tâm đến cô ta như vậy. Thế nào, chúng ta làm một giao dịch nhé.”

Lâm Dật nhìn vẻ mặt Phan Hân Hân, biết cô ta đã không còn bình thường, cái gì cũng có thể làm được.

Nhìn thoáng qua Tường Tịch đang đứng đưa sấp rút bên vách núi, anh đành phải thoả hiệp. “Cô nói đi!”

“Tôi muốn ngày mai nhóm nghiên cứu của các người rời khỏi nơi này, không bao giờ xen vào 2033 nữa.”

“Không có khả năng.” Lâm Dật cự tuyệt không chút nghĩ ngợi. “Cô có biết virus này có ý nghĩa gì không?”

Nếu không cẩn thận truyền ra ngoài thì sẽ gây thành tai hoạ không nhỏ.

“Tôi không biết.” Ngón tay cái của Phan Hân Hân vuốt ve sợi dây thừng thô ráp, bóng dáng dưới ánh trăng trắng tấp không giống như lúc trong quán bar ở thành phố. “Tôi chỉ biết bọn họ ngu muội, ích kỷ, bọn họ sống ở trên đời cũng rất đáng thương, không bằng chết đi cho xong hết mọi chuyện. Đứng rồi, để phòng ngừa các người quay lại, tôi sẽ phóng một mồi lửa đốt nơi này thành tro bụi.”

Ả thật sự điên rồi.

Lâm Dật thật cảm thấy trước kia không nên tin ả, nhưng mà thân là một nhà nghiên cứu, nếu chẳng quan tâm khi đối diện với virus thì cũng không phải là cách làm của anh.

Anh nhắm mắt lại, nói: “Cô cắt đứt dây thừng đi!”

“Cái gì?” Phan Hân Hân ngạc nhiên đến nỗi rớt cằm.

“Tôi nói cô cắt đứt dây thừng đi là được rồi.” Trong đôi mắt hoa đào của Lâm Dật là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng. “Bạch Tâm sẽ không đồng ý tôi vì cứu cô ấy mà vứt bỏ mọi người.”

Phan Hân Hân sững sốt một chút, tiếp theo là hỗn hển: “Anh dựa vào cái gì mà quyết định cuộc đời của cô ấy, nhờ đâu cô ấy muốn sống?”

Lâm Dật cười nhạt: “Tôi đây thiếu cô ấy một mạng, tôi sẽ trả lại cho cô ấy, không liên quan tới cô.”

“Không liên quan tới tôi?” Phan Hân Hân giận lên. “Tôi đây liền cắt dây thừng, mặc cho anh hối hận.”

Ả nói xong, cúi đầu cầm dao lên.

Ánh mắt Lâm Dật sáng lên, nương theo ánh nắng ban mai mờ nhạt, trong nháy mắt chạy tới đá văng lưỡi dao sắp bị Phan Hân Hân bắt được, đánh ngất Phan Hân Hân, lật ngược ả ta lại.

Còn chưa kịp thở đã thấy dây thừng vốn được cột vào tảng đá đang từ từ đứt ra.

Lâm Dật xoay người tóm lấy dây thừng, từng chút một kéo Tường Tịch lên.

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn mọc lên, hiện ra dãy núi trùng điệp cách trở, nhuộm đỏ khuôn mặt anh.

“Cắt.” Dung An gỡ nón ra, trên mặt hiếm khi tràn đầy ý cười. “Rất tốt.”

Vương Mộng đang chờ những lời này, giọng nói của Dung An vừa xong, cô ta ở bên kia liền như con thỏ lên đến bên cạnh Tường Tịch, đỡ cô tới ghế nghỉ ngơi trước.

Những người khác trong đoàn phim nhìn thấy thì cười lên.

Phạm Văn Phàm không nhịn được trêu ghẹo: “Tường Tịch, cô sao rồi?”

Tường Tịch giả ngu: “Cái gì sao rồi?”

Phạm Văn Phàm nhìn nhìn ý chỉ Vương Mộng.

Tường Tịch à một tiếng kéo dài: “Thì ra anh Phạm cũng biết không đủ tư cách làm trợ lý đạo diễn, muốn học hỏi Vương Mộng? Vương Mộng, cô có hứng thú thu nhận đồ đệ hay không?”

Vương Mộng đỏ bừng mặt, Phạm Văn Phàm sờ sờ đầu, ngoan ngoãn câm miệng lại.

Hôm nay là ngày quay phim cuối cùng, bởi vì phần cuối của bộ phim đã quay rồi, vừa rồi là cảnh cuối, cho nên mọi người đợi quay lại dọn dẹp một chút đồ đạc là có thể trở về.

Trong đoàn phim, ngoại trừ Tường Tịch và Dung An “thân thiết” một chút, những người khác vẫn duy trì lòng kính sợ đối với Dung An, thấy Tường Tịch không có nói muốn liên hoan thì trong lòng liền hiểu là không có chuyện này, vì thế cùng nhau về thành phố K rồi mỗi người đi một ngả.

Tường Tịch tạm thời ở lại thành phố K, ngày người ở vùng núi hơn ba tháng, toàn thân cô đều đau, nhất là sáng hôm nay lúc bị treo ở vách núi, cô càng chịu khổ sở.

Nói cái gì thì hôm nay cũng không có thể đi.

Kêu Vương Mộng đi nghỉ ngơi, chờ người phục vụ đem bữa tối đến, Tường Tịch lấy ra đồ sạc pin, cắm vào, mở máy tính bảng lên.

Mới vừa kết nối internet thì hệ thống nhắc nhở có email.

Một tháng nay, trong hộp thư thường có email nặc danh, cô xem vài lần, phát hiện đều là quảng cáo từ cùng một địa chỉ. Bởi vì không liên quan đến công việc nên cô cũng không quan tâm.

Không ngờ hôm nay còn gọi tới.

Cô cần phải xóa đi.

Tường Tịch nghĩ, bắt đầu chuẩn bị xóa bỏ, nhưng thao tác sai, thế là nhấn mở email.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đối thủ

“Giải trí TRE: Ngôi sao mới Phương Vi Vi nói thẳng mục đích của tương lai là trong vòng một năm đánh bại Tường Tịch.”

Nhìn ngày ở bên dưới thì là ngày hôm qua.

Không kịp xem nội dung cụ thể, Tường Tịch lướt qua các email khác một chút. Lúc này cô mới phát hiện bắt đầu từ tuần trước, nội dung tất cả các email đều xoay quanh Phương Vi Vi.

Có hình ảnh Phương Vi Vi đang huấn luyện, cũng có clip video cô ta tham gia show truyền hình. Nếu không phải những email này được gửi tới trước mấy chục cái email quảng cáo spam thì có lẽ Tường Tịch thật sự sẽ bỏ chúng vào thùng rác.

Nhưng mà cho dù không có delete đi thì vấn đề cũng đã tới.

Người gửi những email này là ai?

Chắc chắn là không có người nào khi không lại gửi hình ảnh tới hộp thư của người khác, trừ khi người đó có ý đồ gì.

Đầu tiên là Tường Tịch nghĩ tới fan của Phương Vi Vi.

Từ mấy email cho thấy công ty đang bồi dưỡng Phương Vi Vi gần giống như cô lúc ấy. Điểm khác nhau duy nhất là trên tay Phương Vi Vi càng có nhiều nguồn tài nguyên hơn.

Và lại cho dù tài nguyên từ đâu mà đến, email thứ ba cho thấy số lượng fan vây quanh sau khi Phương Vi Vi debut một tháng, cũng có thể nghĩ ra địa vị hiện giờ của cô ta.

Lúc này vào năm trước, cô chắc chắn không phải là đối thủ của Phương Vi Vi.

Ngoài ra có thể là Đinh Mi.

Suy cho cùng thì Đinh Mi dường như hận cô đến tận xương tủy, nếu nói là chị ta dùng tình hình của Phương Vi Vi làm cô không thoải mái thì cũng có thể hiểu.

Thứ ba là người đại diện của Phương Vi Vi hoặc là bản thân.

Con cháu nhà họ Phương từ nhỏ đều rất kiêu ngạo, khinh thường mọi thứ, tự tin quá mức.

Phương Vi Vi vì tiếp tục muốn làm cho sự so sánh giữa hai người càng được chú ý, nên tự mình gửi email cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Hai khả năng cuối cùng là đối thủ của Phương Vi Vi và fan của cô ta.

Tường Tịch đang cân nhắc tỉ suất của mỗi khả năng, thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cô nhìn đồng hồ, chắc là người phục vụ đưa cơm đến.

Cô bỏ xuống máy tính bảng, đi ra mở cửa. Bên ngoài quả nhiên là người phục vụ, mời anh ta đẩy cơm vào, Tường Tịchboa một ít tiền rồi đưa người ra ngoài.

Nhiều nhất là hai phút trôi qua, trong vòng hai phút đó, trong hộp thư lại xuất hiện email mới.

Mở ra xem, bên trong là hình ảnh mới.

Cảnh nền trong hình là đại sảnh của khách sạn nào đó, Phương Vi Vi đứng bên cạnh Tần Thành, tươi cười xinh đẹp.

Ha, cổ họng Tường Tịch bật ra một tiếng cười. Người gửi email này gấp đến nỗi muốn làm cho cô xem Phương Vi Vi như là một cái gai trong mắt sao?

Vậy cô cần phải làm cho người ta thất vọng rồi.

Cô tính không đợi gặp mặt Phương Vi Vi, cũng không chủ động đi khiêu chiến khi mà Phương Vi Vi chưa ra tay.

Đương nhiên nếu là tình huống khác thì là chuyện khác.

Chậm rãi com nước xong, kêu người thu dọn, Trương Tịch tắm rửa đi ngủ.

Tất cả chờ ngày mai trở về rồi nói sau.

Trương Tịch lại mấy tháng không lên tin tức giải trí. Lục Mạnh Nhiên nói như thế nào thì cũng muốn đầu cơ một chút, cho nên đã kêu Vương Mộng mặc áo vest, công bố ở trên mạng thời gian và chuyến bay của Trương Tịch về thành phố C.

Trương Tịch không có ý kiến. Nói thật, ngày hôm qua sau khi nhìn mấy cái email đó thì trong lòng cô có chút chán ghét.

Hai kiếp của cô đều như người xa lạ đối với Phương Vi Vi, nhưng kết quả đều là Phương Vi Vi đoạt đồ của cô.

Kiếp trước là Nguyên Tấn Thần, kiếp này, ngoài danh tiếng của cô thì còn gì nữa?

Cho nên hôm nay “phách lối” trở về công ty, xem như là một câu trả lời của cô đối với Phương Vi Vi không coi ai ra gì.

Trương Tịch cô không phải là quả hồng mềm, giẫm lên liền nát.

Máy bay đáp xuống, Trương Tịch đi toilet trước, sau khi xác định Lục Mạnh Nhiên chờ ở bên ngoài, cô mới kéo Vương Mộng đi ra.

Đại sảnh bên ngoài sân bay chen chúc một đồng phóng viên. Trương Tịch xoay xoay kính râm, đột nhiên “không cẩn thận” làm rớt kính râm xuống.

Vương Mộng sợ hãi kêu một tiếng, đợi lúc các phóng viên nhìn bọn cô ở bên này thì cô ta vội vàng hoảng hốt nhặt kính râm lên.

Nhưng đã chậm.

Trương Tịch nhìn thấy phóng viên ùn ùn đến, khoé miệng cử động.

Nhìn đi, muốn bị phát hiện thật sự rất đơn giản.

Tin tức “2033” kết thúc quay được công bố ngày hôm qua, phóng viên đều sốt ruột muốn hỏi chuyện liên quan đến bộ phim.

Mọi người xô đẩy nhau, xông lên hỏi.

Trương Tịch cười trong lòng một chút, đang muốn trả lời thì khoé mắt lại nhìn thấy một người vốn nên đang ở công ty ký hợp đồng, xem công văn.

Tần Thành đứng ở sau cột đá hoa cương, trên mặt có vẻ gọn sóng không lớn. Nói trang nghiêm không giống trang nghiêm, nói oai phong cũng không phải oai phong.

Lục Mạnh Nhiên ở bên cạnh anh, vẻ mặt khổ não bất đắc dĩ.

Trương Tịch ung dung thản nhiên thu hồi tầm mắt, nhưng lòng không có chút gọn sóng giống như được một dòng nước ấm rót vào, trong nháy mắt sóng dậy.

Mà gần như ngay trong lúc đó, đoàn người từ sân bay bên kia cũng đi tới.

Sắc mặt Trương Tịch bỗng biến đổi.

Phương Vi Vi nhìn Trương Tịch xa xa, khoé miệng nhếch lên.

Đinh Mi cũng thấy được Trương Tịch, chị ta đi theo sau lưng Phương Vi Vi, nói: “Chúng ta muốn đến chào hỏi không?”

“Không cần.” Phương Vi Vi ngăn cản. “Chúng ta còn có việc gấp, không phải sao?”

“Nhưng đó là một cơ hội tốt, Vi Vi, gần đây sự nổi tiếng của cô tăng vọt, Trương Tịch lại mấy tháng không xuất hiện, bây giờ cô đi đề nghị của cô ta xuống, tuyệt đối có hiệu quả.”

“Hiệu quả?” Phương Vi Vi vuốt vành tai, ánh mắt khó hiểu. “Bị tổng giám đốc Tần nhìn thấy tôi khi dễ cô tình nhân nhỏ bé của anh ta, cô cảm thấy Trương Tịch bị đề nghị sẽ thiệt hại hơn, hay là tôi bị thiệt hại hơn?”

“Không phải tổng giám đốc Tần không có ở đây sao?” Đinh Mi nói với vẻ lấy lòng. Hiện giờ Phương Vi Vi là con chủ bài lớn nhất, mạnh nhất trong tay chị ta – có thân phận, có địa vị, có tiền, có quan hệ, có mưu lược. Cô ta ngoại trừ không leo lên giường của Tần Thành, những mặt khác đều bỏ xa Trương Tịch đến vài con phố.

Căm hận của Đinh Mi đối với Trương Tịch không giảm đi theo thời gian, ngược lại còn thêm sâu sắc.

Mà Phương Vi Vi dường như cũng chứng mất Tướng Tịch, cho nên hai người bọn họ liên kết với nhau, không sợ không chinh chết Tướng Tịch.

“Tổng giám đốc Tần có đến.” Phương Vi Vi sau khi xuống máy bay, được vệ sĩ hộ tống đi vào đại sảnh sân bay, vừa đi vừa nói: “Mục đích hôm nay của chúng ta là làm cho Tướng Tịch khó chịu, chỉ cần đạt được mục đích đã tính là được rồi.”

Đinh Mi không đồng ý lắm, gật đầu.

Tướng Tịch ở bên này ủng hộ với phóng viên xong, ngồi vào xe, sắc mặt thản nhiên, đáy mắt không gọn sóng sợ hãi.

Vừa rời thư ký của công ty gọi điện thoại, nói là có chút chuyện khẩn cấp cần phải xử lý, Tần Thành liền trở về.

Tướng Tịch không biết, lên xe, không nhìn thấy Tần Thành, liền hỏi: “Tổng giám đốc Tần đâu rồi?”

Lục Mạnh Nhiên quay đầu lại từ chỗ người lái, hỏi: “Công ty có việc, tổng giám đốc Tần đi trước. Cô về nhà trước hay là đi công ty? Trong tay tôi có mấy kịch bản mới, bây giờ không có mang theo, nếu cô đi công ty thì có thể xem một chút.”

“Đi công ty.” Tướng Tịch trả lời dứt khoát. “Đúng lúc lâu rồi tôi không trở lại, muốn đi công ty nhìn xem.”

“Đúng rồi, ngày hôm qua đạo diễn Lý điện thoại hỏi tôi cô có thời gian hay không, ông ta chuẩn bị quay một bộ phim mới, muốn cô làm nữ chính. Nhưng kịch bản chưa đưa tới nên tôi tạm thời không có trả lời.”

Phim của Lý Mặc?

Hỏi tướng lại, nếu cô nhớ không lầm thì sau bộ phim “Công tử Khuynh”, Lý Mặc quay bộ phim... là “Ăn chơi trác táng”.

Một bộ phim lớn không thua gì “Công tử Khuynh”.

Nếu có thể đóng trong bộ phim này...

Tướng Tịch thoáng chớp mắt: “Anh Lục, anh trở về liền gọi điện thoại cho đạo diễn Lý đi, nói với ông ta tôi nhận bộ phim này.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chỉ cần Phương Vi Vi

Bên ngoài toà nhà TRE được lắp đặt một màn hình LCD rất lớn, trên màn hình luân phiên chiếu các MV giới thiệu mỗi nghệ sĩ đang nổi của công ty.

Đoạn của Tướng Tịch là một đoạn ngắn sưu tập phim truyền hình, phim điện ảnh mà cô đã quay hơn một năm qua.

Xuống xe, Tướng Tịch nhìn không được khoé miệng giật giật, hỏi Lục Mạnh Nhiên: “Đoạn ngắn này do ai làm?”

Thấy không thích hợp thể nào đó, tuy rằng của những người khác không tệ, nhưng của cô giống như...

Tướng Tịch suy nghĩ một chút, cảm thấy là lạ.

Lục Mạnh Nhiên đếm đoạn phim ngắn của Tướng Tịch, dưới đáy lòng đảo mắt xem thường, ngoài miệng thì nói: “Tổng giám đốc Tần.”

Tướng Tịch ghen hờn, chỉ có khoé mắt run rẩy là để lộ vài nét cảm xúc.

Văn phòng của Lục Mạnh Nhiên không thay đổi gì so với mấy tháng trước. Tướng Tịch ngồi vào ghế sofa, nghe anh ta nói chuyện với Lý Mặc.

Lục Mạnh Nhiên nói: “Đạo diễn Lý, tôi là Mạnh Nhiên, Tướng Tịch nhận vai nữ chính của bộ phim ông đề nghị.”

Không biết Lý Mặc ở bên kia nói gì đó, Lục Mạnh Nhiên đưa điện thoại cho Tướng Tịch. “Đạo diễn Lý muốn cô tiếp điện thoại.”

“A lô, đạo diễn Lý, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.” Lý Mặc ở đầu bên kia điện thoại cười khách sáo. “Gần đây cô càng ngày càng bận.”

“Đạo diễn Lý nói đùa.” Cô không phải càng ngày càng bận mà là trong lúc quay phim không được nhận quay phim khác mà thôi.

“Đúng rồi, năm sau tôi muốn quay một bộ phim mới, việc này chắc là Lục Mạnh Nhiên đã nói với cô. Nam chính tạm thời quyết định là Nghiêm Nham, nữ chính tôi tương đối vừa ý cô. Nhưng mà...” Lý Mặc chuyển đề tài, có phần áy náy: “Hôm nay nhà đầu tư nói với tôi, nếu muốn quay thì nữ chính phải do Phương Vi Vi đóng.”

Về quay phim, nhà đầu tư là miệng vàng lời ngọc, chẳng những quyết định diễn viên chính mà còn nắm giữ toàn bộ vận mệnh tương lai của bộ phim.

Lúc quay “Công tử Khuynh”, Trương Tịch đã hiểu biết qua chỗ lợi hại của nhà đầu tư.

Lý Mặc có thể không kiên nhẫn nói cho cô những điều này, coi như không dễ dàng gì.

Sắc mặt Trương Tịch thay đổi, giọng nói lại trước sau như một mang theo tươi cười: “Không sao, đạo diễn Lý, cơ hội hợp tác sau này của chúng ta còn nhiều, không chỉ có bộ này.”

“Được.” Lý Mặc vô cùng vừa lòng đối với việc Trương Tịch biết điều. “Sau này có cơ hội, tôi sẽ liên hệ cô.”

“Được.” Trương Tịch nói: “Nhưng mà đạo diễn Lý, tôi có thể hỏi một câu hay không, bộ phim mới của ông tên là gì?”

““Ăn chơi trác táng.””

Quả nhiên là nó.

...

Cúp điện thoại, Trương Tịch hỏi Lục Mạnh Nhiên: “Tài năng mới của năm nay, Phương Vi Vi, như thế nào?”

“Đang rất nổi.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Lễ Valentine sang năm sẽ tung ra album mới, hôm nay đi Nhật Bản quay MV. Ngoài ra, nghe nói cô ta còn muốn nhận đóng phim, nhưng mà không biết bộ phim đầu tiên nhận là gì.”

Người phụ nữ này rất huênh hoang. Nói thật ra, Lục Mạnh Nhiên rất vô cảm đối với những diễn viên huênh hoang, mặc dù không ít người trong giới này dựa vào tính tình huênh hoang để nổi tiếng.

“Phim của đạo diễn Lý không tệ.”

Lục Mạnh Nhiên ngạc nhiên: “Cô ta muốn vai phụ trong phim của đạo diễn Lý?”

Trương Tịch uống một ngụm trà, nói: “Không phải, là vai nữ chính.”

Thiếu chút nữa là Lục Mạnh Nhiên ngã từ trên ghế xuống. “Đạo diễn Lý đổi cô?”

Trương Tịch nhìn lên: “Vâng, nói là nhà đầu tư chỉ rõ muốn Phương Vi Vi làm nữ chính, nếu không thì rút đầu tư.”

Lục Mạnh Nhiên thật không biết nói sao cho phải.

Đổi diễn viên là chuyện thường ngày, có khi một bộ phim quay gần xong thì đổi diễn viên, cho nên Trương Tịch này không tính là chuyện lớn.

Lục Mạnh Nhiên chỉ là cảm thấy đáng tiếc cho Trương Tịch. mấy kịch bản trong tay anh ta đều là của những đạo diễn thường xuyên đoạt giải thưởng trong Liên hoan Phim, nhưng so với Lý Mặc thì không nổi tiếng bằng.

Không nhắc đến “2033” mà Trương Tịch mới vừa quay xong, đạo diễn trong nước có thể so sánh ngang với Dung An, trong mười năm tới cũng chắc chắn không xuất hiện lấy một người. Nếu Trương Tịch vẫn dựa vào trình độ của phim của Dung An mà lựa chọn thì đời này đoán là cô đừng nghĩ đến quay phim gì nữa.

Nói mặc dù cô có danh tiếng, cũng không được. Huống chi, giới showbiz thay đổi khôn lường, tài năng mới tuôn ra từng đám, một khi không chú ý thì sẽ bị đá ra.

Lục Mạnh Nhiên so sánh những phim khác một chút, nói: “Vai diễn trong phim mới của đạo diễn Lý có lẽ không thích hợp với cô, nếu tùy tiện tiếp nhận kịch bản, nói không chừng là một sai lầm. Không thì chúng ta xem các kịch bản khác.”

Trương Tịch nói: “Không sao, không nhất định đều phải là phim của đạo diễn Lý, những đạo diễn phim khác, chỉ cần là kịch bản hay thì tôi đều được.”

Lục Mạnh Nhiên ừ một tiếng, sau đó mời Trương Tịch đi văn phòng tổng giám đốc.

Chỗ thư ký không ngạc nhiên khi nhìn thấy Trương Tịch, gọi nội tuyến nói một tiếng với Tàn Thành, liền mời Trương Tịch đi vào.

Tàn Thành vừa cúp điện thoại với Lục Mạnh Nhiên không tới hai phút, nhìn thấy Trương Tịch, dò hỏi: “Gần đây em có muốn quay một bộ phim nào hay không?”

“Tôi muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian.” Trương Tịch không biết là Lục Mạnh Nhiên đã trao đổi cùng Tàn Thành ở sau lưng, khoát tay, nói: “Chuyện

đóng phim, gần đây kịch bản tốt không nhiều lắm, tôi không gấp.”

Tần Thành dở khóc dở cười, anh nghĩ anh thật sự đã lo lắng không đâu một trận. Cô ấy bị giật vai diễn, không đau lòng một chút nào, sức chịu đựng thật cao đó!

Nhưng mà dường như sức chịu đựng và đề kháng stress của cô luôn luôn mạnh mẽ.

Buổi tối vì để an ủi, Tần Thành mời Tường Tịch đi ăn cơm Tây.

Nhà hàng là của một người Pháp mở, phong cách hoàn toàn theo Châu Âu, mang theo lãng mạn của người Pháp.

Tường Tịch ôm một bó hoa hồng to, ngồi vào góc phòng.

“Chỗ này không có phòng bao.” Tần Thành ga lăng kéo ghế cho cô. “Nếu em không thích thì chúng ta có thể đi chỗ khác.”

“Không cần.” Một ngày không có miếng cơm nào, Tường Tịch đã sớm đói đến chịu không nổi, vì thế nói không khách sáo: “Nếu anh muốn cho tôi đói chết.”

Tần Thành lập tức gọi cơm.

Bọn họ tới sớm, lúc nhà hàng còn chưa có nhiều người tới, hai phần bò bít-tết được mang ra thật nhanh.

Tường Tịch vừa thấy cơm, không thêm nói, chỉ cầm cúi ăn.

Cô không muốn bị xếp vào hàng ngũ nghệ sĩ đói đến ngất xỉu.

Tần Thành nhìn cô một chút, cúi đầu cắt xong phần của mình rồi đẩy đến trong tầm tay Tường Tịch, anh thì lại muốn thêm một phần giống như vậy.

Tường Tịch ăn xong một phần, nhìn thấy trong tay có một phần khác, cũng không khách sáo, liền ăn.

Chờ đến khi cô ăn uống no đủ, nghỉ ngơi tốt thì Tần Thành mới lái xe chở cô về nhà. Để làm bữa sáng cho ngày mai, anh cố ý dừng xe dọc đường, đi siêu thị mua một ít đồ ăn.

Đến dưới lầu khu nhà, hai người sống đối với nhau, như là vợ chồng già lâu năm.

Vào nhà, Tần Thành giữ cửa, nói: “Nếu em muốn đóng phim của Lý Mặc, không phải là không có cách.” Gia nghiệp của Tần thị lớn như vậy, đầu tư quay một bộ phim không thành vấn đề.

Tường Tịch thay giày, đi vào phòng bếp phân loại đồ ăn, sau đó bọc plastic lại, bỏ vào tủ lạnh, khi đi ra thì trong tay bùng hai ly nước ấm, đưa một ly cho Tần Thành, một ly cầm trong tay, nói: “Không cần phải, phim của đạo diễn Lý hay, nhưng tôi không cần đóng toàn phim của ông ta, những đạo diễn khác cũng không phải không có kịch bản hay.” Cô chỉ tò mò nhà đầu tư của bộ phim đó là ai, tuyệt đối không thể nào đại tiểu thư Phương Vi Vi kia lại hạ thấp bản thân tôn quý của mình đi ăn cơm với người ta.

“Nghe nói người đầu tư bộ phim đó là nhà họ Phương.” Tần Thành thành linh nói ra tin tức mà anh mới có được, sau đó lảng lảng nhìn Tường Tịch.

“Thì ra là bọn họ.” Tường Tịch dờ ra trong chốc lát, rồi nói: “Thảo nào.”

Gia nghiệp của nhà họ Phương to lớn, vì con cháu bước chân vào giới điện ảnh mà đã suy nghĩ vẹn toàn.

Về mặt của Tường Tịch như chuyện không liên quan tới tôi, nhưng Tần Thành cảm giác được thay đổi của cô.

Anh để ly nước xuống, ôm chặt cô một chút, sau đó buông ra trở về phòng.

Tường Tịch im lặng đứng ở đó, khoé miệng dần dần nhếch lên.

Ban đêm, lúc Tường Tịch ngủ say, Tần Thành gọi một cú điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nhà biên kịch Tiêu Diễn

Tường Tịch bị một con ác mộng làm thức giấc.

Đó là con ác mộng đã lặp đi lặp lại nhiều lần.

Ở trong mộng, cô một lần nữa nhớ lại cảnh tượng khi nhà họ Tưởng suy tàn, thấy được sắc mặt lạnh lùng của nhà họ Phương vào lúc ấy.

Tưởng Tịch nghĩ, chẳng những là kiếp trước, kiếp này cô cũng sẽ không tha thứ cho người nhà họ Phương đã sỉ nhục, làm khó dễ cha mẹ của cô đủ điều.

Hít sâu mấy hơi, Tưởng Tịch sờ soạn mở đèn ở đầu giường.

Bóng tối lập tức bị ánh sáng xua tan. Lau mồ hôi lạnh toát ra trên trán, Tưởng Tịch xốc mền lên, xuống giường.

Dép lê đạp lên thảm lông cừu thật dày, phát ra tiếng động không rõ lắm. Nhưng vì vấn đề tâm lý, Tưởng Tịch cảm thấy âm thanh trong phòng ngủ rất lớn, tiếng tim đập, tiếng hít thở lẫn với tiếng đồng hồ tích tắc, thật ồn ào, thật khó cho người ta bình tĩnh.

Đứng ở cửa phòng ngủ trong chốc lát, Tưởng Tịch mở cửa đi ra ngoài.

Cô vốn tính đến phòng bếp rót một ly nước uống, nhưng khi đi qua phòng khách thì phát hiện đèn ở ban công sáng lên.

Cô nghi ngờ tới gần, mới phát hiện Tần Thành đang đứng hút thuốc ở ban công.

Tần thuốc rõ ràng đã cháy hết, làm tôn lên vẻ mặt quanh quệ cô liêu của Tần Thành. Đúng vậy, cô liêu, Tưởng Tịch cũng không biết tại sao lại có loại cảm giác này.

“Sao anh còn chưa ngủ?” Cô chậm rãi đi qua, dựa vào cửa ban công, cũng không nhìn hướng ra phía ngoài, tự nói một mình: “Đã hai giờ rồi.”

“Công ty có một số việc cần xử lý.” Tần Thành dụi tàn thuốc, nhìn bóng dáng trong đáy mắt Tưởng Tịch, nói như giỡn: “Sao, đau lòng tôi?”

Chân mày Tưởng Tịch giật giật.

Tần Thành thờ dãi trong lòng, áp người qua, vén tóc đã bị thấm ướt mồ hôi của cô ra sau tai, thâm tình chân thành.

Tưởng Tịch sững sốt, trong nháy mắt trái tim ngưng lại.

Cô không biết thời gian kiên nhẫn của Tần Thành đối với cuộc hôn nhân này dài bao lâu, nhưng không thể nghi ngờ, mới vừa rồi đầu ngón tay của anh rất ấm áp, đụng đến lòng đau đớn của cô.

Tần Thành rất bình tĩnh quan sát biến hoá rất nhỏ trên mặt cô, khi lùi lại thì nói: “Em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta xuất ngoại.”

Tưởng Tịch xoay xoay cái ly, khó hiểu hỏi: “Ngày mai anh không cần đi làm sao?”

“Ngày mai phải đi nước ngoài công tác.” Tần Thành dứt hai tay vào túi quần, nói: “Không phải là em cần nghỉ ngơi một hồi sao? Đúng lúc, ngày mai đi cùng tôi.”

Tưởng Tịch nói không ra lời.

Cô muốn nói Tần Thành không phải là anh đang mê sảng chứ, nhưng lòng của cô đã tin Tần Thành trước một bước.

Thành phố C không có chuyến bay thẳng đến đa số thành phố ở nước ngoài, Tưởng Tịch đành phải đi theo Tần Thành từ thành phố C bay đến thành phố S, sau đó mới từ thành phố S bay ra nước ngoài.

Mãi cho đến khi Tần Thành đưa vé máy bay cho cô thì Tưởng Tịch mới biết hai người đi nước Anh.

Giải trí TRE và nước Anh có liên hệ? Tưởng Tịch lắc đầu, có lẽ cô đã suy nghĩ nhiều.

Nhưng cô không nói cái gì, không có hỏi vì sao chỉ có hai người bọn họ, không có trợ lý của Tần Thành, cũng không có hỏi rốt cuộc Tần Thành muốn đi làm chuyện gì. Cô chỉ duy trì phối hợp cao độ với lời nói của Tần Thành.

Trong đại sảnh đợi có một màn hình thật lớn đang chiếu quảng cáo, bên kia vừa vang lên thông báo đăng ký thì trên màn hình xuất hiện một bóng dáng xinh đẹp.

“Phương Vi Vi tự hát trong MV của mình.” Tần Thành tự nhiên kéo tay Tưởng Tịch. “Không có gì ghê gớm lắm.”

Nếu Tưởng Tịch muốn ca hát, muốn ra đĩa nhạc, nhất định là tốt hơn Phương Vi Vi.

Tần Thành nghĩ trong lòng, lấy dáng vẻ chuyên tâm kéo Tưởng Tịch lên máy bay.

Luân Đôn đi sau thành phố S tám tiếng đồng hồ, cho nên dù khi xuất phát ở thành phố S là vừa qua 12 giờ trưa, lúc tới sân bay Heathrow ở Luân Đôn

thì chỉ vừa phù bóng chiều.

Có rất nhiều gương mặt khác nhau đến đón người, nhưng không ngờ sau khi Tường Tịch ra tới sân bay thì ánh mắt đã chú ý tới người đàn ông kia đầu tiên.

Trên đời này người chia ra rất nhiều loại, có người đẹp trai không tài, có người có tài không có mạo, có người tài mạo song toàn.

Tường Tịch gần như chỉ liếc mắt một cái liền xác định người đàn ông kia tuyệt đối không phải là một cái thùng rỗng.

Mà sự thật đã chứng minh, người đàn ông chính xác giống như cô đã nghĩ.

“Người này là Tiêu Diễn.” Tần Thành lãnh đạm giới thiệu người đàn ông với Tường Tịch. “Bút danh của cậu ta chắc em đã nghe qua, gọi là Ngôn Tiếu.”

Tường Tịch kinh ngạc trừng to mắt.

Tên Ngôn Tiếu này quả thật là danh tiếng vang dội, bởi vì nhà biên kịch của “Tùng húa nhiều năm” chính là Ngôn Tiếu.

“Xin chào.” Người đàn ông mặc áo bành tô dài đến mắt cá chân, tác phong nhanh nhẹn vươn tay, rồi cười hi hi nói: “Cô Tường.”

“Xin chào, anh Tiếu.” Tường Tịch nhin xuống chấn động thật lớn ở trong lòng, vươn tay bắt tay với Tiêu Diễn một cái.

Tần Thành ở bên cạnh nhìn chăm chăm hai người đang qua lại, nét mặt khó hiểu.

Tiêu Diễn là tới đón bọn họ, anh ta lái một chiếc xe thể thao bình thường, Tường Tịch theo Tần Thành ngồi lên, nghĩ thầm lúc trở về nhất định phải hỏi Tần Thành muốn làm gì một chút.

Anh không mang theo một trợ lý nào, thế nhưng lại kêu một nhà biên kịch đến đón bọn họ, chắc là không phải đi công tác đơn giản như vậy.

Tường Tịch nghĩ, nhìn Tần Thành thẳng người dậy nói với Tiêu Diễn: “Đề nghị của tôi cậu nghĩ như thế nào?”

Tiêu Diễn run chân nói: “Đang suy nghĩ.”

Tần Thành ngồi trở lại, thành khẩn nói: “Tôi hy vọng cậu có thể thật sự suy nghĩ một chút.”

Tiêu Diễn phì cười một tiếng, nói: “Nếu tôi không suy nghĩ thì sao?”

Tần Thành nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Tôi đây sẽ ở Luân Đôn chờ cho cậu suy nghĩ.”

“Ặc...” Tiêu Diễn xoay tay lái, xe đổi hướng chạy. “Tôi đang suy nghĩ, hơn nữa, tôi cam đoan sẽ nghiêm túc suy nghĩ. Tần sư huynh, anh không nên đợi ở đây, ở cùng một chỗ với một cái máy lạnh không biết khi nào sẽ bị hỏng, tôi thật sự chịu không nổi.”

Sắc mặt Tần Thành sa sầm xuống.

Tường Tịch nhin không được cười ra tiếng.

Tiêu Diễn ở ghế lái cũng phối hợp cười theo.

Vì thế, nhiệt độ ở trong xe chỉ trong mười phút đã rút xuống tới điểm đóng băng.

...

“Xuống xe đi!” Xe dừng lại trước một khách sạn, Tiêu Diễn chịu khó giúp đỡ lấy va li hành lý ra, nói: “Khách sạn có buffet đồ uống, các người tự giải quyết đi, hôm nay tôi sẽ không quấy rầy các người, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Tần Thành vịn cửa xe nhìn anh ta. “Cậu muốn chạy trốn?”

“Sao có thể chứ?” Tiêu Diễn giống như nghe được chuyện cười. “Tần sư huynh, anh đường xa đến đây, tôi còn hoan nghênh không kịp nữa là, làm sao lại trốn chứ.”

Sự thật thì buổi trưa anh ta đã đặt một vé bay đi Úc, dự định lừa Tần Thành một chút, sau đó liền thừa dịp nửa đêm rời khỏi nước Anh.

Tần Thành hừ lạnh: “Hy vọng cậu nghĩ sao nói vậy.”

Tiêu Diễn lập tức giữ vững vẻ mặt: “Miệng và lòng tôi từ trước tới nay đều như một.”

“Chỉ mong là vậy.” Tần Thành thả tay ra, dùng chân đá cửa xe. “Giữa trưa ngày mai chúng tôi chờ cậu ở khách sạn, đến lúc đó thì nói cho tôi biết lựa chọn của cậu.”

“Lựa chọn như thế nào cũng được chứ?” Mắt Tiêu Diễn lóng lánh như sao.

Tần Thành ần ần màng tang, nói từng chữ một: “Chỉ có một lựa chọn, cậu có thể dùng ngữ pháp khác nhau để sắp xếp trình tự từ ngữ.”

Tiêu Diễn nắm tay lên án: “Còn không bằng không nói.”

“Cậu đừng có nhiều lời với tôi.” Tần Thành không thèm nhìn anh ta. “Bây giờ cậu tốt nhất là nhanh chóng trở về suy nghĩ gì đó đi, nói không chừng ngày mai tôi để cho cậu nói lên ý tưởng.”

“Anh!” Tiêu Diễn lập tức thay đổi về mặt sắp khóc: “Anh ăn hiếp người ta.”

Tần Thành bị anh ta ầm ĩ đến đau đầu, đột nhiên quay đầu lại nói: “Cậu còn tranh cãi ầm ĩ thì hôm nay sẽ không về nhà.”

“Đi thôi.” Tần Thành xoay người nhìn Tường Tịch, nghiêm túc mà không chút do dự nói: “Tiêu Diễn hay thần kinh thất thường, em không cần phải để ý đến cậu ta.”

Tường Tịch: “...”

Không biết khách sạn là Tần Thành hay trợ lý của anh đặt trước, ban công của phòng Tường Tịch đối diện với cầu Luân Đôn cách đó không xa.

Ngồi trên ban công, vừa ăn cơm vừa ngắm cảnh, vẫn có thể xem là một trong hưởng thụ tuyệt vời nhất của đời người.

Đương nhiên, nếu cô không sợ độ cao thì càng tốt hơn.

Tường Tịch tinh tế thưởng thức rượu đỏ mà người phục vụ đã đưa tới, ngậy người hơn nửa tiếng, không ngoài dự liệu của Tần Thành, hỏi: “Anh muốn Tiêu Diễn lựa chọn cái gì vậy?”

“Tôi nghĩ là em sẽ nhận xuống không hỏi.” Tần Thành nhàn nhã nâng tay chạm ly với cô. “Nhưng em đừng nói em đoán không ra.”

Ánh mắt nhìn thẳng về hướng cầu Luân Đôn, Tường Tịch nói: “Viết kịch bản?”

Tìm một biên kịch, khả năng lớn nhất là viết kịch bản.

“Không sai.” Tần Thành cười lên. “Lần này tôi tìm Tiêu Diễn là kêu cậu ta viết kịch bản.”

Anh nói xong, nhấp ngụm rượu, lại nói tiếp: “Tiêu Diễn có tài viết kịch bản rất giỏi, nhưng cậu ta cũng là một người lười biếng, cho nên đã debut nhiều năm nhưng trong giới điện ảnh và phim truyền hình trong nước vẫn không được nhiều người biết đến. Mà cậu ta, chỉ có bị bắt buộc mới có thể hoàn toàn chính chính viết ra một kịch bản đảm bảo chất lượng.”

“Tôi kêu cậu ta làm chính là viết một kịch bản ứng với con người em.”

Tường Tịch rung động.

Tần Thành cười cười với cô: “Bà Tần, không phải là em vô cùng cảm động chứ? Nếu muốn khóc thì tôi không ngại cho em mượn bờ vai đâu!”

Tường Tịch: “...”

Cô đứng là cảm động, nhưng mà là trước câu nói tiếp theo của Tần Thành.

Nhìn thấy Tiêu Diễn lần nữa là vào giữa trưa hôm sau, Tường Tịch ngủ thẳng đến mười giờ mới rời giường. Đứng một cái ra nước ngoài, bị trái gờ trở thành vấn đề lớn nhất của cô.

Bên này cô vừa ăn xong điểm tâm, không đến một tiếng, Tiêu Diễn liền lái chiếc xe thể thao đến.

Anh ta thoạt nhìn rất uất nghẹn, nhìn thấy Tần Thành thì lập tức méo miệng. “Tần sư huynh, ngoài đồng ý viết kịch bản ra, tôi có lựa chọn thứ hai không?”

Tần Thành chậm rãi quay đầu, giọng nói đều đều: “Cậu nói gì?”

“Chắc là có thể.”

“Không thể.” Tần Thành nắm lấy cổ áo của Tiêu Diễn, túm tới người đang có ý đồ lén trốn ở sau lưng Tường Tịch.

Tiêu Diễn nhỏ hơn Tần Thành hai tuổi, mặt mũi xinh đẹp, giống mọi công tử quý tộc, bị Tần Thành chỉ cao hơn anh ta một chút nắm lên, hệt như một cảnh hài kịch trên sân khấu.

Tự bảo mình phải bình tĩnh, nhưng Tường Tịch vẫn không thể giữ nổi.

Cô cười rộ ra tiếng.

Tần Thành bỗng nhiên phát hiện người trong tay mình không còn giấy dựa.

Anh cúi đầu nhìn, vẻ mặt bỗng dưng dữ tợn.

Lúc này Tiêu Diễm ngờ ngác nhìn chăm chú Tường Tịch, ngay cả nước miếng chảy ra cũng không cảm thấy.

Dám nhìn người của anh, Tần Thành thả tay bỏ Tiêu Diễm ra.

Tiêu Diễm lão đảo vài bước mới ổn định thân hình, vẻ mặt vẫn như trước không thay đổi.

Tần Thành càng thêm phần nộ, hai mắt nhú lại, vuron người nắm lấy bả vai của Tiêu Diễm.

“Đau, ái da, đau!” Tiêu Diễm rút cuộc xoay người lại, dùng hết sức mở tay Tần Thành ra, bụm vai nhảy lên. “Tần sư huynh, anh ra tay quá độc ác.”

Nói xong, ánh mắt không ngừng lướt đến trên người Tường Tịch.

“Tiêu Diễm.” Tần Thành nổi giận. “Hôm nay cậu không muốn về nhà?”

“Muốn, đương nhiên là muốn.” Tiêu Diễm đi đến bên cạnh Tường Tịch, đề lên vai cô, nói: “Nhưng tôi càng muốn nói chuyện với cô Tường hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nói chuyện trong phòng sách

Tường Tịch phát hiện ánh mắt của Tiêu Diễm thay đổi.

Sáng ngời như là Bá Nhạc nhìn thấy được một con thiên lý mã, như là một giáo sư đột nhiên phát hiện ra một người đệ tử thiên tài.

Tần Thành cũng phát hiện thay đổi này.

Anh thả lỏng giọng điệu, thuận miệng nói: “Cậu có thể nói chuyện, nhưng không được có chủ ý lệch lạc gì.”

Tiêu Diễm tròn mắt lên: “Muốn làm chuyện không đứng đắn ở ngay dưới mắt của Tần sư huynh, tôi không có lòng can đảm đó.”

Mặt Tần Thành đông lại, nói: “Cậu nói thêm một câu nữa thử xem.”

Tiêu Diễm lập tức khiếp sợ bỏ chạy như người mắc “bệnh thần kinh”.

Nhưng mà anh ta còn kéo theo Tường Tịch chạy.

Tường Tịch quay đầu thấy Tần Thành không đuổi theo, liền biết là anh ngầm đồng ý, vì thế ổn định nhịp tim, nói với Tiêu Diễm đang chậm rãi dừng lại: “Anh Tiêu, tạm thời không gấp nói chuyện, tôi nghĩ, chúng ta có thể tìm một chỗ, vừa nghỉ ngơi vừa nói chuyện.”

Tiêu Diễm xoay người thờ hồn hển, nói: “Cũng đúng.”

Nói xong thì đi đến băng ghế trước cửa quán cà phê, ngồi xuống.

Có người cấp trên trở mặt thật nhanh là Tần Thành, Tường Tịch đã quen với tính cách điên khùng này của anh ta. Cô bình tĩnh như thường ngồi xuống, gọi hai tách cà phê.

Thời tiết hôm nay tốt hiếm thấy ở Luân Đôn, hai người ngồi song song nhau, trai tài gái sắc, trong mắt người khác trở thành một loại phong cảnh khác.

Có lẽ là Tiêu Diễm sống ở Anh lâu rồi, nên tính tình so với những nhà biên kịch bình thường trong nước thì thẳng thắn hơn, anh ta nói thẳng vào vấn đề: “Cô Tường, cô có biết vì sao tôi rất ít viết kịch bản không?”

Tường Tịch nhìn anh ta. “Không phải bởi vì lười biếng?”

“Tôi biết, đây là Tần sư huynh đã nói với cô!” Nhắc tới Tần Thành, giọng nói của Tiêu Diễm không lập tức thay đổi, mà là tiếp tục dùng giọng điệu như cũ: “Thật ra đều không phải như thế.”

Tường Tịch gật đầu.

Tiêu Diễn mỉm cười: “Chỉ vì tôi không tìm được cảm hứng.”

Nụ cười của Tường Tịch đọng lại ở khóe miệng.

“Rất kỳ quái, đúng không?” Tiêu Diễn chậm rãi khuấy cà phê. “Một nhà biên kịch đủ tư cách không có khả năng bởi vì không có cảm hứng mà không viết ra được kịch bản. Bởi vì anh ta không cần cảm hứng, chỉ cần dựa vào nhu cầu thị trường của phim điện ảnh và truyền hình là anh ta có thể sản xuất ra hàng loạt kịch bản với cốt truyện tương tự nhưng tình tiết khác nhau.”

“Lúc tôi không có chuyện gì thì thường xuyên ở nhà viết gì đó, tôi viết rất nhiều kịch bản, nhưng những cái này không phải là cái tôi muốn. Tôi thích cảm hứng đột nhiên phát ra, có lẽ nó sẽ mâu thuẫn với khẩu vị của xã hội, nhưng tuyệt đối biểu đạt cái nhìn của tôi đối với một số người, một số việc.”

Cho nên đến nay anh ta không được biết đến.

Tường Tịch bừng tỉnh hiểu ra, dùng một chút, nói: “VẬY, TÔI LÀ CẢM HỨNG CỦA ANH?”

“Không sai.” Tiêu Diễn không phủ nhận chút nào. “Gần đây tôi viết một kịch bản mới, dung mạo của nữ chính vì một số lý do và chưa thể xác định được, nụ cười vừa rồi của cô làm cho tôi có cảm hứng mới. Hiện tại, cái kịch bản đó cũng có thể viết tiếp rồi.”

“Vậy thì cậu nhanh chóng đi viết đi.” Không biết Tần Thành đến đây từ lúc nào, nhìn Tiêu Diễn với vẻ mặt ghét bỏ: “Tốt nhất là trước khi tôi về nước thì hoàn thành kịch bản.”

“Làm sao được?” Tiêu Diễn bày ra vẻ mặt thần kinh. “Tần sư huynh, cái tôi phải viết là kịch bản phim đó, không phải là truyện ngắn không tới năm chục ngàn chữ đâu.”

Tần Thành giong tay. “Tôi nhớ rõ có người đã nói qua tay của anh ta rút gân, một giờ mười ngàn từ là chuyện nhỏ.”

Mặt Tiêu Diễn đau khổ, đó là anh đã khoa trương, cường điệu hoá đó có hiểu hay không? Đừng có vừa thấy gió là tưởng mưa tới, vừa thấy tuyết là tưởng có băng.

Tần Thành lạnh lùng nghiêm mặt nhìn anh ta.

Tiêu Diễn không chịu nổi bị đánh bại, đành phải đau khổ lái xe về nhà viết kịch bản.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian viết kịch bản này, anh ta tha hồ có quyền thăm viếng Tường Tịch. Dù cho Tần Thành có ghen tị khó chịu sau lưng, nhưng bên ngoài cũng không thể cự tuyệt.

Nói như thế nào thì cũng là anh tìm đến Tiêu Diễn viết kịch bản, bây giờ sự việc phát triển hoàn toàn dựa theo ý nguyện của cậu ta.

Tuy rằng mỗi buổi sáng Tiêu Diễn đều la hét là mình không viết ra được gì, nhưng mỗi lần xuống tay đều là đánh chữ như bay. Trong bốn năm ngày ngắn ngủi đã viết xong một nửa nội dung.

Tường Tịch ngạc nhiên sững sờ, không khỏi kính nể khen.

Những ngày ở Luân Đôn quả thật xem như là tự tại nhất đối với Tường Tịch trong một năm qua. Cô đi ở trên đường không phải mang kính râm, cũng không lo lắng bị người ta nhận ra, ăn cơm ngủ nghỉ hoàn toàn dựa theo ý thích của mình.

Nhưng ngày lại ngày trôi qua, trong lòng cô mờ nhạt dâng lên cảm giác phiền muộn.

Cô tìm kiếm tin tức trong nước trên máy tính, thấy được rất nhiều tin tức của Phương Vi Vi. Cô ta đi Nhật quay MV, cô ta chuẩn bị ca khúc mới, cô ta nhận vai diễn trong “Ăn chơi trác táng”, v.v. . .

Ở nước Anh đến ngày thứ bảy, lúc ăn cơm chiều Tường Tịch nói: “Chúng ta trở về đi!”

Tần Thành buông dao nĩa, nhìn cô: “Khi nào?”

“Ngày mai.” Tường Tịch nói: “Ngày mới là năm mới, tôi muốn trải qua ở trong nước.”

“Được.” Tần Thành vô cùng dứt khoát, thậm chí có chút vội vàng.

Mấy ngày nay anh đã thật bị Tiêu Diễn làm cho tức gần chết rồi. Khi anh ra cửa mua bữa sáng thì Tiêu Diễn tìm Tường Tịch, khi anh đi nói chuyện với xí nghiệp của bạn xứ giúp Tần Tự thì Tiêu Diễn tìm Tường Tịch, khi anh cùng Tường Tịch đi ra ngoài dạo phố thì Tiêu Diễn lại gọi điện thoại đến ồn ào tìm Tường Tịch. Theo lối nói hoa mỹ thì là mặt đối mặt nói chuyện phiếm tìm cảm hứng.

Không viết kịch bản cho xong, còn mỗi ngày ôm đùi Tường Tịch. Bà xã của anh là để cho người khác có thể thêm thường lộ liễu sao?

Nếu không phải chờ kịch bản, Tần Thành đã sớm mang Tường Tịch rời Luân Đôn. Bất cứ nơi nào cũng dễ chịu hơn là ở cạnh cái tên Tiêu Diễn hay nổi

điền bất chợt này.

Tần Thành đã đồng ý, Tường Tịch trở về phòng liền đặt vé máy bay vào buổi chiều ngày hôm sau.

Trưa hôm sau, hai người cùng đi tạm biệt Tiêu Diễn.

Tiêu Diễn ở một mình trong ngôi biệt thự ở ngoại ô Luân Đôn. Năm năm trước, gia đình anh ta di cư đến nước Anh, ngôi biệt thự này là ông bà Tiêu mua lúc vừa tới, gần đây bọn họ đang du lịch ở Ireland, trong nhà chỉ có một mình Tiêu Diễn.

Phòng sách của Tiêu Diễn chiếm toàn bộ nửa diện tích lầu hai, trên ba bức tường đều bày đầy sách – triết học trong và ngoài nước, lịch sử, kinh tế, đều có sách liên quan đến mọi lĩnh vực – giống như là một thư viện nhỏ.

Tường Tịch tuy ý rút một quyển sách, nói: “Các người nói chuyện với nhau, tôi đi phơi nắng một chút.”

Tần Thành cười gật đầu.

Cô vừa đi, Tiêu Diễn chống đỡ không được. Anh ta canh giữ máy tính của mình, cúi đầu nói: “Tần sư huynh, các người thật sự không ở lại Luân Đôn sao? Tuy rằng anh là một cái máy lạnh, nhưng Tường Tịch thì không phải a, anh không biết, lúc cô ấy nói chuyện với tôi có bao nhiêu dịu dàng đâu.”

“Cô ấy là một diễn viên.” Tần Thành không chút lưu tình vạch ra cảm giác nhảm lẫn của anh ta. “Diễn kịch đối với cô ấy mà nói là như chuyện thường.”

“Vây đối với anh cũng là chuyện thường.” Tiêu Diễn bất mãn nói thầm. Nghĩ đến năm anh ta vào đại học, nhớ đến Tần Thành là một người chơi thể thao siêu cấp, siêu cool, lạnh lùng bá đạo trong truyền thuyết, liền cầm đầu cầm cổ chạy đến ôm đùi sư huynh. Ai ngờ, người nam sinh cao ngạo lạnh lùng trong miệng các nữ sinh căn bản không phải là Tần Thành thật sự, ok? Anh ta chính là một con hồ ly xảo quyệt, tính tình không tốt, không ga lăng với nữ sinh, còn có tính chiếm hữu mạnh mẽ, hoàn toàn biến thái.

Trong lòng Tiêu Diễn mắng Tần Thành cả trăm lần.

Rồi lại lo lắng cho Tường Tịch, ở cùng với người biến thái như vậy thì diễn kịch cũng rất mệt đi!

Gạt bỏ hai giọt lệ đồng cảm, Tiêu Diễn lớn tiếng nói: “Tường Tịch càng đáng thương, nếu tôi không bạn gái, tôi muốn theo đuổi cô ấy.”

Mặt Tần Thành lộ sát khí.

Tiêu Diễn còn không biết sống chết, nói: “Tần sư huynh, anh là ông chủ của một công ty giải trí, nhìn thấy Tường Tịch như vậy, động tâm là rất bình thường, nhưng anh có thể đối xử tốt với cô ấy không? Không thể nào!”

Tần Thành thật sự muốn bùng nổ, mắt lạnh trừng anh ta: “Cô ấy là vợ của tôi.”

Tiêu Diễn rút cuộc im miệng.

Tần Thành từ trên cao nhìn xuống anh ta: “Tường Tịch là vợ của tôi, là chị dâu của cậu, Tiêu Diễn, cậu mà còn nói bậy nói bạ thì tôi lập tức lấy những kịch bản khác mà cậu đã viết đem về nước quay phim.”

Đến lúc đó Tiêu Diễn sẽ nhất định nổi tiếng, sẽ có càng nhiều người tìm anh ta viết kịch bản, như thế là anh ta sẽ không còn được thoải mái sung sướng nữa.

“Anh thật độc.” Tiêu Diễn run run copy kịch bản đã được viết một nửa vào USB của Tần Thành. “Tần sư huynh, anh rất độc, tôi mặc niệm cho các nhân viên của công ty anh, không, ngoại trừ Tường Tịch ra.”

“Chỉ cần kịch bản được viết xong trong hai tháng tới thì cậu muốn làm gì cũng không quan hệ tới tôi.”

Tiêu Diễn chỉ vào mũi Tần Thành, cá giận nói: “Này, sao anh lại qua cầu rút ván thế!”

“Nếu cậu muốn Tường Tịch thất vọng thì cũng có thể qua cầu rút ván.”

Tiêu Diễn câm miệng.

Một ngày trước khi Tần Thành tới, anh ta đã xem qua mấy lần ba bộ phim mà Tường Tịch diễn trong một năm qua, nhất là “Từng hứa nhiều năm”. Lúc trước anh ta viết kịch bản, sau khi viết xong liền cho một người bạn trong nước đi tìm đạo diễn để quay phim, mà bởi vì anh sợ phiền phức nên đã uỷ quyền tất cả cho người bạn kia.

Vai diễn của Tường Tịch là một tay người bạn kia thúc đẩy, bởi vậy lần duy nhất đó Tường Tịch nói chuyện với nhà biên kịch Ngôn Tiểu cũng là nói với người bạn kia.

Ngày đó anh ta đi đón ở sân bay cũng là ngày đầu tiên anh ta cùng Tường Tịch gặp mặt.

Tiếp xúc mấy ngày nay, thật ra không phải cảm xúc hoàn toàn bùng nổ, có khi là thăm dò, thử xem Tường Tịch có đáng giá cho anh ta viết một kịch bản

vì cô ấy không.

Tường Tịch đã qua được cửa ải. Cô ấy khiến cho anh cam tâm tình nguyện đi viết một kịch bản.

Tiêu Diễn nghĩ, cảm thấy anh ta thật sự là bị áp bức khổ sở a! Mồm mép lằng nhằng với Tần Thành mấy ngày nay, kết quả anh còn phải viết, chẳng những gấp mà còn phải hay.

Vâng, anh ta thật sự rất đáng thương.

Nhưng mà, “Tần sư huynh, anh nói là vợ, là có ý gì?” Nếu đã kết hôn thì trên mạng nên có đưa tin mà, chẳng lẽ mình không phát hiện?

“Chúng tôi là vợ chồng được pháp luật thừa nhận.” Tần Thành gõ gõ bàn. “Bắt đầu từ một năm trước.”

“Thì ra là vậy.” Tiêu Diễn bỗng nhiên trong lòng sáng tỏ. “Xem ra là anh làm cho cô ấy giận, vì đền tội nên tới tìm tôi.”

Bằng không thì sao lại đặt hai phòng khách sạn chứ?

Nổi giận, quả thật là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Tiêu Diễn cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn đủ dùng, buổi chiều viết thêm mười ngàn chữ nữa cũng không thành vấn đề.

Tần Thành cúi đầu nhìn Tiêu Diễn, hận không thể ngửa đầu lên trời, cảm giác bất lực sâu sắc.

Nhưng cũng không quên nói: “Tường Tịch muốn lặng lẽ, cho nên không mấy người trong giới biết chuyện chúng tôi kết hôn. Tốt nhất là cậu kín miệng vào, nếu để cho tôi nghe được tin đồn thì mười năm kế tiếp cậu sẽ trở thành nhà biên kịch vĩ đại nhất trên thế giới.”

Đe dọa, đe dọa trắng trợn! Sắc mặt Tiêu Diễn lần lượt thay đổi từ xanh sang trắng.

Đáng tiếc là mình thân đơn sức mỏng, tay chân cùng sử dụng cũng không chắc có thể đẩy ngã Tần Thành.

Cũng may rốt cuộc Tần Thành nhớ đến buổi chiều bọn họ phải rời đi, nên bỏ qua Tiêu Diễn, cầm lấy cái USB, nói: “Buổi chiều cậu không cần đưa chúng tôi.”

“Vây sư đệ cung kính tiền ngài!” Anh cũng đừng trở lại! Tiêu Diễn quyết định, chờ một khi kịch bản của Tường Tịch hoàn tất, anh ta lập tức thay đổi số điện thoại, ừ, tiện thể dọn nhà luôn. Dù sao thì anh ta cũng có một căn nhà ở nội thành, chỉ cần không có quan hệ gì đến Tần Thành này là mình như thế nào cũng được.

Tường Tịch đang ngồi xổm trước vườn hoa xem hoa, nghe thấy tiếng bước chân thì vội đứng lên, nói: “Đã nói chuyện xong rồi? Để tôi đem trả quyển sách.”

“Khỏi cần.” Tần Thành kéo Tường Tịch lại: “Tiêu Diễn nói lát nữa cậu ta xuống lấy, em đừng đi quấy rầy cậu ta.”

Tường Tịch: “...”

Người đang ở bên cửa sổ phòng sách khoa tay múa chân vậy vậy cô không phải là Tiêu Diễn sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đau thấu tâm can

Rất nhiều minh tinh không có ăn tết.

Tuy rằng đã kêu Lục Mạnh Nhiên từ chối tất cả các thông cáo vào nửa tháng gần đây của cô, nhưng khi Tường Tịch vừa xuống máy bay về đến nhà thì liền nhận được điện thoại của Lục Mạnh Nhiên.

Đó là một thông cáo lớn, đài truyền hình thành phố C tổ chức một cuộc liên hoan hợp mặt nhỏ của các minh tinh, để cho các minh tinh nói về thành quả của năm rồi và bày tỏ chúc mừng năm mới.

Bởi vì phát sóng trực tiếp, các minh tinh cần phải ngây ngốc ở trong studio bốn tiếng đồng hồ, giữa lúc đó có thể đi nghỉ giải lao một chút, nhưng thời điểm giao thừa thì phải có mặt.

Ý nghĩ đầu tiên khi Tường Tịch nhận được tin là lập tức từ chối, nhưng Lục Mạnh Nhiên đã nói một câu.

Lục Mạnh Nhiên nói: “Tiết mục này đã được làm mười mấy năm nay, mỗi năm một lần, mỗi một lần đều tổ chức khá thành công. Có rất nhiều minh tinh vừa hết thời, đã lâu không đóng phim đều ra sức tìm người nâng đỡ để được tham gia chương trình. Tường Tịch, đây là bọn họ chủ động tìm đến cô, nếu cô từ chối thì sẽ đắc tội với người ta, sau này có muốn tham gia cũng khó.”

Tường Tịch nói: “Anh để cho tôi suy nghĩ một chút, mười phút sau tôi hồi âm cho anh.”

Cúp điện thoại, Tường Tịch hỏi Tần Thành: “Tiếp theo anh có kế hoạch gì không?”

“Không có, sao, em có kế hoạch?” Tần Thành mừng rỡ để cho cô chủ động muốn gì đó. Bây giờ anh càng ngày càng có cảm giác đối với cô, chỉ mong sao cô và anh ở chung với nhau nhiều hơn, chỉ cần không phải đi công tác, anh đều rất vui vẻ.

“Buổi tối tôi có một thông cáo.” Tường Tịch cúi đầu đánh tin nhắn. “Phải đợi tới đêm.”

“Bà Tần.” Tần Thành nghiêng răng nghiêng lợi, anh vì cô mà ngừng lại để ra nước ngoài, kết quả cô vừa trở về là lại đi làm việc.

Anh từ một ông chủ lạnh lùng trở thành xảo quyệt, rồi trở thành tình tứ dễ dàng lắm sao?

Tường Tịch cảm giác được anh nổi giận, nói: “Sáng mai chắc chắn tôi sẽ trở về.”

Tần Thành quay đầu, không biết vì sao giọng điệu cứng nhắc: “Hy vọng em nói được là làm được. Tường Tịch, em cũng đừng quên em trước tiên là bà Tần, sau đó mới là diễn viên.”

Tường Tịch đóng di động lại.

Đã thật lâu Tần Thành không đề cập tới trách nhiệm của người vợ, thế cho nên thiếu chút nữa là cô quên.

Ngay từ đầu, mỗi lần đối diện với Tần Thành cô đều nhắc nhở mình, cô là vợ của Tần Thành, anh muốn cô là người như thế nào thì cô liền đóng thành người như thế đấy.

Về sau, cô có chút quen thuộc đối với Tần Thành, hiểu biết tính tình của anh, vì thế càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhưng hiện tại Tường Tịch đột nhiên nhớ tới mấy tháng gần đây, nhìn như là cô đang phối hợp với Tần Thành, trên thực tế là Tần Thành đang phối hợp với cô.

Tại sao?

Vì một hiệp ước mà tiến đến hôn nhân thì không nên là như vậy.

Sau khi trọng sinh Tường Tịch đã không nghĩ đến chuyện tình cảm. Cô thừa nhận là cô sợ, bị Nguyên Tấn Thần tổn thương nghiêm trọng như vậy, cô đã không dám tin tưởng vào tình yêu. So với cho tới cuối cùng là bị tổn thương, không bằng ngay từ đầu đừng vướng vào.

Bởi vì chỗ dựa mới sinh ra mối hôn nhân này với Tần Thành, cô sớm đã quen. Nhưng mà từ lúc nào Tần Thành thay đổi đối với cô?

Tường Tịch cảm thấy tình hình này không được tốt.

Cô ổn định cảm xúc, cười nói: “Tôi nhớ rõ, ông Tần, tôi sẽ từ chối thông cáo này.”

Tần Thành đợi không được lời muốn nghe, nổi giận: “Không cần phải.”

Tường Tịch vẫn là bộ dạng ung dung nhàn nhã, nhưng nói mấy câu liền khiến cho những dịu dàng đã được tạo ra giữa hai người trong một thoáng cô bị gãy xương và trong một tuần ở Luân Đôn tanh thành mây khói.

Cô nói: “Hôm nay là lỗi của tôi, thật xin lỗi.”

Bộ dáng khô hời của cô nhìn gần hay xa đều mang lại niềm vui, nhưng Tần Thành không vui được. Hơi thở nghẹn lại trong ngực anh, không lên cũng không thể xuống được, chặn lại làm cho cả người anh đau.

Trước đây nghe người ta nói tình yêu khiến cho con người đau đớn, Tần Thành nghĩ hiện giờ anh cũng được thật sự thể nghiệm một phen, đau muốn chết, thế nhưng anh còn không thể nổi giận với cô.

Hiện giờ Tần Thành không muốn nhìn thấy Tường Tịch, nói: “Tôi đi công ty, chúc làm việc được tốt.”

Lục Mạnh Nhiên trả lời đài truyền hình, nói Tường Tịch sẽ đến đúng giờ, sau đó bắt tay vào chuẩn bị cuộc gặp gỡ năm mới với fan vào sáng mai của Ti Dục.

Kết quả, anh ta chuẩn bị được một nửa thì ông chủ biến mất vài ngày đã trở lại.

Lục Mạnh Nhiên lập tức ngoan ngoãn chào: “Tổng giám đốc Tần.”

“Ừ.” Tần Thành lạnh lùng đi tới, khí lạnh thổi loạn trong vòng phạm vi năm thước. “Tổng Tịch nói có thông cáo, một chút nữa anh đi đón cô ấy, tiết mục thu xong thì lập tức đưa cô ấy về nhà.”

Lục Mạnh Nhiên: “...”

Tần Thành nói tiếp: “Cô ấy vừa trở về, lát nữa khi anh đi thì đem cho cô ấy một chút gì đó, tốt nhất là nhẹ thôi.”

“Cái này là tổng giám đốc Tần chuẩn bị cho cô.” Lục Mạnh Nhiên ở trên xe cảm thán. “Tổng Tịch, tôi làm việc cho tổng giám đốc Tần đã nhiều năm, cô là người đầu tiên anh ta quan tâm đến.”

“Tôi biết.”

“Cho nên trong cuộc sống cô nên chiều ý tổng giám đốc Tần một chút.” Lục Mạnh Nhiên vì tương lai tốt đẹp không bị Tần Thành làm hỏng mà tận hết sức lực thể hiện một anh trai tri kỷ. “Tổng giám đốc Tần luôn luôn cao cao tại thượng, thời gian dài nên tính cách của anh ta có thể sẽ hơi quái gở, nhưng nếu anh ta không vì tốt cho cô thì sẽ không cố ý sắp xếp tôi đưa cô trở về.”

“Tôi nhớ rõ.”

“Đúng rồi.” Lục Mạnh Nhiên cười nói: “Cô đoán xem gần đây tổng giám đốc Tần đang xem cái gì vậy?”

“Địa lý quốc gia.” Tổng Tịch nhớ rõ mấy ngày Tần Thành ở nước Anh luôn cầm một quyển Địa lý quốc gia xem.

Lục Mạnh Nhiên run run khoe miệng: “Không đúng, là bài post tên là hai mươi bảy cách yêu đương.”

Anh ta cũng là trong lúc vô tình phát hiện ra. Ngày đó anh ta đi tìm Tần Thành để báo cáo tình hình mới nhất của Tổng Tịch, trong lúc vô tình lại liếc tới màn hình máy tính đang mở của Tần Thành.

Hai mươi bảy cách yêu đương. Lúc ấy Lục Mạnh Nhiên nhìn thấy là muốn ôm bụng cười ầm lên. Sau đó ngẫm lại thì cảm thấy Tần Thành làm như vậy rất không dễ dàng gì. Ai bảo anh ta thích lại là một người phụ nữ lạnh lùng chứ?

Hai người lạnh như băng gặp nhau, dù sao cũng phải có một bên hạ mình, bằng không bọn họ tăng băng đụng tăng băng, ngày tận thế cũng không tìm thấy được ấm áp.

Cả buổi tối Tổng Tịch đều suy nghĩ đến lời nói của Lục Mạnh Nhiên, nghĩ đến Tần Thành.

Cô có chút không yên lòng, nhưng trên mặt biểu hiện rất bình thường, khi đến cô thì nói thêm vài câu, mặt mang tươi cười, tận lực làm cho người chủ sự cảm thấy được thành ý của cô.

Nhưng không phải mỗi một lần đều có thể bình an đi qua.

Tiết mục bắt đầu vào tám giờ tối, chấm dứt vào 0 giờ đêm, phân ra bốn phần. Ba phần đầu Tổng Tịch biểu diễn rất xuất sắc, đã thể hiện được bản thân mình, không hề cho các ngôi sao khác có thể nói gì.

Nhưng bắt đầu phần thứ tư lúc mười một giờ thì xảy ra sai lầm.

Phần thứ tư là để cho các ngôi sao nói lời chúc tết. Tổng Tịch vốn được xếp trong vòng tròn đứng sau một nữ minh tinh có thanh danh tốt, nhưng đến phần này không biết sao lại đổi thành Vu Bội.

Vu Bội xưa nay có oán hận đối với Tổng Tịch, vì thế lúc mời Tổng Tịch truyền lại lời chúc tết thì giọng nói cực nhỏ.

Tổng Tịch như đang ở trong cõi thần tiên, nhất thời không thể nghe thấy được, nên không có trả lời.

Sắc mặt đạo diễn ở dưới sân khấu bỗng chốc bối rối.

Những minh tinh khác thì đều nhìn cô như xem hài kịch.

Người MC cũng khó xử muốn chết, ho khan một tiếng, lắc lắc eo nhỏ, nói: “Tổng Tịch, cô đang suy nghĩ lời chúc như thế nào sao?”

Tổng Tịch lấy lại tinh thần, thẳm nói không xong.

Cũng may trước khi bắt đầu tiết mục có nhân viên thông báo qua với cô. Cô cười cười, tập trung tâm trí, nói: “Tôi đang suy nghĩ sẽ dùng cách gì để biểu diễn cho mọi người.”

Người nam MC nhất thời đang lo làm sao để tiếp tục dẫn dắt phần này, Tổng Tịch vừa nói như thế thì anh ta liền nảy ra một kế, nhanh chóng nói tiếp: “Tôi có cách, chúng ta đều nói diễn xuất của Tổng Tịch không tầm thường, vậy cô dùng giọng điệu của một nhân vật mà mình đã diễn để nói lời chúc tết, thế nào?”

Tường Tịch cười: “Được.”

Xét thấy có nhiều người xem qua “Công tử Khuynh” hơn “Từng hứa nhiều năm”, Tường Tịch liền dùng vai diễn Âu Dương Tinh để nói, người nam MC kia phối hợp làm Âu Dương Khuynh.

Hai người khẳng định biểu diễn không cảm động bằng trong phim, nhưng mà là năm mới, tất cả mọi người mưu cầu vui vẻ nên cũng sẽ không có người để ý.

Sau đếm ngược đến 0 giờ, tiết mục kết thúc, Tường Tịch thay quần áo, lập tức cùng Lục Mạnh Nhiên ra ngoài.

Bên ngoài là ngàn vạn pháo hoa đang được bắn cùng lúc, cực kỳ rực rỡ. Tường Tịch mới ra khỏi cửa đài truyền hình, có một người đi tới.

“Cậu út.” Tường Tịch quay đầu lại nhìn. Nghe nói là kênh khác của đài truyền hình cũng có tiết mục, cậu ấy đến có phải là đại biểu cho Phương Vi Vi hôm nay cũng đã ở đài truyền hình hay không?

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ thở ra một hơi khí trắng. “Ba kêu tôi đến đón cháu trở về ăn tết.”

Ông lão Phương?

Không phải năm đó ông ta không nhận đứa cháu ngoại này sao? Hôm nay kêu Phương Duệ tìm đến, không phải là hồi tâm chuyển ý chứ!

Tường Tịch lắc đầu bật cười: “Cậu út, cháu nghĩ cháu có gia đình.”

“Một mình cháu sao có thể là gia đình?” Phương Duệ kéo Tường Tịch ngồi vào trong xe. “Tôi biết năm đó ba đã phạm sai lầm, là ông ấy hồ đồ, nhưng hai năm nay ông ấy thường xuyên nhớ tới cháu và chị.”

Chỉ sợ là già rồi nên hoài cựu, Tường Tịch cực kỳ hiểu rõ những người nhà họ Phương đó. Nếu hôm nay cô trở về cùng Phương Duệ, không thể thiếu bị hống hách trách móc một hồi, rồi sau đó sẽ đổ tất cả trách nhiệm năm ấy lên trên đầu cả nhà cô.

Tường Tịch cô ngay cả sống hai kiếp mà nhìn không rõ những suy tính đó thì sống cũng uổng phí lắm.

Đẩy cửa xe ra, Tường Tịch lui ra ngoài, nói: “Cậu út, cậu đối tốt với cháu, cháu sẽ nhớ kỹ, nhưng mà cháu không tha thứ được những người đó.”

Lục Mạnh Nhiên đứng tại chỗ, nhìn thấy Tường Tịch đi ra, vẻ mặt không hiểu.

Đến khi Tường Tịch trở lại, thấy anh ta bất động liền đẩy đẩy anh ta. “Anh Lục.”

Hiểu được ở đây lâu sẽ có thể đụng phải đám paparazzi, Lục Mạnh Nhiên lập tức đi bãi đậu xe, lái xe lại đây.

Tường Tịch ngồi lên, cũng không quay đầu lại nhìn xe của Phương Duệ, chỉ nói: “Chúng ta đi thôi!”

Trong xe yên tĩnh đến nỗi cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Lục Mạnh Nhiên rũ mắt nhìn tin nhắn được gọi đến đúng 0 giờ trong di động, nói: “Vi kia là người thân của cô?”

“Coi như vậy.” Tường Tịch cời xuống khăn quàng cổ mà Tần Thành đã mua cho cô từ một cửa hàng trang sức xa xỉ ở Luân Đôn, màu đỏ, làm tôn lên nước da của cô. Cô chậm rãi gấp nó lại, để qua một bên, rồi nói: “Người đó là thành viên ban giám đốc của Cool K, là cậu ruột của tôi.”

Lục Mạnh Nhiên thở ra một hơi dài: “Tôi nhớ anh ta là chú út của Phương Vi Vi, vậy cô và Phương Vi Vi là chị em họ?”

Ánh mắt của Tường Tịch chợt biến đổi, nói: “Không sai.”

Lục Mạnh Nhiên nở nụ cười thoải mái: “Hèn chi Phương Vi Vi dám ngang nhiên trong phỏng vấn nói mục tiêu là đánh bại cô.”

Tường Tịch cũng cười, ý tứ khác nhau.

Đến cuối cùng cô cũng không hiểu Phương Vi Vi, cô nghĩ không ra vì sao Phương Vi Vi nhắm vào cô, nhưng có thể khẳng định: Phương Vi Vi chẳng coi cô là một người chị em họ chút nào, nếu không, kiếp trước cô ta sẽ không làm tiểu tam, giành bạn trai của cô, kiếp này gia nhập giới showbiz liền khiêu khích cô.

Xe dừng lại dưới lầu khu nhà, Tường Tịch lấy ra quà tặng mà cô đã mua ở Luân Đôn đưa cho Lục Mạnh Nhiên, nói: “Anh Lục, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.” Tay Lục Mạnh Nhiên sờ soạng, cũng lấy ra hai hộp quà: “Đây là của tôi, đây là của Vương Mộng. Ngày hôm qua Vương Mộng trước khi về quê đã đặc biệt kêu tôi giao cho cô.”

“Cám ơn.” Tường Tịch cười xuống xe, rốt cuộc cảm thấy có một chút không khí tết.

Nhìn Lục Mạnh Nhiên lái xe đi xa, Tường Tịch xoay người, sau đó sững sờ.

Lời ngoài đề

Tường Tịch và Tần Thành lần đầu tiên có xung đột mang ý nghĩa thực tế. Được rồi, thật ra Sơ Ảnh không phải cố ý, Sơ Ảnh chỉ là muốn cho Boss Tần một cơ hội thổ lộ bá đạo.

Có lẽ các bạn cảm thấy mấy chương này tính tình của Tần Thành vô cùng không được tự nhiên. Hi hi, yên tâm đi, anh ta sẽ khôi phục lại. (Lời thuyết minh: “Hai mươi bảy cách yêu đương” thật sự là hại người rất nặng.)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Không cần đeo mặt nạ

“Ông Tần.” Tường Tịch chớp mắt mấy cái như không có việc gì: “Anh đang đợi tôi?”

Tần Thành không mặn không nhạt liếc cô một cái, cũng không nói gì, chỉ xoay người đi vào khu nhà.

Sau lưng là đèn đóm của nhà nhà, phía trước là thang máy lạnh lẽo, rồi phía trước nữa là nhà có thể càng lạnh lẽo hơn. Tường Tịch nặn nặn cái trán, mặc kệ ra sao, nhà luôn luôn là chỗ an thân thích hợp nhất của cô. Ngày đầu năm mới cô không muốn tùy tiện tìm một khách sạn để trải qua.

Ôm hy vọng không lớn, Tường Tịch trề khoé môi, đi vào thang máy.

Tần Thành không nói lời nào, về mặt còn khó coi hơi so với buổi sáng khi ra cửa. Tường Tịch muốn phá vỡ sự căng thẳng, nhưng thang máy đình một tiếng, đến nơi.

Tần Thành mở cửa, cũng không hừ một tiếng nào, chừa đường cho cô, vào nhà thay giày rồi đi vào phòng bếp.

Bọn họ không có tình cảm, làm sao mà có chiến tranh lạnh chứ?

Tường Tịch cười khỏ, vào nhà đóng cửa.

Thay giày, xuyên qua phòng khách và cửa vách ngăn, Tường Tịch lập tức ngửi thấy được mùi thơm ngào ngạt của thức ăn, cô ngẩng đầu, trong phút chốc vành mắt đỏ lên.

Bụng đồ ăn nóng hổi đi ra, Tần Thành nhìn Tường Tịch, nói: “Em đi gột rửa một chút đi, chốc lát rồi ăn cơm.”

Lúc này anh đang mặc tạp dề của cô, nhìn rất mắc cù, nhưng Tường Tịch lại cảm thấy được một luồng ấm áp chảy ra khỏi hốc mắt.

Cô lập tức ngửa đầu, ép nước mắt trở về, rồi sau đó vội vàng đi thay quần áo.

Khi trở ra, Tần Thành đã dọn xong đồ ăn. Anh không có nấu cơm, những đồ ăn và canh này là đặt từ nhà hàng năm sao của thành phố.

Tường Tịch không chế tốt cảm xúc, đi đến ngồi vào đối diện Tần Thành, giống như không có xảy ra chuyện gì, nói: “Cảm ơn anh!”

Lần này Tần Thành nở nụ cười, vẫn là giọng điệu trêu chọc nho nhỏ như cũ: “Không cần cảm ơn, bà Tần. Tôi rất vinh hạnh được phục vụ em.”

Ngực Tường Tịch bị ngưng lại.

Không phải là luôn mong đợi sống chung cùng Tần Thành thật tốt sao? Nhưng sau khi giấc mộng trở thành sự thật thì cô lại cảm thấy không thoải mái.

Cô ăn cơm tất niên trong trạng thái ăn mà không biết mùi vị gì, giành thu dọn đồ ăn thừa xong.

Khi quay đầu lại thì thấy Tần Thành vẫn ngồi ở phòng khách như cũ.

Tường Tịch giơ tay lên, nói: “Tôi có lời muốn nói với anh.”

Tần Thành tắt ti vi, quay đầu lại nhìn cô: “Em muốn nói cái gì?”

Tường Tịch giơ tay che đôi mắt mờ mờ, nói: “Lúc trước khi kết hôn, tôi đã đồng ý sẽ thực hiện trách nhiệm của người vợ, kéo dài tới hôm nay là sơ sót của tôi, xin lỗi anh.”

Đây là kết quả cô ấy tự hỏi trong một ngày? Tần Thành thật sự nghi ngờ anh đã yêu phải một đầu gối không hiểu tình cảm. Anh tức muốn nổ phôi, nghiêng

rằng nói: “Vậy rất là cảm ơn em, bà Tần.”

“Không cần cảm ơn.” Tường Tịch nói xong, bắt đầu cởi nút áo. “Nếu đêm nay anh muốn, đêm nay tôi có thể.”

Mặt bàn đá cẩm thạch vang lên một tiếng “thịch”.

Tường Tịch bị dọa sợ, dừng lại.

Tần Thành bình tĩnh nhìn chằm chằm cô, vừa giận vừa đau. Cô ấy tự làm nhục mình như vậy, không lo đến sự trong sạch của mình? Cô ấy thật tàn nhẫn!

Tường Tịch bỏ tay xuống.

Bất chấp mu bàn tay dần dần sưng lên, Tần Thành kéo áo của Tường Tịch, túm cô đến bên cạnh anh, một tay giữ lấy eo cô, một tay nắm lấy cằm cô nhìn thẳng vào anh. “Tường Tịch, em thật sự cảm thấy tôi, một tổng giám đốc của công ty giải trí, để nói chuyện như vậy sao? Nếu tôi không cho phép thì đời này người đó cũng đừng nghĩ đến được một chút dịu dàng nào của tôi.”

“Tường Tịch, em nghe đây, tôi yêu em.”

Anh không muốn tiếp tục kéo dài như vậy nữa, Tường Tịch rất hay đóng kịch. Lúc bọn họ ở chung rất ăn ý, nhưng chung quy vẫn có một màng chắn vô hình và kiên cố ngăn cách bọn họ.

Hôm nay anh sẽ chọc thủng cái màng này, xem cô còn muốn diễn như thế nào.

Tường Tịch quả thật là không diễn nổi nữa.

Cô tiêu hoá lời nói của Tần Thành, gạt mình ý thức được cô lại lâm vào trong tình yêu lần nữa.

Nhưng tại sao Tần Thành yêu cô? Nhan sắc? Diễn xuất? Tính cách? Những thứ này đa số mình tình nữ ở trong giới đều có được.

Chẳng lẽ là...

“Tôi cũng không biết vì sao mình yêu em.” Tần Thành cụng lên trán cô, phiền muộn nói: “Tường Tịch, em đừng đóng kịch với tôi nữa, đóng kịch trong cuộc sống không mệt sao?”

“Mệt chứ!” Tường Tịch thở dài. “Nhưng thân là một diễn viên, đóng kịch là chức vụ của mình.

Lúc này mà cô lại còn quanh co!

Tần Thành nổi giận, nhưng cũng không nỡ tổn thương Tường Tịch, chỉ đẩy cô lùi đến nơi an toàn, nói: “Nhưng cuộc sống của chúng ta không phải để đóng kịch.”

Tường Tịch á khẩu không trả lời được.

Cô không phải là muốn cả ngày mang mặt nạ, nhưng đã từng trải nên thất vọng đối với tình cảm mà thôi.

Nếu là Tần Thành, có lẽ, có lẽ...

Tường Tịch kinh hãi xoay mặt đi, nhìn đồng hồ, nói: “Tôi mệt rồi!”

Tần Thành kèm chặt tay mới miễn cưỡng mới nhịn xuống sử dụng bạo lực.

Tường Tịch muốn thoát thân như vậy, không có cửa đâu! Anh đã hạ mình tỏ lộ, cô cũng phải cho anh một ý kiến chứ.

Nhường nhường chân mày, Tần Thành nói: “Tôi cho em thời gian, sáng mai thức dậy liền cho tôi câu trả lời về chuyện đêm nay.” Anh không tin cô không có một chút cảm giác nào với anh.

Tường Tịch ần ần huyệt Thái Dương, nói: “Được.”

Nói xong, hai người chia nhau trở về phòng.

Đêm nay, sau khi một bên thổ lộ tâm lòng, nhất định trở thành một đêm không ngủ.

Tường Tịch dựa vào đầu giường, tâm trạng quay cuồng.

Đầu óc cô chấn động run lên vì những lời nói đó của Tần Thành, nhưng trong lòng cô nhiều nhất chính là ngọt ngào.

Đã từng trải qua yêu đương nói cho cô biết, cô hơi có ý với Tần Thành.

Hồi tưởng lại những ngày qua, dường như Tần Thành rất khác. Cô và anh đồng kịch, phần lớn là trêu đùa, mỗi lần anh quan tâm cô, cô đặc biệt nhớ rõ.

Đó chắc chắn không thể dùng lý do lâu ngày thành thói quen để giải thích.

Huống chi, trước đó cô đã cho phép tất cả những động tác thân mật mờ ám của anh.

Nếu là Nguyên Tấn Thần, Tường Tịch trầm mặc.

Tần Thành đợi hết một đêm. Nếu để cho những người khác biết đường đường tổng giám đốc Tần vì một câu trả lời mà giống như thiếu niên nhiệt huyết mười bảy mười tám tuổi, mặt anh nên vút đi cho rồi.

Anh cố ý không đóng kín cửa phòng, để lại một khe hở, chờ cho đến khi Tường Tịch ra khỏi phòng thì lập tức đi theo ra.

“Tôi nghĩ kỹ rồi.” Tường Tịch đi đến sô pha, ngồi xuống. “Tần Thành, chúng ta không đồng kịch nữa, những lời anh nói ngày hôm qua...” Cô cầm chặt cái điều khiển từ xa, cảm thấy vô ích nên lại thả ra. “Tôi tin rằng, tôi nghĩ, chúng ta có thể ở chung với nhau.”

Mất Tần Thành sáng rực lên.

Nói xong câu khó nhất này, Tường Tịch đã khôi phục lại bình tĩnh. “Có điều con người tôi sợ bị thương tổn, nếu một ngày nào đó anh không còn hứng thú với tôi thì xin nhất định phải nói ra.”

Kịp thời dứt ra may mắn hơn so với hăm sâu vào trong đó.

Câu trước của cô rất nhẹ nhàng, câu sau bỗng nhiên mưa to gió lớn kéo tới. Lòng Tần Thành bị đã kích đến te tua, nhưng dù sao cũng không bị cự tuyệt.

Ôm một nửa tâm tình phiền muộn một nửa vui sướng hôn chào buổi sáng, Tần Thành và Tường Tịch vừa thăng cấp từ vợ chồng làm người yêu, mỗi người quay về một phòng để ngủ thêm.

Thứ dậy lần thứ hai là buổi chiều.

Tần Thành không có ở nhà, để lại một tin nhắn nói là quay về công ty xử lý chuyện, trong tủ lạnh có đồ ăn, tự cô hâm nóng một chút là có thể ăn.

Cầm di động, Tường Tịch khẽ nở nụ cười.

Nhưng ý cười chưa tới đáy mắt thì điện thoại trong nhà vang lên.

Tường Tịch lập tức đi tiếp, nhưng khi nghe thấy giọng nói bên trong thì ngừng lại.

“Ba, kết nối rồi. Thật là, tưởng rằng là một ngôi sao thì giỏi lắm sao, kêu tiểu Duệ đi đón mà nó còn không muốn trở về.” Bên kia điện thoại có một người phụ nữ đang nhỏ giọng oán trách, dường như bà ta đang đi khỏi, âm thanh có pha lẫn những giọng nam nữ già trẻ khác.

Cuối cùng không còn những ồn ào nữa, một giọng nói già nua truyền đến.

“Tường Tịch phải không? Ông là ông ngoại đây.”

“Xin chào, tôi là Tường Tịch.” Ôm điện thoại, Tường Tịch làm sao cũng nói không ra được hai tiếng ông ngoại.

Nhưng ông lão dường như không để ý, vẫn tiếp tục nói: “Trong nhà đang chờ cháu tới ăn tết, cháu lập tức lại đây đi, ông đã kêu ông Lưu đi đón cháu.”

Sao, ngày hôm qua cậu út không mang cô về, hôm nay tự ông ta ra trận?

Tường Tịch cảm thấy buồn cười, năm sáu năm bọn họ mặc kệ không hỏi đến một đứa trẻ mới mười mấy tuổi, sau đó khi cô thật vất vả có được một gia đình thì lại đây quấy rầy.

Đám người nhà họ Phương này, không biết là có ý đồ gì?

“Tiểu Tịch.” Điện thoại lại đổi một người phụ nữ tiếp. “Dạo này ông ngoại cháu rất nhớ cháu, cháu nhanh lại đây đi, mọi người trong nhà đang chờ.”

Tường Tịch đỡ đầu cúp điện thoại. Cô không thêm nghĩ tại sao người nhà họ Phương biết điện thoại nhà của cô. Kể có tiền luôn có đủ cách để tìm những gì bọn họ cần.

Cô đã muốn đi truy tìm nguồn gốc, không phải có chấp, mà là ngu ngốc.

Năm phút sau, điện thoại lại vang lên lần nữa. Tường Tịch không lên tiếng, chợt nghe thấy người ở bên trong nói: “Cô Tường phải không? Tôi là tài xế ông lão Phương phải tới, hiện giờ đang ở dưới lầu nhà cô.”

Tường Tịch: “...”

“Cô Tướng, đón cô trở về là nhiệm vụ ông cụ giao cho tôi, hy vọng cô đừng làm khó tôi.”

“Tôi không làm khó ông.” Tường Tịch đột nhiên đổi ý, nói: “Tôi lập tức đi xuống.”

Thay quần áo sang trọng nhất của mình, tìm nhẫn kết hôn của cô và Tần Thành lúc trước, đeo lên, Tường Tịch mỉm cười đi ra ngoài.

Dưới lầu quả nhiên có xe, Tường Tịch mới vừa đi qua, người trong xe đã xuống tới. Một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, ánh mắt nhìn cô hoang mang nao núng.

Trong lòng Tường Tịch cười lạnh một tiếng, đi theo lên xe.

Nhà họ Phuong đều có biệt thự ở một số thành phố trong cả nước, cho nên khi Tường Tịch nhìn thấy căn nhà trị giá trên triệu thì không có nhiều ngạc nhiên.

“Tiểu Tịch, cháu tới rồi.” Một người phụ nữ tô son trát phấn chạy tới, thân mật kéo Tường Tịch đi vào nhà, oán trách nói: “Ông ngoại cháu đã chờ cháu thật lâu. Cháu nói xem sao cháu có thể bùng binh như vậy? Nhiều năm rồi cũng không có liên lạc với chúng tôi, nếu không nhìn thấy cháu ở trên ti vi thì bác còn nghĩ cháu đã thất lạc rồi chứ!”

Bà ta chắc là mình không nói sai chứ?

Mặc cho người phụ nữ kéo mình đến trước mặt ông lão, lúc này Tường Tịch mới cong cong khóe miệng, kêu lên: “Ông lão Phuong, đã lâu không gặp.”

Sau đó xoay người, đối với những người khác chào hỏi từng người một. “Ông Phuong, bà Phuong, cô Phuong, cậu Phuong, xin chào các người.”

“Tường Tịch.” Người phụ nữ đã kéo cô tới nổi giận: “Chúng ta là người thân của cháu, sao cháu không hiểu phép tắc như vậy!”

“Quên đi.” Ông lão ngắt lời người phụ nữ, nói: “Nếu Tường Tịch đã đến đây, chúng ta sẽ không chờ Phuong Duệ và Vi Vi, kêu chị Lý chuẩn bị dọn cơm đi!”

Tường Tịch giật nhẹ khóe miệng, nói trước mặt người phụ nữ đã kéo cô lại đây: “Ông lão Phuong, tôi nghĩ hôm nay tôi đến là muốn nói rõ với ông một việc.”

“Nhà họ Tường chúng tôi và nhà họ Phuong các người đã cắt đứt quan hệ từ sáu năm trước, tôi không phải là cháu ngoại của ông, ông cũng không phải là người thân của tôi, tôi nghĩ chúng ta đều không có lý do quan tâm lẫn nhau. Cho nên hy vọng về sau ông đừng liên lạc với tôi nữa.”

“Nói không liên hệ cái gì? Tôi có nghe nói Phuong Duệ tặng cho cháu một căn nhà.” Người phụ nữ đứng bên cạnh ông lão Phuong bắt mồm nói.

“Đừng rồi.” Tường Tịch cười khéo léo, lấy ở trong giỏ ra một túi văn kiện. “Ở đây là tất cả các giấy tờ có liên quan đến ngôi nhà mà ông Phuong Duệ đã tặng tôi, chìa khoá cũng ở trong đó. Hôm nay ông ấy không có ở đây, tôi sẽ giao lại cho ông lão Phuong, xin ông giao lại cho ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Con hát

Có người hút vào một ngụm khí.

Ngay sau đó, phòng khách đang im lặng không tránh khỏi xôn xao.

Có ba người phụ nữ đứng ra chỉ trích Tường Tịch. Một người là mợ hai của nhà họ Phuong mà Tường Tịch chỉ gặp qua vài lần, một người là mợ cả của nhà họ Phuong nổi tiếng keo kiệt trong giới xã giao, người còn lại Tường Tịch không biết, nhưng chắc chắn cũng là một thành viên của nhà họ Phuong. Tường Tịch nhìn tuổi tác và quần áo của cô ta thì vô tình liên tưởng đến tin đồn liên quan đến nhà họ Phuong vào vài năm trước là người con trưởng bao nuôi tiểu tam.

Mợ hai nhà họ Phuong nói: “Tường Tịch, cháu thật sự là lòng lang dạ sói, chúng tôi có ý tốt mời cháu đến ăn cơm, thế mà cháu lại bất kính với ông ngoại như vậy.”

Mợ cả nhà họ Phuong nói: “Tường Tịch, cháu đây là có ý gì, là chướng mắt nhà họ Phuong chúng tôi sao?”

Cuối cùng là một người phụ nữ nói với ông lão Phuong: “Ba, uống công trong lòng ba nhớ tới nó, con thấy nó là một đứa không biết điều!”

“Câm miệng hết cho tôi!” Ông lão Phuong vịn tay ghế ngồi lên, một đôi mắt đã vẫn đục nhưng còn lạnh lợi như trước quét qua trên mặt Tường Tịch, giọng nói vô cùng uy nghiêm: “Ông nghe Phuong Duệ nói cháu làm con hát?”

“Ba, con hát là cách gọi của thời xưa, ngày nay gọi là diễn viên, minh tinh, là người đang được yêu thích. Vì Vi chính là một minh tinh, sau này ba cũng đừng nói ở trước mặt nó như vậy, nếu nó nghe được nhất định sẽ không vui.” Mẹ hai nhà họ Phuong, về nước để ăn tết, đã vội vàng sửa lại.

“Xi, minh tinh, diễn viên, chỉ là đổi cách nói thôi, không phải đều là con hát sao? Là món đồ chơi của người có tiền mà thôi.” Mẹ cả nhà họ Phuong khinh thường bĩu môi.

“Câm miệng hết cho tôi, có nghe không?” Ông lão Phuong nặng nề gõ, ra lệnh một tiếng: “Thằng cả, thằng hai, mang hai đĩa này đi cho tôi.”

Không có hai bà mẹ của nhà họ Phuong, phòng khách im lặng đi rất nhiều, nhưng vẫn có một vòng vây quanh ông lão Phuong. Đầu năm có kịch hay, không xem không được.

“Trước kia mẹ cháu dạy cháu nghệ thuật không phải là để cháu làm diễn viên.”

Ông ta không đề cập tới bà Tường thì không sao, nhắc tới bà Tường, cả người Tường Tịch không giữ được vẻ mặt hoà nhã.

“À.” Tường Tịch cười khẩy. “Trước kia mẹ tôi có nói với tôi, phải cố sống sót, nhưng mà, ông lão Phuong, tôi muốn hỏi ông, một người ngay cả sau mấy năm cuộc sống rất khó khăn, nếu không tìm công việc để sinh tồn thì làm sao sống sót cho tốt được?”

Nói đến đứa con gái ông ta từng yêu thương, ánh mắt ông lão Phuong rớt cuộc có tí xú xức động, nhìn kỹ Tường Tịch, nói: “Là ông có lỗi với mẹ cháu, nhưng đóng phim không phải là kẻ sách lâu dài. Như vậy đi, qua tết cháu vào công ty nhà, cậu cháu sẽ sắp xếp tốt cho cháu.”

Tường Tịch cười ha ha. “Ông lão Phuong, lại nói tiếp, đứa cháu nội gái của ông cũng là một diễn viên, ông nói như vậy không phải là xem chúng tôi cùng một loại người sao, thật sự khiến tôi cảm thấy vinh hạnh. Nhưng tôi cho rằng công việc đang làm này có thể ăn no mặc ấm, đãi ngộ không kém chút nào so với công ty của ông. Cho nên tương lai của tôi sẽ không phiền ông lo lắng.”

Tường Tịch nói xong, cũng không lưu lại nữa, băng qua đám người, đi ra ngoài.

Mở cửa phòng khách ra, gió lạnh lập tức tràn vào trong mắt, trong lòng Tường Tịch vừa sáng khoái vừa khó chịu. Nhưng đây là địa bàn của nhà họ Phuong, cô đứng tại chỗ vài giây, cười ha ha.

Bước nhanh ra khỏi khu biệt thự nhà họ Phuong, Tường Tịch mới thả chậm bước chân, đi đến một nơi có thể đón xe thì dừng lại.

Trời đã tối sầm, xe qua lại ở trên đường đều tương đối nhanh, Tường Tịch tới lui chặn vài lần nhưng không gọi được một chiếc xe nào.

Vì là mừng một đầu năm, tài xế taxi đều nghỉ tết, nơi này xa xôi, đa số người ta có xe tư nhân, nên trên cơ bản sẽ không có xe. Tường Tịch trong lúc nhất thời có chút hối hận lúc tới không tự lái xe của mình.

“Chú út, thật ra chú không cần đón cháu. Ba mẹ cũng thiệt là, cháu không phải là đứa con nít nữa mà có thể bị lạc đường.” Phuong Vi Vi dựa sát vào cửa kính xe, đôi mắt rất giống Tường Tịch nhìn Phuong Duệ không chớp mắt, vẻ mặt ngọt ngào.

“Là anh hai chị hai lo lắng cho cháu.” Phuong Duệ ngẩng đầu nhìn đường, thấy được bóng dáng quen thuộc dưới đèn đường.

“Tiểu Tịch?” Phuong Duệ thắng gấp xe lại, bất chấp Phuong Vi Vi đang nói chuyện, xuống xe chạy ra ngoài.

Người dưới đèn đường thật sự là Tường Tịch. Phuong Duệ nhìn khuôn mặt lạnh đến đỏ bừng của cô, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Khoảnh khắc đối diện với người trước mặt, anh ta sinh hận với những người đó, không thích thì cần gì phải giả bộ đi mời. Nhưng anh ta càng hận chính mình hơn, hèn nhát nhất thời đổi lấy sai lầm không thể nào đền bù được.

“Tiểu Tịch.” Phuong Duệ nhẹ nhàng đi qua, nói: “Cháu đang đợi ai sao?”

Tựa như đáp lại những lời này của anh ta, Tường Tịch chưa kịp trả lời thì di động của cô đúng lúc vang lên.

Mùng một đầu năm mà còn bị bắt đắc dĩ đi làm, giải quyết xong công việc Tần Thành liền hấp tấp chạy về nhà, dọc đường tiện thể mua mấy món điểm tâm. Anh hưng phấn chờ đợi buổi tối ngọt ngào đầu tiên của hai người, kết quả, về đến nhà phát hiện chờ đợi anh chính là căn nhà lạnh lẽo.

Ôm ý nghĩ có thể là Tường Tịch đi mua đồ ăn, Tần Thành chờ nửa tiếng, nhìn sắc trời ngày càng tối, nhìn không được, gọi điện thoại.

“A lô, em đang ở đâu?” Tần Thành cau mày hỏi. “Tôi chờ em về ăn cơm.”

Dựa vào giọng nói phập phồng, tưởng tượng ra vẻ mặt của Tần Thành, Tường Tịch có chút không biết nói gì: “Tôi ở bên ngoài.”

Nghe thấy âm thanh xe cộ không quá thường xuyên ở đầu kia điện thoại, Tần Thành nhíu mày lại. “Em đang ở khu ngoại thành?”

Quay đầu nhìn bảng hiệu phía sau một chút, Tường Tịch báo địa chỉ.

“Em đến chỗ đó làm gì vậy?” Tần Thành bắt đầu tìm quần áo, đổi giày. “Em chờ đó, tôi đi đón em, chậm nhất là hai mươi phút.”

Tường Tịch: “...”

Khi đến, cô ngồi xe gần một tiếng đồng hồ, anh chạy tới trong hai mươi phút, quả là tốc độ siêu nhanh đi!

Thật ra, Tần Thành tới đón cô thì còn gì bằng. Bởi vì ngoài anh ra, cô không tìm thấy người nào thích hợp đến đón cô trong đêm gia đình đoàn viên như thế này, nhưng mà không có nghĩa là cô muốn anh chạy quá tốc độ. Vì đề đầu năm không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tường Tịch vội vàng nói vào ống nghe: “Tôi không gấp, anh lái từ từ thôi.”

Nhưng cô còn chưa nói dứt lời thì ở đầu kia Tần Thành đã cúp điện thoại.

Gọi lại thì không có người nhận.

Nghĩ nếu anh lái xe thật nhanh mà nhận điện thoại thì càng dễ gặp tai nạn, Tường Tịch ngượng ngùng thu di động lại.

“Là anh Tần?”

Tường Tịch cong cong khoé môi, trên mặt là nụ cười thật sự vui vẻ. “Là anh ấy.”

“Các người ở chung với nhau?”

Tường Tịch gật đầu thừa nhận.

Một thau nước lạnh hắt xuống đầu, toàn thân Phương Duệ đều lạnh. Anh ta cười cứng ngắc, buồn bã thất vọng: “Tiểu Tịch, cháu...”

“Cậu út.” Hôm nay đã nghe nhiều lời không muốn nghe, Tường Tịch không muốn nói thêm một cái gì nữa, chỉ nói: “Cháu đã nói qua, cháu đã trưởng thành, làm chuyện gì cháu đều có chừng mực.”

“Chú út.” Phương Vi Vi vội không được Phương Duệ, tự mình mở cửa xe đi xuống.

Cô ta không có mặc áo khoác, chỉ mặc một cái áo len mỏng, vừa ra ngoài cả người đều lạnh đến run rẩy, lui vào cửa xe, lớn tiếng nói: “Mẹ cháu vừa gọi điện thoại hỏi khi nào thì chúng ta tới.”

Phương Vi Vi?

Thì ra là hai chú cháu bọn họ đang đi chung.

“Cháu trở vào xe trước đi, tôi qua liền.” Phương Duệ nói, ánh mắt từ đầu tới cuối đều ở trên người Tường Tịch. “Không biết chắc khi nào thì anh Tần lại đây, tôi mang cháu đi tìm một nơi nghỉ tạm trước đây.”

“Không cần.” Tường Tịch cười nhìn Phương Duệ. “Cậu út, cảm ơn cậu. Nhưng mà hiện tại cháu không cần.”

Cô cự tuyệt thẳng thừng, Phương Duệ không nói được câu nào, nhưng cũng không có rời đi.

Tường Tịch không quan tâm đến anh ta, cúi đầu nghĩ đến vẻ mặt của Phương Vi Vi ở trong xe. Trong trí nhớ không nhiều lắm của cô, dường như có một đứa cháu rất đeo Phương Duệ, chẳng qua là lúc đó cô không để ý, bây giờ nghĩ đến rất có thể là Phương Vi Vi.

Tần Thành quả thật nói được là làm được, hơn mười phút sau đã lái xe tới đây.

Khi anh xuống xe không quên cầm theo cái áo khoác, nhìn thấy Tường Tịch, cũng không màng xung quanh có người khác hay không, khoác lên cho cô trước.

Sau đó mới nhìn Phương Duệ, nói: “Anh Phương, cảm ơn anh đã chăm sóc Tường Tịch, tôi sẽ mang cô ấy trở về.”

Phương Duệ thân nhiên nói: “Đừng khách sáo, thật ra tôi cũng không có làm cái gì.”

Tần Thành mỉm môi, nói: “Anh Phương khiêm tốn rồi, chuyện hôm nay để bữa nào nói sau, chúng tôi còn phải về nhà ăn cơm, tạm biệt trước.”

Phương Duệ: “...”

Tường Tịch: “...”

Sao mà cô nghe thấy được mùi chua. Ngồi vào xe Tần Thành, Tường Tịch lập tức thoải mái đến nỗi lỗ chân lông toàn thân nở ra. Cởi áo khoác, vẻ mặt bày ra trạng thái hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng đây không có nghĩa là Tần Thành liền quên việc một mình cô ra ngoài.

Là đàn ông, đều ít nhiều có chút tính chiếm hữu. Buổi tối nhìn thấy vợ mình đứng chung với người đàn ông khác, tuy rằng người đó là thân nhân của vợ

mình, trong lòng chung quy cũng có một vương mắc.

Càng khỏi phải nói là quan hệ của hai người mới vừa có một bước tiến quan trọng.

Tần Thành cảm thấy được mùi vị khó chịu trong lòng, anh ủ vài phút rồi nói: “Hôm nay em tới gặp Phuong Duệ?”

“Không phải.” Tường Tịch bình tĩnh thẳng thắn: “Nhà họ Phuong ở đây, hôm nay ông lão Phuong mời tôi đến.”

Tần Thành lập tức thu lại ý cười.

Anh biết hết chuyện năm đó nhà họ Phuong đối với nhà họ Tường. Tuy rằng anh cũng sinh ra trong gia đình giàu có, nhưng vì nhà họ Tần có ít bà con, hai người ông Tần và Tần Tự kinh doanh đứng chỗ, nên cái gọi là ăn oán nhà giàu, anh chỉ có nghe qua, nhưng không có thể nghiệm.

Nếu không phải Phuong Duệ giúp đỡ Tường Tịch mấy năm nay, cả nhà Phuong Vi Vi hàng năm đều ở nước ngoài nên không tạo ra thương tổn cho Tường Tịch, thì anh đã không đồng ý công ty ra sức đào tạo Phuong Vi Vi.

Mất đi một nghệ sĩ có tiềm lực có thể khiến công ty không kiếm được nhiều tiền, nhưng không đủ để so với Tường Tịch.

Khi sắp đến nhà, Tần Thành nói: “Nếu em không thích người nhà họ Phuong thì ngày mai tôi kêu công ty huỷ hợp đồng với Phuong Vi Vi.”

Tường Tịch: “...”

Tần Thành tha thiết nhìn cô: “Em nói đi.”

Tường Tịch thản nhiên nói: “Anh không cần phải làm như vậy.”

Cô chán ghét Phuong Vi Vi tận đáy lòng, nhưng không thể không để ý tới đại cuộc mà để Tần Thành huỷ hợp đồng với Phuong Vi Vi. TRE đã tốn nhiều tiền để lăng xê Phuong Vi Vi, một khi huỷ hợp đồng thì tất cả nỗ lực của công ty liền lãng phí. Nếu sau đó có một công ty khác nhận dịp ký hợp đồng với Phuong Vi Vi thì công ty thật sự tổn thất lớn.

Nhưng quan trọng nhất là, cô có quyết định của chính mình.

Ở cùng một công ty, lúc Phuong Vi Vi muốn thực hiện công kích cô, thì cô sẽ nắm cơ hội tốt để phản kích.

Giải quyết xong Andy, kẻ địch lớn nhất của cô liền biến thành Phuong Vi Vi, Đinh Mi và người sau màn sai khiến Đinh Mi.

Nghe nói sau khi Đinh Mi có gà đẻ trứng vàng Phuong Vi Vi này thì ở trong công ty càng khoái trá hơn.

Hiện giờ Phuong Vi Vi ngang nhiên khiêu khích, còn Đinh Mi là một bộ dáng ta đây, Tường Tịch trực giác cô sẽ nhanh chóng tìm ra được người ở sau lưng hại cô.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Hồng Môn Yến

Đầu tháng giêng, Tường Tịch nhận được lời mời đại diện quảng cáo.

Là công ty châu báu đã mời cô làm đại diện quảng cáo năm rồi, bởi vì bộ trang sức mang xu hướng cổ điển đã được thị trường châu báu đặc biệt hưởng ứng, cho nên năm nay công ty châu báu tiếp tục mời Tường Tịch làm người phát ngôn cho bộ sản phẩm mới của công ty bọn họ.

Giá trị của cô bây giờ không giống như ngày trước, nhưng cấp cao của công ty châu báu cũng rất rộng rãi, chẳng những hoàn toàn không có kè mặc cả với Lục Mạnh Nhiên, mà còn trả cát xê đại diện phát ngôn cao hơn giá trị của Tường Tịch một nấc.

Tiếng tăm làm việc của công ty châu báu coi như không tồi. Lục Mạnh Nhiên xác định từng chữ một của hợp đồng đến hai lần, chần chừ bên trong không có vấn đề gì thì mới nhận hợp đồng.

Giữa trưa anh ta gọi điện thoại đến, xem Tường Tịch có thời gian thì kêu cô đến công ty ký tên một cái. Tuy rằng Tần Thành và Tường Tịch có quan hệ, nhưng cái này anh cũng không thể ký thay cho Tường Tịch.

Mùng hai, Tường Tịch và Tần Thành về nhà tổ Tần gia thăm Tần Tự và Hạ Chi Khanh. Mùng ba, mùng bốn đều ở trong nhà xem lại phim được chọn là hay của năm rồi, hơi nhàm chán một chút. Lục Mạnh Nhiên gọi điện thoại đến, cô lập tức thay quần áo đi ra ngoài.

Kết quả, vừa mới lái xe đến công ty, Lục Mạnh Nhiên bỗng nhiên nói có một chút vấn đề cần suy nghĩ lại của hợp đồng.

“Có phải có sơ hở gì hay không?” Tường Tịch lật từng tờ hợp đồng xem. Cô đã xem qua vài tờ, không thấy có vấn đề gì.

“Hợp đồng không có vấn đề.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Chẳng qua là người quản lý của công ty châu báu gọi điện thoại nói ông chủ của bọn họ muốn cô đóng bộ phim mà ông ta đầu tư.”

Tường Tịch dừng tay: “Phim gì?”

“Bây giờ còn chưa rõ lắm.” Lục Mạnh Nhiên cũng thật bất đắc dĩ, nửa tiếng trước nghe điện thoại của người quản lý muốn sau khi đợi Tường Tịch đồng ý đóng phim thì sẽ lập lại hợp đồng lần nữa.

Không rõ là phim gì, cho nên Lục Mạnh Nhiên đã suy nghĩ việc này qua nhiều lần.

Nếu là bộ phim không tồi, bất kể là chế tác lớn hay không, cũng không mang lại tổn thất gì lớn cho Tường Tịch. Nhưng ngộ nhỡ là một bộ phim tồi... Còn nữa, người quản lý chỉ nói đóng phim, nhưng không có đề cập đến là vai diễn gì.

Nghĩ đến nhiều năm trước, trong lúc vô tình mình đã tạo ra một kinh nghiệm đau đớn thê thảm, Lục Mạnh Nhiên thật sự không dám tự quyết định.

Lục Mạnh Nhiên khổ não không thôi, Tường Tịch thì đang lưỡng lự.

Năm rồi, hợp tác với công ty này thật ra không thể nói là thuận lợi, nhưng sau đó quảng cáo thành công đã lột bỏ phần khúc mắc của cô. Nếu năm nay lại đại diện phát ngôn, với cô không có điều gì có hại, nhưng mà dưới điều kiện là không có đóng phim gì.

“Không nhận.” Lục Mạnh Nhiên rút hợp đồng ra, ném vào máy rọc giấy. “Với giá trị của cô, có thể có đại diện quảng cáo rất tốt.”

Tường Tịch lo lắng một lát, gật gật đầu.

Cô hơi hiểu được suy tính của Lục Mạnh Nhiên. Mặc dù cô lẫn lộn trong giới này không lâu, nhưng đã có tác phẩm điện ảnh đầu tay được giới điện ảnh trong nước thừa nhận là diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Với lại, qua hai tháng nữa là phim “2033” của đạo diễn Dung An sẽ công chiếu. Cô tin tưởng bộ phim này sẽ mang đến cho cô nhiều tiếng tăm.

Cho nên vì một cái quảng cáo mà đi đóng một bộ phim không biết tình tiết là gì, không cần quá mạo hiểm như vậy.

Bọn họ nói xong, Lục Mạnh Nhiên lập tức gọi điện thoại cho người quản lý của đối phương, từ chối quảng cáo.

Tường Tịch vốn nghĩ chuyện này đến đây là xong. Ai ngờ ngày hôm sau, người quản lý của công ty châu báu trực tiếp gọi điện thoại vào di động của cô.

Nghe ý của đối phương là thật sự muốn cô quay chụp quảng cáo, về phần đóng phim cũng muốn nói chuyện với Tường Tịch.

“Tôi nghĩ người đại diện của tôi đã nói rất rõ ràng.” Tường Tịch không phải là loại người làm việc lằng nhằng, chuyện cô đã quyết định, nhất là chuyện chụp quảng cáo này, một khi không cần thì không còn muốn đề cập đến nữa.

“Là như vậy, cô Tường.” Người quản lý của đối phương sốt ruột nói: “Chúng tôi thật sự rất hy vọng cô có thể đến làm đại diện phát ngôn. Về phía bộ phim, người phụ trách của bọn họ muốn gặp mặt cô nói chuyện. Cô xem cô có thời gian hay không, chúng tôi bên này sẽ sắp xếp.”

Tường Tịch không khỏi nghi hoặc, rốt cuộc là bộ phim như thế nào mà không thể quang minh chính đại nói ra, lại giấu giếm giếm giếm.

“Chúng tôi bảo đảm sẽ không mang đến phiền phức cho cô Tường.”

“Vậy được rồi!”

Quyết định cùng người phụ trách của bộ phim gặp mặt vào tối đó, Tần Thành làm thêm giờ, Tường Tịch để lại lời nhắn cho anh, rồi lái xe tới một hội sở tư nhân của thành phố.

Nhà hàng này sử dụng chế độ hội viên, người bình thường không vào được. Tường Tịch báo tên ở bàn tiếp tân, phía bên bộ phim lập tức có người ra cửa đón tiếp.

Nhưng vừa vào đến phòng bao, Tường Tịch liền phát hiện hôm nay cô tới là một sai lầm.

Trong phòng có cả nam lẫn nữ, đủ loại âm thanh khó nghe, rõ ràng là không phải đang nói chuyện.

“À, là Tường Tịch hả, lại gặp mặt nữa.” Vu Bội dựa vào ngực một ông già đầu hói, nói với vẻ không có ý tốt.

Tường Tịch cảm thấy tốt nhất là lập tức rời đi.

Nhưng sự tình hiển nhiên không dễ dàng như cô nghĩ.

Người ta thật vất vả làm cho cô đến, sao lại có thể sẽ thả cô đi.

Vuốt vuốt đi động ở trong túi, Tường Tịch mỉm cười: “Tôi muốn đi toilet rửa tay, các người cứ nói chuyện trước đi.”

“Ai da, vừa tới liền vào toilet, Tường Tịch, không phải là cô khản trương chứ! Minh tinh lớn như cô mà gặp chuyện lại khản trương, có phải rất buồn cười hay không?” Vu Bội nhướn mày, nói bóng nói gió.

Tường Tịch thả giỏ xách lên sô pha, nói: “Chị Vu, tôi chỉ là muốn đi rửa tay một chút.”

Động tác của cô xua tan hơn phân nửa nghi ngờ của Vu Bội, nhưng mà, không phải không có nghi ngờ.

Tay của Tường Tịch vừa chạm vào cửa thì Vu Bội ở sau lưng nói: “Tôi cùng đi với cô.”

Rồi sau đó hai người đàn ông cũng nói: “Chúng tôi cũng đi một chút.”

Hồng Môn Yến. Trong đầu Tường Tịch lập tức xuất hiện ba chữ này.

Cố gắng ung dung thản nhiên đối phó với Vu Bội, vừa đến toilet, Tường Tịch lập tức lấy đi động ra gọi đi một tin nhắn cho Lục Mạnh Nhiên, nói tóm tắt chuyện hôm nay một chút, sau đó kêu anh ta tới đón cô về.

Làm xong chuyện này, đi động cũng sắp hết pin. Tường Tịch sốt ruột trong lòng, âm ý hỏi hận hôm nay đã lỗ mãng.

“Tường Tịch, cô còn chưa xong sao? Nếu không đi ra ngoài, giám đốc Lưu sẽ chờ không nổi.” Vu Bội ở bên ngoài cười lạnh. “Tất cả mọi người đều ra bán, cô cần gì phải giả bộ thanh cao.”

Tường Tịch đã gặp qua người tự hạ thấp mình, nhưng chưa từng thấy qua người tự hạ thấp mình như Vu Bội.

Cũng may Lục Mạnh Nhiên đã nhắn tin lại. Tường Tịch xem nội dung một chút rồi mới chỉnh đốn quần áo đi ra ngoài.

Vu Bội nửa ngồi trên bồn rửa tay, chân bắt chéo nhìn cô. “A, tôi còn nói diễn viên mà giám đốc Lưu nhìn trúng là ai đây? Thì ra là cô. Đàn ông đều là tính tình như vậy, ăn không được mới là tốt nhất. Nhưng mà tôi rất tò mò, có phải ý đồ thật sự của ông ta là muốn ném thử mùi vị của cô tình nhân nhỏ của tổng giám đốc Tần hay không.”

Trong lời nói của cô ta có chứa nhiều tin tức, Tường Tịch tiêu hoá trong chốc lát, đại khái có hiểu biết đối với chuyện hôm nay.

Xem ra không phải là muốn cô đóng phim, mà là mượn danh nghĩa đóng phim để dùng quy tắc ngầm.

Tường Tịch không nói gì trên đường trở về phòng bao, nhìn thấy một phòng cả nam lẫn nữ đều đã tản ra, có ở trong góc nói chuyện, có ở bên cửa sổ. Trong phòng vô cùng mờ tối, giám đốc Lưu, cái người từng bị cô cho leo cây trước mặt nhiều người, đang tự tại dựa vào trên sô pha, trước mặt là hai ly rượu đỏ trên bàn trà.

Vu Bội sáng khoái cười một tiếng, lắc mông chạy tới bên cạnh ông già đầu hói ở góc phòng. Tường Tịch di chuyển bước chân, ngồi xuống vị trí đối diện với giám đốc Lưu.

“Cô Tường.” Ông ta đưa cho cô một ly rượu, nói: “Vi hợp tác kế tiếp, tôi mời cô một ly.”

“Hợp tác? Giám đốc Lưu, xin hỏi chúng ta phải hợp tác cái gì?” Tường Tịch bối rối giả bộ không hiểu.

“Phim.” Ông ta chậm chậm áp sát lại. “Tôi mới đầu tư bộ phim, cho cô làm nữ chính, thế nào?”

Tránh đi hơi thở nóng rực phun tới của ông ta, Tường Tịch cười duyên: “Vậy thật sự xin lỗi, giám đốc Lưu. Gần đây tôi đã nhận một bộ phim, chỉ sợ phải từ chối ý tốt của ông.”

“Khoan hãy từ chối.” Ông ta nhắc nhở cô. “Minh tinh không sợ công việc nhiều. Cô Tường, bộ phim này của tôi thật sự là một chế tác lớn, đã mượn một tổ special effects (hiệu quả đặc biệt) từ Hollywood tới. Nếu cô đóng, giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của năm nay sẽ thuộc về cô.”

Cat không biết “special effects” được dịch sang tiếng Việt trong ngôn ngữ điện ảnh là gì, có năng nào biết thì nói cho Cat nhé :)

Thì ra ông ta biết đến special effects. Cô còn tưởng rằng ánh mắt của những người này chỉ biết nhìn thân thể của nữ minh tinh thôi chứ!

“Ha ha.” Tường Tịch hơi né ông ta. “Giám đốc Lưu nói chơi, tôi chỉ là một tài năng mới, ảnh hưởng gì đó tôi thật không dám nghĩ đến.”

Ông ta còn muốn nói nữa, Tường Tịch từ từ đứng lên: “Giám đốc Lưu, ông sẽ tìm được người giỏi, nữ minh tinh có thực lực trong giới này còn nhiều mà, không phải nhất định phải là tôi đóng.”

“Cô thật không đóng?” Giọng nói của ông ta lạnh dần.

“Anh Lục đã nhận những công việc khác cho tôi.” Tường Tịch vẫn giữ bình tĩnh hoà nhã.

“Tốt lắm.” Hễ là có nhân lực đều có thể nhìn ra ông ta đã nổi giận. Nhưng Tường Tịch làm bộ như không biết, cô không muốn tốn thời gian với những người này, cô muốn về nhà.

“Vây, giám đốc Lưu, không có việc gì thì tôi cáo từ trước.”

“Chờ một chút.” Ông ta nói: “Nếu cô Tường đã đến đây, uống một ly đã rồi đi.”

Tường Tịch rũ mắt xuống, bàn tay bẩn thỉu của ông ta cầm ly rượu, màu rượu trong suốt, giống như hồng ngọc.

Vưu Bội chạy tới bỏ đá xuống giếng: “Tường Tịch, giám đốc Lưu có ý tốt mời cô, ngay cả ly rượu cô cũng không dám uống sao? Hay là khinh thường giám đốc Lưu của chúng tôi?”

Giọng nói của cô ta lớn, những người khác nghe thấy đều cười lên.

“Cô Tường?” Tay của ông ta lại duỗi tới trước mặt cô.

“Cám ơn giám đốc Lưu.” Tường Tịch thản nhiên cười, cầm lấy ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cô uống không chừa một giọt. Ông ta nhìn, trong lòng đã có tính toán.

Hôm nay, Tường Tịch đừng có nghĩ đi ra khỏi hội sơ này.

Những người thường tới biết, giám đốc Lưu thích nhất là bỏ vài thứ gì đó trong rượu của người ta, có khi là thuốc trợ hưng, có khi là thuốc mê.

Hôm nay, ai biết có phải đều bỏ hai loại hay không?

Những người khác thăm nghĩ, nhưng không một ai nói ra, nên làm chuyện của mình thì đi làm chuyện của mình.

Rượu kia vừa vào cổ họng, Tường Tịch liền cảm thấy không thích hợp. Cô cũng không khách sáo với bọn họ, cầm giò lên lao ra ngoài.

Đầu càng ngày càng mê man, nghiêng ngả lao đảo chạy đến thang máy, ấn xuống nút đóng cửa, Tường Tịch rốt cuộc không nhịn được, dựa vào mặt tường lạnh như băng, trượt xuống đất.

Đầu óc cô tỉnh táo, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng.

Tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ không ra khỏi nơi này.

Mở giỏ ra, Tường Tịch dựa vào cảm giác bắt lấy một thứ gì đó, tiếp theo kéo tay áo lên, đâm xuống cánh tay.

Đầu sắc nhọn đâm vào da thịt mềm mại, máu lập tức tuôn ra, cảm thấy được đầu óc tỉnh táo một chút, Tường Tịch chậm rãi vịn đứng lên.

Thang máy vang lên một tiếng “đỉnh”, cửa mở ra.

Cô bặm lấy vết thương, chạy ra với tốc độ nhanh. Nhưng sức lực trên người lại giống như thoáng cái bị tát cạn, bước chân Tường Tịch không vững, sau vài bước thì bất động.

Cô nói không nên lời, trơ mắt nhìn con số của thang máy giảm xuống.

Khuôn mặt của giám đốc Lưu xuất hiện, Tường Tịch lặng lẽ nhìn ông ta từng bước một đi tới.

“Cô Tường.” Về mặt ông ta híp lại, chìa tay ra. “Tôi đến đưa cô đi ra.”

Đúng lúc Lục Mạnh Nhiên và Tần Thành cùng tìm tới nơi, Tần Thành thấy một màn như vậy, nổi giận! Thằng cha này dám động đến người của anh!

“Giám đốc Lưu.” Âm thanh của Tần Thành vừa xuất ra, tay của ông ta run run một chút, không dám duỗi về phía trước.

Tần Thành đi nhanh vài bước, ôm Tường Tịch qua, lạnh lùng nói: “Tôi tới đón cô ấy trở về.”

Lời ngoài đề

Tần Thành: Bà phải nói xin lỗi với tôi, dám để cho Tường Tịch đến một nơi như vậy.

Sơ Ảnh: Không phải là người ta muốn cho cậu anh hùng cứu mỹ nhân một lần thôi sao!

Tần Thành: Mạnh Nhiên, thả bảo an ném người phụ nữ điên này ra ngoài.

Sơ Ảnh: ...Tổng giám đốc Tần, cậu ăn hiếp người ta...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Âm áp

“Là, là tổng giám đốc Tần hả!” Người đàn ông cười gượng, ánh mắt sợ sệt rồi lại không cam lòng. “Tôi thấy cô Tưởng một mình ở chỗ này, đang muốn đưa cô ấy về.”

“Không cần.” Tần Thành cúi đầu nhìn thoáng qua người gần như rơi vào trạng thái bán hôn mê ở trong ngực anh. May là cô đã nhanh chóng nhấn tin cho Lục Mạnh Nhiên, may là bọn họ chạy tới kịp thời, nếu không, đã thật sự để cho thằng cha này thực hiện được quỷ kế.

Nhưng mà, dám động vào người của anh, Tần Thành hít mắt lại, thì chuẩn bị chịu trách nhiệm đi.

Không thèm để ý đến người đàn ông, Tần Thành bế Tưởng Tịch nhanh chóng rời khỏi hội sở. Lục Mạnh Nhiên lưu lại để xử lý video đã quay đến Tưởng Tịch.

Đề người vào ghế sau xe, cởi áo khoác của mình ra phủ lên cho cô, Tần Thành vừa lái xe vừa liên lạc với người khác.

Gần đây Tề thị đang làm một case liên quan đến một số xí nghiệp của thành phố C. Công ty bất động sản thuộc quyền vị giám đốc Lưu kia là một trong số đó.

Tần Thành đơn giản kể lại sự việc cho Tề Dịch, cuối cùng nói: “Vị giám đốc Lưu kia, tôi muốn hấn ta thân bại danh liệt, không ở thành phố C được nữa.”

Tề Minh Lật theo tiếp nhà đầu tư ăn com một lần mà Tề Dịch đã chịu không nổi, nếu cô ấy xảy ra chuyện như đêm nay, Tề Dịch bảo đảm sẽ bắn chết người đó.

Hiểu rõ lòng của bạn thân, Tề Dịch nói: “Tôi sẽ xử lý bên này, cậu cứ yên tâm đi.”

Có Tề Dịch ra tay, lòng Tần Thành nhẹ đi một nửa, nói xong liền cúp điện thoại.

Ngay sau đó là gọi cho Hạ Chi Khanh.

Ngoài đóng phim, rất nhiều minh tinh còn có một ít nghề tay trái. Cái hội sở hôm nay, Hạ Chi có 30% cổ phần trong đó. Tuy rằng Hạ Chi Khanh hoàn toàn không tham dự vào quản lý, nhưng thời khắc mấu chốt thì chị ấy tuyệt đối có thể nói vào.

Lập lại những lời đã kể cho Tề Dịch trước đó, Tần Thành chuyển đề tài, nói: “Tôi kêu Mạnh Nhiên đi để ý video ở đó, quản lý của hội sở này có lỗi hổng, nếu chị có thời gian thì đi nói chuyện với người phụ trách đi.”

Hai anh em nhà họ Tần kế thừa tính bao che khuyết điểm của ông Tần, Hạ Chi Khanh nghe Tần Thành nói phân nửa thì trong lòng liền sáng tỏ, nói: “Cậu chăm sóc cho Tưởng Tịch thật tốt, về phía hội sở, chị lập tức đi liên hệ.”

Tần Thành ừ một tiếng, tiếp tục cứng rắn nói: “Có lẽ tôi phải kiểm tra một số video.”

“Tôi sẽ kêu người bên kia duy trì phối hợp.”

Cuối cùng là điện thoại cho thư ký của công ty.

“Tiểu Vương, cô tức khắc lập ra một bản hợp đồng, đưa cho Giải trí KU.”

“...”

“Lập tức viết, nói là chúng ta muốn công ty bọn họ ký chuyển Vụ Bội sang đây...”

Đầu đầu.

Tưởng Tịch cau mày, khẽ rên rỉ.

Tay chân cô không có sức lực, chỉ có thể dùng cái trán cọ vào gối mềm. Đường như vậy mới có thể giảm bớt tác dụng phụ của thuốc.

Cô nhớ lại chuyện hồi tối, không nhớ được mình ra sao sau khi hôn mê, nhưng chuyện cuối cùng được Tần Thành mang đi thì cô hơi nhớ một chút.

Hiện tại, nghe được mùi hương trong lành quen thuộc trong không khí, Tường Tịch biết mình đang trong phòng ngủ ở nhà.

Tần Thanh hầu như không ngủ cả đêm. Lúc đầu hôm, anh không dám nhắm mắt một chút nào, e sợ Tường Tịch xảy ra phản ứng xấu gì. Nửa đêm về sáng, sau khi xác định thẳng cha kia chỉ bỏ thuốc mê cô thì anh thoáng yên tâm, khi gần sáng mới dựa vào bên giường cô ngủ.

Nhưng Tường Tịch vừa lên tiếng, anh liền cảnh giác tỉnh lại.

“Em sao rồi?” Bàn tay to sờ sờ trên trán, làm dịu đi một ít khó chịu, lông mi Tường Tịch rung rung, chậm rãi mở mắt ra.

Đầu tiên cô nhìn thấy là Tần Thành với râu ria lởm chởm và quầng mắt đen đến nỗi có dùng phấn hoá trang cũng không che được nổi.

“Em có chỗ nào không thoải mái không?” Tần Thành lo lắng hỏi.

Cô tỉnh lại cũng không nói lời nào về chuyện gì đã xảy ra, hoặc là giám đốc Lưu kia đã bỏ thuốc gì khiến cho mình choáng váng.

“Tốt hơn nhiều.” Thật ra đầu còn rất đau, nhưng nhìn thấy bộ dáng của Tần Thành, đau đớn của cô lại giảm đi một chút, trong ngực thì căng ra.

“Em đau đầu!” Thấy cô vô thức cọ cọ cái trán, Tần Thành nói với vẻ chắc chắn.

“Có một chút.” Tường Tịch hé miệng cười, nói: “Không thành vấn đề lắm, anh đừng lo lắng.”

Cô chưa dứt lời thì một đôi tay liền đặt lên huyệt Thái Dương của cô.

Tần Thành cố gắng thả nhẹ động tác, vừa nhìn về mặt của Tường Tịch vừa điều chỉnh sức lực.

Anh mát xa cho cô xong thì trời đã sáng hẳn. Tường Tịch cũng khôi phục lại một ít sức lực.

Tần Thành mệt mỏi đứng lên, nói: “Em muốn ăn gì, tôi đi mua.”

“Khỏi cần.” Tường Tịch thò tay từ trong chăn ra, kéo lấy tây trang cực kỳ nhẵn nhúm của anh, gấp dài nói: “Tôi còn hơi buồn ngủ.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi, thức dậy thì ăn cơm.” Tần Thành xoay người kéo chăn giúp cô. “Tôi đi công ty.”

Ngày hôm qua Lục Mạnh Nhiên đã xử lý sạch sẽ video có liên quan đến Tường Tịch, cũng đã dựa theo chỉ thị của anh đi điều tra ra tất cả video quay được có liên quan đến giám đốc Lưu. Lát nữa anh muốn đích thân xem.

“Anh nghỉ ngơi một hồi trước đi.” Tường Tịch xê dịch thân mình, chừa ra một khoảng trống kế bên. “Về phía công ty, đến trưa mới đi hẳn là không sao.”

Cô hiếm khi chịu chủ động thân mật với anh, con người của Tần Thành hơi co rút lại, nhưng không đi chuyển.

Tường Tịch cười: “Sao vậy, ông Tần không dám?”

Cô đoán là Tần Thành nghĩ cô đang báo đáp anh, thật ra là có một chút, nhưng phần lớn nguyên nhân không phải vì vậy.

Tường Tịch cô, cho dù thân bị giam trong tù cũng sẽ không vì báo ân mà để cho một người đàn ông thân mật với cô, trừ khi anh ta có trọng lượng không tầm thường ở trong lòng cô.

Tần Thành đúng là không dễ dàng bị người kích thích, nhưng hôm nay anh bị Tường Tịch kích thích một trận thật tốt.

“Bà Tần, em cho là tôi sẽ không dám?” Tần Thành mỉm cười nhìn Tường Tịch, cúi đầu hôn lên mí mắt cô một cái. “Ít nhất em để cho tôi đi tắm rửa một cái trước đã.”

Tường Tịch nghe vậy, nhớ tới anh mặc quần áo ngày hôm qua mà ngủ nên không thoải mái, khoát tay kêu anh đi ra ngoài.

Sức lực hiện tại của cô không đủ để đứng dậy tắm rửa, nên dứt khoát tiếp tục nằm ngủ.

Cho nên sau khi Tần Thành tắm rửa xong, lau khô tóc lần nữa rồi trở về, nhìn thấy chính là một người đang ngủ say.

Giường lớn được chừa ra một khoảng trống bên cạnh, anh xốc chăn lên nằm vào, bàn tay to kéo Tường Tịch qua, nghiêng người ôm cô, nhắm mắt lại.

Khi Tường Tịch thức dậy thì phát hiện mặt mình đang chôn trong hõm vai của Tần Thành, trong tai là tiếng tim đập trầm ổn của anh, từng nhịp từng nhịp, cho cô một loại cảm giác an toàn đã lâu không gặp.

Cô từng sốt, hồi lâu thì yên lặng cong khoé môi. Có lẽ đời trước từng bị thương vì tình yêu, nhưng đó không thể trở thành lý do để cô cự tuyệt tình yêu. So với trốn tránh, chi bằng dùng lòng thành của mình đánh cược một lần.

Nhẹ chân nhẹ tay ngồi dậy, lấy quần áo đến phòng tắm kế bên để tắm rửa, đến khi chỉnh đốn xong tất cả thì Tường Tịch rẽ vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh còn có chút đồ ăn, cô tiện tay làm vài món, cuối cùng nhìn đến hai củ khoai từ, suy nghĩ một chút thì nấu canh khoai từ sườn heo.

Gần mười hai giờ thì Tần Thành thức dậy, phát hiện trong ngực mình trống rỗng thì hoảng sợ, mang dép lê, vội vội vàng vàng chạy ra, nhìn thấy người thì mới yên tâm.

Khi Tưởng Tịch làm việc thì số lần hai người cùng ăn cơm trưa có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mấy ngày nay, có khi Tần Thành làm việc nên cũng không thể nào ăn cùng được, cho nên bữa cơm này có phần đặc biệt ấm áp.

Đương nhiên, ăn uống no nê thì nên nói chuyện.

Tưởng Tịch dọn cái chén cuối cùng xong, quay đầu thấy Tần Thành muốn ra ngoài, nói: “Tôi cùng đi công ty với anh.” Cô muốn đi hỏi Lục Mạnh Nhiên một chút về việc xử lý tình hình tối hôm qua.

“Tôi đã an bài mọi chuyện tốt rồi.” Tần Thành nói như vậy nhưng cũng không ngăn cản cô đi theo. Tiếp xúc với người mình yêu nhiều hơn một chút, anh cầu còn không được.

Tưởng Tịch vừa đến công ty, lập tức đi tìm Lục Mạnh Nhiên.

“Anh Lục, ngày hôm qua là sơ sót của tôi.” Tưởng Tịch chủ động giải thích.

“Không sao.” Lục Mạnh Nhiên nhủ mảy. “Cô cũng không ngờ được chuyện sẽ xảy ra như vậy. Đứng rồi, hôm nay công ty châu báu lại gọi điện thoại đến cho tôi, hỏi cô có muốn nhận đại diện phát ngôn của bọn họ hay không, lần này là không cần phim, giá cả giống nhau.”

“Không cần.” Giọng nói Tưởng Tịch lạnh xuống. Tuy rằng chuyện này có sai lầm của cô, nhưng bên phía công ty châu báu cũng có trách nhiệm.

Đa số người đối diện với giới showbiz đều nói một câu: Cái giới này thật loạn. Nhưng giới kinh doanh thì như thế nào? Không phải cũng tràn ngập các loại giao dịch bản thù đó sao!

Sở dĩ công ty châu báu muốn kèm thêm một bộ phim vào đại diện phát ngôn của cô, hơn phân nửa cũng là cùng hợp kế với vị giám đốc Lưu kia. Nếu Tưởng Tịch đoán đúng thì nhất định là công ty châu báu đã ký kết hiệp nghị gì đó với giám đốc Lưu, ví dụ như là nói bộ phim sẽ giúp đỡ cho việc kinh doanh châu báu, tựa như lợi dụng bộ phim để mở ra thị trường lớn hơn nữa.

Đương nhiên, có lẽ bọn họ là vì có lợi cho mình, nữ minh tinh sạch sẽ trong giới showbiz không nhiều lắm, nhất định là công ty châu báu đã nghĩ: Tưởng Tịch cô có thể lẫn lộn hơn một năm được tới địa vị bây giờ, chắc chắn là trước mặt người ta thì thanh thuần, sau lưng thì phóng đãng. Vì thế liền dựa vào đại diện phát ngôn mà cho giám đốc Lưu kia một cơ hội.

Ngày hôm qua Tưởng Tịch tò mò bộ phim kia là cái gì, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa.

Từ nay về sau cô cũng sẽ không nhận những đại diện phát ngôn có liên quan đến công ty châu báu kia nữa.

“Vậy là tốt rồi. Về phía công ty châu báu, tôi sẽ từ chối. Cô tiếp tục nghỉ ngơi vài ngày đi.”

“Tôi muốn nhận một thông cáo.” Tưởng Tịch xoa ấn đường. “Anh Lục, tôi nghỉ ngơi ở nhà đủ rồi, anh xem có thông cáo nào tốt thì cho tôi nhận cũng được.”

Lục Mạnh Nhiên lật thời khoá biểu công tác của Ti Dục, bỗng nhiên đột phát ý tưởng, hỏi: “Tưởng Tịch, cô có muốn thử hát vài ca khúc không?”

Đóng phim kết hợp với ca hát, ở trong giới showbiz xem như là chuyện bình thường, là một minh tinh thì đều muốn vừa đóng phim, đồng thời mở rộng sự nghiệp. Chỉ cần Tưởng Tịch ca hát không đến nỗi quá lạc tông thì phát hành một album là chuyện tuyệt đối có lợi.

Giống như Phương Vi Vi kia, vừa mới đưa tin sẽ đóng vai nữ chính trong bộ phim của Lý Mặc, ngay sau đó liền phát hành album.

Không cần biết kết quả cuối cùng thế nào, lúc nào cũng có thể gia tăng tiếng tăm của cô ta.

Sống hai kiếp, cho tới bây giờ Tưởng Tịch không hề nghĩ tới ca hát. Không phải là giọng của cô không tốt, mà là cô không có cảm giác đối với ca hát.

Mà vài năm nay, ngành sản xuất đĩa nhạc đi xuống, khiến cho cô chưa bao giờ để ý đến chuyện này.

Nhưng Lục Mạnh Nhiên nói ra, Tưởng Tịch đột nhiên có một chút động tâm.

Đưa thời khoá biểu công tác của Ti Dục cho cô, Lục Mạnh Nhiên nói: “Đầu tháng ba Ti Dục sẽ phát hành một album mới, trong đó có hai bài là nam nữ song ca với nhau. Bây giờ công ty còn chưa xác định là với ai, nếu cô muốn xâm nhập vào giới âm nhạc thì có thể mượn cơ hội này.”

“Nếu tôi hát không hay thì sao?” Ca hát không thể so với đóng phim. Đóng phim là sở trường của cô, cô đứng trước màn ảnh là có thể lập tức nhập vào vai diễn. Nhưng ca hát, trong lòng Tưởng Tịch không chắc chắn.

Lục Mạnh Nhiên cũng lo lắng tới điểm này. Ti Dục không giống với một số ca sĩ nào đó ở trong nước dựa vào đánh bóng tên tuổi mà nổi tiếng, anh ta có tài năng thật sự, cũng có khả năng lôi cuốn mà nhiều người không sao có được. Hợp tác với anh ta, nếu hát không hay sẽ hoàn toàn ngược lại.

Đắn đo vài phút, Lục Mạnh Nhiên nói: “Cô thử xem sao trước đã, nếu không được thì nói sau.”

Lời ngoài đề

Bởi vì Sơ Ảnh khá tôn trọng sự kết hợp hoàn mỹ giữa linh hồn và thể xác, không muốn Tường Tịch và Tần Thành “gạo nấu thành cơm” dưới tình huống bị bỏ thuốc, cho nên, ừ, sẽ để cho boss Tần chờ một hồi, hi hi.

Tần Thành: Nhìn ánh mắt bất mãn và phẫn nộ của tôi!

Sơ Ảnh: Cắt, tôi thấy cậu ôm người đẹp rất thoải mái!

Tần Thành: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Ký hợp đồng với Vưu Bội

Trung tâm chế tác âm nhạc của TRE chiếm trọn tầng ba.

Lục Mạnh Nhiên dẫn Tường Tịch đi đến trước văn phòng của giám chế âm nhạc ở trung tâm tầng lầu kia, nói: “Chu Tổng nổi tiếng nói chuyện khó nghe trong công ty, chút nữa cô có nghe được cái gì không muốn nghe thì cũng đừng để ý.”

Tường Tịch có nghe được chút chút về tính tình của vị giám chế âm nhạc này, gật đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Cô mới vừa nói xong câu đó thì cửa mở.

“Đại diện Lục.” Giọng nói lạnh lùng của Chu Tổng vang lên ở bên trong. “Anh chỉ có thời gian mười phút.”

Gân xanh trên đầu Lục Mạnh Nhiên giật giật, nói với Tường Tịch với vẻ vô lực: “Chúng ta đi vào!”

Phương Vi Vi và Đinh Mi cúi đầu lui ra.

Trong giới giải trí chính là đàn em tôn kính đàn anh chị, từng trải thấp tôn kính từng trải cao, đã từ lâu trở thành luật bất thành văn của mọi người. Cho dù tương lai nếu có một ngày Phương Vi Vi hơn hẳn Tường Tịch, nhưng hiện giờ cô ta cũng phải tuân thủ quy tắc này.

Tường Tịch mặt không chút thay đổi, ung dung đi vào, sau đó nghe thấy một tiếng khẽ, cửa đóng lại.

Ngay lúc này, trong lòng Tường Tịch dâng lên sáng khoái, tựa như những gì ăn sâu vào trong đầu cô, những gì ly khai, tìm không được nữa.

Chu Tổng ngồi trước máy tính, không quan co lòng vòng, nói thẳng: “Trước kia cô có học qua thanh nhạc không?”

Tường Tịch thu lại suy nghĩ, nói: “Có học qua một chút.”

Hồi nhỏ có học đàn dương cầm và lúc huấn luyện khi mới vào công ty có học qua khoá nhạc phổ.

“Một chút?” Chu Tổng hừ lạnh, trong mắt khinh thường: “Cô cho rằng hợp tác với Ti Dục thì chỉ cần một chút hiểu biết về thanh nhạc?”

Quả nhiên ông ta nói chuyện khó nghe.

Tường Tịch im lặng.

Chu Tổng không bỏ qua, giống như thầy giáo dạy dỗ học sinh: “Các người đều nghĩ rằng đóng phim được là có thể ca hát, cũng không nghe giọng của bản thân mình, đều là những thứ lung tung rối loạn. Các người quả thật đang sỉ nhục âm nhạc, không có mặt mũi nào.”

Lục Mạnh Nhiên nói đỡ: “Giám chế Chu, tôi nghĩ hai bài song ca trong album này của Ti Dục, nếu không thu thì sẽ không theo kịp thời gian dự tính phát hành album.”

Bây giờ ông còn thật sự chua ngoa như thế sao? Cái miệng bị nghiền rồi.

Chu Tổng bất mãn ngậm miệng, chuyển đề tài trở lại âm nhạc.

“Một lát nữa đi phòng thu âm thử giọng, nếu không được thì rút đi cho tôi.”

Lục Mạnh Nhiên thật không biết nói cái gì cho phải.

Chu Tổng ngoại trừ miệng tương đối độc, nhưng về âm nhạc thì thật sự tài hoa không chỗ chê. Và lại, quan trọng hơn là ông ta làm việc rất có trách nhiệm, bằng không với tính tình độc hành độc đoán của ông ta, với đầu óc chức quyền trong giới nghệ thuật, ngôi chưa đến vị trí giám chế thì đã bị loại trừ rồi.

Vài phút sau, nhân viên làm việc thu xếp phòng thu âm xong, Tường Tịch đi vào thử giọng.

Album mới của Tỉ Dục tên là “Thiên đường hồ điệp”. Một phần thay đổi trong album là thể loại nhạc rock mạnh mẽ, phần chủ yếu là phong cách trữ tình nhẹ nhàng.

Hai bài hát song ca kia, từ nhạc đến lời đều là do một mình Tỉ

Dục sáng tác.

Bài thứ nhất Tường Tịch hát thử là ca khúc “Tình chấp cánh”.

Bởi vì Tỉ Dục không có ở công ty, tạm thời hát song ca với cô được thay bằng nhân viên có giọng hát gần giống, trong tổ chế tác hậu kỳ của âm nhạc.

Sau khi Tường Tịch quen với lời nhạc thì bình tĩnh đi vào phòng ghi âm.

Lục Mạnh Nhiên đứng sau lưng Chu Tổng, chuẩn bị ứng đối với các loại tình huống đột phát bất cứ lúc nào.

Những nhân viên khác đều nhanh nhẹn đứng ở vị trí của mình. Căn bản không phải là Lục Mạnh Nhiên không quyết định được giọng nữ hát hai ca khúc song ca này của Tỉ Dục, mà là cấp trên của công ty ép buộc, không cho định. Thế cho nên cho tới nay chỉ có Tường Tịch là người duy nhất được phép thử giọng.

Album mới có mười hai ca khúc, nửa đầu là thu lại biểu diễn vòng quanh thế giới của Tỉ Dục, bốn bài khác là được thu sau biểu diễn vòng quanh thế giới. Bởi vì thời gian dư dả, hiện giờ mười ca khúc kia căn bản đã hoàn thành chế tác hậu kỳ, chỉ còn lại thu âm hai bài này là album có thể phát hành theo kế hoạch.

Bộ dáng của mỗi người như gặp kẻ thù lớn, khiến cho Tường Tịch bỗng sinh ra một chút khẩn trương.

Hít sâu một hơi, cô nắm chặt micro, cất giọng.

“Anh nói tuyết bay hiu quạnh, anh nói thời gian lặng im, cầu cho những người yêu nhau có thể tìm đến...”

Một giọng hát trong vắt vang lên trong phòng ghi âm.

Chu Tổng duy trì một vẻ mặt trong toàn bộ quá trình, không buồn không vui. Những người khác nghe giọng hát của Tường Tịch cũng đều không dám lên tiếng.

“Chỉ cảm thấy tạ ơn anh đã tới!”

Kéo dài âm điệu cuối cùng, Tường Tịch nhẹ nhàng bỏ micro xuống.

“Cô cần tập luyện.” Giọng nói của Chu Tấn ôn hòa một ít: “Nói chung giọng thì được, âm cao chưa được. Mấy ngày nay tìm thầy tăng cường luyện tập, cố gắng hết sức trong vòng hai tuần thu âm ca khúc này.”

Tường Tịch gật đầu.

“Nếu không thì đến từ đâu rút về chỗ đó cho tôi!”

Đầu Lục Mạnh Nhiên đầy hắc tuyến.

Nhân viên phòng ghi âm thấy nhưng không kinh sợ. Giám chế của bọn họ là như vậy, bất kể như thế nào cũng không thể quá nghiêm trang với ông ta.

Nếu không thì chỉ tự mình làm khổ mình.

Bất quá, chuyện Tường Tịch dựa vào Tỉ Dục để tiến quân vào giới ca nhạc xem như đã định rồi.

Kế tiếp Lục Mạnh Nhiên và Chu Tổng bàn bạc lượng công tác của Tường Tịch, sắp xếp lịch làm việc của cô trong nửa tháng.

“Mấy ngày nay có thể sẽ vất vả một chút.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Phía bên Tỉ Dục cũng bận rộn, thời gian phối hợp của hai người có thể không nhiều lắm.”

“Được.” Tường Tịch nhìn thấy bảng ghi rõ khi nào thì luyện giọng hát, khi nào thì ăn cơm, lần đầu tiên nhận thức được làm ca sĩ không dễ dàng gì.

“Nhưng cũng đừng quá lo lắng. Hiện giờ kỹ thuật hậu kỳ âm nhạc rất cao, khuyết điểm nhỏ nhất nào trải qua xử lý hậu kỳ sẽ không thành vấn đề.”

“Tường Tịch sẽ hợp tác với Ti Dục?” Giọng của Đinh Mi cao gấp ba lần, kinh ngạc hỏi lại người truyền tin cho chị ta: “Album mới của Ti Dục không phải đã thu xong toàn bộ rồi sao?”

“Trong album của Ti Dục có hai bài song ca nam nữ.” Người đưa tin nói: “Bên nữ vẫn chưa được quyết định, hôm nay Tường Tịch đến thử giọng, giám chế cảm thấy không tồi, liền quyết định.”

“Nam nữ song ca?” Đinh Mi và Phương Vi Vi liếc nhau, nói: “Thật sự là hai bài song ca nam nữ? Không phải là đơn ca?”

“Tất cả đơn ca đều là anh Ti hát. Hơn nữa, bài hát đơn ca đã thu xong từ lâu, hiện tại chỉ còn lại hai bài song ca nam nữ.” Người đưa tin thoáng nhúm mày, hạ giọng nói: “Công ty đưa tin với bên ngoài là album đã hoàn thành, thực tế là chưa.”

Sắc mặt của Đinh Mi và Phương Vi Vi cùng thay đổi.

Xem ra, lời đồn các cô nghe được là thật.

Album của Phương Vi Vi sẽ phát hành sau lễ Valentine, mấy ngày nay đều một mình ở trung tâm chế tác hậu kỳ để quan sát quá trình chế tác. Ngày hôm qua cô ta vô tình nghe người ta nói đến album mới của Ti Dục liền đi tìm Ngụy Tổng dò xét ý tứ.

Các đây không tới nửa ngày, Phương Vi Vi nhớ rất rõ ràng Ngụy Tổng nói album của Ti Dục đã hoàn tất rồi.

Nhưng bây giờ xem ra hẳn đã nói dối vì Tường Tịch. Về phần vì sao nói dối, ngoài Tần Thành ra thì cô ta không nghĩ được ai nữa.

Đinh Mi nhìn chằm chằm về mặt khó dò của Phương Vi Vi, nói: “Muốn tuôn tin tức này ra hay không?”

“Hiện giờ không cần.” Phương Vi Vi siết chặt điện thoại di động, “Bất quá chỉ là hai ca khúc mà thôi.”

“Nhưng đó là bài hát của Ti Dục.” Đinh Mi sốt ruột không thôi. “Cô ta dựa vào Ti Dục làm gió đông, sẽ lập tức nổi lửa lên.”

“Không nhất định.” Phương Vi Vi không thể không cười giấu một tiếng, “Bài hát của Ti Dục, hể muốn hát thì hát được sao!”

Hai năm trước có một ngôi sao nữ muốn mượn Ti Dục để tiến vào giới ca hát, nhưng vì trong ca khúc có phần song ca cùng Ti Dục phối hợp không tốt, dẫn đến một trận chiến nước miếng không lồ của fan. Cuối cùng ngôi sao nữ đó bị fan của Ti Dục lăng mạ đến nỗi cuối cùng không hát được một bài nào.

“Nhưng ngộ nhờ thành công thì sao bây giờ? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!” Đinh Mi không thể không nghĩ đến tình huống tồi tệ. Kết cục của Đinh Tang khiến chị ta càng vô cùng thận trọng.

“Tôi đây sẽ thành công hơn cô ta.” Phương Vi Vi tự tin nói: “Tôi mà muốn cái gì thì không có gì là không đoạt được.”

Đinh Mi nhìn thấy vẻ mặt tàn nhẫn ác độc của Phương Vi Vi thì tóc gáy sau lưng dựng đứng.

Người chị ta từng dẫn dắt, Phương Vi Vi là có tiềm lực nhất, có thực lực nhất, nhưng cũng là một người vô cùng tàn nhẫn.

Thình thoảng Đinh Mi rất muốn hỏi cô ta: vì sao lại ghét Tường Tịch như vậy.

Nhưng Phương Vi Vi không phải là người ngu ngốc mặc cho người ta vuốt ve như Đinh Tang. Đinh Mi không dám động vào cô ta, chỉ có thể mọi việc theo cô ta.

Dù sao chị ta cũng muốn làm cho Tường Tịch thất bại thảm hại. Chị ta chỉ cần nhìn đến kết quả là được, không quan trọng quá trình.

Lúc này, ở văn phòng của Tần Thành.

Vưu Bội kích động ngồi đối diện Tần Thành, bày ra tư thế lăng lợ quyền rũ.

Cô ta còn chưa biết chuyện Tường Tịch nửa đường được Tần Thành cứu đi, trong đầu toàn là nghĩ đến giám đốc Lưu đã quy tắc ngầm với Tường Tịch, Tần Thành nổi giận liên đá Tường Tịch, mà cô ta rốt cuộc được Tần Thành coi trọng.

Cầm tờ hợp đồng ba năm mà Tần Thành đã chuẩn bị cho cô ta, Vưu Bội hờn dỗi: “Việc nhỏ này tổng giám đốc Tần kêu thư ký làm là được rồi, cần gì tự mình làm?”

Xém chút nữa cô ta đã khiến cho Tường Tịch bị người ta khi dễ, anh làm chồng đương nhiên muốn đích thân trả thù!

Giấy khỏi cánh tay của Vưu Bội, Tần Thành nói: “Hai năm gần đây trọng lượng của cô Vưu trên màn ảnh lớn càng ngày càng nặng. Giải trí TRE chúng tôi cần...” Tần Thành phun ra từng chữ: “Minh tinh như cô vậy.”

TRE có hàng đồng thiên vương, thiên hậu. Nếu không phải là nam nữ chính, nam nữ phụ xuất sắc nhất trong các bộ phim lớn thì phản ứng chính xác nhất khi nghe thấy câu này chính là từ chối cái danh xưng này.

Nhưng Vu Bội thì không. Năm trước tham gia liên hoan phim quốc tế khiến cho cô ta tự động cho là đúng đối với câu nói của Tần Thành. Cô ta thậm chí cảm thấy rằng mình mới là tốt nhất ở trong giới này, những người khác đều ghen tị cô ta.

Che miệng, Vu Bội nũng nịu nói: “Thì ra tổng giám đốc Tần coi trọng tôi như vậy.”

Tần Thành cười lạnh trong lòng.

Chỉ chỉ hợp đồng, Tần Thành nói: “Cô Vu có thể ký tên của mình vào.”

Vu Bội giống như đã thấy được cảnh tượng cô ta và Tần Thành ở chung với nhau, dứt khoát ký tên.

Nhân viên của bộ quan hệ đang chờ ở bên cạnh lập tức đóng dấu, hợp đồng tức thì có hiệu lực.

Buổi tối Tưởng Tích mới từ trên mạng nhìn thấy chuyện trong vòng một ngày Vu Bội huỷ hợp đồng với ông chủ KU, thành công ký hợp đồng với Giải trí TRE.

Cô ta là một bình hoa trong giới showbiz, được TRE ra giá cao ký hợp đồng, dẫn đến cuộc thảo luận thật lớn của những dân internet và truyền thông.

Ngắn ngủi mấy tiếng đồng hồ đã thăng lên vị trí thứ nhất đề tài được bàn tán trên mạng.

Có người đoán là tổng giám đốc TRE vừa ý Vu Bội, muốn dùng quy tắc ngầm.

Có người nói là Vu Bội và ông chủ mới bắt hoà, bỏ tiền ký với TRE.

Cũng có người nói là KU không bằng, Vu Bội thừa dịp nó chưa xuống dốc đã thôi việc.

Trên mạng xôn xao nhiều cách nói, không ai biết lời của ai mới là thật, dân internet cứ đoán tới đoán lui như vậy, tìm kiếm manh mối từ những vụ scandal của Vu Bội trong quá khứ.

“Những cái này cũng không đúng.” Tần Thành liếc nhìn máy tính của Tưởng Tích, cười hờn bên mặt của cô. “Đáp án sẽ công bố ngày mai.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Muốn cô ta thân bại danh liệt

Đợi đến ngày mai?

Tưởng Tích nghiêng đầu nhìn Tần Thành. “Anh chuẩn bị ngày mai đưa Vu Bội lên đầu đề?”

Tần Thành từng ngum lại từng ngum đối với mặt của cô. “Bà Tần, em vô cùng thông minh.”

Tưởng Tích không được tự nhiên nhưng không nói gì, đổ tai tắt máy tính chuẩn bị ngủ.

Kết quả cô vừa mới nằm xuống thì người đàn ông nào đó đã hôn cô suốt đêm mặc đồ ngủ, quang minh chính đại đi vào.

“Anh có chuyện gì à?” Tưởng Tích ngồi dậy, ánh mắt trong sáng.

Tần Thành mỉm cười. “Tôi đến ngủ!”

Cảm nhận được tim đập dồn trong ngực, qua một lúc lâu Tưởng Tích mới dịch ra một nửa chỗ cho anh.

Tần Thành lập tức cười tùm tùm nằm xuống, tắt đèn, ngủ.

Bên tai nhanh chóng vang lên tiếng hít thở ổn định. Tưởng Tích đợi vài phút mới thì thầm: kiếp này tôi chỉ cho mình một lần cơ hội, Tần Thành, hy vọng chúng ta không phụ lòng nhau.

“Tôi cũng chỉ cho mình một lần cơ hội.” Tần Thành bỗng nhiên xoay người nằm nghiêng, nâng tay vén tóc bên tai của Tưởng Tích. “Tưởng Tích, tôi không ép em, tôi chờ em toàn tâm toàn ý yêu tôi, nhưng tôi hy vọng em nhanh chóng trở thành bà Tần chân chính của tôi.”

Tường Tịch: “...”

Anh ta giả bộ ngủ! Và lại, một người đàn ông nói lời tỏ tình cũng không có thẹn thùng sao?

Cô không trả lời, Tần Thành cũng không giận.

Tường Tịch đang thử bỏ xuống tất cả đề phòng ở trước mặt anh, về điểm này anh thấy được. Bằng không, cô cũng sẽ không cho phép anh thường xuyên thân mật.

Thở dài một tiếng trong lòng, Tần Thành kéo Tường Tịch vào lòng, nói: “Ngủ đi! Ngủ ngon!”

Tường Tịch: “...”

Anh từ núi băng biến thành hồ ly rồi biến thành “người chồng tốt của gia đình” là muốn quấy gì đây?

Có thể dừng biến nữa hay không hả?

Tường Tịch nhin không được gào thét ở trong lòng, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có tránh ra, liền ngủ trong vòng tay của Tần Thành.

Sáng hôm sau, chính xác như lời của Tần Thành, đáp án công bố.

Sau vụ ảnh khoả thân của Tường Tịch, kế tiếp là ảnh khoả thân của ngôi sao nữ hạng hai bị đưa ra ánh sáng.

Nhưng của Tường Tịch là bị người ta hãm hại, của Vu Bội là chân thật không có bị cắt ghép.

Tường Tịch đóng trang web đang nhanh chóng bùng nổ, ngồi sững sờ tại chỗ.

Cô đã hiểu được ý của Tần Thành.

Nhưng mà, cô cảm thấy rằng Tần Thành làm như vậy là không đáng. Ký hợp đồng với Vu Bội rồi hại cô ta, bắt luận như thế nào đều là tổn thất cho anh.

“Tổng giám đốc Tần này thật sự quá ác độc.” Lục Mạnh Nhiên nhặt tờ báo bay tới trên đất, nói: “Bộ quan hệ xã hội của công ty không được cho phép triển khai hoạt động vì Vu Bội.”

“Vậy sao anh ấy còn ký với Vu Bội?”

“Tôi nghĩ là cô có thể đoán được.” Lục Mạnh Nhiên gỡ mắt kính xuống, nhéo nhéo ấn đường. “Người phụ nữ Vu Bội này có đội quan hệ xã hội đặc biệt đối phó với tin tức scandal của cô ta cùng với đủ loại đàn ông.”

“Nếu chuyện hôm nay xảy ra khi cô ta còn ở KU thì tin tức sẽ nhanh chóng bị nhân viên chuyên môn của bộ quan hệ xã hội này ém xuống, không còn xuất hiện một chút ảnh hưởng nào. Nếu là công ty của chúng ta...”

Tường Tịch hiểu ra.

Nếu Vu Bội đến công ty của bọn họ, Tần Thành muốn đối phó với Vu Bội như thế nào thì liền như thế đấy. Cho dù chôn vùi cô ta, anh cũng có thể đóng kịch trước mặt tất cả truyền thông nói là cô ta vi phạm quy tắc của công ty, huỷ hoại danh dự của công ty.

Anh dùng tiền mua đứt con đường minh tinh về sau của Vu Bội.

Một chiều này của Tần Thành, chính xác như lời của Lục Mạnh Nhiên, rất độc.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Đến giờ cơm trưa, trên mấy trang web lớn của cả nước đều truyền ra một đoạn video được cắt nối biên tập.

Video dài hơn mười phút. Vài phút đầu là một người đàn ông mập mập, cũng chính là giám đốc Lưu với vẻ mặt, động tác trong mọi trường hợp. Chưa tới mười phút thì trong video xuất hiện một người phụ nữ trần truồng.

Những nơi giám đốc Lưu đến đều là chỗ kín đáo. Vì giữ gìn an toàn của khách nên bên trong trang bị các camera có độ phân giải cao hơn so với bình thường, vì thế thân thể lồ lộ của người phụ nữ đều hết sức rõ ràng trên màn hình máy tính.

Tường Tịch không có hứng thú xem “phim hành động”, nhìn được hai phút thì coi như hiểu đại khái.

Lúc này cô mới chính thức hiểu rõ Tần Thành làm như vậy là vì cô.

“Không chỉ dừng ở đây.” Lục Mạnh Nhiên nói: “Tường Tịch, cô chờ xem, trò hay vừa mới bắt đầu.”

Buổi chiều, thân phận của giám đốc Luru bị dân trên mạng vạch ra. Không tới nửa tiếng sau thì tình hình của ông ta chính là bất động sản các nơi, gia đình, toàn bộ đều bị đưa ra ngoài sáng trước mắt công chúng.

Mà Vuru Bội, bởi vì xuất hiện trong đó, trở thành đối tượng chú ý của tất cả dân internet.

Tiếp theo nữa, doanh nghiệp tiếng tăm lừng lẫy của thành phố C, Tề thị, tuyên bố kết cuộc mua bán có liên quan đến công ty của giám đốc Luru.

Một ngày ngắn ngủi, thanh danh của Vuru Bội và giám đốc Luru mất sạch.

Điện thoại của TRE không ngừng vang, báo an đã sớm bao vây bên ngoài công ty, ngoại trừ nhân viên công tác ra, phóng viên không được đi vào.

Vuru Bội áo quần lôi thôi chạy ào vào văn phòng tổng giám đốc, khóc suốt mướt: “Tổng giám đốc Tần, anh cần phải giúp tôi, nếu không thì tôi kết thúc.”

Trên mặt cô ta loang lổ, phấn trang điểm hỗn loạn thành một đống, tóc tai cũng rối bời như là một bà điên.

Không biết những ông chủ đó sao chịu được một người phụ nữ như vậy?

Tần Thành đánh xong một tin nhắn cảm ơn gửi cho Tề Dịch, ngẩng đầu nói qua loa máy móc: “Cô yên tâm đi, bộ quan hệ xã hội của công ty sẽ xử lý chuyện này.”

“Nhưng đến bây giờ bộ quan hệ xã hội còn chưa có nhúc nhích. Nếu tôi ở KU, hiện giờ tin tức đã sớm không xuất đầu lộ diện ở trên mạng.” Vương Mộng gấp đến nổi không đứng yên, cô ta ở trong giới nhiều năm như vậy, như cá gặp nước, chưa từng có người nào dám đăng ảnh khoả thân của cô ta. Ai ngờ vừa mới vào TRE không tới một ngày liền biến thành cái dạng này.

Cô ta vừa tức vừa vội, nghĩ thầm chờ con gió qua đi, cô ta nhất định phải tra ra ai làm việc này. Nếu là người trong giới, cô ta làm sao cũng phải khiến cho người đó không tiếp tục lẫn lộn được ở trong giới nữa. Có nhiều phú thương nâng đỡ cô như vậy, xử lý một diễn viên nhỏ nhoi không thành vấn đề gì cả.

“Nhưng mà hiện giờ cô là người của TRE.” Tần Thành trầm giọng nói: “Vuru Bội, cô chớ quên, bắt đầu từ tối hôm qua cô đã là người ký hợp đồng với TRE, tất cả việc làm của cô đều phải tuân theo quy tắc của TRE.”

Vuru Bội nghẹn lời.

Tần Thành không mặn không nhạt liếc cô ta một cái, cúi đầu tiếp tục xử lý văn kiện.

Vuru Bội tức giận giẫm chân, lắc mông xuống lầu đến bộ quan hệ xã hội.

...

Thư Minh đang xử lý scandal của Ti Dục.

Đêm qua Ti Dục đến nhà bạn bè ăn cơm bị chụp hình, hôm nay lên báo. Tờ báo lá cải này chụp cho anh ta cái mũ là đồng tính luyến ái.

Việc này có thể dấy lên sóng to gió lớn, nhưng ảnh khoả thân của Vuru Bội vừa ra thì không bao nhiêu người chú ý tới Ti Dục nữa.

Nhưng không ai chú ý không có nghĩa là không bị chú ý. Mới vừa rồi có hơn mười toà soạn có phóng viên gọi điện thoại tới hỏi tình huống. Thư Minh lo lắng chuyện sẽ vô cớ bị quấy lớn lên, nên đã triệu tập mọi người của bộ quan hệ xã hội dùng tất cả phương pháp xử lý.

Anh ta chịu trách nhiệm liên hệ với người phụ trách các trang web, phòng ngừa truyền bá từ phía trên mạng.

Scandal bị xoá bỏ gần hết. Thư Minh đang tính thở ra thì Vuru Bội lắc mông hung hăng vênh vào đi đến.

Thư Minh đau đầu.

Ngày hôm qua anh ta suy nghĩ cả đêm đều không hiểu được Tần Thành muốn cái gì, trả giá cao chuyển hợp đồng của cô ta tới đây, nhưng lại không cho bộ quan hệ xã hội quan tâm đến.

Nhìn thấy chuyện càng quậy càng lớn, bọn họ cũng nhanh chóng bất lực.

Trên cao nhìn xuống thì thấy Thư Minh thấp hơn cô ta một chút, Vuru Bội nói: “Giám đốc Thư, người của bộ quan hệ xã hội đều chết hết rồi sao?”

Người chết hay không chết, không phải cô không nhìn thấy sao? Thư Minh không thích Vuru Bội, không muốn tranh chấp với cô ta, dùng kiểu thu xếp như của Tần Thành, nói: “Bộ quan hệ xã hội đang suy nghĩ kế hoạch đối phó.”

Suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ!

Giữa trưa cô ta tới hỏi, anh ta nói suy nghĩ, cô ta hỏi nữa, anh ta vẫn là suy nghĩ. Có phải thấy cô không vừa mắt nên cố ý đối phó...

Vưu Bội nghĩ đến khả năng nào đó, rằm một cái chân muốn nhũn ra.

Thư Minh nhìn mặt cô ta trắng bệch, mồ hôi lạnh tuôn ra, nghĩ là vì sợ hãi, nói như khuôn mẫu: “Cô Vưu đừng lo lắng, bây giờ cô là ngôi sao của TRE, mọi chuyện về cô chúng tôi sẽ dựa theo tình huống thực tế mà đưa ra đối phó hợp lý.”

Vưu Bội ngậy ngấn gật đầu, xoay người chậm rãi trở về trên lầu.

“Haizz, tôi nói Vưu Bội thật đúng là không biết xấu hổ, cậu xem cái video khoả thân kia, xì, đủ để đánh giá hạng X! Bần thiù.” Trong cầu thang truyền ra giọng nữ lạnh lạnh.

“Bần thiù thì cậu đừng xem! Nhưng tôi nói, đáng người của cô ta rất không tệ, cậu nhìn bộ ngực kia, xì, thảo nào mấy ông chủ tranh nhau bao nuôi cô ta!”

“Cũng có churóng mắt, ừ, tổng giám đốc Tần thì không như vậy.”

“Xuyt, cậu cũng đừng có nói lung tung, để cho tổng giám đốc Tần nghe được là mấy người chúng ta chịu không nổi đâu.”

“Đi, cậu sợ cái gì? Tin đồn tổng giám đốc Tần bao nuôi Tường Tịch hơn một năm nay cũng không thấy anh ta đuổi một người nào.”

“Các người nói tổng giám đốc Tần bao nuôi Tường Tịch?” Vưu Bội đi tới từ góc tối.

Mấy người đang bàn tán về cô ta sợ tới mức lui về sau một bước.

Ánh mắt Vưu Bội đảo qua, nói: “Tổng giám đốc Tần bao nuôi Tường Tịch rốt cuộc là thật hay giả?”

“Nghe nói là thật.” Một người phụ nữ bên cạnh đứng ra, hoảng hốt nói: “Tổng... tổng giám đốc Tần đối với Tường Tịch đặc biệt tốt, trong công ty đồn bọn họ là người yêu.”

Nói xong, bốn người vòng qua cô ta, chạy đi.

Cách rất xa cũng có thể nghe được tiếng nói chuyện còn sợ hãi của bọn họ.

Vưu Bội dựa vào tường, một ý nghĩ dần dần hình thành trong đầu.

Cô ta lấy di động ra, trong quá trình đó cô ta lặp lại với chính mình, cô ta vẫn rất có sức quyến rũ, những ông chủ vẫn yêu chiều cô ta như cũ.

Vưu Bội tìm được số điện thoại của giám đốc Lưu trong số những ông chủ, gọi đi. Tiếng chuông vừa vang lên một cái là có người nhận.

Giám đốc Lưu hớn hênh nói: “Vưu Bội, đều là cô làm ra chuyện tốt.”

“Giám đốc Lưu, là ông nói muốn quy tắc ngầm Tường Tịch, tôi mới nghĩ cách cho ông.” Vừa lên đến liền mắng, Vưu Bội cũng nổi giận.

“Không phải cô thì tôi có thể nghĩ tới quy tắc ngầm với Tường Tịch sao. Có một đồng phụ nữ trong giới showbiz muốn lên giường của tôi, chỉ là một Tường Tịch thì tính là cái rắm gì!”

“Vưu Bội, tôi nói cho cô biết, nếu kinh doanh của tôi không thể cứu vãn thì cô cũng đừng nghĩ sống dễ chịu! Hai ngày nay tốt nhất là cô ngoan một chút cho tôi, đừng có nghĩ tất cả như thiếu thân!”

“Ngừng lại!” Vưu Bội đỏ mặt nói: “Giám đốc Lưu, ông con mẹ nó quy tắc ngầm Tường Tịch còn muốn rống tôi, có phải quá đáng hay không!”

“Ai nói tôi quy tắc ngầm Tường Tịch?” Giám đốc Lưu đang bị bà vợ chần như quý của mình quắc mắt nhìn trừng trừng, nói: “Tôi ngay cả tay của con tiện nhân Tường Tịch kia cũng chưa có vuốt.”

Vưu Bội: “...”

Bà Lưu đã sớm không còn hy vọng đối với ông chồng của mình, cho giám đốc Lưu một cái tát, giật lấy điện thoại, nói: “Tổng giám đốc Tần đã mang Tường Tịch đi, lão già dịch giám đốc Lưu trong lời cô nói không có phúc hưởng! Cô Vưu, tôi nhớ là cô vừa mới ký với TRE, ha, có phải còn muốn quan hệ với truyền thông hay không, đừng có mơ mộng hão huyền! Tần Thành làm ăn công nhận thật độc, cô nên tìm ông chủ lớn xem bọn họ có người nào bằng lòng giúp cô, nói không chừng có thể thừa dịp mà gả vào nhà giàu. Đúng rồi, cô đừng nghĩ đến cái lão nhà tôi, từ nay về sau ông ta chỉ sợ ngay cả tiền ăn cơm cũng không có!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Thân phận của người phụ nữ

Vưu Bội đứng bất động tại chỗ thật lâu.

Cô ta rút cuộc đã liên kết rõ ràng tất cả sự việc.

Thì ra từ đầu đến cuối đều là Tần Thành đùa giỡn cô ta.

Ra giá cao ký hợp đồng là giả, vì Tưởng Tích báo thù mới là thật. Lăn lộn nhiều năm trong giới, cô ta cuối cùng lại bị ngã vì một nghệ sĩ nhỏ nhoi.

Vưu Bội không phục.

Nếu sự nghiệp của cô ta bị thiệt hại nghiêm trọng, vậy Tưởng Tích, hừ, cũng đừng muốn sống dễ chịu.

Vưu Bội đang nghĩ ngợi thì có một cú điện thoại gọi tới.

Là một dãy số xa lạ. Lần đầu tiên cô ta không nhận, rồi gọi đến lần thứ hai, lần thứ ba.

Vưu Bội do dự nhận điện thoại. “Xin hỏi ai vậy?”

“Cô Vưu.” Trong loa truyền ra giọng trung niên nữ: “Cô có muốn đối phó với Tưởng Tích không? Chúng ta hợp tác được không?”

Khi người phụ nữ nói ra hai chữ Tưởng Tích thì Vưu Bội liền động lòng. Cô ta nhìn nhìn dãy số, nhưng không dám hoàn toàn tin tưởng người phụ nữ. Phóng viên giải trí đều đang chặn cô ta, người phụ nữ này vô cùng có khả năng là một thành viên trong bọn họ.

Vưu Bội hỏi: “Bà là ai? Tại sao biết được số của tôi?”

Người phụ nữ cười khê: “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... Chúng ta đều muốn đối phó với Tưởng Tích, có chung một mục tiêu là đủ rồi không phải sao?”

“Không được.” Vưu Bội hiện giờ không tin bất cứ kẻ nào. “Bà không nói bà là ai thì tôi sẽ không tin tưởng bà.”

“Là người duy nhất mà hiện tại cô có thể tin tưởng được.”

“Đồ điên.” Vưu Bội cúp điện thoại cái rụp.

Nhưng số điện thoại kia nhanh chóng gọi đến một tin nhắn.

“Cô Vưu không tin thì có thể liên hệ với người khác.”

Vưu Bội tức giận nhìn trừng trừng những lời này.

Lập tức sau đó, như là muốn chứng minh mình còn được người coi trọng, cô ta tìm tất cả số điện thoại của các ông chủ, gọi đến từng người một.

Nhưng mà đều nhận được trả lời gần như giống nhau.

Hoặc là “Cô Vưu, ông chủ chúng tôi không có ở đây”, “Cô Vưu à, ông chủ của chúng tôi đã xuất ngoại”. Hoặc là “Số điện thoại này đã tắt máy.”

Những lão già đó, vậy mà không có một ai giúp đỡ cô ta trong lúc này.

Đáng giận.

Móng tay khảm vào trong lòng bàn tay, hai mắt Vưu Bội bốc hỏa, gọi số của người phụ nữ kia.

“Tôi đồng ý hợp tác với bà.”

Người phụ nữ tựa như đã dự đoán được lời của cô ta, nói: “Cô Vưu thật thẳng thắn, vì hợp tác của chúng ta, tôi cũng đáp ứng với cô một việc. Cô muốn điều kiện gì, nếu tôi có thể làm, chắc chắn sẽ hoàn thành cho cô.”

“Tôi muốn tiếp tục nở mày nở mặt trong giới.”

“Việc này không được.”

“Vậy hợp tác của chúng ta huỷ bỏ.” Vưu Bội chịu không nổi cuộc sống vắng bóng ánh đèn. “Bà không giúp được tôi thì dĩ nhiên tôi cũng sẽ không giúp bà.”

“Cô Vưu đừng vội.” Người phụ nữ trầm ngâm. “Không thì như vậy, chờ cho chuyện xong hết, tôi sẽ đưa cô Vưu ra nước ngoài giải phẫu thẩm mỹ.”

“Tôi không đồng ý việc này.” Vu Bội nhìn về phía kính với khuôn mặt không rõ nét lắm của mình. “Tôi sẽ không giải phẫu thẩm mỹ.

“Chỉ là thay đổi khuôn mặt.” Người phụ nữ nói: “Với tình hình hiện tại, tốt hơn là đổi dung mạo, đổi tên rồi làm lại từ đầu, đến lúc đó ai biết cô là ai. Chẳng lẽ cô không muốn được làm lại từ đầu ở trong giới showbiz? Trong giới này chơi vui như vậy, cô Vu thật sự muốn bỏ đi sao?”

Vu Bội giật mình.

Không thể không nói, lời của người phụ nữ khiến cho cô ta động lòng. Cô ta quen với cuộc sống xa hoa trụy lạc, nếu làm cho cô ta trở lại cuộc sống hồi xưa mua một chai nước cũng phải lo lắng có đủ tiền hay không, vậy thì trực tiếp để cho cô ta chết đi.

Hoán đổi thân phận, chẳng khác nào đổi đi tất cả vết nhơ của cô ta.

“Cô Vu cứ suy nghĩ thêm, tôi không gấp.” Người phụ nữ đợi một lát rồi nói tiếp: “Nhưng mà sự việc có nặng nhẹ, cô Vu cố gắng sớm có quyết định thì tôi cũng sớm đưa cô ra nước ngoài.”

“Tôi...”

“Đúng rồi, e rằng hiện giờ cô Vu không có nhà để về. Đúng lúc trong tay tôi có một căn hộ trống, nếu cô Vu không ngại thì có thể đến ở trước, tôi sẽ gọi địa chỉ và số mật mã mở cửa cho cô.”

“Vi sao bà tốt với tôi như vậy? Vu Bội nhin không được hỏi.

Người phụ nữ thờ ơ nói: “Vi tôi ghét Tưởng Tịch. Được rồi, cô Vu đã bận cả ngày, có lẽ đã vô cùng mệt, tôi cúp trước. Cô Vu suy nghĩ kỹ rồi có thể trực tiếp liên lạc với tôi.”

Phuong Vi Vi bỏ dụng cụ đổi giọng nói xuống, sờ sờ bìa album của cô ta, nói: “Vu Bội đã động lòng.”

“Phuong Vi Vi.” Đinh Mi trừng mắt nhìn dụng cụ đổi giọng nói nhỏ bé trong tay Phuong Vi Vi. “Thì ra là cô!”

“Cô nói cái này?” Phuong Vi Vi chỉ vào dụng cụ đổi giọng nói, cười như không cười. “Cô muốn nó?”

“Không phải.” Đinh Mi nói đến cửa miệng thì chùn chân. Thảo nào Phuong Vi Vi chỉ rõ muốn chị ta làm người đại diện cho cô ta, chẳng trách cô ta cũng hận Tưởng Tịch, chẳng trách Phuong Vi Vi khiến cho chị ta cảm thấy như từng quen biết.

Cô ta chính là người phụ nữ kia, người phụ nữ ngay từ đầu đã kêu chị ta đối phó với Tưởng Tịch.

“Cô đang nghi ngờ tôi?” Phuong Vi Vi cười. “Nói cho cô biết cũng không sao. Đinh Mi, tôi chính là người phụ nữ kia.”

“Cô không hoàn thành được việc, tôi chỉ có thể tự mình đến xử lý.”

Trần Đinh Mi ứa ra mồ hôi lạnh. “Cô muốn đuổi Tưởng Tịch ra khỏi giới showbiz?”

“Trước kia là ý này.” Phuong Vi Vi nhìn thẳng vào mắt Đinh Mi. “Nhưng bây giờ, tôi đã đổi ý.”

Đinh Mi: “...”

Phuong Vi Vi: “Chính Tưởng Tịch trêu chọc Vu Bội, tôi chỉ tiện tay lợi dụng người phụ nữ ngu ngốc Vu Bội kia ra tay, cũng bớt đi phiền phức cho chúng ta.”

Đinh Mi: “Ngộ nhỡ Vu Bội không được thì sao?”

“Vu Bội không là vấn đề.” Phuong Vi Vi miễn cưỡng cười. “Cô ta chỉ là một bình hoa, vào giới giải trí cũng vì ham tiền tài danh lợi mà thôi. Cô cảm thấy rằng tôi đưa mật mã căn hộ cho cô ta được thì sẽ sợ cô ta lật lọng sao? Đúng rồi, chút nữa cô tung ra hình ảnh tìm được hai ngày nay của Vu Bội đi, sau khi cô ta nhìn thấy chắc chắn sẽ có ý chí chiến đấu.”

Lòng bàn tay của Đinh Mi hoàn toàn ướt đẫm, tóc gáy ở sau lưng dựng lên. Tận đáy lòng chị ta cảm thấy Phuong Vi Vi rất nhẫn tâm đáng sợ.

Nhưng chị ta không thu tay về, tựa như Phuong Vi Vi nói, chị ta vào giới showbiz cũng là vì tiền tài và quyền lực địa vị.

Mấy thứ này nằm trong tay, tựa như bị nghiện thuốc, chị ta không cai được. Huống chi hiện giờ địa vị của chị ta ở TRE càng ngày càng cao, chị ta càng không có thể nào buông tha.

Chị ta cẩn thận suy nghĩ từng điểm một.

....

“Em họ, chị dẫn em đi xem phim nhé.” Dưới bóng râm trước biệt thự, một cô bé cười tíu tít với một bé gái nhỏ hơn cô vài tuổi.

“Thiệt hả?” Bé gái được cung chiều vừa mừng vừa lo, nhưng hiển nhiên nghĩ tới hai đứa bé đi ra ngoài thì không an toàn, kéo kéo góc áo của cô bé lớn hơn, hỏi: “Chỉ có hai người chúng ta sao? Muốn kêu mẹ và bác hay không?”

“Chỉ có hai người chúng ta.” Cô bé lớn nói: “Chẳng lẽ tiểu Tịch không thích chơi với chị?”

“Không phải.” Bé gái tên tiểu Tịch há miệng nói: “Tiểu Tịch thích chơi với chị hai nhất.”

Cô bé lớn nhếch nhếch khoe miệng.

Tường Tịch mở mắt ra.

Cảnh tượng trong mộng xuất hiện ở trong đầu.

Cô chắc rằng bé gái đó là cô hồi nhỏ, nhưng người được kêu chị hai có phải là... Phương Vi Vi?

Tại sao cô lại mơ thấy chuyện của mười mấy năm trước? Tường Tịch đề lại đầu, cảnh tượng trong mộng cô đã sớm không nhớ rõ. Bao nhiêu quan hệ giữa cô và Phương Vi Vi đã hoàn toàn cắt đứt trong khoảnh khắc hai nhà Tường Phương cắt đứt quan hệ.

Nhưng mà lời thoại ở trong mộng dường như ẩn chứa một ít chuyện mà cô đã quên.

Nhớ lại biểu diễn của Phương Vi Vi lúc phỏng vấn, ánh mắt Tường Tịch trầm xuống.

Rốt cuộc Phương Vi Vi tới vì mục đích gì?

Thong thả khởi động xe, Tường Tịch ngẩng đầu nhìn lướt qua màn hình LCD thật lớn ở bên ngoài cửa hàng cách đó không xa.

Hôm nay là lễ Valentine, đồng thời cũng là ngày phát hành album “Mim cười” của Phương Vi Vi.

Trên màn hình LCD đang chiếu video phỏng vấn Phương Vi Vi.

Giải trí TRE đã tốn nhiều tiền để lăng xê Phương Vi Vi, người viết lời nhạc là người giỏi, âm nhạc được đích thân giám chế Chu Tổng điều khiển, từ giai đoạn đầu chế tác đến hậu kỳ đều thật sự nghiêm túc. Có thể nói, Phương Vi Vi là một người trong các ngôi sao được coi trọng nhất trong mấy năm qua của TRE lấy thân phận ca sĩ để debut.

Tường Tịch không rõ là nhà họ Phương đã ra bao nhiêu sức ở bên trong. Nhưng đứng nhìn ở góc độ người thường mà không phải là đối thủ, Phương Vi Vi bây giờ đã nổi tiếng. Còn về việc nổi tiếng đến đâu thì phải xem phối hợp với những mặt khác.

Bên ngoài công ty vẫn bị bao vây chặt như nêm cối. Thấy có bộ dáng một vài phóng viên mỗi một chịu không nổi, chắc là đã đợi một đêm.

Đi vào từ ngã dành cho nghệ sĩ mà công ty mới thông, Tường Tịch lập tức đến tầng lầu của trung tâm huấn luyện tài năng mới.

Trước kia, giữa những người mới được huấn luyện, mặc kệ bên trong tràn ngập thuốc súng như thế nào, ở ngoài mặt luôn luôn giữ hoà nhã.

Nhưng mà ngày nay, Tường Tịch vừa mới bước vào cửa phòng huấn luyện liền cảm giác được không khí không bình thường.

“Chị Vi Vi, xin chào chị, cái này anh em đều đã nghe xong, nghe rất kỹ!”

“Chị Vi Vi, chị là người em thích nhất, chị có thể cho em một chữ ký không?”

“Chị Vi Vi...”

“Chị Tường.” Phương Vi Vi đang bị vây quanh ở chính giữa, nhìn thấy Tường Tịch thì giống như hoảng sợ, ngăn người rồi mới cười đi tới. “Nghe nói chị luyện tập bài hát mới bên cạnh anh Ti Dục, em có tò mò đi xem thì chị cũng sẽ không trách em chứ!”

Cô ta đây là tự tới kiểm chuyện?

Tường Tịch chậm rãi quét nhìn một vòng. Quả nhiên, sắc mặt của các học viên ở trong phòng đều thay đổi.

Chuyện cô hợp tác với Ti Dục, ngoại trừ nhân viên công tác ở trung tâm chế tác cùng với một ít cấp cao của công ty biết được, những người khác đều không biết.

Nhìn thoáng qua Phương Vi Vi giả bộ hiền lành, Tường Tịch mỉm cười, từ từ nói: “Sao lại thế?”

“Chị Tường không tức giận là tốt rồi.” Phương Vi Vi nhận lấy trang giấy của một học viên, ký tên lên. “Tôi còn tưởng sẽ mang đến phiền phức cho chị Tường.”

Cô ta vĩnh viễn khoe môi, khiến cho Tường Tịch không biết vì sao nhớ đến giống như công chúa “chị hai” ở trong mộng.

Lúc ấy, dường như các cô chơi chung với nhau rất tốt? Sau đó thì... Tường Tịch lắc đầu, sau đó nhất định đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô đã quên rồi.

Hoàn hồn tránh đi đụng chạm thân mật của Phương Vi Vi, Tường Tịch nói: “Ở đây là nơi cộng cộng, tôi sẽ không để ý.”

“Tường Tịch khoan dung hào phóng trước sau như một.” Không biết khi nào Đinh Mi đã tới đây, mặt mang tươi cười. “Cái năm tôi dẫn dắt Tường Tịch một hồi, Tường Tịch chính là như vậy. Có một lần Vu Bội kiểm chuyện với cô ấy, Tường Tịch cũng không trách tội. Vi Vi, cô cần phải học tập đàn chị nhiều hơn.”

Tường Tịch: “...”

Hai người này hôm nay tới là tính diễn trò sao? Đinh Mi tiếp tục nói: “Đúng rồi, Vi Vi, số lượng tiêu thụ của album rất khá, giám chế Chu kêu cô đến văn phòng tổng giám chế.”

“Số lượng tiêu thụ khá! Chị Vi Vi, chúc mừng chị nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Chị Vi của ~~đây đây đây đây đây đây đây đây đây đây~~. Turen, 1 dhácVi, về sau chị chính là thần tượng của em!”

Tường Tịch: “...”

Lời ngoài đề

Phương Vi Vi chủ động khiêu khích, phản kích của Tường Tịch có còn xa không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Bị bắt cóc

Phương Vi Vi ngây người vài phút trong phòng huấn luyện rồi mới cười tủm tủm đi ra ngoài.

Cô ta vừa đi, trong phòng huấn luyện đột nhiên lắng xuống. Các học viên cất vào chữ ký của Phương Vi Vi, cũng không có nói chuyện.

Ánh mắt Tường Tịch loé lên, giấu đi vài cảm xúc.

Các học viên không dám làm mất lòng Tường Tịch, mặc dù trong lòng bất mãn đối với cô nhưng cũng không dám phản nản nhiều lời, chỉ để lộ vẻ mặt.

Tường Tịch nhìn không được cười trong lòng.

Phương Vi Vi thật sự là ước gì có thể lập tức vượt qua cô, lại đi sử dụng ba cái mảnh khoé không xứng với thân phận tiểu thư khuê các của cô ta.

Sợ là không tới giữa trưa, công ty sẽ truyền ra lời đồn cô vì trả thù mà hãm hại Vu Bội, rồi mượn danh anh Lục đến ôm đùi Ti Dục.

Đáng tiếc, cô cũng không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy.

Sống hơn một kiếp, chung quy không thể để cho tiểu tam của kiếp trước không mình không bạch ức hiếp mình.

Phương Vi Vi không nề mặt cô, vậy cô cũng sẽ không quan tâm đến cái gì cả.

Tường Tịch nghĩ, tìm ra nhạc phổ để luyện tiếng.

Những học viên này, quên đi, trải qua thời gian là bọn họ có thể hiểu được một ít lý lẽ. Giới showbiz là một cái chảo nhuộm lớn, ai vào trong đi ra đều phải nhuộm chút màu. Nhưng mà cuối cùng nhuộm màu gì thì phải do bọn họ quyết định.

Giữa trưa, Tường Tịch và Tần Thành cùng ăn cơm.

Hai người bọn họ dùng thân phận tình nhân đang yêu và vợ chồng để trải qua lễ Valentine thứ nhất, Tần Thành dĩ nhiên coi trọng.

Buổi sáng Tường Tịch thức dậy thì thấy được hoa hồng sắp thành hình trái tim gần nửa phòng. Cô bị hương hoa ngào ngạt xông đến thiếu chút nữa là ngất xỉu. Cũng không biết Tần Thành dậy sắp xếp khi nào, im hơi lặng tiếng, ngay cả cô luôn ngủ không sâu cũng không có nghe được.

Cho nên giữa trưa ăn cơm, Tường Tịch càng lo lắng Tần Thành giống trống khua chiêng chuẩn bị, cho đến khi đến văn phòng anh thấy chỉ có mấy món điểm tâm và thức ăn tinh xảo thì mới yên tâm.

Thư ký đóng cánh cửa lại. Tường Tịch ăn bánh dứa, bỗng nhiên liếc thấy bóng dáng mình trên màn hình máy tính.

Cô sững sốt.

Tần Thành đang gấp thức ăn cho cô, thấy cô không ăn thì cũng nhìn theo.

Màn hình máy tính màu đen, lại không lớn lắm, trừ khi đến gần, nếu không thì sẽ không nhìn rõ được nét mặt của một người.

Nhưng Tường Tịch chắc chắn khoảnh khắc Tần Thành nhìn thấy cô “nhìn” chính mình như một người xa lạ.

Thật ra không tính là xa lạ. Kiếp trước, mấy năm mới ở chung với Nguyên Tấn Thần, cô cũng thường xuyên là cái dạng này – vẻ mặt thả lỏng, mặt mày đều ám áp nụ cười.

Nhưng kiếp này, trong mắt trên mặt cô dường như có thêm vài phần thanh thản phóng khoáng.

Thì ra hiện trạng cô và Tần Thành ở chung là như vậy. Không có phòng vệ, có cảm giác an toàn.

“Em có yêu tôi không?” Tần Thành nắm bắt cơ hội tìm câu trả lời.

“Có lẽ.” Tường Tịch ngoảnh đầu lại cười, ăn cơm. “Tôi không khẳng định được.”

Mặt Tần Thành tối sầm lại.

Tường Tịch híp mắt nhìn anh, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Hai ngày nay cô thường hay như vậy, vừa thấy Tần Thành là muốn cười, không có nguyên nhân, chỉ là nhìn thấy anh thì cảm thấy hứng thú.

Ăn một chút, Tường Tịch nghĩ đến một chuyện cô muốn hỏi từ lâu mà đã quên hỏi.

“Công ty lưu truyền tôi được anh bao nuôi khi nào?”

“Em không biết?”

Tần Thành nói: “Không phải là em vừa mới vào công ty là bắt đầu sao?”

“Vừa mới vào công ty?” Tường Tịch nghĩ tới khi cô vừa mới vào công ty thì đắc tội Vu Ninh Lâm, Tần Thành thường xuyên vài ngày lại trêu chọc cô, cho nên Vu Ninh Lâm liền cực lực bôi nhọ Tường Tịch. Sau đó giữa các học viên nổi lên tin tức cô quyến rũ Tần Thành để cố đạt tới vị trí cao.

Hèn chi hiện tại người trong công ty thấy cô ở chung với Tần Thành thì đi qua nhìn không chớp mắt. Là luyện thành thói quen a!

Nhưng cuối cùng cũng không thể tưởng tượng được hai người bọn họ đã là vợ chồng đi!

Buổi chiều Tường Tịch đi phòng ghi âm thử giọng. Album của Ti Dục không ai dám sơ xuất, chỉ sợ xảy ra một chút sai lầm nào trong album.

Tường Tịch thử tới thử lui hơn mười lần, dưới sự chỉ đạo của Chu Tổng sửa lại mấy chỗ sai nhỏ. Cho đến khi Chu Tổng rút cuộc gần như vừa lòng thì đã là đêm tối.

Trong di động có năm cú điện thoại, một tin nhắn.

Tin nhắn là Vương Mộng gửi tới, nói đêm nay quay về công ty, ngày mai là có thể theo cô đi làm. Bốn cuộc điện thoại là của Tần Thành, một cuộc là từ số không biết.

Tường Tịch gọi lại cho Tần Thành trước.

“Bà Tần.” Tần Thành mang chai rượu đỏ để lên bàn ăn được trải khăn. “Khi nào thì em về?”

“Khoảng nửa tiếng.” Tường Tịch nhìn đồng hồ, bảy giờ hơn. Tần Thành tan ca lúc năm giờ, thần thần bí bí đi trước, nói là về chuẩn bị.

Đối với việc này, Tường Tịch thăm nghĩ: bề ngoài lạnh lùng cao ngạo đều là giả tạo.

Trong nhà chắc chắn lại bị Tần Thành làm khổ.

Hy vọng trước khi cô trở về thì gần nửa phòng đầy hoa hồng kia đã được xử lý.

Mang giò xách đi vào bãi đỗ xe vắng vẻ, Tường Tịch bỏ điện thoại vào túi, lấy chìa khoá xe ra.

Đỗ bên cạnh xe của cô là một chiếc Lexus màu bạc, nhưng vì cửa kính đã được làm sậm màu nên không thể nhìn thấy bên trong là ai.

Nhưng người có thể lái được một chiếc xe mấy triệu không phải là cấp cao của công ty thì chính là mình mình. Khi Tường Tịch kéo cửa xe thì nhân tiện cười một cái với kính chiếu hậu của xe kia, xem như chào hỏi.

Nhưng mà ngay lúc cô mở cửa xe ra, một chân bước vào xe thì cửa xe bên cạnh mở ra, một gã đàn ông mặt thẹo xuống xe, theo sau là một gã đàn ông trọc đầu.

Tường Tịch nheo mắt, vội vàng lên xe. Nhưng một gã đưa tay tóm lấy cửa xe cô, một gã thì cầm súng chia vào đầu cô.

“Cô Tường.” Gã đàn ông cầm súng nói: “Cô đi theo chúng tôi một chuyến đi!”

“Các người là ai?” Tường Tịch bình tĩnh nhìn gã đàn ông.

“Chúng tôi làm việc cho người ta.” Tóm lấy cửa mở ra. “Hy vọng cô Tường đừng làm khó chúng tôi, cũng không nên làm khó mình.”

Họng súng đen ngòm đối diện với mình, Tường Tịch không thể động đậy, dao phòng thân cũng không dùng được.

Cô ngẩng nhìn bên ngoài, không có ai cả.

“Cô Tường.” Gã đàn ông mặt thẹo thứ ba thúc giục. “Tốt nhất là cô ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi, súng đạn không có mắt, cuối cùng cô bị thương cũng đừng có trách tội tôi.”

Lời thoại trong phim đều được dùng tới, xã hội đen bây giờ đều có văn hoá như vậy sao?

Tường Tịch kéo kéo khoé miệng, xuống xe nói: “Tôi đi cùng các người.”

Ngay sau khi được hai gã đưa vào xe, Tường Tịch lập tức bị bọn họ dùng dây thừng trói lại, miệng cũng bị dán băng keo, mắt bị miếng vải đen bịt lại. Chỉ còn lại duy nhất là lỗ tai cảm thụ được hoàn cảnh bên ngoài.

Xe chạy hơn mười phút thì ngừng lại mấy chục giây, sau đó thì dường như chạy nhanh hơn. Hai gã đàn ông cũng không có nói chuyện, Tường Tịch chỉ nghe thấy tiếng gió mãnh liệt.

Cô không dám ngủ, thần kinh căng thẳng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, xe lại ngừng mấy chục giây. Lúc này Tường Tịch mới ý thức được vừa rồi là bọn họ ở trên đường cao tốc, bây giờ chắc là ra khỏi đường cao tốc.

Mấy gã này muốn dẫn cô đi đâu?

Tường Tịch suy nghĩ, cảm thấy dưới thân bắt đầu xóc nảy, cũng không phải là cảm giác rất mạnh, nhưng cô đang cuộn tròn lại trên ghế nệm, xe nhoáng lên một cái là cô sẽ bị lắc lư một cái.

Hơn mười phút sau xe rốt cuộc ngừng lại.

Tường Tịch nghe thấy có người mở cửa xe, sau đó một giọng đàn ông nói: “Người tới rồi?”

“Mang tới rồi.” Giọng nói đã từng uy hiếp cô vừa đi vừa nói: “Nhanh đi thông báo cho đối phương, người cô ta muốn đã ở trong tay chúng ta, kêu cô ta lập tức sẵn sàng tiền.”

“Được.” Giọng đàn ông dần dần nhỏ đi, theo sau đó là tiếng máy móc hoạt động, lớn chói tai.

Hai gã đàn ông quăng Tường Tịch vào góc phòng, hùng hục bỏ đi.

Âm thanh máy móc vẫn còn tiếp tục.

“Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi tạm thời không thể kết nối, xin mời gọi lại sau.”

Vẫn không có ai nhận!

Tần Thành nhìn màn hình dần tắt, không biết sao có chút hoảng hốt.

Nhà cách công ty không xa, nếu kẹt xe thì sẽ trễ một chút, nhưng Tường Tịch sẽ không không nhận điện thoại.

Ngoại trừ khi cô ấy làm việc thì sẽ tắt tiếng điện thoại, những lúc khác đều là để chế độ rung hoặc tiếng chuông.

Tần Thành ngồi không nổi nữa, cầm điện thoại lên gọi tới công ty.

“Tổng... Tổng giám đốc.” Người bảo vệ đang trực sóc khi nghe được giọng nói. Anh ta làm ở công ty đã hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhận được điện thoại của tổng giám đốc Tần.

“Bây giờ anh đi xem một chút xem xe của cô Tường có ở công ty hay không, đặc biệt là những chỗ kín đáo trong bãi đậu xe.”

Không phải là muốn xa thải mình. Người bảo vệ yên tâm, lấy đèn pin.

Ghi nhớ biển số xe của mọi người nhất định là bài học đầu tiên nhất của bảo vệ của TRE. Cho nên người bảo vệ nhanh chóng tìm được xe của Tường Tịch.

Nhưng bảo an đưa tay kéo, cửa xe mở ra dễ dàng.

Người bảo vệ biến sắc: “Tổng giám đốc Tần, xe của cô Tường quả thật đang ở bãi đậu xe, không có ở trong xe, hơn nữa, xe của cô Tường không có khoá.”

“Được rồi.” Sự tức giận của Tần Thành giống như muốn truyền tới đầu kia. “Anh lập tức thông báo với mọi người, tìm kiếm cô Tường trong toà nhà, trước tiên đừng có làm ồn lên.”

“Tôi đã biết!”

Cúp điện thoại, Tần Thành lập tức gọi cho Tần Tự, nhưng người nhận là Hạ Chi Khanh.

“Chị cả.” Tần Thành nhìn ngoài cửa sổ, gương mặt phản quang không thấy rõ thần sắc. “Anh cả có ở nhà không?”

“Anh ấy đang tắm.” Hạ Chi Khanh nhìn nhìn cửa kính. “Nếu cậu có việc gì gấp thì tôi sẽ gọi anh ấy một tiếng.”

“Không cần.” Tần Thành dừng một chút, nói: “Tôi muốn hỏi, những người bắt cóc chị lúc trước có còn không?”

“Chắc là không.” Nói đến chuyện cũ, Hạ Chi Khanh bình tĩnh khác thường. “Lúc đó anh cả cậu dùng một ít thủ đoạn, đưa mấy tên đó vào tù, sau đó lại nghe nói phán tù chung thân.”

Không phải bọn chúng là tốt rồi! Tần Thành thả lỏng lòng. “Vậy không có việc gì.”

“Khoan đã, cậu đừng cúp điện thoại.” Hạ Chi Khanh theo Tần Tự đã nhiều năm, nên có chút hiểu biết đối với Tần Thành. Cậu ta có thể vô duyên vô cớ hỏi cô chuyện năm đó, chỉ có một khả năng. “Có phải Tường Tịch đã xảy ra chuyện hay không?”

“Cô ấy vẫn chưa trở về.” Tần Thành nói: “Có thể là kẹt xe trên đường. Tôi đi nhìn xem.”

Hạ Chi Khanh hoài nghi, trực giác không phải đơn giản như vậy, nhưng cháo trong bếp đã chín, cô cũng liền gác lại bán tín bán nghi.

Phía bên Hạ Chi Khanh vừa gác điện thoại, Tần Thành lập tức thay giày đi ra ngoài.

Đến công ty mất hơn mười phút, năm phút sau, tất cả bảo vệ trực trong công ty có kết quả: Tường Tịch không có ở công ty.

Video giám sát cũng có thể nhìn thấy cô thật sự đã đi xuống lầu, vào bãi đậu xe.

“Video của bãi đậu xe đâu?” Tần Thành ngồi trong phòng giám sát chật hẹp, giống như ma quỷ đến từ điện ngục, khiến người ta không dám ngẩng đầu lên.

“Camera theo dõi bãi đậu xe...” Người bảo vệ đứng ra nói: “Camera theo dõi bãi đậu xe đã xảy ra trục trặc ngày hôm qua, cả ngày hôm nay đều đang sửa chữa.”

Vậy là tìm không thấy người?

Tần Thành không tin một người sống sờ sờ như thế có thể vô duyên vô cớ tìm không thấy. Anh không có thời gian theo chân bọn họ dây dưa, sai bước đi ra ngoài.

Trời tháng giêng vẫn còn lạnh. Khi Tần Thành ra ngoài chỉ mặc một cái áo len, nhưng anh giống như không cảm thấy gì cả, trong đầu chỉ có bốn chữ “Đi tìm Tường Tịch.”

Lời ngoài đề

Tần Thành: Vũ Sơ Ảnh, bà đem Tường Tịch đi đâu rồi?

Sơ Ảnh: Làm sao tôi biết được?

Tần Thành: Vậy là ai bắt cóc cô ấy?

Sơ Ảnh: Chương sau chẳng phải cậu sẽ biết sao?

Tần Thành: Bà chờ đó... Tường Tịch mà không tốt thì tôi cũng cho bà không tốt.

Sơ Ảnh: ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tần Thành đến

Tiếng máy móc vẫn không dừng.

Tường Tịch dựa vào chân tường, yên lặng đếm thời gian.

Miệng cô bị băng keo dán đã muốn tê đi, tay chân thì bị trói lại một cục.

Kiếp trước, trong một bộ phim truyền hình cô có diễn qua một vai phụ bị kẻ xấu bắt cóc. Khi diễn bị bắt cóc trên sàn diễn, miệng của cô cũng bị nhét vải, giống hệt tình cảnh trước mắt.

Tường Tịch hồi tưởng lại cảm giác lúc đó, trên mặt không có một biểu cảm gì.

Từ tối hôm qua đến giờ, cách mỗi khoảng thời gian bọn cướp sẽ đến nhìn một lần.

Mỗi khi bọn họ đến, Tường Tịch thấy nhớ tới Tần Thành.

Cũng là vào lúc này, Tường Tịch mới phát giác cô ao ước được nhìn thấy Tần Thành như thế nào, cho dù là chỉ có thể nghe được giọng nói của anh.

Ước chừng một giờ trôi qua, lại có người vào phòng. Tường Tịch nghe thấy tiếng đế giày ma sát với mặt đất cùng với tiếng máy móc rầm rầm, tay chân khẽ động.

“Hừ, phụ nữ thật sự phiền phức.” Một giọng đàn ông chửi mắng. “Tay chân đều bị trói lại, còn sợ chạy được hay sao!”

“Minh tinh đều là cẩn thận.” Một giọng đàn ông khác nói: “Giao ra cô ta như thế này coi như là nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành. Cậu nhanh chóng làm đi, cầm lấy tiền, đêm nay anh tư này sẽ dẫn cậu đến nơi tốt.”

Tường Tịch nghe đối thoại của hai gã đàn ông, cảm giác được cô bị người ta nắm lấy tay chân nâng lên.

Cô muốn hỏi đi đâu. Nhưng cô nói không được.

Có điều, gã đàn ông nói nhiệm vụ hoàn thành, vậy có nghĩa là cô phải rời khỏi nơi này, đi đến chỗ người kia.

Tường Tịch cảm thấy cô thật sự nể bản thân mình, lúc này còn có thể tỉnh táo tự hỏi vấn đề. Nếu sau này không được giải ảnh hậu thì rất có lỗi với bản thân.

Không biết gã đàn ông đi về hướng nào, Tường Tịch dần dần không nghe thấy tiếng máy móc nữa. Sau đó, cô cảm giác thân thể vụt một cái, rồi rơi xuống trên mặt đất không bằng phẳng.

Cảm giác trên mặt nói cho cô biết phía dưới là gạch cứng rắn, mà đau đớn trên người khiến cô co quắp lại.

“Bộ dáng này của cô thật khó coi.” Vương Bội từ trên cao nhìn xuống người co lại thành một cục trên mặt đất, trong lòng dâng lên một cảm giác thoải mái không thể tả.

“Vuru Bội!”

“Là tôi, Tường Tịch.” Vương Bội đá cái trán của Tường Tịch, kêu gã đàn ông cởi bỏ miếng vải đen bịt mắt cô, sau đó lấy miếng vải trong miệng ra.

Mất được tiếp xúc với ánh sáng lần nữa, Tường Tịch nhắm mắt thích ứng một lát, rồi mới chậm rãi nhìn về phía đầu sở gây chuyện.

“Không cần nhìn.” Vương Bội ngồi vào ghế mà gã đàn ông mặt sẹo đưa đến cho ả ta. “Sai khiến bọn họ bắt cô là tôi.”

“Cô kết hợp với Tần Thành hại tôi thân bại danh liệt, thế nào, có phải rất thích hay không?”

Tường Tịch: “...”

Vưu Bội hỏi ngược rồi, không phải là bản thân cô ta thích hay sao?

Tường Tịch lắc đầu. “Cô muốn làm gì?”

“Cô không nhớ?” Vưu Bội đứng lên. “Vậy nói cho cô cũng không sao.”

“Tần Thành truyền ra video của tôi, tôi đây ăn miếng trả miếng cũng quay cho cô một bộ! Tường Tịch, không phải cô luôn muốn nổi tiếng sao? Vậy thì dựa vào thân thể của mình mà nổi tiếng đi! Để tôi xem đến lúc đó Tần Thành có còn muốn cô hay không.”

Lại là một kẻ điên.

Có phải vận may kiếp này của cô không được tốt lắm hay không? Đụng tới vài người đều là bệnh thần kinh. Vu Ninh Lâm nè, Đinh Tang nè, ngay cả Vưu Bội cũng vậy.

...

Tần Thành ngồi trong văn phòng, mắt vẫn không nhúc nhích nhìn di động.

Anh đợi cả đêm cũng không đợi được điện thoại.

Bây giờ anh đã điều động tất cả mọi quan hệ có thể sử dụng, tìm kiếm tăm tích của Tường Tịch ở khắp mọi nơi.

Nhưng cô giống như bốc hơi khỏi thế gian. Anh đã nghĩ đến tất cả các nơi cô có thể đến, bao gồm thành phố H, anh tự mình hoặc là kêu những người khác tìm một lần.

Lúc gần tới mười giờ, Tề Dịch gọi điện thoại đến.

“Có tin tức.” Tề Dịch ngừng lại một chút, nói: “Không khẳng định lắm, chỉ có thể thử xem sao.”

Có hy vọng vẫn tốt hơn so với vô vọng. Tần Thành cảm lấy chìa khoá, vội vã ra khỏi văn phòng. “Ở nơi nào?”

“Ở vùng ngoại thành.” Tề Dịch nói: “Bây giờ tôi đã ở dưới lầu công ty cậu, cậu đi ra nhanh nhanh đi.”

“Cảm ơn.” Tần Thành chạy xuống lầu, liếc mắt một cái thấy được chiếc Land Rover của Tề Dịch. Anh khép di động lại, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái, hỏi: “Làm sao tra được?”

Tề Dịch khởi động xe, nói: “Sáng hôm nay có một gã say rượu ở quán bar, nói huynh đệ của gã thân thông quảng đại, bắt trói một nữ minh tinh kiếm tiền. Sau khi nhân viên quán bar nghe được, lo lắng xảy ra chuyện không may, liền kể lại sự việc cho tôi. Hiện tại, gã đàn ông đó đã bị trói lại, tôi kêu người mang gã đến bên kia đường cao tốc trước. Đợi lát nữa để cho gã dẫn chúng ta đi nhìn xem.

“Bất cóc!” Tần Thành lạnh lùng nói ra từng chữ một. “Xem ra bọn họ không nhớ thủ đoạn của nhà họ Tần tôi!”

“Cũng không nhất định vậy.” Tề Dịch không biết nên nói cái gì, bình tĩnh nhìn nhận, nếu là Minh Lật mất tích, anh cũng sẽ không hơn Tần Thành bao nhiêu.

Bất quá, xem ra người anh em này của mình thật sự động lòng rồi.

Ra khỏi đường cao tốc, người mà Tề Dịch đã phái trước đó, đang chờ ở giao lộ đường cao tốc.

Người đàn ông nhìn thấy xe của anh, cúi đầu chào, sau đó ngồi vào khởi động xe.

“Chúng ta đi theo hán.” Tề Dịch đập lên chân ga, xe lách lư chạy về phía trước.

Thành phố Lâm là một thành phố công nghiệp nhẹ. Nhiều năm trước, vùng ngoại thành có rải rác một dải trung tâm công nghiệp nặng, sau khi công nghiệp nhẹ phát triển vào mười năm trước, công nghiệp nặng liền từ từ xuống dốc. Hiện giờ phía tây ngoại ô chỉ có hai nhà máy công nghiệp nặng. Những nơi khác, phần thì bị người ta trồng trọt, phần thì không ai quản lý, đường xá trở thành xiêu xiêu vẹo vẹo,

Con đường dành cho người đi bộ không rộng, hai xe chạy song song có chút khó khăn.

Từ xa Tề Dịch nhìn thấy một chiếc Lexus màu bạc chạy đến.

Bởi vì xe chạy chênh vênh, lệch tay lái, đụng vào chiếc xe Lexus phía trước.

Đầu xe Lexus lồm vào một miếng nhỏ, đèn xe cũng bị đụng bể. Chủ xe dừng dừng xuống xe, chặn đường lại không cho đi.

Tần Thành không chờ nổi, chủ chiếc xe Lexus lại đậu ở đằng trước, ngang ngược không cho qua. Anh vô cùng giận, rẹt rẹt ký chi phiếu, xuống xe.

“Đây là xe mới mua của tôi, anh có đền nổi không?” Có lẽ là chiếc xe Tề Dịch tìm đến không sang lắm, gã mặt sẹo khinh thường người đàn ông đang cười làm lành, nói không chút kiêng dè: “Đền không nổi thì hôm nay phải giữ chiếc xe này lại.”

“Nhiều đây có đủ hay không?”

“Không..., đủ, đủ, đủ.” Gã đàn ông mặt sẹo nhìn dãy số trên chi phiếu thì vội vàng như gà mổ thóc: “Đủ rồi, tôi... ừm, sẽ tránh ra, sẽ tránh ra.”

Gã đàn ông mặt sẹo ngồi trở lại trong xe, tránh đường cho bọn họ, xe mới được thuận lợi rời đi.

“Người vừa rồi nhìn không phải là người tốt.” Tề Dịch liếc nhìn kính chiếu hậu một cái, gã đàn ông mặt sẹo kia, sau khi bọn họ rời đi thì xuống xe, đá vào cửa xe Lexus mấy cái.

Tần Thành cũng thấy được một màn này, bỗng dưng cười lạnh. “Chỉ cần hần không liên quan gì đến chuyện Tường Tịch mất tích thì tôi sẽ bỏ qua cho hần!” Nếu có liên quan, Tần Thành khẳng định anh sẽ dùng phương pháp tuyệt đối tàn nhẫn hơn gấp trăm lần so với Tần Tự năm đó.

...

“Các người dọn những đồ này nhanh nhanh lên.” Vu Bội chỉ huy mấy gã đàn ông. “Đừng làm hư camera của tôi.”

Tường Tịch thờ ơ nhìn mấy người trong phòng bận rộn.

Mới đầu cô nghĩ Vu Bội muốn mang cô về, tiện thể nói chuyện điều kiện với Tần Thành. Nhưng xem ra hiện giờ Vu Bội vốn không muốn Tần Thành giúp đỡ, cái à ta muốn chính là truyền ra tai tiếng của cô.

Mấy gã đàn ông này đã bắt cóc Tường Tịch đến, thường ngày chỉ biết cầm dao súng, đụng tới camera hơn trăm ngàn đồng đều có chút lúng túng, hí hoáy một hồi, liên tục xảy ra tình huống.

Vu Bội chờ không nổi mắng hai tiếng, nhìn thấy thời gian còn sớm, lại cảm thấy Tần Thành không tìm được nơi này nên dứt khoát để mấy gã đàn ông tự mình mò mẫm.

Lúc gần tới mười hai giờ, mấy gã đàn ông đều đói bụng, không muốn làm nữa. Vu Bội mắng hai tiếng, lấy ra mấy nghìn đồng kêu một gã đi mua cơm, những người khác tiếp tục làm.

Ả đang buồn chán thì bỗng nhiên gã đàn ông mặt sẹo lái xe chuẩn đi hồi sáng hốt hoảng chạy trở về.

“Các anh em, có người đến, chúng ta đi mau.” Trong tay gã đàn ông mặt sẹo cầm chi phiếu ẩm ướt mồ hôi. Mới đầu, khi gã nhìn thấy người đàn ông đưa chi phiếu liền cảm thấy hơi quen mặt, sau khi nhìn tên trên chi phiếu thì giật mình nhớ tới người đàn ông đó là tổng giám đốc của TRE, em trai của người cầm đầu Tần thị.

Bốn năm trước, nữ minh tinh tiếng tăm lừng lẫy trong giới showbiz bị bắt cóc, sau khi người quản lý của Tần thị là Tần Tự biết được, nổi giận lôi đình tổng tất cả bọn cướp tham gia bắt cóc vào tù. Hai năm sau đó, bọn cướp lục tục với đủ loại tội danh, bị phán tù chung thân hoặc là tử hình. Người chủ mưu bắt cóc nữ minh tinh đã bị truyền tin hít thuốc phiện, chẳng những tương lai bị huỷ mà còn bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Dân chúng bình thường không biết được chuyện đã bị cô ý che giấu, nhưng toàn bộ xã hội đen từ tầng thấp nhất đều vì vậy mà hỗn loạn một khoảng thời gian.

Cho đến ngày nay, trong xã hội đen có lưu truyền một câu: đừng dính vào Tần thị.

Tuy rằng Tần thị không dính dáng đến xã hội đen, nhưng Tề thị có mối quan hệ thân thiết với Tần thị nhiều năm qua thì lại có nguồn gốc sâu xa với xã hội đen. Và lại, xã hội đen không có cường đại như trên ti vi miêu tả, mấy gã nhân vật nhỏ này không có bối cảnh, nếu không có che chở của cấp trên thì càng dễ bị bóp chết.

Gã mặt sẹo nghĩ đến mạng lưới quan hệ rắc rối phức tạp của giới showbiz, nghĩ thầm mình không thể bị bắt vì một người phụ nữ. Hần ta và mấy anh em đều mang đủ loại án trên người, một khi bị bắt được thì sẽ khó mà thoát thân.

“Đại ca. Ai tới mà dọa anh thành như vậy?” Gã đàn ông đầu trọc huyết sắc cười nhạo.

Gã mặt sẹo hỏn hển: “Tần Thành.”

“Tần Thành là ai?” Gã trọc ngông nghênh cho tên mặt sẹo một đấm. “Đại ca, chúng ta có nhiều người, không sợ hần.”

“Không sợ cũng phải lập tức đi cho tao.” Gã mặt sẹo nâng giọng lên, nói với những người khác: “Người của Tần thị đến, mọi người rời đi nhanh lên.”

“Là Tần thị kia? Chúng ta nên đi thôi!” Một gã đàn ông lớn tuổi vội bỏ camera xuống, đi theo sau tên mặt sẹo. “Đắc tội với Tần thị, cuối cùng đều không có kết quả tốt. Các anh em có muốn sau này tự do tụt tại thì đi nhanh lên, chậm chạp là không kịp đó.”

Gã đàn ông này cùng tên mặt sẹo đều là nhân vật có chút từng trải trong giới xã hội đen. Những tên khác đều là mới gia nhập được hai năm, lúc trước chỉ có một ít án cướp bóc nhỏ, bắt cóc Trương Tịch là vụ án lớn đầu tiên mà bọn hắn làm, vốn còn có chút không yên, vừa nghe có thể sẽ bị bắt thì lập tức phui tay mặt kệ.

Vưu Bội nghe xong lời nói cũng gã mặt sẹo thì cũng bắt đầu sợ, nhưng ả muốn mang Trương Tịch theo.

Gọi mấy gã đàn ông, Vưu Bội nói: “Các người chờ một chút, quãng cô ta lên xe cho tôi đi.”

Tên mặt sẹo không kiên nhẫn liếc ả một cái, cũng không quay đầu lại, tiếp tục dẫn người đi. “Cô Vưu, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của cô.”

“Tôi có thể cho các người thêm tiền nữa.” Vưu Bội chạy tới cửa quát. “Các người quay lại một chút.”

Mấy gã đàn ông làm lơ, đi, rẽ qua chỗ ngoặc, quẹo qua khúc quanh rồi biến mất.

Vưu Bội quay về, hung ác túm lấy tóc của Trương Tịch dựng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cứu người trong biển lửa

“Tần Thành đến! Tốt! Tốt lắm! Trương Tịch, tôi quá coi trọng cô!”

Vưu Bội như là sử dụng toàn bộ sức lực. Có vài giây Trương Tịch nghi ngờ tóc của cô đã hoàn toàn bị túm đứt.

Da đầu đau đớn dữ dội, cổ họng cũng bởi vì không uống nước trong thời gian dài mà trở nên khô khốc.

“Vưu Bội, cô buông ra.” Trương Tịch di chuyển người, cản lại Vưu Bội đi trước.

Tần Thành sắp tới rồi, cô phải kéo dài thời gian, ở chỗ này cho đến khi bọn họ đuổi tới.

Đây là cơ hội tốt nhất của cô, không nắm chắc thì có thể sẽ không có nữa.

Diễn viên đều có bản lĩnh đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Trương Tịch nhìn ra khi Vưu Bội nghe tên mặt sẹo nói tới Tần Thành thì trong mắt ả hiện lên ánh điên cuồng.

“Buông cô ra, cho cô đi tìm Tần Thành?” Vưu Bội phát tay, giống như nghe được chuyện khôi hài nhất, cười vói về mặt dữ tợn: “Trương Tịch, nếu tôi dám bắt cô, chính là không còn sợ cái gì cả!”

Giống như muốn phối hợp với lời của ả, Vưu Bội nháy mắt, lại kéo

Trương Tịch tới chỗ ban đầu.

“Cô muốn làm gì? Vưu Bội!” Trương Tịch có cảm giác không tốt. Ánh mắt của Vưu Bội không bình thường, như là đang tính cái gì.

“Đương nhiên là tặng cho cô một món quà!” Không biết từ đâu, Vưu Bội tìm được gần nửa thùng xăng, đổ vào trên cửa.

Ả đứng ở ngoài cửa, mắt lạnh nhạt nhìn Trương Tịch ở trong phòng. “Mang cô đi, tôi cũng chạy không thoát. Vậy Trương Tịch, cô phải đi chết đi. Nhưng cô xem, tôi đối với cô vẫn là rất tốt, cho cô cơ hội chạy trốn!”

Tay chân cô bị trói lại, làm sao đi được?

Trương Tịch cảm thấy Vưu Bội đã điên rồi, cô dứt khoát không nghe ả nói nữa, cúi đầu tìm kiếm gì đó có thể cắt sợi dây thừng.

“Cô đang tìm cái này?” Vưu Bội ném xuống lưỡi dao mà ả ta tùy tay nhặt được. “Cô có bản lĩnh thì tới lấy đi!”

Trương Tịch không để ý tới ả.

Không có nhìn thấy cảnh Trương Tịch khổ sở chảy nước mắt, quỳ rạp trên đất cầu xin ả như trong tưởng tượng, Vưu Bội phẫn nộ, đi nhanh vài bước nhặt lên cái hộp quẹt không biết ai đã vứt trên đất, châm lửa.

Đúng lúc này, ở bên ngoài nhà truyền đến tiếng xe.

Tường Tịch vui mừng.

“Cô đi chết đi!” Vụ Bội ném cái hộp quẹt lại tại chỗ, ngọn lửa đứng tới xăng, trong phút chốc hai cụm lửa trở thành một ngọn lửa lớn.

Cửa của căn phòng có chất liệu đặc biệt dễ bắt lửa, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thể lửa bùng bùng đốt rom rạ trên mặt đất.

Ngoài nhà, Tần Thành đẩy gã đàn ông. “Nói mau, người mà bạn của mày bắt đang ở đâu?”

“Ồ...Ồ...” Gã đàn ông gãi gãi đầu. “Tôi ít tới nên không rõ lắm, nhưng đại khái chính là khu này.”

“Ngần vạ lần mày đừng có nói dối.” Tần Thành chuyển tới bên kia, sao anh nghĩ thấy có mùi khét!

“A, cháy!” Gã đàn ông chỉ vào nơi bốc khói. “Hình như chính là nơi này.”

Sắc mặt Tần Thành biến đổi lớn.

Mạnh mẽ đá văng cửa ra, anh liếc mắt nhìn thấy được Tường Tịch đằng sau ánh lửa.

Cô ấy nằm nghiêng trên mặt đất, như là đang tìm kiếm cái gì. Cách vài bước là ngọn lửa lớn, dường như không tồn tại đối với cô ấy.

Khoảnh khắc đó, mũi Tần Thành đau xót, suýt nữa là chảy nước mắt.

Anh nhìn thoáng qua chung quanh, cách mấy mét trên mặt đất có một tấm vải cỡ ra trải giường, cạnh góc nhà cũng có một thau nước.

Rõ ràng nước đã dùng qua, không sạch sẽ. Nhưng Tần Thành bất chấp nhiều như vậy, anh nhặt tấm vải lên, nhúng vào trong thau, chờ cho ra giường ướt đầm thì lập tức lấy ra.

...

Ở góc phòng có một miếng kính vỡ, Tường Tịch bò đến, thò tay cầm lấy.

Ít nhiều đã trải qua một vai diễn bị trói lại, hiện giờ cô có thể dùng nửa bàn tay cầm lấy miếng kính để cắt sợi dây thừng.

Khói bay tới, Tường Tịch không khống chế được ho khan vài tiếng, động tác mấy ngón tay nhanh hơn.

Cô cúi đầu, hết sức chăm chú làm. Nguy hiểm chung quanh chỉ là bóng dáng mờ nhạt trong mắt cô.

Tần Thành xông vào phòng, thấy một cảnh như vậy thì đau xót.

“Tôi đã tới chậm.” Tần Thành chạy tới, mở tấm vải ra muốn trùm lên Tường Tịch.

“Đừng.” Tường Tịch lắc đầu. “Trước tiên anh giúp tôi cởi bỏ dây thừng đã.”

Tần Thành lập tức lấy ra dao con mang theo, cắt vài cái.

Dây thừng phụt phụt đứt ra, Tường Tịch rờ lên cổ tay, dựa vào Tần Thành đứng lên, ho khan vài tiếng, nói: “Tôi không đi được, anh cõng tôi đi.”

Giây phút hiếm nghèo, cô ấy lại không một chút hoang mang, Tần Thành đều muốn tức chết.

Nhưng anh vẫn khom người xuống.

Tường Tịch nằm sấp lên lưng Tần Thành, sau đó lấy qua tấm vải trong tay anh, bọc hai người lại, rồi nói: “Đi thôi!”

Lửa đã tràn tới giữa phòng, cái ghế Vụ Bội ngồi qua liền bị lửa nuốt trọn trong nháy mắt. May mắn là trong góc phòng không có đồ gì nhiều, Tần Thành tới kịp thời, cho nên ngoại trừ lửa lớn chung quanh cửa, bên trong được coi như an toàn.

Tần Thành nắm chặt tay, quay đầu nhìn Tường Tịch, nói: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Hai người bọn họ bọc trong một cái ra giường cũ, từ trong phòng chạy ra ngoài, thời gian như là trải qua rất nhiều năm.

Bởi vì Tề Dịch đi nhầm đường đến muộn, nhìn thấy cảnh tượng Tần Thành cõng Tường Tịch đi ra, bỗng sững sờ.

Tần Thành thả Tường Tịch xuống một nơi an toàn trong sân, mới phát hiện trên mặt cô đều là tro bụi, thần trí cũng không tỉnh táo.

“Tường Tịch, Tường Tịch.” Tần Thành sợ cô ngủ rồi thì không tỉnh lại, thất kinh gọi: “Em tỉnh lại đi.”

“Đừng gọi, anh để cho tôi nghỉ ngơi một chút.” Tường Tịch thả lỏng người dựa vào Tần Thành, từ từ nhắm hai mắt, nói: “Tôi mệt muốn chết, cũng đói muốn chết.” Cũng đau muốn chết!

Hôm qua cô cả đêm không ngủ, hôm nay lại căng thẳng thần kinh chống chọi với Vụ Bội. Hơn nữa, với tình hình vừa rồi, Tưởng Tịch chỉ có thể nói là cô dựa vào niềm tin là Tần Thành sẽ cứu được cô để chống đỡ.

Hiện giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, cô liền không chống chọi nổi nữa.

Tưởng Tịch mỉm cười thả lỏng lòng mà hôn mê.

Người ở trong lòng yên lặng không nhúc nhích, Tần Thành hoảng sợ, nhanh chóng bế Tưởng Tịch lên xe.

Anh ôm Tưởng Tịch ngồi ở ghế sau, vạch tãt vải ra ném qua một bên, cẩn thận làm kiểm tra. Mu bàn tay của Tưởng Tịch bị rách da, cổ tay có dấu vết xanh xanh tím tím, toàn bộ da đầu đều đỏ lên, trên trán lộ ra vài vết thương hơi sưng.

Tề Dịch hạ xuống tãt chắn giữa chỗ trước và sau. Tần Thành nghĩ một hồi rồi cởi áo khoác của cô ra, vén áo lên lên cao một chút.

Quả nhiên, trên người Tưởng Tịch cũng có vết thương. Chỗ sườn và eo đều là một khối bầm lớn, những nơi khác thì xanh xanh tím tím, ánh lên trên nước da tuyết trắng của cô, vô cùng kinh khủng.

Tần Thành giận nói không ra lời, trái cổ của anh gằn gặt, trong mắt chưa hoàn toàn mất đi tức giận và sợ hãi.

Sửa lại quần áo của Tưởng Tịch, Tần Thành cúi người khẽ huych cái trán của cô một cái.

Gã đàn ông dẫn đường thừa dịp rối loạn bỏ chạy. Nhưng Tề Dịch nhớ rõ đường đi, xe như bão táp trên đường, cơ hồ bay đến bệnh viện.

Tề Dịch ở dọc đường gọi điện thoại đến người ở phía bệnh viện, khi xe bọn họ dừng lại thì đã có y tá đẩy băng ca đến nhận Tưởng Tịch.

Bởi vì trên đường tới, nhiệt độ cơ thể Tưởng Tịch tăng cao, vết bầm ở tay chân cũng trở nên hơi nghiêm trọng. Tần Thành vung tay kêu bác sĩ làm kiểm tra toàn thân cho Tưởng Tịch.

Kiểm tra cần một khoảng thời gian, Tần Thành ngồi chờ ở bên ngoài. Tóc anh ướt nước, bộ quần áo hàng hiệu ở trên người vừa nhăn vừa bẩn, trên mặt là từng mảng từng mảng tro bụi, nhìn qua vô cùng chật vật.

Tề Dịch gọi điện thoại kêu trợ lý chuẩn bị hai bộ quần áo, cúp điện thoại, nói: “Cậu dự định như thế nào, có cần giúp đỡ gì tôi sẽ chuẩn bị!”

“Cảm ơn cậu!” Tần Thành nghe được giọng nói của mình có chút run rẩy, anh chậm rãi lau mặt, vẻ âm trầm tàn nhẫn khiến cho người ta khiếp sợ. “Tôi sẽ khiến cho bọn chúng nếm thử chút mùi vị phạm pháp là như thế nào!”

“Về phần kẻ chủ mưu.” Tần Thành điềm nhiên như không, cười nói: “Tôi sẽ khiến cho ả muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

Tề Dịch gật gật đầu.

Vừa rồi hai người bọn họ chỉ lo cho Tưởng Tịch, đã quên đi tìm kẻ phóng hỏa. Lúc ấy lửa mới vừa được dập lên không tới vài phút, kẻ phóng hỏa kia đi chưa xa.

Tuy rằng bỏ lỡ cơ hội, nhưng Tề Dịch cảm thấy mình phải người đi tìm chắc chắn có thể nhanh chóng được tin tức.

Một giờ sau Tưởng Tịch kiểm tra xong, trên người cô không có thương tích gì lớn, chỉ hơi lên cơn sốt, sau khi bác sĩ, y tá cho thuốc thì chuyển cô đến phòng bệnh cao cấp.

Tần Thành kêu Tề Dịch đi về trước, anh gọi điện thoại đến công ty, sau đó thì ngồi trước giường bệnh với Tưởng Tịch.

Vết thương của cô đã băng bó qua, tay trái bị ghim kim, Tần Thành nâng tay phải của cô lên, lẳng lặng hỏi tường lại từng việc.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, là ở trên đường bên ngoài trung tâm phỏng vấn, Tưởng Tịch lui về phía sau không cẩn thận đụng vào anh.

Lần thứ hai là ở trong phòng huấn luyện, anh quấy rầy luyện tập của cô.

Khi đó anh đã thử cô, cô lại chân chính nói ra ý tưởng của mình.

“Tôi muốn có một người chống lưng giống như tổng giám đốc Tần.”

Cô là người đầu tiên ở trước mặt anh dám cho thấy tãt màn đen của giới showbiz, và thứ cô muốn và cần là người làm hậu thuẫn cho mình.

Tần Thành hôn ngón tay của Tưởng Tịch, nghĩ: có lẽ lúc ấy anh đã động lòng với cô.

Cho dù là ở trong biển người mệnh mông, chỉ cần có cô là ánh mắt của anh sẽ không nhìn đi nơi khác.

Khi Tưởng Tịch tỉnh lại là đã nửa đêm.

Cô vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy Vương Mộng ngồi ở trước giường bệnh khóc nức nở.

“Vương Mộng...” Tường Tịch lấy tay túm quần áo Vương Mộng. “Cô đỡ tôi dậy.”

“Tường Tịch, cô đã tỉnh!” Nước mắt Vương Mộng rơi lã chã. “Tôi bị hù chết, hu hu...”

“Tôi không sao.” Tường Tịch nhìn thấy Vương Mộng khóc, lòng mềm nhũn ra. Ngay từ đầu đối tốt với Vương Mộng một chút là nghĩ muốn sau này có một người trợ lý chân thành, nhưng trải qua thời gian dài như vậy, cô bất tri bất giác xem Vương Mộng như một đứa em gái.

“Cô đỡ tôi dậy một chút, tôi muốn uống nước.”

“Được.” Vương Mộng lấy gối nằm chêm ở sau thắt lưng Tường Tịch, vừa làm vừa khóc.

Tường Tịch đỡ khóc đỡ cười.

Phòng bệnh cao cấp cô đang ở giống như là một căn hộ nhỏ, có phòng bếp và phòng khách.

Tường Tịch uống xong nước, thấy Vương Mộng bung một chén cháo đi vào, hỏi: “Tổng giám đốc Tần đâu rồi?”

Nói đến ông chủ, Vương Mộng cuối cùng cũng nín khóc, bỏ chén xuống, nói: “Tổng giám đốc Tần và anh Lục cùng quay về công ty, nói là xử lý một chút việc.”

“Anh ấy đi lúc nào?”

“Chạng vạng.” Vương Mộng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lúc tổng giám đốc Tần đi, vẻ mặt thật không tốt. Tôi nghe được anh ấy nói với anh Lục là muốn công bố cái gì đó. Tường Tịch, tổng giám đốc Tần sẽ không nói chuyện gì bất lợi đối với cô chứ?”

“Sẽ không đâu.” Tường Tịch trấn an cô ta: “Là tổng giám đốc Tần đã cứu tôi ra, anh ấy sẽ không tổn thương tôi.”

Nhưng mà công bố, anh muốn công bố cái gì?

Là sự thật Vụ Bội bắt cóc cô, hay là chuyện gì khác?

Nhớ tới Vụ Bội, ánh mắt Tường Tịch tối sầm lại. Lần này cô không thể bỏ qua cho Vụ Bội.

Ngoài ra còn có một việc, cô nghĩ cô muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Scandal thăng cấp

Buổi sáng, trời chưa sáng rõ Tần Thành đã chạy tới công ty. Chiều hôm qua người mà Tề Dịch phái đi đều bắt được mấy bọn cướp. Anh trở về chính là để xử lý bọn chúng. Đương nhiên anh không có khả năng tự mình ra tay giải quyết bọn chúng, nhưng anh có thể tùy tiện ra tay khiến cho bọn chúng đau khổ trải qua cả đời ở trong tù thì không có khó khăn gì.

Về phần chủ mưu Vụ Bội, Tần Thành nâng tay nhìn đồng hồ, sắp đến giờ.

Tường Tịch ngủ mơ mơ màng màng, ngửi thấy trong không khí có mùi nước hoa nhàn nhạt của đàn ông thì lập tức tỉnh táo lại.

Tần Thành thấy cô mở mắt, sờ sờ trán cô, không nóng, xem ra đã không còn sốt nữa.

“Em ngủ thêm một chút nữa đi, đừng có lo cho tôi.” Tần Thành dịu dàng nói. “Em muốn ăn cái gì, tôi sẽ đi mua.”

“Tôi không đói bụng.” Tường Tịch nói: “Hồi đêm Vương Mộng có nấu cháo, tôi mới ăn xong không lâu. Anh đói không? Không thì tôi dậy đi làm chút điểm tâm, trong tủ lạnh có đồ ăn Vương Mộng mua.”

“Khỏi cần.” Tần Thành ngồi vào bên giường. “Em ngủ tiếp đi, tôi ngồi ở đây là được rồi.”

Lúc này đây anh ân cần dịu dàng, là hình tượng một người chồng tốt điển hình. Tường Tịch nhớ đến bộ dáng anh đi cứu cô ngày hôm qua, rồi quan sát bộ dáng trước mặt này, mắt lại xót xa, dụi dụi mắt, nói: “Anh lên giường ngủ đi!”

Vì dễ phù hợp với diện tích căn phòng, cho nên giường trong phòng bệnh là giường đôi, Tần Thành nằm lên cũng sẽ không bị chen chúc.

Cách trời sáng còn khoảng hai ba giờ, Tần Thành nhìn nhìn Tường Tịch, còi giày nằm lên.

Anh nghiêng người, tay đặt lên lưng Tường Tịch, nói: “Sau này tôi sẽ không để cho em xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Tường Tịch nghe lời nói giống như thề này, cảm thấy mình cần phải nói chút gì đó.

Cuộc hôn nhân này, bao gồm cảm tình, gần như tất cả đều là Tần Thành chủ động. Có lúc cô nên chủ động hơn một chút.

Dù sao, cô đã chuẩn bị anh là người cùng trải qua cả đời.

Xoay người lại, Tường Tịch nói: “Tần Thành, tôi muốn... công bố quan hệ của chúng ta.”

Cô không công bố thì người khác luôn nói này nói nọ ở sau lưng cô, coi cô không vừa mắt, rồi ở sau lưng tìm đủ mọi cách mưu mô tính toán. Lần này cô tránh được một kiếp, nhưng lần sau thì sao? Không bao giờ lường được độ may mắn của một người. Cô không có nhiều sức lực và tinh thần đi đoán như vậy.

Mặc dù công bố quan hệ sẽ mang đến rất nhiều nghi ngờ. Những thừa nhận mà cô thu được trước kia cũng sẽ bị dán nhãn là có chỗ dựa hoặc là giúp đỡ của Tần Thành. Nhưng thời gian lâu dài, chỉ cần cô có thực lực thì mọi người sẽ thay đổi ý nghĩ.

“Không phải em không muốn sao?” Tần Thành đã có ý định này từ lâu, nhưng do Tường Tịch không đề cập tới nên anh tôn trọng ý của cô. Mà nay Tường Tịch chính miệng nói ra, anh cảm thấy sáng khoái không bình thường.

“Tôi nghĩ qua, cứ tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.” Tường Tịch nói lại suy nghĩ của cô. “Không bằng nói ra, khiến cho bọn họ đều sợ tôi.”

Tần Thành phì cười, chính nghĩa nghiêm lời vạch ra: “Bà Tần, đây là em cáo mượn oai hùm!”

“Cáo mượn oai hùm thì sao?” Tường Tịch cũng cười. “Khiến cho bọn họ sợ tôi, tốt hơn so với cả ngày suy nghĩ muốn diệt tôi!”

“Tôi ở trong giới này tiến triển rất thuận lợi, có người đồ mắt, có người phẫn nộ. So với chờ cho bọn họ không có việc gì đến kiếm chuyện, không bằng tôi trực tiếp tiêu diệt ý niệm trong đầu bọn họ.”

“Nhưng nếu em đã nghĩ kỹ những kết quả của thắng thắn mối quan hệ.” Tần Thành không quên nhắc nhở Tường Tịch. “Nếu em đã chắc chắn thì tôi sẽ cho người ta đăng một bài post.”

“Khỏi cần đăng bài post, anh chỉ cần tiết lộ chuyện tôi đang ở bệnh viện ra ngoài, để cho paparazzi chụp hình là đủ rồi.”

Scandal của cô và Tần Thành, số lần truyền thông chụp được bọn họ với nhau ít càng thêm ít. Cho nên trước khi công bố quan hệ, để cho truyền thông xào lên một chút, hiệu quả kinh hoàng cuối cùng sẽ khiến cho người ta vừa lòng hơn.

Tần Thành nghe hiểu được lời giải thích của Tường Tịch, gật đầu.

Hai người còn nói thêm một lát, rốt cuộc chịu không nổi nữa mới ôm nhau ngủ.

Bọn họ ngủ thẳng cho đến khi thức dậy, ngày bên ngoài đã náo nhiệt.

Scandal của Vu Bội thăng cấp, trên mạng tuôn ra một làn sóng lớn hình ảnh hở hang gấp vài lần đợt trước, còn có một số có thể trở thành video giáo dục giới tính của năm.

Mấy thứ này đều có trên các trang web lớn. Thậm chí video mới vừa truyền ra vài phút là có người download xuống, nén lại, rồi đăng lên chỗ download cá nhân. Sau đó, ở dưới phần bình luận thì dẫn link.

Lúc Tường Tịch xem đến thì video này đã rất “hot”, cô tùy ý nhấn một cái, không xem nội dung, chỉ nhìn lượng download phía dưới.

Không ít hơn tám ngàn.

Đến giữa trưa, scandal lại thăng cấp.

Có người giấu tên vạch ra Vu Bội hít thuốc phiện. Trong bình luận của người đó, rất nhiều nơi trong video có biểu hiện không bình thường. Để phân tích khảo chứng độ chính xác, người giấu tên đã chỉ ra thời gian cụ thể hình ảnh được chiếu.

Mấy giờ kế tiếp, người chỉ ra Vu Bội hít thuốc phiện giống như măng mọc sau mưa. Mọi người như là đang chơi trò chơi, mỗi lần vạch ra một điều gì, liền đăng tin tức nói một chút. Khiến cho một số fan tiểu thuyết trinh thám cùng phim animation trinh thám cũng bắt đầu chú ý đến video.

Tường Tịch xem cứ cười mãi.

Thủ đoạn này không cần suy nghĩ cũng biết là Tần Thành làm.

Cô không chút nghỉ ngơi tiếp theo sẽ xuất hiện tin tức càng khủng hơn.

Cô chưa bao giờ cảm thấy Tần Thành là người tốt. Trên thực tế, ở bất cứ nơi nào, tốt xấu đều là đối lập nhau.

Nhưng cách làm này của Tần Thành thật sự là xả giận vì cô.

Kế tiếp, cô sẽ ra tay vào thời điểm thích hợp, tự mình báo thù cho mình.

Buổi tối, thừa dịp ngọn sóng lớn dân mạng đang moi móc Vụ Bội, Tưởng Tịch phủ thêm áo khoác, lên trang web đăng một tin tức.

Cô chỉ viết một câu: “Tưởng Tịch bị thương nằm viện, nghi có đàn ông cùng đi.”

Ngày hôm sau Tưởng Tịch xuất viện.

Rồi một ngày nữa, mấy tờ báo lá cải đăng ảnh rõ nét Tưởng Tịch kéo Tần Thành đi ra khỏi bệnh viện.

Góc độ của ảnh chụp đều không giống nhau, có khi là bên mặt, có khi là chính diện, có khi là sau lưng. Nhưng chúng cùng phản ánh và chứng minh một chuyện: Tưởng Tịch nằm viện, Tưởng Tịch và tổng giám đốc TRE, Tần Thành, có quan hệ thân mật.

TRE liên tục có hai nữ minh tinh bị truyền tin, các phóng viên hăng hái bùng bùng, đóng quân ở trước cửa TRE, rất có tư thế đem TRE trở thành nhà của mình.

Đáng tiếc mấy ngày nay Tần Thành chợt có ý muốn làm việc trong phòng sách ở nhà. Mấy phóng viên này đợi hai ngày cũng không thấy bóng dáng của Tần Thành.

Ngược lại, Vụ Bội ngày người ở ký túc xá nữ mấy ngày, cảm thấy buồn chán liền lái xe ra ngoài giải sầu.

Nhưng Vụ Bội vừa ra khỏi cửa đã bị phóng viên theo dõi. Chạy qua hai con phố, ả thấy không cắt được đuôi, thì càng tăng tốc.

Tốc độ xe lập tức gấp đôi, trong nháy mắt đã bỏ xe phóng viên kia lại thật xa.

Trong lòng Vụ Bội tốt lên, thoáng nhìn về phía sau, thấy xe kia không đuổi theo, lạnh lùng hừ một tiếng.

Muốn chụp hình mình à, cũng phải nhìn xem mình có vui không.

Vụ Bội khinh thường nghĩ, hoàn toàn không phát hiện ra xe chạy quá tốc độ.

Ả thuận thực quay tay lái, quẹo, lại tăng tốc.

Xe chạy đến khu vực thừa thớt người ở, bỗng nhiên phía sau có hai chiếc xe tải lớn chạy đến.

Vụ Bội vội vàng tránh đi, nhưng xe tải này lại theo sát xe của ả không rời.

Chữi một tiếng, cả người Vụ Bội hơi run rẩy, gãi tăng chân ga.

Đúng lúc này, một chiếc xe tải cũng tăng chân ga vượt lên phía trước, khoanh khắc vừa vượt lên, liền ngoặt qua phía trước xe Vụ Bội rồi ngừng lại.

Hai chiếc xe cách nhau không đến năm thước, Vụ Bội nhất thời không tránh kịp, đụng vào đuôi xe tải.

Sau đó, chiếc xe tải ở phía sau vượt qua, không hề có kỵ đụng vào đuôi xe Vụ Bội.

...

Khi Tưởng Tịch nghe được tin tức Vụ Bội xảy ra tai nạn xe thì mới vừa ăn cơm chiều xong.

Cô và Tần Thành đang chuẩn bị xem phim, vừa mới ngồi xuống thì điện thoại của công ty gọi tới.

Mấy ngày nay Tần Thành làm việc ở nhà, luôn không có kiêng kỵ Tưởng Tịch, có điện thoại gọi lại cũng không để ý, liền thuận tay nhấn nút nói chuyện.

“Tổng giám đốc Tần.” Thư Minh nói: “Vụ Bội xảy ra tai nạn xe.”

Tần Thành nghĩ là mình nghe lầm, nâng giọng hỏi: “Cậu nói là Vụ Bội xảy ra tai nạn xe?”

“Vâng.” Thư Minh vừa khẩn trương quan sát tình hình bình luận trên mạng vừa nói: “Chiều hôm nay Vụ Bội chạy quá tốc độ trên đường cao tốc, đụng phải xe tải.”

Tần Thành: “Tình hình thế nào?”

“Trước và sau bị hai xe tải đụng vào, Vụ Bội bị thương nặng, nghe nói đang ở bệnh viện cấp cứu, tôi cũng không rõ tình hình cụ thể. Tổng giám đốc Tần, anh xem công ty có kiến giải gì đối với chuyện này?”

“Tạm thời mặc kệ.” Tần Thành nói: “Bộ quan hệ xã hội làm tốt nhiệm vụ chuyên môn, chỉ cần tận lực giảm bớt ảnh hưởng của chuyện này đối với công ty. Ngoài ra, cậu tìm thời gian đi bệnh viện thăm một chút, sau đó đem kết quả tin tức về.”

Thư Minh: “...”

Tổng giám đốc Tần, anh bỏ đá xuống giếng cũng không nên sáng khoái như vậy chứ! Anh như thế, bộ quan hệ xã hội rất khó xử đó! Ít nhất thì biểu hiện bên ngoài phải thích hợp chứ!

Thư Minh nắm chắc đối phương đã cúp điện thoại, đối với thái độ của Tần Thành thật sự không muốn nói cái gì.

Ở nhà, Tưởng Tịch nhìn Tần Thành, hỏi: “Vụ Bội xảy ra tai nạn xe à?”

Tần Thành buông tay. “Bị hai chiếc xe tải đụng, nghe giọng nói của Thư Minh thì tình hình không tốt lắm.”

Tưởng Tịch nghiêng người: “Anh vẫn nên đi để ý một chút cho thoải mái!” Nghề sĩ của công ty bị tai nạn xe, Tần Thành không ra mặt, thật sự cũng không sao. Nhưng gần đây Vụ Bội rất “hot”, đám truyền thông không có khả năng buông tha Tần Thành.

Tần Thành cúi đầu ăn miếng táo trên tay Tưởng Tịch, ăn xong mới nói: “Em không đề ý?”

Tưởng Tịch: “...”

“Thật sự không đề ý? Bà Tần, chẳng lẽ em không ghen?”

“Chuyện này không liên quan đến ghen hay không ghen.” Tưởng Tịch chủ động xia một miếng táo đưa đến miệng Tần Thành. “Anh không cảm thấy là chuyện tình có cái gì đó bất thường hay sao?”

Buổi sáng Tần Thành vừa mới truyền ra video, buổi chiều Vụ Bội liền xảy ra tai nạn xe.

Nếu không phải hai chiếc xe tải mà là một chiếc, có lẽ Tưởng Tịch còn có thể cho rằng Tần Thành phái người đi làm.

Nhưng là hai chiếc.

Không biết có phải là cô quá nhạy cảm hay không, chung quy cảm thấy được chuyện này không đơn giản như vậy. Trong tiềm thức cô cảm thấy rằng tai nạn xe của Vụ Bội là một âm mưu.

Chỉ sợ không phải là một tai nạn xe bình thường.

Ý nghĩ của Tần Thành cũng gần giống với Tưởng Tịch. Anh là một phần nửa người ngoài cuộc, qua nhiều năm như vậy đã sớm nhìn thấu một số việc.

Vừa rồi hỏi Tưởng Tịch là vì thăm dò ý của cô.

Vì hai vợ chồng bọn họ có tâm linh tương thông, ý kiến giống nhau. Tần Thành chia tay, nói: “Em đi cùng tôi đi.”

Bị phóng viên nhìn thấy anh có một mình thì ý tứ sẽ bị xuyên tạc. Cùng với Tưởng Tịch thì coi như tin đồn anh bao nuôi Tưởng Tịch mà truyền thông đang phỏng đoán là thật.

Tần Thành sẽ không thừa nhận rằng ý tưởng của anh thực tế là thể hiện tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Đủ loại phỏng đoán

Địa điểm Vụ Bội xảy ra tai nạn xe cách bệnh viện rất gần.

À mới xảy ra chuyện không lâu thì đã truyền tới trên mạng. Các phóng viên truyền thông vừa nghe scandal diễn viên gặp tai nạn xe, trong vòng nửa tiếng đã vây kín bệnh viện.

Lúc Tần Thành mang Tưởng Tịch tới, tình hình tắt nghẽn bên ngoài bệnh viện vẫn chưa hề giảm bớt.

May mắn là trong khoảnh khắc không có ca cấp cứu nào, nếu không thì thật sự có thể khiến bệnh nhẹ thành bệnh nặng.

Dừng xe ở một khu vực trống, Tần Thành không tập trung liếc Tường Tịch một cái. “Bà Tần, không ngại xuống xe ở chỗ này chứ?”

“Nếu anh không ngại thì tôi cũng không để ý.” Anh muốn quanh co thì Tường Tịch cũng quanh co cùng anh.

“Vậy thì...” Tần Thành thân nhiên xuống xe, động tác ga lảng: “Mời bà Tần.”

Khoé miệng Tường Tịch co rút, nhưng cũng nặc anh dắt tay xuống xe.

Lúc bọn họ quyết định tới thì là buổi tối, cho nên không có cái trang. Vốn lúc này mà muốn đi vào thì tất nhiên phải lộ diện, nếu sớm hay muộn đều phải lộ diện thì cái trang chỉ là hành động thừa mà thôi.

Hai người quang minh chính đại đi, không bao lâu liền bị phóng viên vây quanh.

“Tường Tịch, xin hỏi cô đến thăm cô Vu Vu phải không?”

“Tường Tịch, cô Vu Vu xảy ra tai nạn xe, cô có cảm thấy đau lòng cho cô ấy không?”

“Tổng giám đốc Tần, có truyền thông chụp được ảnh anh và cô Tường cùng ra vào bệnh viện, xin hỏi các người thật sự ở cùng với nhau phải không? Cô Tường thật sự là bạn gái của anh như tin đồn bên ngoài phải không? Nếu là bạn gái, các người có quyết định khi nào tổ chức hôn lễ không?”

Hôn lễ đã tổ chức từ lâu. Tần Thành liếc người phóng viên kia, cô ta thật nhiều câu hỏi. Thật đúng là, những người phụ nữ bên ngoài hoạt bát đến như thế! Anh vẫn thích như Tường Tịch vậy.

Hai người không nói lời nào, bước đi. Mấy chục phóng viên vây quanh, nhắm mắt theo đuôi tới cùng. Tần Thành thấy bọn họ ngày càng nói thẳng thì nghiêng đầu hôn lên môi Tường Tịch một cái.

“Tôi và Tường Tịch là quan hệ gì thì các người thấy rõ rồi chứ!”

Ánh mắt anh chậm rãi quét một vòng, hề phóng viên nào bị nhìn đến đều đỏ mặt lạnh, có muốn hỏi cũng không dám hỏi, đều tránh đường cho bọn họ.

Cảnh tượng biến hoá thật là mau, Tần Thành khẽ cười một tiếng, cúi đầu nói: “Sau này nếu bọn họ bắt nạt em thì báo tên của anh là được.”

Tường Tịch: “...”

Anh xem tên của mình là chia khoá vạn năng sao?

Bầu không khí khu nằm viện thật trang nghiêm, Tường Tịch đi vào liền cảm thấy được sự khác biệt.

Cô nhìn về phía Thư Minh đang dựa vào góc tường, hỏi: “Giám đốc Thư, tình hình ra sao?”

Về mặt Thư Minh đau khổ, nói: “Tình hình không lạc quan lắm.”

Xe của Vu Vu Bị bị huỷ hoại nghiêm trọng trong tai nạn. Tuy rằng cô ta thắt dây an toàn, nhưng sự va chạm khi đụng xe thật lớn, có thể sưng sè sống sót hay không thì không biết được bao nhiêu.

Sắc mặt Tường Tịch không đổi, nhìn về phía phòng giải phẫu.

Mấy ngày hôm trước Vu Vu Bị còn bắt được cô, muốn dùng lừa thiêu chết cô. Vậy mà chưa tới một tuần, ả ta lại xảy ra chuyện như thế này!

Có lẽ thật là nhân quả báo ứng.

Tường Tịch không nhịn được cười lạnh trong lòng. Nếu Vu Vu Bị sớm nghĩ đến sẽ quây ra tai nạn xe thì có thể thu liễm bớt hay không?

Chờ ở bên ngoài phòng phẫu thuật đến mười một giờ, Tường Tịch đi dọc theo đường cũ ra khỏi khu nằm viện.

Những phóng viên còn canh giữ bên ngoài vừa nhìn thấy cô thì lập tức mắt sáng lên, ước gì có thể bỏ nhào vào người cô để phỏng vấn. Nhưng mọi người kiêng kỵ Tần Thành, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tường Tịch cảm nhận được bắn khoăn của bọn họ, cười cười.

Tần Thành nhìn thấy một đám người có lòng nhưng không có gan, cũng lộ ra ý cười.

Bất quá, ý cười của Tường Tịch khiến cho người ta thả lỏng, của anh lại khiến cho người ta chột dạ, sợ hãi.

Trong nhất thời, hiện trường có đủ loại tiếng hít vào.

Thậm chí có phóng viên đã âm thầm đánh dấu cái tên Tường Tịch ở trong lòng. Ý là sau này nhìn thấy Tường Tịch thì phải đi đường vòng, ít nhất là cho tới khi cô và Tần Thành hoàn toàn không có quan hệ gì nữa.

Dù sao, chỉ vì một tin tức mà đắc tội với ông chủ lớn của giới showbiz, ai cũng không nhận nổi đâu! Ngày nay tìm việc không dễ, bọn họ vẫn nên an phận chút mới tốt.

Tường Tịch hiển nhiên không nghĩ đến những chuyện này. Trước khi xuất viện cô nhận được tin nhắn của Lục Mạnh Nhiên, nói là ngày mai ghi âm.

Cô dưỡng bệnh nên chậm trễ vài ngày. Những người ở trung tâm chế tác không rõ chân tướng nên vô cùng bất mãn, đủ loại rêu rao phê phán được lưu truyền giữa các nhân viên cấp dưới. Cứ hai ngày là đủ loại tin đồn ở trên mạng về scandal của cô cùng Tần Thành, một vài kẻ lăm lè nhiều chuyện liên bịa ra những lý do nhạy cảm, tung tin khắp trung tâm chế tác.

Lục Mạnh Nhiên là người biết mối quan hệ thật sự của hai người, nghe được cũng phát phì.

Có khi anh ta cảm thấy Tường Tịch không chịu ngồi yên làm bà tổng giám đốc an nhàn là một quyết định sai lầm. Giới giải trí là một vùng bùn, một khi đã sa vào thì khó mà thoát ra được.

Ngày hôm sau, Tường Tịch tới công ty sớm.

Các phóng viên đều vây ở bệnh viện chờ tin tức. Công ty có vẻ quanh quẽ, mà dường như bởi vì vậy mà nhiệt tình của một số nhân viên cũng giảm xuống, thời gian làm việc thì tụ tập ở phòng cà phê nói chuyện phiếm.

“Nghe nói Vu Bội kia còn đang cấp cứu. Tôi nói, cũng đừng cứu sống.”

“Cứu sống hay không cũng không phải là chuyện của cô. Nhưng mà vụ tai nạn xe này của cô ta, tôi thấy không đơn giản.”

“Tôi cũng cảm thấy vậy. Vu Bội có tiếng phóng túng, video của cô ta bị đưa ra ánh sáng khẳng định đã đắc tội với không ít ông chủ. Nói không chừng là người nào đó lo lắng thân phận mình bị đưa ra ngoài ánh sáng nên muốn diệt khẩu trước.”

“Cũng không nhất định, nói không chừng là người trong giới. Vu Bội đắc tội với không ít người, thời buổi hiện giờ rối loạn, đúng lúc thuận lợi cho người muốn chinh cô ta.”

“Cũng có thể. Nhưng người Vu Bội đắc tội đếm không hết, nếu thật sự là người trong giới, vậy là ai đây?”

“Tôi nghĩ đến một người.”

“Tôi cũng nghĩ đến một người.”

“Tôi cũng vậy...”

Tường Tịch rũ mắt nghe bên trong liên tiếp “Tôi cũng vậy”, nghĩ thầm người nào không may bị nghi ngờ.

Nhưng ngay sau đó nụ cười cứng lại ở khóe miệng.

Người ở bên trong không biết ngoài cửa có người, nói không kiêng dè: “Tôi thấy gần đây chỉ có Tường Tịch và Vu Bội có mâu thuẫn. Rất có khả năng là cô ta làm.”

“Nói không chừng là vậy. Tôi thấy bộ dáng ôn hoà nhã nhặn của cô ta rất giả tạo, đã quyến rũ tổng giám đốc Tần mà còn dám giả bộ như sen trắng gần bùn mà không nhiễm bùn, cắt, thật không biết xấu hổ.”

Tường Tịch mở cửa kính mờ ra, cầm cốc cười nhạt. “Tin tức trong giới showbiz xưa nay giả nhiều hơn thật, cái gì nên tin, cái gì không nên tin, tất cả mọi người phải phán đoán cho tốt.”

Tường Tịch mở cửa kính mờ ra, cầm cốc cười nhạt. “Tin tức trong giới showbiz xưa nay giả nhiều hơn thật, cái gì nên tin, cái gì không nên tin, tất cả mọi người phải phán đoán cho tốt.”

Khi cô nói chuyện cũng không nhìn ai cả, ánh mắt hư không, khóe môi nhếch lên nụ cười thiện ý, ngón tay nhịp nhịp vào thành ly nước như gõ bàn phím. Những nhân viên trong cuộc nói chuyện bị bắt ngay tại trận, sắc mặt xanh xám, không dám thở mạnh một tiếng.

Tường Tịch nói xong thì bỏ đi, cô lười so đo với bọn họ. Đều là những nhân vật nhỏ, chỉ cần không dậy lên sóng to thì đối với cô mà nói không có ảnh hưởng gì.

Hiện giờ cô quan tâm chính là ghi âm.

Trong chốc lát Ti Dục đến công ty, một giờ sau là hai người bọn họ lần đầu tiên họp xướng, không biết có thể rất thảm hay không.

Chiều hôm phát hành, album của Phương Vi Vi nhanh chóng leo lên vị trí album bán chạy nhất, còn ca khúc chủ đề của album cũng liên tục giữ vị trí thứ

nhất trên các bảng xếp hạng.

Tường Tịch đã sớm đoán được thành tích này của cô ta. Nếu là trước kia, cô chắc chắn không thêm để ý, nhưng hiện tại thì cô để ý.

Cô sợ Phuong Vi Vi ngày nào đó sẽ lại leo lên đầu cô, cướp đi tất cả của cô.

Nỗi sợ hãi này không phải là vì xúc động, nhưng giống như một sợi dây vô hình quấn lấy trái tim, khiến cho cô thỉnh thoảng bị nghẹt thở.

“Tường Tịch.” Vương Mộng vội vàng chạy tới. “Ti Dục đã đến rồi, giám chế Chu kêu cô mau đi phòng ghi âm.”

“Đến rồi?” Tường Tịch nhìn đồng hồ, Ti Dục sớm hơn hai chục phút so với Lục Mạnh Nhiên nói.

Đưa cái ly cho Vương Mộng, Tường Tịch bước nhanh đi.

...

Ti Dục đang ngồi trong góc phòng ghi âm đọc nhạc phổ.

Lục Mạnh Nhiên đẩy cửa ra, đi tới nói: “Gần đây công việc của cậu rất nhiều, có cần giảm bớt hay không?”

“Không cần.” Ti Dục cười lộ ra tám cái răng trắng tinh. “Tôi còn chưa tới nổi.”

Anh ta đến với TRE đã sáu năm, hai năm nay đã thông thạo vô cùng, đáng vẻ không giống như hai năm trước – luyện tập suốt ngày đêm, ca hát, nhận thông cáo. Cũng may cuối cùng đã nổi tiếng.

Lục Mạnh Nhiên đoán được anh ta sẽ như vậy, nhún vai nói: “Địa vị của cậu trong vòng vài năm sẽ không ai có khả năng lay chuyển được, không cần phải ép mình quá căng thẳng.”

Ti Dục xua tay không đồng ý. “Anh Lục, anh quá coi thường tôi.”

“Tôi không coi thường cậu.” Lục Mạnh Nhiên nghĩ đến gì đó, nở nụ cười. “Là ai năm đó ngắt xù khi quay quảng cáo? Là ai ngắt xù khi đang đi?”

Ti Dục mắc cỡ vỗ đầu, người đàn ông hai mươi sáu tuổi thật sự có chút ngốc nghếch.

Khi Tường Tịch đi vào thì thấy một màn như vậy, không khỏi sinh ra vài phản thiện cảm với Ti Dục.

“Tường Tịch, cô đến rồi!” Lục Mạnh Nhiên ngoắc. “Đây là Ti Dục.”

“Anh Ti.” Tường Tịch cúi đầu. “Chào anh.”

Hành vi của cô không có cố ý, khiến cho Ti Dục cảm thấy thoải mái. Anh ta đã gặp nhiều nịnh nọt, hiếm thấy có một người lần đầu tiên gặp mình mà biểu hiện tự nhiên như vậy.

Vươn tay, Ti Dục cười nói: “Chào cô. Nghe danh đã lâu, tôi là fan của cô.”

“Hả?” Tường Tịch sững sốt.

“Tôi rất thích phim cô đóng. Cô là nữ diễn viên tôi vô cùng yêu thích.”

Sự chấn động của Tường Tịch thay đổi, cô nghĩ đại nhân vật như Ti Dục thì cả ngày vui trong thế giới âm nhạc, không ngờ anh ta lại đi xem phim. Mà còn ở trước mặt cô bày tỏ quan điểm của mình.

“Cho nên lần này có thể hợp tác với thân tượng của mình, tôi vô cùng vui.”

Nói tiếp mấy câu, Tường Tịch đã không còn khẩn trương nữa.

Ti Dục nhìn chân mày cô giãn ra, liền cười cười chuyển lời nói về đề tài âm nhạc. “Album lần này hơi gấp, nhưng giọng hát của cô rất khá, cho nên không cần lo lắng, tôi tin tưởng chúng ta có thể phối hợp tốt.”

“Được. Cảm ơn anh Ti.” Phát hiện Ti Dục cũng không quá nghiêm túc như trong tưởng tượng, nhịp tim Tường Tịch thoáng chậm lại.

Buổi sáng chủ yếu là thử âm, Tường Tịch luyện tập vài lần theo tiết tấu của Ti Dục, dần dần tìm được cảm giác hát cặp.

Chỉ là, cổ họng khó chịu.

Ra khỏi phòng ghi âm, Tường Tịch liếc mắt một cái là tìm được Vương Mộng đưa nước mật ong cho cô. Tay sờ vào thành ly thử độ ấm, vừa vặn.

Di chuyển cái ly, Tường Tịch đang tính uống thì bị cản lại.

Ti Dục lấy đi ly nước, nói: “Đừng uống nước này.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lỡ hẹn

Tường Tịch chân chờ vài giây.

Ti Dục thấy cô không hiểu, liền thấp giọng nói: “Ở trung tâm chế tác này, cố gắng chỉ uống nước tự mình mang đến, tự mình trông coi.”

Tường Tịch giật mình bừng tỉnh, hiểu được ý của anh ta.

Ngoan ngoãn buông tay xuống, Tường Tịch khẽ mỉm cười, nói: “Không biết anh Ti có thời gian không, tôi muốn mời anh ăn cơm?”

Khoé miệng Ti Dục cong lên. “Đương nhiên, tôi rất vinh hạnh có thể ăn cơm cùng với thân tượng của mình.”

Tường Tịch nhìn thấy rõ một số người đằng sau anh ta cứng người lại.

Cô thu về mặt lại, cười. Những người này muốn nhìn thấy bộ dạng lúng túng của cô, cũng không đơn giản như vậy.

Địa điểm ăn cơm do Ti Dục quyết định. Tường Tịch dựa vào giới thiệu của anh ta, gọi một phần salad, một ly nước ép trái cây, một bàn điểm tâm đặc sắc, vừa ăn vừa trò chuyện.

“Anh Ti, vừa rồi cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn.” Ti Dục uống một ngụm nước lọc. “Về sau cô nên nhớ, ở trung tâm chế tác tuyệt đối không thể uống nước của người ngoài đưa là được.”

Đừng thấy mọi người trước mặt thì mỉm cười cung kính đối với mình, nhưng ở sau lưng không chừng là suy nghĩ đối phó với bạn như thế nào.

Đặc biệt là ở nơi như trung tâm chế tác này. Nếu có người thừa dịp không ai chú ý, thả một ít thuốc kích thích gì đó vào trong ly nước, ngộ nhờ huy đi giọng hát thì không phải là chuyện chơi.

Ti Dục ở TRE vài năm, rất ít uống nước của trợ lý hoặc là nhân viên đưa tới. Có lẽ có người nói anh ta quá cẩn thận rồi, nhưng cẩn thận mới có thể khiến cho con thuyền vạn năm lúc nào cũng vững vàng.

Ở cùng với Tường Tịch nửa ngày, ấn tượng của Ti Dục đối với cô không tồi, cho nên mới nhắc nhở cô một câu. Nghiệp chính của cô tuy rằng là diễn viên, nhưng an toàn của cô hòng vẫn quan trọng.

Hai người ăn hơn nửa giờ, sau khi ăn xong thì cùng nhau quay về công ty.

Trên đường trở về, Tường Tịch mua bình nước tinh khiết mang theo, khi tới TRE thì thuận tay cầm vào phòng ghi âm.

Buổi chiều là ghi âm chính thức. Có lẽ huấn luyện buổi sáng có hiệu quả nên ca khúc thứ nhất chỉ cần ba lần liền thâu xong. Giữa lúc nghỉ giải lao, Tường Tịch ra khỏi phòng ghi âm nhận điện thoại gọi tới.

“Cậu út.” Tường Tịch ngửa đầu nhìn trần nhà được trang trí cách điệu. “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ nghịch nghịch máy tính. “Đêm mai có thời gian đi cùng tôi tham gia một bữa tiệc hay không?”

Đêm mai?

“Hôm nay cháu có thời gian.” Tường Tịch nhẹ nhàng nở nụ cười. “Đêm mai thì không được, cháu mắc công chuyện.”

Đêm mai là sinh nhật của Tần Tự, cô phải cùng Tần Thành quay về nhà tổ của họ Tần ăn mừng. Ngoài ra, nhân dịp sẽ cho các nhân vật nổi tiếng tham gia bữa tiệc một “ngạc nhiên lớn”.

Tay Phương Duệ dừng lại, nói: “Vậy tối nay đi, tối nay tôi mang cháu đi ăn cơm.”

“Được.” Tường Tịch nghĩ tới chút việc đúng lúc muốn hỏi Phương Duệ, liền dứt khoát đồng ý.

“Tôi nay tôi đến đón cháu.” Phương Duệ thăm dò nói.

“Vâng!”

Trả lời của cô không mang theo một chút miễn cưỡng nào, tảng đá lớn trong lòng Phương Duệ hơi hạ xuống một chút.

Anh ta không quan tâm Tưởng Tịch đối với những người họ Phương khác như thế nào, chỉ cần cô còn nhận thức anh là cậu út của cô là đủ rồi.

Cầm lên điện thoại một lần nữa, Phương Duệ tìm được số của nhà hàng, đang tính gọi đi thì có người gõ cửa văn phòng.

Phương Duệ bỏ điện thoại xuống, nói: “Vào đi.”

“Tổng giám đốc Phương.” Thư ký đỏ mặt, không dám nhìn thẳng người đàn ông tuần tú nhất công ty. “Người đại diện của cô Phương Vi Vi mới gọi điện thoại đến, nói cô Phương Vi Vi bị thương ở phim trường.”

“Bị thương? Chuyện khi nào?”

“Mới đây. Là cô Đinh Mi gọi điện thoại, nói cô Phương Vi Vi đã xảy ra tai nạn ở phim trường, hiện giờ đã đưa đến bệnh viện.”

Việc Phương Vi Vi nhận quay phim của Lý Mặc, Phương Duệ đã biết. Quay phim ba ngày trước, đều là anh ta đưa Phương Vi Vi đến đoàn phim. Nhưng sao mới có ba ngày lại xảy ra chuyện rồi?

Phản ứng đầu tiên trong đầu Phương Duệ là gọi điện thoại đến hỏi tình hình trước, nhưng liếc đến số điện thoại của nhà hàng mà anh ta đã cố ý lấy ra, cầm điện thoại lên, gọi đến điện thoại của công ty.

Thư ký thức thối lui ra.

Điện thoại gọi đến trong nháy mắt được nói. Bên trong truyền đến tiếng còi hú của xe cấp cứu của bệnh viện.

“Anh Phương.” Trong điện thoại truyền đến tiếng kêu sốt ruột của Đinh Mi. “Phương Vi Vi xảy ra chuyện.”

Lòng Phương Duệ khẽ động, nuốt xuống lời thật sự muốn hỏi, nói: “Có nghiêm trọng không?”

“Không rõ lắm, nhưng Vi Vi bị ngã đi, bây giờ còn chưa tỉnh lại. Anh Phương, trước khi Vi Vi hôn mê có nói muốn gặp anh, cho nên tôi liền gọi điện thoại.”

Trước khi Vi Vi hôn mê nói muốn gặp anh. Sao Phương Duệ nghe lời này cảm thấy không thích hợp như thế nào đó.

Nói thật, anh ta không hài lòng Đinh Mi lắm. Vụ bùng nổ video của Tưởng Tịch vào năm trước có liên quan tới Đinh Mi, anh đã thấy toàn bộ. Cũng là anh đã ra lệnh tất cả nhân viên không được phép quan tâm Đinh Mi, dăm dăm dao sau lưng Tưởng Tịch, làm sao anh có thể nói tay với cô ta. Nhưng Đinh Mi rất thủ đoạn, chẳng những thành công thoát khỏi scandal khiến anh không thể ra tay một chút nào, rồi lại làm người đại diện của Vi Vi.

Sau khi Phương Vi Vi debut có mang Đinh Mi về nhà hai lần, Có lần đứng lúc anh ở nhà, vừa mới nhìn thấy cô ta lần đầu tiên liền cảm thấy được cô ta tâm thuật bất chính.

Mang một người như vậy ở bên cạnh, Phương Duệ có chút lo lắng cho Phương Vi Vi bị tổn thương giống như Tưởng Tịch. Nhưng Phương Vi Vi lại nhiều lần khen Đinh Mi ở trước mặt anh, nói Đinh Mi giúp mình rất nhiều, hết như bộ dáng xem Đinh Mi là bạn tốt nhất của mình.

Phương Duệ không muốn làm cho cháu đau lòng, để lại một con đường cho Đinh Mi.

Nhưng lời nói vừa rồi của Đinh Mi...

Phương Duệ bán tín bán nghi, nhưng nghĩ đến lời dặn dò của ông cụ ở nhà, nói: “Các người đi bệnh viện nào?”

Đinh Mi nói tên.

Cách nơi này không xa, chuyển đi chuyển về chỉ cần hai tiếng đồng hồ. Hiện giờ là hai giờ rưỡi, trở về trước năm giờ chắc không thành vấn đề.

Phương Duệ loại bỏ gọi điện thoại cho nhà hàng, cầm di động cất vào túi quần, nói: “Tôi đến đó ngay.”

Ca khúc song ca thứ hai của album được thu xong lúc bốn giờ rưỡi, Chu Tổng ngồi trong phòng ghi âm nghe mấy lần, mặt không chút thay đổi, nói: “Rất tốt.”

Tiếp theo đó thì gọi chuyên môn hậu kỳ: “Sao lại hững hờ khúc này, làm tăng ca buổi tối, sáng mai tôi muốn nghe bản mẫu.”

Ông ta nói một là một, hậu kỳ kêu rên trong lòng công việc nặng nhọc, trên mặt lại cực kỳ bình tĩnh. “Được, giám chế.”

Lúc này cách tan tầm không tới nửa tiếng, Chu Tổng cả ngày nghiêm mặt, bấp thịt hơi cứng lại, vuốt vuốt mặt, nói với Tưởng Tịch: “Cô tốt hơn nhiều so

với tưởng tượng của tôi, nhưng nếu cô sau này còn muốn tiếp tục đi con đường ca hát thì phải học thêm nhiều.”

Tường Tịch có chút lo sợ vì được sủng ái. “Tôi biết rồi, giám chế Chu.”

“Ngoài ra, Ti Dục, trạng thái tinh thần của cậu hôm nay không tốt. Chỗ âm cao được xử lý không hoàn mỹ, ngày mai có thời gian thì cậu hát lại phần âm cao đó lần nữa.”

Ti Dục lập tức vẻ mặt đau khổ, nói: “Chỉ một khuyết điểm nhỏ nhất mà thôi.”

“Một khuyết điểm nhỏ nhất cũng không được.” Chu Tổng vỗ lên đầu Ti Dục một cái. “Âm nhạc chân chính không chấp nhận được một nửa khuyết điểm nào.”

Ti Dục im lặng, xem như là đồng ý.

Hơn mười phút sau, ba người cùng nhau tan tầm. Khách sáo từ chối Ti Dục và Chu Tổng đưa cô về, Tường Tịch liền đứng ở một góc tìm kiếm xe của Phương Duệ.

Mấy năm nay, Phương Duệ đổi vài chiếc xe, nhưng biển số xe vẫn không thay đổi, là số xe của chiếc xe thứ nhất cậu ấy mua năm hai mươi tuổi, ba con số đuôi vừa khéo là ngày sinh của Tường Tịch: 726

Ánh mắt thông dong nhìn lướt qua từng chiếc xe, nhưng không có mấy con số đó.

Tần Thành ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy Tường Tịch ngay.

Cô đứng ở bên ngoài lối đi của nghệ sĩ, không nhúc nhích.

Tần Thành tò mò đi đến sau lưng cô. “Em đang tìm gì vậy?”

“Chờ người.” Tường Tịch quay đầu nhìn

Tần Thành. “Hôm nay cậu út mời tôi ăn cơm, thật xin lỗi, không thể về nhà nấu cơm, nếu không thì tôi mua về cho anh.”

Anh cười cô không phải là để cho cô nấu cơm mà! Có khi Tần Thành không khỏi nghi ngờ mạch não của Tường Tịch có phải không giống với những người khác hay không.

Khi anh nói trách nhiệm của người vợ thì cô lại nghĩ đến lên giường. Tuy rằng anh có nghĩ như vậy, nhưng những lời ngày hôm nay như thế nào lại dẫn đến chuyện nấu cơm hả!

Không sợ làm trò trước mặt người qua đường, phủ thêm áo khoác của mình cho Tường Tịch, Tần Thành nói: “Không cần, tôi ở đây với em một chút.”

Tường Tịch nhìn anh, không nói. Trong mắt lại dần dần đọng đầy ý cười.

Hai người đợi cho tới sáu giờ, trước cửa công ty vẫn không có bóng dáng của Phương Duệ. Tường Tịch nghĩ không phải là cậu ấy đổi biển số xe chứ, liền gọi điện thoại đến hỏi.

Kết quả được nói là điện thoại tắt máy.

Tần Thành nghe thấy giọng nữ máy móc bên trong, sắc mặt lập tức không tốt. Đây là Phương Duệ đang đùa giỡn Tường Tịch sao?

Sắc mặt Tường Tịch cũng đổi, nhưng không đến nỗi.

Tần Thành giận một hồi, nói: “Chúng ta về đi?”

Tường Tịch gật đầu. “Đi về trước đã.” Lúc này Phương Duệ không tới, chắc chắn là tới không được. Cô tiếp tục đợi cũng vô dụng.

Sắc mặt Tần Thành hơi bớt giận.

...

Phương Duệ nhìn đồng hồ, đứng lên nói: “Vi Vi, tôi còn có việc, đi trước đây! Cháu nghỉ ngơi cho tốt.”

“Chú út.” Phương Vi Vi nắm lấy vạt áo vest của Phương Duệ. “Công việc ngày mai có thể làm, chú từ xa chạy đến, ở lại chỗ này một đêm đi, cháu đã kêu Đình Mĩ đặt khách sạn cho chú rồi.”

“Vi Vi!” Phương Duệ nhìn chăm chăm tay Phương Vi Vi, giọng điệu nặng thêm. “Cháu học được càn quấy từ khi nào?”

Phương Vi Vi hơi cúi đầu mở to mắt nhìn anh, buông lỏng tay ra.

Phuong Duệ thấy đã dọa cô ta, thở dài một hơi, nói: “Cháu đã lớn rồi, không thể giống như trước đây nữa.”

“Chú út.” Phuong Vi Vi chớp mắt mấy cái, hốc mắt thoáng chốc chảy ra một dòng lệ thương tâm. “Không phải chú còn ghét cháu chứ, có phải mặc kệ cháu có tốt hay không, lòng của chú vẫn là hướng về Tường Tịch.”

Lưng Phuong Duệ cứng đờ, trong nháy mắt không nói ra lời.

Anh yêu thương Phuong Vi Vi, có thể nói anh đều yêu thương mấy đứa cháu trong nhà. Nhưng mà trong tình thương đó luôn mang theo tạp chất, không tinh khiết.

Ngày thường bọn họ ở chung nhìn như rất vui vẻ, trên thực tế, chỉ có Phuong Duệ biết trong lòng mình có chút chán ghét Phuong Vi Vi ra sao.

Nếu cô ta không kết hợp với ông cụ, năm đó anh sẽ không bị giữ lại ở nước ngoài không về được, cuối cùng trở mắt nhìn cả nhà họ Tường người mất nhà tan.

Là cô ta đã khiến cho anh trở thành tội nhân.

Nói không chán ghét, bản thân Phuong Duệ cũng không tin. Nhưng mà dù sao bọn họ cũng là người một nhà, cô ta dù chỉ nhỏ hơn anh vài tuổi nhưng cũng là cháu gái của anh.

Rút ra khăn tay đưa cho Phuong Vi Vi, Phuong Duệ nói: “Tôi không có ghét cháu, Vi Vi, cháu đừng nghĩ nhiều.”

“Thật sự?” Phuong Vi Vi khóc thút thít.

“Thật sự. Cho nên cháu đừng náo loạn, tôi thật có việc gấp, ngày mai lại đến thăm cháu.”

“Vậy được rồi!” Phuong Vi Vi không cam lòng nói: “Chú út, ngày mai chú nhất định phải tới!”

“Được!”

Lái xe rời bệnh viện, chuyện đầu tiên là Phuong Duệ xem di động, kết quả phát hiện di động tắt máy.

Vội vội vàng vàng sạc pin, mở di động lên, lập tức nổi lên có hai cuộc gọi nhờ.

Tất cả đều là Tường Tịch gọi lại, một cuộc lúc sáu giờ, một cuộc lúc sáu giờ mười.

Phuong Duệ trầm nghĩ không xong, ngừng xe lại ven đường, gọi cho Tường Tịch.

“Điện thoại của em.” Tần Thành lê dép vào phòng bếp. “Là của ông Phuong, có muốn nhận không?”

“Anh nhận giúp tôi đi.” Tường Tịch không rảnh tay. “Nói chút nữa tôi gọi lại.”

Tần Thành bắt mắt đối với Phuong Duệ, đây liền là một cơ hội. Không nói hai lời, xoay người rời phòng bếp, đi ra ban công tiếp điện thoại.

“A lô, tiểu Tịch! Cháu tan tầm chưa? Tôi...”

“Anh Phuong.” Tần Thành cắt ngang anh ta. “Tường Tịch đang nấu cơm, cô ấy nói chút nữa sẽ gọi lại cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tiệc sinh nhật

Phuong Duệ khẳng định anh ta đã nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình.

Trước kia, Tường Tịch mười sáu tuổi không biết nấu ăn. Năm đó, anh sinh nhật hai mươi ba tuổi, cô ấy tự mình xuống bếp nấu tô mì trường thọ, kết quả, bỏ hơn phân nửa bao muối, thiếu chút nữa là khiến anh mất mạng.

Thoáng một cái đã qua nhiều năm như vậy, cô ấy đã học nấu ăn, nhưng mà nấu cho một người khác ăn.

Phuong Duệ vẫn duy trì tư thế nghe điện thoại, hồi lâu vẫn không động đậy.

Năm nay anh ba mươi ba tuổi, chưa cưới vợ. Đối với gia đình thì nói là muốn có sự nghiệp trước, nhưng sự thật là anh ôm tình cảm kìm kìm đối với cháu

ngoại gái của mình.

Anh cũng không rõ tình cảm này từ đâu mà đến, khi anh phát hiện ra thì đã tồn tại rồi.

Anh rất sợ hãi, khinh bỉ mình, bắt buộc mình quên đi. Nhưng tình cảm nói quên sao quên liền được, thời gian không cứu được anh, lại khiến cho anh trở nên nhất gan trước tình cảm này.

Nếu không phải Tường Tịch đột nhiên liên lạc, Phương Duệ nghĩ đời này anh có thể sẽ không liên lạc với Tường Tịch. Anh muốn đến gặp cô, nhưng lại càng sợ nhìn thấy cô hơn.

Cô ấy là cháu ngoại của anh, tướng mạo của bọn họ có vài phần tương tự, giữa bọn họ không bao giờ có thể.

Mỗi lần anh gặp là một lần lòng như dao cắt. Anh sợ cô đối xử tốt với anh, rồi lại lo lắng cô không tiếp nhận anh.

Thật sự là mâu thuẫn có phải hay không?

Phương Duệ không chút nghi ngờ khi người khác nghe thấy được phần tình cảm này của anh sẽ mắng anh biến thái. Nhưng con người vốn không thể không chế được tình cảm, anh cũng thế. Anh không có khả năng dối lòng nói mình không thương Tường Tịch, anh lừa được người khác nhưng không gạt được bản thân mình.

Phương Duệ nán lòng mở ví tiền ra, bên trong có tấm ảnh nhỏ, trong hình là Tường Tịch mặc áo len màu vàng nhạt, đứng trước đóa hoa hải đường nở rộ, thẹn thùng cười.

Là ảnh của cô trong phim “Từng hứa nhiều năm”, anh tự mình in ra, cất rồi bỏ vào.

Ở trong ví trước đó là ảnh của cô trong phim “Công tử Khuynh”, trước đó nữa là ảnh khi cô đang làm việc ở trên phố, anh đã chụp được ảnh từ một nơi bí mật gần đó.

Ba năm trước, anh phát hiện người mình yêu là Tường Tịch. Khi đó, liền bỏ hình của cô ở trong ví, mỗi nửa năm là đổi mới một lần, đều là ảnh chụp gần của cô.

Anh không dám đi quấy rầy cô ấy. Anh biết tính tình của Tường Tịch, sợ là nếu anh đi thì cô ấy liền xa lánh anh. Nhà họ Phương làm chuyện quá đáng đối với nhà họ Tường như vậy, bọn họ không ai có thể quang minh chính đại ở trước mặt Tường Tịch nói mình đúng cả.

Cũng đã qua nhiều năm, ngoại trừ sau khi anh về nước đã cho cô một căn nhà, trước sau gì cũng không có lý do.

So với khiến cho Tường Tịch hận anh, không bằng làm cho cô xem anh như một người bạn. Lúc cô muốn anh giúp đỡ thì anh sẽ đi, lúc cô không muốn thì anh canh giữ ở sau lưng, cho cô không gian tự do, cũng là cho mình thời gian xoa dịu đi.

Nhưng mà hiện giờ xem ra tất cả việc anh làm chỉ là một bên tình nguyện, chỉ là một chuyện cười hoang đường.

Phương Duệ nhớ đến những ngày trước kia anh mang cô không buồn không lo ra ngoài chơi thì khổ sở nhắm mắt lại.

Anh ngồi ở trong xe thật lâu, lâu đến nỗi Tường Tịch ăn cơm xong rồi gọi điện thoại lại cho anh.

“Cậu út.” Tường Tịch lau tóc. “Hôm nay thật xin lỗi, cháu không tìm được xe của cậu nên đã về.”

“Không sao.” Phương Duệ nghe hai chữ “cậu út” thì thương cảm không thôi, nhưng cũng vui mừng không thôi.

Anh vĩnh viễn không thể tuyên bố ra miệng tình cảm này, nhưng ít ra cô còn sống thì anh là thân nhân của cô.

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ nghe được bản thân mình chưa xót hỏi: “Cháu và Tần Thành là thật sao?”

Tường Tịch di chuyển đến ban công nhìn bầu trời đêm, ánh sao lấp lánh, ngày mai hơn phân nửa là thời tiết tốt.

Ngừng vài giây, rồi quay đầu nhìn sô pha, phía trên để một bộ y phục và một bộ trang sức, là lễ phục cô mặc cho tiệc tối mai.

“Tiểu Tịch?”

Tường Tịch quay lại, tâm trạng nhàn nhạt vui vẻ, nói từng chữ một: “Là thật. Cậu út, cháu và Tần Thành ở cùng với nhau.”

“Cháu...” Phương Duệ muốn hỏi cô sau này có hối hận không, nhưng Tường Tịch không cho anh thời gian.

Cắt ngang anh, Tường Tịch nói: “Tần Thành đối với cháu rất tốt, cậu út, cháu biết cậu rất tốt với cháu, nhưng Tần Thành là người duy nhất cho cháu cảm giác an toàn.”

Phương Duệ ngơ ngác khép di động lại.

...

Thân là người đứng đầu Tàn thị, sinh nhật của Tàn Tự thường được tổ chức ở khách sạn thuộc Tàn thị.

Nhưng năm nay đã sửa lại truyền thống này, chuyển về nhà tổ của họ Tàn.

Người nhận được thiệp mời nhìn đến địa điểm đều có chút sững sờ. Phải biết rằng bà Tàn không thích nhất chính là trong nhà bị một đám người xa lạ chiếm cứ, vì lý do này nên khi ông Tàn còn nắm quyền đã không tổ chức tiệc sinh nhật ở nhà. Bây giờ Tàn Tự làm như thế, có nghĩa là nhà họ Tàn đã xảy ra nội chiến? Hay vẫn không có việc gì?

Suy nghĩ của những người được mời khác nhau, nhưng cũng cảm lấy thiệp mời, chuẩn bị tốt quà tặng, đến nơi đúng giờ.

Nhà tổ của họ Tàn đã được trang hoàng lại, vườn hoa trước và sau đều đèn đuốc sáng trưng, ở cửa lui tới bồi bàn gọn gàng ngăn nắp nghênh đón khách khứa.

Trên lầu hai, Hạ Chi Khanh lấy ra một cái hộp, đi đến bên cạnh Tường Tịch, nói: “Đây là mẹ kêu chị giao cho em.”

Tường Tịch nhận lấy cái hộp, mở ra xem. Trên mặt nhung đen mềm mịn là một chuỗi vòng tay hồng ngọc.

“Cái này là?” Tường Tịch nhìn tay của Hạ Chi Khanh, cổ tay trái của chị ta cũng mang một cái giống như vậy.

“Là dấu hiệu của con dâu nhà họ Tàn. Trước đây vài ngày mẹ đã đặc biệt kêu Tàn Tự lấy ra từ két sắt.” Hạ Chi Khanh lấy vòng tay ra đeo cho Tường Tịch, thay thế vòng cẩm thạch cô đã đeo trước đó, nói với thâm ý khác: “Gấp đôi bảo đảm.”

Trong lòng Tường Tịch khẽ run, chậm rãi gật đầu.

Tiệc bắt đầu lúc bây giờ. Sáu rưỡi, Tàn Thành, Tàn Tự gõ cửa đi vào.

Hai anh em bọn họ đứng song song ở cửa, một người khoe miệng nhàn nhạt ý cười, một người trong mắt tràn đầy dịu dàng.

“Đã đến giờ.” Tàn Tự đi tới, sửa sang lại tóc rớt ở trên trán Hạ Chi Khanh, nói: “Chúng ta có thể đi xuống rồi.”

“Các người có muốn cùng nhau không?” Hạ Chi Khanh nhìn về phía Tàn Thành.

“Toàn bộ chúng ta cùng nhau xuống đi.” Tàn Thành nâng tay của Tường Tịch lên, gầy gầy cái vòng tay, dưới ánh đèn treo sáng chói, làn da của cô óng ánh như trân châu, vô cùng quyến rũ.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, Tàn Thành thật sự muốn giấu Tường Tịch ở trong phòng không ai nhìn thấy được. Cô xinh đẹp như thế, để cho người khác nhìn không phải sẽ chịu thiệt sao?

Tàn Thành rất bất đắc dĩ suy nghĩ, bên kia Hạ Chi Khanh đã kéo Tàn Tự ra cửa.

Tàn Thành quay lại khoá cửa, ngoảnh đầu ôm chặt Tường Tịch hôn một cái.

Trên người cô xịt nước hoa nhàn nhạt, không nặng, pha lẫn với mùi sữa tắm thơm ngát, tạo thành một mùi hương quyến rũ cực hạn.

Tàn Thành ôm Tường Tịch không chịu buông. Cô mặc bộ áo đầm có dây buộc ở cổ, phần lớn lưng lộ ra ngoài. Tàn Thành nhìn thấy một mảnh tuyết trắng từ trong gương, nhìn không được hít thở nặng nề.

Sờ lên quyền luyến không rời, làn da trơn tru giống như trứng lột vỏ, anh sờ soạng một hồi, không đành lòng buông ra.

Hít thở hơi nặng nề của người đàn ông phun ở bên tai, lông mi Tường Tịch run lên, lo lắng cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện nên cố sức đẩy người ra.

Quả nhiên Tàn Thành lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt bỗng chốc ảo não. Tường Tịch cúi đầu nhìn xuống, lắp bắp nói: “Xin lỗi anh, tôi...”

“Là tôi phải xin lỗi em.” Tàn Thành vuốt ve tóc cô, thở dài: “Là tôi quá nóng vội.”

Gần đây cô và anh luôn ngủ cùng nhau. Ôn hương nhuyễn ngọc ở trong lòng, anh lại là một người đàn ông bình thường, mỗi ngày nhìn thấy mà không ăn được thật sự rất khổ sở.

Cho nên vừa rồi anh mới thiếu chút nữa là không khống chế được.

Bộ dáng Tàn Thành cúi đầu khiến cho trong lòng Tường Tịch nóng lên, cô cười bước qua, ôm lấy anh nói một câu.

Tàn Thành ngạc nhiên nhiên trở mặt.

Tường Tịch nhón lên dán vào trán anh, nói: “Đã đến giờ rồi.”

Buổi tiệc tối nay đã bắt đầu.

Khi xuống lầu, Tần Thành đã khôi phục lại trạng thái mặt lạnh lùng như thường ngày, chỉ có khi đối diện với Trương Tịch mới xuất hiện ý cười yêu thương.

Bàn tay trắng ngần của Trương Tịch móc vào khuỷu tay của anh, áo đầm dài màu hồng nhạt phác hoạ dáng người hoàn mỹ của cô. Hai người bọn họ từng bước một đi xuống thang lầu, nhận những ánh mắt của mọi người.

Những người tới tối hôm nay đều là người có mặt mũi. Để cho đêm nay càng thêm ngạc nhiên, sôi động, Tần Tự đã rộng rãi mời một số minh tinh trong giới giải trí.

Cho nên thời khắc Trương Tịch xuất hiện, trong đại sảnh có chút náo nhiệt.

Một số người trong giới thương nghiệp đã chuẩn bị nhân cơ hội này mang theo con gái, cháu gái hoặc em gái của mình giới thiệu với Tần Thành, đều tạm ngừng, chờ đợi thời cơ tốt.

Các phụ nữ trong giới showbiz ghen tị Trương Tịch thật là may mắn, mấy người đàn ông thì tính toán giá trị của Trương Tịch.

Xuống lầu, Tần Thành đã bị Tần Tự kêu đi. Tiệc sinh nhật hôm nay, Trương Tịch trò chuyện cùng Hạ Chi Khanh trong chốc lát, sau khi xoay người chào Tề Dịch thì ngồi xuống bên cạnh Tề Minh Lật.

Lục Mạnh Nhiên, Ti Dục đã ở đây, mấy người đều nhìn thấy Trương Tịch xuống tới. Cô mới vừa ngồi xuống thì Lục Mạnh Nhiên nhìn không được nhú mày. “Đêm nay tổng giám đốc Tần vô cùng hách.” Vô cùng có năng lực trả thù cho Trương Tịch.

Trương Tịch cười cười, chẳng ừ hử gì cả. Đêm nay bọn họ chơi thật hách. Nếu không, tin tức ngày mai sẽ thiếu sức rung động.

Chỉ có Tề Minh Lật thấy được cái vòng trên tay Trương Tịch giống như đúc cái trên tay Hạ Chi Khanh.

Liên tưởng đến câu nói trước đó của Tề Dịch “Đêm nay có sự ngạc nhiên”, về mặt cô ta biến đổi, nói: “Cậu muốn công khai quan hệ?”

“Ừ!” Trương Tịch tự động bỏ qua ánh mắt mang thái độ thù địch ở chung quanh, nói: “Sài lang hồ báo khoác da người trong giới này rất nhiều.”

Tề Minh Lật ngầm hiểu, nói: “Cũng tốt, tự mình nắm trong tay quyền chủ động.” Mới có thể không bị người ăn hiếp, không bị người hăm dọa.

“Trương Tịch.” Lúc này Hạ Chi Khanh dẫn vài người lại, nói với vẻ rất quen: “Đến đây, chị giới thiệu với em vài người.”

Trương Tịch vội cảm ơn đứng dậy, mỉm cười với cả nam lẫn nữ ở sau lưng Hạ Chi Khanh.

Người Hạ Chi Khanh dẫn đến đều là anh chị trong giới, là người thật sự thuộc phái thực lực. Ý tứ chị ta dẫn bọn họ đến đây cũng rất rõ ràng.

Không khí trong đại sảnh nháy mắt thay đổi.

Có một số không có quan tâm đến Trương Tịch, không khỏi hoang mang rốt cuộc cô và Tần Thành là quan hệ gì. Một số quan tâm quá độ đến cô, trong lòng không khỏi nghi ngờ vô căn cứ là cô thật sự có quan hệ hay là giả quan hệ với Tần Thành, để cho con dâu cả của họ Tần là Hạ Chi Khanh làm trung gian giới thiệu cô trong bữa tiệc.

Tần Thành ở bên này thoát khỏi mấy chục người nam nữ đến giới thiệu tên, tìm hiểu sự thật – nâng ly rượu với Tần Tự ở xa xa.

Tần Tự gạt đầu, về mặt bất động, hai ba bước đi đến bên cạnh Hạ Chi Khanh, nói: “Tiệc phải bắt đầu rồi.”

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau.” Hạ Chi Khanh cười nắm lấy tay Trương Tịch, nói với mấy người bạn kia: “Chúng tôi đi trước nhé.”

Tay chị ta giờ lên không, vừa khéo làm cho những người đó nhìn thấy rõ vòng tay đá quý của chị ta và Trương Tịch giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Công khai quan hệ

“Vô cùng cảm ơn các vị có thể đến.” Tần Tự nắm tay Hạ Chi Khanh đi đến chỗ cầu thang cao hơn để tất cả khách khứa đều có thể nhìn thấy bọn họ. “Tần Tự tôi vô cùng vinh hạnh có thể mời được các vị đến. Nếu cảm ơn, Tần Tự tôi cũng không nhiều lời. Nhưng mà tối hôm nay mẹ tôi nhiều lần dặn dò muốn công bố một sự kiện, Tần Tự tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy rằng việc này đề cho em trai tôi Tần Thành nói là thích hợp nhất.”

Anh ta vừa dứt lời, Tần Thành liền dắt tay Trương Tịch đi qua.

Trong đại sảnh có người lơ mơ đoán được cái gì, sắc mặt nhìn không tốt lắm. Tường Tịch chỉ tiếp nhận những ánh mắt đánh giá không tốt này, bình tĩnh tự nhiên đi lên cầu thang trải thảm đỏ.

Tần Tự, Hạ Chi Khanh lùi lại nửa bước. Tần Thành hắng giọng, ánh mắt dạo qua một vòng trong đại sảnh, không lâu thì nhẹ nhàng băng quơ nói: “Đã nhiều ngày có một số truyền thông đặc biệt đề ý đến quan hệ của tôi và cô Tường. Cho nên, hôm nay tôi liền mượn cơ hội này nói rõ một chút.”

Có người lén lút lấy bút ghi âm ra.

Tần Thành chậm rãi gọi lên khoe môi, nhìn người nọ mở nút bút ghi âm, rồi mới nói: “Cô Tường không phải là tình nhân hay bạn gái của tôi.”

Người cầm bút ghi âm nọ nhẹ nhàng thở ra. Đồng thời, cửa đại sảnh lặng yên không một tiếng động mở ra, có người tới trễ đi vào.

Tầm mắt Tần Thành nhìn người tới trễ đứng hai giây thì rời đi, nói tiếp lời vừa rồi: “Chúng tôi cũng không phải là bạn bè. Trên thực tế, cô Tường là vợ của tôi, chúng tôi đã kết hôn hơn một năm trước. Bởi vì không muốn phức tạp chuyện xây dựng sự nghiệp của cô ấy, cho nên vẫn không công khai với mọi người.”

Phía dưới yên lặng đến nửa phút.

Tần Thành hoàn toàn không thèm nhìn tới, cười cười, cầm tay Tường Tịch lên, dưới ánh đèn, một cặp nhẫn kim cương sáng lấp lánh tượng trưng quan hệ của bọn họ.

Phương Duệ cười khỏ lui ra phía sau, lùi đến không thể lùi được nữa thì mới dừng lại.

Anh tin tưởng những lời này của Tần Thành không chỉ nói với những người có mục đích với Tường Tịch trong đại sảnh này, mà còn nói với anh.

Nhưng, bọn họ kết hôn đã hơn một năm, tại sao truyền thông lại không có một chút tin tức nào?

Phương Duệ cảm thấy miệng đắng nghét. Anh thích một người nhiều năm như vậy, cuối cùng ngay cả người đó kết hôn mà cũng không biết.

Quả thật rất thương tâm.

Nếu không phải trong đại sảnh có nhiều người, Phương Duệ khẳng định mình sẽ lập tức rời đi.

“Cậu út.” Vừa rời ở trên cầu thang Tường Tịch liền nhìn thấy Phương Duệ, đi xuống lầu nhìn thấy sắc mặt của cậu không tốt liền nói với Tần Thành một tiếng rồi lập tức chạy lại đây.

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ khỏ sở mím cười. “Tôi còn nghĩ khi nào thì uống rượu mừng của cháu, thì ra cháu đã kết hôn từ lâu.”

“Cháu cũng không ngờ.” Tường Tịch cười. “Cháu đã nghĩ là sau ba mươi tuổi mới kết hôn.”

Kiếp trước cô sống đến hai trăm hai mươi tuổi, Nguyên Tấn Thần cũng không có một câu đề cập đến chuyện kết hôn, quan hệ của bọn họ thủy chung dừng lại ở bạn trai bạn gái. Cho nên tới kiếp này, ngay từ đầu cô không có nghĩ tới kết hôn. Dù sao lứa tuổi này của cô cũng chỉ là ở đại học.

“Vậy các người...” Phương Duệ tạm dừng một chút. “Tổ chức hôn lễ khi nào?”

“Xem như là vào ngày mừng một tết năm trước, nhưng mà tổ chức ở Thụy Sĩ, lúc đó bên kia là ba mươi tết.” Tường Tịch cầm lấy hai ly rượu, đưa một ly cho Phương Duệ. “Cháu hiểu được quan tâm của cậu út đối với cháu, chuyện này là cháu không đúng.”

“Không sao.” Phương Duệ cảm thấy lòng mình tan nát thành phần, nhưng trên mặt vẫn giả bộ ung dung nhàn nhã. “Cháu vui lòng là tốt rồi. Chị đã mất sớm, vốn chúng tôi nên chăm sóc cho cháu, nhưng đã phụ lòng của chị. Cháu đã quyết định như vậy, tôi không có gì để nói. Nhưng, cậu ta đối xử với cháu tốt chứ?”

“Rất tốt.” Tường Tịch nhìn thoáng qua người đang được nói tới là Tần Thành, vẻ mặt anh cứng ngắc, vô cùng không thích lời kéo làm quen. “Anh ấy là người chồng tốt.”

Hạnh phúc sâu đậm trong mắt cô khiến Phương Duệ nhói đau, giữa đầu uống hết ly champagne, tựa như nói giỡn: “Ngày nào đó cậu ta đối với cháu không tốt thì tôi sẽ ra mặt cho cháu.”

“Anh Phương là đang lo lắng cho Tường Tịch sao?” Tần Thành đột nhiên thoát khỏi người kia, hí mắt nói: “Cảm ơn anh Phương trước kia đã yêu mến Tường Tịch có thừa, tôi ở đây kính anh một ly.”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “yêu mến”.

Trong lòng Phương Duệ đau xót, lập tức nhận một ly khác, dứt khoát uống.

Khi tiệc chấm dứt là chín giờ tối. Tường Tịch tự mình tiễn mấy người Phương Duệ, Tề Minh Lật, Lục Mạnh Nhiên và Ti Dục, rồi mới trở về phòng ngủ.

Tần Thành đang ở ban công tiếp điện thoại.

“Cảm ơn, ngày mai tôi sẽ liên hệ với anh ta.”

“...”

“Cậu có thể cúp đi.”

“...”

“Tôi đã gợi ý kịch bản kế tiếp cho cậu. Tốt nhất là viết nhanh lên, năm tới giờ này là tôi muốn nhìn thấy.”

“...”

“Phản đối không có hiệu quả. Bye.”

“Anh đang nói chuyện với Tiêu Diễn?” Tường Tịch đóng cửa lại, ngồi vào trước bàn trang điểm.

“Ừ. Cậu ấy đã viết xong kịch bản, qua vài ngày là có thể quay phim.” Tần Thành ôm cô từ sau lưng. “Bà Tần, em sắp bắt đầu bận rộn rồi.”

“Không phải còn phải tìm nhà đầu tư sao?” Tường Tịch gỡ xuống trang sức, cũng không quan tâm đến động tác của anh. Kịch bản phim chỉ là một mặt, nếu muốn chính thức quay phim thì còn phải chờ các nguồn đầu tư. Trừ khi có thể lập tức tìm được nhà đầu tư lớn.

Tần Thành cười với cô ở trong gương. “Nhà đầu tư lần này là Tần thị và Tề thị. Hơn nữa... Chị cả cũng sẽ tham gia đóng phim.”

“Cái gì?” Động tác của Tường Tịch ngưng lại, giọng nói có chút kinh ngạc. “Chị cả cũng sẽ tham gia?”

“Chị cả đã đồng ý rồi.” Tần Thành hưng hăng hôn cô một cái. “Chị cả là fan của em. Bà Tần, chúc mừng em, lại phải lên đầu đề trang báo một hồi. Để chị cả diễn vai phụ cho em, các fan sẽ xôn xao.”

Tường Tịch không biết nói gì cho phải. Lồng ngực cô trướng lên, những trống rỗng trước kia rốt cuộc giống như được lấp đầy.

.....

Ngày hôm sau quả nhiên báo chí như lời Tần Thành nói, tất cả đều đưa tin quan hệ của Tường Tịch và Tần Thành.

Tuy rằng là tiệc sinh nhật của Tần Tự, nhưng chỉ có một hai nhà báo là viết về Tần Tự và Hạ Chi Khanh ân ái như thế nào trong bữa tiệc. Những nhà khác thì hầu như cũng đưa tin thân phận của Tường Tịch.

Trên những trang web lớn cũng bùng nổ.

Tất cả mọi người đều nghĩ Tường Tịch là tình nhân được Tần Thành bao nuôi, là bị quy tắc ngầm, không thể gặp về vang. Ai ngờ cuối cùng người ta là bà Tần hợp lệ, đã lấy giấy hôn thú, làm đám cưới, đang được sự bảo vệ của pháp luật.

Dưới tình huống như vậy, có người chịu không nổi.

Nhà lớn của Phương gia.

Mợ hai nhà họ Phương hưng hăng ném tờ báo, chưa hết giận, lại đi đến trước tờ báo ở trên đất, dùng hai chân giẫm lên gương mặt lúm đồng tiền như hoa của Tường Tịch. Mợ cả nhà họ Phương nhìn đến bộ dáng dữ tợn của bà ta thì cười hả hê hừ một tiếng.

“Con tiện nhân Tường Tịch này, lại có thể giành chồng của Vi Vi.” Mợ hai nhà họ Phương gần như nghiêng răng. “Hò ly tình không biết xấu hổ.”

Vi Vi nhà bọn họ chính miệng thừa nhận vì muốn gả cho Tần Thành mới vào giới showbiz, không ngờ đã để cho Tường Tịch nhanh chân đến trước một bước.

Mợ hai nhà họ Phương hận ở trong lòng. Tường Tịch là ai chứ, chỉ là một con điểm sa cơ thất thế không thể lên bàn tiệc, dám giành đàn ông với Vi Vi nhà bọn họ, cũng không lấy gương mà soi mình có ưu điểm gì? Dám làm cho Vi Vi nhà bọn họ đau lòng.

Mợ hai nhà họ Phương lừa giận công tâm, hoàn toàn quên rằng Tường Tịch người ta vào giới giải trí còn sớm hơn con gái bà ta, khi người ta kết hôn thì con gái nhà bà ta còn đang ở nước ngoài ra sức học MBA.

“Không được. Đàn ông mà Vi Vi thích, không thể để cho con tiện nhân Tường Tịch kia cướp đi.” Mợ hai nhà họ Phương cầm lấy di động. “Cho dù tôi liều nữa cái mạng này cũng phải cướp Tần Thành về cho Vi Vi.”

Mợ cả nhà họ Phương nhún vai, mặt lộ vẻ khinh thường.

Loại phụ nữ như thế này mà còn muốn tiếp tục chen vào vị trí nữ chủ nhân quản lý gia đình, quả thật là nói chuyện viển vông.

Trong bệnh viện, Phương Vi Vi xem xong tờ báo, từ từ nhướng mày lên.

Tường Tịch là vợ của Tần Thành. Tin tức này thật tốt, vậy kế tiếp chơi càng kích thích hơn.

Đinh Mi nhìn nụ cười vô cùng quý dị của Phương Vi Vi, sờ sờ cánh tay.

“Tôi muốn xuất viện.” Phương Vi Vi ném tờ báo đi, xốc mền ngồi dậy, bộ dáng hăng hái, hoàn toàn không yếu đuối giống như đã bị thương té xỉu vào một ngày trước. “Chiều hôm nay trở về tiếp tục quay phim.”

“Nhưng đã xin nghỉ với đạo diễn rồi.” Đinh Mi run sợ trong lòng. “Nếu đã xin, không bằng nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.”

“Chúng ta trở về sớm, không phải là đúng lúc gây ấn tượng tốt với đạo diễn Lý hay sao?” Phương Vi Vi tiếp tục cười. “Tôi nghĩ đạo diễn Lý càng thích diễn viên chuyên nghiệp hơn.”

Đinh Mi suy nghĩ, gật gật đầu, lập tức đi làm thủ tục xuất viện giúp Phương Vi Vi. Dĩ nhiên, trước hết là phải để lộ một chút tin tức với phóng viên nào đó.

.....

“Đạo diễn Lâm” Tường Tịch khuấy cà phê. “Tuy rằng là phim của chồng tôi đầu tư, nhưng cũng không đại biểu tôi nhất định phải đóng. Nếu trong lòng ông có lựa chọn người tốt hơn, tôi nghĩ tôi sẽ không để ý.”

“Tường Tịch, thân là một diễn viên, mặc dù phải giữ lòng khiêm tốn, nhưng cũng không thể tự coi nhẹ mình.” Lâm Tu Dân nhấp một ngụm trà. Ông ta lớn hơn Lý Mặc vài tuổi, bởi vì quanh năm quay phim nghệ thuật kiên trì theo nguyện vọng của mình nên tiếng tăm không cao lắm. Nhưng ông ta là một người có thực lực, rất nhiều đạo diễn trẻ trong giới đều muốn tôn sùng ông ta làm thần tượng.

“Đạo diễn Lâm nói chơi.” Tường Tịch nhìn ra bên ngoài, cây ngô đồng của nước Pháp hai bên đại lộ đã nảy mầm, màu xanh lục nhạt đập vào mắt khiến người ta nhẹ nhàng khoan khoái.

“Cô biết là tôi không nói chơi.” Lâm Tu Dân thoải mái pha trà. “Tôi chính là giám khảo Liên hoan phim Kim Ảnh năm rồi. Tường Tịch, tôi nhìn ra cô là một người có nhiều nỗ lực mới có thể nhập vai đau thương một cách xuất sắc, mới có thể khiến cho khán giả khóc và cười theo mình trong suốt tình tiết bộ phim.”

“Cho nên, đạo diễn Lâm khẳng định tôi là nữ chính trong phim mới của ông?” Tường Tịch bật cười. Cô có thể nói là mình không có lời nào để nói đối với những lời của Lâm Tu Dân không?

“Khẳng định.” Lâm Tu Dân vừa tráng chung trà vừa nói: “Bốn diễn viên chính đã xác định xong, còn lại chỉ chờ xem ý của tổng giám đốc Tần và tổng giám đốc Tề.”

“Tôi có thể hỏi diễn viên chính là những ai không?”

“Cô, Nguyên Tấn Thần, Hạ Chi Khanh, Lâm Dật. Bốn người các cô tôi đều thích, về phần vai phụ, nói thật, tôi nhìn trúng Phương Vi Vi của quý công ty.”

“Phương Vi Vi?” Trong đầu Tường Tịch giật mình một cái, che đậy kinh ngạc trong đáy mắt, nói: “Đạo diễn Lâm thật coi trọng người diễn viên mới này?”

“Cũng không nhiều lắm, chỉ là cảm thấy được cô ta thích hợp với vai nữ phụ 3. Đương nhiên, đây chỉ là ý ban đầu, cụ thể còn phải xem tổng giám đốc Tề muốn hay không muốn thêm người.”

“Nếu tổng giám đốc Tề và chồng tôi cũng không tỏ thái độ thì sao?”

“Thì tôi cứ dựa theo ý của mình mà tuyển người.” Lâm Tu Dân giương mắt nhìn Tường Tịch. “Kịch bản phim rất hay, chỉ cần chọn đúng diễn viên thì phim sẽ trở thành một bộ phim kinh điển, nếu chọn sai người thì chất lượng của bộ phim sẽ giảm xuống.”

Tường Tịch nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Mê hương phong vân

Ý tứ của Lâm Tu Dân thật rõ ràng.

Phuong Vi Vi thích hợp với bộ phim này, có cô ta, bộ phim sẽ rất có thể trở thành kiệt tác.

Tường Tịch cũng đã nghe Phuong Vi Vi ca. Công bằng mà nói, trình độ ca hát của Phuong Vi Vi cao hơn cô một chút.

Nhưng về diễn xuất, Tường Tịch lại nhớ tới phong vận của Phuong Vi Vi, diễn xuất có chút khéo léo.

Màn diễn kia của Phuong Vi Vi không phải là vô căn cứ, mà cảnh tượng là chân thật. Nhưng chuyện tiếp sau đó là gì?

(Tường Tịch đang nhớ tới cảnh Phuong Vi Vi biểu diễn vào buổi phỏng vấn: một người chị dẫn đưa em gái đi xem phim)

Cô không có một chút ấn tượng nào.

Tường Tịch bỗng nhiên cảm thấy trí nhớ của cô dường như lệch lạc với hiện thực, giống như có một phần bị mất đi. Cụ thể rồi cuộc có nên đi bệnh viện khám một chút hay không?

Nhưng một nữ minh tinh đang nổi đi khoa thần kinh khám sẽ dễ dàng bị người ta bắt lấy nhược điểm. Tường Tịch ngẫm lại, cuối cùng quyết định chờ một khoảng thời gian, sau khi quay xong bộ phim mới thì bí mật tìm một bệnh viện tốt để khám.

Về phần Nguyên Tấn Thần – nam chính của bộ phim, Tường Tịch không muốn nói cái gì cả.

Hai người bọn họ đến cùng là nghiệt duyên, hai kiếp đều có dây dưa. Nếu cuối cùng quyết định nữ phụ thứ 3 là Phuong Vi Vi, vậy thì bộ phim này càng thêm vui. Kiếp trước tình cũ tình mới, tiểu tam giàu có si tình, ha, thật là một khúc kịch du dương trầm bổng.

Lật qua một tờ kịch bản, Tường Tịch cười cười như không có việc gì.

Tần Thành nhìn thấy diễn viên được chọn cho kịch bản, chân mày càng cau chặt.

Nguyên Tấn Thần, người thêm rõ dãi vợ của anh, là nam chính 1. Còn có Phuong Vi Vi, người mà vợ anh không thích, là nữ phụ thứ 3. Lâm Tu Dân chọn người như thế nào vậy?

Tần Thành vừa ghen vừa tức. Để cho Nguyên Tấn Thần và Tường Tịch đóng cặp, anh vô cùng khó chịu, mà Phuong Vi Vi là nữ phụ 3, anh lại càng không thích.

Tường Tịch không thích Phuong Vi Vi, nhưng Lâm Tu Dân lại chọn Phuong Vi Vi, không phải là vô ý khiến cho Tường Tịch ngọt ngat sao?

“Anh sẽ liên hệ với Lâm Tu Dân, kêu ông ta đổi người.” Tần Thành nói trên bàn cơm.

“Khỏi cần.” Tường Tịch gấp rau cho anh. “Làm diễn viên, sớm hay muộn đều sẽ gặp phải việc này.” Cô tránh được lúc này, không nhất định sẽ tránh được lần tới. Trong giới có nhiều nhà đầu tư lớn như vậy, cô không thể tránh chỉ đóng phim của Tần thị và Tề thị đầu tư.

Nói không chừng trong một tiết mục hay trong lễ trao giải nào đó cũng sẽ gặp những người này.

Cô cuối cùng cũng không thể tránh được.

Tường Tịch nói nghe rất dễ, nhưng Tần Thành lại đau lòng. Cô ấy càng thản nhiên như vậy là càng cho thấy trong lòng có vấn đề.

Nhưng cô ấy lại làm ra vẻ một chút cũng không liên quan. Ngay cả anh cũng không có thể nói cái gì.

Cuối cùng Phuong Vi Vi vẫn trở thành nữ phụ thứ 3 của phim.

Tiêu Diễn đặt tên cho kịch bản này theo phong cách kịch bản nghệ thuật trước của anh ta, tên là “Mê hương dẫn”. Nhưng nghĩ đến khán giả và phong cách chung của bộ phim, Lâm Tu Dân bỏ chữ “dẫn” ở sau cùng đi, thêm hai chữ khác vào, cuối cùng là “Mê hương phong vân”.

Tin tức tuyên bố “Mê hương phong vân” khởi động máy vào ngày 8 tháng 3, đúng lúc album mới của Tư Dục “Thiên đường hồ điệp” được phát hành vào ngày thứ hai. (Mấy hôm nay Cat dịch theo convert là Ti Dục, nhưng năng Mon sửa lại Tư Dục nha các nàng. Xin lỗi các nàng vì sự nhầm lẫn này)

Nói đến “Thiên đường hồ điệp”, hai ca khúc song ca của Tư Dục và Tường Tịch là “Tình yêu chấp cánh” cùng “Tình yêu kỳ diệu”, vừa đăng lên các trang web âm nhạc lớn ngày hôm qua liền tạo nên lượng nghe thử và download liên tục tăng cao.

Cho tới sáu giờ sáng hôm nay, bài hát chủ đề của “Thiên đường hồ điệp” chen vào ngay dưới “Mim cười” của Phuong Vi Vi và ca khúc đơn “Đắm đơ” mới ra vào ngày 1 tháng 3 của Nguyên Tấn Thần, leo lên vị trí thứ nhất của danh sách nhạc Hoa toàn cầu. “Tình yêu chấp cánh” chiếm vị trí thứ hai, thành tích của “Tình yêu kỳ diệu” kém hơn hai bài kia, chiếm vị trí thứ năm. Nhưng đối với lần đầu đặt chân vào lĩnh vực âm nhạc mà nói, Tường Tịch đã được vô cùng tán thành.

Vì thế, buổi tối một ngày quay phim “Mê hương phong vân”, phim trường xuất hiện một số fan ca nhạc của Tường Tịch.

Trong phỏng vấn, các phóng viên cố ý hoặc không cố ý hướng đề tài vào âm nhạc.

Chủ đề hôm nay là điện ảnh, không phải âm nhạc. Sau khi Tường Tịch trả lời một hai vấn đề thì không nói nữa.

Ngược lại, Nguyên Tấn Thần trả lời rất vui vẻ. Hơn nữa còn bày tỏ nhận thức mới đối với Tường Tịch, không ngờ rằng cô cũng hát hay như vậy, là một nhân tài toàn diện.

Trong lễ tuyên bố có một phóng viên hỏi: “Trong một tiết mục anh từng nói thẳng thích Tường Tịch, vậy bây giờ thì sao? Bây giờ có còn thích Tường Tịch như thế không?”

Ánh mắt Nguyên Tấn Thần dừng ở trên người Tường Tịch một giây, quay đầu lại nói: “Thích một người là một chuyện rất đẹp, tuy rằng Tường Tịch đã kết hôn nhưng tôi vẫn thích cô ấy như cũ.”

Phóng viên hô to si tình.

Tường Tịch cúi đầu xấu hổ, cười bối rối.

Phim còn chưa quay mà đã nổi tiếng. Xem ra bộ phim này không dễ dàng quay như vậy.

Có mặt ở lễ tuyên bố đều là tai to mặt lớn, phóng viên cũng không dám bên trọng bên khinh, phỏng vấn Nguyên Tấn Thần xong liền phóng ánh mắt tới Lâm Dật và những người khác ở bên cạnh.

Lâm Dật đã từng hợp tác qua với Tường Tịch, trong phim lại là diễn cặp với Hạ Chi Khanh. Phóng viên trêu ghẹo nói: “Anh Lâm Dật, anh thật sự rất may mắn, có thể cùng diễn với hai bà Tần, các diễn viên khác nhất định vô cùng hâm mộ.”

Lâm Dật cười sang sảng: “Tôi cũng biết được là vô cùng may mắn, nhưng hy vọng hai vị tổng giám đốc Tần đừng ghen.”

Hạ Chi Khanh và Tường Tịch cùng phụ họa nói sẽ không.

Phóng viên phỏng vấn cuối cùng là Phuong Vi Vi.

Là một người mới duy nhất trong điện ảnh, Lâm Tu Dân đánh giá rất cao Phuong Vi Vi. Nhất thời Tường Tịch cũng không mò ra được rốt cuộc là ông ta có ý gì.

Có điều vị phóng viên kia cũng rất biết điều, vừa vào đã hỏi Phuong Vi Vi thấy thế nào về album của Tư Dục.

Trên người Phuong Vi Vi còn mặc trang phục diễn của “Ăn chơi trác táng”, không biết là thật sự không có thời gian hay là cố ý không thay, nghe vậy nói: “Mỗi một album trước kia của anh Tư tôi đều nghe qua. Tôi rất thích giọng hát của anh ấy. Lần này bởi vì bận công việc nên tôi còn chưa nghe “Thiên đường hồ điệp”, nhưng có chị Tường hợp tác thì khẳng định là không tồi.”

Các phóng viên phía dưới cười phối hợp.

Hạ Chi Khanh ở bên cạnh nghe được, nhíu mày. Phuong Vi Vi này là thật không hiểu chuyện, hay là cố ý chế nhạo Tường Tịch? Không có thời gian nghe? Tuần trước công ty đã đăng lên mạng một đoạn ngắn của ca khúc. Cô ta là một người mới, không nghe ca khúc của thiên vương, nếu nói ra, không sợ người ta nói cô ta không hài lòng với đàn anh sao?

Có phóng viên nhìn đến vẻ mặt của Hạ Chi Khanh, ngượng ngùng thu bút viết chuyện không tốt của Tường Tịch và Phuong Vi Vi.

Lễ tuyên bố kết thúc thì mới là nghi thức khởi động máy chân chính. Mười hai giờ trưa, Lâm Tu Dân, các diễn viên chính, nhà sản xuất cùng nhau té bái.

Cùng đi còn có hai vị tổng giám đốc nhà họ Tần.

Người phục vụ phim trường vừa sắp xếp vị trí của tất cả nhân viên công tác vừa lau mồ hôi lạnh nhìn Tần Thành và Tần Tự. Hai vị nhà họ Tần này nhất định là nhiệt huyết dâng trào đến xem đây mà, nhất định không phải vội tới ra oai phủ đầu với mọi người đâu! Không phải đâu!

Tường Tịch nhận lấy miếng thịt tự Lâm Tu Dân cắt, tươi cười với thợ chụp ảnh, bung đĩa đi đến bên cạnh Tần Thành.

“Sao các anh lại đến đây?” Tường Tịch coi như không có ai bên cạnh, gấp một miếng thịt vừa nạt vừa mờ đưa đến bên miệng Tần Thành. “Công ty không bận?”

Tần Thành thoải mái cắn thịt, hàm hồ nói: “Công ty không bận, anh đến xem, em không bị người ta ăn hiếp chứ?”

Nói xong, lạnh nhạt liếc nhìn Phuong Vi Vi một cái.

Ánh mắt cảnh cáo của anh khiến cho trong lòng Phuong Vi Vi kinh hoàng, cách một hồi thì lại khéo léo đến bên cạnh Tường Tịch. “Chị Tường, tổng giám đốc Tần.”

“Ừ.” Tường Tịch khẽ mỉm cười, quay mặt, chỉ nhìn cổ tay áo Tần Thành.

“Tổng giám đốc Tần.” Phương Vi Vi lại chuyển hướng về phía Tần Thành. “Thường nghe chú của tôi nhắc đến chị Tường, không biết có cơ hội xin chị Tường ký tên cho chú hay không?”

Cô ta nói xong, thật sự lấy ra một quyển sổ tay nhỏ.

Những người khác thích thú nhìn một màn này.

Tường Tịch cười nhạt, nhận lấy quyển sổ, kêu Vương Mộng đi theo ở đằng sau, lấy ra cây bút marker, rẹt rẹt hai cái ký tên lên.

Nếu Phương Vi Vi muốn diễn kịch, vậy cô liền giúp cô ta diễn hết vở kịch này. Chỉ là một cái tên mà thôi.

Nhận lấy quyển sổ, Phương Vi Vi còn chưa đi, nói: “Tổng giám đốc Tần, Vi Vi vô cùng kính nể chị Tường, không biết sau này có thể mời chị Tường ăn cơm uống trà không?”

Tần Thành bực bội xua tay, trên mặt là một mảnh lạnh lẽo. “Phương Vi Vi, cô vẫn là một người mới, đóng phim, ca hát mới là bổn phận của cô.”

Trên mặt Phương Vi Vi không thấy tức giận, vẫn cười nhưng rút cuộc bỏ đi.

Nghi thức tế bái trôi qua, buổi chiều chính thức bắt máy.

“Mê hương phong vân” là một bộ phim võ hiệp ly kỳ, kể chuyện về một vụ án mê hương trong cung đình dẫn tới một trận cung biến phong vân của một thời đại không tưởng.

Vai diễn của Tường Tịch trong phim là một cô gái truyền kỳ Biện Tiểu Nhu, vì muốn lật lại án oan cho cha mà giả làm cung nữ ẩn nấp trong cung.

Ngay từ đầu truyện là cảnh Phương Vi Vi diễn vai Lệ phi nương nương bị người ta làm cho hôn mê, rồi sau đó mất tích.

Sau đó, cung nữ Biện Tiểu Nhu bởi vì không chăm sóc tốt cho Lệ phi mà bị Lâm Dật đóng vai hoàng thượng ra lệnh bắt giam vào thiên lao, hành hình.

Oan khuất của cha còn chưa có nửa sạch thì đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Biện Tiểu Nhu nản lòng thoái chí, tỏ vẻ bất mãn từ đáy lòng đối với đương kim hoàng thượng ngu ngốc bất tài, tàn nhẫn hung ác.

Ngay lúc này, một người đàn ông đi vào thiên lao.

Người đàn ông có tính cách và bộ dáng hoàn toàn khác với hoàng thượng Tư Đồ Yến. Nếu nói Tư Đồ Yến ở trong lòng dân chúng là một bạo quân bất tài, thì Tam Vương gia Tư Đồ Diệu chính là thần thánh trong lòng dân chúng.

Hắn tao nhã, tài hoa hơn người, trên trung thành với vua, dưới yêu mến dân chúng. Ở dân gian, thường có dân chúng ngầm cảm thán: Nếu năm đó Tam Vương gia kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước thì tốt rồi.

Cha của Biện Tiểu Nhu là Đại Lý Tự Khanh trước khi vào ngục rồi bị giết, có chút giao tình với Tư Đồ Diệu. Mấy năm trước Biện Tiểu Nhu có gặp mặt Tư Đồ Diệu một lần, nhưng lúc này cách mấy chục thước, nhìn không rõ lắm. Về sau cha bị giết, cô vào hậu cung nên không có gặp lại.

Đêm nay gặp nhau, xem như là một cuộc gặp mặt đầy ý nghĩa.

“Ngươi là tiểu cung nữ kia?” Nguyên Tấn Thần toàn thân áo trắng ngồi xổm xuống, giọng nói dịu dàng, trong mắt mang theo thương xót.

“Phải.” Tường Tịch nâng gương mặt loang lổ vết máu lên. “Nô tỳ tham kiến Tam Vương gia.”

“Nghe nói ngươi đi theo Lệ phi từ năm ngoái, như vậy, chuyện tình ngày đó ngươi nhìn thấy bao nhiêu?”

Tường Tịch hoang mang nhìn Nguyên Tấn Thần. Hắn quả nhiên như lời đồn bên ngoài, là đệ nhất mỹ nam của nước Đại Khang. Nhưng mà, hắn hỏi điều này làm cái gì?

Nguyên Tấn Thần bị cô nhìn, vẻ mặt khẽ biến, sau một lúc lâu mới kêu người tháo gông cùm trên người Tường Tịch xuống.

“Tam Vương gia.” Cai ngục phụ trách trông giữ Biện Tiểu Nhu hơi khó xử. “Hoàng hậu nương nương nói cung nữ này có thể là đồng lõa làm cho Lệ phi nương nương mất tích, không thể thả ra.”

“Nhưng cung nữ này là hoàng huynh nhắc tới với bốn vương.” Nguyên Tấn Thần lấy ra ngọc bài mới có của Hoàng thượng. “Chuyện của Lệ phi nương nương quan hệ trọng đại, Hoàng huynh có ý kêu bốn vương mang cung nữ này đi điều tra.”

Con mắt già đục ngầu của người cai ngục nhìn chằm chằm ngọc bài một chút, lập tức lấy ra chìa khoá thả Tường Tịch.

“Cất.”

Kết thúc quay màn này.

Lời ngoài đề

Phuong Vi Vi và Tường Tịch bắt đầu giao chiến...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Nhìn ra cô ta diễn trò

Tường Tịch thay ra bộ đồ tù.

Giai đoạn đầu của vai diễn, Biện Tiểu Nhu phải chịu rất nhiều đau khổ. Màn hôm nay bị dây xích trói lại chẳng qua chỉ là một mở đầu.

Phim có gần một tiếng đồng hồ là diễn cặp của cô và Nguyên Tấn Thần.

Có lẽ Tấn Thành thường xuyên đến thăm là một chuyện không tồi.

Mặc vào quần áo của mình, Tường Tịch chống cằm suy nghĩ.

Lúc này đây, Tề thị và Tần thị đầu tư vào tương đối đủ tài chính, đoàn phim làm được trang phục và đạo cụ hoàn toàn tinh xảo, đồng thời cũng cấp cho mấy diễn viên chính mỗi người một phòng hoá trang.

“Tường Tịch, đoàn phim đã đặt khách sạn rồi, chị muốn ở khách sạn hay về nhà?” Từ sau khi Vương Mộng biết được thân phận của Tường Tịch thì tựa như uống một viên thuốc an thần, làm việc vô cùng thận trọng, một chút không tốt nào đối với Tường Tịch đều bị cô ta tự động lọc ra.

“Mấy ngày nay ở khách sạn trước đi.” Mấy ngày đầu quay phim luôn có nhiều chuyện vặt hơn một chút, nếu ở nhà thì làm chậm trễ thời gian.

“Anh Lục vừa mới gọi điện thoại nói là có một show truyền hình muốn phỏng vấn chị, chị có muốn nhận hay không?”

Phỏng vấn? Lại nói tiếp, ngoại trừ phỏng vấn nội bộ của TRE, cô rất ít nhận phỏng vấn của các chương trình khác.

Sau khi mở ra bản gốc “Mê hương phong vân” mà Tiêu Diễn gọi cho cô, Tường Tịch hơi quay đầu qua. “Là chương trình gì, thời gian khi nào?”

“Là chương trình của đài truyền hình thành phố C, muốn chị làm khách quý một kỳ.” Vương Mộng không nhanh không chậm nhìn sổ ghi chép của mình. “Phía đài truyền hình hy vọng hiểu biết toàn bộ lịch trình hơn một năm của chị, đặc biệt là nửa năm gần đây.”

“Ngoài ra, giữa lúc phỏng vấn, đài truyền hình mời ra khách đặc biệt được yêu thích.”

Giữa tiết mục phỏng vấn sẽ mời ra khách là minh tinh được yêu thích, truyền ra một ít tin tức mà mọi người không biết để nâng cao lượng view. Tường Tịch suy nghĩ, đóng sách lại, hỏi: “Bọn họ có nói khách đặc biệt là ai không?”

Mặt Vương Mộng lộ vẻ khó xử, giọng nói hơi gượng gạo. “Là Nguyên thiên vương và Tề Minh Lật.”

Tường Tịch mím môi, vẫn duy trì dáng vẻ tươi cười thích hợp.

Một lát sau, cô nói: “Em nói với anh Lục trả lời bọn họ là chị sẽ nhận, nhưng hiện giờ không có thời gian.”

Phim mới bấm máy, tất cả tinh thần và thể lực của cô đặt vào bộ phim. Về phần phỏng vấn, thật ra nếu bắt đầu trước khi bộ phim được công chiếu thì càng có thể khiến cho mọi người chú ý đến cô, đến bộ phim.

Hơn nữa, đến lúc đó càng dễ nói chuyện với Nguyên Tấn Thần, không phải sao?

Tường Tịch có cảnh quay buổi tối, bởi vì mấy diễn viên quần chúng làm lỗi nên đến lượt cảnh của cô là đã rạng sáng.

Tất cả mọi người vô cùng mệt mỏi, Tường Tịch cũng muốn ngủ, vì thế liền tính nhanh chóng quay xong rồi trở về ngủ. Nghi ngại một hồi, thân thể của cô tốt hơn, nhưng để tương ứng, đồng hồ sinh học được hình thành trong lúc nghỉ ngơi cần một khoảng thời gian để điều chỉnh.

Nhưng cô càng sốt ruột thì càng dễ mắc lỗi.

Tần Thành vừa vào phim trường liền cảm thấy không khí áp lực.

Kêu trợ lý phân phát bữa ăn khuya cho những người khác, Tần Thành lặng yên không tiếng động đi đến bên cạnh Lâm Tu Dân, nhìn nhìn sùnn mặt không nhúc nhích tí nào của ông ta, nói: “Khi nào thì Tường Tịch có thể đi?”

“Còn lâu!” Lâm Tu Dân ném kịch bản. “Phương Vi Vi luôn làm lỗi, nhưng cảnh này phải quay xong hôm nay.”

Chuyện của ngày nào thì phải xong ngày đó, công việc ngày mai còn rất nhiều!

Tần Thành nhẹ nhàng nhìn thoáng qua nơi đang quay phim.

Tường Tịch mặc đồ cung nữ màu đỏ tươi, búi tóc nha hoàn, quỳ gối trên nền đá cứng rắn không nhúc nhích.

Anh đã xem qua kịch bản, nhanh chóng nhớ lại tình cảnh của màn này, là màn diễn thứ năm của Tường Tịch. Phải quỳ gối, đội thau nước, bị ăn đòn.

Vợ của mình phải quỳ trước người khác trong thời tiết như thế này, trong lòng Tần Thành thật buồn bực. Tiêu Diễn là vì trả thù mình mà cố tình tra tấn Tường Tịch ở trong phim chứ gì nữa!

Phần sau lại còn bị lấn bàn đĩnh, roi xuống nước, té vách núi. Tần Thành nhủ vậy lại, không được, kịch bản này phải sửa lại.

Có lẽ Tần Thành ảnh hưởng không khí ở phim trường, màn diễn này sau bảy tám lần NG thì rốt cuộc qua. Bên kia Lâm Tu Dân vừa hô cắt, bên này Vương Mộng liền bùng nước ấm, cầm áo khoác chạy qua.

Tần Thành đuổi theo sau.

“Tường Tịch, em đã mua canh bồi bổ, một chút nữa chị uống nhé.” Vương Mộng đỡ Tường Tịch quay lại, liền nhìn thấy Tần Thành không nói gì, đi tới.

“Sao anh lại tới đây?” Không phải buổi sáng đã tới sao.

“Sao?” Tần Thành nhào người khép lại áo khoác của Tường Tịch. “Em không hoan nghênh? Hay là...” Câu cuối cùng Tần Thành khẽ sát bên tai cô nói, âm thanh đủ cho hai người bọn họ nghe được. “Bà Tần, em quan tâm anh, muốn cho anh nghỉ ngơi nhiều?”

Anh là nhà đầu tư, muốn đến lúc nào cũng được. Vừa rồi Tường Tịch quỳ liên tiếp bốn năm lần, đầu gối đau đớn, lưng tròn mắt, tránh đi anh, nói: “Em và chị cả ở cùng với nhau, sẽ không gặp chuyện không may gì.”

Có thể nói, vụ án bắt cóc bốn năm trước cho tới nay là một sự kiện khủng bố cuối cùng mà Hạ Chi Khanh đã trải qua. Mấy năm nay, người trong giới đối với chị ấy cung kính lễ phép, rất nhiều con mắt ở trên đỉnh đầu cũng không dám làm ra hành động gì lớn, nín nhịn, lén lút sau lưng mắng chửi hai câu.

Tường Tịch tự nhận là cùng một giuộc với Hạ Chi Khanh. Hơn nữa, cô là phu nhân tổng giám đốc Giải trí TRE, vợ hai của Tần thị, thân phận là một nữ minh tinh trẻ. Nếu Phương Vi Vi muốn tìm kiếm khuyết điểm, trước khi làm gì thì cũng phải lo lắng hậu quả mọi bề.

Tần Thành đến, Tường Tịch chắc chắn là không thể tiếp tục ở khách sạn. Từ sau khi phơi bày quan hệ của bọn họ, các phóng viên giải trí chẳng những không buông tha hoặc thu liễm một chút, ngược lại còn truy đuổi Tường Tịch càng mạnh hơn. Nhất cử nhất động của cô ở bên ngoài cùng Tần Thành đều bị người ta cố ý hay vô tình đề ý đến. Bọn họ tay cầm tay, các phóng viên giải trí liền đưa tin nói bọn họ vợ chồng ân ái. Bọn họ đi riêng, phóng viên giải trí nói hôn nhân của bọn họ đang có chiều hướng kết thúc. Thậm chí ngay cả nguyên nhân gì dẫn đến kết thúc cũng đều có mười mấy phiên bản. Như là có người khác xen vào, tính cách không hợp, tranh chấp tài sản, không có đạo đức... Những tin đồn này đều bị Tần Thành nổi trận lôi đình dè xuống. Tường Tịch chỉ sững sờ nhìn. Gần đây phim tôi hoành hành thị trường phim truyền hình, tất nhiên có tài đều ra làm phóng viên giải trí. Thảo nào nội dung tin tức giải trí càng ngày càng phong phú, nội dung phim truyền hình lại càng ngày càng trống rỗng, càng ngày càng giới hạn sự mới mẻ.

Đưa xe mình cho trợ lý của Tần Thành và Vương Mộng, Tường Tịch tận lực coi nhẹ ánh đèn chớp loé, lên chiếc Ferrari của Tần Thành.

“Căn hộ chung cư rất tốt.” Tần Thành nghiêng người đeo dây an toàn cho cô. “Phòng ở rất sạch sẽ, giữa trưa anh đã kêu người ta dọn dẹp qua.”

“Nghe theo anh!” Tường Tịch buồn ngủ dựa vào lưng ghế. Cô mắt mở mắt nhắm cười với Tần Thành. “Nhưng sáng mai còn phải phiền anh đưa em đến đây.”

“Anh vô cùng vui lòng.” Tần Thành thâm ý cười lộ lên. Rất tốt, cứ tiếp tục như vậy, tường thành cuối cùng trong lòng Tường Tịch cũng sẽ nhanh chóng bị đánh chiếm. Đến lúc đó, bọn họ hai bên đều có tình, anh sẽ không cần nhịn nữa. Ừ, đến lúc đó, muốn ăn như thế nào liền ăn như thế đó, muốn ăn khi nào thì ăn khi đó.

Tường tượng ra bộ mặt của Tần Thành lúc này mà mỉm cười muốn chết :)

Người đàn ông ba mươi hai tuổi vì thích một người phụ nữ mà còn chưa có được ăn mặn gì gì đó, Tần Thành cảm thấy anh không cần quá vĩ đại.

“Vậy đi thôi!” Tường Tịch cười như có như không quay đầu, lại bị hoảng sợ bởi đầu người xuất hiện trên cửa kính xe.

Một luồng lực nhào qua, Tần Thành vô thức bắt lấy, rốt cuộc phát hiện là Tường Tịch.

“Làm sao vậy?” Tần Thành đỡ Tường Tịch, nói giọng: “Em muốn ôm ấp yêu thương ở chỗ này à?”

Liếc anh một cái, Tường Tịch chưa hết hoảng hồn, chia chia về cửa kính xe.

Tần Thành nâng mắt theo tay cô thì thấy, lặng im trong chốc lát, về mặt khó coi quay cửa kính xe xuống.

“Tổng giám đốc Tần.” Đinh Mi đang cầm một áo khoác lông. “Vi Vi thấy Tường Tịch quên quần áo ở phim trường nên kêu tôi đưa lại đây.”

Mặt không đổi sắc nhận lấy áo khoác, Tần Thành nói: “Cảm ơn, cô có thể đi được rồi.”

“Được, tổng giám đốc Tần.” Về mặt Đinh Mi không có nửa điểm buồn, cười nói: “Tổng giám đốc Tần đi thông thả.”

Ánh mắt Tường Tịch phức tạp nhìn chằm chằm cái áo khoác trong chốc lát, nói: “Áo khoác này không phải của em”

Tuy rằng đèn bên trong xe mờ tối, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra được áo khoác không phải là của cô, trái lại, kiểu áo khoác là của nam.

Phương Vi Vi kêu Đinh Mi đưa cô áo của đàn ông là có ý gì? Tường Tịch tuyệt đối không tin Phương Vi Vi không nhận ra áo này là không phải của cô.

Tần Thành không nặng không nhẹ nhéo vải của áo hai cái, sau đó quăng áo ra ghế sau, khởi động xe.

Tường Tịch tính nói thì lại nghe thấy anh nói: “Em phải cẩn thận Phương Vi Vi.”

Không ngờ nghe được một câu như thế, Tường Tịch kinh ngạc sững sờ đến nửa phút, cuối cùng nở nụ cười: “Anh đều đã nhìn ra, Phương Vi Vi diễn vở kịch này chỉ sợ là không tốt.”

“Ngoài xem em diễn ra, anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác.” Tần Thành nói lên lời âu yếm không hề kém những người đàn ông khác chút nào. “Phương Vi Vi có tâm tư, sau này em chú ý một chút, đừng để cho cô ta làm em bị thương.”

Gần đây anh đã cho người điều tra một chút về Phương Vi Vi, phát hiện hành vi của cô ta không thích hợp, giống như mỗi bước đều có chuẩn bị sẵn sàng, có tính toán. Ngoài ra, năm Phương Vi Vi chín tuổi, có một giai đoạn không tra ra được, anh xem đến chính là đã được ai đó tô điểm cho đẹp. Đương nhiên, chính là bởi vì tô điểm đẹp quá độ nên mới bị anh phát hiện không thích hợp.

Tường Tịch nghe xong lời của Tần Thành, trong đầu có một khoảng khắc trống rỗng.

Đúng, cô cảm thấy Phương Vi Vi không có ý tốt, hơn nữa, chắc chắn Phương Vi Vi đang tranh giành với cô. Đúng, Phương Vi Vi chẳng những đang tranh giành sự nổi tiếng của cô, mà còn tranh giành Tần Thành.

Trước kia cô không để ý. Nhưng hôm nay ở trong lễ khởi động máy, khi Phương Vi Vi nhìn Tần Thành, nói chuyện với Tần Thành thì biểu hiện ra điều bộ cô gái nhỏ then thùng, lập tức khiến cho cô ý thức được, mục đích của Phương Vi Vi không chỉ có sự nổi tiếng của cô mà còn có chồng của cô.

Tranh giành sự nổi tiếng, cô không ngại, trong giới showbiz từ trước đến nay mạnh được yếu thua. Nhưng Tần Thành, không có khả năng.

Kiếp trước là Nguyên Tấn Thần còn chưa tính, dù sao cũng là chuyện kiếp trước, cũng là sơ sẩy của cô, khiến cho mình cuối cùng mới biết được Nguyên Tấn Thần ở bên ngoài... Nhưng kiếp này, nếu Phương Vi Vi muốn giật Tần Thành từ trong tay cô, tuyệt đối không thể. Huống chi, hiện giờ cảm giác của cô đối với Tần Thành càng nhiều hơn.

Nhưng, Phương Vi Vi rút cuộc là vì nguyên nhân gì?

Tường Tịch cân nhắc đề tài này mãi cho đến khi xe dừng lại ở dưới lầu khu nhà ở.

Tần Thành tháo dây an toàn, xuống xe mở cửa chờ Tường Tịch xuống xe, kết quả, người trong xe bất động.

“Bà Tần.” Tần Thành khẽ gọi, nửa bình thường nửa treu ghẹo. “Nếu em không xuống xe thì anh sẽ bế xuống.”

Tường Tịch giật mình, hoàn hồn, vội vàng xuống xe.

Nỗi lòng của cô thật nặng, Tần Thành lo lắng xảy ra chuyện gì, vội vã đi đậu xe rồi trở về ôm Tường Tịch lên lầu.

Vào nhà, Tường Tịch ngồi trên sofa vẫn không nhúc nhích. Tần Thành thay quần áo xong đi ra, thấy cô còn ngồi ở chỗ cũ, trong tay nắm chặt giỏ xách đến nỗi khớp xương trắng bạch.

Lúc này anh mới phát hiện cô bất thường.

“Tường Tịch.” Tần Thành ngồi xổm trước mặt cô. “Hôm nay em làm sao vậy?” Nãy giờ bất thường, giống như mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Có đoạn trí nhớ bị phong kín

“Tần Thành, em không sao.” Tưởng Tịch quảng vắn đề kia đi, cúi đầu nhìn Tần Thành.

Cô sống lại kiếp này, không nghĩ tới có một ngày lo được lo mất như vậy.

Đáng tiếc, sự thật lại như thế. Tâm trạng lo lắng như giời ở trong xương, cô càng muốn bỏ qua lại càng không bỏ được.

“Không phải là em đang nghĩ tới Phuong Vi Vi chứ? Nếu thật sự không muốn nhìn thấy cô ta thì bây giờ anh tìm người làm cho cô ta ra khỏi giới giải trí.”

Tuy rằng sau lưng Phuong Vi Vi có nhà họ Phuong, nhưng anh không phải là không có khả năng khiến cho Phuong Vi Vi nằm ngoài phạm vi tầm mắt của Tưởng Tịch, bất quá phiền phức hơi lớn một chút mà thôi.

Anh thật nghiêm túc. Tưởng Tịch nhìn thấy thì trong lòng có ngàn vạn lời không biết nói từ đâu.

Cô sừng sốt vài giây, nói: “Tần Thành, ngày mai em xin nghỉ nửa buổi.”

Cho rằng cô mệt mỏi, Tần Thành cũng không nhiều lời, gọi một cú điện thoại, xin nghỉ một ngày cho Tưởng Tịch.

“Cảm ơn.” Tưởng Tịch nghe thấy một ngày cũng không phản bác, cùng lắm thì sau khi trở lại vất vả một chút đóng bỏ sung nửa ngày đó. Vịn sofa ngồi dậy, cô nói: “Em đi nấu cháo, anh đi tắm trước đi.”

Biết bây giờ nhiều lời cũng không được gì, Tần Thành đành phải trở về phòng thay quần áo.

Hai người ăn xong bữa khuya thì đã hai giờ rưỡi sáng. Tưởng Tịch nhìn đồng hồ, không nhiều lời, tắm sạch sẽ liền nằm trên giường nhắm mắt.

Cho dù bây giờ cô hoang mang như thế nào thì cũng phải ngủ một giấc đã.

Không lâu sau, Tần Thành cầm gối đi vào, nhìn thấy một bên được chữa ra cho anh thì cong cong khoe miệng, cời dế, ôm người ngủ.

Ngày kế, sau khi Tưởng Tịch rời giường, lập tức gọi một cú điện thoại.

“Em muốn đi ra ngoài?” Tần Thành đứng lúc nghe được cô nói địa điểm, do dự hỏi: “Muốn anh đi cùng em hay không?”

“Không cần đâu.” Tưởng Tịch mặc áo khoác, đội mũ, đeo kính râm. “Giữa trưa chắc là em trở về, nếu anh có công việc thì có thể đi làm trước đi. Em đã làm xong điểm tâm, ở trong nồi giữ nhiệt.”

Tần Thành còn muốn nói anh đưa em đi, nhưng thấy bộ dáng của cô thì thôi.

Đến nay anh còn chưa hiểu hết Tưởng Tịch, anh không thể hoàn toàn can dự vào không gian cá nhân của cô.

Tưởng Tịch đi xuống lầu, đón xe ở đầu khu phố.

Lái xe là người địa phương, nghe thấy cô nói địa chỉ thì thoáng kinh ngạc: “Cô à, nơi đó không dễ vào đâu!”

Tưởng Tịch cười cười. Nếu người bình thường dễ dàng đi vào thì cô sẽ không chọn nơi đó.

Xe đi được nửa tiếng đồng hồ thì dừng lại. Tưởng Tịch xuống xe, nhìn chung quanh rồi mới ung dung thân nhiên đi vào hội sở tư nhân, nơi mà chỉ có hội viên mới có thể vào.

Tưởng Tịch làm hội viên đã lâu, nhưng đây là lần thứ hai đến. Cô đến trước quầy phục vụ xác nhận thân phận một chút, rồi được người phục vụ dẫn vào phòng.

“Tiểu Tịch.” Phuong Duệ đóng di động lại. “Cháu đã đến.”

“Vâng.” Tưởng Tịch cho người phục vụ tiền bo, quay đầu đóng cửa lại, nói: “Đột nhiên kêu cậu út ra, thật xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì.” Phuong Duệ nói: “Tôi đứng lúc đến thành phố Z, hôm nay không có việc gì, ra gặp cháu cũng rất tốt.”

Trên thực tế là anh đang nhớ cô, mà cô đúng lúc gọi điện thoại cho anh.

Phuong Duệ hiểu được tình trạng hiện giờ của mình cực kỳ không tốt, nhưng giây phút giọng nói của Tưởng Tịch phát ra từ ống nghe, anh căn bản không khống chế được bản thân mình.

Tưởng Tịch không cảm giác được mâu thuẫn trong lòng Phuong Duệ, ngồi xuống uống nước, nói: “Thật ra hôm nay cháu tìm cậu út là muốn hỏi cậu một chuyện.”

“Về chị?”

“Không phải.” Tường Tịch lắc đầu. “Về cháu và Phương Vi Vi.”

Sắc mặt Phương Duệ lập tức thay đổi.

Từ lúc bắt đầu nói chuyện là Tường Tịch quan sát Phương Duệ, sự biến hoá nhỏ này của anh không thể nào thoát khỏi mắt của cô.

Thu lại vẻ mặt, Tường Tịch nghiêm nghị nói: “Gần đây cháu nằm mơ.”

Phương Duệ trở lại bình thường, theo bản năng hỏi: “Mơ gì?”

“Trong mơ cháu chắc là năm tuổi đi!” Tường Tịch hơi nhíu mày, như là không rõ vì sao lại mơ như vậy, hoặc hiểu được hàm ý của giấc mơ. “Cháu nhớ rõ đó là một ngày thời tiết tốt, cháu năm tuổi được Phương Vi Vi, không đúng, khi đó cháu gọi là chị hai, rủ đi xem phim...”

“Cháu đừng nói nữa.” Phương Duệ lạnh lùng quát lên. “Tiểu Tịch, cháu đừng nói nữa.”

Tường Tịch nghe lời dừng lại.

Phương Duệ nhắm hai mắt thờ dốc trong chốc lát, nói: “Cháu nhớ tới cái gì phải không?” Nếu không cũng sẽ không đột nhiên gọi anh đến để nói về một giấc mơ.

Trên thực tế cô chỉ có mơ giống như biểu diễn trong phỏng vấn của Phương Vi Vi mà thôi.

Nhưng Tường Tịch không tính nói thật. Cô không gạt cũng không lắc đầu, nhìn Phương Duệ không chớp mắt. “Trí nhớ của cháu thiếu mất một phần, là vào lúc năm tuổi. Cậu út, các người đã từng làm chuyện gì phải không?”

Nếu không dùng thủ đoạn khiến cho cô quên mất, vậy sau khi xem phim thì ký ức chắc sẽ không nhớ không ra. Mặc dù trí nhớ của đứa bé năm tuổi không tốt lắm, nhưng để có một chút khác sâu, cô cũng sẽ không hoàn toàn không ấn tượng một chút nào.

“Tôi cho rằng cả đời này cháu sẽ không khai đây nổi chuyện này.” Phương Duệ một tay chống trán, như là làm chuẩn bị nói như thế nào.

Tường Tịch cũng không ép anh, lẳng lặng ngồi đó chờ.

Ước chừng qua hơn mười phút, Phương Duệ mới mở miệng. “Tôi lo lắng sự kiện đó sẽ khiến cháu ám ảnh cả đời, cho nên đã bàn với anh rể làm thôi miên cho cháu.”

“Tiểu Tịch, lúc đó cháu nhỏ như vậy, lại trải qua chuyện như thế, chúng tôi thật sự không có ác ý.”

Cô chắc chắn là bọn họ không có ác ý, nhưng chuyện này... Tường Tịch nhếch khoé miệng. “Cậu út, thật ra cháu chỉ mơ thấy một nửa.” Một nửa còn lại xin cậu nói cho cháu biết.

Phương Duệ sững sờ nhìn cô.

Tường Tịch bình tĩnh kéo lên nụ cười. “Giấc mơ kia, cháu chỉ mơ nửa khúc đầu, về khúc sau, cậu út, cháu hoàn toàn không nhớ được.”

Đã bị cô lừa, Phương Duệ mới lỡ miệng. Sững sờ nửa phút, anh buông tay thờ ra nói: “Thật ra tôi không rõ chuyện bên trong lắm, chỉ biết là Vi Vi mang cháu đi xem phim, buổi chiều khi trở về thì lại nói tìm không thấy cháu.”

Anh dùng một chút, nói tiếp: “Tôi và anh rể điều động rất nhiều người đi ra ngoài tìm cháu. Khi tìm được cháu thì đã là sau một ngày một đêm. Lúc ấy cháu hôn mê bất tỉnh, còn lên cơn sốt, khi tỉnh lại vẫn không ngừng nói mê, nhìn thấy Vi Vi liền không ngừng hét lên, khác với trước kia. Anh rể lo chị thấy sẽ khổ sở đau lòng, nên đã bàn bạc với tôi, thừa dịp lúc chị đi du lịch, làm thôi miên cho cháu, phong kín đoạn ký ức kia ở một chỗ sâu trong đầu.”

“Cậu út.” Tường Tịch ngắt lời Phương Duệ. “Vậy cả nhà Phương Vi Vi ra nước ngoài có liên quan tới chuyện này?”

Cô đã đoán được. Phương Duệ cũng không có gì để che giấu. Lúc trước nghĩ là khiến cô cả đời không nhớ ra, nhưng chỉ là kỳ vọng mà thôi.

“Đúng.” Phương Duệ nói: “Chuyện Vi Vi để lạc cháu khiến cho cha vô cùng tức giận, trong lúc tức giận đã đưa cháu ấy vào trường học lễ nghi, nhưng chị hai giận, đúng lúc khi đó cũng có lòng đi đi dân, liền nhân cơ hội đó ra nước ngoài.”

“Thảo nào.” Tường Tịch rõ ràng tất cả, hèn chi năm đó nhà họ Tường suy tàn, cả nhà Phương Vi Vi cực lực lên tiếng phản đối giúp đỡ.

“Tiểu Tịch, chuyện đã qua nhiều năm, bây giờ cháu rất tốt, không nên suy nghĩ đến những chuyện này nữa.” Phương Duệ nhịn không được nói.

“Cám ơn cậu út hôm nay đã nói thật.” Tường Tịch hơi híp mắt. “Cháu gần như đã hiểu chuyện này, nhưng mà, hy vọng cậu út giúp cháu tìm ra người thôi miên trước kia. Cháu muốn tìm về đoạn ký ức đó.”

“Không cần thiết.” Phương Duệ nóng nảy. Năm đó, tình trạng Tường Tịch ở trong mơ khóc không ngừng khiến cho anh sợ. Tuy rằng anh không biết năm

đó rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì, nhưng anh không muốn Tường Tịch nhớ đến, cô biết một kết quả là được rồi.

“Cậu út.” Tường Tịch nhìn Phương Duệ. “Đoạn ký ức kia rất quan trọng đối với cháu.” Cô muốn dùng nó để tháo gỡ một số nghi hoặc.

“Nó đã trôi qua.” Phương Duệ phản bác. “Tiểu Tịch, chuyện quá khứ đã trôi qua, cháu chấp nhất làm gì.”

“Không.” Tường Tịch không nhượng. “Cậu út, chẳng lẽ cậu không muốn biết lúc đó cháu đã gặp cái gì sao?”

Anh muốn biết, nhưng không muốn trả giá bằng sự đau khổ của cô.

“Tôi không muốn biết.”

“Cậu hiểu rõ nhất.” Tường Tịch đứng dậy. “Mặc kệ đoạn ký ức đó là cái gì, cháu đều muốn biết khi đó cháu đã gặp phải chuyện gì.”

Rốt cuộc là bị sợ hãi như thế nào, vừa nhìn thấy Phương Vi Vi liền không ngừng thét lên.

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ khó hiểu giữ lại cô, rốt cuộc lộ ra vẻ thỏa hiệp. “Cháu muốn biết cũng được, nhưng tôi phải đi cùng cháu.”

“Được.” Tường Tịch lấy di động ra hẹn thời gian. “Cháu muốn nhanh chóng nhớ lại. Nếu không phải người thời miền kia cũng được, miễn là có thể làm cho cháu khôi phục lại ký ức.”

Phương Duệ đầu hàng, không cách nào đưa ra phản đối nữa.

Tường Tịch thấy cậu đồng ý, trở lại ăn chút đồ ăn.

Điều cô vừa làm chỉ là vì buộc Phương Duệ thỏa hiệp. Hiện tại cậu đã đồng ý, cô cũng an tâm.

Khi hai người ăn gần xong thì di động vang lên.

Tường Tịch gạt đầu với Phương Duệ một cái, lấy di động ra, ra ngoài cửa.

“Tường Tịch.” Điện thoại đến là Thư Minh. “Tổng giám đốc Tần có ở chỗ cô không?”

“Không có, sao vậy?”

“Vưu Bội mất tích.” Thư Minh lạnh lùng nhìn bác sĩ trong phòng chăm sóc đặc biệt. “Sáng hôm nay cô ta mất tích ở bệnh viện. Bác sĩ vừa mới báo với tôi, nhưng tôi không liên lạc được với tổng giám đốc Tần. Nếu cô biết tổng giám đốc Tần ở đâu thì lập tức báo cho anh ấy biết chuyện này.”

“Sao có thể như vậy?” Ngày hôm qua Vưu Bội còn đang hôn mê, làm sao có thể thoáng cái liền không thấy.

“Tôi cũng không rõ lắm, đang kêu bệnh viện kiểm tra video giám sát. Trong điện thoại một chốc nói không rõ, cô hãy nhanh chóng liên lạc với tổng giám đốc Tần, kêu anh ấy mau đến bệnh viện.”

Anh ta không nói, Tường Tịch cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức gọi vào điện thoại cá nhân của Tần Thành.

Không ai tiếp.

Tường Tịch ngẫm nghĩ, gọi đến số điện thoại nhà.

Lần này có người tiếp.

“Tần Thành.” Tường Tịch che miệng lại, nhỏ giọng nói: “Em là Tường Tịch, Thư Minh nói Vưu Bội mất tích, anh mau đến bệnh viện.”

Tần Thành: “...”

Vưu Bội lại có thể mất tích. Anh còn chưa có báo thù cho Tường Tịch mà ả ta lại chơi trò mất tích. Tường Tịch: “Em lập tức trở về. Anh đi bệnh viện trước đi, có chuyện gì thì liên lạc với em bất cứ lúc nào.”

Cô là vợ của anh, trong một số thời khắc, nhiệm vụ là ở bên cạnh anh.

Cúp điện thoại, Tường Tịch lập tức trở lại phòng bao, nói: “Cậu út, cháu có việc gấp, phải về trước.”

“Đi đi!” Phương Duệ ăn mà không biết mùi vị gì. “Chờ đến khi liên hệ được với người thời miền kia thì tôi sẽ hẹn giúp cháu.”

“Cám ơn cậu út.” Tường Tịch cầm áo khoác lên đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tin đồn trong đoàn phim

Trong bệnh viện loạn thành nồi cháo.

Bác sĩ chịu trách nhiệm Vụ Bội gần như phát khóc vì bị một cặp mắt đầy giận dữ nhìn. Rút ở trong góc vài phút, khô sở lặp lại lời đã nói trước đó một lần: “Từ sau khi cô Vụ được cấp cứu đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh, hơn nữa xương đùi của cô ấy bị gãy, hoàn toàn không có khả năng di chuyển.”

Tần Thành mặt không chút thay đổi nhìn ông ta một cái, rồi quay đầu hỏi Thư Minh: “Video giám sát có tìm được gì không?”

“Không có.” Thư Minh cũng thấy rất kỳ quái. Công ty vì không muốn xảy ra chuyện bất trắc, nên đã lắp đặt nhiều camera ở tầng lầu này, tin chắc mỗi một góc đều có thể quay đến, nhưng trong video không có Vụ Bội.

“Anh Tần.” Một y tá rút rề sợ hãi đứng ra, nghĩ tới cái gì đó, nói: “Ngày hôm qua tầng lầu này cúp điện hơn mười phút.”

“Cái gì?” Người bác sĩ khô sở nắm lấy cổ áo của y tá lắc. “Chuyện khi nào?”

“Khoảng hơn ba giờ đêm, tôi đi kiểm tra phòng, sau đó đột nhiên cúp điện.”

“Cô khẳng định?” Thư Minh và Tần Thành liếc nhau. Nếu việc này là thật, vậy thì chuyện của Vụ Bội lại càng không dễ xử lý.

Tần Thành nghĩ là chờ sau khi Vụ Bội tốt hơn thì từ từ tính sổ với ả. Nhưng ả đột nhiên vô duyên vô cớ mất tích, ngược lại mang đến phiền phức cho công ty.

Một khi tin tức này bị truyền ra ngoài, có thể có một trận bận rộn.

Tần Thành đau đầu, nhưng cũng chỉ có thể lạnh lùng nghiêm mặt kêu Thư Minh an bài bộ quan hệ xã hội khẩn cấp có sách lược ứng phó.

Tường Tịch vô cùng lo lắng đuổi tới bệnh viện, chạy tới tầng lầu Vụ Bội ở, liếc mắt một cái liền nhìn thấy được Tần Thành.

Anh đứng cạnh bức tường kính lớn, toàn thân toả ra khí lạnh. Những người khác đều không thấy, chỉ có mình anh.

Trong lòng khẽ động, Tường Tịch tiến lên nói: “Chắc là không có việc gì.”

“Anh không quan tâm đến ả ta.” Tần Thành một tay vuốt ve mặt Tường Tịch. “Anh chỉ lo lắng sự mất tích của ả liên lụy đến công ty.”

“Em hiểu được.” Tường Tịch để mặc anh nhìn, xoay người khẽ cọ cọ bờ vai của anh, an ủi.

Cảnh sát được tin nhanh chóng tới. Bởi vì Vụ Bội bị vụ tai nạn xe kia nên bọn họ đang chờ ả tỉnh lại thì tới bệnh viện lấy khẩu cung.

Bây giờ xảy ra chuyện, cảnh sát cực kỳ khó nào.

“Anh Tần.” Cảnh sát nói: “Cô Vụ thân là nghệ sĩ của công ty, hiện giờ cô ta xảy ra chuyện, quý công ty cần phải phối hợp điều tra.”

“Về điểm ấy công ty nhất định phối hợp.” Tần Thành nói: “Nếu các người tìm được manh mối thì xin nhanh chóng liên hệ với tôi.”

Mặc dù TRE và bệnh viện cố gắng giấu diếm, nhưng vào giữa trưa, chuyện Vụ Bội mất tích vẫn bị lộ ra.

Bộ quan hệ xã hội TRE khởi động sách lược, thanh minh cũng không phải do công ty.

Bên phía bệnh viện cũng đồng thời đưa ra lời giải thích, bày tỏ bởi do quản lý của bọn họ không thoả đáng, để cho Vụ Bội mất tích. Nhưng hiện giờ bọn họ đang toàn lực tìm kiếm, khi tìm được Vụ Bội sẽ công bố ngay.

Vốn giới showbiz mới vừa có chút yên tĩnh thì lại đất băng dậy sóng một lần nữa.

May mắn là lúc này sự chú ý của công chúng chuyển hướng về đủ loại tình nhân của Vụ Bội. Cũng có dân internet động não, đoán là tình nhân của Vụ Bội không muốn cô ta nằm trong bệnh viện, nên đã kêu người lén mang cô ta ra ngoài, cao chạy xa bay.

Tin đồn này rất không có căn cứ, nhưng khiến người ta chấp nhận nhất.

Trai xinh gái đẹp, tài tử giai nhân không chỉ là vở kịch của thời xưa. Mặc dù vỏ ngoài của Vụ Bội chỉ là người có khuôn mặt đẹp.

“Xem xong rồi?” Người phụ nữ đóng máy tính lại, khoe miệng cười nhạt. “Có cảm tưởng gì?”

“Không có cảm nghĩ gì cả.” Vu Bội trừng người phụ nữ. “Cô là ai, cô đem tôi tới đây làm cái gì?”

À ta rõ ràng đang yên lành ở trong bệnh viện, ai ngờ nửa đêm có vài người đến, mang ả ra ngoài.

“Tôi không tính làm gì cả.” Người phụ nữ vầy vầy ta. “Tôi chỉ muốn hỏi cô Vu, cô chắc là có thể giả bộ hôn mê cả đời không? Còn nữa, cô có thể cam đoan người bác sĩ kia bất cứ lúc nào cũng có thể nói lộ ra thương tích của cô thật ra không nặng như vậy không?”

“Liên quan gì tới cô?” Cánh tay Vu Bội vung lên, ly tách trên bàn trà khua lạch cạch một tiếng, rơi xuống trên thảm, nước trà đổ ra khắp sàn.

“Tôi cũng đã đưa căn hộ cho cô Vu ở, cô Vu lại có thể hỏi chuyện liên quan gì tới tôi, chắc chắn, không phải cô Vu ngây ngốc trong bệnh viện lâu nên đã quên tôi rồi chứ!” Người phụ nữ bắt mắt nói.

“Là cô?” Vu Bội trừng lớn hai mắt đề phòng, hoàn toàn không nhận ra bộ dạng đặc trưng của người phụ nữ. “Rốt cuộc cô là ai?”

“Cô Vu đừng lúc nào cũng hỏi câu hỏi cũ như thế này. Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... tôi muốn giúp cô, tôi còn có thể cho cô trở lại giới giải trí lần nữa.”

“Cô nói là phẫu thuật thẩm mỹ?” Vu Bội xì một tiếng. “Cô cảm thấy bây giờ tôi còn có thể ra khỏi thành phố C?”

“Chẳng lẽ không ra khỏi thành phố C thì không thể phẫu thuật thẩm mỹ?” Người phụ nữ cười. “Cô Vu hoàn toàn có lý do để tin tưởng, một người có thể đem cô ra khỏi bệnh viện thì tuyệt đối có bản lĩnh cho cô thần không biết quỷ không hay mất tích, rồi sau đó thần không biết quỷ không hay trở về.”

Lời nói của người phụ nữ khá tin cậy. Vu Bội tự hỏi trong chốc lát, nói: “Tôi phải làm như thế nào?”

À ta không tin người phụ nữ này hoàn toàn không vụ lợi. Nhưng trong việc này ả được lợi như nhau hoặc là còn hơn nữa.

Về khía cạnh này, Vu Bội có thể nói là lòng tò như gương.

Người phụ nữ kinh ngạc vì sự hiểu biết rõ ràng của ả, ngần người, nói: “Nếu cô Vu đã rõ ràng, vậy tôi sẽ nói thẳng, giải phẫu thẩm mỹ ở thành phố C quả thật không dễ dàng giấu được Tần Thành và cảnh sát, cho nên tôi sẽ cho người đưa cô Vu đi. Nhưng trước hết cô Vu phải giúp tôi diễn một vở kịch.”

“Diễn xuất của tôi không tốt.”

“Tôi không cần diễn xuất, cô Vu chỉ cần diễn với diện mạo vốn có là đủ rồi.”

Ngoài dự kiến của Tường Tích và Tần Thành, TRE thành công tránh thoát truyền thông bao vây cùng phê phán. Sau nửa ngày lo lắng dư luận của mọi người hướng về tình hình của Vu Bội, hai người cùng thở ra.

Nhưng ngày hôm sau, khi Tường Tích trở lại “Mê hương phong vân” thì phát hiện một việc kỳ quái.

Cô đi ngang qua, không ngừng có người chỉ trỏ cô. Nhưng cô vừa quay đầu lại thì bọn họ không nói gì.

“Chuyện gì xảy ra?” Hạ Chi Khanh cũng phát hiện ra vấn đề này. Cảnh diễn của chị ta ngày hôm qua không nhiều lắm, buổi chiều đã bị Tần Tự rước đi, cũng không biết vì sao mới một đêm mà ánh mắt mọi người nhìn Tường Tích không thích hợp lắm.

“Nghe nói tối hôm qua có người thấy được Vu Bội ở phim trường.” Trợ lý thần bí nói: “Vu Bội còn có vẻ giống như nói gì đó.”

Không phải Vu Bội mất tích sao, sao lại đến phim trường, còn có nói chuyện nữa? Hạ Chi Khanh cảm thấy sự việc không bình thường, lập tức tìm Tường Tích.

“Vương Mộng mới vừa kể lại cho tôi.” Tường Tích kêu Vương Mộng đi ra trước, đóng cửa, quay đầu lại, ngung cười, nói: “Nghe nói là đêm hôm qua sau khi kết thúc công việc thì Vu Bội bỗng nhiên xuất hiện, rêu rao là tôi kêu người đung cô ta, còn nói là tôi phái người cướp cô ta ra khỏi bệnh viện.”

Vì thế, người nhân viên của đoàn làm phim kia nhìn thấy Vu Bội thì não liền tự động rót đầy một vở kịch ân oán gút mắt, chém giết lẫn nhau.

“Sau đó thì sao?” Hạ Chi Khanh cũng rất tò mò. Chị ta ở trong giới nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nghe được chuyện như thế này.

“Sau đó trong nháy mắt không thấy Vu Bội.” Tường Tích xoè tay bắt đắc dĩ. “Tất cả mọi người cho rằng cô ta là hồn ma, tới tìm tôi đòi mạng.”

“Bậy bạ.” Hạ Chi Khanh đứng lên. “Bây giờ là xã hội gì, còn nói chuyện hồn ma.”

Tường Tích im lặng. Cô đúng là trọng sinh, nhưng vẫn không tin cách nói hồn ma hiển linh. Thế nhưng có người một mực tin tưởng, thậm chí nào còn tha hồ thêm thắt.

Bởi vì lời đồn truyền khắp đoàn làm phim, cho nên quay phim buổi sáng không thuận lợi. Thợ quay phim chỉ lo quan sát Tường Tích, đã quên điều chỉnh ống kính, kết quả liên tiếp khiến cho mấy lần diễn đầu không vừa ý.

Lâm Tu Dân giận kinh khủng, ném cả hai cái loa. “Các người làm sao vậy hả? Hồn ma, báo thù. Triết học chủ nghĩa duy vật của các người là giáo viên thể dục sao? Há?”

Người nhân viên đầu tiên trong đoàn phim loan truyền nhìn thấy Vu Bội thì trốn trong góc phòng, không nói một lời. Những người khác cũng không dám hé răng.

“Tôi mặc kệ các người nhìn thấy gì, nghe được gì, bây giờ lập tức, lập tức quên đi cho tôi.” Lâm Tu Dân hết sức tức giận. Sao ông lại dẫn dắt một đám người như thế này chứ? Hồn ma, báo thù... những chuyện này có thể tùy tiện nói ra sao? Nếu đồn ra ngoài, phim của ông có còn quay tiếp được không?

“Đạo diễn Lâm.” Nguyên Tấn Thần đứng ra khuyên. “Mọi người tùy tiện nói chơi, ông đừng để ý.”

Nguyên Tấn Thần ở trong giới luôn là người hiền lành, hơn nữa diễn xuất của hắn ta không sai vào đâu được. Lâm Tu Dân nghiêng rằng, cả giận nói: “Nếu các người không tiếp thu được thì lập tức rút đi cho tôi, có nhiều người bên ngoài đang chờ ăn chén cơm của các người đó.”

Những người truyền tin đồn dữ dội nhất trong đoàn phim lúc này mới có vẻ luống cuống, không dám hò đồ nữa.

Giữa trưa, mọi người đều ăn cơm của đoàn làm phim đặt. Vương Mộng và trợ lý của Hạ Chi Khanh cùng đi lãnh cơm, sau khi trở về thì bốn người cùng nhau ngồi ăn.

Được giữa chừng, có người tới đây.

“Chị Khanh, Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần một tay cầm chai nước khoáng. “Chuyện đoàn phim truyền bảy hôm nay các cô đừng để ý.”

Hạ Chi Khanh có giận đi nữa cũng sẽ không phát hỏa với Nguyên Tấn Thần, nén giận, nói: “Nhưng cũng không thể như vậy. Hồn ma đòi mạng gì đó truyền ra thì Tường Tịch làm sao còn đóng phim được?”

“Là cái cô gái kia không hiểu chuyện.” Nguyên Tấn Thần đi về phía Tường Tịch, nói: “Gần đây Tường Tịch rất ‘hot’, nói không chừng có người ở sau lưng giờ trò.”

Không ngờ hắn ta nói giúp mình. Tường Tịch nhìn Nguyên Tấn Thần thêm vài lần, nói: “Cám ơn Nguyên sư huynh giúp đỡ.”

“Không cần cảm ơn.” Nguyên Tấn Thần cười ôn hoà: “Giúp được em, tôi rất vui.”

Hắn vừa nói xong thì Phương Vi Vi đến từ đoàn phim “Ăn chơi trác táng”, Tường Tịch liền mỉm cười. Kiếp này, trái lại hai người này không dính líu với nhau. Nhưng mà ai biết về sau chứ? Bất quá, việc này cũng không liên quan đến cô.

“Chị Khanh, anh Nguyên, chị Tường, chào buổi trưa.” Phương Vi Vi phong trần mệt mỏi, trang điểm trên mặt còn chưa hoàn toàn tẩy hết, giống như là bận túi bụi. Đinh Mi đi theo phía sau cô ta, bộ dáng giống như người hầu đi theo sau lưng tiểu thư gia đình vọng tộc hồi xưa.

Tường Tịch nhú mày, bỗng nhiên nhớ đến cô ta kêu Đinh Mi đưa áo cho mình, liền bỏ cả mèn xuống, quay về phòng hoá trang lấy áo đến, nói: “Hôm trước cô nhìn lầm rồi, áo này không phải của tôi.”

“Tôi nhớ rõ chị Tường cũng có một cái áo giống như vậy mà.”

“Cô nhớ lầm rồi.” Tường Tịch nói không biểu cảm: “Tôi không có cái áo như vậy.”

“Vậy chắc là tôi đã nhìn lầm.” Phương Vi Vi nhận lấy cái áo, ngượng ngùng nói: “Khiến chị Tường thêm phiền, thật xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Nhiều góc độ quay phim

“Cái áo này là của tôi.” Nguyên Tấn Thần nói.

Tường Tịch bình tĩnh nhìn về phía anh ta.

Ngón tay Phương Vi Vi điểm nhẹ cằm, mặt lộ vẻ xấu hổ: “Anh Nguyên, thật xin lỗi, ngày đó tôi nhìn thấy ở bên ngoài phòng hoá trang của chị Tường, còn nghĩ rằng là của chị Tường.”

Ánh mắt của mấy nhân viên đi ngang qua loé lên.

Tường Tịch nhìn thấy, không nói gì, cười rộ lên.

Phuong Vi Vi chơi chiều này thật hay. Thứ nhất là để lại ấn tượng tốt cho Nguyên Tấn Thần. Thứ hai là làm cho những người mới đi ngang qua cảm thấy Nguyên Tấn Thần và Tường Tịch có quan hệ. Suy cho cùng, Nguyên Tấn Thần đã từng nói trước truyền thông không chỉ một lần là thích cô.

Nhưng cô không dễ bị người ta gạt như vậy đâu!

Bây giờ Tường Tịch không quản là nguyên nhân gì, nếu Phuong Vi Vi ra tay, vậy thì cô sẽ đánh lại.

Khoé môi cong lên, Tường Tịch nói: “Mấy thứ ở trong phòng hoá trang của tôi cũng không nhất định là của tôi. Đương nhiên, ngoại trừ những thứ có ấn ký của tôi.” Ví dụ như Tần Thành mang ấn ký của cô, không thể để Phuong Vi Vi cô tùy tiện đụng tới.

Phuong Vi Vi giống như nghe hiểu, cũng giống như không, cười cười nói: “Chị Tường nói đúng.”

Quay phim buổi chiều có một cảnh diễn cặp với Phuong Vi Vi.

Đương nhiên, thân là tỷ nữ của Phuong Vi Vi ở trong phim, diễn cặp với Phuong Vi Vi chủ yếu đều là Tường Tịch. Tuy rằng Lâm Dật là nam phụ thứ 2, lại là Hoàng thượng, phần lớn vai diễn đều là cùng Nguyên Tấn Thần đối chất trên triều.

Thay quần áo xong, Lâm Tu Dân ra lệnh quay phim.

“Nương nương, nô tỳ bị oan.” Tường Tịch phịch một tiếng quỳ xuống đất. Mặt đất của cung điện trong trường quay đều là lát đá cẩm thạch cứng rắn, mặc dù có buộc đệm đầu gối, nhưng cô quỳ xuống, chân đã từng bị thương vẫn chịu không nổi.

“Ta thấy ngươi tuyệt đối không bị oan.” Phuong Vi Vi ném vạt chén trà, miệng chén xệt qua mu bàn tay Tường Tịch, xuýt nữa rơi xuống.

“Ngưng.” Lâm Tu Dân quát loa cho phó đạo diễn, đi tới chỉ huy Phuong Vi Vi. “Cô ném lại một lần nữa, tôi điều chỉnh góc độ. Tường Tịch, cô phối hợp với cô ấy.”

Thật ra góc độ vừa rồi không tồi, nhưng phần lớn của điện ảnh là góc độ. Lâm Tu Dân nhìn, trong lòng liền muốn thử đổi, nếu có thể quay từ góc độ khác, coi như là sáng tạo.

Đạo diễn muốn chơi trò sáng tạo thì Tường Tịch phải hợp tác, Phuong Vi Vi cũng vui vẻ phối hợp ném chén nước. Dù sao ném cũng là tiền của đoàn phim và nhà đầu tư, không phải của cô ta. Huống chi, có người quỳ miễn phí, có sao cô ta không làm?

Những người khác hoặc nhiều hoặc ít hiểu được ý nghĩ của Lâm Tu Dân không giống người thường, nhưng chỉ cùng nhau nhìn.

Cho đến lần thứ mười ba, Hạ Chi Khanh cảm thấy Tường Tịch bất thường.

Nghĩ đến thương thế của cô lúc trước, Hạ Chi Khanh lập tức kêu trợ lý của mình và Vương Mộng đi đỡ Tường Tịch dậy, bản thân mình thì tiến lên nói: “Đạo diễn Lâm, nếu ông muốn ngày mai Tường Tịch quay phim bình thường thì hôm nay không thể tiếp tục thử nữa.”

Lâm Tu Dân thật vất vả mới tìm được một góc độ rất tốt, khoát tay nói: “Cô chờ một chút, tôi phải quay được cảnh này.”

Hạ Chi Khanh giữ vững lập trường, nói: “Đạo diễn Lâm, tôi cũng không phải nói giỡn với ông, chân của Tường Tịch bị thương mới hết, ông cứ tiếp tục như vậy thì cô ấy chống chọi không được bao lâu đâu.”

Cô nói có chút nghiêm trọng. Lâm Tu Dân vừa nhìn thấy mặt Tường Tịch không có huyết sắc, lúc này mới cảm thấy mình đã bắt bẻ quá đáng, thờ dài, nói: “Vậy quên đi.”

Vốn chính ông ta nói quên đi nhưng vào lỗ tai người có lòng liền đổi ý nghĩa.

“Hừ...” Tường Tịch nắm chặt lấy ra giường ở dưới thân, đầu đầy mồ hôi.

Một tay Tần Thành cố định cái chân lộn xộn của cô, oán giận nói: “Cho em nghe lời! Đau sao? Đáng đời!”

Ngữ khí của anh như là đang răn dạy trẻ nhỏ. Tường Tịch cắn môi, lần đầu tiên không đủ quả quyết, nói: “Đó chính là quay phim.”

Một cảnh mà quay lại mấy chục lần, không phải là không có.

“Quay phim mà biến mình thành như vậy? Há?” Tần Thành dùng sức xoa bóp hai đầu gối sưng đến nỗi không cách nào mặc quần, bụng đầy tức giận. Anh tìm kịch bản cho cô, đầu tư, thế nhưng cô còn có thể bị thương. Thật sự là không để cho người ta bót lo mà.

Tường Tịch nhìn ra buồn bực của anh, rất tự giác ngậm miệng.

Nhưng trong lòng ầm ập.

Xoa bóp rượu thuốc dựa vào căn dặn của bác sĩ, Tần Thành nói: “Em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, về phía đoàn phim có chị cả rồi.”

Cô như thế này đi cũng không tốt, Tường Tịch dứt khoát đồng ý, chờ sau khi anh rời khỏi đây thì lấy máy tính bản đến chơi.

Tin tức của hôm nay cô đã xem một nửa, bây giờ muốn xem phản ứng của công chúng.

Thật ra, ngày hôm qua lúc nghe nói đến tin đồn hôn ma, trong lòng cô đã có dự cảm, hơn nữa với một loạt chuyện buổi chiều, nên đã miễn dịch với tin tức của hôm nay.

Nhưng nói cô có ý đồ mưu hại Vu Bội, đã kích tài năng mới Phương Vi Vi, chơi trò mập mờ cùng Nguyên Tấn Thần, dùng thân phận phu nhân tổng giám đốc kết hợp với Hạ Chi Khanh đi trách mắng Lâm Tu Dân, những tin đồn này hoàn toàn không có cái nào thật sự tốt cả.

Một số kẻ xấu thì đào bới ra những tin đồn trước kia của cô, mắng cô dựa vào Tần Thành mà đoạt vai diễn của những người khác, còn làm bộ như vạch trần những nội tình đen tối.

Sau khi Tường Tịch lật qua hai trang, khoác thêm áo khoác, vào một diễn đàn rất “hot”.

Bài post “hot” nhất của diễn đàn hôm nay là bài xấu cô. Chủ thớt là một hội viên trên cấp hai mươi, với hình ảnh được dùng chính là ảnh của cô trong bộ phim truyền hình thần tượng duy nhất mà cô đã đóng.

Nội dung bài post bốn ngàn chữ lưu loát, liệt kê đủ chuyện từ khi Tường Tịch debut tới nay, nhưng được chia làm từng cái một, cuối cùng là một đại tổng kết.

Tổng kết nói như thế này: Tôi từng là fan cuồng của Tường Tịch, nhưng sau khi thấy những việc này thì tôi phát hiện mình đã yêu thích lầm người – không có nữ thần, chỉ có người dựa vào quy tắc ngăn để lên cao, còn ra sức làm cho mọi người cảm thấy cô ta không có sử dụng những thủ đoạn đơ bản của gái diễn.

Tường Tịch xem xong, dựa đầu vào giường cười một lát. Chủ thớt này rất có tài văn chương, nhưng không thích hợp viết những thứ này.

Cần nhắc trong chốc lát, Tường Tịch thoát khỏi domain, mở một bài post ngay phía trên bài post đang “hot”.

Trước kia cô cảm thấy tự khen mình có vẻ tự kỷ, nhưng bây giờ cô đã biết rõ, so với những bài xấu này thì cô căn bản chỉ tính là một loại mảnh khoé tự vệ.

Tường Tịch mơ hồ cảm thấy việc này có quan hệ với Phương Vi Vi. Nhìn lại tổng thể chiều hướng của trên mạng, không có khách sáo, trong bài post trực tiếp tuôn ra thân phận tiểu thư nhà họ Phương của Phương Vi Vi.

Cô gọi xong bài post, lập tức gọi điện thoại cho Lục Mạnh Nhiên, kêu công ty dựa vào chiều hướng của tin tức này. Về phần Phương Vi Vi, cái này coi như đáp lễ.

Nói vừa xong, Tường Tịch liền quăng máy tính bản. Nhanh chóng đến giữa trưa, cô nhận được điện thoại của Phương Duệ.

Phương Duệ đã tìm được người thổi miến năm đó. Hôm nay ông ta đến thành phố C, đúng lúc có hai tiếng đồng hồ làm thổi miến cho Tường Tịch.

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ nói: “Tôi hy vọng cháu suy nghĩ lại một chút, cuộc sống bây giờ của cháu rất tốt, có cần phải lôi ra một đoạn ký ức đau khổ không?”

Tường Tịch: “Cần. Cậu út, đoạn ký ức này rất quan trọng đối với cháu.”

Phương Duệ không biết những diễn biến riêng giữa Tường Tịch và Phương Vi Vi, cũng không tìm được cách khuyên nhủ, đành phải nói: “Vậy chiều hôm nay tôi dẫn cháu đi gặp ông ta.”

“Tường Tịch nói: “Được ạ.”

Tiếp theo đó Phương Duệ nói một dãy địa chỉ.

Tần Thành xong công việc về đến nhà là đã hơn mười hai giờ trưa. Anh mua đồ ăn Tường Tịch thích nhất, sau khi dọn chén đĩa, nấu cháo xong, mới đi vào phòng ngủ gọi Tường Tịch.

Cảnh anh dự đoán là Tường Tịch nằm nghỉ ngơi trên giường hoặc ngồi chơi máy tính, nhìn thấy anh thì sẽ giống như người vợ bình thường ở nhà chờ chồng trở về, cười nói một câu: anh đã về.

Nhưng sự thật luôn không nằm trong dự đoán của anh.

Tường Tịch đang thay quần áo.

Cô ăn mặc vô cùng trang trọng, Tần Thành đẩy toàn bộ cửa phòng ngủ ra, nói: “Em muốn làm gì?”

“Em muốn đi ra ngoài gặp một người.” Trên mặt Tường Tịch lộ vẻ tươi cười. “Nếu anh không bận thì có thể đi cùng với em. Ông Tần, xin hỏi em có mặt mũi mời ông cùng đi không?”

Tần Thành: “...”

.....

Năm ấy, khi người thôi miên làm thôi miên Tường Tịch chỉ với vừa bốn mươi. Trong nháy mắt đã qua nhiều năm, nay ông đã gần sáu mươi tuổi, nói đến bệnh nhân nhỏ tuổi nhất trong đời mình, không khỏi cảm khái vạn phần.

Tường Tịch nhẫn nại nghe ông ta nói xong, mới nói: “Bác sĩ Hồ, làm ơn nhất định khiến cho tôi nhớ lại những chuyện này.”

Ông cụ gần sáu mươi gạt đầu. “Cô Tường yên tâm đi, tôi không phải là lần đầu tiên làm chuyện này, bình thường đều thành công.”

Hai người bọn họ vào một gian phòng kín. Tần Thành và Phương Duệ chờ ở bên ngoài.

Hai người cùng ở trên hành lang của tầng lầu, Tần Thành lợi dụng thời gian lướt qua tin tức giải trí, thấy sự việc không có khuếch trương, mới yên tâm dựa vào tường chờ.

Phương Duệ nhìn vào mặt động tác của anh, qua một lúc lâu, nói: “Sau này Tường Tịch đều phải phiền anh chăm sóc.”

Tần Thành nhướn mày. “Anh Phương nói chơi, Tường Tịch là vợ của tôi, tôi chăm sóc cho cô ấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nhưng mà, anh Phương nên quan tâm thỏa đáng đến người cháu gái kia của anh một chút.”

“Vi Vi?” Phương Duệ khó hiểu. “Không biết

Vi Vi đã gây ra phiền phức gì?”

Gây ra phiền phức? Ha, Phương Vi Vi đâu chỉ gây ra phiền phức. Nếu không phải Tường Tịch lên tiếng, thì sáng hôm nay Tần Thành đã kêu người đá cô ta ra khỏi giới giải trí rồi. Dùng chiêu bài Phương Duệ kết hợp với truyền thông bôi xấu Tường Tịch. Nền móng của nhà họ Tần và họ Tề bọn họ ở thành phố C còn chưa có suy yếu đâu! Hôm qua anh đã mượn Tề Dịch người có khả năng đi theo dõi Phương Vi Vi xem tối qua cô ta đi đâu, gặp ai. Anh biết rõ toàn bộ. Lúc này đây sờ dĩ không đề tin tức xuống, là vì muốn nhìn xem mục đích cuối cùng của cô ta, để có một phản kích lớn cuối cùng.

“Anh Phương đừng ngại tự mình đi hỏi cô Phương Vi Vi một chút xem cô ta rốt cuộc đang làm cái gì ở sau lưng.”

Nụ cười khách sáo của Phương Duệ nhạt đi, giọng nói lạnh xuống: “Lời này của anh Tần là có ý gì?”

Về mặt của anh ta hoàn toàn không quan tâm, khiến cho Tần Thành nghĩ tới khả năng nào đó. Chân mày anh chậm rãi giãn ra, nói: “Nghe nói gần đây nhà họ Phương đang đầu tư vào phim ảnh. Đúng rồi, là “Ăn chơi trác táng” của Lý Mặc. Hẳn là anh Phương biết, cũng chính là đạo diễn bộ phim thứ nhất của Tường Tịch.”

“Vậy thì sao?”

Anh ta quả nhiên là không biết chuyện gì cả.

“Chẳng lẽ cô Phương Vi Vi không có nói với anh Phương sao?”

“Cái gì?”

Tần Thành thoáng nở nụ cười. “Vai nữ chính ngay từ đầu là Lý Mặc nhìn trúng Tường Tịch. Nhưng nhà họ Phương đầu tư, đã đổi Tường Tịch. Khi đó Tường Tịch vừa mới quay xong “2033”, đã xác định là nhận đóng, lại bị người ta đổi.”

Tươi cười của Phương Duệ hoàn toàn biến mất. Tần Thành thấy mục đích đã đạt được, cũng không để ý có phải hơi nhiều lời hay không. “Tin tức hôm nay chắc anh Phương cũng thấy được. Theo tôi được biết, người truyền tin đồn nhằm nhiều nhất về Tường Tịch ở trong đoàn phim chính là trợ lý của Phương Vi Vi. Đúng rồi, có lẽ anh Phương không biết, vài ngày trước đó Tường Tịch bị Vụ Bội bắt cóc suốt một ngày một đêm. Nếu không phải tra ra kịp thời thì bây giờ Tường Tịch đã trở thành vong hồn chết cháy lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Ký ức được mở ra

“Tiểu Tịch, em đợi chị ở đây, ngoan ngoan đừng động dậy, chị đi mua vé.” Cô gái lớn trên người còn chưa hết vẻ ngây thơ nghiêm túc căn dặn cô bé nhỏ

hơn mình.

“Được, nhưng chị hai phải trở lại nhanh một chút, em sợ.” Cô bé nín lấy áo của cô gái lớn hơn, lưu luyến không rời.

“Được.” Cô gái lớn ôm cô bé hôn lên trán một cái. “Em ngoan ngoãn chờ chị, đừng có động đây, chị sẽ nhanh chóng trở lại.”

Nói xong, cô gái lớn liền rời đi.

Lúc này, phim còn chưa có mở màn, ở cửa rạp chiếu phim đều là người lui tới. Cô bé di chuyển đến chỗ không dễ bị người ta đụng phải, lẳng lặng chờ cô gái lớn trở lại.

Nhưng cô bé đợi nửa tiếng đồng hồ, một tiếng, hai tiếng, phim chiếu xong, cô gái lớn vẫn không xuất hiện.

“Chị hai.” Cô bé lo lắng không thôi, dụi khoé mắt, không ngừng nhìn đám người lui tới.

Lúc này có một cậu bé đi tới, quay người hỏi cô bé: “Em bé, em đang đợi cha mẹ hả?”

“Không phải.” Cô bé nhìn cậu bé đề phòng. “Em đang đợi chị.”

“Vậy chị ở đâu?”

Cô bé chỉ vào bảng hiệu thật lớn của rạp chiếu phim, nói: “Chị ở rạp chiếu phim.”

“Nhưng anh quan sát đã lâu cũng không thấy một cô gái nào tới tìm em.” Tuổi của cậu bé không lớn, đối phó với loại chuyện như vậy có chút phiền não, nhúc nhích nói: “Nếu không thì anh mang em vào trong tìm xem.”

Cô bé nghĩ đến cô gái lớn, do dự gật gật đầu.

Phòng chiếu phim chủ yếu ở lầu hai và lầu ba. Cậu bé dẫn cô bé đi tìm một vòng ở các phòng chiếu phim, nhưng không thấy được bóng dáng của cô gái lớn.

Cuối cùng, cậu bé nắm tay cô bé đi tới bên ngoài nhà vệ sinh.

Cậu bé thả tay cô bé ra, nói: “Chị của em có thể ở trong này, tự em vào tìm một chút được không?”

“Được. Nhưng mà anh phải ở bên ngoài chờ em.” Chỉ hơn hai mươi phút ngắn ngủi, cô bé đã vô cùng tín nhiệm cậu bé.

Cậu bé cười sờ sờ mũi, gật đầu.

Cô bé nhẹ nhàng đẩy cửa nhà vệ sinh nữ ra. Cô gái lớn quả nhiên là ở bên trong, nhưng mà cô bé còn chưa kịp lên tiếng thì chợt nghe thấy cô gái lớn dùng một loại ngữ khí chán ghét mà cô bé chưa bao giờ nghe qua, nói: “Cả ngày chỉ biết giả bộ đáng yêu, giả bộ nhu thuận trước mặt ông nội và cậu. Tởm ghét nó, làm hại tớ mỗi ngày bị mọi người nói mãi.”

“Nhưng nó là em gái của cậu.” Một giọng nữ mềm mại nói.

“Em gái? Tởm cho tới bây giờ không có coi nó là em gái, cả ngày giành đồ với tớ. Chú út cũng vậy, ba cũng vậy, mỗi lần đều lấy nó so sánh với tớ, làm hại tớ thường xuyên bị mắng.”

“Vậy nó thật là đáng ghét đó!”

“Đúng vậy.” Cô gái lớn nói: “Ngày hôm qua xem ti vi, trong ti vi nói gần đây có rất nhiều vụ lừa bán con nít. Cho nên tớ mang nó ra ngoài, chỉ cần nó bị mất tích thì chú, ba và ông nội sẽ không luôn nói đến tớ.”

“Vi Vi, cậu thật thông minh. Nhưng mà ngộ nhỡ nó không bị người ta bắt cóc đi thì làm sao bây giờ?”

“Tớ đây liền giành đồ của nó. Gặp một lần, giành một lần. Xem nó còn dám trêu chọc tớ không.” Cô gái lớn ngẩng đầu, kêu ngạo nói, vẻ độc ác không phù hợp với mặt mũi và tuổi tác.

Bên này, cô bé rụt ở cửa bị dọa, nước mắt chảy đầy mặt.

Thì ra chị hai rất ghét mình, thì ra chị ấy muốn để cho mình bị người ta bắt cóc.

Cô bé im lặng khóc, đi ra ngoài. Cậu bé hoảng sợ, thăm thẳm. “Em bé, không tìm được chị sao? Không tìm được cũng không sao, anh mang em đi tìm chú công an.”

“Anh.” Cô bé dựa vào trên vai cậu bé, khóc đến thở không nổi. Cô bé ngơ ngác nhìn về phía bên trong cánh cửa, cả người run rẩy.

Cậu bé ôm cô bé ra khỏi rạp phim, đang tính dẫn cô bé đến đồn công an, ai ngờ anh trai của cậu bé tìm đến, nói trong nhà có chuyện, phải về ngay lập

tức.

Cậu bé không thể để lại cô bé năm tuổi trên đường, bàn bạc với anh mình một chút, quyết định trước hết mang cô bé về nhà, sau đó thì kêu người ta giúp đỡ tìm người nhà của cô bé.

Nhưng cô bé không muốn. Bé nhớ tới bọn buôn người trong miệng của cô gái lớn thì mất đi tín nhiệm với cậu bé.

Cậu bé vừa mới ôm cô bé xuống xe thì bé liền thừa dịp cậu bị người nhà lôi kéo nói chuyện, bỏ chạy.

Nhà của cậu bé ở vùng ngoại thành, chung quanh là đồng ruộng hoang vắng. Cô bé chạy thật lâu, chạy đến khi cuối cùng không chạy được nữa thì mới dừng lại.

Bầu trời đã tối đen.

Cô bé vô cùng sợ hãi, co ro ở bên tảng đá cao bằng nửa thân người trong bụi cỏ, không dám động đậy, cho đến khi cô bé ngất xỉu.

Khi tỉnh lại thì cô bé phát hiện mình ở bệnh viện.

Trong phòng bệnh trắng như tuyết không có ai. Cô bé tỉnh lại một hồi thì thấy cửa phòng bệnh hé mở.

Người đến là cô gái lớn.

Cô bé nhìn thấy khuôn mặt này, khủng hoảng ở trong lòng đều bị kích phát ra. Cô bé sợ đến mức thét lên.

Người lớn ở bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng chạy vào.

“Tiểu Tịch.” Một nam sinh khoảng chừng học sinh trung học vào phòng bệnh trước tiên. Cậu ta sững sờ ở cửa phòng bệnh trong nháy mắt, tiếp theo là hưng phấn ôm lấy cô bé. “Cháu sắp hù chết cậu út rồi.”

Cô bé nhớ tới lời nói của cô gái lớn ở trong phòng vệ sinh, hung hăng cắn bả vai của cậu nam sinh một miếng, khóc không ngừng.

“Tiểu Tịch, đừng khóc mà!” Người đến là một người đàn ông còn trẻ, nhận lấy cô bé từ trong tay cậu học sinh, vỗ vỗ lưng của cô bé, chậm rãi dỗ dành. “Ba ở đây, đừng khóc, tiểu Tịch của chúng ta là một đứa bé kiên cường, đừng khóc.”

Cô bé không trả lời, chỉ nức nở không ngừng.

Bỗng nhiên người phụ nữ đứng bên cạnh đẩy tới cô gái lớn có vẻ mặt âm trầm, nói: “Tiểu Tịch, lần này là chị hai con không đúng, để chị hai xin lỗi với con, được không?”

Cô bé vừa nghe thấy hai chữ “chị hai”, vẻ mặt lập tức thay đổi. Cô bé vừa đạp chân không ngừng lùi về phía sau, vừa há mồm thét lên.

.....

“Cô Tường nhớ tới cái gì sao?”

Tường Tịch vô cùng tự nhiên mở mắt ra, gạt đầu. “Gần nhớ toàn bộ, cảm ơn bác sĩ Hồ.”

Bên ngoài và bên trong phòng là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Tường Tịch tạm biệt bác sĩ thối miên, được Tần Thành ôm xuống lầu, hít mát ngừng vài giây, vẻ mặt khó khăn lắm mới có một chút linh lợi đồng bộ với trong lòng.

“Đừng rồi, cậu út đâu?” Lên xe, Tường Tịch bỗng nhiên nhớ tới Phương Duệ. Rõ ràng khi cô vào phòng thì cậu còn ở đó, sao bây giờ không thấy đâu. Chẳng lẽ cậu không muốn hiểu rõ chuyện tình năm xưa?

Tần Thành nghe thấy hai chữ cậu út, tâm tình thật tốt, nói: “Trong nhà có việc nên về trước. Em muốn gặp cậu?”

Tường Tịch cảm thấy vẻ mặt của Tần Thành không bình thường, nhưng cô có chuyện quan trọng hơn muốn nói, ngay sau khi lên xe, nói: “Bây giờ thì không.”

Những chuyện cô biết lần này có chút khó tiêu hoá. Nếu muốn giải thích cho cậu út, ít nhất phải đợi cô dung hợp ký ức mới tăng thêm cùng với ký ức vốn có ở trong đầu.

“Vậy em...” Tần Thành nhìn cô một cái. “Có cái gì... muốn nói với anh không?”

“Anh muốn nghe cái gì?” Tường Tịch nâng cằm lên, cười nói: “Anh nói ra đi, em sẽ nói cho anh nghe.”

“‘Em yêu anh’ được không?”

Tường Tịch bật cười. Bất quá bây giờ kêu cô nói ra ba chữ “em yêu anh” thật sự có chút khó khăn. Cô ngo ngắc nhìn biển quảng cáo rực rỡ màu sắc ở

trên đường trong chốc lát, nói: “Chờ qua một hồi, chờ em quay xong bộ phim này, em sẽ tìm thời gian nói chuyện thật tốt với anh.”

“Em biết anh muốn nghe cái gì?”

“Không biết.” Tường Tịch cời ra chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út, rồi đeo lên trong vòng mười giây đồng hồ. “Nhưng, em sẽ đem toàn bộ những gì muốn nói, nói hết cho anh nghe.”

Tần Thành chẳng ừ hừ gì cả, nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười.

Địa chỉ nhà của bọn họ không biết lộ ra từ khi nào. Tần Thành vừa lái xe quẹo vào đường của khu phố bên kia liền thấy tầng tầng lớp lớp phóng viên vây bên ngoài.

“Không thể về được trong một lúc.” Tần Thành đóng cửa kính xe lại. “Em muốn đi đâu? Quay về nhà tổ hay là tìm một khách sạn ở tạm?”

“Không phải anh còn có nhà khác sao?” Tường Tịch vén tóc. “Nếu không thì đi phòng nghỉ ở công ty đi.”

“Em bằng lòng?” Tần Thành chớp mắt với cô vài cái. “Giường trong phòng nghỉ không lớn bằng ở nhà, em không ngại cùng anh...da thịt kề cận?”

Bốn chữ cuối cùng được nói rất nhẹ, tựa như lông chim cọ ở trong lòng, ngứa ngáy.

Về mặt Tường Tịch hắc tuyến. Giường trong phòng nghỉ của anh chính là giường hai người xa hoa. Nhỏ hơn so với ở nhà, lừa ai vậy!

Bất quá cuối cùng, sau khi suy tính mọi mặt, vẫn là đi công ty.

Thư ký nghe được Tường Tịch và Tần Thành muốn ở lại đây đêm nay, sợ tới mức miệng có thể nhét nguyên quả trứng gà. “Phu...Phu nhân tổng giám đốc, xin hỏi cô cần gì không?”

Trong phòng nghỉ có một bộ đồ dùng đàn ông. Tường Tịch suy nghĩ một chút, đưa chi phiếu cho cô ta, nói: “Phiền cô mua giúp tôi một bộ đồ dùng rửa mặt, ngoài ra, mua giúp tôi mấy bộ quần áo.”

“Mua giúp tôi mấy bộ luôn.” Tần Thành nói đến loại chuyện như thế này, mặt không đổi sắc, tim không đập. “Tốt nhất là đồ tình nhân.”

Thư ký còn đọc thân bị lời nói có chút vô lại này của anh làm cho mặt đỏ bừng lên, nhận lấy chi phiếu, lúng túng mở cửa chạy ra ngoài.

Tường Tịch đảo mắt khinh bỉ.

“Anh đây là vợ chồng tình thú.” Tần Thành mặt dày mày dạn đưa tay kéo cô qua. “Em phải học thích ứng, sau này còn có thể giả bộ hôn.”

Tường Tịch không đấu mà bại.

.....

Phim trường “Ăn chơi trác táng”.

Phương Duệ theo Phương Vi Vi một bước không nhùng.

“Chú út.” Phương Vi Vi đứng trong phòng hoá trang không biết làm sao. “Đó là chuyện rất nhiều năm trước, cháu đã quên từ lâu.”

“Thật sự?” Dưới ánh sáng đèn huỳnh quang, mắt Phương Duệ như chim ưng, giống như ngay sau đó sẽ nhìn thấu tất cả những suy nghĩ của Phương Vi Vi.

Xoay lưng cắn chặt răng, rồi Phương Vi Vi ngoảnh đầu lại nhìn thẳng Phương Duệ, nói: “Thật sự. Chú út, đó là chuyện mười sáu năm trước, sao cháu có thể nhớ được.”

Cô ta đang nói dối, cho dù là cô ta biểu hiện vô cùng tự nhiên. Có nhận thức này, Phương Duệ nhìn Phương Vi Vi như thế nào cũng cảm thấy giả dối.

“Vậy cháu có thể nói cho tôi về chuyện đầu tư phim không?” Phương Duệ ngồi vào ghế trong phòng hoá trang, phui phui nếp nhăn trên quần áo. “Tôi nghe nói bộ phim này không tồi, muốn dùng danh nghĩa của mình để đầu tư.”

“Bộ phim này là gia đình chúng ta đầu tư, nếu chú út muốn đầu tư thì thừa thãi rồi, không thì tìm một bộ phim khác đi.”

Phương Vi Vi xoay nửa vòng, sườn mặt quay về phía Phương Duệ.

“Vậy cháu thấy bộ phim nào có triển vọng?”

““Mê hương phong vân”.”

“Cháu đóng bộ đó?”

“Tuồng Tịch đóng.” Phương Vi Vi hơi cười, thoải mái nói: “Chú út hiểu rõ Tuồng Tịch nhất, nếu chú đầu tư, nó nhất định rất vui.”

“Để tôi nhìn xem sao.” Phương Duệ đứng lên. “Vi Vi, cháu và Tuồng Tịch đều là thân nhân của tôi. Tôi hy vọng các cháu có thể chung sống hoà bình.”

Phương Vi Vi biến sắc theo phản xạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Video theo dõi

Có phải chú út phát hiện cái gì hay không? Nếu như Vu Bội...

Mấy ý nghĩ loang quanh vài vòng ở trong đầu, Phương Vi Vi cố gắng kềm chế xúc động hỏi ra miệng, cười ha ha tiến bước Phương Duệ.

Ngay sau khi trở lại phim trường, cô ta lập tức kêu Đinh Mi đến phòng hoá trang.

Phương Vi Vi hỏi: “Hai ngày nay Vu Bội ra sao?”

“Cũng được. Tối hôm trước sau khi từ phim trường trở về thì vẫn cứ ở trong phòng, ngoại trừ ăn ngủ chơi máy tính, không có những hành động nào khác thường cả. Khuyết điểm duy nhất chính là không quá tin tưởng người chúng ta mời đến để chăm sóc cô ta.” “Cô ta lo lắng cũng là bình thường.” Phương Vi Vi thay diễn phục ra, nói: “Tôi cũng không quá tin tưởng những người đó.”

Căn hộ cô ta để cho Vu Bội vào ở là quà sinh nhật chú út tặng cho cô ta. Nếu như bị chú út phát hiện cô ta giấu Vu Bội ở bên trong thì khó tránh khỏi xảy ra chuyện. Hôm nay không biết là ai đã báo ra bối cảnh gia đình của cô ta, nửa tiếng sau ở trên mạng đã triển khai tìm tòi cô ta. Mặc dù nhất thời không truyền tới gia đình, nhưng chuyện này cũng là sớm hay muộn. Ngộ nhớ thật sự tới lúc ấy, chú út ít nhất có thể nói đỡ trước mặt ông nội mấy câu.

Suy nghĩ như vậy, Phương Vi Vi vẫn cảm thấy an toàn nhất là nhanh chóng đưa Vu Bội đi.

Ổn định tinh thần, Phương Vi Vi nói: “Cô tự mình đi sân bay, không cần biết dùng thân phận của ai, mua vé máy bay cho Vu Bội. Tốt nhất là ban đêm.”

Đinh Mi sững sốt. “Cô muốn tống Vu Bội đi? Không phải là cô ta còn chưa có làm cái gì sao?”

“Cô ta đã làm rồi.” Phương Vi Vi néo néo ấn đường. “Tiếp tục giữ cô ta ở lại trong nước thì ngược lại sẽ có hại với chúng ta.”

Đinh Mi khó hiểu. “Vậy cứ để cho cô ta đi là được rồi.”

“Không được.” Phương Vi Vi cầm lấy bông trang điểm. “Vu Bội nhớ rõ địa chỉ của căn hộ kia. Hơn nữa, cô ta vừa ra chắc chắn sẽ bị người đang tìm cô ta phát hiện. Cô thấy rằng vào thời điểm cô ta khó bảo toàn bản thân còn có thể giữ bí mật của chúng ta sao?”

Tìm của Đinh Mi bỗng nhảy dựng lên.

Phương Vi Vi quét mắt liếc nhìn chị ta một cái, nói tiếp: “Chúng ta lập tức đưa cô ta ra nước ngoài. Sau đó chúng ta lợi dụng khoảng thời gian này, bán rẻ căn hộ đi, nhân tiện dựa vào đó động tay động chân.”

Đến lúc ấy, Vu Bội có nói cũng không quan hệ gì tới mình.

Đinh Mi không thể không thừa nhận ý nghĩ của Phương Vi Vi thật thông minh, mỗi một bước đi đều để đường lui cho mình, thần không biết quỷ không hay.

Đi theo người như vậy, nếu tốt thì chị ta có thể trở thành một người đại diện chủ bài trong ngàn vạn người, nếu xấu thì chị ta sẽ cùng thất bại.

Nhưng nghĩ sự việc luôn đi theo chiều hướng tốt, cho nên Đinh Mi không đợi Phương Vi Vi lên tiếng lần nữa, rời phim trường chạy tới sân bay.

Mà lúc này, trong phòng nghỉ tổng giám đốc TRE, Tàn Thành ăn uống no đủ, đang ôm Tuồng Tịch xem một vở kịch hay.

Trên màn hình LCD thật lớn, một người phụ nữ bước đi không vững đang nói chuyện với một người phụ nữ có bộ dáng như là bảo mẫu.

“Người phụ nữ kia ở đâu?”

“Tôi không biết. Cô ấy không thường đến. Chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm chăm sóc com áo sinh hoạt thường ngày của cô.”

“Vậy cô nói cho tôi biết cô ta là ai?”

“Tôi cũng không biết. Là công ty thông báo cho tôi biết tới nơi này.”

“Vậy khi nào thì cô ta để cho tôi ra nước ngoài giải phẫu thẩm mỹ. Cô dù sao cũng rõ ràng chứ!”

“Thật xin lỗi, cái này không có trong phạm vi nhiệm vụ của chúng tôi.”

Người phụ nữ bước đi không vững rớt cuộc nổi giận, một tay cầm lên bình hoa pha lê ném xuống đất. “Cái gì cũng không biết. Vậy các người tới làm gì? Được, tôi hỏi cô cái mà cô biết, cô nói tôi là ai hả?”

Người phụ nữ có bộ dáng giống như bảo mẫu cúi đầu không dám nhìn, lắp bắp nói: “Vuu...Vuu Bội.”

Tần Thành nhấn nút pause.

“Em đoán xem đây là ở đâu?”

Tường Tịch thân nhiên nhìn trang trí ở trong phòng một chút. “Một căn hộ chung cư nào đó.”

Tần Thành dựa vào trên vai cô mỉm cười. “Bà Tần, anh có thể cho là em đang nói cười lạnh lùng không?”

Tường Tịch tách ra một chút, nói: “Có thể.”

Thấy người nào đó không có phản ứng, Tần Thành cũng không đoán, lại lần nữa cầm lấy điều khiển từ xa, tua lại một chút. Cảnh tượng lúc này là ở bên ngoài căn hộ.

Trong video nhất thời ở trạng thái không có người xuất hiện, nhưng nhanh chóng có hai người đi ra từ thang máy.

Người phụ nữ ở đằng trước toàn thân mặc đồ đen, đội mũ lưỡi trai và mang kính râm thật to. Khi gần tới trước cửa thì cô ta lấy ra một tấm thẻ.

Người ở đằng sau ngay từ đầu đã bị người phụ nữ phía trước chặn đi, chỉ có thể dựa vào làn váy màu xanh lục mà đoán là phụ nữ. Nhưng khoảnh khắc người phụ nữ mặc đồ đen dùng thẻ mở cửa ra thì bộ dáng người phụ nữ ở đằng sau không chỗ nào che giấu trước camera.

“Đinh Mi!” Tuy rằng chị ta cũng đội nón, nhưng Tường Tịch liếc mắt một cái là nhận ra chị ta.

Người phụ nữ đằng sau là Đinh Mi, vậy người phụ nữ phía trước chính là...

“Không sai, chính là Phương Vi Vi.” Tay của Tần Thành di chuyển đến eo nhỏ của cô ấn đầu hũ. “Căn hộ này là Phương Duệ cho cô ta làm quà sinh nhật.”

Khoảng thời gian Tần Thành nói chuyện, màn hình ti vi có vài giây trống không, sau đó cảnh tượng lại chuyển đến trong nhà.

Có thể là lo lắng Đinh Mi bị nhận ra, nên chỉ có một mình Phương Vi Vi vào nhà. Từ video có thể thấy rõ ràng động tác của cô ta ở trong nhà, cùng với đối thoại của cô ta với Vu Bội.

“Diễn xuất của tôi không tốt.”

“Không sao. Cô chỉ cần đưa mặt ra là được rồi.”

“Cô muốn tôi làm cái gì?”

“Đi phim trường “Mê hương phong vân”, giả làm quý đạo người.”

“Tôi không vào được!”

“Chuyện này không thành vấn đề, trong phim trường có người của tôi, sẽ giúp cô vào bên trong.”

“Không được. Chuyện này rất nguy hiểm.”

“Cô đừng sợ, sẽ không ai phát hiện ra cô. Hơn nữa, cô không cảm thấy là cô có thể thừa dịp nói xấu Tường Tịch một lần sao? Nói những người đùng cô là do cô ta phái đi. Dù sao cô ra nước ngoài cũng phải đổi thân phận.

.....

Camera ở trong và ngoài căn hộ đều do Tần Thành khi bắt đầu điều tra Phương Vi Vi đã kêu người ta gắn. Bởi vì bình thường Phương Vi Vi hay ở tại biệt thự nhà họ Phương, nên cũng không ôm nhiều hy vọng. Mãi cho đến ngày hôm qua, người được phái đi nói Phương Vi Vi đã liên hệ với công ty quản lý gia đình, muốn người đến căn hộ quét dọn nấu cơm, Tần Thành mới nghĩ tới những cái camera nhỏ này, vì thế kêu người ta chỉnh lý những gì quay được mấy hôm nay một tý rồi gọi tới đây.

Không ngờ rằng video này chẳng những giúp anh tìm được Vu Bội, mà còn bắt được nhược điểm của Phương Vi Vi.

Không thể không nói, cô hai của nhà họ Phương, Phương Vi Vi có lá gan thật lớn, dám giấu người mà cảnh sát đang tìm kiếm.

Đáy mắt hiện lên ánh tàn nhẫn, Tần Thành tắt ti vi, nói: “Vừa rồi anh có gọi một bản video này cho Phương Duệ. Nếu sau khi xem xong, anh ta không muốn để cho Phương Vi Vi ở lại trong giới thì anh sẽ để lại một con đường cho Phương Vi Vi. Nếu anh ta muốn thì anh sẽ tung video này ra.”

Tay của Tưởng Tịch dừng lại, tâm tình có chút phức tạp. Buổi chiều cô mới tìm lại được đoạn ký ức kia, kết quả buổi tối liền thấy được video này.

Cô cảm giác hơi buồn cười, lại có chút thương hại. Cô vắt hết óc cũng không nghĩ ra Phương Vi Vi làm những điều này chỉ là bởi vì một ít ân oán trước đây.

Thật ra, những chuyện hồi nhỏ này tính không hẳn là ân oán. Có mấy người không có bị cha mẹ mình dạy dỗ qua bởi vì con nít của nhà khác. Ngay cả cô cũng từng bởi vì tranh giành một bức tranh mà bị bà Tưởng mắng.

Theo lý thuyết, những chuyện này đều nhỏ bé không đáng kể, nhưng Phương Vi Vi lại nhớ mãi không quên. Khi cô ta chín tuổi đã muốn cho cô biến mất, sau khi không thành công thì lại vào mười mấy năm sau tự mình bước vào giới giải trí đối đầu với cô.

Nói không chừng, kiếp trước Phương Vi Vi chính là vì làm cho cô trắng tay mới đi quyến rũ Nguyên Tấn Thần.

Tưởng Tịch lắc đầu, nhìn không được hoài nghi mọi hai họ Phương dạy dỗ người như thế nào, vì sao ra nước ngoài mười mấy năm, kết quả lại dạy ra một người cố chấp, biến thái trở về.

“Em đau lòng à?”

“Hả?” Tưởng Tịch lúng túng.

Tần Thành thở dài trong lòng, đối diện với Tưởng Tịch, tràn đầy ghen tuông: “Anh nói em đau lòng Phương Duệ à?”

Tưởng Tịch đau đầu, anh nghĩ tới cái gì vậy hả?

Nhắm hai mắt lại suy nghĩ vài giây, Tưởng Tịch nói: “Em không có. Em chỉ là đang nghĩ đến một ít chuyện trước kia. Cậu út là chú của Phương Vi Vi, anh gọi video này cho cậu, em không có ý kiến.”

“Quyết định của anh, em cũng không có ý kiến?”

Tưởng Tịch nghĩ đến vấn đề số phận của Phương Vi Vi trong giới giải trí, đón ánh mắt của anh, nói: “Em không có ý kiến.”

Nhưng quyết định của Tần Thành cũng là vì cô mà cho Phương Vi Vi một cơ hội cuối cùng. Nếu Phương Vi Vi vẫn quyết định ở lại trong giới showbiz đối đầu với cô thì đừng nói là Tần Thành, cô cũng sẽ lập tức đối phó với Phương Vi Vi.

Tưởng Tịch nghiêng đầu, chưa kịp nói thì điện thoại cá nhân của Tần Thành vang lên.

Trộm hương không thành mà còn bị đụng phải cằm, mặt Tần Thành tối sầm, cằm di động lên.

Tưởng Tịch đứng dậy tránh đi.

“Tổng giám đốc Tần, Vu Bội muốn rời đi!” Người gọi điện thoại chính là người theo dõi Vu Bội. “Cô ta đang thu dọn hành lý, nghe đối thoại nói là muốn đi sân bay.”

“Tôi biết rồi. Các cậu yên tâm đừng nóng nảy, tiếp tục theo dõi, có tình huống gì thì lập tức báo lại cho tôi.”

“Đã xảy ra chuyện à?” Tưởng Tịch ngồi vào trên giường, cầm lấy một trái quýt, lột vỏ.

Tần Thành gọi đi một tin nhắn cho công an mà anh quen biết rồi xoay người nói: “Phương Vi Vi muốn đưa Vu Bội ra nước ngoài.” Về mặt Tưởng Tịch thân nhiên: “Anh dự định như thế nào?”

“Anh đã gọi tin nhắn cho cảnh sát đang tìm kiếm ả ta. Vu Bội không lên máy bay được, ả còn chưa có trả giá, làm sao có thể đi như vậy được.”

Vu Bội đích thực không thể đi.

.....

“Tôi nói cô sớm an bài cho tôi xuất ngoại lại có vấn đề gì sao?” Đang ngủ bị người ta đánh thức là một chuyện vô cùng bức mình, nhất là dưới tình huống đau đầu nhức óc.

“Tôi chỉ là đang tìm thời cơ tốt nhất.” Phương Vi Vi khẽ nâng cằm. “Hơn nữa, cô Vu muốn khẩn cấp rời khỏi không phải sao? Tôi đây là đồng minh

của cô, bảo đảm an toàn của cô, cô không nên ghét chứ.”

Vưu Bội nói thầm một tiếng.

Đồ đạc của ả không nhiều lắm, có thể thu dọn cũng chỉ có hai ba bộ quần áo và chi phiếu, qua loa thu xếp một tý ném vào va li, cũng không có cái gì khác.

“Đi thôi! Tôi đưa cô đi xuống.”

“Khoan đã.” Vưu Bội bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ. “Cô rốt cuộc là ai?”

“Tôi nói rồi, tôi là đồng minh của cô, chờ khi cô trở về, tôi sẽ cho cô thấy rõ bộ dáng của tôi.”

“Cô phải đưa tôi lên máy bay đó!” Lòng Vưu Bội càng ngày càng hoảng, ả chỉ cảm thấy rằng ra khỏi cánh cửa này là sẽ xảy ra chuyện.

“Dĩ nhiên.” Phương Vi Vi cho ra một nụ cười cực kỳ vô hại: “Cô biết bí mật của tôi, tôi sẽ không ngu đến nỗi khiến cho cô bị nguy hiểm.”

“Cũng đúng.”

“Vậy thì mời đi. Ở nước ngoài tôi đã sắp xếp tất cả cho cô, nửa năm sau cô có thể đổi khuôn mặt, đổi thân phận, một lần nữa tiến vào giới giải trí.”

Phương Vi Vi nói xong, mở cửa ra.

Rồi sau đó khi nhìn thấy người đang đứng ở ngoài thì sững sốt trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hai lựa chọn

Phương Duệ lãnh đạm nhìn người phụ nữ trang bị hoàn toàn.

“Chú út.” Kinh hoàng trong mắt Phương Vi Vi biến mất. “Sao chú lại tới đây?”

“Tôi tới tìm cháu.” Mặt Phương Duệ trầm như nước, chỉ liếc nhìn Vưu Bội một cái, liền đặt ánh mắt trên mặt Phương Vi Vi. “Tôi đã lâu không tới, cháu không mời tôi vào ngồi sao?”

“Chú út.” Phương Vi Vi đưa mắt nhìn Vưu Bội, rốt cuộc không còn quá bình tĩnh, hít sâu một hơi, nói: “Cháu còn có chuyện, chú út, chú có thể chờ ở nhà trước được không? Cháu xong chuyện thì sẽ trở lại.”

“Đưa cô Vưu này đi?” Phương Duệ không để cho Phương Vi Vi có cơ hội thở dốc, nói: “Tổng giám đốc Tần và cảnh sát đều đang tìm cô Vưu. Nếu cô Vưu ở trong này, vậy cũng không thể đi được, tôi đã gọi cảnh sát, bọn họ sẽ đến trong chốc lát.”

“Anh gọi cảnh sát?” Vưu Bội rốt cuộc biết được vì sao vừa rồi ả ta hoảng hốt, thì ra hôm nay chẳng những không đi được mà còn sẽ bị cảnh sát bắt đi.

Không có tâm tư để ý đến thân phận của người phụ nữ và người đàn ông, Vưu Bội không bình tĩnh hướng về phía Phương Vi Vi: “Cô nói sẽ đưa tôi ra nước ngoài, hiện tại làm sao bây giờ?”

“Cô Vưu này khuôn mặt nhìn rất đẹp, không đi giải phẫu thẩm mỹ cũng không sao.” Phương Duệ nâng giọng nói lên. “Ngộ nhớ giải phẫu thẩm mỹ thất bại, cô Vưu có hối hận cũng không kịp.”

Lúc này không riêng gì Vưu Bội, Phương Vi Vi cũng nóng nảy.

Làm sao chú út biết được ý nghĩ của mình, hay là chú ấy phái người theo dõi mình?

Càng nghĩ càng cảm thấy đây mới là sự thật, tay Phương Vi Vi cứng đờ, gắng gượng ổn định tinh thần, nói: “Chú út, chú để cho cô Vưu đi trước đi, chuyện này cháu với chú về nhà nói được không?”

“Đứng đứng, anh để cho tôi đi trước đi. Hai chú cháu các người có vấn đề gì thì vào nhà bàn lại.” Không biết là có phải ảo giác hay không, Vưu Bội cảm thấy mình nghe được tiếng còi cảnh sát.

Ả luống cuống, nghĩ thầm chuyện tới lúc này, mặc kệ là như thế nào, trước tiên phải rời khỏi căn hộ và khu chung cư này mới là đúng đắn.

“Cô Vụ muốn trốn à?” Lúc này Phương Duệ thể hiện ra anh là một người lãnh đạo cơ trí, trầm ổn của một công ty, nghe vậy cười trào phúng, nói: “Cô đi rồi thì chẳng phải tôi mang tội danh báo án giả sao. Và lại, nếu tôi nhớ không lầm, trên người cô Vụ bây giờ còn có một số tội danh không thể chứng thực.”

Vụ Bị nhú mày liễu lại, trở nên lo lắng một cách rõ ràng, ồ ào nói: “Tôi trong sạch.”

Phương Duệ không nghe ả, duỗi thẳng tay ra cản đường, nói: “Cảnh sát sẽ đến rất nhanh. Cô Vụ muốn rửa oan thì tốt nhất chờ ở đây. Dù sao, cô phải tin tưởng pháp luật của quốc gia chúng ta vẫn tương đối công bằng.”

Anh ta đây là không cho mình đi.

Môi Vụ Bị trắng bệch, liếc nhìn Phương Vi Vi một cái, nói: “Vậy nếu cô gái này của anh là đối tác của tôi thì sao?”

“Cô đừng nói bậy.” Phương Vi Vi vội vàng che miệng ả lại. “Là cô nói muốn tôi giúp cô tìm một chỗ, tôi mới cho cô mượn căn hộ này.”

Lấy tay kéo Phương Vi Vi ra, Vụ Bị mạnh mẽ trấn tĩnh, nói: “Cô ngậm máu phun người. Là cô liên hệ với tôi trước, tất cả đều là cô an bài tôi làm. Đúng rồi, cũng là cô kêu tôi đi hãm hại Trương Tịch.”

“Cô mới ngậm máu phun người.” Nhìn thấy không còn kịp thời gian, Phương Vi Vi đành phải gấp chiêu phá chiêu, mặc kệ Phương Duệ tin bao nhiêu, tóm lại, đi một bước tính một bước. Cô ta xoa xoa mu bàn tay, nói với Phương Duệ: “Chú út, danh tiếng của Vụ Bị ở trong giới luôn không tốt, cô ta nói dối đó, sao cháu có thể an bài cô ta đi hãm hại Trương Tịch được. Nói gì đi nữa thì Trương Tịch cũng là em họ của cháu, cháu sẽ không đi hại em ấy.”

“Đủ rồi.” Phương Duệ lần đầu tiên phát hiện khuôn mặt của Phương Vi Vi ghê tởm như vậy. Anh sống hơn ba mươi năm, nhìn thấy qua đủ loại dơ bẩn, nhưng chưa bao giờ cảm thụ sâu sắc như lúc này.

Liếc xéo Phương Vi Vi một cái, Phương Duệ nhìn đồng hồ, nói: “Cảnh sát sắp tới rồi, tất cả chúng ta đều chờ ở đây.”

“Chú út.” Phương Vi Vi làm nũng. “Chú nhất định phải tin cháu.”

Phương Duệ nhú mày, ánh mắt nhìn cô ta vô cùng không tốt: “Tôi chỉ tin vào sự thật.”

Vụ Bị đang gấp muốn chết, thời khắc nghe thấy Phương Duệ nói tội danh chứng thực, nghĩ tới chuyện ả bắt cóc Trương Tịch thì trên mặt lần lần mất đi huyết sắc. ả vô cùng sợ hãi.

Phương Vi Vi cũng vậy, từ khi thực hiện kế hoạch cho tới nay, cô ta mỗi một bước đều đặc biệt cẩn thận, nhưng không ngờ một bước xảy ra sai lầm.

Làm sao bây giờ? Vụ Bị bị cảnh sát bắt đi thì cô ta cũng sẽ bị liên lụy.

Liên quan đến vụ án hình sự, như thế nào cũng là đã kích lớn lao đối với tên tuổi của cô ta. Đến lúc đó chính là thất bại trong gang tấc. Nhìn Phương Duệ, Phương Vi Vi lấy lý do đi vệ sinh, lập tức gọi điện thoại về nhà.

“Mẹ, chú út ở chỗ con gặp phải chuyện, mẹ hãy lập tức tìm lý do gì đó kêu chú út đi đi.”

Đang ở đầu kia là mẹ hai nhà họ Phương không hiểu hành động của con gái mình, nói dồn dập như pháo: “Chú út của con có thể gặp phải chuyện gì chứ. Vi Vi, không phải là con thích nhất chú út ở cùng với con sao? Bây giờ chú ấy xảy ra chuyện thì đúng là cơ hội cho con biểu hiện, con đừng có hồ đồ bỏ qua. Vi Vi, mẹ nói cho con biết, tài sản công ty kia của chú út con không có giới hạn, con thân thiết với chú, đối với phát triển của cha con sau này cũng có ích. Bác cả của con...”

“Mẹ.” Phương Vi Vi nhắm chặt mắt. “Nếu hôm nay mẹ không kêu chú út đi, đừng nói là cha, cả nhà chúng ta sau này cũng không thể ở lại thành phố C này nữa.”

“Vi Vi, mẹ hỏi, xảy ra chuyện lớn gì vậy?”

“Mẹ, con hiện giờ cái gì cũng không muốn nói. Mẹ lập tức nghĩ cách liên hệ với chú út, kêu chú ấy về nhà.”

Giọng nói của con gái quá mau, bà Phương đành phải đáp ứng.

Cúp điện thoại như trút giận, Phương Vi Vi điều chỉnh tốt vẻ mặt, ra khỏi nhà vệ sinh.

Động tác của mẹ hai nhà họ Phương rất nhanh. Cô ta mới vừa đi tới phòng khách thì điện thoại của Phương Duệ vang lên.

Một tay cầm điện thoại, một tay cản cánh cửa, Phương Duệ nói: “Chị hai, tôi đang ở chỗ Vi Vi.”

“...”

“Ba bị cao huyết áp?” Phương Duệ nhướng mày. “Sao lại thế?”

“...”

“Được, tôi sẽ về.” Phương Duệ cúp điện thoại, sau đó nhấn vài cái.

Lòng Phương Vi Vi kêu không xong, cô ta đã quên kêu mẹ canh điện thoại riêng ở nhà.

Thật ra Phương Vi Vi có kêu bà Phương canh điện thoại nhà cũng vô dụng. Phương Duệ có điện thoại của phòng ông lão Phương. Bên này anh vừa gọi đến, bên kia liền có người tiếp.

“A lô, ba, ba ở nhà không có xảy ra chuyện gì chứ!”

“...”

Không biết ông lão Phương nói gì đó, sắc mặt Phương Duệ không tốt lắm. Anh cúp điện thoại, nhìn kỹ Phương Vi Vi, chỉ nhìn, không nói lời nào cả.

“Chú út.” Phương Vi Vi kìm nén, không thể không áp dụng chiến thuật khỏ nhục kế. “Chú để cho Vưu Bội đi đi. Nếu cô ta ở đây bị cảnh sát bắt đi, thì cháu sẽ không xong. Chú thấy đó, phim của cháu còn chưa có quay xong. Cháu biết sai rồi, không nên mềm lòng để cho Vưu Bội trốn ở đây. Bây giờ cháu thề, chú tha thứ cho cháu được không?”

Tiếc là Phương Duệ không chịu thua bộ dáng này của cô ta. Anh xoay người kéo áo khoác của Phương Vi Vi, nói: “Cháu gỡ dụng cụ biến giọng ở trên người xuống.”

Giọng nói bình thản, đoán không ra rốt cuộc là ý gì.

“Chú út!” Vành mắt Phương Vi Vi hơi đỏ.

“Vi Vi.” Phương Duệ hơi nhú mày. “Nghe lời tôi, cháu gỡ dụng cụ biến giọng xuống.”

Phương Vi Vi sắc mặt khó coi, tháo dụng cụ biến giọng cài trên áo len xuống.

Phương Duệ lại nhìn đồng hồ, nói: “Bây giờ cháu về phòng đi, tôi sẽ cùng cô Vưu chờ cảnh sát tới.”

Phương Vi Vi vui vẻ.

Ai ngờ Phương Duệ tiếp tục nói: “Để di động của cháu lại.”

Phương Vi Vi liếc về phía thang máy một cái, không tình nguyện lấy điện thoại di động ra, đưa cho Phương Duệ.

Sau đó, không tình nguyện trở về phòng.

Ở cửa còn lại hai người Phương Duệ và Vưu Bội.

Phương Duệ tắt di động của Phương Vi Vi, ngẩng đầu lên nói: “Cô Vưu ở yên đây một chút đi!”

Cả đời này của Vưu Bội, người đầu tiên sợ là Tần Thành, nhưng mới vừa rồi, ả phát hiện người đàn ông trước mặt này cũng không sống chung tốt hơn được bao nhiêu so với Tần Thành.

“Anh làm gì?” Vưu Bội cảnh giác nhìn chằm chằm Phương Duệ, tự hỏi khả năng một mình đánh gục anh ta.

“Tôi làm trang web.” Phương Duệ cười khê, sắc mặt không thay đổi, nói dối: “Chút chuyện nhỏ ấy của cô Vưu không làm khó được tôi.”

Vưu Bội thoáng chốc đổi sắc mặt. ả nhớ ra người đàn ông này là ai, giám đốc của KU, bởi vì khiêm tốn, liền bị ả gạt ra ngoài phạm vi bạn trai.

Cổ nén mới không để cho bối rối trong lòng hoàn toàn lộ ra, Vưu Bội hỏi: “Anh đã sớm biết tôi ở đây?”

“Không quan hệ với cô.” Phương Duệ thản nhiên ngẩng đầu.

Thang máy “đỉnh” một tiếng, có người tới.

Phương Duệ đưa ra khuôn mặt tươi cười đi chào đón, bắt tay cùng đại diện cảnh sát, nói: “Rốt cuộc các anh tới rồi.”

Đại diện cảnh sát cười cười, không nói nhiều, trực tiếp đi xác nhận thân phận của Vưu Bội.

Nửa phút sau, thân phận của Vưu Bội được xác định, bị cảnh sát mang đi.

Tần Thành còn chưa thừa ả bắt cóc, chưa giao video cho cảnh sát. Cho nên, Vưu Bội chỉ là phối hợp với cảnh sát để xử lý chuyện tai nạn xe mà thôi.

Nhưng nửa tiếng sau thì sẽ không nhất định.

Phuong Duệ khoát tay, vào nhà đóng cửa.

Căn hộ ba phòng hai đại sảnh này là quà anh tặng cho Phuong Vi Vi. Anh chỉ tới một lần vào ngày hoàn thành xong trang trí, lần đó là trong lòng vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhưng lúc này đây...

Phuong Duệ thu hồi ánh mắt, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Phuong Vi Vi đang nằm ngáy ra trên giường lớn.

Mũ và kính râm của cô ta đều gỡ xuống, tóc đỏ thẫm dài đến eo trải ra trên tấm trải giường, càng tăng thêm làn da trắng xinh đẹp của cô ta.

Tiến đến kéo cô ta dậy, Phuong Duệ nói: “Vi Vi, chúng ta nói chuyện.”

Lúc này ngón út của Phuong Vi Vi mới giật giật.

“Vi Vi.” Phuong Duệ thương hại nhìn cô ta. “Sau này cháu ngoan ngoãn ở nhà, đừng vào giới giải trí nữa.”

Phuong Vi Vi giật mình ngồi dậy, không giả bộ nhu nhược nổi nữa. “Chú út, chú nói giỡn phải không, cháu còn có phim phải quay.”

“Từ giây phút này, cháu không có phim nào cả.” Phuong Duệ nghĩ đến Tường Tịch bị Phuong Vi Vi công khai hay lên lút đá kích thì trong lòng như bị đốt rất khó chịu. “Tôi sẽ nói với tổng giám đốc Tần của TRE, từ nay về sau cháu rời khỏi giới giải trí, tiền vì phạm hợp đồng tôi sẽ trả, chỉ cần sau này cháu đừng tiếp tục ở trong giới giải trí nữa.”

“Chú út, chú nói cái gì vậy?” Phuong Vi Vi cười khúc khích, ra vẻ sâu xa nói: “Chắc là Tường Tịch nói xấu cháu ở bên tai chú, chú tin nó sao?”

“Không phải Tường Tịch.” Phuong Duệ lắc đầu. “Vi Vi, tôi chỉ cảm thấy cháu không thích hợp ở trong giới giải trí nước sâu thăm thẳm. Đương nhiên, cháu không cần phải lo lắng công việc sau này, cháu có bằng MBA, tìm việc ở một công ty ở thành phố C cũng không thành vấn đề.”

“Cháu không thích công việc đó.” Phuong Vi Vi nói: “Cháu chỉ thích giới giải trí, làm ngôi sao rất có ý nghĩa. Sợ là Tường Tịch cũng có ý giống như cháu. Chú út, chú không biết đâu, cái cảm giác được người ta điên cuồng yêu thích tốt cỡ nào.”

“Vi Vi.” Phuong Duệ lặng im hồi lâu, nói: “Tôi không cùng đoán với cháu, cháu cũng đừng lấy những lý do khác cho có lệ với tôi. Cháu làm cái gì tôi đều biết hết, cho nên, bây giờ tôi cho cháu hai chọn lựa. Một là cháu rời khỏi giới giải trí, tôi sẽ tìm việc làm cho cháu ở công ty. Một cái khác là tôi lập tức kêu chị hai mang cháu ra nước ngoài, cháu tới từ đâu thì quay về chỗ đó, vĩnh viễn không được quay lại.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Cháu cũng cho chị ta hai chọn lựa

Buổi tối ngày trước khi xảy ra chuyện ở nhà của Phuong Vi Vi, chỉ có ít ỏi vài người hiểu rõ. Nhưng Vụ Bội bị phát hiện, từ đó về sau lại bị chuyện ông chủ TRE mới của ả thừa ra toà, ngày hôm sau thổi quét các nhà truyền thông báo chí lớn.

Một nhà báo đăng hình chụp mới của Vụ Bội. Về mặt của ả trong hình âm thầm, kéo va li hành lý đi ra từ đồn công an. Bởi vì camera được dùng vô cùng rõ ràng, trên mạng cũng có người biết tình hình tiết lộ tin tức, cho nên có thể không nghi ngờ gì xác định người trong ảnh là Vụ Bội, mà không phải là từ cắt ghép hoặc là người khác giả trang thành.

Trước khi mất tích, tất cả tin tức được truyền ra đều là từ TRE, bệnh viện và cảnh sát. Tình huống của Vụ Bội là hôn mê bất tỉnh, nhưng cô ta đột nhiên khoẻ mạnh tráng kiện xuất hiện, khiến cho tất cả truyền thông muốn biết tình hình thật sự đều lâm vào sương mù, không biết đây có phải là một trò đầu cơ không.

Ngoại trừ trang web chính thức của TRE.

Tần Thành kiện Vụ Bội ra toà, là bởi vì liên quan tới Tường Tịch bị bắt cóc. Trong chuyện này, thân phận chính yếu nhất của anh là chồng của Tường Tịch, mà không phải là cấp trên.

Một số truyền thông muốn vì chuyện này mà công kích Tường Tịch. Tần Thành cố ý đăng một bản tuyên bố trên trang web của TRE, tỏ ý Giải trí TRE sẽ tận hết sức lực giải trừ hợp đồng với Vụ Bội, ngoài ra, anh là bởi vì Vụ Bội phái người bắt cóc Tường Tịch nên mới kiện Vụ Bội.

Lúc anh mới truyền ra Vụ Bội bắt cóc Tường Tịch, có phóng viên đánh hơi được không tầm thường. Tường Tịch nằm viện trước đó vài ngày, truyền thông vẫn không được biết là vì sao nằm viện, mà nay thấy thời gian của Tần Thành, rõ ràng là hai ngày sau vụ bắt cóc.

Ngay lúc tất cả phóng viên truyền thông rục rịch, ý đồ là người đầu tiên đặt tay vào tư liệu, một nhà báo có lực ảnh hưởng thâm hậu đưa một tin khủng khiếp.

“Ngôi sao mới của giới âm nhạc, Phương Vi Vi, thân phận con gái nhà giàu bị vén lên, cùng Tưởng Tịch vốn là chị em họ.”

Tin tức này giới thiệu toàn bộ tình hình gia đình của Phương Vi Vi, trong nhà có bao nhiêu người, có xí nghiệp gì, xí nghiệp do ai quản, đều liệt kê từng cái rõ ràng.

Mặc dù ngay sau khi truyền ra, có người giữ thái độ nghi ngờ Phương Vi Vi có dùng quy tắc ngầm hay không, nhưng càng nhiều câu hỏi của mọi người hướng về quan hệ của cô ta và Tưởng Tịch hơn.

Chị em họ, hay là ruột thịt, hừ, hai người này đang đùa giỡn với đông đảo khán giả và nhóm fan sao? Hoặc là nói, tất cả thành tựu của hai vị này từ debut tới nay đều có người lèo lái ở sau lưng.

Phương Vi Vi mới debut, cho tới nay chỉ có phát hành album, còn chưa có quay phim xong. Vì thế, sau khi tin tức được một trang web lớn đưa tin thì tất cả chú ý của mọi người đều chuyển tới trên người Tưởng Tịch.

Xem bình luận của mọi người, cảm thấy hai người được bình luận đến gần như nhau. Nhưng mà, hẳn là người có đầu óc thì sẽ rõ ràng chuyện này là Tưởng Tịch tổn thất lớn nhất.

Sóng gió về thân phận phụ nhân tổng giám đốc của cô còn chưa trôi qua, lại thêm là em họ của Phương Vi Vi, nên hình tượng mất đi không ít. Khi tới giữa trưa, trên mạng liền xuất hiện một đám thủy quân bôi nhọ cô. (thủy quân: là những người được nướn để post những comment ở trên mạng, tiếng Anh là internet mercenaries). Buổi chiều, chính sách khẩn cấp của TRE còn chưa đưa ra, lại có người nói cô muốn trả thù Vu Bội, cho nên mượn tay Tàn Thành loại trừ Vu Bội, Vu Bội vô tội, tất cả là do cô tự biến tự diễn.

Mỗi lần Tàn Thành đụng phải chuyện của Tưởng Tịch là không kiên nhẫn nổi, lúc này đây tức giận đến nỗi đập bẻ điện thoại nội tuyến trong văn phòng.

Thư ký nghe thấy tiếng đồ đạc vỡ ở trong phòng, run sợ trong lòng, lòng đang nhỏ máu – tổng giám đốc Tàn, anh có mất hứng cũng đừng đập bẻ đồ đạc, nếu thật sự không thích thì có thể tặng điện thoại lại cho tôi mà!

Sau khi đập vỡ một bộ điện thoại, một chồng văn kiện, ba cốc nước có giá trị xa xỉ thì Tàn Thành ngừng lại, nhưng quanh thân tràn ngập sát khí, không ai dám lại gần trong phạm vi mười thước.

Lưu Viện mạo hiểm bị nguy cơ sát khí lan đến, Thư Minh thay mặt thư ký đang sợ hãi, gõ cửa trong ánh mắt thán phục.

“Vào đi.”

“Tổng giám đốc Tàn.” Lưu Viện mở ra sổ ghi chép. “Công ty đã viết xong bài báo, chỉ cần anh ra lệnh một tiếng là video có thể được đăng lên.”

Khuôn mặt đen có thể so với đít nổi của Tàn Thành lúc này mới bình thường được chút. “Bây giờ trở về làm xác nhận một lần nữa, cần phải khiến cho Phương Vi Vi trước sáng sớm mai dứt khỏi giới giải trí.”

“Tổng giám đốc Tàn.” Lưu Viện nghe đến đó, do dự. “Anh thật sự muốn làm như vậy? Phương Vi Vi là tài năng mới có giá trị thương mại nhất trong năm nay của công ty chúng ta.”

“Công ty không thiếu một người như cô ta.” Hiện giờ Tàn Thành ước gì có thể lột da Phương Vi Vi. Người phụ nữ này thấy chuyện bại lộ liền mượn Tưởng Tịch làm lá chắn, còn mượn thủy quân bôi nhọ Tưởng Tịch. Cô ta nghĩ mình làm rất bí mật sao?

Khi dễ anh là tên mù hay là thằng ngốc?

Muốn mượn Tưởng Tịch để nhanh chóng lên vị trí cao? Không có cửa đâu!

Tàn Thành vốn nghĩ nể mặt Phương Duệ, nhưng hiện giờ xem ra không cần thiết một chút nào. Phương Vi Vi nở mày nở mặt tiến vào giới giải trí phải không? Anh sẽ khiến cho cô ta thân bại danh liệt, mặt xám mày tro mà dứt đi.

Lưu Viện vẫn là không muốn bỏ mặc tiền bạc và công sức mà công ty đã bỏ ra trên người Phương Vi Vi, do dự nói: “Tổng giám đốc Tàn, anh muốn hỏi ý của Tưởng Tịch trước hay không?”

Tốt xấu gì Tưởng Tịch cũng là em họ của Phương Vi Vi, bởi vì một mối ân oán không đâu mà trút giận, có chút lỗ vốn.

Thản nhiên liếc Lưu Viện một cái, Tàn Thành lập tức gọi điện thoại cho Tưởng Tịch.

Tưởng Tịch quả thật không có quyết đoán như Tàn Thành, nhưng ý của cô và Tàn Thành giống nhau, làm cho Phương Vi Vi dứt khỏi giới giải trí.

“Nếu em đồng ý thì anh liền công bố video theo dõi này.” Tàn Thành cầm tờ hợp đồng của Phương Vi Vi, cười cực kỳ khùng bố.

Tưởng Tịch nghe ra ý của anh, ngừng vài giây rồi nói: “Anh đừng gấp, em tìm cậu út hỏi tình hình một chút.”

Dù sao gắn camera theo dõi ở trong nhà của người khác là hành vi trái pháp luật. Bọn họ tung ra video này, khó tránh khỏi sẽ khiến cho một ít phiền phức không cần thiết.

.....

“Chú út, chú đã nói ra, cháu đây cũng không vòng vo với chú, cháu nói rõ với chú là cháu không có khả năng rời khỏi giới giải trí.”

“Tổng giám đốc Phuong, điện thoại riêng của anh.” Giọng nói của trợ lý phá tan hồi ức của Phuong Duệ. Anh ngồi thẳng người lên, nhận lấy điện thoại.

“Cậu út.” Tiếng nói trong trẻo của con gái truyền tới. “Cháu muốn hỏi một chút về thái độ của chú đối với Phuong Vi Vi.”

Câu hỏi này của cô khó mà trả lời. Phuong Duệ phút chốc hoảng hốt, nói: “Tiểu Tịch, cháu nên biết rằng Vi Vi cũng là cháu ruột của tôi.”

Mặc dù cô ta phạm vào sai lầm lớn, anh cũng không đành lòng chặt đứt ý tưởng của cô ta.

“Cháu hiểu rồi.” Giọng nói của Tường Tịch bình tĩnh đến nỗi không thật. “Nếu là cháu ở vào vị trí của cậu út, nói không chừng còn không bằng cậu út. Nhưng mà, cậu út, cháu không làm được như cậu vậy, Phuong Vi Vi lúc chín tuổi đã muốn cháu bị bọn buôn người bắt đi. Cháu đối với chị ta chỉ có hận.”

Phuong Duệ kinh ngạc khi bắt được hai câu cuối. Anh mím môi, nói: “Cháu lặp lại lần nữa, tiểu Tịch, cháu nói Vi Vi muốn bọn buôn người bắt cháu?”

“Đúng vậy.” Có lẽ lời nói kế tiếp có đã kích rất lớn đối với Phuong Duệ, nhưng Tường Tịch cũng không nghĩ nhiều như vậy. Hễ là chuyện đã đổ vỡ, càng kéo dài thì càng có thể xuất hiện biến cố không cần thiết.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Năm ấy cháu năm tuổi, Phuong Vi Vi chính miệng thừa nhận chị ta mang cháu đi rap chiếu phim mục đích là để cho cháu bị bọn buôn người bắt đi.”

“Nhưng không phải là cháu không có...”

“Đó là bởi vì cháu gặp được một người tốt.” Tường Tịch nghĩ đến cậu bé kia, cười cười. “Một cậu bé có lòng tốt mang cháu về nhà của mình. Là tự cháu bị lời nói của Phuong Vi Vi dọa sợ nên mới bỏ đi khỏi nhà của cậu ta.”

Phuong Duệ không thể tin được sự thật năm đó, anh ngăn cản tất cả ý nghĩ không tốt, nói: “Tiểu Tịch, tôi vẫn luôn tin cháu, nhưng cháu phải biết rằng bất cóc là chuyện không thể tùy tiện nói lung tung.”

“Cậu út không tin thì có thể đi tìm người hỏi.” Tường Tịch nhắm mắt lại. “Năm đó có một cô gái nghe được lời nói của Phuong Vi Vi. Cháu tin rằng với năng lực của cậu út thì tìm ra người bạn thân lúc chín tuổi của Phuong Vi Vi không thành vấn đề.”

“Cháu nói thật à?”

“Cháu không nói dối.” Khoé miệng Tường Tịch cong lên. “Bởi vậy bây giờ Phuong Vi Vi phải rời khỏi giới giải trí. Bất quá, cháu sẽ cho Phuong Vi Vi hai lựa chọn, một là chủ động rời khỏi, hai là bị người ta đuổi ra. Cậu út, cháu nể mặt của cậu, cho chị ta một cơ hội, trước rạng sáng nếu chị ta chủ động đề nghị rời khỏi thì cháu sẽ giữ lại video. Nếu chị ta không chủ động thì cháu liền tự mình tung ra video chị ta và Vụ Bội bạc ở sau lưng.”

“Tiểu Tịch, cháu đừng kích động. Tôi lập tức liên lạc với Vi Vi, cháu chờ tin của tôi.”

Buổi tối, nhà họ Phuong

Trời mới sẩm tối, toàn bộ người nhà họ Phuong đã bị triệu tập lại một chỗ.

Ông lão Phuong chống gậy, nhìn nhìn vẻ mặt âm tình bất định của đứa con trai út, rồi nhìn về mặt xanh trắng của đứa cháu gái thứ hai, hỏi: “Phuong Duệ, làm sao vậy, cứ như thế mà khẩn cấp gọi tất cả mọi người tới?”

“Đúng vậy. Chị đang mua sắm quần áo đỏ, em liền gọi một cú điện thoại, vô cùng lo lắng gọi chúng tôi trở về?” Mọi người nhà họ Phuong bắt đầu vén mái tóc lên.

Phuong Duệ nhìn thoáng qua Phuong Vi Vi, lấy ra một túi văn kiện, đẩy đến trước mặt ông lão Phuong, nói: “Ba, con có đăng ký một công ty ở nước Anh, gần đây kinh doanh của công ty tăng nhanh, con muốn để cho anh hai đến đó quản lý. Cả nhà bọn họ đi nước Anh vài năm, chắc là nhanh chóng bắt đầu.”

“Á, dừng lại!” Mọi người nhà họ Phuong nghe thấy không vừa ý. “Phuong Duệ, cậu đây là có ý gì? Cậu kêu anh hai cậu đi quản lý một cái công ty nhỏ. Sao cậu không nói cậu đem vị trí của mình tặng cho anh hai cậu làm?”

“Cô câm miệng lại cho tôi.” Ông lão Phuong mắng, quay đầu nhìn Phuong Duệ, nói: “Con tiếp tục đi.”

“Công ty có liên hệ với con ở bên này, phát triển cũng rất nhanh. Một mình anh hai khẳng định không quản lý hết, cho nên con nghĩ để cho Phuong Vi Vi

rời khỏi giới giải trí đi theo đến nước Anh, sau này kế thừa công ty cũng tốt.”

Anh mới vừa nói xong, lại có người thiếu kiên nhẫn, con trai của mẹ cả nhà họ Phương nói: “Chú út, chú cũng cho cháu quản lý công ty đi.”

Mẹ cả nhà họ Phương tát trên đầu con trai một cái. “Sau này con kế thừa gia nghiệp, tranh giành với em gái con cái gì. Công ty kia nói không chừng còn không lớn bằng một công ty dưới tay của ba con đâu!”

Lời này nói không dễ nghe.

Ông lão Phương trầm ngâm vài phút, ngẩng đầu nhìn con trai út, nói: “Con theo ba đến phòng sách một chuyến.”

Hai người vào phòng sách, mẹ hai cũng kéo Phương Vi Vi về phòng.

“Vi Vi, chuyện gì xảy ra vậy? Thái độ của chú út con không bình thường! Còn có tin tức hôm nay sao lại thế này, con để lộ thân phận không việc gì, sao cùng con tiện nhân Tường Tịch kia lôi kéo quan hệ?”

“Tin tức là con truyền ra.” Phương Vi Vi ở Phương gia chỉ có thể dựa vào mẹ hai Phương. Vành mắt cô ta đỏ lên, gạt bỏ hai giọt lệ, nói: “Mẹ, Tường Tịch muốn con rời khỏi giới giải trí, kêu chú út đuổi cả nhà chúng ta ra khỏi nước.”

Mẹ hai nhà họ Phương vừa nghe thấy liền nổi giận.

“Con Tường Tịch này là cái gì chứ, kêu con rời khỏi giới giải trí? Vi Vi, con đừng buồn, mẹ sẽ giúp con, mẹ sẽ để cho con đó xem xem cuối cùng là ai rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tôi nấu cơm cho em

Ban đêm mười một giờ hai mươi ba phút, Tường Tịch nhận được điện thoại trả lời của Phương Duệ.

Đoàn phim đang kết thúc công việc, Tường Tịch nghe được tiếng chuông, bỏ xuống y phục diễn đã cởi ra một nửa, cầm lấy điện thoại.

“Tiểu Tịch.” Phương Duệ thấp giọng nói: “Vi Vi từ giờ trở đi rời khỏi giới giải trí. Sáng ngày mai Cool K sẽ tuyên bố tin này.”

“Cám ơn cậu út.” Tường Tịch nhìn chăm chú mình ở trong gương một hồi, lịch sự nhã nhặn nói: “Cháu đáp ứng với chú cũng sẽ làm được.”

Phương Duệ thờ dài một tiếng, không nói gì.

Là anh giúp Phương Vi Vi tiến vào giới giải trí, không ngờ rằng không tới nửa năm ngắn ngủi thì đã xảy ra chuyện như vậy. Lại nói tiếp, cũng có sai lầm của anh.

Tường Tịch đại khái đoán ra ý nghĩ của anh, cười cười cúp điện thoại.

Trở lại khách sạn đã rạng sáng một chút.

Tường Tịch và Vương Mộng sắp xếp công việc ngày mai một chút rồi mang theo áo khoác trở về phòng.

Đoàn làm phim cấp cho cô một phòng đơn như thông thường, không riêng gì cô, những diễn viên chính khác cũng giống nhau. Hạ Chi Khanh do Tần Tự an bài nên không đóng phim vào buổi tối, cũng sẽ không ở khách sạn, bởi vậy đến tầng bốn chỉ có cô, Lâm Dật và Nguyên Tấn Thần thôi.

Phòng của Lâm Dật cách thang máy gần nhất. Tường Tịch nhìn theo anh ta vào phòng rồi mới lấy thẻ phòng ra.

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần gọi cô lại. “Tôi muốn tìm một thời gian nói chuyện với em.”

Tường Tịch ngăn người. Nguyên Tấn Thần từ sau khi khởi động máy không thể nói là rất nổi bật, nhưng so với trước kia thì xem như khiêm nhường rất nhiều. Không ngờ hần bỗng nhiên đề xuất nói chuyện.

Lấy thẻ phòng ra, Tường Tịch quay đầu nhìn Nguyên Tấn Thần. “Tôi nghĩ chúng ta không có gì hay để nói.”

Nguyên Tấn Thần nhú mày. Tường Tịch nhìn, cảm thấy rằng vẻ mặt này không phù hợp với hình tượng ôn hoà của hắn.

Mở cửa ra, Tường Tịch cười như bình thường. “Thời gian không còn sớm, chúc Nguyên sư huynh ngủ ngon.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại. Nguyên Tấn Thần nghĩ đến người ở đằng sau cánh cửa, ánh mắt buồn bã.

Tường Tịch trở lại trong phòng, mới phát hiện có người ở đây.

“Anh tới lúc nào thế?” Tường Tịch cời áo khoác ra, nhướn mắt. “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi. Anh mang bữa khuya đến cho em, ở trong tủ lạnh đó.” Tần Thành ngáp dài, đứng dậy. “Nghe nói hôm nay em không trở về nhà, nên anh tới.”

Tường Tịch ừ một tiếng, nói: “Cậu út gọi điện thoại tới. Phương Vi Vi sẽ rời khỏi giới giải trí.”

“Cô ta thật sự cam tâm? Hay là chỉ nói ngoài miệng!”

Tường Tịch rửa mặt xong đi ra, tiếp lời của anh: “Em cũng không rõ, nhưng cậu út đã nói, có lẽ Phương Vi Vi sẽ yên tĩnh một hồi. Em đã đồng ý với cậu út không tung video lên mạng, dĩ nhiên phải làm như thế.” Cụ thể thì phải xem biểu hiện sau này của Phương Vi Vi.

Tần Thành gật đầu. “Nghe theo em.”

Anh nói xong thì từ sau lưng ôm lấy Tường Tịch. Chiều cao của hai người bọn họ không phải là chiều cao lý tưởng nhất được lưu truyền ở trên mạng, nhưng như vậy cũng rất thoải mái. Tần Thành chỉ cần hơi cúi đầu một chút là có thể dễ dàng hôn lên khoe miệng, mũi, sườn mặt của Tường Tịch.

Tường Tịch đang thoa mặt, cũng ngầm đồng ý hành động của anh, cho đến khi tay anh càng ngày càng có hạnh kiểm xấu.

Chậm rãi thờ dài, Tường Tịch xoay người, đối diện với Tần Thành, nói: “Muốn em giúp anh hay không?”

Tần Thành kinh ngạc. “Em nói thiệt?”

Tường Tịch thần nhiên cười. “Em nghĩ em đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn hơi khó tiếp nhận một chút. Nếu anh không để ý, em...”

Tần Thành nhìn cô không nói gì, sau một lúc lâu khẽ hôn lên mí mắt cô, trêu chọc nói: “Anh phát hiện em còn sắc hơn anh.”

Tường Tịch ngoài miệng phớt lờ, nhưng trong lòng thật ra rất để ý. Cô sống hai kiếp nhưng cũng chưa từng chủ động như vậy, kết quả lại còn bị cười nhạo.

Tường Tịch không khỏi nhìn kỹ Tần Thành một lần nữa.

“Em bị dọa sợ à?” Tần Thành giữ lấy vai cô, nhìn vài ánh đèn lác đác ở bên ngoài, nói: “Anh chỉ là muốn em nhìn thấy anh nhiều hơn mà thôi.”

Tường Tịch lại một lần nữa bị đả kích.

Tần Thành khẳng định lời nói của anh không phải là ngôn ngữ hay được dùng nhất trong ngôn tình hả?

Ngần vịn lần đứng nói với cô là Tần Thành lên lút đọc những thứ mà nữ sinh đọc đó nha. Cô sẽ khó mà chấp nhận được.

Tần Thành không ngờ được suy nghĩ của Tường Tịch, dù sao ôm hôn người một cái là đủ. Đương nhiên, kết quả là sau khi Tường Tịch ngủ, anh ở trong nhà vệ sinh ngày người hơn nửa giờ.

Về phần rút cuộc đang làm cái gì, lần thứ n+1 Tần Thành cảm thán: nhìn được ăn không được rất khổ sở có biết không?

Lạy Tần Thành đã ban tặng lên tất đồng hồ báo thức của cô, Tường Tịch ngủ thẳng đến hơn mười giờ ngày hôm sau.

Đến khi ngủ dậy thì Tần Thành đã không thấy đâu, di động đã tắt của cô được đặt ở trên bàn.

Bóp bóp trán, Tường Tịch ngồi trên giường trong chốc lát, rồi nhanh chóng mặc quần áo.

Khi xuống lầu thì đúng lúc đụng phải Vương Mộng mang bữa sáng tới.

“Đạo diễn Lâm nói hôm nay chị không cần đi đoàn phim” Vương Mộng cầm ống hút vào hộp sữa, đưa cho Tường Tịch, dáng vẻ rất thông dong. “Bên ngoài đều đang bàn luận chuyện Phương Vi Vi rời khỏi giới giải trí. Một ít phóng viên đã chờ phỏng vấn ở dưới lầu khách sạn. Tường Tịch, Phương Vi Vi thật sự rời khỏi giới giải trí hả?”

“Tôi không rõ lắm.” Tường Tịch nghe thấy cô không cần đến đoàn làm phim, đơn giản trở về phòng mở máy tính lên. “Phương Vi Vi là người của công ty, nếu cô ta thật sự rời khỏi, công ty sẽ nhanh chóng công bố tin tức.”

Vương Mộng lạnh lợi gật đầu.

Chuyện Phương Vi Vi rời khỏi giới giải trí quả nhiên đã truyền ra ở trên mạng. Truyền ra tin tức chính là Cool K, lời thông báo không nhiều lắm, chỉ nói

đơn giản là Phuong Vi Vi phải ra nước ngoài quản lý công ty, bởi vì thời gian gấp rút, mới không thể không vội vàng cho hay, báo cho đồng đạo fan và dân chúng bình thường. Về phần hợp đồng quảng cáo và kịch bản phim mà cô ta đã ký, nhà họ Phuong sẽ một mình gánh chịu tất cả chi phí bồi thường.

Phối hợp với thông báo là ảnh chụp cuộc sống của Phuong Vi Vi, mặt khác nói chung là bình thường.

Tường Tịch xem lại một lần, rồi lướt qua các tin tức khác.

Sau đó, bất ngờ nhìn thấy một hình ảnh.

Tường Tịch há hốc mồm, trái lại Vương Mộng ở bên cạnh hô lên trước. “Trailer cuối cùng của ‘2033’!”

Tường Tịch cười lên.

Mấy ngày nay cô đầu tư, đóng phim, đối phó với Phuong Vi Vi, lại quên đi chuyện của bộ phim.

Giữa tháng hai, “2033” đã tung ra trailer đầu tiên, bởi vì tên tuổi của Dung An, một khi trailer được tung ra liền khiến cho dân mạng theo đuổi. Bây giờ trailer cuối cùng được tung ra, xem ra Dung An đã rút cuộc xác định thời gian công chiếu.

“Tường Tịch, em xem diễn xuất của chị, thấy được lắm. Giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Liên hoan phim Kim Ảnh năm nay sẽ thuộc về chị.” Vương Mộng thật tình vui mừng cho Tường Tịch. “Năm trước chị lấy được nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, năm nay lại lấy giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, còn có tài năng mới xuất sắc nhất. Nhất định sẽ loá mắt những kẻ mắt chó.”

Tường Tịch nghe cô ta ngớ ngẩn nói, nở nụ cười. Đúng vậy, năm nay mục đích chính của cô là dựa vào diễn xuất trong “2033” để lấy giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và tài năng mới xuất sắc nhất.

Giữa trưa, Tường Tịch kêu Vương Mộng mặc quần áo của cô đánh lạc hướng phóng viên, còn mình thì mặc quần áo của Vương Mộng đi phim trường.

Quay phim buổi tối rất mệt. Cô vắng mặt một ngày thì sẽ bổ sung vào lúc khác, đến cuối cùng thì vẫn là mình mệt, không bằng đi sớm quay cho rồi.

Nhưng tới nơi, Tường Tịch mới phát hiện hôm nay cô thật sự không cần đến phim trường.

Theo như Lâm Tu Dân nói, Phuong Vi Vi đã liên hệ với bọn họ, xác định là rời khỏi đoàn phim. Lâm Tu Dân dĩ nhiên rất bất mãn với hành vi này của cô ta, nhưng vẫn tìm diễn viên đã từng hợp tác qua ở trong giới đến thay thế Phuong Vi Vi. Hôm nay đều là quay tất cả các cảnh mà Phuong Vi Vi đã quay trước đó. Những cảnh diễn có Tường Tịch trong đó, toàn bộ do diễn viên tạm thời thay thế.

Tường Tịch đứng xem ở cạnh phó đạo diễn một hồi, cho đến khi diễn viên tạm thời kia xoay người thì mơ hồ.

Diễn viên thay thế cô kia lại có thể giống cô đến năm sáu phần. Nhưng không phải là dáng dấp của người nhà họ Phuong.

Lúc này Nguyên Tấn Thần kết thúc, vỗ vỗ camera trong tay cô, nói: “Cô ta là diễn viên thế thân của em, tới vào sáng hôm qua, chẳng lẽ em không biết?”

Tường Tịch lắc đầu.

Nguyên Tấn Thần nhìn cô với thâm ý, cuối cùng quay đầu nhìn người đang diễn ở trong phim trường, nói: “Nghe nói là tổng giám đốc Tần đưa tới.”

Tường Tịch nghiêng đầu, từ góc độ này vừa vận nhìn thấy sườn mặt của cô gái đó, hơi giống cô, nhưng về phong cách thì hai người chắc chắn là khác nhau.

Nhớ tới Tần Thành có oán giận đối với kịch bản này, Tường Tịch cười yếu ớt, xem ra Tiêu Diễn lại muốn bị tra tấn đây. Nhưng mà... Bộ phim này cô không cần thế thân.

Tường Tịch muốn đi nói với Lâm Tu Dân bỏ thế thân đi, nhưng Nguyên Tấn Thần gọi cô lại.

“Tường Tịch, buổi chiều tôi không có diễn, đi ra ăn một bữa cơm nhé, thế nào?”

Cô đã từ chối quá nhiều lần, sao hắn còn không hết hy vọng?

Tường tịch sờ sờ nhún cười, nói: “Được.”

Bất luận như thế nào, lúc này đây cô phải chặt đứt tất cả ý tưởng của Nguyên Tấn Thần, nên hay không nên có, trừ đây về sau sẽ không liên quan đến cô.

.....

Thành phố Z có nhiều nơi nổi tiếng, tuy tiện một chỗ nào đó cũng không tồi. Nhưng mà Nguyên Tấn Thần lái xe lòng vòng, cuối cùng dừng lại trong một chung cư.

Tường Tịch vén tóc ra sau tai, nắm lấy di động không xuống xe.

“Tôi thật xin lỗi, một mình mang em tới nơi này.” Nguyên Tấn Thần đứng cạnh cửa xe bên cô cười khổ. “Có người bạn nói em ở chung cư này, cho nên tôi cũng mua một căn. Tường Tịch, nếu đã đến đây, hy vọng em có thể đi lên nhìn xem.”

“Nguyên Tấn Thần.” Tường Tịch khẽ thờ dài. “Tôi đã nói tôi không có cảm giác với anh, sao anh...”

Sao lại cố chấp như vậy chứ?

“Tôi chỉ là muốn cho em biết tôi yêu em nhiều bao nhiêu.”

“Nhưng mà, tình yêu của anh, tôi không cần.”

“Đó là chuyện của em.” Về chuyện này dường như Nguyên Tấn Thần không bỏ được. “Tình yêu không phải là chuyện đơn phương, nhưng cũng không phải em nói không yêu là sẽ không yêu được.”

Tường Tịch bắt giác nhíu mày. “Nguyên Tấn Thần, anh đừng như vậy!”

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần mở cửa xe ra, giọng nói ần chứa khẩn cầu. “Tôi hy vọng em đi lên liếc nhìn một cái, sau đó ăn một bữa cơm với tôi.”

Dưới lầu có người qua đường tò mò nhìn về phía bọn họ. Tường Tịch nhẫn nhịn, xuống xe vào thang máy.

Nguyên Tấn Thần thở ra, cười đi theo vào, ần số.

Hắn ở ngay trên lầu Tường Tịch. Bộ cục bên trong căn hộ đều giống nhau, cho nên phía dưới phòng ngủ của Nguyên Tấn Thần chính là phòng ngủ của Tường Tịch.

Cảm nhận được điểm này, cả người Tường Tịch không thoải mái. Kiếp này, biểu hiện của Nguyên Tấn Thần rất giống nam phụ trong phim ngôn tình. Cô chán ghét, đồng thời lại có chút bất lực.

“Em ngồi xuống trước đi, tôi đi rót nước cho em.” Nguyên Tấn Thần lấy một đôi dép lê mới tinh ra cho Tường Tịch. “Còn nữa, em muốn ăn cái gì? Trong tủ lạnh có đồ ăn, tôi làm cho em.”

“Không cần.” Tường Tịch vỗ vỗ tường. “Tôi chỉ là tới liếc mắt xem một cái, bây giờ cần phải đi.”

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần nửa giờ giầy lên, trong mắt tràn đầy tổn thương sâu sắc. “Tôi học nấu ăn vì em, em ném thử tại chỗ này được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Chiến tranh lạnh

Lý trí nói cho Tường Tịch biết cô phải lập tức rời đi. Cô và Nguyên Tấn Thần không có một chút khả năng nào, ở đây chỉ có tạo thành phiền phức lớn hơn nữa cho nhau mà thôi.

Cô cúi đầu, xoay người.

Cánh tay lập tức bị giữ chặt.

Nguyên Tấn Thần thả đôi dép lê trên đất. Hắn xuất thân tốt, làm chuyện lấy dép cho người khác là lần đầu tiên trong đời.

“Tường Tịch.” Nguyên Tấn Thần chịu đựng cơn giận, bực dọc, phiền muộn, cố gắng bình tĩnh hoà nhã. “Rốt cuộc tôi đã làm cái gì khiến cho em tránh né như rắn rết?”

“Anh không có làm gì cả, là tôi không thích anh, tôi chán ghét anh. Nguyên Tấn Thần, anh buông tha tôi, cũng như buông tha cho chính mình, được không?”

Vai Nguyên Tấn Thần bỗng dưng sụp xuống.

Hắn giằng co nửa phút, khi ngẩng đầu lại thì trong mắt toả ra tia ảm áp. “Em hãy ở lại ăn cơm, tôi hứa từ nay về sau không làm phiền em nữa.”

Tường Tịch ngẩn ra, chậm rãi quay người lại.

Nguyên Tấn Thần thấy cô thay giày, cong cong khoé miệng, cười đi vào phòng bếp.

Tường Tịch một mình ngồi trên sô pha, không đi giúp.

Mấy phút đồng hồ sau, mùi thơm thức ăn từ trong phòng bếp bay ra. Lại mấy phút nữa, Nguyên Tấn Thần bưng một ly nước cùng một đĩa trái cây đã cắt xong đi ra.

Đép lê trên chân hần và dép lê Tường Tịch đang mang là cùng kiểu, hiển nhiên là kiểu đáng tình nhân.

Đỡ ly nước và đĩa trái cây trước mặt Tường Tịch, trên gương mặt khô ngô tuấn tú của Nguyên Tấn Thành đều là ý cười.

“Em ăn trước cái này đi, thức ăn sẽ lập tức xong ngay.”

Tường Tịch không nói lời nào.

Nguyên Tấn Thần cũng không giận, cười đi vào phòng bếp.

Hơn nửa giờ sau, âm thanh xào rau trong phòng bếp rốt cuộc ngừng lại.

Nguyên Tấn Thần từ trong phòng bếp nhô đầu ra, nói: “Em đến bàn ăn bên kia ngồi đi, đồ ăn lập tức được mang ra.”

Tường Tịch chờ dẫn ngồi vào bên kia.

Nguyên Tấn Thần làm tám món ăn, bốn rau bốn mặn, bốn lạnh bốn nóng, cộng thêm cháo. Vừa thấy liền biết là bỏ ra rất nhiều công sức để học.

Kiếp trước, Nguyên Tấn Thần không nấu ăn gì mấy, thường ngày ở trong nhà đều là Tường Tịch thu dọn. Nhưng kiếp này, Tường Tịch làm sao cũng không ngờ được hần lại đặc biệt đi học mấy thứ này.

“Em nếm thử cháo trước đi.” Nguyên Tấn Thần dùng muôi múc một chén nhỏ cho Tường Tịch. “Tôi mới học làm gần đây.”

Trứng muối trắng mịn mà không mùi, thịt nạc cắt thành miếng nhỏ bằng đầu ngón tay, màu sắc tuy rằng không bằng ăn ở nhà hàng, nhưng nhìn ra được người nấu ăn rất tỉ mỉ.

Sau khi Tường Tịch thử qua thì bỏ muôi xuống.

“Thế nào?”

“Mùi vị không tồi.” Lòng Tường Tịch mềm xuống một cách khó hiểu. Cô nếm qua tất cả đồ ăn một lần, trong ánh mắt hy vọng của Nguyên Tấn Thần, nói: “Anh nấu ngon lắm, nhưng mà...”

“Dừng.” Nguyên Tấn Thần ngăn cản cô tiếp tục nói. “Em ăn cơm trước đi.”

“Nguyên Tấn Thần.” Giọng nói của Tường Tịch không lạnh nhưng kiên quyết như cũ. “Anh có danh tiếng, có tiền, có địa vị, anh muốn tìm loại phụ nữ như thế nào đều có thể.”

“Em thì sao? Tôi chỉ muốn em.”

“Tôi thì không được.” Giờ phút này Tường Tịch không hề muốn tổn thương một người đàn ông đã vì cô mà nấu cơm, nhưng không thể không tổn thương hần. “Người tôi yêu là Tấn Thành. Đời này tôi chỉ yêu một mình anh ấy.”

“Không có khả năng khác sao?”

“Không có. Đời này tôi chỉ yêu một mình anh ấy.” Tường Tịch đứng lên, không quay đầu lại đi đến cửa thay giày, ngẫm nghĩ, nói tiếp: “Tôi hy vọng anh nói được thì làm được, sau này đừng đến làm phiền tôi nữa. Nếu không, tôi không ngại lợi dụng chức quyền riêng khiến cho anh gặp phải phiền phức.”

Âm cuối biến mất trong ánh mắt phẫn nộ của người ở ngoài cửa.

“Sao anh lại tới đây?” Tường Tịch đi đến nhìn số nhà ở ngoài cửa. “Không phải anh đi lộn tầng chứ?”

“Em cũng không đi lộn tầng.” Tấn Thành nhìn vào trong nhà xem xét, lại vươn đến ngửi trên người cô. Mùi thơm đồ ăn, được lắm, cô lên ăn cơm với đàn ông khác ở sau lưng anh.

Nhất là thấy người kia là Nguyên Tấn Thần, mà khi Nguyên Tấn Thần còn cười mời anh vào nhà ăn cơm, Tấn Thành không còn bình tĩnh.

Giữa trưa anh bỏ hộp, từ bên kia thành phố đến tìm Tường Tịch, nghĩ buổi tối dẫn cô đi ngâm suối nước nóng. Không ngờ rằng cô ở trong nhà người đàn ông khác, ăn đồ ăn anh ta làm.

“Em theo anh trở về.” Tấn Thành đen mặt, không phân bua lời Tường Tịch xuống lầu.

Tường Tịch cảm giác được con giận của anh, ngoan ngoãn đi theo.

Nhưng Tường Tịch đã quên một điểm, người đàn ông đang bị ghen tuông đốt trong lòng, đặc biệt là loại đàn ông có tính chiếm hữu mạnh mẽ từ trong xương cốt như Tần Thành thì tại thời điểm này không còn tự chủ nữa.

Bọn họ mới đi đến cầu thang bên kia thì Tần Thành đột nhiên tăng nhanh tốc độ. Anh nắm chặt cổ tay Tường Tịch, dưới chân như gắn bánh xe lửa (như là bánh xe lửa của Na Tra), xông xuống cầu thang.

Tường Tịch vốn mang giày cao gót nên khó khăn, nhưng Tần Thành không có nhìn cô. Lúc đi đến tầng một thì Tường Tịch nghe thấy một tiếng vô cùng nhỏ, cổ chân lập tức đau đớn.

“Tần Thành.” Tường Tịch nhin không được gọi anh, nhỏ giọng tức giận. “Anh dừng lại một chút.”

“Sao, chờ Nguyên Tấn Thần đuổi theo hả? Hay là em luyến tiếc hần?” Tần Thành nói ra miệng liền hối hận, nhưng tính đàn ông không chịu nhu nhược, khiến anh không hề tỏ ra áy náy.

Giống như một mũi dao nhọn cắm thẳng vào ngực, Tường Tịch dừng lại vài giây, vung Tần Thành ra, chỉ có mấy mét ở bên ngoài cửa nhà cũng không vào, cắn răng khập khiễng đi thẳng vào thang máy ở trước mặt Tần Thành.

Tần Thành thấy người nào đó hoàn toàn không quan tâm đến anh, tức giận đập lên tường, không nói hai lời đi xuống lầu từ thang máy ở bên kia, lái xe đi mất.

Đây là lần cãi lộn thứ hai của hai người sau đám cưới.

Khác với hồi tết lần đó, lần này bọn họ không ai để ý đến ai, như là mười bảy mười tám tuổi yêu nhau, chơi trò chiến tranh lạnh.

Thật ra Tường Tịch không có giận nhiều. Tần Thành một câu cũng không nghe cô giải thích thì thôi, nhưng anh lại dùng lời nói sỉ nhục cô.

Người khác nói như vậy, cô có thể làm bộ như không nghe thấy, nhưng anh thì không được.

Cô học nghệ thuật từ nhỏ, trong xương cốt vốn có sự cao ngạo, bướng bỉnh của người làm nghệ thuật, bởi vậy cũng giận. Cô trở lại đoàn phim, sau khi chờ chân hết sung, cho người đóng vai thế thân kia một khoản tiền, để cho cô ta đi.

Cô làm việc, nên nói nên cười vẫn như bình thường, nhìn không ra sơ hở.

Chỉ có Vương Mộng phát hiện thời gian Tường Tịch không quay phim thì tinh thần không tốt, luôn thất thần.

Cô ta lo lắng báo cho Lục Mạnh Nhiên, bên kia cũng đang sầu.

“Anh Lục.” Vương Mộng nhìn Nguyên Tấn Thần đang diễn cặp với Tường Tịch, di chuyển tới nơi khuất, thấp giọng nói: “Cảm xúc của Tường Tịch hai ngày nay không bình thường, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao!”

Lục Mạnh Nhiên rất ngạc nhiên Vương Mộng thần kinh thô lại nhìn ra bất thường. Anh lén nhìn ông chủ trong phòng họp đã bốc lột cấp dưới ba ngày nay, nói đùa: “Đoán là đã cãi nhau với tổng giám đốc Tần. Cô chăm sóc cô ấy cho tốt, xảy ra tình huống gì thì liên lạc với tôi ngay lập tức.”

Vương Mộng càng nghe càng lo lắng, nhin không được thấp giọng hỏi: “Tổng giám đốc Tần sẽ không bỏ rơi Tường Tịch chứ? Anh Lục, Tường Tịch sẽ không bị vui lấp chứ?”

Lục Mạnh Nhiên: “...”

Đầu óc của cô gái này không giống với người thường sao?

“Anh Lục!” Vương Mộng lo lắng gọi.

“Cô yên tâm đi.” Lục Mạnh Nhiên chịu đựng ánh mắt bắn tới của Tần Thành, kiên trì nói tốt cho tổng giám đốc Tần của bọn họ. “Giữa tổng giám đốc Tần và Tường Tịch có chút mâu thuẫn nhỏ, không có vấn đề gì khác. Mấy ngày nay cô chú ý nhiều đến thần thái của Tường Tịch.”

Cho dù Lục Mạnh Nhiên chính miệng bảo đảm nhân phẩm của Tần Thành, chuyện chiến tranh lạnh giữa Tần Thành và Tường Tịch trong một tuần vẫn lộ ra.

Có truyền thông chụp được ảnh của Tần Thành cùng một người phụ nữ đi vào khách sạn.

Người phụ nữ đó là con gái của thương nhân lớn nhất trong ngành ẩm thực ở thành phố Z, tốt nghiệp đại học danh tiếng ở nước ngoài, một năm trước về nước, sau đó tiếp quản phần sản nghiệp dưới tay cha mình. Cô ta làm việc trong nửa năm gần gũi đã nâng cao định mức lợi ích của công ty lên đến 3%. Hiện giờ, cô ta được vô số đàn ông trong lòng mơ ước tuyển chọn làm vợ.

Nhưng tầm mắt của cô ta rất cao, một năm trở lại đây nhìn vừa mắt không quá ba người đàn ông, Tần Thành là một trong số đó.

Cũng không biết có phải Tần Thành bất cần hay không. Hành tung một ngày của anh cùng với người phụ nữ kia đều bị chụp lại cả.

Báo chí miêu tả sinh động, khiến cho người ta có cảm giác Tường Tịch bị vứt bỏ.

Buổi sáng Vương Mộng nhìn thấy tin tức thì hơi lơ mờ, trong lòng cô ta nhớ kỹ không thể để cho Tường Tịch nhìn thấy, liền lên lấy đi đi động và máy tính bảng.

Nhưng giấy không thể gói được lửa, Tường Tịch lại là người có tâm tư nhanh nhạy, cảm giác được ánh mắt của người trong đoàn phim nhìn cô không thích hợp, lập tức mượn máy tính bảng của thợ hoá trang tới kiểm tra.

Internet ở chỗ đoàn phim rất nhanh. Tường Tịch gõ tên của Tần Thành và mình vào liền hiện ra mấy chục tin tức. Trên trang web biểu hiện tin tức mới nhất, là ba bốn tấm ảnh chụp Tần Thành cùng một người phụ nữ xa lạ.

“Tường Tịch.” Vương Mộng luống cuống tay chân giật lấy máy tính bảng trả lại cho nguyên chủ, lo lắng bất an dùng lời giải thích của Lục Mạnh Nhiên, hoảng sợ nói: “Anh Lục gọi điện thoại lại nói tin tức là giả, chị ngàn vạn lần đừng tin những gì trên đó nói.”

Tường Tịch cười cười: “Em không cần lo lắng, những tin tức này...” Mấy chữ cuối cùng được nói chậm rãi, rõ ràng, “Tôi không ngại.”

Thật vất vả hạ mình đến giải thích, Tần Thành mới vừa đi tới cửa liền nghe thấy một câu này thì con giận lại từ nổi lên, không thèm gõ cửa, đi thẳng ra khỏi phim trường.

Lục Mạnh Nhiên cũng nghe được, đứng tại chỗ thờ dài.

Những người khác trong phim trường như có chút đăm chiêu.

Hai người chiến tranh lạnh đến giữa tháng tư còn không có gặp mặt một lần, không nói một câu. Trong khoảng thời gian này, Tường Tịch đều ở khách sạn, không trở về căn hộ một lần nào, khi rảnh thì xem xét kịch bản, rất chuyên nghiệp. Ngược lại trên internet, scandal của Tần Thành và cô gái họ Dương xôn xao cả nửa giới showbiz, không biết có bao nhiêu người nhìn Tường Tịch mà chê cười ở sau lưng.

Vương Mộng được lệnh của Lục Mạnh Nhiên, mỗi ngày không cho Tường Tịch xem báo giấy, xem tin tức. Nhưng nhìn thấy sự tình ngày càng dữ dội, Vương Mộng nhịn không được. Cô ta tìm lúc mà tâm trạng Tường Tịch nhìn không tệ, quyết định dò xét ý tứ.

“Tường Tịch.” Vương Mộng đắn đo. “Đạo diễn Lâm nói cho chị nghỉ một ngày, chị thấy chúng ta có thể nhân dịp này trở về công ty một chuyến không?”

“Em muốn trở về?” Tường Tịch gãi lên cánh tay, nhìn trời. “Vậy quay xong buổi tối thì trở về đi. Ngày mai là lễ premiere* của “2033”, về sớm một ngày cũng tốt.”

(*là lễ chiếu phim ra mắt ngày đầu tiên)

“Vậy em đi báo với anh Lục nha?”

“Được! Đúng rồi, em đặt giúp chị một phòng, tốt nhất là khách sạn gần với chỗ phim premiere.”

Động tác của Vương Mộng ngừng lại. “Chị không trở về... căn hộ sao?”

Khoé miệng Tường Tịch mang nụ cười, giọng nói bình thường. “Trong nhà không có người ở thời gian dài, bây giờ tìm người quét dọn chỉ sợ hơi trễ. Em trước hết đặt phòng cho chị đi, dù sao chị ở có hai ngày là trở lại.”

Mặt Vương Mộng lộ vẻ khó xử.

Tường Tịch vẫn cười như cũ. Cô sao mà không biết ý nghĩ trong lòng của Vương Mộng. Nhưng mâu thuẫn của cô và Tần Thành dù sao vẫn phải là hai người bọn họ tự giải quyết. Ý tưởng của cô là tính nói cho Vương Mộng biết, sau đó thông qua miệng của những người khác truyền đến tai Tần Thành, cũng không bằng cô tự mình đem trong lòng nói cho Tần Thành nghe.

Cái người Tần Thành kia, thật ra là hy vọng bọn họ mặt đối mặt nói chuyện một lần chứ gì! Lần trước anh đến, tuy rằng cô không gặp được, nhưng có thể đoán ra suy nghĩ của anh.

Nhưng có lẽ anh thật sự tức giận, mất mặt mũi đến nói chuyện với cô. Vậy không sao, lần này cô chủ động. Trước kia anh đã chủ động nhiều lần, bây giờ bọn họ thành thoả mãn đôi vai cũng có thể coi như là tình thú.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Giải thích hiểu lầm

Lễ Premiere của phim “2033” được tổ chức ở nhà hát lớn nhất của thành phố C. Đêm đó, ngoài tất cả diễn viên của bộ phim lên sân khấu ra, còn có một số ngôi sao, nhân vật nổi tiếng của địa phương và trên trăm fan được chọn ngẫu nhiên.

Tường Tịch là diễn viên chính của bộ phim, thế cho nên là một trong những người được chú ý lớn nhất của phim. Bởi vậy chiều hôm nay, vừa hơn hai giờ là cô đã bị Vương Mộng kéo đi làm tóc.

Lễ phục đã sớm được chọn, kiểu dáng mùa xuân mới của Givenchy vừa được đưa ra thị trường – áo đầm ngắn không vai màu xanh lam, mới được chuyển về bằng máy bay vào hai ngày trước. Bởi vì màu sắc của bộ lễ phục nhạt hơn bộ màu đỏ Tường Tịch đã mặc vào buổi Liên hoan phim, cho nên Tường Tịch có vẻ nhỏ hơn vài tuổi so với thực tế.

“Cô Tường, trước kia cô hay đi theo đường lối thành thực.” Thọ tạo hình rất không đành lòng làm hồng mái tóc dài đen bóng của Tường Tịch, liền đề nghị nói: “Không thì lần này theo phong cách trẻ trung đi.”

Vương Mộng ở kế bên gật gù đồng ý. “Chị chưa từng đi theo phong cách trẻ trung, không bằng thử xem, nếu không được thì sửa lại, dù sao vẫn đủ thời gian.”

Nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của hai người bọn họ, Tường Tịch đành phải cười gật đầu.

.....

Lễ Premiere bắt đầu lúc bảy giờ rưỡi, Tường Tịch đến trước một tiếng. Không phải là lần đầu tiên nhà hát tổ chức lễ Premiere, mọi việc đều rất đúng thời gian đã định. Lúc Tường Tịch đến, trước cửa nhà hát đã trải xong thảm đỏ, mấy chục thước tường ký tên ở bên ngoài cũng đã đặt xong, hai người MC đang phỏng vấn nhà sản xuất phim, hơi có chút tư thế như thảm đỏ của lễ Liên hoan phim.

Vương Mộng không có cách nào đi theo cô, Tường Tịch ngồi ở trong xe đã ngừng vài giây, rồi mở cửa xe bước ra.

Hai bên thảm đỏ là phóng viên và một số fan, bị nhân viên bảo an chặn lại, chờ sau khi mình tinh đi qua thì bọn họ mới có thể đi vào.

Tường Tịch mang theo nụ cười bước trên thảm đỏ, nhận lấy tiếng hò hét của phóng viên và fan ở hai bên.

Cô đi không chậm, nhưng người sau lưng nhanh, cho nên cô mới vừa nhận phỏng vấn của người MC xong thì người sau lưng liền đối diện với cô.

Nhiều ngày không gặp, Tần Thành có chút thay đổi. Tây trang màu đen hoàn mỹ thể hiện thân mình cao ngất rần chắc của anh, một đôi mắt phượng gọi tình, khoé môi nhếch lên ba phần cười như có như không, ôn hoà hơn hai phần so với lúc trước, cảm giác gần gũi hơn một chút.

Tường Tịch cười, liếc mắt nhìn anh một cái, rồi chuyển hướng ánh mắt về phía bạn gái bên cạnh anh. Ủ, người thật nhìn đẹp hơn so với trong ảnh, khí chất cũng tốt, chẳng trách phóng viên ghép đôi cô ta với Tần Thành.

Trai tài gái sắc, thật không tồi.

Cô khẽ gật đầu, xoay người phóng khoáng rồi đi.

“Tần Thành, tôi thấy sao cái vị kia nhà anh chẳng hề để ý gì cả vậy? Thế nào? Không bằng chúng ta thật sự tới luôn?” Người phụ nữ nhìn bóng dáng đã đi xa của Tường Tịch, huyết sắc cười vui sướng khi người gặp họa.

“Cô có nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tần Thành trừng cô ta, chuyển qua hung hăng trừng bóng dáng của Tường Tịch. Anh tức giận gần một tháng nay, cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới cô, nhưng cô lại làm như người không có việc gì, còn ăn mặc quyền rũ như vậy.

Gánh lấy ánh mắt như đốt ở sau lưng, Tường Tịch tìm thấy tên của mình, ngồi vào hàng ghế đầu của lễ Premiere.

Trùng hợp, bên trái là Dung An, bên phải là Lâm Dật, phía sau không khéo là chỗ Tần Thành và cô gái họ Dương.

Các minh tinh lục tục đi vào, không bao lâu, phòng chiếu phim to như vậy đã vang lên tiếng chào hỏi của mọi người.

Tường Tịch dựa vào bên trái nói vài câu với Dung An, lại đáp lại chào hỏi của những người trong giới, còn lại vài phút liền im lặng ngồi tại chỗ nghe đạo diễn và Dung An trò chuyện.

“Anh muốn nói?” Cô gái họ Dương ngồi không yên, nghiêng người rỉ tai với Tần Thành: “Muốn tôi giúp anh không?”

“Cám ơn cô, nhưng không cần.” Cả người Tần Thành đều ngâm trong vại dấm chua, vừa nói là ầm ầm bốc lên khí chua lè. “Người ta là đại minh tinh, công việc rất nhiều!”

Âm thanh của anh rất lớn, như là cố ý làm cho người nào đó nghe. Cô gái họ Dương nhìn nhìn Tường Tịch như lão tăng ngồi thiền ở phía trước, không phúc hậu che miệng cười.

Như là làm cho Tần Thành thêm ngọt ngào, lúc này trong hội trường lại có một người vào, ôm một bó hoa, không coi ai ra gì đưa đến trước mặt Tưởng Tịch.

“Chúc mừng em.” Nguyên Tấn Thần một thân tây trang tao nhã, trong nháy mắt giết không ít nữ minh tinh và fan đang ở hiện trường.

Tưởng Tịch không thể nhận ra nhũ mào, lập tức mỉm cười, nhận lấy hoa, nói: “Cảm ơn Nguyên sư huynh.”

“Không cần cảm ơn.” Nguyên Tấn Thần ôm Tưởng Tịch một cái rất nhanh. “Sau này chúng ta vẫn là bạn bè.”

Ý này của hắn chính là không còn dây dưa. Tầng đá lớn trong lòng Tưởng Tịch được hạ xuống, ngầm đồng ý với hành động của Nguyên Tấn Thần.

“Ái chà, xem ra là thật sự muốn ly hôn đó!” Cô gái họ Dương nói thầm một tiếng, cúi người nói: “Bộ dáng của Nguyên Tấn Thần không kém hơn anh, tính tình cũng tốt. Tôi thấy vợ của anh và hắn là một đôi trời sinh, hưởng chỉ người ta cùng là người trong giới.”

Tần Thành hoàn toàn nổi bão: “Cô im miệng cho tôi, không nói lời nào không ai cho là cô cảm cả.”

Cô gái họ Dương lại lo sợ thiên hạ không loạn, nói: “Nổi giận? Chắc chắn, bà xã nhanh chóng có người yêu, đáng thương, đáng thương.”

Tưởng Tịch ngồi ở hàng trước, nghe phía sau thầm thì, hừ hừ thực thực liếc mắt về phía âm thanh, ánh mắt thay đổi mấy lần.

Cũng may là lễ Premiere nhanh chóng bắt đầu.

Người dẫn chương trình trước hết mời tất cả nhân viên của đoàn phim lên sân khấu làm một phỏng vấn vắn tắt, sau đó mới bắt đầu chiếu phim.

Lần đầu tiên Tưởng Tịch xem thành phẩm, nên đặc biệt chuyên tâm cho tới màn cuối cùng.

Ánh sáng hậu kỳ được xử lý thật thích hợp, khiến cho khi người ta vừa nhìn đến ánh sáng kia liền cảm giác được hy vọng. Đến khoảnh khắc tiếng vỗ tay vang lên, mọi người trong đoàn phim theo Tưởng Tịch cúi đầu chào khán giả.

Cuối cùng, do Dung An lên sân khấu nói một ít lời cảm tạ. Lễ Premiere coi như chính thức kết thúc.

Tưởng Tịch vốn tính là sau khi lễ Premiere kết thúc thì tìm một chỗ nói chuyện với Tần Thành, nhưng thấy vừa kết thúc thì anh liền kéo cô gái họ Dương đi ra ngoài, nên từ bỏ ý định.

“Tưởng Tịch, giờ chúng ta trở về khách sạn hả?” Vương Mộng xuống xe, nhìn xung quanh. Không phải là anh Lục nói tổng giám đốc Tần đến sao? Nhưng rốt cuộc người ở đâu? Sao tìm không thấy?

“Không.” Tưởng Tịch xoa bóp ấn đường. “Chúng ta quay về đoàn phim.”

“Không phải, không phải chị muốn ở khách sạn sao?” Vương Mộng luống cuống. Tưởng Tịch muốn trở về đoàn phim như vậy, không phải là thật sự tan vỡ với tổng giám đốc Tần chứ!

“Chút nữa em trả phòng lại đi.” Tưởng Tịch mở nhạc lên, một bản nhạc êm dịu phát ra, tâm trạng cô tốt hơn một chút. “Tôi đã làm trễ tiến độ của đoàn phim không ít. Bây giờ trở về, sáng mai có thể quay tiếp tục.”

Nói đến chậm trễ tiến độ, Vương Mộng nhất thời không có ý kiến, nhưng ánh mắt dừng ở trên gương mặt mỗi một của Tưởng Tịch, không cam lòng ngồi trở lại trong xe.

.....

“Anh đi nhanh như vậy làm gì?” Cô gái họ Dương ồ ào bất mãn. “Tôi còn chờ chụp ảnh với Nguyên Tấn Thần, anh đi nhanh như vậy thì làm sao tôi nói chuyện với anh ấy được.”

“Cô muốn nói như thế nào liền nói như thế đó.” Tần Thành giống như xách con gà con, nhét người vào trong xe Lincoln dài (giống như xe Limousine nhưng là hiệu Lincoln), dặn tài xế: “Đưa cô Dương an toàn trở về.”

Nói xong, ba bước thành hai bước chuyển hướng sang lối khác.

Tưởng Tịch mới vừa ngồi vào trong xe.

Đầu óc Tần Thành nóng lên, tức giận gì đó cũng không thấy, anh bước nhanh qua, gõ cửa sổ.

“Tổng giám đốc Tần?” Vương Mộng ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu. “Tưởng Tịch, tổng giám đốc Tần tới.”

“Cô đi xuống đi.” Tần Thành không có thời gian nói lời vô ích với Vương Mộng, mở ra cửa xe, nói: “Hôm nay Tưởng Tịch về nhà, tự cô tìm xe về đi.”

Tưởng Tịch thờ ơ nhìn anh một cái.

Tần Thành làm như không thấy, thay Vương Mộng, lái xe đi.

Tường Tịch ngồi ở ghế phó lái, không nói lời nào.

Tần Thành muốn nói, nhưng sợ mình bị Tường Tịch làm cho nổi điên lên ở trên đường, nhịn nhục, về đến cửa nhà mới mở miệng, “Chúng ta nói chuyện.”

Tường Tịch hí hí mắt. “Được.”

Vì thế, hai vợ chồng hơn nửa đêm ngồi trong phòng khách ngả bài.

Tần Thành hít sâu một hơi, nói: “Tất cả scandal của anh và cô Dương đều là giả.”

“Tường Tịch gật đầu: “Em biết.”

Tần Thành: “...”

Cô ấy biết, là cô ấy tin tưởng mình? Tường Tịch nói tiếp: “Chỉ là em không biết các người đang làm cái gì.”

Tình huống này như là thâm lý và xét xử. Tần Thành nghĩ đến những chuyện mình làm thì ản đường nhú thành chữ 川.

Độ cong khoé môi Tường Tịch lớn hơn một chút. “Em cho rằng các người là bạn bè, nhưng em nghĩ không ra, là bạn bè gì mà ba ngày hai bữa thì gặp mặt.”

Tần Thành cau mày, mấy lần há miệng nhưng nói không ra lời, sau cùng nhắm hai mắt lại cam chịu nói: “Anh học nấu ăn với đầu bếp nhà họ Dương, anh đang học nấu ăn cho em”

Tường Tịch giương mắt nhìn anh chăm chú.

Tần Thành mở mắt lên, lập lại một lần nữa: “Anh đang học nấu ăn. Bà Tần, sau này em có muốn ăn thì anh làm cho.”

Trong lòng Tường Tịch có đoán qua việc này, nhưng mà để Tần Thành chính miệng thừa nhận, cô phát hiện cô muốn khóc lên. Ở đoàn phim nhiều ngày như vậy, lúc cô giận Tần Thành cặp kè với người phụ nữ khác thì đã tự nghĩ lại nếu không phải cô không cho Tần Thành cảm giác an toàn thì hai người bọn họ sao lại bởi vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà cãi nhau. Anh nói chuyện khó nghe là không đúng, nhưng biểu hiện của cô có thật sự tốt không?

Đứng dậy ôm lấy Tần Thành, Tường Tịch áp vào mặt anh, cười ra vài giọt nước mắt. “Cám ơn anh, ông Tần, em rất cảm động.”

“Vậy em thì sao?” Tần Thành tức giận một thoáng trời, nên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tường Tịch. Anh nắm lấy cằm cô, cho dù nhìn thấy nước mắt cũng không lùi nửa bước.

Tường Tịch không coi vào trong mắt chuyện mờ ám của anh, trong lòng anh thở dài bất đắc dĩ. Nhất thời im lặng trong chốc lát, cô tại áp tới một lần nữa, cọ vào mặt Tần Thành, nói: “Ngày đó, Nguyên Tấn Thần nói chỉ cần em ăn cơm anh ta nấu một lần thì từ nay về sau không làm phiền em nữa.”

Cho nên ngày đó cô ấy ở trong nhà Nguyên Tấn Thần? Cho nên anh trách lầm cô ấy?

Tường Tịch cảm giác được anh dao động, nói tiếp: “Tần Thành, em đã nói không thích Nguyên Tấn Thần thì sẽ không có quan hệ với anh ta. Đương nhiên, việc kia em cũng có sai, là em bình thường không đủ thẳng thắn thành khẩn, mới tạo nên ấn tượng sai cho anh. Thật xin lỗi, là em sai.”

Cảnh tượng này có chút huyền huyền, Tần Thành nắm nắm cánh tay, cảm giác được đau mới tin là thật. Nhưng tiếp theo, anh liền phát hiện tư thế của hai người bọn họ rất thân mật.

Tường Tịch thế nhưng áp mặt của mình không ngừng cọ xát. Hơn nữa, áp vào trong ngực anh vừa khéo là... Tần Thành chưa ăn cơm tối, từ lúc ra khỏi rạp chiếu phim đã cảm thấy đói, nhưng hiện giờ dạ dày anh không đói mà lòng đói.

Hiểu lầm được nói ra, Tường Tịch thông suốt sáng tỏ, chủ động lui lại, đan mười ngón tay với Tần Thành. “Ông Tần, xin hỏi có thể mời anh khiêu vũ một bản không?”

Tần Thành: “...”

Trong phòng không có nhạc, Tường Tịch liền cùng Tần Thành dựa theo tiết tấu khiêu vũ trước kia, chậm rãi đi đi lại lại. Có lẽ là ánh đèn mờ mờ, hai người có chút động tâm, cuối cùng dừng bước, mỗi áp vào nhau trao đổi hô hấp.

Tường Tịch mơ mơ màng màng cảm thấy mình đi trên mây, khi thỉnh linh bị cảm giác mát kích thích thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường trong phòng ngủ, Tần Thành đang nắm lấy bộ lễ phục cô mặc, cùng cô nhìn nhau.

Ánh trăng chiếu vào phòng ngủ, làm cho trên mặt Tần Thành có một vầng sáng, rất là quyến rũ.

Tường Tịch trộm nhìn Tần Thành vài giây, vuốt tay anh, hơi run rẩy giật ra dây thắt lưng ở bên hông.

Lời ngoài đề

Thật sự muốn cho boss Tần phúc lợi, nhưng mà viết phải thông qua xét duyệt, cho nên liền dừng lại chỗ này...

Cat: Hehehe...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Gặp phải Phương Vi Vi

Tường Tịch xin nghỉ ngày hôm sau.

Đối với bên ngoài nói là bị bệnh, nhưng nguyên nhân thực sự là...

Tường Tịch quảng di động đi, một tay đỡ thắt lưng, một tay dè xuống chân, chậm rãi ngồi dậy.

Ra giường dưới thân khô ráo ấm áp, nghiễm nhiên là đã được dọn dẹp qua. Cúi đầu nhìn vết bầm ở bên eo và nhiều ngón đỏ loang lổ ở ngực, Tường Tịch cảm thấy trước khi bị phim được quay xong cô cần phải ở khách sạn.

“Em thức rồi?” Tần Thành đẩy cửa ra đi vào, trong tay bưng một chén cháo. “Em đói bụng không? Muốn ăn trước một chút gì không?”

“Em muốn đi tắm trước.” Tường Tịch gạt chăn ra, chợt mặt đỏ lên, nhanh chóng kéo chăn trở lại.

Tần Thành mất phương chợt loé, nở nụ cười xấu xa.

Sáng nay thức dậy, anh đã nghĩ ngay đến về mặt sau khi thức dậy của Tường Tịch. Cô đối với chuyện gì cũng không để tâm, trước mặt anh luôn là một bộ dáng không thêm để ý. Cho nên, anh đặc biệt muốn biết cảm giác của cô sau đêm đầu tiên là gì.

Hiện tại xem ra không tồi. Ít nhất là đỏ mặt.

Tâm tình Tần Thành thật tốt, vì thế bỏ cháo xuống, không nói hai lời bồng Tường Tịch lên. “Em chắc là không đi được, anh bồng em đi.”

“Anh để em xuống.” Tường Tịch chỉ vào dép lê nằm lộn xộn trên sàn. “Em tự mình đi.”

“Em không đi được.” Tần Thành nhìn không chớp mắt, đi vào nhà tắm, thả người ngồi trên bồn cầu, sau đó xoay người tự mình mở nước.

Tường Tịch khẽ cắn môi, hừ nói: “Anh đi ra ngoài trước đi.”

Tần Thành xoay người, tươi cười quyến rũ. “Anh giúp em.”

Anh còn có thể càng không biết xấu hổ hơn không?

Tường Tịch đen mặt, đứng chân không trên đất, nói: “Anh không đi ra thì em đi.”

“Trên mặt đất lạnh.” Tần Thành ưỡn mặt ôm người lên. Tường Tịch kinh hô một tiếng, theo bản năng ôm lấy cổ anh.

Tần Thành đắc ý cười ra tiếng, cẩn thận để người vào trong bồn tắm, ánh mắt dịu dàng như nước. “Anh đi ra ngoài, ngay tại bên ngoài, em có gì thì bảo anh. Bà Tần, anh yêu em.”

Tường Tịch liếc xéo anh một cái.

Tần Thành sờ sờ mũi, cảm theo chân, không cam lòng đi ra ngoài.

Cửa phòng tắm nhẹ đóng lại. Tường Tịch thả lỏng người ngồi vào trong nước, một lúc lâu sau cũng cười.

Nhưng rất nhanh, cô liền cười không nổi.

Bởi vì, khăn tắm của cô ở bên ngoài, trong phòng tắm chỉ có một cái áo sơ mi bị Tần Thành thay ra.

Gọi Tần Thành, Tường Tịch có chút gọi không ra miệng. Nhéo ấn đường nửa phút, Tường Tịch cam chịu số phận mặc áo sơ mi của Tần Thành, đánh răng rồi đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ không có ai, Tường Tịch vội chạy đến tủ quần áo ở bên cạnh, tìm áo ngủ của mình thay, kiểm tra xong một lần không có vấn đề gì, đang tính xoay mình thì bị người ôm lấy từ một bên.

“Tường Tịch.” Giọng nói Tần Thành khàn khàn. “Cảm ơn em.”

Tường Tịch đưa tay cầm qua khăn lau tóc, nghe vậy từ một tiếng.

“Cảm ơn em đã bằng lòng.” Tần Thành quay 90 độ, đối mặt với Tường Tịch, ngay sau đó, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, nói: “Anh thật vui!”

Tường Tịch sùng sốt vài giây, cười lặp lại động tác của anh, nói: “Cũng cảm ơn anh, Tần Thành, kiếp này yêu em.”

Tần Thành nghe thấy không hợp lý, nhưng không suy nghĩ, liền kéo Tường Tịch ra ngoài ném thứ đồ ăn anh làm.

Khẩu vị của người thành phố Z và thành phố H giống nhau. Mục đích anh học nấu ăn với lão đầu bếp của nhà họ Dương là không sai. Nếu học không đúng với ẩm thực của Tường Tịch, chẳng phải là lãng phí thời gian sao. Tần Thành nghĩ đến những món ăn Nguyên Tấn Thần làm, trong lòng đảo mắt xem thường.

Hai người ăn cơm xong, Tần Thành thu dọn chén đĩa, Tường Tịch ngồi ở sofa xem tivi.

Buổi sáng ít có chương trình hay, Tường Tịch đành phải ấn lung tung, cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

“Phương Vi Vi trở về từ nước Anh tối hôm qua.” Tần Thành mang máy tính cho Tường Tịch xem. “Cô ta tiếp quản công ty ở nước ngoài của Phương Duệ. Ngày hôm qua trở về chủ yếu là tham gia một chương trình phỏng vấn kinh tế.”

“Những chuyện này không liên quan tới em.” Nhắc đến Phương Vi Vi, sắc mặt Tường Tịch liền lạnh xuống. “Chỉ cần cô ta không gây phiền phức cho em.”

“Em yên tâm đi!” Tần Thành nghiêng đầu chọc ghẹo. “Có anh ở đây, sẽ không cho cô ta cơ hội nào.”

“Đúng rồi, em nghe nói vụ án của Vu Bội đã qua nhiều ngày thẩm tra.”

“Là ba ngày sau.” Tần Thành vuốt xuôi mái tóc Tường Tịch từng cái một. “À dám bắt cóc em, anh sẽ khiến cho ả trả giá thật lớn. Nhưng đến lúc đó em không cần đi, Mạnh Nhiên sẽ đại diện em chờ phán xét.”

Tường Tịch gật đầu.

“Còn nữa, buổi tối có một bữa tiệc, em đi tham dự với anh.”

“Được.”

.....

Tường Tịch cho rằng đám tiệc mà Tần Thành nói là của một nhân vật nổi tiếng nào đó của thành phố tổ chức, nhưng tới nơi mới phát hiện người tổ chức tiệc là cái cô Dương kia.

Càng không ngờ tới là mẹ hai nhà họ Phương và Phương Vi Vi đều ở trong đám tiệc.

“Em đi tới chỗ yên tĩnh.” Tường Tịch thấy mẹ hai nhà họ Phương đi về phía bên này, ý định đầu tiên là lập tức rời đi. Nhưng mục đích của mẹ hai nhà họ Phương chính là khiến cho cô không thoải mái, thì làm sao để cho cô được toại nguyện.

“Tiểu Tịch.” Mẹ hai nhà họ Phương vô cùng thân thiết gọi người bỏ đi ở phía trước là Tường Tịch. “Đã lâu không gặp, mẹ hai rất nhớ cháu!”

“Bà Phương.” Tường Tịch gật đầu. “Xin chào, đã lâu không gặp.”

“Ồi chào! Tiểu Tịch, cháu bây giờ ngay cả một tiếng mẹ hai cũng không chịu kêu sao?” Bà Phương làm như là thật, nói: “Không phải là cháu còn nghi ngờ Phương Vi Vi chứ? Tiểu Tịch, mẹ nói cho cháu, Vi Vi thật sự không có nói trước mặt truyền thông là cháu vào giới này, tất cả các chương trình đều là ông Tần ở sau lưng an bài. Nó thật sự quan tâm đến cháu, nó không muốn cháu bị fan chán ghét.”

Ở đây đều là nhân vật nổi tiếng, bà Phương hô lên như vậy, tất cả những người khác đều dùng ánh mắt khác biệt nhìn Tường Tịch, giống như cô thật sự làm rất nhiều chuyện xấu, tội ác tày trời.

Tường Tịch cảm thấy chán ghét đối với hành động của bà Phương, nhưng kêu cô đấu với một người phụ nữ trung niên ở trong yến tiệc thì cô không thể nào giữ được mặt mũi của mình và Tần Thành.

Trước khi bà Phương mở miệng lần nữa, Tường Tịch nghĩ bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn, nói: “Bà Phương, tôi nghĩ, ngoài cậu út ra, tôi và nhà họ Phương các người không quen biết. Về phần Phương Vi Vi, xin thứ cho tôi lỡ mồm, tôi và cô ta vốn không có quan hệ, tại sao nói đến hại cô ta?”

“Cháu không hại nó, cậu út của cháu có thể đưa nó đi nước Anh sao? Cháu không hại nó, cậu út của cháu có thể đuổi cả nhà chúng tôi ra ngoài sao?” Mẹ hai nhà họ Phương chỉ vào Tường Tịch. “Vi Vi từ nhỏ đã đối xử tốt với cháu. Trước kia tôi cũng chiều chuộng cháu như là con gái ruột. Cháu trưởng thành thì cũng không thể vong ân bội nghĩa như vậy.”

“Tiểu Tịch, cháu nói cháu ở trong giới giải trí tốt như vậy, tại sao còn muốn đối phó với Vi Vi? Vi Vi thật sự thích ca hát, đóng phim. Nó không nghĩ tới giành giật cái gì với cháu, sao cháu không khoan dung nó vậy? Chẳng lẽ nói Phương Vi Vi chết đi thì cháu mới chịu buông tha cho nó sao? Đúng rồi, ngày hôm qua Vi Vi ở ngoài sân bay bị tai nạn xe trượt da, cũng là do cháu phái người đi làm chứ gì! Tiểu Tịch, Vi Vi là chị họ của cháu, cháu không thể độc ác như vậy!”

“Bà Phương, mời bà chú ý lời nói, nếu không tôi sẽ thưa bà tội phỉ báng.” Tường Tịch càng nghe càng giận. Bà Phương thật sự nghĩ rằng tại đây, trong trường hợp như thế này cô không dám ra tay đánh bà ta sao? Cô có thể nhịn, nhưng không có nghĩa là cô sẽ luôn dễ dàng tha thứ.

“Phỉ báng? Tiểu Tịch, cháu hại Vi Vi, còn muốn hại mẹ sao? Không phải là cháu nghĩ là có nhà họ Tần làm chỗ dựa sau lưng, cháu liền có thể coi thường pháp luật sao? Tiểu Tịch, tôi nói cho cháu biết, cháu sợ chết nhưng tôi không sợ. Vi Vi bị uất ức thật lớn là do cháu, tôi ngay cả trả giá nửa cái mạng này cũng không để cho cháu tùy ý làm bậy.”

“Bà Phương, tôi nghĩ pháp luật rất công chính, không phải bà nói coi thường là có thể coi thường được.” Tần Thành bưng champagne tới, đứng chắn ở sau lưng Tường Tịch, nói: “Tường Tịch tiến vào giới giải trí là dựa vào thực lực của cô ấy. Nếu bà suy bụng ta ra bụng người, chúng tôi cũng không có biện pháp gì. Nhưng bà Phương nói chuyện thì xin chú ý một chút, dù sao cái mà bà đại diện chính là hình tượng nhà họ Phương. Đương nhiên nếu bà phốt lờ cũng được, chúng tôi không quan trọng.”

Tần Thành ra mặt quả nhiên có phản ứng khác biệt, nói mấy câu đã khiến cho mẹ hai nhà họ Phương á khẩu không trả lời được.

“Anh Tần, tôi không phải ý này.” Bà Phương thấy Tần Thành nói đỡ cho Tường Tịch, trong lòng không biết anh rốt cuộc là quan tâm thật sự tới Tường Tịch hay là ra về. Bà ta dùng khoé mắt lướt qua quần chúng chung quanh, thay đổi về mặt, nói: “Xin anh đừng hiểu lầm.”

“Nếu tôi hiểu lầm thì sao? Bà Phương phải xin lỗi vợ tôi trước mặt mọi người chứ?” Trong đôi mắt xẹt qua một tia thâm độc, Tần Thành khẽ uống một ngụm champagne, chờ câu trả lời của bà ta.

“Tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi với Tường Tịch.” Phương Vi Vi đẩy đám người ra, đi tới, lấy qua ly rượu đỏ của người phục vụ, uống một hơi cạn sạch. “Xin lỗi tổng giám đốc Tần, xin lỗi Tường Tịch.”

Tần Thành cười khẩy, lườm cô ta một cái, kéo Tường Tịch bỏ đi.

Phương Vi Vi chờ cho đám người phân tán thì kéo bà Phương trở về xe.

“Mẹ, khi không mẹ tìm Tần Thành làm gì? Anh ta không phải là người chúng ta có thể đối phó được.” Phương Vi Vi ném cho bà Phương sắc mặt giận.

“Mẹ là trút giận cho con.” Bà Phương giậm chân. “Ai biết Tần Thành sẽ giúp con tiện nhân Tường Tịch kia chứ.”

“Cho nên chúng ta cũng đừng đấu với cô ta.” Phương Vi Vi dựa vào cửa kính xe, khóc. Thân mình mảnh mai không ngừng run rẩy. “Mẹ, chỉ cần có Tần Thành là chỗ dựa sau lưng, chúng ta sẽ không đấu lại Tường Tịch đâu.”

“Mẹ không tin.” Bà Phương tự phụ mình là mưu mô đệ nhất thiên hạ, lau nước mắt cho con gái, xót xa nói: “Bất quá, nếu con tiện nhân Tường Tịch kia bởi vì Tần Thành nên mới ngang ngược như vậy, mẹ đây liền giết Tần Thành lại cho con. Đến lúc đó, Tần Thành đứng về phía con, mẹ xem cô ta còn có thể hại con như thế nào?”

Phương Vi Vi: “...” Cũng chỉ có biện pháp này thôi. Mặc dù có lỗi với mẹ cô ta, nhưng vì tương lai của mình, cô ta chỉ có thể làm như vậy.

.....

Sau khi hai mẹ con nhà họ Phương rời đi, Tường Tịch rốt cuộc có giây phút yên tĩnh.

“Phương Vi Vi chưa chết tâm.” Tần Thành dựa vào, nói: “Anh sẽ cho cô ta một chút giáo huấn.”

“Được.” Tường Tịch không phản đối. “Nhưng không cần liên quan đến cậu út.”

“Anh sẽ cố gắng.” Tần Thành thì thâm vào tai cô. “Nhưng em phải dùng cái gì để đổi lại.”

“Thật xin lỗi.” Tường Tịch buông tay. “Em vừa gọi điện thoại cho Vương Mộng, sau buổi tiệc thì cô ấy sẽ mang em về đoàn phim.”

“Anh xin nghỉ một tuần cho em.” Tần Thành bắt mạch. Anh tính đêm nay, đêm mai, liên tiếp mấy đêm đều làm một ít chuyện có ích cho thân thể. Nếu cô đi rồi thì anh còn làm như thế nào được?

“Đối với anh, chậm trễ một ngày liền tổn thêm tiền một ngày.” Tường Tịch đề tay duỗi tới của anh. “Những điều bà Phương nói hôm nay, ngày mai khẳng định sẽ truyền ra với đủ loại lý do. Đến lúc đó, người trong đoàn phim đều coi em không vừa mắt, nói sau lưng là em hồng hách. Ông Tần, ông chắc chắn muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy không hả?”

Tần Thành đương nhiên không muốn. Trên đời này, điều anh không muốn nhất là nhìn thấy Tường Tịch bị những người khác sỉ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Cháu phải cẩn thận

Chiều hôm sau Tường Tịch trở lại đoàn phim, thấy được thành quả của Tần Thành.

Anh cầm trong tay video bắt lợi cho Phương Vi Vi, sau khi biên tập lại âm thanh thì đăng lên tất cả các trang web lớn ngoại trừ Cool K.

Vụ án Vu Bội bắt cóc Tường Tịch sắp phán quyết, trên mạng lại truyền ra video như thế này, ngay lập tức mối quan hệ Phương – Vu trở thành từ khoá then chốt được tìm kiếm nhiều nhất.

Mà thân là một ngôi sao có quan hệ sâu xa với hai người kia, Tường Tịch không thể nào bị cho ra rìa. Chạng vạng, trong thời gian rảnh rỗi trước khi kết thúc công việc, có những phóng viên báo lá cải trà trộn vào phim trường để phỏng vấn.

Tường Tịch không biết kế tiếp Phương Vi Vi sẽ làm cái gì, dứt khoát công khai quan hệ của cô và Phương Vi Vi trước mặt mấy phóng viên này. “Tuy rằng tôi và cô Phương Vi Vi là chị em họ, nhưng nói thật là nhà của tôi và nhà họ Phương đã đoạn tuyệt từ lâu. Cho nên, giữa hai người chúng tôi cũng không tốt như mọi người nghĩ vậy!”

“Không tốt sao? Vậy Tường Tịch, cô có thể nói cho chúng tôi biết quan hệ của các người không tốt đến độ nào không?” Ôm lòng muốn thu thập tin tức, phóng viên vừa nghe đến điều không ngờ này, mắt sáng rực lên. Bất kể Tường Tịch nói là thật hay giả, chính miệng cô ta phỏng vấn loại tin tức này, truyền tin ra ngoài, chính là biểu hiện năng lực của mình không phải bình thường.

“Nói như thế này” Tường Tịch hạ quyết tâm một lần, phũ phàng quan hệ với Phương Vi Vi, nói: “Lần cuối cùng tôi cùng với cô Phương Vi Vi gặp mặt là lúc chín tuổi, mười mấy năm sau từ năm đó trở đi, chúng tôi cũng chưa từng gặp nhau.”

“Thì ra là như vậy à! Nhưng mà, tôi nghe nói Tường Tịch cô là giám khảo tuyển tài năng mới của TRE vào năm trước, như vậy tôi muốn hỏi lúc đó cô nhìn thấy Phương Vi Vi có từng kinh ngạc không?”

Tường Tịch nói: “Tôi rất kinh ngạc, lúc ấy tưởng là một người trùng tên, nhưng sau đó có người nói cho tôi biết cô ấy là cô hai của nhà họ Phương.”

“Không đúng vậy!” Một phóng viên có lô gích nhanh nhạy liền tìm ra sơ hở trong lời của Tường Tịch. “Tường Tịch, hàng năm cô đến nhà họ Phương cũng không gặp qua Phương Vi Vi sao? Hay là nói cô Phương Vi Vi mấy năm nay không hề về nước?”

“Chuyện này tôi không rõ lắm.” Tường Tịch nghĩ đến hành vi năm đó của nhà họ Phương, ánh mắt xuyên qua ống kính, cố gắng cười nói: “Chuyện khi còn bé tôi không hiểu, sau khi trong nhà suy tàn cũng rất ít liên lạc với nhà họ Phương.”

Những người ở đây từng có nghiên cứu thân thể của Tường Tịch, không hẹn mà cùng nghĩ tới ân oán nhà giàu.

“Vậy thì cô và nhà họ Phương hiện giờ có còn liên lạc không?”

“Có.” Tường Tịch bắt đầu dĩ cười. “Tôi và ông Phương Duệ, cũng chính là cậu út của tôi, có qua lại.”

.....

“Tường Tịch.” Vương Mộng nhìn thấy thời gian cũng đã hòm hòm, chạy tới giải vây cho Tường Tịch. “Chị Chi Khanh có chuyện tìm chị.”

“Được, tôi sẽ đến.” Tường Tịch cười với phóng viên có mặt, nói: “Hôm nay tán gẫu với mọi người rất vui, cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Ngoài ra tôi muốn nói ‘Mê hương phong vân’ là một phim rất hay, hy vọng sau này các người ủng hộ nhiều hơn.”

Hôm nay cô trò chuyện rất tốt, các phóng viên cũng liên sáng khoái đáp ứng. Gần đây, hướng gió trong giới giải trí đều chuyển động quanh Tường Tịch, bọn họ đều nhìn ra tiền đồ của Tường Tịch thênh thang, làm tốt quan hệ với cô rất có lợi cho tương lai.

Tối hôm nay Lâm Tu Dân có lòng từ bi không bắt quay phim. Sau khi Tường Tịch ăn cơm xong, nghe theo đề nghị của Hạ Chi Khanh đi tản bộ bên trong phim trường.

Hơn tám giờ, hai người mới từ phim trường trở về khách sạn.

Thật khéo giữa đường Tường Tịch gặp Phương Duệ.

“Tiểu Tịch, cô Hạ.” Phương Duệ đeo kính râm, nói: “Bây giờ thời gian còn sớm, tôi mời các cô đi ăn khuya nhé?”

“Không được. Hôm nay tôi rất mệt, hẹn lần sau nhé!”

“Vậy Tiểu Tịch thì sao?”

“Buổi tối cháu chưa ăn no, đúng lúc hơi đói bụng.” Tường Tịch vuốt tóc, ngượng ngùng cười nói: “Vậy chị cả về trước đi, em và cậu út đi ra ngoài một chút.”

“Đi đi!” Hạ Chi Khanh biết Phương Duệ, lúc này đối với việc Tường Tịch ra ngoài cùng Phương Duệ thì rất yên tâm.

Buổi tối ti lệ tai nạn xe cao, mang theo Tường Tịch, Phương Duệ không chế tốc độ xe ở trong phạm vi an toàn nhất.

Tường Tịch nghĩ đến phòng vấn hồi chiều, phá vỡ yên lặng trước, nói: “Cậu út, cháu đã nuốt lời.”

Cô đã đồng ý với Phương Duệ, chỉ cần Phương Vi Vi rời khỏi giới giải trí, cô sẽ giữ lại video. Nhưng hôm nay việc cô và Tần Thành làm hiển nhiên đã trái với hứa hẹn của mình.

Tường Tịch chuẩn bị tốt cho chất vấn của Phương Duệ, nhưng không ngờ Phương Duệ cho cô không phải là chất vấn mà là lời khuyên bất ngờ.

“Tôi hôm qua, sau khi chị hai trở về thì náo loạn ở nhà một hồi. Về mặt của Vi Vi cũng không đúng. Tiểu Tịch, cháu gần đây cẩn thận một chút.”

Tường Tịch giật mình sững sờ.

Phương Duệ nắm chặt tay lái, nói: “Hôm nay ba thấy được tin tức, giận dữ, đã cấm cửa Vi Vi. Chị hai náo loạn cả buổi trưa, tuyên bố cho cháu biết tay.”

“Không phải bọn họ đã xuất ngoại sao?” Tường Tịch nói ra nghi vấn trong lòng.

Đầu chân mày Phương Duệ giãn giãn, nói: “Công ty là danh nghĩa Vi Vi, trên thực tế người quản lý là anh hai. Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?”

Phương Duệ cười khò. “Nhưng anh hai dường như còn có tâm tư không nên có đối với gia sản. Anh ấy ở bên kia rất ít quản lý công ty.” Anh đã giao cho bọn họ một công ty rất tốt, không ngờ chưa đến một tháng thì có mấy cấp cao của công ty bị buộc bỏ đi.

“Công ty đó vốn là của cậu út mở mà!” Tường Tịch nhìn ánh đèn ở bên ngoài, một đôi mắt trắng đen rõ ràng.

“Là của tôi.” Phương Duệ thở dài. “Nhưng có thể rất nhanh sẽ không phải của tôi nữa.”

Tim Tường Tịch nhảy lên, cười gượng gạo.

Phương Duệ vì cô mà làm vượt xa tưởng tượng. Mà cô, cho tới bây giờ còn đang cho Phương Duệ phiền phức.

Trong lòng Tường Tịch có chút áy náy, nói: “Cậu út, cháu đồng ý với cậu, chỉ cần Phương Vi Vi không đặc biệt quá đáng thì cháu sẽ lưu lại cho chị ta một đường lui.”

“Được!” Phương Duệ mỉm cười thắng xe lại, vỗ vỗ đầu cô, nói: “Chúng ta trước không đề cập tới chuyện này. Tiểu Tịch, xuống đi ăn cơm với tôi.”

Tường Tịch cời dây an toàn ra, cười xuống xe.

Cô không có cải trang, người phục vụ của nhà hàng nhìn thấy thì kinh ngạc há hốc miệng.

“Xuy!” Tường Tịch quét mắt bốn phía, nhỏ giọng nói: “Đừng hô lên.”

“Vâng!” Tuổi tác người phục vụ không lớn, không ngừng gật đầu, ngượng ngịu nói: “Nhưng mà, Tường Tịch, em rất thích chị. Chị ở đây một hồi có thể ký tên cho em hay không? Cả nhà em, cả nhà em đều vô cùng thích chị.”

Tường Tịch cười tủm tỉm, nói: “Được.”

“Chị ấy rất xinh đẹp, cũng rất dịu dàng.” Người nữ phục vụ xin chữ ký kè tai nói nhỏ với bạn đồng nghiệp ở sau lưng. “Tôi rất mong muốn đi theo chị ấy, làm sao bây giờ?”

“Tôi cũng vậy. Tim đập thật nhanh, làm sao bây giờ?”

“Khụ, các người đi làm việc đi.” Người quản lý đại sảnh đi tới, nói: “Anh Phương, xin hỏi vẫn là phòng bao như trước phải không?”

“Không cần đâu, chúng tôi ngồi ở bên ngoài.” Phương Duệ chỉ chỉ vị trí bị hoa cảnh vây quanh trong nhà hàng. “Chúng tôi ngồi ở chỗ đó.”

“Việc này...” Quản lý đại sảnh lộ ra vẻ mặt khó xử. “Vị trí đó đã có người đặt. Anh Phương, anh xem, tìm một nơi khác được không?”

“Ngồi ở chỗ nào đều được cả. Cậu út, cháu không để ý đâu.”

“Vậy được rồi!” Phương Duệ nhìn thấy chỗ ngồi kia, xoay người đi đến chỗ tương đối khuất, ngồi xuống.

Tường Tịch mỉm cười, ngồi xuống, khoé mắt lại nhìn thấy hai người mới vào cửa.

“Chị hai?” Phương Duệ kinh ngạc buông đũa xuống. “Sao chị ấy đến đây?”

“Có lẽ có chuyện gì khác.” Tường Tịch nhìn thêm vài lần về phía mẹ hai nhà họ Phương, nói: “Cậu út, cậu ăn đi.”

Phương Duệ do dự gạt đầu, trong lòng lại khó có thể tiếp tục bình yên. Hai gã đàn ông đi theo sau lưng chị hai kia, anh nhìn cảm thấy không giống như là người tốt.

Nhưng Phương Duệ không nói ra lời này. Nhà bọn họ bởi vì chuyện của Vi Vi mà đang loạn lên, nếu thêm một chị hai nữa thì ông cụ sẽ không thể không giận đến phát bệnh.

.....

“Bà Phương, xin hỏi tìm đại ca của chúng tôi có chuyện gì?” Gã đàn ông chơi với chiếc nhẫn, vết sẹo ở khoé mắt thoạt nhìn khiến người ta sợ hãi.

Bà Phương nhìn nhìn hai bên, nửa che miệng, nói: “Tôi muốn các người giúp bắt cóc một người.”

“Hà?” Gã đàn ông nhe răng cười, nhìn thoáng qua túi xách bằng da của bà Phương. “Muốn chúng tôi ra tay, bà Phương, bà có biết trả giá bao nhiêu tiền không?”

“Nhà họ Phương chúng tôi sẽ ra tiền.” Mẹ hai nhà họ Phương vô cùng khinh thường câu hỏi của gã đàn ông. “Hơn nữa, nếu xong việc, chúng tôi sẽ ra tiền gấp hai lần.”

Lúc này gã đàn ông mới ngồi nghiêm túc, xoa một bàn tay hỏi: “Vậy bà Phương, bà muốn chúng tôi bắt cóc ai?”

“Tường Tịch.”

“Tường Tịch của giới giải trí?” Gã đàn ông vuốt vuốt cằm. “Hay là Tường Tịch nào khác?”

Không phải Tường Tịch của giới giải trí thì bà ta bắt cóc tới làm gì? Mẹ hai nhà họ Phương cười khẩy một tiếng, nói: “Cái người của giới giải trí.”

“Chúng tôi đây không thể nhận.” Gã đàn ông lập tức sửa miệng lại. “Bà Phương, hay là bà đi tìm người khác đi, mối làm ăn này chúng tôi không nhận.”

“Ồ kia... Không phải mới vừa nói được sao? Tại sao các người không nhận nữa? Sẽ không sợ trong giới chê cười sao?” Mẹ hai nhà họ Phương nửa đứng dậy ngăn gã đàn ông lại. “Tôi nghe nói các người là bang phái lớn nhất thành phố Z. Sao? Đụng tới một mình tinh nhỏ nhoi cũng không dám?”

“Bà Phương, bà nói chơi.” Gã đàn ông thở ra một tiếng, nói: “Chúng tôi không sợ Tường Tịch, nhưng bà Phương, tôi nói thật cho bà biết, chẳng những chúng tôi không giúp mà các bang phái khác cũng sẽ không giúp bà đâu.”

“Tại sao?” Lòng bà Phương nóng như lửa đốt. Bà ta suy nghĩ cả nửa ngày mới nghĩ ra biện pháp hữu hiệu này. Mặc kệ như thế nào, chẳng phải là để cho Vi Vi bị giam giữ vô ích sao?

Nghĩ đến con gái nằm ở nhà, lời nói của bà Phương hơi vội: “Anh đừng có gạt tôi đi!”

Gã đàn ông bắt chéo chân, nói: “À, chuyện này tôi thật sự không có lừa bà. Bà Phương, trước khi bà làm việc cũng không hỏi cho tốt một chút, cái người ở sau lưng Tường Tịch kia là ai?”

“Tần Thành không dễ đối phó. Chuyện này tôi biết. Nhưng anh ta chỉ là một doanh nhân, không có quan hệ gì với các người. Huống chi, anh ta ở thành phố C, các người ở thành phố Z, cánh tay của anh ta có dài cũng không với được tới các người ở nơi này.”

“Lời này của bà nói sai rồi.” Gã đàn ông dứt một miếng thuốc, đứng dậy nói: “Bà Phương, bà nên trở về điều tra gia sản và phạm vi làm việc của nhà họ Tần đi. Bất quả, cho dù bà có tra ra, cũng không gánh được chuyện gì. Hôm nay tâm tình tôi tốt, ở đây khuyên bà một câu: không thể đụng vào Tường Tịch, nhà họ Tần càng không thể đụng vào. Nếu bà vô cùng bất mãn với Tường Tịch thì có thể tự mình ra tay. Đương nhiên, điều kiện trước tiên là bà không sợ ngồi tù. Đúng rồi, gần đây bà không có xem tin tức sao, mấy người bắt cóc Tường Tịch lần trước đã sớm vào tù, người nhờ bọn họ, à, là cái người tên Vu Bội đó, nghe nói là ngày mốt thẩm tra xử lý. Tuy rằng hiện giờ chưa ra kết quả, nhưng tôi xem, ít nhất cũng phán tám mươi năm.”

Mẹ hai Phương ngồi bất động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tạt a-xít

Tặng cho các bạn thêm một chương nữa, truyện gần kết thúc rồi, các bạn hãy comt nhiều lên nhé!

Ngày Vụ Bội bị tuyên án.

Tướng Tịch đến lúc đó thay đổi ý định, tự mình đi nghe xét xử.

Bởi vì bắt được người bắt cóc, nhân chứng vật chứng đầy đủ, cho nên kết quả hoàn toàn trong dự định.

Vụ Bội bị phán mười lăm năm.

Tần Thành không có giờ trò ở sau lưng. Phán quyết này đối với Vụ Bội mà nói là công bằng. Á ta khóc nháo ngay cả như toà kháng án tối cao nhất cũng sẽ không có thay đổi khác.

Sau khi xét xử kết thúc, Vụ Bội trực tiếp bị cảnh sát mang đi. Tướng Tịch thì lại từ cửa toà án trở về.

Phóng viên chờ đợi kết quả ở cửa toà án vội vàng đuổi đến phòng vấn.

Tướng Tịch không thể nói rõ tâm tình tốt hay xấu, cô chỉ bình tĩnh theo sát sau lưng Lục Mạnh Nhiên, từ chối nói chuyện.

Mình tình ngờ từ là chuyện lớn, phóng viên tới nhiều hơn so với lui tới thường ngày. Cửa toà án đông nghịt thành một mảnh, ánh đèn chớp loé không ngừng.

Lục Mạnh Nhiên đẩy mắt kính, nói: “Mời các người nhường đường một chút, hôm nay Tướng Tịch không nhận phỏng vấn.”

Tiếc là giọng nói của anh ta bị chìm giữa các phóng viên ồn ào điên cuồng.

“Tướng Tịch, bảo an của công ty ở trên đường, nhưng người càng ngày càng nhiều, làm sao bây giờ?” Hai tay Vương Mộng làm thành một nửa vòng tròn, che chở cho Tướng Tịch không bị đụng tới.

Tướng Tịch ngẩng đầu nhìn đám người. Quả thật, hôm nay người đến rất nhiều.

Cô mệt mỏi trừng mắt nhìn, nói: “Không sao, chậm rãi đi. Nhưng mà, Vương Mộng, em chú ý một chút, đừng để cho bọn họ đứng tới em.”

Camera có góc cạnh sắc bén, không cẩn thận đụng bị thương sẽ lưu lại vết sẹo thì không tốt lắm.

Vương Mộng nghe hiểu ý của cô, mắt đỏ lên, gạt đầu với về mặt kiên định.

Ba người cẩn thận mà gian nan đi tới. Bỗng nhiên, một ánh sáng loé tới, Tướng Tịch còn chưa có thấy rõ là cái gì, thì chợt nghe được tiếng kêu rên liên tiếp ở hiện trường.

“Là a xít.” Một người phóng viên hoảng sợ đủ kiểu. “Đây là a xít.”

Anh ta vừa dứt lời, một ca a xít khác được tạt đến từ phía trước Tướng Tịch. Trong nháy mắt Lục Mạnh Nhiên xoay người, hai tay đồng thời đẩy về phía trước.

Tướng Tịch chỉ cảm thấy một luồng mạnh mẽ đánh úp lại. Cô lui về sau vài bước, đụng vào ba bốn phóng viên và thợ chụp ảnh. Mu bàn tay đụng vào camera, bị rạch một đường khoảng 5cm. May mắn duy nhất là mặt của cô không bị a xít tạt trúng.

Nhưng bởi vì nhiều người, tất cả mọi người chưa kịp tản ra, có một phản tương đối bị a xít bắn đến.

Hiện trường trở nên hỗn loạn, chen chúc nhốn nháo. Tướng Tịch nhìn thấy một gương mặt vận vẹo thoáng qua trước mặt, cô kéo Vương Mộng bị té đứng lên, gọi 120 và 110.

Cảnh sát và xe cấp cứu đến cùng lúc. Tướng Tịch được đưa đến bệnh viện chữa trị.

Tần Thành hoảng hốt mở cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Tướng Tịch không có sao như lời Lục Mạnh Nhiên thì mới thoáng ổn định lại nhịp tim nhanh như trống dồn.

Bác sĩ băng bó cho Tường Tịch, có thể là phương pháp không chu đáo nên trên băng thấm ra máu. Tần Thành nhẹ nhàng nâng tay cô lên, con người trầm xuống, quát Vương Mộng: “Bác sĩ đâu, sao không gọi bác sĩ lại đây?”

“Bác sĩ đi chăm sóc bệnh nhân khác rồi, anh đừng nổi giận, em không sao.” Tường Tịch gật gật đầu với Vương Mộng, nhìn thấy cô ấy đi ra ngoài, mới nói: “Em chỉ bị thương nhỏ, không là vấn đề lớn.”

“Bị a xít tạt mới là vấn đề lớn?” Tần Thành nhìn máu trên băng gạc, làm sao cũng không bình tĩnh xuống được. Trên đường tới, anh chỉ cần nghĩ đến Tường Tịch có thể bị a xít tạt trúng, liền vô cùng sợ hãi.

“Anh Lục đã cứu em.” Tường Tịch dời tay, cúi người ngả trên vai anh, nhỏ giọng trấn an: “Chỉ là một vết thương nhỏ, qua hai ngày là tốt lên.”

“Ừ.” Tần Thành ôm lấy cô. “Từ hôm nay trở đi, anh sẽ phái mấy người vệ sĩ cho em, phụ trách bảo vệ an toàn của em, em không được phép từ chối.”

“Được.” Tường Tịch đồng ý. “Em sẽ chăm sóc mình thật tốt.”

“Em tốt nhất là bảo đảm mình vẹn toàn không tổn hao gì.” Con giận của Tần Thành lại nổi lên, nghẹn giọng nói: “Nếu em lại xảy ra chuyện như thế này, anh sẽ lập tức cho em rời khỏi giới giải trí.”

“Này!” Tường Tịch bắt mắt đám người nào đó. Anh đây là được đăng chân lần đầu đầu hả?

“Đừng nói này!” Tần Thành vỗ đầu của cô. “Tường Tịch, anh yêu em, bao gồm sự nghiệp của em. Nhưng mà, nếu chuyện sự nghiệp uy hiếp tới an toàn của em thì anh sẽ chọn an toàn của em. Em có giận cũng được, không cam lòng cũng được, anh cũng sẽ làm như vậy. Mặc cho em hận anh.”

Tường Tịch sờ sờ mũi, không nói gì.

Gọi bác sĩ tới băng bó cho Tường Tịch một lần nữa rồi Tần Thành kéo cửa đi ra ngoài.

Lục Mạnh Nhiên đang chờ ở bên ngoài.

“Tình hình như thế nào?” Tần Thành đi đến đầu cầu thang thưa người, nói: “Có tìm được người tạt a xít không?”

“Còn chưa được.” Lục Mạnh Nhiên gỡ mắt kính xuống, bóp ấn đường hai cái, nói: “Người chứng kiến nói người tạt a xít đeo mặt nạ, hơn nữa, chúng tạt xong liền rời đi. Nhưng có thể xác định là hung thủ hướng về Tường Tịch. Hiện giờ, cảnh sát toàn thành phố đều đang tìm nghi phạm.”

Trong mắt Tần Thành thoáng chốc nổi bão. “Công ty toàn lực trợ giúp cảnh sát, một khi có tin tức thì lập tức cho tôi biết.”

.....

Buổi tối, tin thời sự của các đài truyền hình đều đưa tin vụ án tạt a xít khiếp sợ cả nước này.

Truyền hình thành phố C thậm chí tiến hành phỏng vấn trực tiếp ở bệnh viện và cục cảnh sát. Khi ống kính camera chuyển tới những gương mặt và tay hoặc là những nơi khác bị huỷ hoại thì đông đảo dân chúng đã phấn nộ.

Trong đó, phần nộ nhất không nghi ngờ gì là fan của Tường Tịch. Bởi vì trên internet có người xưng hiểu rõ tình hình nói khi hung thủ tạt a xít có hô lên một câu: Tường Tịch, mày đi chết đi!

Các fan không nghĩ ra thân tượng của bọn họ làm gì đắc tội với người ta, vì sao mà liên tiếp bị người ta nhìn chòng chọc. Đầu tiên là bị Đinh Tang kia không biết trời cao đất rộng hăm hại, rồi tiếp theo là bị cái bình hoa Vu Bội kia bắt cóc. Thật vất vả mới được an toàn một hồi, bây giờ lại xuất hiện bị tạt a xít.

May mắn là cuối cùng không bị a xít tạt trúng đó!

Các fan rất phấn nộ, vì thế, các chủ của diễn đàn fan ra đứng ra, kết hợp với một số cao thủ internet, triển khai điều tra ở trên mạng. Một số fan khác thì mua một ít quà tặng gửi tới bệnh viện.

Khi Phương Duệ mang theo điểm tâm đi vào thì Tường Tịch đang ngồi ở trên giường mở quà.

“Fan của cháu thật đáng yêu.” Phương Duệ ngồi vào bên giường, mở hộp điểm tâm cho Tường Tịch.

“Đa số bọn họ đều là những đứa trẻ đơn thuần.” Tường Tịch tươi cười rực rỡ, như là đã khôi phục lại từ trong khiếp sợ.

Phương Duệ mỉm cười. “Tiểu Tịch, cháu cũng là một đứa trẻ.”

“Cháu lớn rồi.” Tường Tịch đặt gối dựa tới sau lưng, trở lại vấn đề chính. “Cậu út, sao cậu có thời gian tới đây? Không phải là đi nước ngoài sao?”

“Tôi nghe nói cháu bị tập kích thì quay lại.” Phương Duệ đưa cho Tường Tịch một miếng điểm tâm, xoay người lại lấy cho cô một ly nước ấm. “May là cháu không sao cả.”

“Đúng vậy, mạng của cháu lớn.” Tường Tịch hiếm khi mở miệng nói đùa, nhưng cô nhanh chóng thu lại nụ cười, nói: “Cậu út, nếu hung thủ là người cậu và cháu đều quen thì cậu sẽ làm sao?”

Tay Phương Duệ run lên. “Cháu nghi ngờ...chị hai?”

“Chỉ là hoài nghi.” Tường Tịch nhận lấy nước từ cậu, nói: “Cháu không chắc chắn có phải bà ta hay không. Ở trong giới, người cháu đắc tội không ngoài một Phương Vi Vi, bất quá, gần đây, người có động cơ hãm hại nhất chỉ có một mình Phương Vi Vi.”

“Nếu là cô ta.” Phương Duệ hơi chần chờ. “Tiểu Tịch, cháu sẽ làm như thế nào?”

“Cháu cái gì cũng sẽ không làm.”

Phương Duệ thở ra. Nhưng không đợi anh thở tiếp, Tường Tịch nói tiếp: “Nhưng cháu khó đảm bảo là Tần Thành sẽ làm cái gì. Anh ấy hận nhất là người khác có mưu tính đối với cháu. Lúc này đây, phòng chừng khi cậu út tới đã biết rồi, anh ấy vô cùng giận dữ, mong có thể tìm mấy vệ sĩ theo sát cháu một tác không rời.”

Im lặng vài phút, Phương Duệ buông hộp cơm được đóng gói tinh xảo, nói: “Tôi hiểu được.”

Tường Tịch cười gật đầu.

Cô hiểu những lời này nói ra sẽ thương tổn đến Phương Duệ. Nhưng mà không nói, nhờ mợ hai nhà họ Phương thật sự là hung thủ thì chỉ biết cậu càng khó xử. Hiện tại, cô nói rõ cho cậu, cũng giảm bớt cậu sau này trở tay không kịp.

.....

Tường Tịch ở bệnh viện một ngày thì xuất viện.

Tần Thành hào phóng phái tới hơn trăm người vệ sĩ, bao vây ở hai bên. Ngoài ra, tất cả camera giám sát ở bên ngoài bệnh viện đều mở lên, nhân viên tiến hành theo dõi ngăn ngừa toàn bộ vị trí hai bên vệ sĩ đang bao vây, cho đến khi Tường Tịch ngồi vào xe.

Quá trình này chỉ hơn mười giây ngăn ngừa, nhưng hành vi của Tần Thành giống như nhà giàu mới nổi. Không nghi ngờ gì đã cho các phóng viên có mặt một không gian phát huy rất lớn.

Tường Tịch dùng cái mũi cũng có thể nghĩ ra trên báo chí ngày mai sẽ viết như thế nào về cô.

Bất quá, dường như cảm giác cũng không tệ lắm. Có một người, mọi nhất cử nhất động của anh đều suy nghĩ cho bạn, tuy rằng phương pháp hơi bá đạo và cực đoan.

Xe vững vàng chạy trên đường, trước mười giờ đã chạy tới lối đi dành cho nghệ sĩ của Giải trí TRE.

Mười giờ, Tường Tịch đúng giờ đi vào hội trường họp báo.

Lần này tới không chỉ có phóng viên giải trí, mà còn có phóng viên thời sự và một số đài truyền hình địa phương. Về nội dung của họp báo, sau khi họp báo kết thúc thì trang web của Giải trí TRE sẽ truyền ra ngoài.

Sau khi Tường Tịch ngồi xong, thì Lục Mạnh Nhiên tuyên bố họp báo bắt đầu.

Trước họp báo, TRE vì để ổn định hội trường, quy định ra quy tắc, bắt đầu từ sắp xếp thứ nhất, phóng viên thay phiên nhau hỏi một đề tài, mỗi người chỉ có thể hỏi một câu, có thể bỏ qua, nhưng không thể hỏi nhiều hơn.

Bởi vì là ở địa bàn của người ta, lại liên quan đến vấn đề an toàn của một ít người cùng nghề, nên câu hỏi của các phóng viên đều tập trung vào cái nhìn về sự kiện a xít, những câu hỏi mang tính giải trí quá mức hầu như không có.

Tường Tịch hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề lần này, cho nên trả lời hết sức nghiêm túc cẩn thận, không dễ dàng nói ra sơ hở. Mà đối với một số câu hỏi cô không trả lời được, như hung thủ là ai, cô lựa chọn im lặng.

“Tường Tịch, tôi muốn nói, tất cả mọi người biết sự kiện a xít lần này xảy ra là vì cô, mấy đồng nghiệp của tôi đều xem như bị ngộ thương, như vậy, xin hỏi cô cảm thấy mình có vô tội không?”

“Vô cùng cảm ơn câu hỏi của vị phóng viên này.” Tường Tịch liếc mắt nhìn thật sâu người đặt câu hỏi, mỉm cười nói: “Trước khi tôi trả lời câu hỏi, muốn hỏi mọi người một vấn đề. Nếu bạn bè của mình mời mình ăn cơm, bạn vui vẻ nhận lời, nhưng cơm ở nhà hàng kia có vấn đề, thế cho nên bạn và bạn của bạn cuối cùng đều vào bệnh viện. Bây giờ tôi muốn hỏi, bạn cảm thấy bạn của bạn có vấn đề không?”

Có phóng viên nghe hiểu ý này, nở nụ cười.

Mà người đặt câu hỏi thì không thể trả lời, cứng miệng nói: “Mời cô Tường đừng trả lời lạc đề.”

Tường Tịch cười: “Người bạn phóng viên này, tôi nghĩ tôi đã trả lời rồi, một số người ở đây hẳn là có thể làm chứng.”

Trong hội trường yên lặng vài giây, rồi sau đó phát ra tiếng vỗ tay đều đặn. Vị phóng viên kia, cho đến khi tuyên bố chấm dứt hợp báo, cũng không thể hỏi lại một lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Lòng nguội lạnh

Sau hơn nửa tháng, chuyện a xít có manh mối.

Người Tần Thành phái đi đã tìm được chứng cứ. Nhưng sau khi anh giao chứng cứ cho cảnh sát thì cũng không có nói lại.

Tình hình quần chúng bên ngoài hy vọng tìm được hung thủ tăng vọt. Hơn nữa, trước khi Tần Thành giao ra chứng cứ, vẫn có phóng viên kênh tin tức theo dõi đưa tin. Nhưng sau khi tìm được chứng cứ xác thực thì chuyện này giống như là những vụ bất hoà thông thường, biến mất trong tầm mắt của công chúng.

Tường Tịch liên tiếp nhiều ngày đều chú ý đến tin tức về sau của chuyện này ở trên mạng. Tuy nhiên, ngoại trừ những manh mối hoàn toàn vô dụng vào mấy ngày trước ra, trên mạng không có nói đề tài không cần thiết, cũng không có truyền đến lời nói thừa thãi.

Cô không khỏi nghi ngờ có phải cảnh sát đã bí mật giải quyết hay không.

“Tần Thành.” Tường Tịch thoải mái tra hỏi Tần đại boss – người coi đoàn làm phim như công ty mình: “Hung thủ là ai?”

Tần Thành ngoắc ngoắc ngón tay với Tường Tịch: “Em đồng ý với anh một việc, anh liền nói cho em.”

Tường Tịch: “...”

Tần Thành cười xảo quyết: “Em không muốn thì anh cũng không nói.”

Tường Tịch nhìn anh đầy thâm ý. Sau một lúc lâu, cô cảm di động lên, nhìn thoáng qua, nói: “Cậu út nhấn tin tới.”

Về mặt Tần Thành cứng đờ.

Tường Tịch chú ý tới biến hoá thật nhỏ này của anh, vênh môi buông di động, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hung thủ là mợ hai nhà họ Phuong.”

Tần Thành há hốc miệng, một hồi lâu thì nở nụ cười. “Phuong Duệ không hồ là người ông lão Phuong coi trọng nhất.”

Tường Tịch chậm rãi cong khoé môi, ánh mắt sâu xa: “Em gạt anh, cậu út không có nhấn tin cho em. Nhưng hung thủ là bà Phuong, đúng không?”

Vợ anh thông minh như vậy, Tần Thành không biết là nên khen ngợi hay phiền muộn. Anh sừng sốt vài giây, nghiêm túc nói: “Ít nhất chứng cứ trả lời như vậy.”

Tường Tịch thu lại tươi cười. “Người phụ nữ này quả nhiên là muốn làm cho em biến mất.”

“Bà ta nằm mơ.” Sắc mặt Tần Thành bao phủ một tầng sương lạnh. “Anh sẽ khiến cho bà ta nếm được mùi vị hại người, sẽ khiến cho bà ta thật sự biết được cái gì gọi là sống không bằng chết.”

Tường Tịch vỗ nhẹ vai anh, hiểu biết hỏi: “Có phải chỗ cảnh sát xảy ra vấn đề hay không?”

Chuyện lớn như vậy, bất luận là bị ai dàn xếp truyền tin ra, đều là công lớn. Tần Thành vứt bỏ vinh quang để như trở bàn tay, nhường cơ hội cho cảnh sát, sẽ không lâu như vậy mà chưa có kết quả.

Trừ khi là cảnh sát bị ai đó thu xếp. Ví dụ như là người nhà của hung thủ.

“Em thật sự là rất thông minh, sau này con của chúng ra nhất định là thiên tài.” Hiếm thấy lúc này Tần Thành còn có tâm tư nói giỡn. “Thế nào, muốn nhanh chóng dưỡng một bé cưng hay không?”

Khoé miệng Tường Tịch co rút.

Lúc này Tần Thành mới thu lại tươi cười, nói: “Cảnh sát nói chứng cứ không đủ. Hừ, bọn họ chỉ lo nhận hối lộ của nhà họ Phuong, cũng không ngẫm lại chứng cứ kia là hai nhà Tần, Tề kết hợp tìm được.”

Hai nhà Tần, Tề là một trong những thương gia lớn nhất thành phố C. Tổng giá trị sản xuất của công ty hai nhà chiếm sáu mươi phần trăm tổng giá trị kinh tế trong một năm của thành phố C. Đặc biệt là nhà họ Tề, một câu của ông lão Tề, cho dù là thị trường cũng phải cho ông ta mặt mũi.

Bây giờ cảnh sát phụ trách vụ án dám một mình nhận lợi ích của nhà họ Phuong, chậm trễ thời gian kết án. Hai nhà Tần, Tề ở ngoài mặt chưa nói gì, nhưng cũng đã chuẩn bị rất tốt. Nếu không có gì ngoài ý muốn, ngày mai người vốn phụ trách vụ án a xít sẽ bị thay đổi.

Thần sắc trên mặt anh biến đổi, Tường Tịch nhìn ở trong mắt, để ở trong lòng.

Nhưng cô không nghĩ tới, nhà họ Phuong lại đặt hy vọng trên người cô.

Nhìn chiếc limousine đậu ở bên ngoài phim trường, Tường Tịch mĩa mai cười ra tiếng.

“Cô Tường.” Người đàn ông khom nửa người, cung kính kéo cửa xe ra. “Ông chủ của chúng tôi mời cô đến nhà làm khách.”

Tường Tịch vờ như không biết người đàn ông là ai, sờ sờ đầu, cười nói: “Tôi nghĩ tôi không quen ông, cũng không quen ông chủ nhà ông.”

“Cô Tường đã quên?” Người đàn ông ngẩng đầu. “Tôi là tài xế của nhà họ Phuong. Hôm mừng một tết đã từng chở cô Tường.”

“Thì ra là ông.” Tường Tịch bừng tỉnh hiểu ra, tiếp tục cười. “Tôi nghĩ tôi sẽ không đến nhà họ Phuong nữa, ông hãy về đi.”

Tài xế nhà họ Phuong liếc cô một cái: “Cô Tường là quý nhân hay quên cũng không sao. Nhưng ông chủ nhà chúng tôi có ý dặn dò nhất thiết phải đưa cô Tường đến. Hy vọng cô Tường đừng làm khó kẻ dưới chúng tôi.”

Cô làm khó ông ta?

À, chẳng lẽ ông ta không thấy rằng ông ta mang đến phiền toái cho cô hay sao?

Tường Tịch mang giỏ xách, nói: “Tôi nghĩ tôi cũng không phải là người nhà họ Phuong, tôi không nghe lý do ông nói, hơn nữa, ông ở đây là quấy rầy tới cuộc sống của tôi. Như vậy đi, chủ tài xế của nhà họ Phuong, mời ông trở về nói cho ông chủ nhà ông là tôi, Tường Tịch, đã đoạn tuyệt với nhà họ Phuong từ lâu, hy vọng ông ấy sau này đừng tới quấy rầy tôi, nếu không thì đừng trách tôi thừa các người làm phiền dân.”

Quanh qua tài xế nhà họ Phuong, Tường Tịch gọi Vương Mộng tới, xoay người rời đi, không quay đầu lại.

Ai ngờ, tài xế nhà họ Phuong không rời đi, ngược lại đi theo sau bọn họ.

Sau sự kiện a xít, thần kinh của Vương Mộng liên tục căng thẳng cao độ. Cô ta nhìn đến xe của nhà họ Phuong, trên ót đầm mồ hôi: “Tường Tịch, xe ở đằng sau không có vấn đề gì chứ? Nếu không, em gọi điện thoại cho anh Lục?”

Đưa cô ta một cái khăn tay lau mồ hôi, Tường Tịch cười vờ về không biết làm thế nào. “Mấy ngày nay sau xe chúng ta đều có vệ sĩ, em không phát hiện sao?”

“Em không biết á!” Vương Mộng nghe vậy thì thả lỏng một chút. “Hèn chi mấy ngày nay em cảm thấy có người theo dõi chúng ta.”

“Cho nên em cứ việc yên tâm.” Tường Tịch nghiêng người nhìn bên ngoài, tươi cười nhàn nhạt. “Chúng ta không sao đâu.”

Như Tường Tịch nói, bọn họ an toàn về tới khách sạn.

Về phần xe của nhà họ Phuong, Tường Tịch không nhìn nữa. Trong lòng cô hiểu được khả năng ông lão Phuong buông tha không lớn. Mợ hai nhà họ Phuong làm ra chuyện mất mặt như vậy, truyền ra ngoài thì người nhà họ Phuong ở thành phố C đều không cất mặt lên nổi. Ông lão Phuong là một người chú trọng danh dự gia tộc như vậy, không có khả năng tùy ý để chuyện này lộ ra. Ông ta nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp để giữ gìn thể diện cho nhà họ Phuong.

Nhưng cô sẽ không giúp.

Tường Tịch vô cùng khẳng định ý nghĩ của mình. Cô lúc này đây sẽ không bỏ qua một người nào tham dự vào sự kiện a xít.

.....

Nghe tài xế báo cáo xong, nét mặt già nua của ông lão Phuong tối sầm.

“Ba.” Mợ hai nhà họ Phuong ở bên cạnh châm dầu vào lửa. “Tường Tịch nó là muốn hại nhà họ Phuong chúng ta mà. Nó có ý khác, ba, ba không thể bỏ qua cho nó.”

“Cô quỷ xuống cho tôi!” Ông lão Phuong không ngừng gõ. “Không phải cô lên lút đi hại người thì nhà của chúng ta sẽ gặp chuyện như thế này sao?”

Sắc mặt mẹ hai họ Phương tái xanh. “Ba, trời đất chứng giám, không phải con tiện nhân Tường Tịch kia muốn hại Vi Vi thì con sẽ đi tìm nó sao? Ba, Vi Vi là cháu nội của ba, mấy năm nay nó hiếu kính ba nhất, sao ba có thể bênh vực Tường Tịch chứ?”

Đến lúc này mà con dâu còn không thấy sai lầm của mình, huyết áp của ông lão Phương lên thẳng như gió bão. “Cô đừng nói đến Vi Vi với tôi, nếu không phải nó thì trong nhà chúng ta xảy ra chuyện như vậy sao?”

Mẹ cả nhà họ Phương nói cạnh nói khoé: “Ba nói rất đúng, cô cũng không nhìn xem, Vi Vi nhà các người đã giờ trò gì, không có nó khóc đòi vào giới giải trí thì nhà chúng ta xảy ra scandal như thế này sao?”

Mẹ hai nhà họ Phương liếc mắt trừng mẹ cả một cái: “Chị thấy Vi Vi nhà chúng tôi dễ khi dễ hả!”

“Các người đều quý xuống cho tôi.” Ông lão Phương cầm cây gậy chỉ vào mấy người con dâu trong nhà: “Đêm nay các người đều quý ở đây cho tôi, không cho phép đi.”

“Đêm nay con xuất ngoại, vé máy bay đều đã đặt xong rồi.” Mẹ hai ngăn ông lão Phương lại, ưỡn nghiêm mặt nói: “Ba, con ở trong nước không an toàn, tình hình của Vi Vi cũng không ổn định lắm, con muốn mang nó quay về nước Anh, không trở về nữa.”

“Cô muốn bỏ một nhà chúng tôi mà chạy trốn?” Ông lão Phương nhìn thấy mắt con dâu khôn khéo tính toán, kim lòng không đậu nghĩ tới con gái đã chết của mình. Cả đời này của ông ta, dạy dỗ tốt nhất một là đứa con trai út, một là mẹ của Tường Tịch. Tiếc là, con gái đã bị ông ta gián tiếp hại chết, hiện giờ lưu lại mấy đứa con dâu này, không có một người nào biết nguyên tắc.

Lại nghĩ tới con gái, ông lão Phương lập tức tang thương rất nhiều. Ông nhìn con dâu một vòng, hơi thở miễn cưỡng ổn định, nói: “Cô không thể ra khỏi nước, cũng đừng cố. Dĩ nhiên, cho dù cô và Vi Vi bỏ chạy, người của nhà họ Tần và họ Tề cũng sẽ lập tức tìm được các người.”

“So với chạy ra bên ngoài bị bọn họ bắt được, không bằng cô đợi ở chỗ này, ngắm nghĩ xem làm sao cầu xin Tường Tịch bỏ qua cho cô.”

Mẹ hai Phương chỉ cho là lời nói của ông lão Phương hù dọa người nghe kinh sợ. Bà ta trở lại phòng, không nghe lời lời ra và li hành lý và Vi Vi với vẻ mặt sợ hãi, nói: “Ba, con không tin nhà họ Tần và họ Tề có thể qua được cảnh sát. Nhà chúng ta trả nhiều tiền đứt lót như vậy, đến bây giờ không phải không hề gì sao? Cho nên, con sẽ mang Vi Vi đi.”

Ông lão Phương thương hại nhìn mẹ hai Phương và Phương Vi Vi.

Mẹ cả Phương vội lấy lòng diu ông lão Phương.

Quay đầu nhìn người ở bên cạnh muốn cười nhưng không dám cười ra, ông lão Phương chỉ cảm thấy sức lực toàn thân như bị cạn hơn phân nửa. Ông ta buông tay xuống, nói: “Cô đã không nghe lời của tôi thì đi đi! Nhưng mà, Vi Vi phải ngoan ngoãn ở trong nhà.”

“Ba, Vi Vi ở trong nước rất nguy hiểm” Mẹ hai Phương kéo chặt tay của con gái, chỉ sợ cô ta bị ông lão Phương giữ lại.

Màn kịch đang diễn ra lúc này, Phương Vi Vi từ đầu đến cuối chưa nói một câu nào, đẩy tay mẹ hai Phương ra, không chút do dự đi tới bên cạnh ông lão Phương.

“Vi Vi.” Mẹ hai Phương không rõ hành động của con gái là ý gì, bà ta vội vàng kêu: “Con ở trong nước không an toàn, con đi theo mẹ đi, ra nước ngoài chúng ta sẽ an toàn.”

“Mẹ.” Phương Vi Vi ngửa đầu bỏ qua ánh mắt của mẹ hai Phương. “Ông nội nói rất đúng, ở trong nhà của chúng ta là an toàn nhất, con làm sao cũng sẽ không đi.”

“Con không tin mẹ?” Gương mặt được bảo dưỡng vô cùng tốt của mẹ hai Phương mất đi sắc hồng hào. “Vi Vi, mẹ là mẹ con, mẹ sẽ không hại con.”

Phương Vi Vi nhấc mí mắt lên. “Nếu không phải mẹ kích động đi tạt a xít thì con sẽ không có việc gì.”

Phương Duệ ở dưới lầu nhìn thấy một màn hài kịch này thì cái gì cũng không muốn làm nữa.

Anh đột nhiên phát hiện trước kia anh đã vì Phương Vi Vi mà làm rất nhiều. Anh hoàn toàn không nên dùng công ty mà mình cực khổ thành lập ra để đi đối bình yên vô sự cho cô ta.

Con người chị hai tuy rằng không tốt lắm, nhưng tất cả những việc làm gần đây đều là vì con gái của chị ta.

Mà là đương sự chủ yếu của sự việc, biểu hiện của Phương Vi Vi lại khiến cho anh vô cùng thất vọng đau lòng.

Nuốt xuống lời muốn nói, Phương Duệ lùi ra đến ngoài cửa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Nhà họ Phương xảy ra chuyện

“Tam Vương gia, tôi cảm thấy rằng Lệ phi nương nương vẫn chưa bị bắt đi, bà ta còn tại trong cung.” Tường Tịch đã tính trước mọi việc, buông khăn tay. “Có lẽ, nương nương ở ngay tại trong phòng của bà ấy.”

Nguyên Tấn Thần hơi nhú mày. “Cô tin chắc?”

“Tin chắc.” Tường Tịch chìa hai ngón tay, búng bụi trên khăn tay, nói: “Nhưng mà tin hay không thì phải xem bản thân Tam Vương gia.”

“Cát. Màn này qua. Các người nghỉ ngơi năm phút, năm phút sau diễn màn tiếp theo.”

“Diễn xuất của em càng ngày càng tốt hơn nhiều.” Nguyên Tấn Thần đưa một cái khăn cho Tường Tịch. “Vừa rồi tôi bị em dẫn dắt đi.”

Sau khi hiểu được anh ta thật sự đã buông tha dây dưa cô, Tường Tịch đối với Nguyên Tấn Thần không còn phản cảm như vậy nữa. Nhận lấy khăn mặt, Tường Tịch cười nói: “Tôi cảm thấy là tôi đang diễn theo anh.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

“Tường Tịch.” Vương Mộng chạy chậm tới, nhìn thấy Nguyên Tấn Thần thì vẻ mặt cứng lại mất tự nhiên.

“Tôi đi dặm lại hoá trang trước.” Nguyên Tấn Thần vẫy tay, đi về phía phòng hoá trang của mình.

Vương Mộng nhìn người đã đi xa, vội lấy ra điện thoại di động, nói: “Vừa rồi có người tìm chị.”

Là một dãy số không có tên, nhưng dựa vào trí nhớ tốt nên Tường Tịch nhanh chóng tìm ra được chủ nhân của dãy số.

Bọn họ đang nôn nóng sao? Vậy lúc hại người thì sao không nghĩ tới có một ngày bị bại lộ?

Tường Tịch đưa ngón tay cái ấn xuống tắt máy, màn hình sáng lên rồi tối đi.

“Còn nữa.” Vương Mộng cắn môi, nhìn bên ngoài nói: “Vừa rồi Đinh Mi đến phim trường, chị ta muốn gặp chị.”

Đinh Mi?

Thiếu chút nữa là đã quên mất chị ta. Tường Tịch nhìn thời gian, nói: “Bây giờ chị ta còn ở bên ngoài không?”

Vương Mộng lắc đầu. “Không còn. Nhưng chị ta nói chị ra có chuyện rất quan trọng muốn nói với chị.”

Tường Tịch đóng lại di động, nói: “Tôi biết rồi. Chờ buổi tối tôi sẽ cùng với chị ta gặp mặt một lần.”

Đinh Mi làm nhiều chuyện có lỗi với cô như vậy, bây giờ tìm đến là bị chuyện của Phương Vi Vi khiến cho sợ hãi sao? Sau lưng chị ta không phải còn có một người phụ nữ sao? Về điểm ấy Tường Tịch còn có chút nghi vấn.

.....

“Ba, thế nào?” Mọi hai nhà họ Phương lo lắng vây quanh điện thoại, hận không thể chui vào trong ống nghe.

“Không ai tiếp.” Ông lão Phương bỏ ống nghe xuống. “Di động tắt máy.”

“Con đã nói là nó cố tình muốn hại nhà họ Phương chúng ta mà.” Mọi hai nhà họ Phương chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói xấu Tường Tịch trước mặt ông lão Phương. “Nó chắc chắn là muốn báo thù cho nhà họ Tường. Ba, chúng ta cũng không thể để cho quỷ kế của Tường Tịch được thực hiện!”

Ông lão Phương nhìn xéo bà ta. “Cô đến bây giờ còn không ăn năn?”

Mọi hai Phương cười mỉa. “Ba, ba nói cái gì vậy? Không phải con đã nói là con tạt a xít là vì trút giận cho Vi Vi sao, ba đây là nghĩ đi đâu vậy? Con sao có thể cố ý gây phiền phức cho nhà chúng ta chứ?”

Ông lão Phương nắm lấy tay vịn của ghế dựa, lặng im không nói.

Mọi hai Phương không dám nói thêm câu nào nữa.

Tối hôm qua bà ta không tin lời của ông lão, xách hành lý đi ra ngoài, kết quả, mới đi không được bao xa thì đã bị hơn hai mươi người đàn ông mặc đồ đen cầm súng khiến cho chạy trở về.

Hiện tại bà ta hoàn toàn không dám ra khỏi cửa. Bà ta sợ chọc giận những người đàn ông này, ngược lại sẽ bị đánh chết.

Ông lão Phuong nắm cây gậy, nhủ mảy trong chốc lát, nói: “Cô và Vi Vi hôm nay theo tôi ra ngoài một chuyến.”

Mợ hai Phuong như chim sợ cành cong. “Ba, ba muốn làm gì?”

“Đi tìm Tường Tịch.” Bây giờ bọn họ chỉ có biện pháp này.

Mợ hai Phuong khó tin nhìn ông lão Phuong. “Ba, chúng ta không sai, con tuyệt đối không đi xin lỗi với con tiện nhân kia. Ba không thể thiên vị Tường Tịch.”

“Cô...” Ông lão Phuong đối với đứa con dâu thứ hai đã hoàn toàn không ôm hy vọng, chống gậy đứng lên, nói: “Hôm nay cô không đi cũng phải đi. Người lãnh đạo giúp chúng ta đã bị thay sáng hôm nay. Tôi thấy chuyện không lừa được bao lâu nữa!”

Mợ hai Phuong kinh ngạc lùi đến cửa.

Ngay lúc đó, mợ cả nhà họ Phuong hoảng hốt chạy vào. Bà ta thở phì phò, trực tiếp đụng phải mợ hai Phuong, nhưng bà ta hoàn toàn không để ý, bởi vì bà ta còn có chuyện quan trọng hơn.

“Ba.” Mợ cả Phuong cất cao giọng gọi. “Phuong Tiến nhà chúng ta ở quán bar bị cảnh sát bắt đi. Ba mau nghĩ biện pháp đem nó ra ngoài đi, nó còn nhỏ như vậy mà vào tù thì làm sao bây giờ?”

Ông lão Phuong liếc mắt nhìn người vợ của con trai cả, lại nhìn đứa con dâu thứ hai, giận dữ không thể nén được: “Các người khiến tôi tức chết thì mới bằng lòng. Nói đi, là chuyện gì xảy ra?”

Mợ cả Phuong khảy ngón tay một hồi, hùng hồn nói: “Cảnh sát vụ tội tiểu Tiến tụ tập hít thuốc phiện. Nó mới hai mươi tuổi thôi, ngay cả thuốc phiện cũng không biết là cái gì. Ba, nhất định là có người muốn hãm hại nó. Theo con thấy, hơn phân nửa là Tường Tịch kia làm.”

Một gậy của ông lão Phuong phá huỷ cái chén ở trên bàn. “Cấm miệng.”

Ông ta vừa nói xong, điện thoại vang lên.

Điện thoại của đứa con cả. Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đầu thế nhưng lại mắt bình tĩnh giống như một đứa mới vừa vào làm việc. “Ba, công ty đã xảy ra chuyện.”

Hơi thở của ông lão Phuong không lên đến, mí mắt khẽ lật, hôn mê bất tỉnh.

“Ba.” Bên trong nhà tổ của Phuong gia truyền ra tiếng hô kinh hãi của hai mợ Phuong.

.....

Tổng bộ của Tề thị.

Tần Thành rút nút chai rượu đỏ ra, rót cho mình và Tề Dịch mỗi người một ly.

“Lúc này đây, cho dù nhà họ Phuong không bại thì nguyên khí cũng sẽ bị thương nặng.” Tề Dịch để ý đến mấy cái đồ thị trên máy tính. “Qua hai giờ nữa, cổ phiếu nhà họ Phuong sẽ rớt xuống thấp nhất.”

Tần Thành nâng ly. “Tôi lại thiếu cậu một ân tình. Nói đi, cậu có yêu cầu gì?” Tuy rằng chuyện đã kích nhà họ Phuong này đây là việc nhà họ Tần chủ đạo, nhưng nhà họ Tề cũng dậy lên ảnh hưởng không thể bỏ qua. Nhất là Tề Dịch đã gọi một cú điện thoại nào đó cho lãnh đạo bên trên.

Tề Dịch lắc lắc cái ly, nói: “Tôi muốn hợp đồng của Minh Lật.”

“Cô ấy muốn huỷ bỏ hợp đồng?” Tần Thành thoải mái thưởng thức rượu. “Là ý của cậu hay là của cô ấy?”

“Ý của tôi.” Tề Dịch nhìn tám hình sinh động của Tề Minh Lật trên bàn làm việc, ánh mắt không tự giác dịu xuống. “Nửa năm nay tình hình của cô ấy vẫn không tốt, còn liên tục bị đám paparazzi theo dõi, tôi muốn mang cô ấy ra ngoài chơi một hồi.”

“Cậu ngược lại rất nhân nhả.” Tần Thành trợn mắt nói dối. “Tôi thì bận đến một chết.”

Tề Dịch ném ánh mắt, không đáp lại anh.

Tần Thành đại khái biết cậu ta nghĩ cái gì, nhấp một ngụm rượu, nói: “Trở về tôi cho người đem hợp đồng của Tề Minh Lật lại đây. Khi nào cảm xúc của cô ấy tốt hơn, muốn quay phim thì cậu cho cô ấy hợp đồng nữa là được.”

Tề Dịch ngoắc ngoắc khoé miệng. “Cảm ơn.”

.....

Thiết bị của phim trường bị một ít trục trặc, vì thế Tường Tịch có thời gian hơn hai tiếng đồng hồ buổi trưa.

Nửa giờ xem kịch bản, lại dùng nửa giờ ở trong đầu vẽ ra cảnh tượng biểu diễn kế tiếp, còn thừa một giờ, Tường Tịch lấy ra máy tính bảng.

Đây là thói quen được tạo thành của cô sau vụ tạt a xít, lúc nhàn hạ thì chú ý đến tin tức. Tuy rằng không có bổ dưỡng gì, nhưng đôi khi có thể ngược lại thật sự tiêu khiển được thể xác và tinh thần.

Nhưng hôm nay có...

Bốn hàng đầu của tin tức giải trí đều có liên quan tới nhà họ Phuong.

“Thiếu gia của nhà họ Phuong, Phuong Tiễn, tụ tập ở quán bar hít thuốc phiện bị bắt rạng sáng hôm nay.”

“Cổ phiếu của Phuong thị hôm nay gặp sóng gió lớn, hiện giờ toàn bộ đều rớt giá thê thảm”

“Mợ hai nhà họ Phuong bị nghi là thủ phạm, hiện đang bị cảnh sát điều tra toàn diện.”

“Video ghi âm của Phuong Vi Vi bị đưa ra ngoài sáng, bản chất người phụ nữ ác độc bị phơi bày!”

Mỗi một tin tức đều có ảnh chụp với cảnh tượng khác nhau, tỏ rõ tin tức: Nhà họ Phuong gặp phải phiền phức.

Tường Tịch giật mình ngậy ra hồi lâu, rồi sau đó tắt máy tính, không tiếng động bật cười lên.

Tường Tịch giật mình ngậy ra hồi lâu, rồi sau đó tắt máy tính, không tiếng động bật cười lên.

Dựa lưng vào cửa phòng hoá trang, Tường Tịch cười ra nước mắt.

Nhìn xem, nhà họ Phuong đã bị quả báo tới rồi. Đây là kết cục của nhiều bất nghĩa của bọn họ. Mà lúc này đây, cô sẽ khiến cho Phuong Vi Vi và mợ hai Phuong ném được đau khổ.

Buổi chiều trước khi kết thúc công việc, Tường Tịch liên hệ với Đinh Mi.

Đoán là Đinh Mi đang ở sân nhảy của một quán bar. Tường Tịch phải nói tên ba lần liền chị ta mới trả lời lại.

“Nghe nói chị muốn gặp tôi, vậy buổi tối đi, tôi định chỗ, đến lúc đó chị tới tìm tôi.”

Đinh Mi lập tức lên tiếng: “Được.”

Cúp điện thoại, Vương Mộng hơi lo lắng. “Đinh Mi và Phuong Vi Vi là đồng bọn, ngộ nhỡ chị ta giúp Phuong Vi Vi thừa cơ gây hại chị thì làm sao bây giờ?”

“Chúng ta ở đâu vệ sĩ đều có thể nhìn thấy.” Tường Tịch xoay đi động. “Như vậy đi, em báo cho người phụ trách vệ sĩ, kêu anh ta chọn ra mấy người đặc biệt tin cậy cùng tôi vào phòng bao.”

Ánh mắt Vương Mộng nháy lên, lập tức đứng dậy bắt tay vào đi làm chuyện này.

Cô ta đi theo Tường Tịch đã gần hai năm, đặc biệt mấy ngày nay Tường Tịch nói cho cô ta rất nhiều tin tức mà trước kia cô ta không biết. Nói trong lòng không có khúc mắc, bản thân Vương Mộng cũng không tin, nhưng cô ta đối khía cạnh thì phát hiện Tường Tịch có phần đang bảo vệ cô ta.

Lại nói tiếp, hai năm nay Tường Tịch chưa bao giờ nổi giận với cô ta, cho dù khi vô cùng mệt cũng chỉ kêu cô ta đi mua giúp đồ này nọ. Tiền lương bình thường của cô ta, ngoại trừ một phần do công ty cấp, thì phía dưới Tường Tịch cũng sẽ cấp thêm một phần.

Tường Tịch đối với cô ta rất tốt. Ở trong giới, những ngôi sao nổi tiếng giống như Tường Tịch, có người nào tính tình tốt giống Tường Tịch. Nói lý ra, có rất nhiều đồng nghiệp hâm mộ cô ta, nói cô ta may mắn, có việc làm, tìm được người sắp tốt.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Vương Mộng liền cảm thấy rằng cô phải thật sự chăm sóc Tường Tịch. Nếu không, cô ta thật có lỗi với lòng tốt của Tường Tịch.

Buổi tối tám giờ, Tường Tịch tới chỗ hẹn với Đinh Mi.

Vương Mộng tìm được một nhà hàng bọn họ từng tới, khung cảnh tao nhã, chủ yếu là hiệu quả cách âm của phòng bao tốt.

Tường Tịch dẫn theo Vương Mộng cùng bốn người vệ sĩ đi vào phòng.

Đinh Mi đã tới. Chị ta một tay nắm di động, một tay đặt ở trên mặt bàn. Khi Tường Tịch ngồi xuống thì thoáng nhìn về phía chị ta. Màn hình di động không sáng, cho nên có thể phần lớn Đinh Mi dùng động tác này để che dấu sợ hãi trong lòng chị ta.

Gọi cho mỗi người ở đây một ly cà phê, Tường Tịch im lặng nhìn Đinh Mi.

“Tôi...” Bàn tay nắm di động của Đinh Mi trở nên chặt lại. “Tôi muốn nói cho cô một bí mật.”

Tường Tịch gật đầu, tự nhiên, điềm tĩnh: “Tôi chăm chú lắng nghe.”

“Vậy bọn họ.” Đinh Mi không thấy Tường Tịch đuổi những người không liên can ra ngoài, nghĩ rằng Tường Tịch quên, liền nhắc nhở nói: “Tôi nói chính là bí mật, chỉ có thể một mình cô nghe thôi.”

“Phải không?” Tường Tịch phun ra từng chữ một, lạnh lùng vô tình. “Ngộ nhờ cô ra tay với tôi thì làm sao bây giờ?”

“Tôi không dám đụng vào cô.” Đinh Mi hiển nhiên thấy được sự cứng trong tay bốn người vệ sĩ. Chị ta lắc lắc đầu, nói: “Hiện giờ tôi thậm chí muốn giữ mạng của mình, tôi không có lá gan làm hại cô ở sau lưng. Không tin thì cô có thể tự mình đến lục soát.”

“Được rồi.” Tường Tịch nói: “Tôi kêu bọn họ đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Chân tướng

Một tiếng rưỡi sau, Tường Tịch ra khỏi phòng bao.

Vương Mộng thấy cô không sao, nhìn vào trong thăm dò. “Chị ta phải làm sao bây giờ?”

“Không cần lo cho chị ta.” Năm ngón tay Tường Tịch nắm lại, trên mặt nhìn không ra vui buồn. “Chị ta không là vấn đề.”

Vương Mộng thấy giọng nói của cô không tốt lắm, ngẫm nghĩ, ngậm miệng.

Lên xe, Tường Tịch trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Chúng ta lập tức quay về thành phố C.”

Vương Mộng không biết cô muốn làm gì, nhưng có một số vấn đề cô ta không nên hỏi đến, nên liền ngoan ngoãn quay ngược đầu xe, chạy về hướng đường cao tốc.

Lúc này trên đường xe không nhiều lắm, tới đoạn đường giữa hai thành phố thì ít đến đáng thương. Vương Mộng mở đèn bên trong xe lên, liếc nhìn Tường Tịch một cái.

“Tường Tịch, chị thật sự không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Tường Tịch khẽ lắc đầu, nửa phút sau mới nói ra một câu khác. “Như vậy, sau khi trở về thì em trực tiếp về nhà nghỉ ngơi, sáng ngày mai không cần đến đón chị. Còn nữa, hai ngày này, nếu có phóng viên muốn hỏi em chuyện của chị thì em có thể chọn lựa tiết lộ ra một ít.”

Vương Mộng lo lắng không yên. “Là có chuyện gì xảy ra sao?”

Tường Tịch ngó ra một chút, chậm rãi cười ra tiếng. “Ừ, mấy ngày nay sẽ có một trận bão táp.”

Tiếng cười của cô cực khẽ, như là lông chim lướt nhẹ qua lòng người, nhưng không biết vì sao khiến cho Vương Mộng sởn tóc gáy.

Nhập vào mật mã, Tường Tịch kéo cửa ra, thay giày, đi vào phòng khách.

Trong phòng ngủ sáng đèn, cô nhìn nhìn, quảng túi xách, nhắm vào sofa, nằm xuống.

Nhiều ánh đèn bên ngoài rèm cửa sổ được mở phân nửa, Tường Tịch gối đầu lên cánh tay, nhắm mắt lại.

Lời nói của Đinh Mi vang vọng ở bên tai, từng chữ giống như kim châm, đâm vào trong lòng cô. Ngàn vạn chữ liên tục nổi lên, chỉ chít đâm vào tim cô. Cô bây giờ hận không thể đốt cháy nhà họ Phung.

Bỗng nhiên đèn phòng khách bật lên.

Tất cả tối tăm trong lòng Tường Tịch bị một mảnh sáng ngời ngăn lại. Cô mở mắt ra, ngừng năm giây, ngồi dậy.

Tần Thành đang lau tóc, đi về phía phòng bếp. Thân trên của anh để trần, lộ ra tấm lưng có năng lực che chắn sóng gió cho cô. Tường Tịch hít vào một hơi, đi qua vài bước ôm lấy anh từ sau lưng.

Thân mình Tần Thành cứng đờ.

Anh đang tắm nên không có nghe được tiếng mở cửa. Vừa rồi khi bật đèn cũng không chú ý đến phòng khách, hoàn toàn không nghĩ là cô đã trở lại.

Hơn nữa, xem ra là đã trở về được một hồi rồi.

Tần Thành muốn hỏi Tường Tịch về lúc nào, nhưng cảm giác cô không bình thường, nên cũng mặc cho cô ôm, chậm rãi di chuyển qua phòng khách.

Ở trong lòng Tần Thành, bất kể vào lúc nào Tường Tịch đều vẫn duy trì hình tượng tốt đẹp, cô sẽ không giống như người phụ nữ bình thường, ở nhà lười thối lếch thếch, cho dù có chuyện lớn xảy ra, cô cũng sẽ ăn mặc chỉnh tề mới ra ngoài.

Nhưng cô hôm nay, vì ôm anh mà đi chân trần trên đất.

Việc này rất không bình thường.

Vội vàng gỡ tay trên lưng ra, Tần Thành nghiêng người, hai tay dùng sức đem cả người Tường Tịch thả trên sofa.

Thân mình không hề được báo trước đụng tới nệm mềm mại, Tường Tịch giương mắt, căng khoe miệng cười cười.

Lần này Tần Thành thật sự chắc chắn Tường Tịch không bình thường.

Người đầu tiên trong đầu anh chọn gọi điện thoại là vệ sĩ, hỏi Tường Tịch đã đi qua chỗ nào. Nhưng anh mới làm động tác móc di động ra thì Tường Tịch đã mở miệng trước.

“Hôm nay em đi gặp Đinh Mi.”

“Ừ?” Tần Thành ngồi trở lại sofa, nhìn cô không chớp mắt.

Tường Tịch ngửa đầu, con ngươi dần dần tối đi. “Đinh Mi nói cho em biết một việc.”

Tần Thành nâng chung trà lên, đưa đến bên miệng cô. “Em uống chút nước trước.”

“Cảm ơn.” Tường Tịch liền uống hai ngụm từ tay anh, tiếp theo mím mím môi, nói: “Năm em mười sáu tuổi, công ty của gia đình bỗng nhiên xảy ra chuyện, sau đó không đến một tháng, công ty liền hoàn toàn phá sản, sau đó nữa không đến một tháng thì ba xảy ra chuyện.”

“Em nghĩ đến tất cả những chuyện này đều là ngoài ý muốn. Nhưng mà hôm nay em mới biết được đó không phải là ngoài ý muốn. Cùng với cái chết của ba cũng không phải! Tần Thành...” Tường Tịch khóc cười. “Ba em làm thương nhân mười mấy năm, thái độ làm người của ông đứng đắn, yêu quý vợ con. Ông ấy là người cha tốt nhất ở trên thế giới này, nhưng mà cuối cùng ông cũng bị thân nhân của mình hãm hại.”

Hôm nay Đinh Mi đưa cho cô xem video. Trong video thân lại chính là ông cậu cả nhà họ Phương —— Người từng là bác cả của cô nói chuyện riêng với một người. Ông cậu cả nhà họ Phương nói chuyện ông ta buôn bán thuốc phiện không bị lộ ra, ông ta nói ông ta gạt cả nhà làm rất bí mật. Ông ta nói, chỉ cần cảnh sát nghi ngờ là ông ta liền đổ tội lên trên người nhà họ Tường đã bị ông ta hại chết, dù sao thì người chết sẽ không nói được. Ông ta nói rất đắc ý, hoàn toàn không quan tâm mình là tội phạm giết người.

Lúc trong nhà mới xảy ra chuyện kia, Tường Tịch thỉnh thoảng suy nghĩ vì sao nhà họ Phương không giúp đỡ, vì sao cậu út luôn yêu thương cô nhất lại ở nước ngoài không về. Bây giờ thì cô hoàn toàn hiểu được, không phải cậu út không giúp mà là cậu út bị giữ lại ở nước ngoài, cậu ấy hoàn toàn không về được.

Nếu không phải Đinh Mi ngẫu nhiên trong lúc vô tình quay được video, có thể cả đời cô sẽ không biết đến bí mật này.

Tường Tịch nói về cha mẹ, nước mắt rơi đầy mặt.

Mơ ước lớn nhất của cô từng là một nhà bọn họ hạnh phúc bình yên sống cả đời, không ngờ không biết nhìn người, cuối cùng không thể hạnh phúc mà ngược lại cửa nát nhà tan.

Tần Thành rút khăn tay ra lau nước mắt cho Tường Tịch, sau đó dịu dàng ôm cô.

Anh im lặng an ủi khiến cho tâm tình của Tường Tịch tốt lên vài phần. Cô lau mấy giọt nước mắt cuối cùng, nói: “Em phải báo thù cho ba.”

Tuy rằng nhà họ Tường không thể lập lại huy hoàng như trước, nhưng cô ít nhất muốn cho hung thủ gặp báo ứng. Cô muốn cho bọn họ biết không phải ông ta muốn hãm hại cha mẹ cô thì hãm hại.

Tường Tịch khóc một trận rất thoải mái, cuối cùng nhỏ giọng nức nở ngủ thiếp đi.

Tần Thành nhẹ nhàng bồng cô để lên giường, chờ cô hoàn toàn ngừng khóc anh mới đóng cửa lại, đi vào phòng sách.

Nếu muốn báo thù, vậy tất cả đều phải lên kế hoạch thật tốt, đặc biệt là chứng cứ.

Nếu Đinh Mi không lừa Tường Tịch, vậy nhất định có chứng cứ của chuyện này. Việc anh muốn làm chính là mau chóng tìm ra chứng cứ.

Tần Thành lục ra điện thoại của Tần Tự, đang tính gọi đi thì bỗng nhiên Vương Mộng gọi điện thoại lại báo.

“Tổng giám đốc Tần, vừa rồi Đinh Mi tìm tôi, đưa tôi một món đồ, chị ta nói là Tường Tịch làm rơi ở nhà hàng.”

Là Đinh Mi?

Tần Thành nhú mày, nói: “Là cái gì?”

“Là một video.” Vương Mộng nhấn con chuột, tay chân đều nhũn ra. “Tôi lo là bất lợi với Tường Tịch, nên trước khi gọi điện thoại đã xem qua.”

“Nội dung là gì?”

“Đối với Tường Tịch vô hại, nhưng mà có quan hệ với Tường Tịch, là... là về nhà họ Phương.”

Thần kinh Tần Thành thả lỏng, nói: “Bây giờ cô lập tức email video đến đây cho tôi, ngoài ra, sáng mai đem bản gốc video đến nhà.”

.....

Nhức đầu...

Tường Tịch một tay dè lên huyết thái dương, một tay sờ soạng mở đèn.

Đồng hồ trên tường biểu hiện thời gian là hai giờ sáng, bên cạnh cô lại không có ai.

Bên giường có một đôi dép lê, Tường Tịch mang vào đi ra ngoài, đẩy cửa phòng sách ra.

Tần Thành quả nhiên là ở trong phòng sách.

“Sao anh còn chưa nghỉ ngơi?” Tường Tịch đi qua, nhưng khi nhìn thấy bản copy cuộc nói chuyện trên máy tính thì sững sốt.

“Em xem video đó, anh tìm người làm giám định.” Tần Thành ôm người ngồi vào trên đùi anh, nói: “Video là thật, không có qua hậu kỳ lồng tiếng, cũng không có làm ghép ảnh. Cho nên, giao cho cảnh sát, nó có thể làm chứng cứ có lợi nhất đối với chúng ta.”

Tường Tịch nhìn video chứng cứ trên màn hình, trong lòng bỗng dung dâng lên cảm giác khác.

Tần Thành gác cằm trên vai, dùng một tay nhấn mở một văn kiện trên máy tính, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Nhưng hôm nay thiếu chút nữa là em đã đánh mất chứng cứ như vậy, em có biết không?”

Tường Tịch quay đầu nhìn anh.

Cách hơn mười centimet chính là đôi môi thơm ngọt. Tần Thành nhìn, nhòai người lên hôn một cái, mới nói: “Em đánh rơi USB có video, may là Đinh Mi nhìn thấy, nhặt lại đưa cho Vương Mộng.”

Nói đến Đinh Mi, Tường Tịch nhớ tới một việc, nói: “Tối hôm qua Đinh Mi tìm em, đưa ra video để đổi lấy an toàn của chị ta, em đã đồng ý rồi.”

“Em không ghi hận chị ta đã đối phó với em?” Tần Thành đổi một folder văn kiện mới, bên trong là chứng cứ chống lại Đinh Mi.

“Đinh Mi đủ tàn nhẫn, cũng đủ ác độc, nhưng mà video của chị ta với em mà nói rất quan trọng. Hơn nữa, sau lần này chị ta sẽ không tiếp tục ở trong giới giải trí nữa, cho nên, bỏ qua cho chị ta cũng không phải là không thể.”

“Vậy thì nghe lời em.” Tần Thành tắt máy tính, ôm lấy người đứng dậy, nói: “Ngày mai sẽ đưa video đến chỗ cảnh sát. Em cũng đừng nghĩ gì nhiều cả, hôm nay ngủ một giấc thật ngon, còn nữa, anh muốn đòi phúc lợi...”

Tường Tịch: “...”

Vận động quá độ thật là một phương pháp nghỉ ngơi tốt cho người đang có chuyện phiền lòng.

Sau nửa đêm, Tường Tịch không có giật mình thức giấc nữa. Cô dựa vào trong ngực Tần Thành, ngủ đến mười hai giờ.

Khi thức dậy thì bên giường đã đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn bày một cái máy tính bảng và một chén cháo độ ấm vừa đúng.

Tường Tịch lấy cháo ăn trước, sau đó cầm lên máy tính bảng.

Trang web mới refresh không lâu, màn hình máy tính còn sáng, Tường Tịch chỉ liếc mắt một cái liền thấy được tin tức mới nhất về nhà họ Phương.

Tiếp theo ngày hôm qua, sau khi Phương Vi Vi, vợ hai Phương, Phương Tiến đã nhận điều tra của cảnh sát, thì ông cậu cả nhà họ Phương cũng bị mời đến cục cảnh sát.

Liên tiếp bốn người bị tuân ra nghi ngờ phạm tội, cổ phiếu của nhà họ Phương tối hôm qua thật vất vả tăng lên được mấy điểm sau đó lại tuột xuống với thế nhanh như chớp.

Còn có một ít xí nghiệp có hợp tác với nhà họ Phương cũng đều trong mấy giờ đó tuyên bố với bên ngoài là giải trừ hợp đồng với nhà họ Phương.

Nội trong hai ngày ngắn ngủi, nhà họ Phương trở thành một chuyện cười trên thương trường.

.....

“Sao, hôm nay cũng không ai đến?” Ông lão Phương nằm trên giường bệnh hỏi đứa con trai út. “Vi Vi đâu? Sao bọn chúng cũng chưa đến?”

“Ba.” Phương Duệ dời mắt, nói: “Hai ngày nay Vi Vi bị bệnh, chị hai ở nhà chăm sóc cho nó. Chị cả và anh cả đi thăm Phương Tiến.”

“Than ôi!” Ông lão Phương nghe xong lời này có chút cảm khái. “Cả đời này của ba, vài thập niên trước chỉ lo vội vàng làm ăn, sơ sót đối với dạy dỗ mấy người anh của con, bây giờ nghĩ tới thật sự là hối hận!”

Con người Phương Duệ ánh lên. “Ba, ba nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Ông lão Phương vừa lặp lại than ôi một tiếng, nói: “Ngày hôm qua ba nằm mơ thấy chị của con, là lúc nó còn trẻ, ôm Tường Tịch cười với ba. Phương Duệ, hai ngày nay con không có việc gì thì giúp ba tìm Tường Tịch một chút đi, ba muốn nhìn thấy nó.”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đại kết cục (1)

Đời trước, lúc làm nghệ sĩ, Tường Tịch rất ít khi vào bệnh viện.

Cái chết của bà Tường đã cho cô một bóng ma rất lớn. Bình thường cô có cảm mạo nóng sốt nhỏ nhất thì cũng chỉ vào phòng khám nhỏ thông thường. Nếu không gặp phải chuyện lớn, cô không muốn bước vào bệnh viện một bước nào.

So sánh với kiếp này, số lần cô vào bệnh viện thật là hơi nhiều hơn.

Cô bị thương, người có quan hệ với cô bị thương, một số người không quan hệ bị thương, như là có vẻ bị lời nguyền.

Nhưng bởi vì lui tới nên bóng ma trong lòng cô ngược lại không còn nặng nữa.

Tường Tịch tìm vui trong nỗi khổ mà suy nghĩ, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa.

Cửa phòng nửa mở, cô đứng ở cửa, liếc mắt một cái thấy được ông lão ngồi đọc sách trên giường ở trong phòng bệnh.

“Tịch Tịch, đến chỗ ông ngoại, ông ngoại kể chuyện xưa cho con.”

“Tịch Tịch của nhà chúng ta về tranh thật đẹp.”

“Đến đây, ông ngoại dẫn Tịch Tịch đi dạo mát.”

Cảnh tượng thân thiết cùng với ông ta vào thời thơ ấu từng cái từng cái hiện lên trong đầu. Tường Tịch nhắm chặt mắt lại, rồi mở mắt gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Ông lão Phương gỡ kính mắt, để sách xuống, ngẩng đầu lên.

“Xin chào, ông Phương.” Tường Tịch đứng cách một thước trước giường bệnh, cảm xúc bình thường. “Nghe nói ông muốn gặp mặt tôi một lần.”

“Ông muốn nói chuyện với cháu một chút.” Ông lão Phương chỉ chỉ cái ghế. “Cháu ngồi xuống trước đi!”

“Không cần.” Tường Tịch đứng bất động. “Tôi nghe nói xong thì sẽ đi.”

“Vây được rồi!” Lúc này đây, bệnh tật khiến cho ông lão Phương trở nên càng thêm già nua. Từng là một nhân vật phong vân trên thương trường, cho tới hôm nay không thừa nhận cũng không được thời đại của ông ta đã qua đi.

Xê dịch thân mình, ông lão Phương nói: “Ông nghe Phương Duệ nói phim mới của cháu sắp công chiếu.”

“Vâng, vào ba ngày sau.” Tường Tịch trả lời với vẻ mặt không chút thay đổi.

Giọng ông lão Phương trầm ngâm, nói: “Có rảnh thì ông sẽ đi xem. Những gì thời nay bọn trẻ các con thích, ông nên tìm thời gian nghiên cứu một chút, bằng không luôn bị nói lạc hậu.”

Tường Tịch cười nhưng không nói.

Ông lão Phương liếc nhìn cô một cái, tiếp tục nói: “Vi Vi cũng thích đóng phim, chỉ tiếc là không thể đi đến cùng. Ông nhớ rõ bọn cháu mới trước đây, Vi Vi thì thích dẫn cháu đến rạp chiếu phim xem phim. Khi ấy, mỗi lần về đến nhà là nó sẽ nói một hồi, thăm thăm thì thì, rất lộn xộn. Mẹ của nó thường vì thế mà mắng nó...”

“Ông lão Phương.” Tường Tịch cắt ngang lời ông ta, cười lạnh nhướn mắt lên. “Nếu ông muốn nói đến chuyện mẹ hai Phương, như vậy tôi bây giờ chính thức nói với ông, tôi sẽ không nhả ra, bà ta đã làm sai chuyện thì sẽ bị trừng phạt!”

“Nhưng bà ấy là mẹ hai của cháu.” Ông lão Phương cảm thấy đã già, không thích nhìn thấy nhất là người nhà bất hoà.

Nghe ông ta nói đến quan hệ của bọn họ, trong lòng Tường Tịch chợt đau xót. Lúc này mới nhớ đến bọn họ là thân thích? Năm đó, khi ba cô đi tìm bọn họ để nghỉ cách, lúc cô vì mẹ mà chạy tới nhà họ Phương vay tiền, bọn họ đã làm như thế nào?

Đã đóng kín cửa, hoàn toàn không màng đến cô là một chuyện. Cô ở trong mưa to đêm hôm khuya khoắc, thiếu chút nữa là bị viêm phổi, khi đó bọn họ sao không nói bọn họ là thân thích?

Trước khi đến, cậu út đã dặn cô vài lần đừng nói lung tung, nhưng Tường Tịch thật sự nhịn không được. Ông lão Phương xem cô là cái gì? Một con cóc hay là một đứa ngu?

“Tôi đã sớm nói rất rõ ràng, tôi cùng với nhà họ Phương các người không có quan hệ.” Vẻ mặt Tường Tịch buồn bực. “Tôi nghĩ, mẹ hai Phương cũng chưa bao giờ coi tôi như là cháu gái của bà ta. Làm sao có mẹ nào lại lấy a xít tạt lên người cháu gái mình?”

Thấy ngữ khí của cô càng phát càng không tốt, ông lão Phương cũng lo lắng bức người nóng nảy, đành phải bỏ qua đề tài này, thay cái khác, nói: “Tin tức về Vi Vi ông đã xem tới rồi. Là nó không đúng, là ông dạy dỗ không tốt, nhưng Vi Vi nhiều năm qua như vậy chỉ phạm có một sai lầm này, nó còn trẻ, cháu hãy bỏ qua cho nó đi!”

Ông ta biết Phương Vi Vi đối phó cô, thế nhưng còn kêu cô buông tha cho Phương Vi Vi. Đây là coi cô như thánh mẫu sao? Thật tiếc nha, cô không phải.

Lắc đầu, Tường Tịch nói: “Hồi đó khi tôi vào giới giải trí đã nói qua, người không phạm tôi, tôi không phạm người. Phương Vi Vi dùng thủ đoạn ở sau lưng, tôi sẽ không bỏ qua cho chị ta.”

“Cháu...” Ông lão Phương dùng ánh mắt thương hại nhìn Tường Tịch. “Lúc cháu còn nhỏ mẹ cháu đã dạy cháu khoan dung độ lượng, cháu đều quên rồi sao?”

Ông ta còn dám lấy mẹ cô ra để nói.

Thật sự là mỉa mai. Tường Tịch cảm thấy vừa nắc cười vừa đáng buồn, người mà cô gọi là ông ngoại suốt mười sáu năm thế nhưng lại nhìn cô như thế.

Trên đường tới cô còn tưởng rằng bọn họ sẽ nói chuyện hoà bình, không nghĩ tới là kết cục này.

Tường Tịch cười cười, nói: “Ông thật xem mẹ tôi là con gái của ông sao?”

Ông lão Phương ngẩng đầu. “Cháu có ý gì? Mẹ cháu không phải là con gái của ông thì sao ông có thể giáo dục mẹ cháu hơn hai mươi năm?”

Ngữ khí Tường Tịch gay gắt bác bỏ. “Nếu ông xem mẹ tôi là con gái mình thì tại sao mỗi một câu nói đều là bảo vệ hung thủ đã hại mẹ tôi?”

Những lời này của cô thông tin rất rõ ràng, ông lão Phương lập tức bắt được chữ, nói: “Cháu nói cho rõ ràng, hung thủ là ý gì?”

Tường Tịch theo dõi vẻ mặt của ông ta, che miệng cười. “Ông có thể không biết, khi nhà họ Tường mới xảy ra chuyện, cậu út đã gởi cho tôi một món tiền để chữa bệnh cho mẹ tôi, nhưng mà món tiền đó cuối cùng không tới tay tôi. Ông có biết không? Món tiền kia... bị đứa cháu gái tốt của ông, Phương Vi Vi, lén nuốt đi!”

Sắc mặt của ông lão Phương lập tức như băng pha màu, trải qua biến đổi, rất khó coi.

Tường Tịch thu lại nụ cười, tiếp tục nói: “Ông cảm thấy rằng tôi sẽ buông tha một người gián tiếp hại mẹ tôi bệnh tình tăng thêm sao? Đúng rồi, còn nữa, tôi không biết ông có nhớ hay không, năm ấy tôi năm tuổi, bỗng nhiên mất tích một ngày, à, tôi nói cho ông biết, thật ra cũng là kiệt tác của Phương Vi Vi, đứa cháu gái tốt của ông. Chị ta lén bỏ lại tôi, chờ cho tôi bị bọn buôn người bắt cóc! Ông nói đi, một người hại mẹ tôi như vậy, lại hại tôi, tôi có thể buông tha hay không, có muốn bỏ qua hay không?”

Nói xong câu cuối cùng, Tường Tịch nện giày cao gót, ra khỏi phòng bệnh.

Lúc gần đến thang máy, cô thấy có bác sĩ chạy về phía phòng bệnh cô vừa mới đi ra. Hai phút sau, cô ở lầu một khu nằm viện thấy được Phương Duệ chạy như điên vào từ bên ngoài.

Tường Tịch gọi cậu dừng lại, nói: “Cậu út, thật xin lỗi, cháu đã không làm tốt chuyện đã đồng ý với cậu.”

“Không sao.” Phương Duệ nhìn cô một cái, nói: “Hai năm nay thân thể của ba cũng không tính là rất tốt, không quan hệ đến cháu. Cháu về trước đi, tôi sẽ không đưa cháu.”

“Vây cháu đi trước.” Tường Tịch khoát khoát tay với cậu, không quay đầu lại, khoan thai đi ra khỏi toà nhà.

Hôm nay bỗng nhiên giảm nhiệt độ, bên ngoài mây đen dày đặc, hơi lạnh, Tường Tịch ngồi vào trong xe, đóng cửa kính xe lại.

Trước khi đi, cô liếc nhìn về phía phòng bệnh của ông lão Phương một cái cuối cùng.

.....

Ba ngày sau, “2033” công chiếu.

Mà trong cùng một ngày, có một bộ phim lớn của nước ngoài đổ bộ vào trong nước.

Ở trong nước, mỗi lần xuất hiện tình huống phim của nước ngoài đụng đầu với phim trong nước, rất nhiều rạp chiếu phim đều áp dụng cách thức nhường đường cho phim nước ngoài.

Cho nên, dù là có danh tiếng của Dung An, lượng chiếu phim* hai ngày công chiếu đầu tiên của “2033” cũng không cao, chỉ có 20%. Số này quả thật không thể so với lượng chiếu 60% của phim nước ngoài. (*Giải thích của tác giả về lượng chiếu phim là rạp chiếu phim sắp xếp thời gian chiếu của phim, thể loại phim và buổi chiếu.)

Ngay từ đầu Tường Tịch có chút lo lắng, nhưng thấy người trên mạng đã xem qua “2033” đều bày tỏ bộ phim rất hay, thời điểm không sai nên thả lỏng lòng.

Có danh tiếng, người muốn xem “2033” tự nhiên sẽ tăng nhiều. Nếu một khi tăng nhiều, rạp chiếu phim sẽ không thể không đề cập tới nâng cao lượng phim.

Quả nhiên, đến ngày thứ ba thì sự tình đã xảy ra biến hoá. Lượng chiếu phim của “2033” đã nâng cao từ 20% đột nhiên lên tới 48%. Hơn nữa, hai tuần từ đó về sau, mỗi ngày đều tăng với tốc độ 1,5%.

Tất nhiên, doanh thu phòng bán vé của “2033” liên tiếp tăng cao.

Sau một tháng công chiếu, tổng doanh thu của “2033” đạt tới 1.295 tỉ.

Mà lúc này, cách ngày bộ phim được ngưng chiếu còn một tháng nữa, tuy rằng lượng xem của bộ phim có phần đi xuống, nhưng phòng bán vé thu hơn một trăm triệu là không thành vấn đề.

Tóm lại, bất luận tính như thế nào, phòng bán vé của “2033” cuối cùng thu được 1.4 tỉ là hoàn toàn không thành vấn đề.

Có thể nói, Dung An lại một lần nữa chứng minh được câu nói kia: “Dung đạo xuất phẩm, tất chúc tính phẩm”. (Sản phẩm của đạo diễn Dung nhất định là sản phẩm tốt nhất)

Mà tất cả các diễn viên chủ yếu của bộ phim vốn không nổi tiếng thì được nổi tiếng, vốn đã nổi tiếng thì bây giờ càng nổi tiếng hơn.

Nếu nói có người trước kia có thái độ, lời nói mang nghi ngờ đối với diễn xuất của Tường Tịch, thì một bộ phim này hoàn toàn khiến cho bọn họ không còn tiếng nghi ngờ chất vấn gì nữa.

Hợp đồng phim, hợp đồng quảng cáo bay tới như giấy viết thư. Vài ngày ngắn ngủi, trên bàn của Lục Mạnh Nhiên chồng một đống, không biết khiến bao nhiêu người thèm muốn.

Nhưng bởi vì “Mê hương phong vân” đi vào phần quay phim quan trọng nhất, Tường Tịch kêu anh ta nhận mấy cái được được, còn phim thì không nhận nữa.

Bất quá, cứ như thế Tường Tịch cũng bận vô cùng.

Mãi đến khi bước vào tháng bảy, “Mê hương phong vân” quay xong, qua tiệc đóng máy của đoàn phim, Tường Tịch mới chân chính có thời gian nghỉ ngơi thật tốt.

Về đến nhà, Tường Tịch cái gì cũng chưa làm, không nói hai lời nằm trên giường ngủ một ngày một đêm. Sau khi tỉnh lại, cô theo thường lệ chú ý tới tin tức hôm nay.

Chuyện của nhà họ Phuong ồn ào náo loạn mấy tháng nay, cho tới bây giờ đã bị không ít dân chúng chú ý tới. Tuy rằng bên trong có mấy fan cuồng của Phuong Vi Vi ý đồ chứng minh Phuong Vi Vi là vô tội, nhưng Tần Thành lấy ra chứng cứ chứng tỏ hành vi của Phuong Vi Vi và mẹ hai nhà họ Phuong là phạm pháp. Dần dần, người nói cho Phuong Vi Vi ở trên mạng biến mất.

Tướng Tịch bây giờ đang chờ đợi chính là phán quyết cuối cùng của toà án.

Về phần ông lão Phuong, qua lần nói chuyện đó, bệnh tim của ông ta tái phát, cấp cứu hồi lâu mới cứu về được một mạng. Nhưng sau đó ông ta lại bệnh nặng một trận, sau khi hết bệnh, người cũng rất ít nói, mỗi ngày chỉ ngồi ở trên giường, cảm ảnh của mẹ cô nhìn.

Những chuyện này là Phuong Duệ nói cho cô biết. Đối với những chuyện đó, Tướng Tịch chỉ cười.

Cô biết mình ngày đó nói chuyện với một người bệnh như vậy là hơi quá đáng, nhưng ông ta muốn cô làm sao bây giờ? Cô không phải là người thần trí mơ hồ, lòng cô có thiện ác, có thể phân biệt được đúng sai. Người khác xấu xa đối với cô, không thể chờ mong cô dùng lòng tốt để đáp lại. Truyền thống nho học là lấy ơn báo oán, là làm thánh nhân, cô không làm được.

Buổi chiều, Tướng Tịch dọn dẹp nhà cửa, sắp đến giờ tan tầm thì lái xe đi siêu thị.

Dưới lầu khu nhà ở có phòng viên nằm vùng, Tướng Tịch không để ý. Dù sao cô không có làm chuyện gì đuiối lý, mặc cho bọn họ quay chụp.

Bất quá, khi cô mua đồ trở về thì có một phóng viên quang minh chính đại xông tới trước mặt cô.

Phóng viên nói: “Tướng Tịch, nghe nói Phuong Vi Vi đang ở trung tâm tạm giam, mãnh liệt yêu cầu gặp cô một lần, xin hỏi cô sẽ đi gặp cô ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Đại kết cục (2)

Tướng Tịch không có trả lời người phóng viên kia.

Cô chắc chắn sẽ đi gặp Phuong Vi Vi, giống như đi gặp Andy lần cuối cùng, nhưng cô sẽ không nói ra.

Cô mới từ từ thoát ra khỏi việc này, cô không còn muốn khơi lên một tí tạo quan hệ nào với nhà họ Phuong.

Nhưng cuộc sống luôn sẽ có giây phút ngoài ý muốn, cho ra một ít “ngạc nhiên mừng rỡ” bất ngờ.

Trước một ngày Tướng Tịch chuẩn bị đến trại tạm giam gặp Phuong Vi Vi, cảnh sát bỗng nhiên thông qua báo chí uy quyền nhất của thành phố, phát ra một thông cáo. Trên thông cáo nói trải qua chứng minh của bệnh viện, Phuong Vi Vi và mẹ hai nhà họ Phuong có lịch sử bệnh tâm thần nhiều năm, thuộc loại tính di truyền.

Cho nên, tất cả những việc làm của Phuong Vi Vi và mẹ hai Phuong đều là vì thần kinh đột nhiên không bình thường mà gây nên, không phải bọn họ tự nguyện.

Chuyện ván đã đóng thuyền đột nhiên xảy ra chuyển biến lớn như vậy, đừng nói là Tướng Tịch, ngay cả Tần Thành nghe thấy đều sửng sốt khoảng hai phút.

Bệnh tâm thần. Nếu mẹ hai Phuong và Phuong Vi Vi có bệnh tâm thần, vậy trên thế giới này sẽ không có người bình thường.

Tần Thành lập tức phái người đi điều tra, nhưng trước sau gì cũng không tìm được nguyên nhân.

Mãi cho đến hai ngày sau, một cảnh sát từng có giao tình với Tần Thành tiết lộ ra nguyên nhân.

Thì ra là ông lão Phuong động tay động chân ở trong tối. Ông ta dùng quan hệ, lấy được liên hệ với người công chức có liên quan đến phụ trách vụ án, thông qua phương thức hiệp ước, đem tất cả sản nghiệp trên danh nghĩa của nhà họ Phuong ở thành phố C cho chính phủ. Dù sao tổng bộ của Phuong thị bọn họ là ở thành phố H, nơi khác cũng có xí nghiệp.

Tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Nhà họ Phuong ở thành phố C lập nên công ty tuy rằng tri trệ không tiến, nhưng so với công ty nhỏ bình thường thì vẫn có tiền đồ phát triển. Chỉ cần chính phủ phái nhân viên chuyên nghiệp kinh doanh hợp lý, lợi dụng tất cả tài nguyên có thể, không đến vài năm thì những công ty này sẽ mang đến lợi nhuận không ngừng cho thành phố. Hơn nữa đến lúc đó, hàng năm chính phủ đều sẽ có một khoảng thu nhập cao.

Dùng hai người để đổi lấy giá trị kinh tế không thể nào tính được, đổi thành ai cũng làm như vậy cả.

Tường Tịch cười giấu.

Mỗi lần ông lão Phuong gặp cô đều nhắc nhở cô một việc: Ông ta là ông ngoại của cô.

Có ông ngoại nhà nào lại đối đãi với cháu gái của mình như vậy. Ở trong lòng ông ta, đứa cháu gái Phuong Vi Vi mới là quan trọng nhất!

Tường Tịch không nghĩ tới ông lão Phuong nữa, suy nghĩ nhiều chỉ khiến cho mình thêm ngột ngạt.

Nhưng mà, ngay lúc công chúng đều nghĩ Phuong Vi Vi và mẹ hai Phuong từ đó bình an vô sự thì sự việc lại xảy ra biến hoá mới.

Vốn, sau khi cảnh sát công bố tin tức thì ra quyết định thả mẹ hai Phuong và Phuong Vi Vi.

Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, sau một tuần, cảnh sát lại công bố một tin tức, tỏ ý bệnh tâm thần của Phuong Vi Vi và mẹ hai Phuong quá nghiêm trọng, vì phòng ngừa bọn họ sau này làm hại những người khác, đe dọa an toàn xã hội, nên quyết định đưa bọn họ đến bệnh viện tâm thần, cuộc đời này không thể bước ra khỏi nơi đó nữa.

Bệnh viện tâm thần kia tiếng tăm lừng lẫy khắp cả nước, chẳng những có hoàn cảnh tốt mà các loại phương tiện chữa bệnh cũng vô cùng đầy đủ. Quan trọng hơn là nó được giám sát nghiêm khắc, trong mười mấy năm qua chưa từng xảy ra sự cố bệnh nhân tâm thần thoát ra đi làm nguy hại xã hội.

“Là anh làm hả?” Tường Tịch chuyển tầm mắt từ người dẫn chương trình trên ti vi đến trên mặt Tần Thành. Mấy ngày nay anh thần thần bí bí, thường buổi tối cô đang ngủ mới trở về, buổi sáng cô chưa thức đã đi trước.

Tần Thành nghiêng đầu dè lên bả vai Tường Tịch, cười nói: “Không phải anh làm, nhưng em có quen người làm, em có thể đoán là ai.”

“Tề Dịch?”

“Không đúng.”

“Anh cả?”

“Cũng không đúng.”

“Vây...” Tường Tịch tập trung suy nghĩ trong chốc lát, nói với vẻ không chắc chắn: “Là ba?”

“Em rút cuộc đoán đúng rồi.” Tần Thành nghiêng đầu hôn cô một cái. “Trước sau như một thật thông minh.”

Tường Tịch trực tiếp xem nhẹ câu cuối cùng, nói: “Sao ba lại...”

Tần Thành cười nói: “Ba và mẹ mỗi ngày đều chú ý đến tin tức trong nước, bình thường không quan trọng thì bọn họ sẽ không quan tâm tới. Nếu quan trọng thì bọn họ sẽ lập tức ra tay, giống như chuyện này.”

“Nhà họ Phuong bắt nạt con dâu của bọn họ, bọn họ xem không được, liền nổi giận phản kích.” Tần Thành nói thêm: “Ba làm ăn nhiều năm, quen biết người, có cả trong giới quan chức. Đưa người tới bệnh viện tâm thần không phải rất khó khăn.”

Tường Tịch nghe xong, trầm tư vài phút, nói: “Vây ba và mẹ đã trở về?”

“Chưa. Bọn họ đang ở Canada nghỉ hè.” Tần Thành thổi khí vào lỗ tai Tường Tịch, không hề cảm thấy mình sỗ sàng. “Anh thay mặt bọn họ nói chuyện với những người đó. Nhà họ Phuong lúc này đây sợ là không ngờ tới cuối cùng chính là kết quả này.”

Nhà họ Phuong đúng là không nghĩ tới.

Đối với con dâu và cháu gái của mình, sau khi ông lão Phuong biết được tất cả sự thật từ Phuong Duệ thì đã thất vọng với bọn họ đến tận cùng.

Chẳng qua, ông ta chung quy không đành lòng nhìn thấy Phuong Vi Vi và mẹ hai Phuong ngồi cả đời trong tù, vì thế liền lấy một phần ba sản nghiệp của nhà họ Phuong đi đổi tự do vài chục năm tương lai cho bọn họ. Năm đó ông ta làm sai đối với con gái, không thể lại làm sai đối với cháu gái nữa.

Ai ngờ, nửa đường có người cản trở.

Ông ta làm nhiều như vậy, cuối cùng hai người đều phải vào bệnh viện tâm thần.

Trong lòng ông lão Phuong sầu khổ, vừa gọi điện thoại đến chỗ người bạn.

“Lần này thật không được.” Người bạn nói: “Người nhà họ Tần không muốn, đã trực tiếp tìm đến lãnh đạo cấp trên.”

Ông lão Phuong liền nghĩ đến có thể là Tần Thành, hỏi: “Nhà họ Tần có quan hệ với người ở trên?” Tần Thành trẻ tuổi như vậy, không nên có giao tình quá sâu với người bên trên mới phải.

“Tôi cũng không rõ nữa.” Nói về việc này, người bạn giúp đỡ cũng không có cách nào. “Vụ án bây giờ có người bên trên phụ trách. Lãnh đạo đích thân biểu đạt, nói để cho hai người có tiền án ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến yên ổn của xã hội, không thể thả ra.”

Vậy có gì khác với ngồi tù?

Ông lão Phương thờ dài nặng nề một tiếng. “Thật không có cách nào?”

“Không có cách nào.” Người bạn lực bất tòng tâm, đành phải nửa khuyên nửa an ủi, nói: “Hai mẹ con kia của nhà ông làm thật sự hơi quá đáng. Thật ra, để cho bọn họ đi chịu khổ một chút cũng tốt, làm sai bao giờ cũng phải bị phạt, ông nuông chiều không nhất định là chuyện tốt. Mặt khác, sau này đối với người ngoài nói bọn họ nằm viện rồi cuộc vẫn dễ nghe hơn nói bọn họ ngồi tù.”

“Tôi hiểu được.” Ông lão Phương nắm lấy ống nghe, cười khò: “Tôi cũng chỉ là...” Chỉ là không muốn tương lai lại hối hận lần nữa.

Tiếc là, cơ hội chỉ có một lần, ông ta đã bỏ lỡ.

.....

Đầu tháng tám, Phương Vi Vi và mẹ hai Phương bị cảnh sát đưa vào bệnh viện tâm thần.

Một ngày trước Liên hoan phim Kim Ảnh, Tưởng Tịch đi gặp bọn họ.

Người của bệnh viện nói Phương Vi Vi và mẹ hai Phương gần đây luôn lấy đồ đạc đập người, Tưởng Tịch không tiện đi vào, chỉ có thể ở bên ngoài cửa sổ nói chuyện.

Tưởng Tịch đi xem mẹ hai Phương trước. Mấy tháng không gặp, cảm xúc của bà ta vô cùng không ổn định, hai bàn tay xuyên qua cửa sổ, vừa thấy Tưởng Tịch liền điên cuồng hô: “Tưởng Tịch, mày đồ tiện nhân, mày đồ tiện vô sỉ.”

“Cô Tưởng, thần kinh bà ta không tốt, mấy ngày nay gặp người liền nháo, nói bà ta không phải bệnh thần kinh. Cô phải cẩn thận một chút.” Y tá của bệnh viện nói nhắc nhở.

“Tôi không phải bệnh thần kinh.” Mẹ hai Phương nổi điên hét về phía ngoài cửa: “Tôi là mẹ nhà họ Phương, các người thả tôi ra ngoài.”

Y tá khó xử nhìn Tưởng Tịch.

“Không sao.” Tưởng Tịch cười cười. “Bà ta không làm bị thương đến tôi được.”

Mẹ hai Phương lập tức như ăn phải thuốc nổ, bùng nổ. “Tưởng Tịch, mày đồ tiện vô sỉ, bi ối.”

“Bà chỉ biết chửi hai câu này thôi sao?” Tưởng Tịch mỉm cười. “Không sao, tôi tặng cho bà một băng ghi âm, bà học theo trong đó là được.”

Cô nói xong, nhanh chóng lấy một cái mp3 bọc vải dày từ cửa sổ ném vào trong phòng mẹ hai Phương.

Cô tin tưởng mẹ hai Phương nghe xong nội dung bên trong mp3 sẽ rất có từ ngữ mắng chửi người. Nhưng mà đến lúc đó bị chửi không phải là cô, sẽ không đến tai.

Phòng của Phương Vi Vi ở tầng khác, so với mẹ hai Phương, cô ta im lặng đến không bình thường.

Y tá lấy chìa khoá ra, do dự không dám mở cửa.

Tưởng Tịch nhìn ra tâm tư của cô ta, sau một lúc lâu cân nhắc, nói: “Nếu không thì cô làm chuyện của mình trước đi, tôi đứng ở bên ngoài nói vài câu với cô ta.”

Y tá vừa nghe không cần mở cửa, như được đại xá, lấy chìa khoá về liền chạy xuống dưới lầu.

Đây là toà nhà mới của bệnh viện tâm thần, người bệnh trong toà nhà còn chưa nhiều, như là tầng của Phương Vi Vi ở, chỉ có một mình cô ta.

Tưởng Tịch nghe tiếng bước chân đi xa, mới gõ gõ cửa, nói: “Nghe nói cô muốn gặp tôi?”

“Cô rồi cuộc đã tới.” Phương Vi Vi ngồi dậy, đi đến bên cửa. “Tôi còn nghĩ rằng cô vĩnh viễn sẽ không đến.”

“Không, là cô đã đoán sai.” Tưởng Tịch làm như không thấy sắc mặt âm trầm của cô ta, nói: “Lúc trước cô luôn trăm phương ngàn kế hại tôi, sao tôi có thể bỏ qua cơ hội tốt này chứ.”

Đôi mắt Phương Vi Vi nhú lại.

Tưởng Tịch mỉm cười. “Từ khi cô chín tuổi, không, có lẽ là sớm hơn, đã tìm cách đối phó tôi như thế nào, làm sao cướp đi những thứ bên cạnh tôi, hẳn là mệt chết đi!”

Về mặt hoàn mỹ không sút mẻ của Phuong Vi Vi bắt đầu vỡ vụn.

Tường Tịch tiếp tục cười. “Tôi chưa bao giờ biết tôi có sức quyến rũ đến như vậy, khiến cho một người hận vài chục năm.”

“Cô cảm thấy tôi đoạt đi đồ của cô, nhưng thật ra tôi không cướp đi một chút nào. Ngược lại là cô đã đẩy ra những thứ thuộc về mình. Cô chưa từng có một ngày sống được tự tại, cô thật sự đáng thương hại.”

Không sai, mẹ hai Phuong ngu xuẩn, ác độc, nhưng bà ta làm là vì Phuong Vi Vi. Có một người mẹ bằng lòng làm chuyện điên rồ vì mình như vậy, Phuong Vi Vi lại không biết quý trọng. Ngược lại, cô ta lợi dụng mẹ hai Phuong, muốn trừ khử cô, cuối cùng, hợp với mẹ hai Phuong cùng nhau chịu tội.

“Mặc kệ chuyện của cô.” Phuong Vi Vi im lặng một lát, nói: “Cô chờ đi, một ngày nào đó tôi sẽ cướp đi tất cả của cô.”

Thần kinh của cô ta thật sự là bị bệnh mà! Đối thủ của mình là người như vậy, Tường Tịch không biết nên khóc hay nên cười. Cô nhìn chăm chăm Phuong Vi Vi, nói: “Tôi sẽ không cho cô cơ hội đi ra ngoài, cô làm nhiều chuyện có lỗi với tôi như vậy, thật xin lỗi con mẹ nó, tôi sẽ không cho cô ra ngoài đi quấy rầy tôi nữa, cô ở trong này ngắm cả đời đi!”

Phuong Vi Vi rút cuộc phần nộ đập cửa.

Tường Tịch cười ẩn xuống nút áo bên cạnh cửa.

Nửa phút sau, một đám bác sĩ, y tá chạy lên. Cửa phòng bệnh được mở ra, không đợi Phuong Vi Vi bỏ nhào lên người Tường Tịch thì y tá đã lấy dây thừng trói cô ta lại. Bác sĩ thuận thế đè vai cô ta lại, đâm một kim.

Hỗn loạn ở bên trong khiến cho lòng Tường Tịch bị bất ngờ đã bình tĩnh trở lại, cô nói một tiếng vĩnh biệt không gặp lại, bước chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Đại kết cục (cuối)

Liên hoan phim Kim Ảnh năm nay vẫn được tổ chức bởi đài truyền hình thành phố C như cũ.

Nhưng không giống với năm rồi, lễ trao giải năm nay được tổ chức ở sân vận động vừa mới xây không lâu của thành phố C, bên trong có hơn một ngàn chỗ cho khách VIP và hơn trên chục ngàn chỗ cho khán giả.

Hình thức to lớn không thể bỏ qua.

Nhưng do vậy, các minh tinh không thể không xuất ra toàn bộ tâm sức xếp đặt cho mình, cầu cho có thể chiếm được một vị trí trên báo chí ngày mai.

Tường Tịch không thể ngoại lệ.

Bắt đầu từ buổi sáng, cô đã bị Lưu Viện, người đại diện tạm thời thay thế Lục Mạnh Nhiên, đẩy vào phòng hoá trang.

“Những thứ này đều là tự mình tổng giám đốc Tần cùng nhà thời trang nước ngoài trao đổi và tạo ra.” Lưu Viện tìm ra một bộ màu đen từ trong tất cả các bộ lễ phục, khoa tay múa chân trước mặt Tường Tịch. “Liên hoan phim năm nay thật long trọng, cô có thể đụng màu với các nữ minh tinh khác, nhưng cô nhất định phải mặc quần áo phong cách IDE.”

“Tôi hiểu rồi.” Tường Tịch nhìn mình ở trong gương, nói: “Nhưng Tần Thành chuyện nhỏ xé ra to.” Thế nhưng lại thoáng cái làm ra mấy chục bộ.

Lưu Viện thả quần áo về, tràn đầy đồng cảm, nói: “Tôi cũng hiểu được như thế.”

Vì một lễ trao giải điện ảnh, tốn mấy triệu mua quần áo giày dép gì gì đó, Tần Thành quả thật không nên quá phô trương.

“Đúng rồi.” Tường Tịch nghĩ đến một việc, nói: “Tần Thành có nhận được thiệp mời Liên hoan phim không?”

“Không có!” Lưu Viện nói với vẻ không chắc chắn: “Không thấy người của đài truyền hình đến công ty đưa.”

Ở nhà cô cũng không thấy thiệp mời. Vậy đây có phải nghĩa là Tần Thành sẽ không đến tham gia lễ trao giải đêm nay?

Tường Tịch cau mày.

Đêm nay cô có một kế hoạch, nếu Tần Thành không đến hiện trường, cho dù cuối cùng xem từ ti vi, cũng sẽ giảm đi rất nhiều cảm giác.

.....

Buổi trưa Tường Tịch có thời gian hai giờ đồng hồ để nghỉ ngơi.

Đề một lần nữa xác định Tần Thành không nhận được thiệp mời của Liên hoan phim, sau khi Tường Tịch ăn xong bữa trưa thì đi vào phòng tổng giám đốc trong ánh mắt hâm mộ của chúng nhân viên.

Nhưng Tần Thành lại không có ở đó.

Như trước kia, lúc này theo lý là anh nên ở đây. Tường Tịch chạy vào phòng nghỉ tìm một vòng, không thấy người, cuối cùng không thể không đi ra ngoài tìm thư ký.

“Tổng giám đốc Tần đi đâu vậy?”

“Không biết ạ. Hôm nay tổng giám đốc Tần không có tới làm.” Thư ký thành thật trả lời.

Mày Tường Tịch nhú lại, hỏi tiếp: “Vây gần đây tổng giám đốc Tần có nhận được thiệp mời của Liên hoan phim không?”

Thư ký mờ mịt. “Liên hoan phim Kim Ảnh hả? Tổng giám đốc Tần cũng không có nhận được gì liên quan đến Liên hoan phim Kim Ảnh.”

“Thật sự không có?”

Thư ký nói: “Không có!”

Tường Tịch đành phải trở về phòng nghỉ.

Lần đầu tiên, cô bối vì tìm không thấy Tần Thành, trong lòng sinh ra cảm giác lo lắng. Giống như không thấy được người này, nghe không được tiếng của người này, cô liền không thể tiếp tục ổn định.

Tới buổi chiều, lúc làm xong tạo hình, Tường Tịch vẫn không nhận được tin tức gì có liên quan đến Tần Thành. Cô nhìn sắc trời, chủ động gọi cho Tần Thành.

Nhưng giọng nói biểu thị di động của anh tắt máy.

Tường Tịch còn muốn thử lại một lần nữa nhưng Lưu Viện và Vương Mộng lúc này đi đến.

Lưu Viện nhìn tạo hình của Tường Tịch, nói: “Đã đến giờ rồi, chúng ta cũng nên xuất phát.”

Tường Tịch nhìn di động, cuối cùng lấy nó bỏ vào trong túi, cười cười, nói: “Đi thôi.”

.....

Tường Tịch cùng Dung An bước trên thảm đỏ. “2033” đạt được tám đề cử, trong đó có đạo diễn xuất sắc nhất của Dung An và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Tường Tịch.

Hai người này đều là người giành được tiếng kêu gào cao nhất tới nay, cũng dĩ nhiên đạt được hoan nghênh nhiệt liệt nhất của các fan. Lúc Tường Tịch khoác cánh tay Dung An đi qua, vô số đèn flash loé lên, tiếng kêu gọi âm ỉ cao đến tận trời.

Tường Tịch vừa mỉm cười gật đầu, vừa đi theo nhân viên đến chỗ ngồi của cô, ngồi xuống.

Nhân viên của đoàn làm phim “2033” ngồi cùng nhau. Tường Tịch thừa dịp lúc tất cả mọi người đang chào hỏi nói chuyện phím thì nhìn nhìn bốn phía.

Nhận thấy được lòng cô không yên, Lâm Dật đã tới sớm một bước, nói: “Cô rất khẩn trương?”

“Tạm tạm.” Tường Tịch che giấu thất vọng, nói: “Có một chút.”

Lâm Dật mỉm cười. “Tôi nghĩ rằng cô sẽ không khẩn trương chứ!”

Tường Tịch lắc đầu, cười theo anh ta.

Vừa rồi trên đường đi, cô gặp được không ít những ông chủ lớn thường xuyên xuất hiện trên kênh tài chính và kinh tế. Nhưng mà trong đó không có Tần Thành.

Cô thật ra là rất rất muốn anh đến Liên hoan phim này.

Bồn chồn ngồi đợi hơn mười phút, vẫn không thấy được Tần Thành, Tường Tịch mỉm mỉm môi, chào hỏi với Trương Văn ở phía sau, rồi đi vào toilet.

Trở ra, cô lập tức lấy di động ra, tiếp tục gọi cho Tần Thành.

Lúc này thế nhưng lại thông.

“A lô.” Giây phút giọng của Tần Thành truyền tới từ trong loa, tảng đá lớn trong lòng Trương Tịch được buông xuống một cách kỳ diệu.

“Anh đang ở đâu vậy?” Trương Tịch hỏi có phần gấp gáp.

Tần Thành giương mắt nhìn cảnh vật xung quanh, nói: “Anh đang ở thành phố Z. Sao, một ngày không gặp, em nhớ anh à? Gần đây em rất nhiệt tình.”

Trương Tịch: “...”

“Bà Tần, nhớ anh thì cứ việc nói thẳng, hử? Đừng để ở trong lòng, sẽ bị nghẹn chết đó.”

Nghe bên tai lời nói càng ngày càng có xu hướng lưu manh, Trương Tịch xoa xoa trán, nói: “Chừng nào thì anh trở về?”

“Tối nay.” Giọng nói Tần Thành bỗng nhiên nghiêm chỉnh lại. “Bên này có một số việc, anh không thể trở về chính mắt nhìn em lãnh thưởng. Bất quá, bà Tần thân yêu, đêm nay em nhất định là nữ diễn viên đẹp nhất. Còn nữa, quà tặng anh đưa cho em, em nhất định phải đón lấy.”

Trương Tịch: “...”

Tần Thành nói: “Anh yêu em”

Anh đây là cái gì với cái gì vậy? Trương Tịch không hiểu, cảm thấy cả ngày hôm nay cô đều lo lắng không đâu. Cô rốt cuộc là tại sao lại bởi vì anh không đến lễ Liên hoan phim mà phiền muộn?

Lách cách một tiếng, cúp điện thoại, Trương Tịch đầu đầy hắc tuyến, trở lại chỗ ngồi.

Vài phút sau, âm nhạc êm tai tuôn ra, một số diễn viên múa đi lên sân khấu, lễ trao giải Kim Ảnh chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là trao tặng một ít giải thưởng nhỏ, sau đó mới đến lượt diễn viên nam, nữ phụ và nam, nữ chính xuất sắc nhất.

Mà Trương Tịch, cũng là đến lúc đó mới phát hiện quy tắc lễ trao giải điện ảnh năm nay có một ít thay đổi.

Ví dụ như năm trước trao giải cho nam, nữ diễn viên phụ và nam, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được chia làm hai lần, nhưng năm nay chia làm bốn lần.

Trước kia chưa bao giờ có tình huống như thế này, khán giả và minh tinh đều có chút sững sờ.

Hai người dẫn chương trình đại khái cũng phát hiện ra tình huống này. Vì để không ảnh hưởng đến lễ trao giải sau đó, sau khi khách quý trao một trong bốn giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất xong thì người nữ MC tình nghịch nháy mắt mấy cái, nói: “Gần đây điện ảnh đều chú ý đến đổi mới, đạo diễn của Liên hoan phim của chúng ta cũng không chịu lạc hậu, đã đổi mới một chút. Xem ra, đã không quá thành công, lại dọa tới mọi người rồi?”

Người nam MC cầm microphone phản bác. “Không đúng, mọi người rõ ràng rất thích. Cô nghe một chút, có phải có tiếng vỗ tay hay không!”

Anh ta làm động tác rất buồn cười, khán giả và minh tinh phía dưới xem, không nhịn được cười vỗ tay.

Sau đó, tiếp tục trao giải.

Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất do một nữ nghệ sĩ trung niên trong giới đạt được.

Giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất thì không có gì bất ngờ rơi vào trong tay Lâm Dật.

Mà bên này Lâm Dật vừa xuống sân khấu, liền đến lượt nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nhưng người dẫn chương trình tựa như không vội, khi đang tuyên bố khách quý trao giải thì bỗng nhiên úp úp mở mở.

Người nữ MC nói: “Sau đây, người sắp sửa đi lên chính là nam thần của tôi.”

Người nam MC nói: “Nam thần của cô có rất nhiều, tôi nhớ rõ Nguyên thiên vương và người vừa mới đi xuống, ảnh đế Lâm Dật cũng là nam thần của cô. Đúng rồi, sao lúc này cô không xông lên ôm ảnh đế Lâm Dật một cái? Đó là một cơ hội rất tốt.”

Người nữ MC thẹn thùng bĩu môi. “Người ta mắc cỡ mà. Bất quá, anh có thể đừng nói toạc tôi ra không? Anh có biết là như vậy rất huỷ hình tượng của tôi không hả?”

Người nam MC ngửa đầu cười. “Tôi đây là nói toạc ra hết nam thần tượng của cô.”

Người nữ MC: “...”

Người nam MC cười ha ha. “Tôi nhớ rõ người sắp sửa đi lên này đã có nữ thần ở trong lòng rồi.”

“Được rồi, nam thần của tôi quả thật là đã có nữ thần ở trong lòng.” Người nữ MC để ngay lại microphone, nói: “Nhưng mà, hôm nay tôi muốn đích thân mời nam thần của tôi đi ra, mặc dù tôi không phải là nữ thần của anh ấy.”

Khán giả bên dưới cười rộ lên.

Người nữ MC này thật sự rất có ý tứ, cũng không biết nam thần của cô ta rốt cuộc là vị nào. Tường Tịch cười, suy nghĩ.

Trên sân khấu, người nữ MC hít sâu một hơi, nói: “Tiếp theo, xin mời khách quý trao giải của chúng ta, cũng là nam thần của tôi —— Tổng giám đốc của Giải trí TRE, ông Tần Thành.”

Khán giả phía dưới không hẹn mà cùng há hốc miệng.

Tường Tịch cũng neho mắt lại. Tần Thành mới đây lúc điện thoại còn đang nói anh ở thành phố Z, sao lại đột nhiên xuất hiện ở Liên hoan phim?

Tường Tịch ngẩng đầu, liếc mắt nhìn đến người đàn ông đang nghênh đón toàn bộ ánh đèn, đi tới trước sân khấu. Anh mặc âu phục màu xám bạc, mắt phượng nhướn lên, là bộ dáng cô quen thuộc.

Không biết có phải là ảo giác không, Tường Tịch cảm thấy sau khi Tần Thành đứng lại thì trừng mắt nhìn về phía cô. Đến khi cô nhìn chăm chú lại thì anh đang nghiêm chỉnh bắt đầu tuyên bố người đạt được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

“Người đạt được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Liên hoan phim Kim Ảnh lần thứ ba mươi bảy là...”

Camera chia nhau chìa ống kính đến toàn bộ những người được đề cử.

Tần Thành lộ ra một nụ cười, trước mặt mấy ngàn người ở hiện trường, chậm rãi đọc lên cái tên anh đặt ở trong lòng: “Tường Tịch.”

Trên màn ảnh thật lớn lập tức đưa lên hình ảnh của Tường Tịch.

Ánh đèn chiếu tới trên người Tường Tịch, chung quanh không ngừng có người đến chúc mừng. Tường Tịch nhìn người nọ ở trên sân khấu, cúi chào đối diện với khán giả, sau đó đứng dậy lên sân khấu.

“Bà Tần, chúc mừng em” Tần Thành đặt cốc vào tay Tường Tịch, tiến đến bên tai cô, nói: “Chúc mừng em được toại nguyện.”

“Cảm ơn.” Mắt Tường Tịch khẽ cười một chút, dùng âm thanh hai người kề nhau mới có thể nghe được, nói: “Em rốt cuộc mới biết được anh lừa em”

Cái gì là không nhận được thiệp mời tham gia Liên hoan phim, cái gì là đang ở thành phố Z, đều là nói dối. Trong mấy chục giây lên sân khấu kia, Tường Tịch nghĩ qua trong đầu chuyện trong ngày hôm nay một lần, cuối cùng cô phát hiện cô bị Tần Thành lừa giỡn.

Nụ cười trên mặt cô không rực rỡ như trong tưởng tượng, tuy rằng không biểu lộ rõ ràng, nhưng vẫn khiến Tần Thành bồn chồn trong lòng. Anh muốn nói là anh cho cô một ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng Tường Tịch lại không cho anh cơ hội.

Cô khẽ bước cách ra anh hai bước, bắt đầu nói lên cảm tưởng lấy được giải thưởng.

“Vô cùng cảm ơn ban tổ chức chương trình đã cho tôi giải thưởng này, cảm ơn đạo diễn Dung đã tin tưởng tôi, cảm ơn mọi thành viên của đoàn làm phim “2033”, cảm ơn các fan ủng hộ tôi cho tới nay, còn có chính là...” Tường Tịch ngừng lại một chút, chậm lại tốc độ nói, nói: “Cảm ơn ông xã của tôi, Tần Thành.”

Phía dưới truyền đến tiếng huýt sáo của khán giả.

Tần Thành ngẩn ra. Không phải là cô đang nổi giận sao? Vậy câu cảm ơn này là có ý gì?

Tường Tịch xoay người nhìn về phía người nào đó đã lộ ra trạng thái ngẩn ngơ, khoé miệng cong cong cười ra.

Rồi sau đó, dưới bầu trời đầy ánh sao, cô một tay cầm cốc, một tay cầm micro nói ra câu mà cô đã chuẩn bị thật lâu: “Tần Thành, cảm ơn anh làm bạn cho tới nay, em yêu anh...”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ngoại truyện 1: Yêu mà không được (1)

Lần đầu tiên Nguyên Tấn Thần nhìn thấy Tường Tịch là ở một ngày mùa hè bình thường.

Ngày ấy trời rất nóng, không khí trên mặt đường nhựa của thành phố C nóng đến nỗi có thể bị phỏng. Khi đó, Nguyên Tấn Thần vừa mới tham gia xong một thông cáo, đứng ở trên cao ốc TRE quan sát cả thành phố.

Lầu chính của TRE được sử dụng máy điều hoà nhiệt độ trung tâm (central air), trên lầu không có gió nhưng cảm giác mát mẻ vẫn lan tới mỗi một tế bào của làn da. Đứng ở nơi đó, con người chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Nguyên Tấn Thần đang muốn phát ra một tiếng thở dài thoả mãn thì phía sau có người đi tới.

Kèm theo là giọng nói êm dịu. Có thể vì vô cùng tập trung nên người đi tới cũng không nhìn thấy anh, mà là rẽ ngoặt, đi về hướng khác.

Nguyên Tấn Thần debut với thân phận ca sĩ, vài năm như vậy, giọng hay nghe được nhiều không đếm xuể, nhưng lần đầu tiên anh rung động vì một giọng nữ.

Nguyên Tấn Thần nhìn chằm chằm nơi cô gái đi qua, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Trở về vào ban đêm, Nguyên Tấn Thần liền nói chuyện này với người đại diện, xin cô ta tra một chút xem người nghệ sĩ này là ai. Nhưng mà, nữ nghệ sĩ có giọng nói dễ nghe trong công ty thật sự rất nhiều, người đại diện tìm nửa ngày không có kết quả, đành phải bỏ qua.

Nhưng Nguyên Tấn Thần không chịu bỏ qua. Từ hôm đó về sau, anh bắt đầu lưu ý đến giọng nói của đủ loại người bên cạnh.

Mãi cho đến một ngày anh quay bộ phim truyền hình mới.

Bộ phim truyền hình mới là phim thần tượng đang được nữ sinh tôn sùng nhất đương thời. Nam nữ diễn viên chính không cần nhiều kỹ thuật diễn xuất, chỉ cần đẹp trai, xinh xắn là có thể. Sau khi Nguyên Tấn Thần tiến quân vào ngành phim truyền hình, đã quay vài bộ phim thần tượng như vậy. Bộ này đây anh không có một chút cảm giác nào, anh chỉ muốn làm sao mau chóng quay xong.

Nhưng mà trời không làm vừa lòng người. Nữ diễn viên diễn cặp với Nguyên Tấn Thần liên tiếp NG, có khi một màn có thể quay đi quay lại nửa ngày. Vèn vèn mấy ngày, Nguyên Tấn Thần liền cảm thấy bản thân mình tính tình thật tốt cũng bị đánh bóng. (ý nói là anh mất kiên nhẫn)

Nhưng cái này cũng chưa tính. Lúc quay đến ngày thứ mười, nữ phụ thứ tư – tuy rằng vai diễn trong phim ít, nhưng có tác dụng quan trọng – rút khỏi quay phim.

Đạo diễn tức giận đến nỗi ném ngã cái bàn ở phim trường. Ngày hôm sau, một nghệ sĩ mới được phái đến bởi Giải trí TRE để diễn vai nữ phụ thứ tư kia.

Những diễn viên nữ của đoàn phim này hoặc là mê trai, hoặc là không có kỹ thuật diễn. Có thể nói, Nguyên Tấn Thần hoàn toàn không ôm một hy vọng gì đối với người mới này. Nhưng khi diễn cặp với người mới này, Nguyên Tấn Thần đã NG ngoài dự đoán của mọi người.

“Nguyên sư huynh.” Cô gái vô cùng hoảng sợ đối diện với đạo diễn mặt lạnh, nhìn thấy ánh mắt của Nguyên Tấn Thần cũng rất lo lắng. “Có phải em diễn không tốt hay không? Thật xin lỗi, em sẽ tiếp tục cố gắng.”

Roi vào trong tai đúng là giọng nói mà anh tâm tâm niệm niệm thật lâu.

Nhìn thấy vẻ mặt lo sợ của cô gái, Nguyên Tấn Thần dịu vẻ mặt, nói: “Không phải là vấn đề của em, là anh không cẩn thận, nên là anh nói xin lỗi.”

Cô gái hiển nhiên không tin, nhưng xem ra, trong biểu diễn kế tiếp cô ấy không còn khấn trương như vậy.

Nhiệm vụ quay phim hôm nay không nặng, sau khi Nguyên Tấn Thần quay xong thì chủ động đi tới bên cạnh cô gái.

“Em tên là Tường Tịch à?” Nguyên Tấn Thần nhai lại tên của cô gái, mỉm cười hỏi.

Cô gái sững sốt, thẹn thùng nói: “Đúng vậy, em tên là Tường Tịch, có điều là chữ Tịch ở phía trên có ba chấm.” (chữ đó là 汐)

Mắt Tường Tịch nhìn rất đẹp, bên trong như ẩn chứa một hồ nước, sâu thẳm mà gợi tình.

Nguyên Tấn Thần nhìn đôi mắt đó. Sau một lúc lâu thế nhưng đem đôi mắt này giấu đi, không cho ai nhìn thấy được.

Tiếc là Tường Tịch không biết.

Một khi nhận thức, kế tiếp liền tự nhiên như thế mà quen thuộc. Nếu không do trợ lý nhắc nhở, Nguyên Tấn Thần nghĩ có thể phải qua một khoảng thời gian anh mới phát hiện được tình cảm đối với Tường Tịch.

Trợ lý nói: “Không phải là anh coi trọng Tường Tịch kia chứ?”

Trong lòng Nguyên Tấn Thần đột nhiên chấn động. Anh sững sốt vài phút, nói: “Con mắt của cô ở đâu nhìn thấy tôi cảm thấy hứng thú đối với Tường Tịch?”

Trợ lý bĩu môi, nói: “Hai mắt tôi đều nhìn thấy được. Tấn Thần, trong giới này có rất nhiều người muốn mượn anh để lên vị trí cao, anh cần phải cẩn thận, đừng bị một người mới debut lừa gạt.”

Đương nhiên Nguyên Tấn Thần không tin Tường Tịch sẽ lợi dụng anh, dĩ nhiên không để lời nói của trợ lý ở trong lòng.

Thời gian quay phim truyền hình chỉ có mấy tháng. Ngày đó quay phim kết thúc, đoàn làm phim theo thường lệ mở tiệc đóng máy.

Dựa theo thân phận của Tường Tịch, cô không thể nào ngồi cùng bàn với đạo diễn và các diễn viên chính khác. Nhưng bởi vì mấy tháng nay cô và Nguyên Tấn Thần thân cận với nhau, có một số người không có ý tốt để Tường Tịch ngồi bên cạnh Nguyên Tấn Thần.

Nhà đầu tư cho bộ phim truyền hình này là cha nuôi của nữ diễn viên chính, mà người nữ diễn viên này luôn có thái độ cạnh tranh trong lòng đối với Nguyên Tấn Thần. Vì thế, bữa tiệc đóng máy này, người nữ diễn viên chính không thể làm gì Nguyên Tấn Thần bên cạnh ánh mắt tới trên người Tường Tịch.

Tường Tịch không thể uống rượu là chuyện nhiều người trong đoàn phim đều biết. Người nữ diễn viên như là cố ý, từ khi bữa tiệc bắt đầu liền ép Tường Tịch uống rượu.

Nguyên Tấn Thần rút cuộc nhịn không nổi nữa, đứng lên nói: “Tôi uống thể cho cô ấy.”

Người nữ diễn viên ơ một tiếng, quái gở nói: “Anh Nguyên, anh là hộ hoa sứ giả đây à!”

Nguyên Tấn Thần không nặn không nhặt trừng mắt liếc nhìn người nữ diễn viên một cái, bưng một ly rượu đỏ đầy tràn lên uống một hơi cạn sạch.

“Không được.” Người nữ diễn viên thấy Nguyên Tấn Thần uống xong, mắt mũi xinh đẹp liền cong lên, xoay người rót đầy một ly, tự mình bưng đến bên miệng Tường Tịch, nói như khiêu khích: “Tôi muốn cô ấy uống, anh Nguyên uống không tính.”

Một khác đó, Nguyên Tấn Thần thật muốn đánh một đấm lên khuôn mặt đã qua rất nhiều giải phẫu thẩm mỹ của người nữ diễn viên kia.

Nhưng trợ lý đến lôi anh đi.

“Cô thả tôi ra.” Trên màng tang của Nguyên Tấn Thần gân xanh này thỉnh thoảng, đầu còn bộ dáng hoà nhã như trước.

Trợ lý thấy anh như vậy thì vội kéo người vào phòng vệ sinh, không ngừng khuyên bảo: “Tấn Thần, anh không thể làm như vậy. Cha nuôi của cô ta là một nhà đầu tư nổi tiếng trong giới này. Anh đắc tội với cô ta, sau này sẽ có hại. Phần đầu vài năm nay của anh không thể bởi vì một Tường Tịch mà khiến tất cả mọi cố gắng đều bị huỷ đi!”

Nguyên Tấn Thần nghiêng răng, thờ dõc trong chốc lát, mới thả lỏng thân thể, nói: “Tôi nhịn.”

Trợ lý lộ ra tươi cười vừa lòng.

Một lần nữa trở lại phòng bao, Nguyên Tấn Thần quả nhiên không cho người nữ diễn viên sắc mặt nữa, nhưng đối lại với sự nén giận của anh, sau bữa tiệc Tường Tịch đã hoàn toàn thần trí mơ hồ.

Nguyên Tấn Thần ôm người, cả lòng đều thương yêu.

Chắc là trợ lý nhìn ra tâm tư của Nguyên Tấn Thần, cũng không khuyên anh nữa, mà là để lại chìa khoá xe, tự mình gọi xe về nhà.

Nguyên Tấn Thần thả Tường Tịch vào ghế sau của xe, mang cô đến căn hộ không có người ngoài nào biết đến của anh. Đây là lần đầu tiên từ khi anh debut tới nay mang một ngôi sao nữ trong giới về nhà.

Lúc lau mặt cho Tường Tịch, Nguyên Tấn Thần liên tục hỏi bản thân mình có động tâm với Tường Tịch hay không. Kết quả cuối cùng là: anh, người đã từng nói muốn tìm một người ngoại giới làm bạn gái, đã động tâm với người vừa mới vào giới là Tường Tịch.

Mỗi cử chỉ hành động của cô gái này đều khiến anh mê đắm thật sâu.

Nhưng mà, chuyện này không có thể làm cho quan hệ của bọn họ càng gần thêm một bước.

Bởi vì sau khi Tường Tịch kết thúc quay phim ngày hôm sau thì vào đoàn làm phim khác.

Lần này cô là nữ phụ thứ hai, bận rộn, rất ít quay về công ty. Nguyên Tấn Thần không muốn thêm phiền phức cho cô, ngay sau khi xác định Tường Tịch đóng phim xong thì đến khu nhà trọ của cô đợi người.

Cũng coi như vừa khéo, hôm đó Tường Tịch đúng lúc về đến nhà.

Nhìn thấy Nguyên Tấn Thần đột nhiên xuất hiện ngoài cửa nhà mình, Tường Tịch sửng sốt nhiều hơn ngạc nhiên mừng rỡ. Cô luống cuống tay chân, mời Nguyên Tấn Thần vào nhà, khi châm trà lại bị phồng tay.

“Sao em không cẩn thận vậy?” Nguyên Tấn Thần nửa nói giỡn, nửa trách móc, nói: “Anh cũng không phải là thú dữ hay nước lũ, sao em lại bị dọa đến

mức này chứ?”

Tường Tịch chớp mắt mấy cái, mỉm cười.

Com chiều là do Tường Tịch đích thân làm, ba món mặn, một món canh, mùi vị vô cùng hấp dẫn.

Nguyên Tấn Thần chỉ ăn một miếng, nhưng thấy không thể quên được chính là hương vị ấm áp tốt đẹp này.

Sau com chiều, Tường Tịch đi rửa chén. Nguyên Tấn Thần sau khi được cho phép, đến phòng sách của Tường Tịch.

Anh tùy ý mượn một quyển sách, sau đó dùng lý do trả sách lại đến tìm Tường Tịch nữa. Nhưng mà, anh ở phòng sách, trong lúc vô tình thấy được một cái thùng ở dưới tầng thấp nhất của giá sách, tò mò mở ra xem, bên trong tất cả lại là tranh vẽ đủ loại.

Nghĩ đến tư liệu cá nhân của Tường Tịch được trên mạng cung cấp, khoe miệng Nguyên Tấn Thần cong lên.

Từ đó về sau, Nguyên Tấn Thần tìm đủ loại cơ hội ở chung cùng Tường Tịch, đồng thời, anh phát hiện rất nhiều điều trước kia không biết. Ví dụ như: cô rất tỉ mỉ, có khi anh lơ đãng nói thích món ăn nào đó thì vào bữa ăn cùng nhau kể tiếp cô sẽ tự mình làm cho anh ăn.

Cô là người có thể làm bạn bè, đồng thời cũng thích hợp để làm vợ.

Vì thế, mùa xuân năm thứ hai, Nguyên Tấn Thần sau khi kết thúc quay một bộ phim đã tỏ tình với Tường Tịch.

Kết quả, như mong đợi, Tường Tịch đã đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Ngoại truyện 1: Yêu mà không được (2)

Tường Tịch vốn không muốn ở chỗ của Nguyên Tấn Thần. Cô lo lắng sẽ bị bọn paparazzi chụp hình, mang đến phiền phức không cần thiết cho Nguyên Tấn Thần. Hơn nữa, sự nghiệp của cô vừa mới khởi sắc, nếu bị mọi người phát hiện cô và Nguyên Tấn Thần ở chung với nhau thì rất nhiều cố gắng trước đây của cô sẽ bị cho rằng có người đứng sau thao tác.

Nhưng nửa chừng đã xảy ra hai sự kiện khiến cho Tường Tịch đổi ý.

Việc thứ nhất là cô bị nói xấu ở trên mạng. Không biết là người nào muốn hãm hại cô, đã bịa đặt lung tung ở trên mạng, nói nhân phẩm của cô càng thấp kém. Sau khi người chủ cho cô thuê nhà thấy được tin tức thì tình nguyện vi phạm hợp đồng cũng không chịu cho cô thuê nhà. Trong một đêm đó, Tường Tịch biến thành một người không có nhà để về.

Ở khách sạn dài hạn là không có khả năng, tìm nhà một lần nữa hoặc là không an toàn, hoặc là giá cả cao phát khiếp.

Một việc khác là khi Nguyên Tấn Thần đang quay phim thì rớt xuống từ dây treo, thân thể té bị thương, cần người chăm sóc.

Tường Tịch ngồi trong khách sạn suy nghĩ một tuần lễ, cuối cùng nghe theo đề nghị của Nguyên Tấn Thần, dọn vào nhà riêng của anh.

Hồi đầu, Nguyên Tấn Thần nghĩ chỉ cần có người là tốt rồi, nhưng sau một thời gian dài, anh nhận thấy anh không muốn Tường Tịch ra ngoài làm việc. Anh muốn mỗi lần quay phim trở về đều được thấy Tường Tịch, anh muốn mỗi ngày ăn đồ ăn cô làm. Anh hy vọng cô chỉ có thể được một mình anh ôm, được một mình anh thấy.

Cái này gần như là tính chiếm hữu điên cuồng, tăng cao theo thời gian, càng ngày càng mãnh liệt.

Rốt cuộc bị Tường Tịch phát hiện.

Nguyên Tấn Thần nghĩ rằng Tường Tịch sẽ cãi lộn với anh, nhưng Tường Tịch không nói một cái gì, cô vẫn làm giống như trước. Nhưng mỗi lần anh quay phim xong về nhà, cô đều ở đó.

Trong nháy mắt, bọn họ ở chung với nhau ba năm.

Trong ba năm này, Nguyên Tấn Thần quay mấy bộ phim lớn, chính thức là một minh tinh hàng đầu đi thẳng từ giới phim truyền hình tới giới điện ảnh. Mà Tường Tịch vẫn quanh quẩn làm diễn viên hạng hai, quay mấy bộ phim truyền hình, còn lại vẫn là những vai phụ nhỏ không đáng kể.

Nguyên Tấn Thần thỉnh thoảng sẽ ở nhà diễn đối cùng Tường Tịch. Anh đã thấy diễn xuất của Tường Tịch, tốt hơn so với rất nhiều minh tinh hàng đầu ở trong giới. Nhưng mà, muốn nổi tiếng chẳng những cần diễn xuất mà còn phải có cơ hội.

Tháng năm năm nay, Nguyên Tấn Thần đã tìm được một cơ hội giúp đỡ Tường Tịch.

Có một quý cô doanh nhân muốn đầu tư một bộ phim đề tiến vào giới giải trí nên đã tìm Nguyên Tấn Thần làm nam chính. Còn vai nữ chính, cô ta nhờ cậy Nguyên Tấn Thần tìm giúp mình một người trong giới này.

Kịch bản phim không phải đặc biệt xuất sắc gì, nhưng cũng không quá phóng đại, chỉ là loại phim thần tượng tuổi trẻ bình thường, làm ra, kiếm một danh tiếng là không thành vấn đề.

Nguyên Tấn Thần lấy được kịch bản, lập tức nhận lời mời này. Hai ngày sau, anh gọi điện thoại cho đối phương, đề cử Tường Tịch.

Người đầu tư là một người phụ nữ rất trẻ, tên là Phuong Vi Vi, là tiểu thư của nhà họ Phuong mới di cư đến thành phố C vài năm trước. Cô ta không có ý kiến đối với đề nghị của Nguyên Tấn Thần, yêu cầu gặp mặt Nguyên Tấn Thần một lần, nói chuyện cụ thể.

Đây là chuyện rất bình thường. Nguyên Tấn Thần không để ý, liền đi, trong bữa tiệc uống mấy ly rượu đỏ.

Chuyện tình sau đó anh cái gì cũng không biết. Anh chỉ nhớ là ngày hôm sau khi tỉnh lại thì anh trần truồng nằm cùng với Phuong Vi Vi trên người đầy dấu vết.

Cảm giác đầu tiên của Nguyên Tấn Thần là bị người ta bỏ thuốc, cảm giác thứ hai là anh rất có lỗi với Tường Tịch, cảm giác thứ ba là sợ hãi.

“Anh không cần lo lắng, tôi sẽ không tố cáo anh.” Phuong Vi Vi đứng dậy khoác áo choàng tắm vào, mặt mũi xinh đẹp không có một chút đau lòng khổ sở nào. “Tôi thích anh, tôi không đánh lòng hại anh.”

Sau lưng Nguyên Tấn Thần toát ra mồ hôi lạnh. Anh nhìn Phuong Vi Vi giống như là nhìn quái vật, nghiêng răng nghiêng lợi. “Cô bỏ thuốc tôi?”

“Ừ.” Phuong Vi Vi ngược lại trả lời rất thẳng thắn. “Không bỏ thuốc chỉ sợ anh sẽ không theo tôi.”

Nguyên Tấn Thần cho Phuong Vi Vi một đám. Sau bữa tiệc đóng máy từ vài năm trước, anh đã rất lâu rồi không muốn đánh một người phụ nữ.

Phuong Vi Vi bị anh đánh té lên trên sofa, cuối cùng cũng không thém nâng mí mắt lên, mở máy tính ở trên bàn ra, nói: “Chuyện ngày hôm qua đã bị tôi quay lại. Nếu anh không muốn tôi truyền video này ra thì trong khoảng thời gian đóng phim này phải nghe tôi. Qua khoảng thời gian này, tôi liền xóa video đi, đến lúc đó không tìm anh nữa.”

Nguyên Tấn Thần thấy video R-rated trên máy tính, trong lòng vô cùng hoảng loạn,

Thật ra, lẫn lộn đến vị trí này, anh không sợ scandal gì cả, dù sao công ty cũng sẽ giúp anh giải quyết. Nhưng mà anh sợ Tường Tịch nhìn thấy. Tường Tịch là một người rất sạch sẽ trong tình cảm, nếu cô ấy nhìn thấy video thì Nguyên Tấn Thần không thể bảo đảm Tường Tịch có thể tiếp tục với anh hay không.

Cuối cùng, Nguyên Tấn Thần lựa chọn giấu diếm.

Anh nghĩ, cứ như vậy đi, sống qua mấy tháng này, anh liền chặt đứt quan hệ với Phuong Vi Vi. Nhưng mà, anh không ngờ rằng Phuong Vi Vi lại hết lần này tới lần khác khiêu chiến giới hạn của anh.

Cô ta yêu cầu làm tình ở nhà riêng của Nguyên Tấn Thần, cũng là tổ ấm của anh và Tường Tịch.

Nguyên Tấn Thần nghe thấy đề nghị này, nói cự tuyệt theo bản năng.

Phuong Vi Vi cũng không giận. Cô ta bình thân ung dung lấy di động ra, phát ra video, không chỉ video lần đầu tiên kia, mà còn có mấy đêm gần đây.

Nguyên Tấn Thần cảm thấy anh sắp bị người phụ nữ tên Phuong Vi Vi này bức điên.

Nhưng anh vẫn đáp ứng. Có nhược điểm bị người ta nắm, anh tựa như một con chuột giẫy dụa dưới móng vuốt của con mèo. Anh nhìn quanh bốn phía, nhưng không tìm thấy lối thoát.

Tìm một ngày Tường Tịch đi làm, Nguyên Tấn Thần mang Phuong Vi Vi về nhà.

Anh không có cảm tình đối với Phuong Vi Vi. Sau khi tới nhà, anh hoàn toàn không có làm chuyện dư thừa, mở cửa ra là bắt đầu làm việc.

Cho đến khi anh hoàn thành giao dịch với Phuong Vi Vi, bao gồm sau khi thu dọn sạch sẽ trong nhà thì tin tức nữ nghệ sĩ TRE té lầu chết đã truyền lên trên mạng. Anh không tin, cảm áo vội vàng xuống lầu, nhưng ở dưới lầu nhìn thấy người đang nằm trong vùng máu.

Trên người Tường Tịch mặc chính là áo len màu trắng anh tặng cô. Lúc này, trên áo trắng là một mảng đỏ, cực kỳ bắt mắt. Ngoài ra, ở cổ tay áo rơi ra một chiếc nhẫn, là nhẫn tình nhân duy nhất mà bọn họ đã đặt làm theo yêu cầu vào một lần du lịch nước ngoài.

Nguyên Tấn Thần điên loạn xông lên. Anh không để ý tới ngăn cản của cảnh sát, ôm lấy Tường Tịch, hôn lên môi, tóc, mí mắt, mũi của cô, nhưng rốt cuộc không cảm nhận được ấm áp trên người cô.

Hai ngày sau, Tường Tịch được chôn cất.

Tổ chức tang lễ cho Tường Tịch chính là người đàn ông đột nhiên xuất hiện ngày Tường Tịch xảy ra chuyện không may đó. Anh ta tự xưng là cậu út của Tường Tịch, tên là Phương Duệ.

Nguyên Tấn Thần nghe đến họ Phương này, trong lòng xung động kịch liệt. Tay anh run rẩy, hỏi Phương Duệ Phương Vi Vi là ai của anh ta.

Phương Duệ xem ra không hề biết chuyện Phương Vi Vi làm. Anh ta nhìn Tường Tịch trong ảnh, nói: “Vi Vi là cháu gái của tôi.”

“Vậy anh có biết không, là cô ta hại chết Tường Tịch?” Nguyên Tấn Thần túm lấy cà vạt của Phương Duệ, khóc nức nở. “Là Phương Vi Vi hại chết Tường Tịch, là cô ta ép tôi, là cô ta và tôi cùng nhau hại chết Tường Tịch!”

Sau một thời gian ngắn, Nguyên Tấn Thần đã bị nói là đàn ông mau nước mắt. Nhưng anh nhìn không được, người anh yêu, người vì anh nhất thời bừa bãi mà chết. Anh không biết phải dùng bao nhiêu nước mắt mới có thể sửa lại sai lầm đã phạm của anh.

Anh hối hận! Nếu biết sẽ là hậu quả này, anh tình nguyện khi lần đầu tiên xảy ra chuyện liền nói rõ ràng với Tường Tịch. Cô lựa chọn rồi bỏ anh cũng không sao, anh sẽ chậm rãi theo đuổi cô lại. Nhưng mà, giờ đây, cô đã rời khỏi thế giới này, anh ngay cả gặp cũng không thể gặp được cô nữa.

Nguyên Tấn Thần vô giác trở về căn hộ của bọn họ. Anh tìm ra những thứ Tường Tịch thích nhất khi còn sống, với lại không bị Phương Vi Vi đụng tới. Anh ngồi giữa những thứ đó, không ăn không uống, cũng không đi làm.

Người đại diện nhìn thấy cái dạng này của anh, thờ dài nói: “Tấn Thần, tôi biết trong lòng anh khổ sở, nhưng anh phải phấn chấn lên, tôi nghĩ Tường Tịch cũng không muốn nhìn thấy cái dạng này của anh.”

Nguyên Tấn Thần chỉ có phản ứng khi người khác nói đến Tường Tịch. Nghe vậy, anh nhìn người đại diện, nói: “Tôi tổn thương lòng của cô ấy, cô ấy sẽ không tha thứ cho tôi đâu.”

“Cô ấy sẽ tha thứ cho anh.” Người đại diện thề thốt nói: “Theo tôi được biết, Tường Tịch rất yêu anh, cho nên cô ấy sẽ không không tha thứ cho anh.”

Nguyên Tấn Thần ôm búp bê Tường Tịch thích, thì thào: “Sao cô biết được?”

“Tôi...” Người đại diện không biết trả lời như thế nào, cô ta trầm ngâm vài phút, nói: “Tường Tịch đã vì anh, từ chối không ít kịch bản tốt. Cô ấy vì để anh có thể thành công, bằng lòng bỏ qua phần lớn sự nghiệp, ngày ngốc ở nhà. Tấn Thần, anh xem, Tường Tịch cô ấy nhất định không muốn sự nghiệp của anh bị hủy diệt như vậy.”

Giờ khắc này, Nguyên Tấn Thần chân chính hiểu được cái gì gọi là tâm như tro tàn, cái gì gọi là thông minh bị thông minh hại.

Nếu anh phát hiện những việc Tường Tịch làm vì anh sớm một chút, sẽ không phạm vào sai lầm này. Hoá ra, tất cả những cái này đều là lỗi của anh.

Nguyên Tấn Thần ở nhà nghỉ ngơi ba tháng, mới trở lại giới giải trí lần nữa.

Nhưng anh đã ra quy định đối với bản thân mình, mỗi năm chỉ diễn một bộ phim. Ngoài thời gian quay phim, anh ở trong nhà xem sách của Tường Tịch đã đọc qua.

Nửa năm sau, Nguyên Tấn Thần gặp lại Phương Vi Vi ở toà án.

Lúc này, anh mới biết được, Tường Tịch vốn không phải tự sát. Cô đã bị Phương Vi Vi đẩy xuống từ sân thượng. Chứng cứ là từ một người thích chụp hình sống trong khu nhà.

Lúc ấy Phương Vi Vi đẩy Tường Tịch xuống lầu, đúng lúc bị máy chụp hình ban đêm được đặt ở sân thượng tầng lầu kế bên chụp được. Nhưng lúc ấy, bởi vì người chụp hình lại có một bộ máy camera mới khác, khi quay chụp cảnh đêm, liền xếp vào bộ máy cũ đã mở ra trong lúc vô tình, bởi vậy không có phát hiện đoạn video này. Mãi cho đến một tháng trước, khi một người đàn ông tên là Phương Duệ xin nhìn máy camera của anh ta thì người thích chụp hình mới biết được camera cũ mà anh ta xếp lại đã đúng lúc chụp được chứng cứ phạm tội của người khác. Mà sau khi Phương Duệ tìm được đoạn chứng cứ này, lập tức giao video cho cảnh sát.

Người đàn ông tự xưng là cậu út của Tường Tịch này đã tự mình đưa cháu gái của anh ta ra toà.

Sau khi nghe xong kết quả xét xử, Nguyên Tấn Thần ra khỏi toà án.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, căng khoẻ miệng, lộ ra một nụ cười cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Ngoại truyện 2: Vợ chồng cãi nhau

Thư ký tổng giám đốc, tiểu Quý, gần đây phát hiện tổng giám đốc Tần Thành của các cô không quá thích hợp.

Về phần tại sao nói như vậy thì có nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất: Tần Thành luôn trong lúc làm việc nhìn máy tính cười ngây ngô. Thứ hai: Tần Thành khi đi luôn mang khuôn mặt tươi cười. Thứ ba: Tần Thành luôn tan tâm trước một tiếng đồng hồ.

Phải biết rằng, trước kia Tần Thành được công chúng công nhận là người đàn ông siêu cấp mặt than, lạnh lùng như núi băng. Bởi vậy, tình hình anh bây giờ động một tí là cười khiến cho thư ký bọn họ mơ hồ cảm thấy được hơi khó mà tiếp nhận.

Ở chung lâu ngày với một cái tủ lạnh, bỗng nhiên đổi thành một cái máy điều hoà nhiệt độ ở hai mươi bốn độ, thư ký tiểu Quý phụ trách sửa sang lại văn kiện cho Tần Thành có vẻ không quen.

Đối với vẻ mặt buồn khổ gượng co trong hai tuần của thư ký, Tần Thành hoàn toàn không phát hiện. Anh vẫn như trước cười lộ ra tám cái răng trắng tinh, triển lãm với toàn thể nhân viên một quá trình thay đổi anh từ một người đàn ông cao ngạo lạnh lùng thành một người đàn ông phong cách ấm áp.

Mãi cho đến khi Trương Tịch tiếp nhận lời mời của một bộ phim.

Tần Thành ôm bà xã tạm nghỉ mấy tháng ở nhà, kháng nghị: “Em nói là năm nay không nhận kịch bản mà.”

Trương Tịch đẩy bàn tay đang tàn sát bữa bãi ở bên hông mình ra, nói: “Kịch bản này thật sự rất hay.”

Sau khi đạt được giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và giải tài năng mới xuất sắc nhất, kịch bản đưa đến cô nhiều hơn. Hai người cô và Vương Mộng sàng lọc một tuần mới chọn ra một kịch bản có tình tiết hay, đạo diễn cũng không tồi.

Mà bởi vì phim có phần lớn là vào mùa đông nên liền chọn tháng mười một quay. Trương Tịch nghĩ mình đã ở nhà nghỉ ngơi tốt được mấy tháng, liền không thương lượng với Tần Thành, nhận lời mời của đạo diễn.

Bây giờ là giữa tháng mười, nói cách khác là còn lại nửa tháng, Trương Tịch sẽ rời nhà chuyển tới phim trường.

Tần Thành chỉ cần vừa nghĩ đến việc này là trong lòng không vui. Anh hôn lên má Trương Tịch, nói: “Em không thể nói mà không giữ lời.”

Giọng điệu làm nũng của anh khiến cho Trương Tịch có chút buồn bực. Đương nhiên, nếu cô không làm trò, trước mặt hàng tỉ khán giả thô lỗ với Tần Thành thì sẽ không xuất hiện chuyện như thế này.

Trương Tịch cảm thấy hối hận vì chuyện thô lỗ tình cảm thâm sâu một cách khoe khoang, tránh khỏi ôm ấp của Tần Thành, nói: “Vâng, em đồng ý với đạo diễn rồi. Cho nên không thể nói mà không giữ lời.”

Về mặt không mang cảm xúc của cô khiến cho trong lòng Tần Thành mất mát một hồi, làm tỏ ở sô pha, kỳ cục giống như một đứa trẻ nổi lên âm ỉ.

Trương Tịch nhìn Tần Thành, không nói gì.

Chiều hôm nay, Lục Mạnh Nhiên, Lưu Viện, Thư Minh đại diện toàn thể nhân viên của công ty đưa ra đề nghị với cô: Mặc cho sử dụng cách gì, phải biến trở lại tính tình của Tần Thành.

Thật ra cô cũng phát hiện thay đổi gần đây của Tần Thành. Nhưng bởi vì anh ở trước mặt cô vẫn hay thay đổi tính nết, nên cô cũng không chú ý. Ai ngờ trong mắt những người khác đã nghiêm trọng như vậy.

Lục Mạnh Nhiên thậm chí nghi ngờ có phải Tần Thành đã bị thô lỗ làm cho kích thích, choáng váng hay không.

Buổi tối vốn là Tần Thành nấu cơm, nhưng mà anh đang cáu, nên Trương Tịch liền tự mình vào bếp làm hai món ăn, một món canh.

Ai ngờ, cô làm cơm xong, anh vẫn còn hờn dỗi làm tỏ ở sô pha.

Trương Tịch hết cách, muốn hạ mình đi gọi anh, nhưng nghĩ đến lời nói của mấy người Lục Mạnh Nhiên nên nhịn xuống.

Nhặt nhèo ăn xong phần của mình, Trương Tịch dọn dẹp một chút, lại nhìn xem Tần Thành, cuối cùng muốn nói lại thôi, trở về phòng.

Trên tủ đầu giường là kịch bản phim cô đã nhận, Trương Tịch đọc xong vài tờ, bên ngoài vẫn không có động tĩnh.

Cô nhìn đồng hồ, lấy di động ra, tìm điện thoại của thư ký tổng giám đốc, tiểu Quý, gọi đi.

Điện thoại nhanh chóng được nối.

“Phu... phu nhân tổng giám đốc.” Tiểu Quý nhìn biểu thị trên điện thoại, vô cùng ngạc nhiên sợ hãi. “Xin... xin hỏi... xin hỏi cô có chuyện gì?”

Trương Tịch đi vào phòng tắm đóng cửa lại, thấp giọng nói: “Tôi muốn hỏi một chút, trong công ty đối với thay đổi của Tần Thành đều rất khó tiếp nhận

sao?”

Tiểu Quý trả lời không chút nghĩ ngợi: “Không có khó tiếp nhận, sao lại khó tiếp nhận chứ? Tổng giám đốc Tần có biến thành cái dạng gì, chúng tôi đều có thể tiếp nhận. Ha ha...”

“Tôi muốn nghe nói thật.” Tường Tịch nhíu mày. “Tôi không có ý gì cả, chỉ là muốn hỏi một chút, sẽ không ảnh hưởng đến việc làm của cô.”

“Là như thế này.” Tiểu Quý cân nhắc nửa phút, cẩn thận nói: “Quả thật... Quả thật có chút không quen.” Thậm chí còn bị dọa sợ. Nói ngược lại, cô ta vẫn so sánh Tần Thành với một người có thói quen không nói cười tùy tiện trước kia.

Tường Tịch cúp điện thoại, đứng ở trước gương suy nghĩ một hồi, mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Đồ ăn trong phòng bếp không hề được động đến. Tường Tịch sửa lại, bỏ vào lò vi sóng hâm nóng, dùng khăn lót, bung gói trên bàn trà. “Anh ăn chút cơm đi, sau đó chúng ta nói chuyện.”

Tần Thành giương mắt. “Em rốt cuộc chịu nói chuyện với anh.”

“Em không có không nói chuyện với anh.” Tường Tịch ngồi vào bên cạnh anh trên ghế sofa đơn, nói: “Là anh tự cho là đúng.”

“Anh tự cho là đúng?” Tần Thành cười khẩy. “Thì ra đều là anh đang tự làm tự chịu.”

Anh lại đang phát cái gì đây? Tường Tịch nhắm mắt lại một cái, nói: “Anh không có tự làm tự chịu, còn nữa, em không muốn cãi nhau không đầu với anh.”

Tần Thành hất bần. “Em nghĩ rằng anh muốn cãi nhau với em?”

Đồ ăn ào ào đổ xuống đất. Tường Tịch nhìn lướt qua sàn nhà, quay đầu yên lặng nhìn Tần Thành, nói: “Rốt cuộc anh tại sao nổi giận?”

“Sao em không tự hỏi mình xem?” Tần Thành đi tới cửa thay giày, kéo cửa ra, nói: “Tại sao em nghĩ không phải là nguyên nhân vì em?”

Tường Tịch đứng dậy. “Em chỉ là tiếp nhận một kịch bản mà thôi.”

Tần Thành không nói gì, đi ra ngoài đóng mạnh cửa lại.

Tường Tịch chán nản ngồi trở về sofa.

Ngày hôm sau, mọi người ở TRE phát hiện tổng giám đốc của bọn họ khôi phục lại bộ dáng mặt lạnh trước kia. Tuy rằng trong một lúc anh đột nhiên thay đổi khiến cho mọi người vừa tới giữa trưa đã bị trúng chửi hơn mười lần. Nhưng nói tóm lại, có 99% nhân viên rất hài lòng với lần thay đổi này của Tần Thành.

Chỉ trừ Lục Mạnh Nhiên.

Đúng, Lục Mạnh Nhiên chính là 1% không hài lòng kia.

Nguyên nhân là Lục Mạnh Nhiên nhận được điện thoại của Tường Tịch. Cô xin anh nhận giúp một bộ phim nữa.

“Không phải là cô đã nhận một bộ rồi sao?” Lục Mạnh Nhiên nhìn một chồng hộp đồng phim trên bàn mà phát sầu. “Nếu quay hai bộ phim cùng một lúc có thể quá mệt hay không?” Còn nữa, tổng giám đốc Tần bằng lòng sao?

“Sẽ không đâu.” Tường Tịch lấy quần áo ra, bỏ vào va li, nói: “Tôi đã nghỉ ngơi mấy tháng rồi, cũng nên đi làm.”

“Được rồi, tôi sẽ tìm một bộ.” Lục Mạnh Nhiên muốn nói có muốn thương lượng với tổng giám đốc Tần hay không, nhưng mà nghe giọng của Tường Tịch bất thường, liền nuốt xuống câu cuối cùng này.

Bất quá, anh tính là sau khi tìm được kịch bản tốt thì tìm Tần Thành thương lượng một chút. Mặc dù anh muốn Tường Tịch nhận thêm nhiều kịch bản, nhưng cũng không thể không nghĩ đến Tần Thành. Anh ta mới là người phát lương cho anh.

Lục Mạnh Nhiên chọn kịch bản rất nhanh. Buổi chiều chưa tan tầm, anh đã tìm ra một kịch bản phim truyền hình đô thị, đưa đến văn phòng của Tần Thành.

“Cô ấy muốn nhận thì cậu nhận cho cô ấy đi!” Tần Thành nhướn mắt lên, nói: “Sau này chỉ cần cô ấy chịu thì cậu cứ nhận.”

Nếu đến lúc này mà Lục Mạnh Nhiên còn nhìn không ra là Tần Thành bất thường thì anh chính là kẻ mù.

Vì tránh cho lừa gạt của Tần Thành lan đến gần, Lục Mạnh Nhiên hàm hồ trả lời hai câu rồi chạy trốn.

Kết quả, buổi tối Tần Thành gọi điện thoại tới, hỏi anh đem Tường Tịch đi đâu rồi?

Mồ hôi lạnh trên trán Lục Mạnh Nhiên toát ra ào ạt. Anh đem Tường Tịch đi đâu rồi? Anh có bản lãnh cũng không có cái gan kia!

Đầu kia điện thoại là ông chủ đang nổi giận, Lục Mạnh Nhiên lau mồ hôi, nói: “Hôm nay tôi có nhận một cú điện thoại của Tường Tịch, ngoài ra không có gặp cô ấy.”

Tần Thành hung hăng ném điện thoại.

Trong phòng vang lên tiếng linh kiện điện thoại tứ tán.

Mà lúc này, ở Bern – Thụy Sĩ.

Tường Tịch ra khỏi sân bay quốc tế Bern, đi thẳng đến khách sạn.

Cô tạm thời quyết định muốn đi nghỉ phép, cái gì cũng chuẩn bị vội vàng, cho đến khi bay mười mấy tiếng đến nơi thì đã vô cùng mệt mỏi.

Mặc dù lúc này Bern là giữa trưa, nhưng Tường Tịch không quan tâm nhiều như vậy, cô đến sảnh khách sạn đăng ký một chút, trở lại phòng liền nằm lên giường ngủ thẳng cẳng.

Khi thức dậy thì đã là buổi tối, lúc này trong nước hắt là sáng sớm.

Tường Tịch tắm rửa một cái, thay đổi quần áo thoải mái, mang theo kính râm, ra khỏi khách sạn.

Bern là một thành phố rất đẹp. Tường Tịch đi trên đường, cầm camera liên tục chụp hình. Hai bên đường có rất nhiều tiệm đồng hồ được trang hoàng đẹp đẽ, Tường Tịch nhìn thấy thích, liền dừng lại đi vào nhìn một chút, có khi ghé vào tủ kính, có khi là vào trong tiệm quan sát gần những người thợ đang chế tạo đồng hồ. Cuối cùng, ở trong một tiệm đồng hồ trên đường Krum, cô mua một cặp đồng hồ kiểu tinh nhân bằng kim cương và một đồng hồ đeo tay con nít có in hình mèo con.

Cuối cùng đến hơn chín giờ, Tường Tịch mới cảm thấy đủ, trở lại khách sạn.

Chuyện đầu tiên trở lại khách sạn là mở điện thoại di động lên.

Từ khi cô rời nhà đi sân bay điện thoại di động đã hết pin, cho đến lúc tới bên này thì chỉ lo nghỉ ngơi nên quên sạc pin, dọc đường trở về vừa rồi mới nhớ tới là di động đã tắt mười mấy tiếng đồng hồ.

Cắm vào ổ điện, Tường Tịch lập tức ấn xuống nút khởi động máy.

Gần như giây đầu tiên phản ứng của di động là mấy chục cuộc gọi cùng mấy chục tin nhắn tràn đến.

Có của Lục Mạnh Nhiên gọi tới, của Lưu Viện, của Vương Mộng, dĩ nhiên nhiều nhất là của Tần Thành.

Trước tiên gọi tin nhắn lại cho mấy người Lục Mạnh Nhiên, Tường Tịch bình tĩnh ấn xuống số của Tần Thành.

“Em đang ở đâu?” Tần Thành sốt ruột hỏi: “Em vẫn an toàn chứ?”

Tường Tịch im lặng, sau một lúc lâu nói: “Em đang ở Bern, em rất an toàn.”

Tần Thành: “Em đang ở Thụy Sĩ?”

Tường Tịch lấy ra áo ngủ để lên giường, thản nhiên nói: “Vâng.”

“Em không nói một tiếng bỏ đi Thụy Sĩ?” Tần Thành giận đến nổi phôi. “Em có tự giác mình là vợ chút nào hay không?”

Từ khi anh phát hiện không thấy cô liền lo lắng hoảng hốt, sợ cô bị người ta bắt cóc, sợ cô bị thương, sợ cô xảy ra tai nạn. Kết quả, cô lại chạy ra nước ngoài nghỉ phép!

Tần Thành nắm chặt điện thoại, quảng cũng không được, không quảng cũng không được, đành phải như con thú khốn đốn xoay quanh sô pha.

Tường Tịch nghe ra phần nộ của anh, nói: “Em không muốn cãi nhau với anh. Tần Thành, em chỉ là tâm tình không tốt, đến đây cho khuấy khoả. Đã quên báo cho anh biết, em thật xin lỗi.”

Ngày hôm qua anh nổi giận lớn như vậy, khiến cho cô cũng rất khó chịu. Hồi đêm nằm mơ đến hôn lễ của bọn họ, cho nên buổi sáng sau khi thức dậy liền tạm thời quyết định đi thăm nơi bọn họ đã kết hôn.

“Anh chấp nhận giải thích của em.” Tần Thành dừng bước, nói: “Nhưng từ giờ trở đi không cho phép em nhúc nhích, anh lập tức đi tìm em.”

“Anh không cần đến đây, qua hai ngày là em trở về.”

“Em không có nghe lời nói của anh sao, anh bảo em chờ anh!” Tần Thành ước gì có thể lập tức bắt được Tường Tịch đánh một trận. “Nếu em không đợi

anh thì trong vòng năm năm em đừng có nhận đóng phim”

Tường Tịch: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Ngoại truyện 3: Có cục cưng

Tần Thành ngồi chuyến bay nhanh nhất đến Thụy Sĩ.

Giữa trưa ngày hôm sau Tường Tịch đến Thụy Sĩ, anh đã xuất hiện trong khách sạn.

Anh dự định một bụng tức giận sẽ phát ra với Tường Tịch, nhưng mà khi nhìn thấy cô thân mật gọi món ăn cho anh thì không hiểu sao lòng mềm xuống.

“Sau này em không thể không nói tiếng nào mà bỏ đi.” Tần Thành ôm người ngồi vào trên đùi, vùi đầu vào hõm vai cô, nói: “Anh rất sợ em gặp chuyện không may.”

“Thật xin lỗi.” Tường Tịch nghiêng đầu áp vào tóc Tần Thành, nói: “Là em sai rồi.”

Cho dù có ngàn vạn lý do, cô cũng không nên không để lại một câu mà rời đi.

Cô biết rõ anh sẽ lo lắng, nhưng vẫn dứt khoát rời khỏi nhà.

Lúc này đây thật sự là lỗi của cô.

Nhưng...

Tường Tịch ngẩng đầu lên, nói: “Ngày đó tại sao anh nổi giận?”

Nếu nguyên nhân chỉ là một kịch bản, Tần Thành không nên hất ngã đồ rồi bỏ đi.

“Anh ghen.” Tần Thành nói: “Anh ghen với kịch bản, ghen với đạo diễn. Em vì bọn họ mà bằng lòng bỏ qua anh.”

Miệng Tường Tịch há thành hình chữ O.

Tần Thành tiếp tục nói: “Anh không xác định được anh xếp thứ mấy trong cuộc sống của em, giống như mặc cho anh làm cái gì, em đều hiếm khi biểu hiện ra ngạc nhiên mừng rỡ hoặc là khó chịu. Anh sợ em thổ lộ với anh chỉ là vì xúc động, anh sợ một ngày nào đó thức giấc, em sẽ vì kịch bản phim mà tuyệt tình nói: Tần Thành, chúng ta chia tay đi.”

“Sao anh lại nghĩ như vậy?” Hơn nữa, nếu anh vẫn nghĩ như thế này, vậy mỗi ngày anh ở công ty tươi cười đều là giả bộ sao?

Tường Tịch bỗng nhiên cảm thấy hai người bọn họ cần khẩn cấp tiến hành trao đổi thấu đáo một lần.

“Tần Thành.” Tường Tịch di chuyển đến đối diện Tần Thành, ngồi xuống, nhìn thẳng anh: “Em nghĩ em sẽ không bởi vì xúc động mà đi thổ lộ với một người đàn ông, có lẽ...” Cô ngừng vài giây, nói: “Anh nghe xong cảm thấy có thể không quá tin được. Trên thực tế, trước Liên hoan phim Kim Ảnh em đã muốn thổ lộ với anh, nhưng anh đã vì em mà làm rất nhiều, nên em nghĩ tiến hành công khai thổ lộ một lần, để cho tất cả mọi người biết em yêu anh. Liên hoan phim Kim Ảnh đúng lúc là một cái bực.”

“Từ sau Liên hoan phim Kim Ảnh, em chưa bao giờ nói em yêu anh nữa.” Lúc này Tần Thành giống như một đứa con trai mới lâm vào bể tình, ra sức muốn được càng nhiều bằng chứng Tường Tịch yêu anh.

“Em cảm thấy ba chữ em yêu anh không phải là đầu môi chót lưỡi, còn nữa, em yêu anh chẳng phải là nên cảm thụ từ trong cuộc sống sao?”

Cô cho rằng Tần Thành có thể cảm nhận được.

“Anh có thể cảm thụ. Nhưng mà Tường Tịch, em phải biết rằng em là một diễn viên, phần lớn thời gian trong cuộc sống của em là diễn kịch, có đôi khi anh nhìn không ra khi nào là em đang không diễn.”

Thì ra ý nghĩ của hai người bọn họ khác nhau.

Trong lòng Tường Tịch không biết là mùi vị gì. Cô nghĩ rằng cô có thể cho Tần Thành cảm giác an toàn, kết quả là ngược lại.

Mũi cô chua xót, nói: “Ngoại trừ lần chiến tranh lạnh đó ra, em ở trước mặt anh vẫn là con người thật. Em nghĩ là anh có thể cảm nhận được, nhưng xem ra trước kia em đã để lại ám ảnh cho anh.”

“Còn nữa, trong lòng em, người nhà vĩnh viễn là vị trí thứ nhất. Lúc này đây nhận kịch bản là bởi vì em ngại người ở nhà quá lâu, rất buồn chán. Tuy rằng bây giờ cát xê đại diện quảng cáo và đóng phim của em thu vào cũng đủ sống một vài năm, nhưng em nghĩ muốn trong lòng thoải mái, ngoại trừ đóng phim cùng vẽ tranh, những việc khác em cũng không muốn. Công việc của em nhất định khiến em không có khả năng giống như một người phụ nữ bình thường toàn chức người vợ.”

“Anh hiểu được.” Tần Thành nâng mắt lên. “Sau này anh sẽ chú ý.”

Tường Tịch chủ động hôn lên mí mắt Tần Thành. “Sau này mỗi năm em chỉ nhận một bộ phim.”

Tần Thành cười gượng. “Em không cần làm như vậy, anh không muốn khiến em không vui.”

“Nhưng mà em muốn ở chung với anh.” Tường Tịch cong môi. “Mục đích lớn nhất của em khi vào giới showbiz là trở thành ảnh hậu. Bây giờ em đã làm được. Em nghĩ, em có thể nghỉ ngơi nhiều, cho mình nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn.”

“Em đã kêu anh Lục từ chối bộ phim thứ hai, bộ phim vào tháng mười một kia đại khái quay đến tháng hai sang năm. Chờ quay xong nó, em sẽ đi theo anh học chút quản lý gì đó, em không muốn người ta nói vợ của Tần Thành chỉ biết đóng phim.”

Tần Thành gạt mình sững sờ nhìn cô.

Tường Tịch mỉm cười. Trước kia cô cảm thấy rằng phụ nữ là sinh vật thiếu cảm giác an toàn nhất, thì ra đàn ông cũng vậy. Tâm lý của bọn họ thậm chí còn dễ dàng bị tổn thương hơn so với phụ nữ.

Nói ra vấn đề tức giận của Tần Thành xong, Tường Tịch nhớ tới một chuyện.

Cô đắn đo nói: “Nghe nói gần đây anh thường ở công ty... cười ngây ngô. Tất cả mọi người rất lo lắng, em cũng muốn biết anh bị sao vậy?”

Tần Thành cứng họng: “...” Anh có thể nói đó không phải là ngây ngô cười không? Người ta nhìn thấy là ngây ngô cười? Gần đây thịnh hành mẫu đàn ông âm áp, anh là muốn thử xem sau khi biến mình thành âm áp thì Tường Tịch có thể càng yêu anh hơn không.

Tần Thành oán thầm trong lòng, thậm chí trở về nhất định bắt cho được người nói xấu hủy hình tượng của anh ở trước mặt Tường Tịch.

Anh không nói, Tường Tịch cũng không miễn cưỡng, chỉ đổi câu nói: “Bọn họ không quen thay đổi của anh, em nghĩ anh vẫn nên biến trở về tổng giám đốc cao ngạo lạnh lùng là được rồi.”

Trong lòng Tần Thành bị thương nặng, lập tức hoá thân thành em bé năm tuổi, làm nũng: “Em cũng không thích anh thay đổi sao?”

Tường Tịch mỉm cười. “Em yêu anh, sẽ yêu mỗi bộ dáng của anh.”

Cô cười lên rất đẹp, âm thanh lại vô cùng êm tai. Đói bụng đã hai ngày, Tần Thành quyết đoán bằng tốc độ thật nhanh lừa người lên giường ăn.

Hai người cùng nhau ngại người ở Thụy Sĩ một tuần. Ban ngày, Tần Thành dẫn Tường Tịch đi dạo khắp nơi. Bọn họ rút ra thời gian hai ngày đi đến thôn dã tổ chức hôn lễ. Trong nhà thờ, tiến hành lời thề kết hôn một lần nữa. Tuy rằng không có chứng kiến của mục sư và bạn thân, nhưng vẫn vui vẻ vô cùng. Tối buổi tối, Tường Tịch ở cùng Tần Thành, lúc anh tiến hành hội nghị qua video, cô ở bên cạnh đọc sách, lúc anh không có việc gì thì hai người ngồi trên ban công ngắm cảnh hoặc là ra ngoài dạo phố.

Có thể nói, cuộc sống của hai vợ chồng này trong một tuần hết sức thoải mái.

Trở lại thành phố S, Tường Tịch lại ngại người ở nhà vài ngày rồi thu thập hành lý đến đoàn phim báo cáo.

Bộ phim mới là một phim dã tràng, có nhiều tình tiết phải đeo dây treo (là dây mà khi quay phim phải đeo để bay qua bay lại đó). Sau khi Tần Thành biết được thì bắt đầu thường xuyên dò xét hành trình.

Lục Mạnh Nhiên đối với việc ông chủ cố ý quấy nhiễu nghệ sĩ dưới tay mình thì đã không có lời nào để nói. Anh ta nhìn Tường Tịch ở trong studio không hề bị Tần Thành ảnh hưởng, dặn dò Vương Mộng vài câu rồi cùng với Tư Dục chạy đi tuyên truyền cho album thứ hai của năm nay.

Ai ngờ, lúc đầu tháng hai Tường Tịch xảy ra chuyện, khi cô đeo dây treo thì hôn mê bất tỉnh.

Cố tình, Tần Thành vắng mặt vào ngày đó.

Vương Mộng canh giữ ở phim trường bị dọa khóc.

Lục Mạnh Nhiên vội vàng vàng đi máy bay về, kết quả... Đối diện chính là tổng giám đốc nhà mình đang ngơ ngác ở trước cửa phòng bệnh.

Lục Mạnh Nhiên cái gì cũng không muốn nói.

Vương Mộng cầm khăn tay, rầm rì khóc: “Tuồng Tịch và em bé chắc là không có chuyện gì, nhất định là không có chuyện gì.”

Lục Mạnh Nhiên: “...”

Hơn mười phút sau, bác sĩ mở cửa đi ra, hỏi: “Xin hỏi ai là người nhà của cô ấy?”

Tần Thành vội xua đi hoang mang rối loạn, đầu hướng vào trong phòng bệnh dò xét: “Là tôi.”

Bác sĩ cảm thấy người đàn ông này và người phụ nữ trong phòng bệnh đều thấy hơi quen, nhưng nhất thời nghĩ không ra, xoa đầu, nói: “Trong khoảng thời gian này bệnh nhân mệt quá độ nên mới ngất xỉu, sau này tĩnh dưỡng cho tốt.”

“Tôi nhớ kỹ.” Tần Thành quét mắt qua bác sĩ, do dự hỏi: “Vậy xin hỏi có phải cô ấy có thai hay không?”

“Vợ của anh có thai được một tháng rưỡi rồi, anh không biết sao?” Bác sĩ kinh ngạc nhìn Tần Thành. “Em bé đã được bảy tuần.”

Vậy nói cách khác, khi bộ phim được quay một phần ba thì trong bụng Tuồng Tịch có cục cưng của bọn họ.

Tần Thành: “...”

Nếu không phải Vương Mộng nói lộ ra, chẳng phải là anh còn tiếp tục bị gạt? Tần Thành thật muốn dựng Tuồng Tịch lên đánh một trận!

Bác sĩ nhìn thấy sắc mặt của anh không tốt, lo là sẽ xảy ra chuyện, vội vàng bổ sung hai câu: “Đàn ông không thể chỉ lo đến sự nghiệp, còn phải nghĩ tới người nhà. Phụ nữ mang thai em bé là một chuyện rất vất vả, lúc này đàn ông phải quan tâm nhiều hơn một chút.”

Con giận mới vừa nổi lên lập tức hạ xuống mất tiêu.

Lúc này bác sĩ mới yên tâm rời đi.

Vương Mộng thấy Tần Thành đi vào phòng bệnh, nói: “Tôi có nên đi vào hay không?”

Lục Mạnh Nhiên: “...” Anh không bao giờ muốn... đến bệnh viện nữa.

...

Khi Tuồng Tịch tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trong phòng bệnh.

Hồi tưởng lại chuyện trước khi té xỉu, Tuồng Tịch biến sắc, tay ý thức sờ soạng về phía bụng.

“Em bé không sao.” Tần Thành đổi tư thế nằm sắp thành tư thế ngồi, trong mắt ánh lên tia nguy hiểm không rõ. “Em nói đi, anh nghe đây.”

“Chúng ta có cục cưng.” Tuồng Tịch giả vờ ngây thơ. “Anh vui hay không vui?”

Anh cực kỳ vui, nhưng đồng thời anh cũng sợ muốn chết.

Bác sĩ nói phụ nữ có thai cảm xúc dễ dàng dao động, không thể chịu kích thích. Tần Thành nhẫn nhịn, sắc mặt như băng: “Anh sắp bị em hù chết rồi.”

Vừa nghe nói cô té xỉu, anh liền quảng viên chức của công ty đang chờ họp, chạy tới. Còn chưa đứng vững ở cửa phòng bệnh đã nghe Vương Mộng ở bên kia ném qua một quả bom “Tuồng Tịch và em bé có thể xảy ra chuyện gì không?”

Ngày hôm nay, anh trải qua thật là nháp nhô.

May mà người lớn và em bé không xảy ra chuyện gì.

Tuồng Tịch biết đã dọa anh thật thảm, nắm tay anh lên, chủ động nhận lỗi: “Thật xin lỗi, em không phải là cố ý gạt anh.”

Có thể là sắp sửa làm mẹ, Tần Thành cảm thấy trên người Tuồng Tịch có một tầng sáng ấm áp. Anh hừ một tiếng, trong ngoài không đồng nhất, nói: “Anh tha lỗi cho em, nhưng mà phim...”

“Phần diễn của em chỉ còn nửa tháng nữa là xong.” Tuồng Tịch nói: “Em muốn chụp cho xong phần cuối cùng.”

Tần Thành lập tức đưa ra ý kiến phản đối: “Không được. Bác sĩ nói em mệt quá độ, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Tuồng Tịch học bộ dáng làm nũng của anh, kháng nghị: “Bộ phim chỉ còn lại có một chút cuối cùng.”

“Cục cưng của chúng ta quan trọng hơn phim.” Rồi đột nhiên Tần Thành nheo giọng. “Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Em mỗi ngày bị đeo tới đeo lui, rất không an toàn.”

“Em sẽ chú ý chăm sóc bản thân mình. Hơn nữa, chẳng phải anh cách một ngày là đến phim trường một lần sao?”

Liên quan đến vấn đề an toàn của hai mạng người lớn nhỏ, Tần Thành kiên quyết không thoả hiệp. “Anh không thể diễn thay em, anh có đến, em vẫn phải đeo dây treo.”

Tường Tịch: “...”

Tần Thành kiên nhẫn dỗ dành: “Em lo lắng cho cục cưng của chúng ta, hử? Về phía bộ phim, anh đi thương lượng với đạo diễn, tất cả tổn thất TRE sẽ chịu trách nhiệm”

Đều nói phụ nữ mang thai sẽ trở nên ngu ngốc, vậy đàn ông tại sao cũng biến thành ngu? Tường Tịch không thể đeo dây treo thì có thể tìm người thế thân, tại sao phải nhất định tốn mấy triệu bồi thường? Đứng ở cửa nghe nghe lóm trong chốc lát, Vương Mộng tò mò về cô nên lên sân khấu.

Gõ gõ cửa, Vương Mộng cười cười với Tường Tịch, hít sâu một hơi, đối diện với Tần Thành, nói: “Tổng giám đốc Tần, trong kịch bản chỉ còn lại bảy buổi diễn phải đeo dây treo, còn lại không có nhiều động tác lớn. Tôi nghĩ diễn đeo dây treo có thể do thể thân làm, những cái khác Tường Tịch chắc là không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Ngoại truyện 4: Cuộc sống ngọt ngào

Trước đây Tần Thành cảm thấy Vương Mộng không nói nhiều lắm, làm việc nghiêm túc, là một trợ lý xứng đáng. Nhưng giờ đây anh muốn xào cô ta.

Giúp Tường Tịch đi đóng phim như thế sao?

Cô ấy xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

Tần Thành nghiêng rằng, đều do Vương Mộng, nếu không phải cô ta ở bên cạnh thêm năm dặm muối thì Tường Tịch sẽ không trở lại đoàn phim.

“Cất.” Giọng nói của đạo diễn khiến cho lòng đang treo của Tần Thành trở lại chỗ. Anh vội vàng đứng dậy, cười tit mắt đi đón Tường Tịch qua.

Những người khác trong đoàn phim nhất thời nổi da gà toàn thân.

Tần Thành cũng không để ý, anh đỡ lấy Tường Tịch, nói: “Em có mệt không? Có khát không? Có đói bụng không? Muốn uống nước hay không? Đứng rồi, anh vừa mới mang canh gà đến. Hầm mấy tiếng đồng hồ, em có muốn ăn một chút trước hay không?”

Diện mạo hoàn toàn là một ông chồng nhị thập tứ hiếu.

Tường Tịch không nói gì.

Từ khi biết cô mang thai, Tần Thành liền trực tiếp tới đoàn phim nổi lên làm trợ lý. Những chuyện trước kia Vương Mộng làm, ví dụ như bưng trà rót nước, anh ôm hết, những chuyện Vương Mộng không làm, như là nấu cơm, anh cũng ôm luôn.

Làm như sau một khắc là cô sẽ gặp chuyện không may vậy.

“Tần Thành.” Tường Tịch nhin không được, hỏi: “Anh không cần làm việc sao?”

“Anh đã làm xong rồi.” Tần Thành cẩn thận nhìn đường, e sợ ngay sau đó sẽ xuất hiện một hòn đá làm Tường Tịch vấp té.

Về mặt của anh còn thật sự khiến cho người ta không đành lòng đi nói anh. Tường Tịch bắt đắc dĩ, đành phải đỡ trán tự than thở.

May mắn là phần diễn của cô bởi vì không cần đeo dây treo mà giảm bớt tới bảy ngày, cũng may mắn là ngày mai phần diễn của cô hoàn tất.

Bằng không còn tiếp tục như vậy, cô thật sự chịu không nổi.

Tường Tịch nghĩ có lẽ Tần Thành có ám ảnh đối với dây treo, nhưng sau khi về đến nhà thì cô phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Tần Thành càng nghiêm trọng hơn so với trước kia. Anh hoàn toàn không đến công ty, mỗi ngày ở ngay trong nhà canh cô.

“Tần Thành.” Tường Tịch ngồi trên sofa cau mày. “Em có thể tự chăm sóc mình, anh có thể đi làm.”

“Anh lo lắng.” Tần Thành dứt cho Tường Tịch một viên ô mai. “Đi công ty cũng không thể làm cái gì.”

Tường Tịch: “...” Cô không còn lời nào để nói. Cô thừa nhận cô thật sự chịu thua Tần Thành.

.....

“Anh hầm canh sườn heo cùng với củ sen khô. Em nếm thử một chút.” Tần Thành bung một nồi nhỏ canh sườn heo vào phòng ăn, nhìn thấy trên bàn còn lại nửa chén cháo, bỗng nhiên gấp gáp. “Em lại ới à?”

Tường Tịch khoát tay. “Không có, em chỉ không muốn ăn cơm bây giờ.”

Cô bắt đầu ốm nghén vào năm ngày trước, hai ngày nay càng phát ra rõ ràng. Buổi sáng thức dậy ới còn chưa tỉnh, nhưng hết lần này đến lần khác ăn cái gì là ới cái đó. Có đôi khi, giống như vừa rồi rõ ràng không có ới, nhưng lại ăn không ngon.

Tần Thành để canh lên trên bàn, vội rót ly nước cho Tường Tịch, thương lượng nói: “Chúng ta có cần đi bệnh viện xem không?”

“Em không muốn đi bệnh viện.” Tường Tịch chỉ vào canh sườn heo, nói: “Anh bung nó đi đi.”

Tần Thành lập tức kinh hoàng. “Ngay cả mùi này mà em cũng không thể ngửi được?”

Tường Tịch lắc đầu. “Bây giờ em không muốn ngửi thấy.”

Cô ngửi thấy liền muốn ới.

Tần Thành lập tức luống cuống tay chân bung canh về phòng bếp.

Tường Tịch cúi đầu nhìn cháo gạo, lắc lắc đầu quay về phòng ngủ.

Cho đến khi Tần Thành bớt lộ vẻ tổn thương, thu dọn sạch sẽ nhà bếp rồi đi ra thì Tường Tịch đã nằm ngủ ở trên giường.

Cô nằm ngửa, tay gác ở trên bụng, tư thế thật dịu dàng. Tần Thành đắp mền cho cô, hôn lên trán cô, đóng cửa tắt đèn, đi ra ngoài nghiên cứu thực đơn cho phụ nữ có thai.

Một tháng sau, phản ứng ốm nghén của Tường Tịch rốt cuộc biến mất. Bụng của cô dần dần bắt đầu lộ ra, người cũng có thể tiếp tục ăn.

Tần Thành rốt cuộc thả lỏng lòng, mỗi ngày liền đứng ở trong nhà bếp nấu đồ ăn cho Tường Tịch. Hai tháng gần đây, nghề nấu ăn của anh vốn không tệ đột nhiên tăng mạnh, quả thật vượt qua Tường Tịch.

Đặc biệt về nhà để chăm sóc con dâu, bà Tần tỏ vẻ Tần Thành rốt cuộc đã lớn biết chăm sóc người khác.

Lại ba tháng, Tần Thành mang theo Tường Tịch dọn tới nhà mới.

Nhà mới cách nhà tổ Tần gia không xa, là một toà biệt thự hai tầng có sân riêng Tần Thành mua trước kia. Trước cửa là một bãi cỏ lớn, cảnh vật chung quanh đẹp và thanh tịnh, thích hợp với cuộc sống của phụ nữ có thai.

Tường Tịch vốn không muốn dọn, nhưng bà Tần nói sau này em bé sinh ra phải có một nơi an toàn để chơi đùa, căn hộ kia của bọn họ quá nhỏ, không tiện. Vì thế đã dọn vào.

Biệt thự đã được trang hoàng qua vài năm, có mười mấy phòng. Tường Tịch mỗi ngày ở nhà nhàn rỗi vô sự, tìm người dọn dẹp hai phòng trong số đó một chút, làm thành phòng vẽ của cô và phòng đồ chơi của trẻ con.

Lúc thật sự buồn chán thì sẽ ngồi trong phòng vẽ, tùy tiện vẽ vẽ một bức tranh, nghe một chút nhạc nhẹ, tu thân dưỡng tính đồng thời có thể dưỡng thai tốt.

Về phần đồ chơi trong phòng đồ chơi đều là được Tần Thành chuẩn bị. Sau khi thân thể của cô ổn định, mỗi lần anh đi ra ngoài mua đồ ăn đều có thể mang về một đồng đồ con nít gì đó. Quần áo, giày dép lại càng không nói, cho tới bây giờ, trong ngăn tủ phòng em bé đều đựng đầy quần áo.

Tường tịch quả thật nghi ngờ, có phải bây giờ nhân viên của cửa hàng bán đồ con nít nhìn thấy Tần Thành liền tươi cười rạng rỡ hay không?

Lúc mang thai được chín tháng hai mươi ngày thì em bé rốt cuộc ra đời.

Là một bé trai, sinh ra được hơn tám cân, tra tấn Tường Tịch hơn bốn tiếng đồng hồ mới đi ra, có thể ăn, có thể ngủ, có thể chơi, có thể ằm ỉ.

Vừa mới bắt đầu hơn nửa tháng, Tần Thành mỗi ngày ôm em bé không buông. Nhưng đến khi Tường Tịch ở cữ xong về đến nhà không đến vài ngày sau thì anh bắt đầu chán ghét em bé.

Sau khi Tường Tịch phát hiện vấn đề này, vô cùng khó hiểu, hỏi: “Không phải anh rất thích con sao?” Sau khi cô lộ ra bụng, anh một ngày tám lần nằm úp lên bụng cô nói chuyện với em bé, sao nói thay đổi liền thay đổi?

Tần Thành lẩm bẩm. “Nó cả ngày nháo em.”

Tường Tịch cười: “Em bé không phải đều là cái dạng này sao?”

Tần Thành xì một tiếng, trong giọng nói tràn đầy ghen tị thèm muốn. “Trước kia anh cũng không biết em bé là cái dạng này, thật sự là thấy ghét chết đi được.” Thằng nhóc xấu xa mỗi ngày dính Tường Tịch không bỏ, anh mới ôm cô hôn, làm nóng, thì nó ở ngay phòng sát vách khóc không ngừng.

Quấy rối cũng không có như vậy a!

Anh lúc trước sao lại thích thằng bé này chứ? Nếu là con gái dịu dàng điềm đạm giống như Tường Tịch thì thật tốt? Vậy anh sẽ không mỗi ngày bị tức đến tìm gan đều đau.

Tần Thành nhìn anh bạn nhỏ Tần Trắc đã tám tháng ở trong nôi, vô cùng giống bộ dáng hồi nhỏ của anh, oán hận tranh cãi vô ích. A, cái thằng bé xấu xa, chờ cho con trưởng thành liền đuổi con ra, cho con còn dám quấy rầy ba, đối nghịch với ba?

Anh bạn nhỏ Tần Trắc nhìn không hiểu vẻ mặt của ba, ngây thơ không biết gì giờ tay nhỏ bé bụ bẫm lên, gọi: “Ba...Ba...”

Tần Thành sùng sốt, sau một lúc lâu phát hiện trên mặt ẩm ướt, lấy tay sờ một cái, đầy nước mắt.

Tần Trắc cong mắt tiếp tục gọi: “Ba...Ba...”

Vì thế, đêm đó Tường Tịch ký hợp đồng phim về đến nhà, lần đầu tiên trong nửa năm qua không thấy Tần Thành giận dữ cùng con trai.

Bốn năm sau.

Tần Thành lạnh lùng nhìn con trai, nói từng chữ một: “Ba có nói qua với con, con không được phép không nói tiếng nào mà rời khỏi nhà trẻ hay không?”

Buổi chiều tan làm đi đón người, cô giáo nhà trẻ lại nói Tần Trắc đã sớm được người đón đi rồi. Anh nghe thấy thì lúc ấy toàn thân toát mồ hôi lạnh, quát cô giáo nhà trẻ một trận, sau đó giống như người điên tìm kiếm người ở quanh nhà trẻ.

Kết quả, con trai chơi ở trong cửa hàng tiện lợi ở bên ngoài nhà trẻ.

Tần Thành rống lên một tiếng giận dữ! Từ khi đi nhà trẻ, Tần Trắc vài ngày là không nghe lời anh. Thằng bé tuổi không lớn nhưng tính cách lại cực kỳ thối, cả một núi băng nhỏ. Cũng không biết là giống ai? Anh khi còn bé nhiều lắm là nghịch ngợm một chút.

“Con nói đi, ba có từng nói qua với con không?” Tần Thành tức giận lại rống lên một tiếng. Trong biệt thự không có người nào khác, nên giọng của anh có vẻ rất lớn, rất dọa người. Nếu là con nít bình thường khẳng định sẽ bị dọa khóc. Nhưng đứa bé Tần Trắc này từ nhỏ đã lớn lên dưới biểu tình mặt đen của Tần Thành thì không!

Đã gần năm tuổi, Tần Trắc hoàn toàn không nhìn ba ba nhà mình. Cậu bé thờ ơ quay đầu, giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Tần Thành vỗ bàn. “Con dám không lên tiếng!”

Tần Trắc tiếp tục im lặng, khiến Tần Thành vô cùng tức giận đến nỗi thậm chí muốn lấy dây nịt quất bé.

Nhưng anh còn chưa có ra tay thì anh bạn nhỏ Tần Trắc cảm thấy nguy hiểm đến liền gọi điện thoại, tìm cứu tinh Tường Tịch.

“Mẹ ơi.” Tần Trắc lập tức thay đổi biểu tình một khi Tường Tịch thông điện thoại, muốn có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu. “Con nhớ mẹ.”

Vừa mới đóng phim xong, Tường Tịch nghe được giọng nói của con trai, vô cùng mềm lòng, nói: “Mẹ cũng nhớ con.”

“Mẹ ơi, chừng nào mẹ trở về?” Tần Trắc đặc ý liếc cha già nhà mình, nói: “Mẹ ơi, con yêu mẹ, mẹ có yêu con không?”

Tần Thành gầm nhẹ: “Con, thằng nhóc thối này!”

Tường Tịch bị con trai chọc cười, nói: “Mẹ cũng yêu con.”

Tần Trắc lắc lư cái mông, tắt âm thanh đi, le lưỡi về phía Tần Thành.

Tần Thành: “...” Anh không muốn thằng bé, có thể trả lại hay không?

Buổi tối, Tần Thành nhìn Tần Trắc ngủ, sau đó trở về phòng gọi điện thoại với Tường Tịch, giọng điệu rất là u oán: “Khi nào thì em về?”

“Năm tuần nữa!” Tường Tịch nhìn lịch trình, nói: “Tần Trắc nói nhà trẻ có hợp phụ huynh, kêu em về tham dự.”

Tần Thành: “Em không nhớ anh sao?” Ở trong nhà này anh còn có địa vị không?

“Anh lại cãi nhau với Tần Trắc?” Tường Tịch dờ khóc dờ cười. “Nó chỉ là một đứa bé.”

“Nó không nghe lời một chút nào, hôm nay còn không nghe lời, chạy ra ngoài nhà trẻ trước giờ. Anh về nhà tìm nó nói chuyện, nó còn không thèm để ý.” Tần Thành thở phì phì, nói: “Em về mau đi, thằng nhóc thối này mỗi ngày ở nhà đều đối nghịch với anh.”

“Anh kiên nhẫn nói với con một chút.” Tưởng Tịch nhìn đồng hồ, nói: “Em còn phải đi quay một cảnh, cúp trước đây.”

Tần Thành: “...”

“À, đúng rồi, còn nữa, em yêu anh. Anh cũng đừng vì một chút chuyện nhỏ mà nổi giận với con.”

Tần Thành: “...” Vì sao anh cảm thấy lời nói này thật qua loa cho có lệ.

Buổi sáng hôm sau, Tần Thành mở mắt, phát hiện Tần Trắc đứng trước giường.

“Làm sao vậy?” Tần Thành ngồi dậy, vỗ vỗ đầu Tần Trắc. “Sao hôm nay con thức dậy sớm vậy?”

“Ba ba.” Tần Trắc lấy cái gì đó từ sau lưng ra, đưa cho Tần Thành, nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

Tần Thành nhìn bức tranh trong tay con, cảm thấy mình sinh ra ảo giác.

Tần Trắc thấy ba mình không nhận, nghĩ rằng trong lòng ba còn giận, mím mím môi, nói: “Ba ba, ngày hôm qua con đi ra ngoài là mua bút vẽ, ba đừng giận.”

Cho nên ngày hôm qua thằng bé là vì đi mua bút vẽ để vẽ tranh làm quà sinh nhật cho anh?

Mũi Tần Thành chua xót, một tay vuốt đầu Tần Trắc, một tay khẽ run nhận lấy bức tranh.

Lúc này có người gõ cửa, Tần Thành ngẩng đầu thì thấy Tưởng Tịch mặc quần áo ở nhà đứng ở cửa phòng ngủ, mang theo một ổ bánh ga-tô đi vào, cười nói: “Ông xã, chúc mừng sinh nhật.”

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Minh Tinh Của Đại Boss* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.